Dean R. Koontz

RÂURILE ÎNTUNECATE ALE INIMII

VIOLENȚA E LA FEL DE SIGURĂ CA RĂSĂRITUL SOARELUI

Cu femeia în gând și cu o adâncă tulburare în inimă, Spencer Grant conducea prin noaptea strălucitoare, căutând ușa roșie. Vigilent, câinele stătea tăcut în spatele lui. Ploaia bătea pe capota mașinii. Fără fulgere și tunete, fără vânt, furtuna venise dinspre Pacific la sfârșitul unui sumbru amurg de februarie.

H
NEMIRA

Dean R. Koontz

RÂURILE ÎNTUNECATE ALE INIMII

VIOLENŢA E LA FEL DE SIGURĂ CA RĂSĂRITUL SOARELUI

UN BĂRBAT ŞI O FEMEIE – EA, O ÎNTRUCHIPARE A MISTERULUI, EL, UN MISTER ŞI PENTRU SINE ÎNSUŞI – SE ÎNTÂLNESC DIN ÎNTÂMPLARE ÎNTR-UN BAR DIN SANTA MONICA. AMÂNDOI FUG DE BRAŢUL LUNG AL UNEI MISTERIOASE AGENŢII GUVERNAMENALE CARE LUCREAZĂ SUB ACOPERIRE. FUG PENTRU A-ŞI SALVA VIEŢILE. CINE SUNT EI? CUM AU AJUNS SĂ CONSIDERE VIOLENŢA LA FEL DE SIGURĂ CA RĂSĂRITUL ŞI APUSUL SOARELUI? DE CE A FOST PUSĂ ÎN MIŞCARE O MAŞINĂRIE FORMIDABILĂ PENTRU PRINDEREA LOR? ŞI, MAI ALES, CÂT DE MARE ESTE MIZA ACESTUI JOC UCIGĂTOR?

®am6iila
is

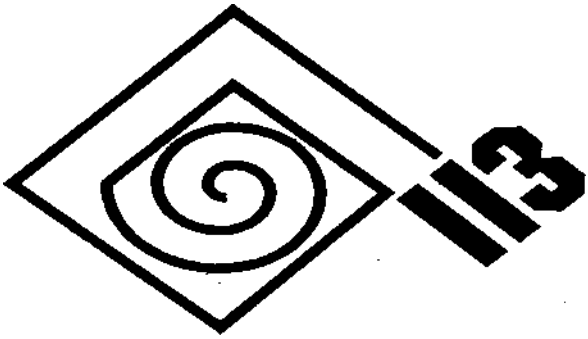

Dean R. Koontz

RÂURILE ÎNTUNECATE ALE INIMII

VIOLENŢA E LA FEL DE SIGURĂ CA RĂSĂRITUL SOARELUI

Chiar şi atunci când crezi că ai înţeles totul, Koontz îţi oferă o nouă surpriză şi combină, cu o abilitate diabolică, tot mai multe elemente într-un conflict care te absoarbe irezistibil.

(New York Times)

PARTEA ÎNTÂI

PE O MARE STRANIE

Nişte călători pierduţi, atât suntem,
biletul trecerii noastre la preţ nu-l vedem,
ştiu doar că a-l plăti, ar fi un blestem.
Ciudate itinerarii – enigmatice, ireale, stranii –
din scene ticluite
ne poartă şovăielnic şi pe nesimţite.
Mistere mai multe sunt cât inima bate
decât după ce viaţa e biruită de moarte.

Cartea tristeţilor numărate

Înfiorate ale destinului gheme
mă-nvăluie cu eterice tremure,
apoi simt, implacabil,
îmbrăţişarea lor de-oţel durabil.

Cartea tristeţilor numărate

Capitolul I

Cu femeia în gând şi cu o adâncă tulburare în inimă, Spencer Grant conducea prin noaptea strălucitoare, căutând uşa roşie. Vigilent, câinele stătea tăcut în spatele lui. Ploaia bătea pe capota maşinii.

Fără fulgere şi tunete, fără vânt, furtuna venise dinspre Pacific la sfârşitul unui sumbru amurg de februarie. Mai mult decât o burniţă, dar mai puţin decât o ploaie torenţială, absorbea toată energia oraşului. Los Angeles, împreună cu suburbiile sale, devenise o metropolă fără graniţe fixe, fără substanţă, fără suflet. Clădirile se înghesuiau unele într-altele, traficul rutier lâncezea, iar străzile se dizolvau în smog.

În Santa Monica, având oceanul şi plaja în dreapta sa, Spencer opri la un semafor.

Rocky, o corcitură ce nu ajunsese la mărimea obişnuită a labradorului, studia atent şoseaua. Rocky privea din când în când pe ferestrele laterale ale maşinii – un Ford Explorer – cu toate că îl interesa mai mult ce se întâmpla în faţa lor.

Chiar dacă se găsea pe platforma din spatele scaunelor, potaia nu se uita decât foarte rar prin lunetă. Îl speria peisajul ce se îndepărta de el. Probabil că îl ameţea, prefera să-l vadă apropiindu-se.

Sau poate că Rocky asocia şoseaua care se micşora în urmă cu trecutul. Avea motive suficiente să nu stăruie asupra lui.

La fel şi Spencer.

În vreme ce aştepta la semafor, îşi duse o mână la faţă. Căpătase obiceiul să îşi râcâie gânditor cicatricea dacă se simţea nelinişti, aşa cum unii răsucesc un şirag de mătănii în momentele de cumpănă. Atingerea îl calma, amintindu-i probabil de faptul că supravieţuise celei mai groaznice terori pe care şi-ar fi putut-o imagina cândva. Socotea că viaţa nu mai avea cum să-i facă vreo surpriză îndeajuns de rea, încât să-l distrugă.

Cicatricea îl definea pe Spencer. Era un om lovit de soartă.

Palidă şi puţin lucioasă, pornind de la urechea dreaptă şi oprindu-se la bărbie, cu o lăţime ce varia între opt şi doisprezece milimetri. La temperaturi foarte mari sau foarte mici, devenea mai albă ca de obicei. În aerul îngheţat al iernii, cu toate că panglica îngustă de ţesut celular care o acoperea nu conţinea terminaţii nervoase, o simţea ca pe o sârmă încinsă lipită de faţă. În soarele verii, era rece.

Culoarea semaforului trecu de la roşu la verde.

Câinele îşi întinse gâtul înainte, nerăbdător.

Spencer conduse încet spre sud, de-a lungul coastei întunecate, cu ambele mâini aşezate pe volan. Căuta nervos uşa roşie pe partea dreaptă a străzii, printr-o mulţime de magazine şi restaurante.

Deşi nu îşi mai pipăia rana de pe faţă, rămăsese conştient de prezenţa ei. Niciodată nu uita că fusese stigmatizat. Dacă zâmbea sau se încrunta, îşi simţea cicatricea strângându-i jumătate din faţă. Dacă râdea, tensiunea din acel ţesut rigid îi tempera voioşia.

Ştergătoarele de parbriz ţineau măsura ploii, ca un metronom.

Spencer avea gura uscată, însă palmele umede. Încordarea din piept îi creştea în intensitate atât din pricina nerăbdării, cât şi din cauza sentimentului plăcut că urma să o revadă pe Valerie.

Pe jumătate era convins să se întoarcă acasă. Noua speranţă pe care o nutrea era în plan sentimental precum o tinichea aurită pentru fraieri. Era singur şi avea să rămână pentru totdeauna aşa; cu excepţia lui Rocky. Se simţea ruşinat de o asemenea izbucnire de optimism, de naivitatea pe care şi-o descoperea, de această dorinţă secretă, de disperarea lui tăcută. Dar continua să conducă.

Rocky n-ar fi putut să ştie ce căutau, dar pufăi încetişor în momentul în care apăru firma roşie. Fără îndoială că reacţionase la schimbarea subtilă din dispoziţia lui Spencer, schimbare care se petrecuse la vederea acelei uşi.

Localul se afla între un restaurant thailandez, cu geamurile aburite, şi un magazin pustiu care înainte fusese o galerie de artă. Vitrinele erau acoperite cu scânduri, iar din faţadă, odată elegantă, lipseau bucăţi de travertin, ca şi cum compania nu numai că eşuase, dar chiar fusese izgonită complet din afaceri. O lumină de deasupra intrării în local, care străpungea perdeaua argintie de ploaie, dezvăluia uşa roşie care îi amintea de noaptea trecută.

Spencer nu fusese capabil să reţină numele acelui loc. Lacuna de memorie i se părea acum explicabilă, având în vedere literele formate din tuburi roşii de neon, aflate deasupra intrării: Uşa Roşie. Izbucni într-un râs lipsit de voioşie.

După ce bântuise atâţia ani prin baruri, renunţase să mai observe diferenţe între ele pentru a reuşi să le asocieze

unor nume. În suburbiile oraşelor, aceste nenumărate taverne constituiau pentru el, în esenţă, acelaşi confesional; chiar dacă stătea pe un scaun înalt la bar, în loc de a îngenunchea la rugăciune, făcea aceleaşi mărturisiri unor străini care, nefiind preoţi, nu-i puteau ierta păcatele.

Confesorii săi erau beţivi, mentori spirituali la fel de pierduţi ca şi el. Niciodată nu îi puteau spune care ar fi fost cea mai potrivită penitenţă pe care ar trebui să o facă pentru a-şi recăpăta liniştea. Când discutau despre problemele vieţii, deveneau incoerenţi.

Spre deosebire de aceşti străini în faţa cărora, în repetate rânduri, îşi dezgolise sufletul, Spencer nu se îmbătase niciodată. Beţia i se părea la fel de îngrozitoare ca sinuciderea. Să fii beat însemna să-ţi pierzi controlul. Inadmisibil. Era singurul bun care îi mai rămăsese.

La capătul blocului, Spencer o luă la dreapta şi îşi parcă maşina pe o stradă laterală.

Se ducea în baruri nu pentru a bea, ci pentru a evita singurătatea – şi pentru a-şi spune povestea cuiva care n-avea să-şi mai amintească nimic a doua zi dimineaţă. De cele mai multe ori discuta, cu o bere sau două în faţă, pe toată durata nopţii. Mai târziu, în dormitor, după ce încerca să pătrundă cu privirea prin tavan spre cer, închidea ochii numai dacă umbrele căpătau forme asemănătoare unor lucruri pe care ar fi preferat să le uite definitiv.

Când opri motorul, ploaia începu să bată darabana mai tare decât înainte, un sunet metalic, ce îi dădea fiori la fel ca vocile copiilor morţi, care îl chemau cu o insistenţă de nedescris în cuvinte, din cele mai urâte vise ale sale.

Lumina gălbuie a unui felinar din apropiere scălda interiorul maşinii. Rocky îl privea solemn, cu ochii lui mari şi expresivi.

— Poate că este o idee proastă, spuse Spencer.

Câinele îşi întinse lung gâtul pentru a linge mâna dreaptă a stăpânului său, care încă se mai găsea pe volan. Părea că vrea să-i spună să stea calm şi să ducă la bun sfârşit ceea ce-şi propusese.

Când Spencer vru să-l mângâie, Rocky lăsă capul în jos nu doar pentru a-şi oferi ceafa degetelor stăpânului, ci şi pentru a-şi arăta supunerea şi inocenţa.

— De cât timp suntem împreună? îl întrebă Spencer.

Rocky îşi ţinu capul plecat, ghemuindu-se, dar fără să tremure sub mâna stăpânului său.

— De aproape doi ani, zise Spencer, răspunzându-şi singur. Doi ani de prietenie, de lungi plimbări, de alergat după Frisbee[1] pe plajă, de mâncare ieftină... Şi tot mai crezi câteodată că vreau să te lovesc.

Rocky rămase în aceeaşi poziţie umilă, pe locul din dreapta.

Spencer îşi strecură o mână sub botul câinelui, ridicându-i capul. După o scurtă încercare de a se opune, Rocky cedă.

Când privirile li se întâlniră, Spencer reluă:

— Ai încredere în mine?

Oarecum timid, câinele se uită în altă parte, mai întâi în jos, apoi spre stânga. Spencer îi scutură uşurel botul, vrând să-i atragă din nou atenţia.

---

1 Disc sau cerc din plastic (n. tr.).

— Ţinem capul sus, OK? Întotdeauna mândri, OK? Siguri pe noi. Ţinem capul sus şi privim oamenii în ochi. Ai reţinut?

Rocky scoase limba printre dinţii puţin depărtaţi şi linse mâna cu care Spencer îl prinsese de bot.

— O interpretez ca pe un răspuns afirmativ. Dădu drumul câinelui. Restaurantul acesta nu este un loc unde te-aş putea lua. Fără supărare.

Cu toate că Rocky nu avea statutul câinilor însoţitori pentru orbi, în anumite taverne el stătea la picioarele lui Spencer sau chiar pe vreun scaun şi nimeni nu obiecta la o asemenea încălcare a igienei. În general, un dulău constituia ultima dintre infracţiunile pentru care spelunca ar fi fost deferită justiţiei în cazul vizitei vreunui inspector. Însă Uşa Rosie avea pretenţii de local select, aşa că Rocky nu putea fi privit cu ochi buni.

Spencer se dădu jos din maşină şi trânti portiera. Încuie uşile şi puse în funcţiune sistemul de alarmă, folosindu-se de telecomanda aflată pe legătura de chei.

Nu se putea bizui pe Rocky. El nu putea să apere Explorer-ul. Era genul de câine care n-ar fi speriat nici un hoţ de maşini – cel mult dacă posibilul spărgător ar fi suferit de o fobie accentuată nesuportând ca mâna să-i fie linsă.

După ce alergă prin ploaia rece spre adăpostul copertinei care se întindea de-a lungul clădirii de pe colţ, Spencer se opri să se uite în urmă.

Câinele se mutase pe scaunul şoferului şi acum privea afară, cu nasul lipit de geamul lateral, ţinându-şi o ureche ciulită şi cealaltă pleoştită. Respiraţia sa aburea sticla, dar Rocky nu lătra. Nu lătra niciodată. Doar se holba

în jur şi aştepta. Cântărea treizeci şi două de kilograme de dragoste pură şi de răbdare.

Spencer se întoarse cu spatele la maşină şi la strada laterală, apoi dădu colţul, zgribulit.

Judecând după sunetele fluide ale nopţii, coasta şi toate realizările civilizaţiei care o străjuiau păreau nişte valuri de gheaţă topindu-se în abisul Pacificului. Ploaia bătea darabana pe copertină şi gâlgâia în jgheabul acoperişului; roţile maşinilor în mişcare stârneau trombe de apă. Mai mult simţită decât auzită, zarva neîntreruptă a valurilor ce se spărgeau de ţărm anunţa eroziunea continuă a falezei şi a plajei.

Pe când Spencer trecea prin dreptul fostei galerii de artă, cineva i se adresă din penumbra intrării mult retrase de la stradă care se găsea într-o scobitură adâncă în perete. Vocea era tot atât de seacă pe cât noaptea de umedă, groasă şi supărătoare:

— Ştiu cine eşti.

Spencer se opri, scrutând cu ochii întredeschişi întunericul. Un bărbat stătea la intrare, cu picioarele bine proptite pe pământ şi cu spatele rezemat de uşa galeriei. Nespălat şi nebărbierit, părea mai mult un morman de zdrenţe negre îmbibate cu murdăria organică produsă de paraziţi apăruţi prin generaţie spontanee.

— *Ştiu cine eşti*, repetă vagabondul încet, dar clar.

O duhoare de transpiraţie, de urină şi aburi de vin ieftin venea dinspre el.

Numărul de locuitori ai străzii – psihopaţi, dependenţi de droguri, oameni care abia îşi târau picioarele – crescuse constant de la sfârşitul anilor şaptezeci, când majoritatea celor cu boli mentale fuseseră eliberaţi din sanatorii, în

numele drepturilor civile şi din milă. Hoinăreau prin oraşele Americii complet nesupravegheaţi, o armată de zombies pe care, însă, politicienii o apărau.

Şoapta pătrunzătoare era la fel de uscată şi lugubră ca vocea unei mumii reînviate.

— Ştiu cine eşti.

Prudent, Spencer nu se opri din mers.

Paloarea de pe chipul vagabondului, deasupra bărbii şi dedesubtul părului încâlcit, deveni oarecum vizibilă în întuneric. Ochii lui înfundaţi în orbite erau inexpresivi, ca două puţuri abandonate.

— Ştiu cine eşti.

— Nimeni nu ştie, zise Spencer.

Cu vârfurile degetelor de la mâna dreaptă lunecând pe suprafaţa cicatricei, trecu pe lângă galeria de artă baricadată ignorându-l pe vagabond.

— *Nimeni nu ştie*, şopti omul.

Poate că vorbele lui, adresate unui trecător, vorbe care la prima vedere păruseră stranii, chiar prevestitoare de rău, nu reprezentau mai mult decât o repetare mecanică ultimului lucru pe care i-l aruncase cu dispreţ cel mai recent interlocutor. *Nimeni nu ştie*.

Spencer se opri în faţa localului. Făcea oare o îngrozitoare greşeală? Şovăi cu mâna pe clanţa uşii roşii.

Încă o dată haimanaua vorbi dintre umbre. Prin răpăitul monoton al ploii, avertismentul avu acum rezonanţa obsedantă a unei voci plate şi poticnite care, la un post de radio aflat într-un colţ îndepărtat al lumii, anunţa:

— Nimeni nu ştie...

Spencer deschise uşa roşie şi păşi înăuntru.

Într-o noapte de miercuri, nu se găsea nimeni la pupitrul de rezervări din vestibul. Poate că nici vinerea, nici sâmbăta nu stătea cineva să te întâmpine. Afacerea nu mergea chiar ca pe roate.

Aerul fierbinte din interior mirosea a rânced şi era filigranat cu fum albastru de ţigară. În colţul din dreapta al salonului principal, de formă dreptunghiulară, sub lumina unui reflector, un pianist interpreta searbăd „Tangerine”.

Decorat în gri şi negru, cu oţel lustruit şi pereţii din oglinzi, cu accesorii Art Deco fixate pe nişte inele suprapuse, care aruncau din tavan o lumină deprimantă, de un albastru ca safirul, probabil că localul reuşise cândva să readucă o mireasmă a unor vremuri apuse. Acum tapiţeria era roasă, iar oglinzile crăpate. Un strat întărit de fum se depusese pe suprafaţa oţelului.

Majoritatea meselor erau goale. Doar lângă pian se aflau câteva cupluri în vârstă.

Spencer se duse la barul situat în partea dreaptă şi se aşeză pe un scaun din margine, cât mai departe de pianist.

Barmanul avea părul rar, tenul măsliniu, ochii gri şi umezi. Politeţea sa exersată şi zâmbetul palid nu-i puteau ascunde plictiseala. Funcţiona cu o eficienţă şi o detaşare ca de robot, descurajând orice conversaţie, căci evita să te privească în ochi.

Doi bărbaţi trecuţi de cincizeci de ani, îmbrăcaţi în costume, stăteau la bar, la oarecare distanţă unul de celălalt, sorbindu-şi băuturile. Nasturii de la gulerele cămăşilor le erau descheiaţi şi cravatele desfăcute. Arătau ameţiţi şi posomorâţi, ca nişte agenţi publicitari ce fuseseră daţi afară cu zece ani în urmă, dar care încă se mai sculau dimineaţa şi se îmbrăcau la patru ace fiindcă nu ştiau ce

altceva să facă; poate că veneau la Uşa Roşie pentru că se obişnuiseră să se relaxeze aici după orele de muncă, pe vremea când încă nu-şi pierduseră orice speranţă.

Unica ospătăriţă care servea la mese era de o frumuseţe frapantă, pe jumătate vietnameză, pe jumătate negresă. Purta acelaşi costum pe care ea şi Valerie îl avuseseră cu o noapte înainte: pantofi negri cu toc, fustă mini, neagră, şi un pulover negru cu mâneci scurte. Valerie o strigase Rosie.

După cincisprezece minute, Spencer o opri pe Rosie, care tocmai trecea prin apropiere ducând o tavă cu băuturi.

— Valerie lucrează în noaptea asta?

— Aşa ar trebui, spuse ea.

I se luă o piatră de pe inimă. Valerie nu minţise. Mai înainte îi încolţise ideea că probabil îl dusese de nas, un mod mai blând de a-i da papucii.

— Sunt îngrijorată din cauza ei, zise Rosie.

— De ce?

— Păi, schimbul nostru a început acum o oră. Privirea îi rămase aţintită pe cicatrice. Şi n-a apărut.

— Nu întârzie de obicei?

— Val? Nu. E *punctuală*.

— De cât timp lucrează aici?

— De aproape două luni. Ea... Femeia îşi mută privirea de la cicatrice spre ochii lui. Eşti prieten cu ea?

— Am fost aici aseară. Am stat pe acelaşi scaun. Nu prea erau clienţi, aşa că Valerie şi cu mine am putut vorbi.

— Mda, îmi aduc aminte de tine, spuse Rosie, neînţelegând motivul pentru care Valerie îşi pierduse timpul cu el.

Nu prea semăna cu bărbatul ideal. Purta pantofi de sport, blue jeans, o cămaşă sport şi o jachetă din doc – în esenţă aceleaşi lucruri pe care le îmbrăcase şi la prima vizită. Fără bijuterii. Doar un ceas Timex. Şi, bineînţeles, cicatricea. Mereu cicatricea.

— Am sunat la ea acasă. Nu mi-a răspuns. Sunt îngrijorată.

— O oră întârziere nu-i prea mult. Poate că a avut o pană de cauciuc.

— În acest oraş – zise Rosie, iar faţa i se schimonosi de supărare, îmbătrânind pe loc cu zece ani – ar fi putut fi răpită, înjunghiată de vreun punk-ist de doisprezece ani, un ratat nenorocit, sau chiar împuşcată de vreun spărgător de maşini în propriul ei garaj.

— Eşti foarte optimistă, nu?

— Mă uit la ştiri.

Duse băuturile la o masă unde stăteau două cupluri în vârstă, într-o atmosferă mai curând acră, decât sărbătorească. Neţinând seama de puritanismul care acaparase o mulţime de californieni, ei pufăiau, cu nesaţ, din ţigări. Arătau de parcă interdicţia de a fuma în restaurante s-ar fi putut extinde în orice clipă şi asupra barurilor sau locuinţelor particulare, aşa încât fiecare ţigară ar fi putut fi ultima.

În timp ce pianistul zdrăngănea „Ultima dată când am văzut Parisul”, Spencer sorbi două înghiţituri de bere.

Judecând după melancolia aproape palpabilă a clienţilor din bar, ai fi zis că ne aflam în iunie 1940, când tancurile defilau pe Champs-Elysees, iar lumini prevestitoare de rău sclipeau pe cer.

Câteva minute mai târziu, chelneriţa se apropie din nou de Spencer.

— Cred că am vorbit ca o paranoică, spuse ea.

— Nu. Şi eu urmăresc ştirile.

— Numai că Valerie este atât de...

— Deosebită, zise Spencer, terminându-i propoziţia cu o asemenea acurateţe, încât ea îi aruncă o privire surprinsă şi, în acelaşi timp, alarmată, ca şi cum bănuia că într-adevăr i-a citit gândurile.

— Mda. Deosebită. O ştii de cel mult o săptămână şi... Vrei să o ştii fericită. Îţi doreşti să i se întâmple numai lucruri bune.

Nu mi-a luat o săptămână, gândi Spencer. O seară.

Rosie continuă:

— Poate fiindcă există suferinţă în ea. A pătimit mult.

— Cum? întrebă el. Cine?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu nimic, nu mi-a spus niciodată nimic. Pur şi simplu o simt.

Şi el sesizase o anumită teamă la Valerie.

— Dar e rezistentă, reluă Rosie. Nu ştiu de ce mi-e teamă pentru ea. Nu pentru că-i sunt ca o soră mai mare. În orice caz, toată lumea mai întârzie din când în când.

Ospătăriţa plecă, iar Spencer sorbi din berea caldă.

Pianistul se lansă în „Era un an foarte bun”, care lui Spencer îi displăcea chiar şi în interpretarea lui Sinatra, deşi se considera un admirator al cântăreţului. Îşi dădea seama că melodia avea un ton puţin visător care îndemna spre meditaţie; oricum, i se părea îngrozitor de tristă şi nicidecum nu îi inspira melancolia unui bătrân care-şi amintea despre femeile pe care le iubise, ci o baladă a unui

om aflat la capătul unei vieţi amare, întorcându-se la nişte vremuri searbede, lipsite de profunzime şi de afecţiune.

Presupunea că versurile acelea erau expresia fricii sale că de acum încolo, decenii întregi, se va afunda într-o singurătate plină de remuşcări.

Se uită la ceas. Valerie întârziase deja o oră şi jumătate.

Îngrijorarea ospătăriţei îl molipsise. O imagine îi persista în faţa ochilor: Valerie, cu chipul pe jumătate ascuns într-o cascadă de păr brun, de sub care se prelingea un şuvoi de sânge, cu un obraz lipit de podea, cu ochii larg deschişi şi nemişcaţi. Ştia că îngrijorarea sa nu avea nimic raţional. Ea întârziase la slujbă. Nu exista nimic îngrijorător în asta. Însă, pe măsură ce minutele se scurgeau, teama i se adâncea.

Îşi puse berea neterminată pe tejghea, se ridică de pe scaun, merse prin lumina albastră spre uşa roşie şi ieşi în noaptea friguroasă, învăluită în ropotul ploii ce bătea pe copertinele din pânză groasă.

În timp ce trecea pe lângă intrarea galeriei de artă, îl auzi pe vagabondul din umbră plângând. Se opri impresionat.

Printre icnete, străinul murmura ultimul lucru auzit, pe care i-l spusese Spencer:

— Nimeni nu ştie... Nimeni nu ştie...

Această scurtă afirmaţie avea o semnificaţie aparte pentru el, fiindcă pronunţa cele trei cuvinte nu pe tonul folosit mai devreme de Spencer, ci cu o voce intens chinuită. *Nimeni nu ştie*.

Deşi Spencer îşi dădea seama că se comportă prosteşte alimentând autodistrugerea acelui nenorocit,

pescui o bancnotă mototolită de zece dolari din portmoneu. Se îndreptă spre intrarea întunecoasă, spre mirosul fetid pe care haimanaua îl răspândea în jur, şi îi întinse banii:

— Poftim, ia-i.

Mâna care se ridică spre el era ori învelită într-o mănuşă, ori excesiv de murdară; nu se putea distinge printre umbre. Pe când bancnota fu smulsă dintre degetele lui Spencer, vagabondul scânci încetişor:

— Nimeni... Nimeni...

— O să fie bine, zise Spencer înţelegător. Aşa-i viaţa. Toţi trecem prin ea.

— Aşa-i viaţa, toţi trecem prin ea, şopti vagabondul.

Încă o dată invadat de imaginea ei, aşa cum şi-o închipuise ultima oară – moartă – Spencer se grăbi să dea colţul şi se apropie prin ploaie de Explorer.

Rocky îl urmărea prin geamul lateral. Când Spencer deschise portiera, câinele se retrase pe scaunul din dreapta.

Intră în maşină şi trânti uşa, aducând înăuntru mirosul de doc umed şi izul de ozon al furtunii.

— Tâlharule, ţi-a fost dor de mine?

Rocky îşi mută greutatea de pe-o parte pe alta de vreo două ori, încercând să dea din coadă, deşi se aşezase pe ea.

Spencer spuse în timp ce pornea motorul:

— O să fii încântat să auzi că nu m-am făcut de râs.

Câinele strănută.

— Dar numai fiindcă n-a venit.

Potaia îşi întinse gâtul, curioasă.

Apăsând ambreiajul şi ridicând frâna de mână, Spencer continuă:

— În loc să renunţ şi să mă duc repede acasă, acum, că am câştigat prima rundă a jocului, ce crezi că voi face? Hmmm?

După câte se părea, dulăul n-avea nici o idee.

— Am de gând să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala şi să-mi mai acord o şansă să o dau în bară. Spune-mi sincer, bătrâne, crezi că mi-am pierdut minţile?

Câinele gâfâi.

În timp ce lua curba, Spencer zise resemnat:

— Da, ai dreptate. Sunt un caz fără scăpare.

Conduse direct spre casa Valeriei. Locuia la zece minute de bar.

Cu o noapte în urmă aşteptase împreună cu Rocky în maşină, lângă Uşa Rosie, până la ora două, şi o urmărise pe Valerie după terminarea programului. Datorită antrenamentului său în lupta pentru supravieţuire, învăţase să fileze discret pe cineva. Era convins că nu fusese descoperit.

Însă nu era la fel de convins că ar fi fost în stare să-i explice ei – sau chiar lui însuşi – *de ce* o urmărise. După conversaţia avută în cursul serii, întreruptă periodic de atenţia acordată clienţilor aflaţi în localul aproape gol, dorinţa de a cunoaşte totul despre ea îl copleşise pe Spencer. Totul.

De fapt, fusese mai mult decât o dorinţă. Fusese o nevoie, iar el hotărâse să meargă până la capăt.

Cu toate că intenţiile sale erau nevinovate, se simţea ruşinat de această obsesie abia înmugurită. Cu o noapte în urmă stătuse în Explorer, pe stradă, vizavi de casa ei, şi se holbase la ferestrele luminate; fuseseră acoperite cu draperii translucide şi o dată umbra ei trecuse rapid prin

dreptul faldurilor, asemenea unei năluci surprinse pentru o clipă de flacăra unei lumânări într-o şedinţă de spiritism. Puţin după 3,30 dimineaţa, luminile se stinseseră. În timp ce Rocky dormea ghemuit pe bancheta din spate, Spencer rămăsese încă un ceas, uitându-se la casa întunecată şi întrebându-se ce cărţi citea Valerie, ce-i plăcea să facă în zilele libere, ce fel de părinţi avea, unde îşi petrecuse copilăria, la ce visa când se simţea mulţumită, ce coşmaruri avea...

Acum, la numai douăzeci şi patru de ore, se îndrepta din nou către locuinţa ei, iar nerăbdarea îi rodea nervii, bucăţică cu bucăţică. Întârziase la slujbă. Atâta tot. Îngrijorarea lui excesivă îi spunea mai mult decât şi-ar fi dorit să ştie despre interesul total nepotrivit faţă de această femeie.

Maşinile se împuţinau pe măsură ce se îndepărta de Ocean Avenue, apropiindu-se de zonele rezidenţiale. Sclipirea fluidă şi languroasă a asfaltului negru şi ud întreţinea o falsă impresie de mişcare, ca şi cum fiecare stradă ar fi fost un râu leneş care se târa spre o deltă îndepărtată.

Valerie Keene locuia într-un cartier liniştit de bungalouri acoperite cu şindrilă, construite la sfârşitul anilor şaptezeci. Aceste case, cu două sau trei dormitoare, îţi ofereau mai mult farmec decât spaţiu: spaliere montate pe verande, de care atârnau măciulii de bougainvillea; jaluzele decorative ce mărgineau ferestrele; scânduri înguste interesant sculptate sau filigranate sub streşini; acoperişuri cu formă fantezistă; lucarne vârâte adânc înăuntru.

Fiindcă nu vroia să atragă atenţia asupra lui, Spencer trecu pe lângă locuinţa femeii fără să încetinească. Aruncă

o privire fugară în dreapta, spre bungaloul ei întunecat. Rocky îl imită, dar nu i se păru nimic anormal.

La capătul grupului de case, Spencer făcu la dreapta, luând-o spre sud. Următoarele câteva alei se înfundau. Trecu pe lângă ele. Nu intenţiona să parcheze într-o fundătură. Ar fi fost o capcană. Când ajunse la prima stradă principală, coti din nou la dreapta şi rămase la marginea unei zone asemănătoare celei în care locuia Valerie. Opri ştergătoarele de parbriz, dar nu şi motorul.

Încă mai spera că îşi va recăpăta minţile, că va apăsa ambreiajul şi se va duce imediat acasă.

Rocky îl privea cercetător. O ureche ciulită. Cealaltă lăsată.

— Nu mă pot controla, spuse Spencer mai mult pentru el, decât pentru a-i satisface curiozitatea câinelui. Şi nu ştiu de ce.

Ploaia se scurgea şuvoaie peste parbriz. Prin perdeaua de apă, luminile străzii pâlpâiau.

— Oftă şi opri motorul.

Îşi uitase umbrela acasă. În scurtul drum până la Uşa Roşie se cam udase, iar plimbarea până la locuinţa ei avea să-l facă, în mod sigur, ciuciulete.

Habar n-avea de ce nu parcase chiar în faţa clădirii. Probabil antrenamentul. Instinctul. Paranoia. Poate toate trei.

Aplecându-se peste Rocky şi simţind limba lui caldă şi iubitoare în ureche, Spencer extrase o lanternă din compartimentul pentru mănuşi şi o strecură în buzunarul jachetei.

— Dacă se apropie careva de maşină, îi spuse câinelui, să-i sfâşii maţele.

Rocky căscă de plictiseală, iar el coborî. Încuie din mers, folosindu-se de telecomandă, şi dădu colţul spre nord. Nu se obosi să alerge. În ritmul în care păşea, avea să fie ud leoarcă înainte de-a ajunge la bungalou.

Palisandri străjuiau aleile, de o parte şi de alta. Aruncau puţină umbră, chiar şi vara, împodobiţi cu frunze şi cu cascade de boboci purpurii. Dar acum, iarna, crengile erau goale.

Spencer se udase ciuciulete înainte de a ajunge pe strada Valeriei, unde uriaşii dafini indieni luau locul palisandrilor. Rădăcinile agresive ale copacilor se tot întinseseră, crăpând asfaltul; oricum, umbrarul crengilor şi frunzişul generos îl adăposteau de ploaie.

În plus, arborii uriaşi opreau lumina gălbuie a lămpilor cu vapori de sodiu să ajungă până la gazonul din faţa proprietăţilor aflate de-a lungul acelei străzi retrase. De asemenea, tufişurile din jurul caselor se înălţaseră destul, unele chiar prea mult. În caz că unii locuitori s-ar fi uitat pe fereastră, probabil n-ar fi reuşit să vadă ceva prin perdeaua deasă de verdeaţă nici măcar până la trotuarul acoperit de umbre.

În timp ce înainta, studie vehiculele parcate de-a lungul aleii. După cât putuse să observe, nu se afla nimeni în nici una dintre ele.

O furgonetă Mayflower, pentru transportat mobilă, se găsea vizavi de casa Valeriei. Acest lucru îi convenea lui Spencer, pentru că bloca vederea vecinilor. Nu lucra nimeni pe lângă ea, probabil că munca fusese planificată pentru a doua zi dimineaţă.

Spencer traversă aleea şi urcă cele trei trepte ale verandei. Spalierele de pe margini nu susţineau

bougainvillea, ci iasomie care înflorea noaptea. Deşi nu era sezonul potriviţ, iasomia parfuma deja aerul cu mireasma ei deosebită.

Umbre adânci acopereau veranda. Se îndoia că ar fi putut fi văzut din stradă.

Într-o asemenea beznă, trebui să pipăie de-a lungul uşii ca să găsească butonul. Auzi sunetul soneriei împrăştiindu-se uşurel în casă.

Aşteptă. Nu se aprinse nici o lumină.

Pielea i se încreţi pe ceafă şi i se păru că îl urmărea cineva.

Două ferestre cu vedere la verandă flancau uşa din faţă. După cât era în stare să distingă, faldurile întunecate ale draperiei de pe ceălaltă parte a geamurilor n-aveau nici o despicătură prin care să poată fi spionat.

Privi înapoi spre stradă. Lumina gălbuie transforma stropii de ploaie în ghemotoace sclipitoare de aur topit. Într-un plan – îndepărtat, furgoneta zăcea jumătate în umbră, jumătate în razele aruncate de felinare. Un model nou de Honda şi un Pontiac mai vechi se aflau ceva mai aproape. Nici un pieton. Noaptea era tăcută, cu excepţia zgomotului neîntrerupt al ploii.

Sună încă o dată.

Nu-i dispăruse senzaţia că totuşi ceva i se târa pe ceafă. Îşi duse o mână acolo, pe jumătate convins că va găsi un păianjen îngrijindu-se de pielea lui umedă şi lucitoare. Dar nimic...

În timp ce se întorcea, avu impresia că zăreşte cu coada ochiului o umbră în spatele furgonetei Mayflower. Privi vreme de jumătate de minut, dar nu remarcă nici o mişcare în noaptea fără vânt, cu şuvoaie de ploaie aurie

care cădeau vertical pe asfalt, de parcă ar fi fost picături minuscule de metal preţios.

Ştia de ce se simte atât de îngrijorat. Nu aparţinea acestui loc. Remuşcările îi chinuiau sufletul.

Din nou cu faţa la uşă, îşi scoase portmoneul din buzunarul de la şold şi extrase o MasterCard[2].

Deşi în sinea lui n-o recunoscuse până acum, l-ar fi dezamăgit să găsească lumină acasă la Valerie. *Era* îngrijorat pentru ea, dar se îndoia că ar fi zăcut rănită sau moartă în acel bungalou întunecat. Nu că ar fi fost telepat: imaginea chipului ei stropit cu sânge, care îi apăruse în faţă, nu fusese decât o scuză pentru a veni până aici.

Nevoia de a afla totul despre Valerie era primejdios de copilărească. Devenise iraţional.

Îi era frică de el însuşi. Dar nu se simţea în stare să renunţe.

Intenţiona să ridice zăvorul, strecurând MasterCard-ul între uşă şi canat. Bănuia că fusese pusă şi siguranţa, fiindcă Santa Monica avea o rată a criminalităţii la fel de ridicată ca şi a celorlalte oraşe din jurul Los Angelesului, dar ar fi putut să fie şi norocos.

Norocul îi surâse mai mult decât se aşteptase: era descuiat. Nici măcar zăvorul nu fusese pus. Apăsă clanţa, iar uşa se deschise cu un clic.

Surprins şi izbit de un nou val de remuşcări, îşi întoarse privirea spre stradă. Dafinii indieni. Maşinile. Ploaia, mereu ploaia.

Păşi înăuntru. Închise uşa şi rămase cu spatele lipit de ea, cu apa picurând pe covor, tremurând.

---

2 Carte de credit (n. tr.).

La început camera i se păru de un negru compact. După un timp se obişnui suficient cu întunericul, încât să observe o fereastră acoperită cu draperii translucide, apoi alta şi alta, luminate numai de razele cenuşii ale nopţii de afară.

Judecând după cât era în stare să distingă în jurul lui, bezna ar fi putut ascunde o întreagă mulţime de oameni, dar ştia că e singur. Casa nu i se părea neocupată, ci mai curând abandonată şi pustie.

Spencer îşi scoase lanterna din buzunarul jachetei. Acoperi raza cu mâna stângă să se asigure pe cât posibil că nu va fi văzut de afară.

Lumina îi dezvălui o cameră de zi, complet goală. Covorul era de culoarea cafelei cu lapte. Draperiile bej. Aplicea cu două becuri fixată în tavan se aprindea probabil de la unul dintre cele trei comutatoare de lângă uşă, dar nu le încercă.

Ciorapii şi pantofii lui de sport, îmbibaţi cu apă, fleoşcăiră în timp ce traversă camera. Păşi printr-o arcadă într-o sufragerie mică şi la fel de goală.

Spencer se gândi la furgoneta Mayflower de vizavi, dar fără să creadă că mobilele Valeriei se găseau în ea şi nici că se mutase din bungalou după 4,30 dimineaţa, când el îşi părăsise postul din faţa casei şi se întorsese în propriul lui pat. În schimb, bănuia că nu *locuise* niciodată acolo. Covorul nu avea pete mai deschise la culoare şi nici urme de picioare de la mobile; nu fuseseră aşezate pe el mese, scaune, birouri, dulapuri sau lampadare. Dacă Valerie trăise aici în cele două luni de când se angajase la Uşa Roşie, atunci era evident că nu o mobilase şi, deci, nu intenţiona să rămână pentru o perioadă mai lungă.

Trecând printr-o arcadă de două ori mai mică decât prima, în dreapta sufrageriei găsi o bucătărie micuţă, cu măsuţe din lemn de pin nelăcuit, cu tăbliile vopsite în roşu. Inevitabil, pantofii umezi lăsară urme pe pardoseala din gresie cenuşie.

Lângă chiuveta dublă se afla un teanc de veselă; o farfurie întinsă, un coşuleţ pentru pâine, un castron de supă, o cană şi o farfurioară, toate curate, erau gata pentru a fi folosite la cină. Alături de serviciul de masă simplu stătea un pahar. Ceva mai încolo, o lingură, o furculiţă şi un cuţit, de asemenea curate.

Îşi mută lanterna în mâna dreaptă, punând două degete peste sticla ce acoperea becul pentru a ascunde pe cât posibil raza de lumină, eliberându-şi mâna stângă pentru a atinge paharul. Îi pipăi marginea. Chiar dacă fusese spălat de când Valerie băuse din el, buzele îi atinseseră marginea.

Nu o sărutase până atunci. Poate că nici nu va apuca vreodată.

Acest gând stingher îl făcu să se simtă prost şi îl forţă să-şi recunoască slăbiciunea. Nu aparţinea acestui loc. El trecuse fulgerător nu numai prin căminul, dar chiar şi prin viaţa ei. Până acum avusese un trai cinstit, întotdeauna respectase legea. Pătrunzând în casă, ridicase într-un fel o barieră şi lăsase în spatele lui inocenţa, o pierdere ce nu mai putea fi recuperată.

Cu toate acestea, nu părăsi bungaloul.

Deschise uşile de la dulapuri şi bufete, nedescoperind mai nimic, cu excepţia unei combinaţii între un desfăcător pentru conserve şi un tirbuşon. Femeia nu mai avea alte

farfurii sau tacâmuri în afară de cele stivuite deja lângă chiuvetă.

Majoritatea rafturilor din cămara îngustă erau goale. Toată mâncarea se limita la trei conserve cu piersici, două cu pere, alte două cu ananas în rondele, o cutie de înlocuitor de zahăr în pliculeţe albastre, două de cereale şi una de cafea instant.

Şi frigiderul era aproape gol, dar congelatorul gemea de semipreparate pentru cuptor cu microunde.

Lângă el se găsea o uşă pe jumătate din sticlă. O draperie galbenă acoperea geamul; o dădu un pic la o parte ca să vadă terasa laterală şi curtea întunecată, hărţuită de ploaie.

Apoi o lăsă să cadă la loc. Nu-l interesa lumea de afară, ci doar interiorul, aerul pe care Valerie îl respirase, locurile unde mâncase şi dormise.

În timp ce Spencer se îndrepta spre ieşirea bucătăriei, tălpile din cauciuc ale pantofilor scârţâiră pe gresia umedă. Umbrele se retrăgeau din faţa lui, înghesuindu-se prin colţuri, iar în spate se aşternea întunericul.

Nu se putea opri din tremurat. Atmosfera rece şi umedă din casă era la fel de pătrunzătoare ca şi aerul rece de februarie de afară. Probabil căldura nu funcţiona de câtva timp şi asta însemna că Valerie plecase devreme.

Pe chipul lui îngheţat, cicatricea ardea.

În mijlocul peretelui din spate al sufrageriei se afla o uşă. O deschise şi descoperi un hol care se întindea aproximativ patru metri şi jumătate spre stânga şi tot atât spre dreapta. Exact în partea opusă, o altă uşă rămăsese întredeschisă; în spatele ei desluşi o podea din gresie albă şi o chiuvetă de baie.

Fu cât p-aci să intre în hol, când auzi nişte sunete diferite de zgomotul monoton şi cavernos al ploii bătând pe acoperiş. O lovitură înăbuşită şi o bufnitură estompată.

Stinse imediat lanterna. Întunericul se aşternu, la fel de opac ca într-o casă dintr-un parc de distracţii, înainte ca luminile pâlpâitoare ale stroboscopului să dezvăluie un corp mecanic, cu privirea piezişă.

La început sunetul i se păruse puternic, de parcă o haimana ar fi alunecat pe iarba udă, izbindu-se de perete. Dar, pe măsură ce minutele se scurgeau, cu atât mai tare se convingea că sursa zgomotului se aflase mai degrabă departe de el, şi nu în apropiere, că probabil nu auzise decât o portieră trântindu-se pe stradă sau în curtea unui vecin.

Aprinse lanterna şi continuă să cerceteze baia. Un prosop mare, altul de mâini şi un halat atârnau pe un suport. Un săpun Ivory, pe jumătate consumat, fusese abandonat în savonieră, însă dulăpiorul de medicamente era gol.

La dreapta băii se găsea un dormitor mic, nemobilat ca şi restul casei.

Dormitorul din stânga băii, mai mare decât primul, fusese evident folosit. O saltea gonflabilă era întinsă pe podea, iar deasupra ei, nişte cearşafuri mototolite, o pătură din lână şi o pernă. Uşile duble ale dulapului stăteau deschise, descoperind umeraşele care atârnau de o bară din lemn natur.

Deşi restul bungaloului nu adăpostea nici un fel de opere de artă sau decoraţiuni interioare, ceva fusese prins în centrul celui mai mare perete din dormitor. Spencer se apropie, direcţionă raza lanternei asupra lui şi văzu o

fotografie color, mărită, a unui gândac negru de bucătărie. Părea să fie o pagină dintr-o carte, probabil de entomologie, fiindcă legenda de sub poză era scrisă într-un limbaj academic. În acel afiş, libarca avea aproximativ cincisprezece centimetri lungime. Fusese fixat pe perete cu un cui mare care străpungea carapacea gândacului exact în mijloc. Pe podea, sub fotografie, trona ciocanul cu care pironul fusese bătut în zid.

Poza nu constituia un ornament. În mod sigur, nimeni n-ar atârna un gândac pe perete cu intenţia de a-şi înfrumuseţa dormitorul. Mai mult, ţinând seama că se folosise un piron – şi nu o pioneză, o agrafă sau o bandă adezivă – se putea presupune că persoana care mânuise ciocanul se aflase într-o stare de furie avansată.

Evident, gândacul simboliza un anumit lucru.

Spencer se întrebă neliniştit dacă Valerie făcuse asta. Nu prea credea. Femeia cu care discutase cu o noapte în urmă la Uşa Roşie i se păruse neobişnuit de blândă, amabilă şi total incapabilă de o asemenea furie.

Dacă nu Valerie, atunci cine?

Spencer plimbă raza lanternei de-a lungul hârtiei lucioase, iar carapacea gândacului sclipi de parcă ar fi fost umedă. Umbrele aruncate de degetele care astupau pe jumătate lentila îi creară iluzia că picioruşele fusiforme şi antenele libărcii se mişcau nervos.

Uneori, în serialele poliţiste, criminalii lăsau la locul faptei o semnătură care să-i identifice. Din propria-i experienţă, Spencer ştia că putea fi vorba de orice, de la o anumită carte de joc ori un simbol satanic scrijelit pe trupul victimei, la un singur cuvânt sau vers pictat cu sânge pe perete. Fotografia fixată cu un cui îi dădea sentimentul că

se afla în faţa unei asemenea semnături, deşi i se părea mai ciudată decât oricare dintre cele găsite în sutele de cazuri pe care le studiase până atunci.

Îl cuprinse ameţeala. Nu descoperise nici o urmă de violenţă în casă, dar încă nu verificase garajul. Poate că acolo avea s-o găsească pe Valerie, lungită pe dalele reci de beton, ca în imaginea aceea care-i venise în minte: cu faţa lipită de podea, cu ochii larg deschişi şi nemişcaţi, într-o baltă de sânge.

Ştia că trăsese o concluzie pripită. În zilele acestea, americanul de rând trăia permanent sub ameninţarea violenţei necontrolate care ar fi putut apărea în orice moment, dar Spencer fusese şi mai sensibilizat la mizeria cotloanelor societăţii moderne decât marea majoritate a oamenilor. Îndurase suferinţă şi teroare care îl marcaseră teribil şi avea tendinţa de a se aştepta la violenţă cum se aştepta la apusul şi răsăritul soarelui.

Pe când se îndepărta de fotografia gândacului, întrebându-se dacă va cuteza să investigheze garajul, fereastra dormitorului se făcu ţăndări şi un mic obiect negru zbură şuierând printre draperii. La prima vedere, rostogolindu-se prin aer în cădere, semăna cu o grenadă.

Din reflex, stinse lanterna, chiar dacă încă mai ploua cu cioburi de sticlă. În beznă, grenada căzu cu un zgomot înăbuşit pe covor.

Înainte de a reuşi să se întoarcă, Spencer fu prins de explozie. Fără să fie însoţite de vreo străfulgerare de lumină, ci doar de o şuierătură ce-i trecu pe lângă ureche, schijele îl împroşcară din cap până-n picioare. Ţipă. Căzu. Se răsuci. Se zvârcoli. Durere în braţe, în cap, în picioare. Pieptul îi fusese protejat de jacheta din doc. Dar mâinile,

Dumnezeule, mâinile! îşi suci mâinile rănite. O durere sfâşietoare. Un supliciu îngrozitor. Câte degete îi fuseseră retezate, câte oase rupte? Iisuse, ah, Iisuse! Palmele îi zvâcneau, încă pe jumătate amorţite, aşa că nu-şi putea da seama de dimensiunea dezastrului.

Cea mai groaznică i se părea însă durerea cumplită din frunte şi din obraji, din colţul stâng al gurii. Înfiorătoare. Disperat să-şi potolească suferinţa, îşi acoperi faţa cu mâinile. Se temea de ce-ar putea găsi acolo, de rănile pe care le-ar pipăi, dar palmele îi pulsau necontenit, nu avea cum să se bazeze pe simţul tactil.

Oare cu câte cicatrice avea să se aleagă dacă va supravieţui – cât de multe zbârcituri palide sau semne din cheloid monstruoase şi roşii, de la frunte până la bărbie?

Ieşi afară, pleacă imediat, caută ajutor!...

Se lovi, zbătându-se, scurmând şi contractându-se ca un crab în întuneric. Deşi dezorientat şi îngrozit, se târî în direcţia bună, pe o duşumea acoperită de ceva asemănător unor bucăţele mici de marmură, până la uşa dormitorului. Agăţându-se de pereţi, se ridica în picioare.

Îşi închipui că fusese prins la mijloc între două bande care se luptau pentru iarbă. În anii nouăzeci, Los Angelesul devenise mai violent decât Chicago în timpul prohibiţiei. Acum grupurile de golani erau mai periculoase şi mai bine înarmate chiar decât Mafia, îndopate cu droguri şi cu propria lor formă de rasism, la fel de neîndurătoare, şi lipsite de milă ca nişte şerpi.

Respirând cu greutate, bâjbâind orbeşte în jur cu mâinile rănite, se împletici până în hol. Durerea îl fulgeră de-a lungul picioarelor, dezechilibrându-l. I se părea atât de

dificil să se ţină drept, de parcă ar fi fost într-un butoi care se învârteşte dintr-un parc de distracţii.

Ferestrele se făceau ţăndări în celelalte camere. Explozii înăbuşite.

În ciuda fricii şi a zăpăcelii, Spencer realiză că nu simţea miros de sânge. Nici gust. De fapt, nici nu sângera.

Dintr-o dată înţelese ce se întâmpla. Nu un război între bande. Schijele nu-i sfâşiaseră carnea, deci în realitate nici nu erau schije. Nici bucăţele de marmură împrăştiate pe podea. Ci grăunţe tari de cauciuc. De la o grenadă din cauciuc. Numai agenţiile care apărau legea aveau aşa ceva în dotare. Le folosise şi el. Puţin mai devreme, probabil o echipă SWAT îşi începuse atacul asupra bungaloului, lansând grenadele pentru a scoate din circulaţie orice intrus.

N-avea nici un dubiu că furgoneta fusese o acoperire pentru transportul forţei de asalt. Mişcarea pe care o surprinsese în spatele ei nu fusese o umbră, aşa cum crezuse.

Ar fi trebuit să se simtă uşurat. Atacul era o acţiune a poliţiei locale, a Agenţiei de Luptă Antidrog, a FBI-ului sau a altei organizaţii de apărare a legii. În aparenţă nimerise într-o operaţiune de-a lor. Ştia tactica. Dacă s-ar fi aruncat la podea, cu faţa în jos şi mâinile depărtate de corp pentru a le dovedi că nu este înarmat, ar fi fost în regulă. Probabil că îi vor pune cătuşe, îl vor interoga, dar nu mai mult.

Avea însă o mare problemă: nu locuia în acel bungalou. Era doar în trecere. Din punctul lor de vedere, ar fi fost pur şi simplu un hoţ. În ochii lor, motivul pentru care se găsea el aici era lipsit de temei. Drace, şi-ar închipui că e nebun! Nici el nu putea să se înţeleagă pe sine prea clar –

de ce îl impresionase atât de tare Valerie, de ce vroia să afle cât mai multe despre ea, de ce fusese îndeajuns de prost şi de sigur pe el, încât să intre în casă.

Dar nu se aruncă la podea. Se bălăbăni pe picioarele lui şubrede prin holul negru ca un tunel, sprijinindu-se cu o mână de perete.

Femeia se amestecase probabil într-o afacere ilegală şi autorităţile vor crede că şi el e implicat. Va fi pus sub arest, reţinut pentru interogatoriu, poate că-l vor înregistra ca pe un complice al Valeriei.

Vor descoperi cine e.

Presa îi va scormoni trecutul. Chipul îi va apărea la televizor, în ziare şi reviste. Trăise mult timp într-un anonimat binecuvântat, noul său nume trecând neobservat, înfăţişarea modificându-i-se de-a lungul vremii, devenind de nerecunoscut. Şi izolarea lui era pe cale de a-i fi furată. Va ajunge din nou în lumina reflectoarelor, hăituit de reporteri, înconjurat de şuşoteli la fiecare apariţie în public.

Nu. Categoric. Nu va mai trece prin asta. Mai bine ar muri.

Într-un fel sau altul, oamenii aceia aparţineau poliţiei, iar el nu adusese vreo ofensă gravă legii, dar acum nu erau de partea lui. Fără a avea nici cea mai mică intenţie de a-l distruge, l-ar fi expus numai presei.

Şi mai multă sticlă sfărâmată. Două explozii.

Ofiţerii din SWAT nu aveau de gând să rişte, considerând probabil că luptă contra unor persoane înnebunite după PCP[3], sau şi mai rău.

---

3 Drog halucinogen, pe bază de fenciclidină (n. red.).

Spencer ajunse în mijlocul holului, exact între cele două uşi. În spatele celei din dreapta, întuneric: sufrageria. În stânga: baia.

Păşi în baie şi închise uşa, sperând să mai câştige un răgaz de gândire.

Usturimea de pe faţă, mâini şi picioare ceda încet-încet. Grăbit, îşi strânse pumnii de mai multe ori, apoi se relaxă, încercând să-şi accelereze circulaţia sanguină şi să se dezmorţească.

Dintr-un cotlon al casei se auzi un trosnet de lemn sfărâmat, destul de puternic, încât zgudui pereţii. Probabil că uşa din faţă se trântise sau se făcuse ţăndări.

Încă o pocnitură. Uşa de la bucătărie.

Intraseră în casă.

Se îndreptau spre el.

N-avea timp să mai gândească. Trebuia să se mişte, bazându-se pe instinct şi pe antrenamentul său militar tot atât de bun – spera el – ca şi cel al oamenilor care îl hăituiau.

Pe peretele din spate al acelei încăperi strâmte, deasupra căzii de baie – un mic dreptunghi gri, prin care răzbătea o lumină slabă. Se urcă în cadă şi, cu ambele mâini, exploră rapid marginile ferestrei. Nu ştia sigur dacă ar fi putut ieşi pe acolo, dar i se părea singura scăpare.

Dacă ar fi fost bătută în cuie sau acoperită cu zăbrele, s-ar fi simţit ca într-o capcană. Din fericire, se deschidea înăuntru pivotând în jurul unei balamale ce scârţâia. Proptelele laterale rabatabile de pe ambele părţi pocniră uşor, blocând geamul deschis la maximum.

Se aştepta ca geamătul slab al balamalei şi clinchetul proptelelor să atragă atenţia cuiva de afară. Dar răpăitul inexorabil al ploii acoperea sunetele provocate de el.

Spencer apucă strâns marginea ferestrei şi se săltă prin deschizătură. Ploaia rece îi împroşcă faţa. Aerul umed mirosea greu, a pământ îmbibat de apă, a iasomie şi iarbă.

Curtea din spate semăna cu o tapiserie întunecată, ţesută în umbre negre şi gri, ca un cimitir, spălată de ploaia care îi estompa detaliile. Cel puţin un bărbat – dar mai degrabă doi – din echipa SWAT ar fi trebuit să acopere dosul clădirii. Oricum, deşi Spencer privi în jur cu atenţie, nu putu să distingă vreo siluetă printre umbrele împletite.

O clipă crezu că nu va reuşi să se strecoare, dar îşi aplecă umerii, se răsuci, se chirci şi se azvârli prin deschizătură. Se rostogoli brusc în iarba udă şi apoi rămase culcat pe burtă, cu capul ridicat, scrutând în noapte, incapabil încă să-şi repereze adversarii.

Printre parcelele însămânţate şi de-a lungul liniei ce marca proprietatea, tufişurile crescuseră prea mult. Câţiva smochini bătrâni, lăsaţi la voia întâmplării, deveniseră impunătoare turnuri de verdeaţă.

Privit printre ramurile acestor arbori imenşi, cerul nu era negru. Luminile răsfirate ale metropolei se reflectau în pântecele norilor aduşi de furtună din est, pictând bolta nopţii în nuanţe profunde şi acide de galben care, înspre ocean, se dizolvau într-un gri metalic.

Deşi familiară pentru Spencer, culoarea cerului îl umplu de o spaimă surprinzătoare şi superstiţioasă, fiindcă semăna cu un firmament rău-prevestitor, sub care oamenii erau sortiţi pieirii. I se părea un mister cum de curtea rămânea întunecată sub acea lumină sulfuroasă, dar ar fi

putut să jure că, pe măsură ce o privea mai mult, devenea tot mai neagră.

Usturimea din picioare îi dispăruse. Mâinile încă îl mai dureau dar arsura de pe faţă scăzuse în intensitate.

În interiorul casei întunecate, o armă automată bolborosi scurt, împrăştiind câteva rafale. Unul dintre copoi era de-a dreptul maniac şi împuşca umbre sau stafii. Ciudat. Un asemenea comportament violent nu era propriu ofiţerilor SWAT.

Spencer o zbughi prin iarba îmbibată cu apă spre adăpostul pe care i-l oferea un ficus. Ridicându-se în picioare, cu spatele rezemat de scoarţă, examină atent pajiştea, tufişurile şi copacii din dosul proprietăţii, pe jumătate convins că va scăpa pe acolo, dar, de asemenea, că va fi localizat şi trântit la pământ dacă ar păşi într-un loc deschis.

Strângând pumnii ca să-şi potolească durerea, studie posibilitatea de a se urca pe trunchiul copacului de alături, pentru a se ascunde în coroana lui stufoasă. Bineînţeles că n-ar fi avut nici un rost. L-ar fi găsit cu siguranţă, ei nu s-ar fi împăcat cu ideea fugii până n-ar fi cercetat fiecare umbră sau adăpost de verdeaţă, fie el tufiş sau copac.

În bungalou – voci, o uşă trântindu-se; renunţaseră total la prudenţă, mai ales după acel foc de armă precipitat. Luminile, încă stinse.

Timpul fugea.

Arestul, descoperirea sa, luminile orbitoare ale camerelor de luat vederi, reporteri curioşi.

Îşi blestemă firea nehotărâtă.

Ploaia răpăia pe frunzele de deasupra lui.

Reportaje în ziare, povestiri în reviste, trecutul – pe care îl ura atât de tare – reînviat, străini, pentru care el n-ar fi însemnat decât o ruină spectaculoasă care mănâncă şi respiră, privindu-l cu gura căscată.

Bătăile inimii se înteţeau sub imperiul spaimei.

Nu se putea mişca. Paralizase.

Dar avu noroc totuşi fiindcă un bărbat îmbrăcat în negru se furişă pe lângă copac, ţinând o armă ce aducea a Uzi. Deşi nu se afla decât la doi paşi de Spencer, individul avea privirea aţintită spre casă, fiind pregătit dacă prada i-ar fi sărit pe vreo fereastră în noapte, neştiind că fugarul se găsea în raza lui de acţiune. Apoi văzu geamul deschis la baie şi încremeni.

Spencer se mişcă înainte ca ţinta să se răsucească spre el. Oricine fusese antrenat pentru SWAT – fie poliţist local sau agent federal – n-ar fi cedat prea uşor. Singura lui şansă era să-l lovească foarte puternic până să se dezmeticească.

Spencer îl lovi sub centură, cu toată puterea pe care o mai avea.

Unii ofiţeri ai forţelor speciale purtau suspensor de protecţie din aluminiu, la fiecare operaţiune de asalt, plus veste sau jachete antiglonţ Kevlar. Dar acesta era total nepregătit. Expiră zgomotos.

În timp ce îşi împingea genunchiul în sus, Spencer înşfăcă arma automată şi o răsuci cu putere în sensul acelor de ceasornic. O smulse din strânsoarea celuilalt, înainte să apuce să tragă.

Bărbatul căzu pe spate în iarba udă. Spencer se aruncă asupra lui urmându-şi un impuls de moment.

Deşi poliţaiul încercă să ţipe, suferinţa provocată de acea lovitură într-o zonă atât de sensibilă îl lăsase fără glas. Nu era în stare nici măcar să inspire.

Spencer ar fi putut să izbească puternic cu arma – o puşcă-mitralieră compactă, judecând după atingere – în gâtul adversarului, zdrobindu-i esofagul, asfîxiindu-l cu propriul lui sânge. Dacă l-ar fi pocnit peste faţă, i-ar fi sfărâmat nasul şi aşchiile de os i-ar fi pătruns în creier.

Dar nu vroia să omoare sau să rănească grav pe nimeni. Trebuia doar să scape dracu' de acolo. Îşi direcţionă arma spre tâmpla poliţaiului, amortizând pe jumătate lovitura, dar sărmanul nenorocit îşi pierdu totuşi cunoştinţa.

Tipul purta ochelari care îi permiteau să vadă în întuneric. Echipa SWAT conducea o operaţiune de urmărire folosindu-se de întreaga tehnologie existentă. De aceea nu aprinseseră luminile în casă. Ei aveau ochi de pisică, iar Spencer era şoarecele...

Se rostogoli în iarbă, se chirci, strângând cu ambele mâini puşca-mitralieră. Era un Uzi: îi recunoştea forma şi greutatea. Trasă cu ţeava un arc în aer, de la stânga la dreapta, aşteptând un nou adversar. Nu apăru nimeni.

Se scurseseră aproximativ trei secunde de când omul în negru se furişase pe lângă ficus.

Spencer alergă de-a lungul pajiştii, îndepărtându-se de bungalou, printre flori şi tufişuri. Rămurişul îi şfichiuia picioarele. Azaleele îi înţepau gambele, îi sfâşiau pantalonii.

Aruncă arma. Nu avea de gând să tragă. Chiar dacă asta ar fi însemnat să fie arestat şi expus presei, prefera să se predea decât să folosească puşca.

Străbătu cu greu tufele, trecu printre doi copaci, pe lângă o eugenie cu boboci albi şi fosforescenţi, apoi ajunse la zid.

Aproape scăpase. Acum, dacă l-ar fi descoperit, nu l-ar fi împuşcat pe la spate. Ar fi răcnit un avertisment, s-ar fi identificat, i-ar fi ordonat să rămână pe loc şi ar fi venit până la el, dar nu l-ar fi împuşcat.

Zidul din beton, ornamentat cu stuc, avea un metru optzeci înălţime şi era acoperit cu cărămizi rotunjite la margini, alunecoase din cauza ploii. Se agăţă de ele şi se săltă, sprijinindu-se de stuc cu vârfurile pantofilor sport.

Pe când ajunsese deasupra şi stătea cu burta lipită de cărămizile reci şi cu picioarele bălăngănindu-i-se în aer, auzi focuri de armă în spate. Gloanţele plesniră pe beton, atât de aproape de el, încât fu împroşcat cu bucăţele de zidărie.

Nimeni nu strigase vreun blestemat de avertisment.

Se rostogoli în proprietatea vecină şi armele automate turuiră din nou – ceva mai prelung decât înainte.

Puşti-mitraliere într-o zonă rezidenţială. O nebunie! Ce fel de poliţişti erau ăştia?

Căzu peste nişte tufişuri. Se făcuse iarnă; trandafirii fuseseră curăţaţi de uscături, iar ghimpii înfometaţi îi străpunseră hainele, sfâşiindu-i pielea.

Glasuri seci şi stranii, estompate de răpăitul ploii, veneau din dosul zidului:

— Pe aici, prin spate, haideţi!

Spencer se ridică în picioare şi se lovi de rugii trandafirilor, zdrelindu-şi obrazul fără cicatrice şi mâinile, în încercarea lui disperată de a se apăra.

Se afla în grădina din spate a altei case. Lumini la câteva dintre ferestrele de la parter. Un chip iţindu-se în dosul unui geam împodobit, ca o bijuterie, de ploaie. O fată. Spencer căpătă sentimentul îngrozitor că ar fi pus-o într-un pericol de moarte dacă nu ar fi plecat de acolo înainte ca urmăritorii lui să sosească.

După ce birui un labirint de străduţe, ziduri compacte, garduri construite din fier, fundături şi alei de serviciu, niciodată sigur că scăpase de urmăritori sau că ei s-ar afla de fapt la doi paşi în spate, Spencer găsi locul unde îşi parcase Explorer-ul. Alergă spre el şi se împinse în portieră.

Bineînţeles, încuiată.

Bâjbâi prin buzunare după chei. Nu dădu de ele. Spera din tot sufletul că nu le pierduse pe drum.

Rocky îl urmărea prin fereastra din partea şoferului. După toate aparenţele, se amuza. Rânjea.

Spencer aruncă o privire către strada scăldată de ploaie. Pustie.

Încă un buzunar. Da. Apăsă butonul de dezactivare pe lanţul pentru chei. Sistemul de securitate emise un muget electronic, încuietorile cedară, iar el se aruncă în maşină.

În timp ce încerca să pornească motorul, cheile îi alunecară printre degete şi căzură pe trotuar.

— La naiba!

De data asta, Rocky reacţionă la teama stăpânului său, ghemuindu-se timid în colţul format de scaunul pasagerului şi portieră. Scoase un sunet subţire şi întrebător, manifestându-şi astfel îngrijorarea.

Începea să-şi revină, palmele i se dezmorţeau, fumicându-l, şi orbecăi după chei un timp ce i se păru un secol. În final le găsi.

Poate că ar fi fost cel mai bine să se întindă pe scaune, nevăzut dinaţară, şi să-l ţină pe Rocky sub nivelul ferestrei. Să aştepte apariţia poliţiştilor... Sau să plece. Dar dacă l-ar fi ajuns în timp ce se îndepărta de bordură, ar fi bănuit că el fusese persoana din bungalou şi l-ar fi oprit negreşit.

Pe cât îşi dădea seama, nimerise în mijlocul unei operaţiuni importante, cu o mare desfăşurare de forţe. Nu aveau să renunţe aşa uşor. În timp ce el ar fi rămas ascuns în maşină, ar fi putut să înconjoare zona cu baraje şi să iniţieze un raid din casă în casă. Atunci ar fi cercetat şi automobilele parcate, iscodind prin geamuri în interior; l-ar fi luminat cu raza unei lanterne şi ar fi picat în propria sa cursă.

Motorul porni cu zgomot.

Trase frâna de mână, apăsă ambreiajul şi se îndepărtă de bordură, dând drumul în acelaşi timp la ştergătoarele de parbriz. Parcase lângă colţ, aşa că trebui să facă un viraj strâns.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Nici un om înarmat, în uniformă neagră.

Două maşini goniră prin intersecţie, îndreptându-se spre sud pe o stradă paralelă. O trenă de apă se risipi în spatele lor.

Fără a se opri la semnul STOP, Spencer o luă la dreapta şi intră în fluxul de trafic spre miazăzi, ieşind din acel cartier. Rezistă dorinţei de a apăsa până la fund pedala de acceleraţie. Nu trebuia să-şi asume riscul de a fi prins pentru depăşirea vitezei.

— Ce mama dracu’? întrebă el nesigur.

Câinele replică, scâncind slab.

— Ce-o fi făcut, de ce o urmăresc?

Apa i se prelinse de pe sprâncene în ochi. Se udase ciuciulete. Îşi scutură capul şi o perdea fină de stropi se împrăştie în jur, împroşcând bordul, tapiţeria şi câinele.

Rocky tresări.

Spencer porni căldura.

Trecuse pe lângă cinci grupuri de case şi schimbase de două ori direcţia înainte de a se simţi în siguranţă.

— Cine e ea? Ce *dracu'* o fi făcut?

Rocky se adaptă la starea de spirit a stăpânului său. Nu mai stătea ghemuit în colţ. Reluându-şi poziţia vigilentă, instalat bine pe scaun, devenise prudent, dar nu se speriase. Îşi împărţea atenţia între oraşul frământat de furtună din faţa ochilor şi Spencer, privindu-şi stăpânul cu scepticism.

— Iisuse, dar eu ce căutam acolo? se întrebă Spencer cu glas tare.

Deşi scăldat în aerul cald ce venea dinspre ventilatoarele bordului, el continua să tremure.

— Nu aveam nici o legătură cu acel loc, n-ar fi trebuit să mă duc. *Tu* ai vreo bănuială despre ce intenţionam să fac eu acolo, amice? Mmmmm? Că eu habar n-am. A fost o *tâmpenie*.

Reduse viteza pentru a traversa o intersecţie inundată, unde o armată de gunoaie plutea deasupra apei murdare.

Îşi simţi faţa arzând. Se uită cu coada ochiului la Rocky.

Tocmai îşi minţise câinele.

Cândva îşi jurase că n-o să se mintă niciodată pe sine însuşi, îşi ţinuse legământul doar cu puţin mai mult decât

beţivul înrăit care promite în ajunul Anului Nou că n-o să-şi mai înmoaie vreodată buzele în romul diabolic. De fapt, era mai intransigent cu el însuşi, cu deziluziile sale, decât majoritatea oamenilor, dar n-ar fi putut să afirme cu toată tăria că îşi spusese numai adevărul întotdeauna. Sau chiar că şi-ar fi dorit să-l audă întotdeauna. Ci numai că *încerca* mereu să fie sincer, dar că totuşi accepta destul de des adevărul doar pe jumătate, o frântură de realitate – şi că se simţea în stare să continue foarte bine aşa.

Dar niciodată nu-şi minţise câinele.

Niciodată.

Relaţia lor fusese singura legătură sinceră pe care Spencer o avusese vreodată; mai mult, o considera deosebită. Nu. Mai mult decât atât. Sfântă.

Rocky, cu ochii lui imenşi şi expresivi, cu inima lui nevinovată, cu propriul său limbaj al trupului şi cu coada care îi trăda sentimentele, era incapabil de-a fi viclean. Dacă ar fi putut vorbi, ar fi fost extrem de sincer, fiind atât de inocent. I se părea mai îngrozitor să-şi mintă câinele decât să fi minţit un copil. La dracu', s-ar fi simţit la fel de vinovat dacă l-ar fi minţit pe Dumnezeu, fiindcă, fără discuţie, Dumnezeu aştepta mai puţine de la el decât bietul Rocky.

Niciodată să nu minţi un câine.

— Bine, spuse el, punând o frână la semafor, deci ştiu de ce m-am dus la ea acasă. Ştiam ce caut.

Rocky îl privi cu interes.

— Vrei să-ţi spun şi ţie?

Dulăul aştepta.

— E important pentru tine, nu, să-ţi zic?

Rocky pufni, se linse pe bot şi apoi încremeni cu capul drept.

— În regulă. M-am dus la ea acasă fiindcă...

Câinele îl fixă cu privirea.

— Fiindcă e o femeie extraordinar de drăguţă.

Ploaia răpăia. Ştergătoarele de parbriz scoteau nişte sunete înfundate.

— În fine, e drăguţă, dar nu chiar frumoasă. Nu pentru că arată bine. Există ceva în ea... E deosebită.

Motorul torcea în gol.

Spencer oftă şi continuă:

— Bine, de data asta o să fiu direct. Drept în inimă, mmm? Nu o să mă mai învârt în jurul cozii. M-am dus la ea acasă fiindcă...

Rocky îl privi cu interes.

—...fiindcă am vrut să-mi regăsesc viaţa.

Câinele îşi mută atenţia asupra şoselei din faţă, evident satisfăcut de această explicaţie.

Spencer se gândi la ce descoperise despre el, fiind sincer cu Rocky. *Am vrut să-mi regăsesc viaţa*.

Nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Până la urmă nu făcu nici una, nici alta. Rămase acelaşi, ca-n ultimii şaisprezece ani.

Semaforul îşi schimbă culoarea în verde.

Împreună cu Rocky, care privea înainte, numai înainte, Spencer se îndreptă spre casă prin ploaia torenţială, prin singurătatea imensului oraş, sub un cer straniu şi pestriţ, pe alocuri aidoma unui gălbenuş de ou stricat, pe alocuri gri, precum cenuşa din crematoriu, şi înspăimântător de negru la orizont.

Capitolul II

La ora 21, după rateul din Santa Monica, îndreptându-se spre est pe autostradă şi întorcându-se la hotelul său din Westwood, Roy Miro observă un Cadillac oprit pe acostament. Ploaia transforma luminile de avarie în serpentine de lumină roşie ce şerpuiau pe parbriz. Anvelopa din spate, de pe partea şoferului, era spartă.

O femeie stătea la volan, evident aşteptând un ajutor. Părea să fie unica ocupantă a maşinii.

Gândul că o fiinţă neajutorată s-ar afla într-o asemenea situaţie, singură în imensul Los Angeles, îl tulbură pe Roy. Acum Oraşul îngerilor[4] nu mai era locul prietenos de altădată – şi speranţa de a găsi pe cineva care să aibă o existenţă cât de cât angelică scăzuse îngrozitor. Demonică, da.

Opri pe acostament, în faţa Cadillac-ului.

Ploaia se înteţise. Vântul bătea dinspre ocean. Perdele argintii de apă, umflându-se ca pânzele transparente ale unui vas-fantomă, fâlfâiau în întuneric.

Îşi culese pălăria cu borul moale din fetru de pe scaunul din dreapta şi şi-o înfundă pe cap. Purta balonzaid şi pantofi închişi, ca întotdeauna pe vreme urâtă. În ciuda

4 Angel: înger (n. tr.).

îmbrăcăminţii lui protectoare, tot avea să fie udat ciuciulete, dar n-ar fi fost în stare să plece cu conştiinţa împăcată, ca şi cum nici nu l-ar fi zărit pe cel aflat la ananghie.

În vreme ce Roy se îndrepta spre Cadillac, maşinile ce goneau îi împroşcară picioarele cu şuvoaie de apă murdară lipindu-i pantalonii de piele. Ei, oricum trebuia să dea costumul la curăţat.

Când ajunse la maşină, femeia nu-şi coborî geamul. Precaută, îl privi cu atenţie, verificând în acelaşi timp încuietorile portierelor pentru a se convinge că funcţionau.

Nu se simţea ofensat de suspiciunea ei. Desigur, cunoştea primejdiile oraşului, iar scepticismul ei era de înţeles.

Vorbi tare, pentru a se face auzit prin geamul închis:

— Aveţi nevoie de ajutor?

Femeia arătă un telefon celular:

— Am sunat la service. Mi-au spus că vor trimite pe cineva.

Roy aruncă o privire spre maşinile care se apropiau.

— De cât timp aşteptaţi?

După o mică ezitare, ea răspunse, exasperată:

— Dintotdeauna.

— O să schimb roata. Nu trebuie să ieşiţi afară sau să-mi daţi cheile. Maşina aceasta... Am condus şi eu una la fel. Există o manetă pentru deschis portbagajul. Trageţi de ea ca să pot lua cricul şi roata de rezervă.

— Să nu vă răniţi...

Acostamentul îngust oferea puţină siguranţă, deoarece carosabilul se găsea îngrijorător de aproape.

— Am panouri de avertizare, îi răspunse el.

Întorcându-se înainte ca ea să poată protesta, Roy merse grăbit spre propria-i maşină şi scoase din portbagaj toate cele şase panouri de avertizare pentru situaţiile neprevăzute ce puteau apărea pe şosea. Le împrăştie de-a lungul autostrăzii pe vreo cincizeci de metri în spatele Cadillac-ului, blocând astfel cea mai mare parte a primei benzi de circulaţie.

Dacă un beţiv i-ar fi luat prin surprindere, bineînţeles că orice precauţie ar fi fost inutilă. I se părea că, în aceste zile, numărul automobiliştilor treji fusese cu mult depăşit de cel al şoferilor ce consumau droguri sau alcool.

Intraseră într-o epocă dominată de iresponsabilitate socială – din acest motiv Roy încerca să fie un bun samaritean de fiecare dată când i se ivea ocazia. Dacă toată lumea ar fi aprins câte o lumânare, cât de strălucitoare ar fi devenit planeta! El chiar credea acest lucru.

Zări capacul întredeschis. Femeia descuiasc portbagajul.

Roy Miro nu se simţise toată ziua atât de fericit. Bătut de vânt şi de ploaie, împroşcat de maşinile ce goneau pe lângă el, muncea cu un zâmbet pe faţă. Cu cât vitregia sorţii era mai mare, cu atât avea să primească o răsplată mai mare. În timp ce se lupta cu o şaibă de piuliţă bine strânsă, cheia fixă îi alunecă şi îi jupui pielea de pe un deget; în loc să înjure, începu să fluiere.

După ce termină, femeia coborî geamul vreo cinci centimetri, aşa că nu trebui să mai ţipe.

— S-a aranjat, spuse el.

Începu să se scuze, umilă, pentru că fusese atât de neîncrezătoare, dar el o întrerupse, asigurând-o că înţelegea perfect situatia.

Îi amintea de mama lui, şi asta îl făcea să se simtă chiar mai bine că o ajutase. Era o persoană atrăgătoare, până în cincizeci şi cinci de ani, probabil cu vreo douăzeci mai în vârstă decât Roy, cu părul arămiu şi ochii albaştri. Mama sa fusese o brunetă cu ochi căprui-deschis, dar cele două femei aveau în comun o adiere de blândeţe şi rafinament.

— Aceasta este cartea de vizită a soţului meu, zise ea, strecurând-o prin deschizătura geamului. E contabil. Dacă aveţi nevoie de vreun sfat în domeniu, nu ezitaţi.

— N-am făcut chiar atât de mult s-o merit, spuse Roy, acceptând darul.

— E un miracol să întâlneşti pe cineva ca dumneavoastră în timpurile în care trăim. L-aş fi sunat pe Sam, şi nu la blestematul ăla de service, dar lucrează până târziu cu un client. Se pare că acum muncim nonstop.

— Recesiunea, făcu Roy, compătimitor.

— O să se termine vreodată? se întrebă ea, scotocind în geantă.

Roy acoperi cartea de vizită cu podul palmei ca să o protejeze de ploaie, întorcând-o în aşa fel, încât unul dintre panourile roşii de avertisment să-i lumineze literele. Soţul ei avea un birou în centrul oraşului, unde chiriile erau mari; nici nu era de mirare că săracul de el trebuia să lucreze până târziu pentru a se menţine pe linia de plutire.

— Şi aceasta este cartea mea de vizită, spuse femeia extrăgând-o din geantă şi înmânându-i-o.

Penelope Bettonfield. Decorator de interioare.

Telefon: 213-555-6868.

Ea adăugă:

— Lucrez acasă. Am avut şi un birou, dar cu recesiunea asta... Oftă şi îi zâmbi prin geamul întredeschis. Oricum, dacă v-aş putea ajuta cu ceva...

Pescui din portmoneu una dintre cărţile lui de vizită şi i-o dădu. Ea îi mulţumi încă o dată, închise fereastra şi plecă.

Roy se întoarse pe autostradă şi îşi strânse panourile de avertizare de pe partea carosabilă.

Ajuns din nou în maşină şi îndreptându-se spre hotelul său din Westwood, se învioră la gândul că, în acea zi, îşi aprinsese mica lumânare. Uneori se întreba dacă mai exista vreo speranţă pentru societatea modernă, care era pe cale să devină un infern al crimei, al urii şi lăcomiei, dar apoi îşi aminti de cei ca Penelope Bettonfield – cu zâmbetul ei dulce, radiind blândeţe şi rafinament – şi-şi recăpăta optimismul. O persoană atât de iubitoare ca ea avea să-i răsplătească amabilitatea fiind drăguţă, la rândul ei, cu altcineva.

Dar buna dispoziţie a lui Roy nu ţinu mult. Pe când părăsea autostrada şi intra pe Wilshire Boulevard, tristeţea i se strecură în suflet.

Zărea peste tot semne ale regresului social. Poze pictate cu spray poceau pereţii care mărgineau culoarul de ieşire din autostradă şi ascundeau vederii două semne de circulaţie, într-o zonă în care înainte nu s-ar fi permis asemenea vandalisme îngrozitoare. Un vagabond se târa prin ploaie, împingând un cărucior pentru cumpărături plin de obiecte inutile, cu faţa lipsită de orice expresie, de parcă

ar fi fost un zombie târşâindu-şi picioarele pe un culoar al unui supermarket Kmart din Iad.

La un semafor, pe banda de lângă Roy, opri o maşină plină cu tineri ce aveau o înfăţişare fioroasă – skinheads, cu câte un cercel sclipitor în ureche. Îl priviră cu ură, încercând probabil să-şi dea seama dacă arăta a evreu. Îi aruncară obscenităţi, deschizându-şi cu grijă gurile, ca să fie siguri că li se poate citi pe buze.

Trecu pe lângă o sală de cinema, unde rulau aceleaşi lături de filme. Violenţă exagerată. Sex fără perdea. Produse de mari studiouri, cu actori celebri, dar care rămâneau tot nişte scursuri.

Impresia lăsată de întâlnirea cu doamna Bettonfield se schimbă gradat. Îşi aminti ce-i spusese despre recesiune, despre cât de mult munceau ea şi bărba-său, despre cum îşi închisese biroul ca să facă economii, fiind acum nevoită să-şi conducă afacerile de acasă. O doamnă atât de drăguţă... Îl întrista gândul că avea probleme financiare. Ca mulţi alţii, era o victimă a sistemului, prinsă în capcana unei societăţi invadate de droguri şi pistoale, lipsite de milă şi idealuri înalte. Ar fi meritat mai mult.

Când ajunse la Hotelul Westwood Marquis, pe Roy îl părăsise deja dorinţa de a urca la el în cameră, de a comanda o cină de la room-service, culcându-se apoi – adică exact ce îşi plănuise să facă. Trecu prin faţa clădirii, ţinând-o pe Sunset Boulevard, luând-o la stânga şi hoinărind o vreme prin împrejurimi.

Parcă la întâmplare lângă o bordură, în apropiere de UCLA[5], dar nu opri motorul. Se mută, evitând schimbătorul

5 University of California — Los Angeles (n. tr.).

de viteze, pe scaunul din dreapta, unde volanul nu avea să-l incomodeze.

Telefonul celular se încărcase la maximum. Îi trase ştecărul din aprinzătorul de ţigări.

Recuperă o servietă de pe bancheta din spate. O deschise în poală, descoperind un computer compact cu modem încorporat, îl alimentă repede şi îl porni. Ecranul se lumină. Apăru meniul de bază, de pe care selectă ceva.

Conectă telefonul celular la modem şi formă numărul direct de acces care urma să lege terminalul său la supercomputerele complexe Cray de la birou. În câteva secunde, pe ecran apărură primele trei cuvinte din litania atât de familiară a sistemului de securitate: CINE ESTE ACOLO?

Îsi tastă numele: ROY MIRO.

NUMĂRUL DE IDENTIFICARE?

Roy i-l dădu.

PAROLA PERSONALĂ?

POOH, scrise el. Îl alesese drept parolă fiindcă era numele personajului favorit al tuturor timpurilor, ursuleţul căutător de miere, de o inepuizabilă bunătate.

VĂ ROG, AMPRENTA DEGETULUI MARE DE LA MÂNA DREAPTĂ.

Un dreptunghi alb de vreo cinci centimetri pătraţi apăru în colţul din dreapta sus al ecranului albastru. Îşi apăsă degetul pe locul indicat şi aşteptă până când senzorii monitorului îi modelară liniile pielii, direcţionând asupra lor microfascicule de lumină intensă, delimitând apoi umbra relativă a striurilor mărginaşe, ceva mai reflectorizante. După un minut, un sunet moale îl anunţă că scanarea se terminase. Când îşi ridică degetul, o imagine detaliată a

amprentei sale, plină de linii negre, invadă centrul dreptunghiului. După încă treizeci de set unde, amprenta dispăru de pe ecran; fusese preluată şi transmisă computerului din birou, comparată electronic cu cea care se afla într-un fişier şi confirmată.

Roy avea acces la o tehnologie mult mai sofisticată decât un hacker[6] obişnuit. Nici aparatura electronică din servietă, nici software-ul instalat în computer nu puteau fi cumpărate de oamenii de rând.

Pe ecran apăru un mesaj: ACCESUL LA MAMA ESTE PERMIS.

Mama era numele computerului de la birou. Deşi se afla la vreo patru mii cinci sute de kilometri depărtare, pe Coasta de Est, toate programele ei puteau fi apelate de Roy prin intermediul telefonului celular. Un meniu lung se activă imediat. Se plimbă prin el, găsi un program intitulat LOCATE şi îl selectă.

Tastă un număr de telefon, cerând adresa la care se afla. Studie străzile biciuite de furtună. În acel moment nu se vedeau nici pietoni, nici maşini. Unele case aveau ferestrele întunecate, iar luminile altora erau estompate de ploaia torenţială ce părea interminabilă. Aproape îi venea să creadă că, pe tăcute, lumea fusese împresurată de o apocalipsă ciudată, care eliminase toată viaţa de pe Pământ, lăsând neatinse realizările civilizaţiei.

Presupunea că apocalipsa reală *se apropia*. Mai devreme sau mai târziu, se va declanşa un război mare: o naţiune împotriva alteia, o rasă împotriva alteia, ciocniri violente între religii sau ideologii. Umanitatea, sufocată de

---

6 Împătimit al „reţelei“ care pătrunde în computere străine spărgând parolele (n. tr.).

haos, se autodistrugea la fel de inevitabil cum Pământul executa o rotaţie completă în jurul Soarelui în timp de un an.

Tristeţea i se adânci.

Pe ecran, sub numărul de telefon, apăru numele corect. Însă adresa rămăsese secretă la cererea clientului.

Roy dădu instrucţiuni computerului de la birou să pătrundă şi să caute în depozitul de informaţii al companiei telefonice, printre notele de plată şi adrese. O asemenea violare a sectorului privat de date era, bineînţeles, ilegală, dar Mama ştia să fie extrem de discretă. Datorită faptului că toate sistemele computerelor din reţeaua naţională de telefoane se găseau deja în directorul ei de programe sparte, putea să intre în oricare dintre ele, teoretic instantaneu, să le exploreze după dorinţă, să reţină ce i se ceruse şi să se deconecteze fără a lăsa nici cea mai mică urmă care să o trădeze. Mama se furişa aidoma unei fantome în aparatele lor.

După câteva secunde, o adresă din Beverly Hills apăru pe ecran.

Apoi o rugă pe Mama să-i furnizeze o hartă a cartierului Beverly Hills. Aceasta i-o afişă. Privită în ansamblu, nu se putea citi fiindcă literele erau prea mărunte.

Roy tastă adresa pe care o primise. Pe ecran apăru un detaliu al sectorului care îl interesa, apoi al unui sfert din el. Casa se afla la mică distanţă de Wilshire Boulevard, între cele mai modeste apartamente din Beverly Hills, şi i se păru uşor de găsit.

Tastă POOH OUT, deconectându-şi terminalul portabil de Mama, aflată în buncărul ei uscat şi rece din Virginia.

Casa mare din cărămidă – albă, cu jaluzele de un verde-vânătoresc – se înălţa înconjurată de un gard impunător. În faţa ei, pe pajişte, se aflau doi platani uriaşi, cu crengile golaşe.

Luminile erau aprinse, dar numai în spate şi la parter.

Stând lângă uşa principală şi adăpostindu-se sub un portic sprijinit pe două coloane mari şi albe, Roy asculta melodia ce se auzea dinăuntru, un cântec al Beatles-ilor, „When I'm Sixty-four". El împlinise doar treizeci şi trei de ani; formaţia Beatles se destrămase cu mult înainte, dar îi plăcea repertoriul lor, fiindcă îi sugera o duioasă melancolie.

Fredonând încetişor împreună cu băieţii din Liverpool, Roy strecură o carte de credit între uşă şi canat. O împinse în sus până când o deschise pe prima – şi cea mai simplă – dintre cele două încuietori. Lăsă acolo cartonaşul, pentru a ţine limba zăvorului afară din nişa scobită în tocul uşii.

Avea nevoie de o unealtă mult mai sofisticată pentru a o birui pe a doua: un pistol Lockaid, special conceput, ce se distribuia numai agenţiilor care apărau legea. Introduse ţeava armei în gaura cheii, sub cilindri, şi apăsă pe trăgaci. Arcul comprimat, din oţel, propulsă vârful ascuţit şi împinse câţiva cilindri în butuc. Fu necesar să insiste de şase ori pentru a birui încuietoarea.

Zgomotele făcute de arcul care se lovise de metal şi de vârful ascuţit nu fuseseră deloc asurzitoare, dar se simţi recunoscător muzicii, pentru că le acoperise. „When I'm Sixty-four" se termină în clipa în care deschise uşa. Îşi recuperă cartea de credit înainte ca ea să atingă podeaua

şi încremeni aşteptând următorul cântec. O dată cu notele de început ale melodiei „Lovely Rita”, trecu pragul casei.

Îşi aşează pistolul Lockaid pe podea, în dreapta intrării, închise uşa după el, în tăcere.

Îl întâmpină un hol întunecat. Rămase cu spatele lipit de uşă, încercând să se obişnuiască treptat cu bezna.

După ce se convinse că nu avea să se împiedice orbeşte de vreo mobilă, străbătu camerele, îndreptându-se spre lumina din spate.

Regreta faptul că hainele îi erau atât de ude şi pantofii atât de plini cu noroi. Probabil că murdărise îngrozitor covorul.

O găsi în bucătărie, lângă chiuvetă, spălând lăptuci, cu spatele la uşa întredeschisă, prin care el intră. Judecând după legumele aflate pe tocător, probabil că prepara o salată.

Închizând încetişor uşa, sperând că n-o va speria, chibzui dacă să-şi anunţe sau nu prezenţa. Îşi dorea ca ea să creadă că venise să o ajute ca un prieten iubitor, şi nu ca un străin cu intenţii mârşave.

Femeia opri apa de la robinet şi puse lăptucile să se scurgă într-o strecurătoare din plastic. Ştergându-şi mâinile pe un şervet şi răsucindu-se cu spatele la chiuvetă, îl descoperi, pe ultimele acorduri ale melodiei „Lovely Rita”.

Pe chipul doamnei Bettonfield încolţi uimirea, dar nu şi spaima, cel puţin la prima vedere – graţie trăsăturilor lui blânde şi atrăgătoare. Căci avea gropiţe în obrajii rotunzi şi bine bărbieriţi, netezi ca ai unui băieţel. Cu ochii de un albastru-aprins şi zâmbetul cald, avea să fie un Moş Crăciun convingător peste vreo treizeci de ani. Ajunsese să creadă că figura îi dezvăluia sufletul bun şi dragostea pentru

oameni, fiindcă străinii îl tratau de obicei mult mai amabil decât dacă ar fi considerat doar că are o înfăţişare plăcută.

Roy încă mai credea că expresia ei mirată se va transforma mai degrabă într-un zâmbet de bun-venit, decât într-o grimasă de spaimă, când ridică pistolul Beretta 93-R şi o împuşcă de două ori în piept. Amortizorul fusese înşurubat pe ţeavă; se auziră scurt două zgomote înăbuşite.

Penelope Bettonfield căzu pe duşumea şi rămase nemişcată, strângând în mână şervetul de bucătărie. Avea ochii larg deschişi, îndreptaţi spre pantofii uzi şi murdari ai lui Roy.

Beatles-ii începură să cânte: „Good Morning, Good Morning”. Probabil din albumul *Sgt*. *Pepper*.

Traversă bucătăria, aşeză pistolul pe masă şi se ghemui lângă doamna Bettonfield. Îşi scoase o mănuşă şi îşi duse mâna la gâtul ei, căutându-i pulsul. Era moartă.

Una dintse cele două împuşcături fusese perfectă, nimerise exact în inimă. În consecinţă, circulaţia i se oprise instantaneu şi ea nu sângerase prea mult.

Moartea venise ca un refugiu binecuvântat: rapidă, curată, nedureroasă.

Îşi puse din nou mănuşa, apoi frecă uşurel locul în care o atinsese. Cu mâinile acoperite, nu-l mai nelinişitea gândul că s-ar fi putut găsi vreo amprentă pe corp, cu ajutorul noii tehnologii bazate pe laser.

Trebuia să-şi ia măsuri de precauţie. Nu orice judecător sau jurat ar fi fost capabil să înţeleagă puritatea motivelor sale.

Îi închise pleoapa peste ochiul stâng şi o ţinu apăsată vreun minut, pentru a fi sigur că va rămâne în acea poziţie.

— Dormi, scumpă doamnă, spuse el pe un ton plin de afecţiune şi regret, în timp ce îi închidea şi pleoapa dreaptă. N-or să te mai îngrijoreze banii, nu vei mai fi nevoită să munceşti până târziu, s-a terminat cu lupta şi cu stresul. Ai fost prea bună pentru această lume.

Era un moment trist, dar în acelaşi timp şi vesel. Trist, pentru că frumuseţea şi eleganţa ei nu mai luminau în jur; zâmbetul ei nu avea să mai bucure pe nimeni vreodată; amabilitatea şi distincţia ei nu se vor mai împotrivi valurilor de barbarie care scăldau această societate agitată. Vesel, pentru că nu mai avea să-i fie frică niciodată, să verse lacrimi, să cunoască supărarea sau să simtă suferinţa.

„Good Morning, Good Moming" cedă locul extraordinarei melodii, sincopate şi săltăreţe, „Sgt. Pepper Lonely Hearts Club Band", într-o interpretare mai reuşită decât prima, de la începutul albumului, care părea ideală pentru sărbătorirea trecerii doamnei Bettonfield într-o lume lipsită de griji.

Roy trase un scaun de la masa din bucătărie, se aşează şi îşi scoase pantofii. Îşi suflecă pantalonii uzi şi pătaţi cu noroi, hotărât să nu mai facă mizerie.

Laitmotivul albumului se termină în scurt timp şi, pe când el se ridica în picioare, începu „A Day în Life". Era o bucată melancolică, prea solemnă pentru acel moment. Trebuia să o oprească înainte de a-l deprima. Avea o fire sensibilă, iar muzica, pictura, literatura şi celelalte arte îl impresionau mai mult decât pe majoritatea oamenilor.

Găsi combina muzicală pe un raft din bibliotecă, deasupra unui scrin sculptat cu măiestrie în lemn de mahon. Opri albumul şi cercetă cu privirea două sertare pline cu compact-discuri. Cheful de Beatles nu-i trecuse,

aşa că alese *A Hard Day's Night* fiindcă nu conţinea nici o melodie melancolică.

Fredonând cântecul ce dădea numele acestui disc, Roy se întoarse în bucătărie şi o ridică pe doamna Bettonfield de pe podea. Era mai mică decât i se păruse când vorbise cu ea prin geamul maşinii. Nu cântărea mai mult de patruzeci şi şapte de kilograme, avea încheieturile mâinilor subţiri, gâtul ca de lebădă şi trăsăturile delicate. Roy se simţi profund emoţionat de fragilitatea femeii şi o purtă pe braţe cu mare grijă şi respect, aproape cu veneraţie.

Aprinzând luminile cu umărul, o cără pe Penelope Bettonfield spre partea din faţă a casei, apoi pe scară şi de-a lungul coridorului, deschizând uşă după uşă, până când găsi dormitorul principal. Aici o aşeză uşurel pe un şezlong.

Se îndreaptă spre pat, dădu la o parte cuvertura vătuită şi apoi pătura, dezvelind cearşaful. Bătu puţin pernele împodobite cu o dantelă fină, cu ţesătura dintr-o imitaţie de bumbac egiptean.

Îi scoase pantofii şi îi vârî în debaraua de haine. Picioarele doamnei Bettonfield erau micuţe ca ale unei fetiţe.

Lăsând-o complet îmbrăcată, o duse în pat şi o aşeză pe spate, cu capul sprijinit pe două perne. Puse cuvertura alături, apoi o înveli cu pătura şi cearşaful până deasupra sânilor. Braţele îi rămăseseră libere.

Îi pieptănă părul cu o perie pe care o găsise în dormitor. Beatles-ii cântau „If I Fell" când el începuse ritualul, iar în momentul în care buclele arămii şi lucioase îi încadrau perfect chipul superb, deja ajunseseră la mijlocul melodiei „I'm Happy Just to Dance With You".

Aprinse lampadarul de bronz de lângă şezlong şi stinse lumina puternică din tavan. Umbre palide o îmbrăţişară pe femeia întinsă, ca aripile unduitoare ale îngerilor care veniseră să o ia din această vale a lacrimilor şi să o ducă într-un ţinut în care domnea pacea eternă.

Se îndreptă spre masa de toaletă în stil Ludovic al XVI-lea, trase scaunul de sub ea şi îl mută lângă pat. Se aşeză alături de doamna Bettonfield, îşi scoase mănuşile şi îi strânse o mână într-ale lui. Corpul femeii începea să se răcească deja, uşor-uşor.

Nu mai putea să zăbovească multă vreme. Erau atâtea de făcut şi nu-i mai rămăsese deloc timp. În orice caz, vroia să-şi petreacă încă vreo câteva minute preţioase în compania doamnei Bettonfield.

În timp ce Beatles-ii cântau „And I Love Her” şi „Tell Me Why”, Roy Miro îi ţinea tandru mâna ultimei sale prietene şi admira mobila minunată, tablourile, obiectele de artă şi culorile splendid asortate, care se completau reciproc, ale tapiţeriei.

— Ce nedrept că a trebuit să-ţi închizi magazinul, îi spuse el lui Penelope. Erai o bună decoratoare. Zău că da, scumpă doamnă. Într-adevăr erai.

Beatles-ii cântau.

Ploaia bătea în geamuri.

Inima lui Roy tresălta de emoţie.

Capitolul III

Rocky recunoscuse drumul spre casă. Din când în când, pufnea de plăcere.

Spencer locuia în Malibu într-o zonă lipsită de pretenţii, dar de o frumuseţe sălbatică.

— Toate vilele acelea în stil mediteranean sau franţuzesc, cu câte patruzeci de camere, clădiri ultramoderne din sticlă fumurie, lemn de sequoia şi oţel, casele din Cape Cod de mărimea unor nave oceanice, cu terase de aproape opt sute de metri pătraţi din cărămidă nearsă şi cu tavane boltite, cu propriile lor săli de proiecţie şi sisteme de sonorizare THX, erau răspândite pe plajă, pe falezele înalte – o insulă mărginită de autostrada situată pe coasta Pacificului, în vârful dealurilor ce străjuiau ţărmul.

Locuinţa lui Spencer se afla la est de aceste case pe care *Architectural Digest* ar fi dorit să le fotografieze, la jumătatea urcuşului pe un canion puţin populat. Asfaltul negru al celor două benzi de circulaţie era străpuns de gropi şi nenumărate crăpături de pe urma cutremurelor care zguduiau periodic întreaga coastă. O poartă din metal, flancată de doi eucalipţi uriaşi, marca intrarea pe aleea

pietruită, de vreo şaizeci de metri lungime. O placă ruginită, cu literele de un roşu-şters, fusese agăţată acolo: ATENŢIE – CÂINE RĂU. O fixase imediat după ce cumpărase locul, cu mult înainte să apară Rocky. Pe atunci nu exista nici un câine, cu atât mai puţin unul rău. Semnul reprezenta o ameninţare lipsită de fundament, dar eficientă. Nimeni nu-l deranjase din izolarea sa.

Poarta nu se deschidea electric. Ieşi în ploaie să o descuie; apoi o încuie în urma lui.

Cu un singur dormitor, o cameră de zi şi o bucătărie spaţioasă, construcţia de la capătul aleii semăna mai degrabă cu o cabană decât cu o casă. Exteriorul acoperit cu lemn de cedru, cocoţat pe o fundaţie din piatră, ferit astfel de termite, ajunsese să aibă un luciu gri-argintiu din cauza climei şi ar fi putut părea sărăcăcios unui ochi care n-ar fi ştiut să-l aprecieze; pentru Spencer arăta frumos şi plin de personalitate, luminat de farurile Explorer-ului.

Cabana era ascunsă – înconjurată, învăluită, *încastrată* – de o pădure de eucalipţi, o specie de mahon australian, la adăpost de gândacii care devoraseră eucalipţii californieni timp de cel puţin un deceniu. Nu fuseseră tunşi de când Spencer se stabilise acolo.

Dincolo, un crâng de stejari uscaţi acoperea canionul şi urca pe povârniş până spre creastă. Vara şi toamna, lipsite de umezeală din cauza vânturilor uscate ce suflau dinspre Santa Ana, dealurile şi râpele deveneau uşor inflamabile. De două ori în opt ani, pompierii îi ordonaseră lui Spencer să evacueze locul, pentru că flăcările din canioanele învecinate l-ar fi putut devora, la fel de neîndurătoare ca în ziua Judecăţii de Apoi. Vâlvătăile purtate de vânt se propagau cu viteza unui tren expres. L-

ar fi putut surprinde într-o noapte, în timp ce dormea. Numai că frumuseţea şi singurătatea canionului justificau acest risc.

Luptase pentru a supravieţui de nenumărate ori până atunci, dar moartea nu-l înspăimânta. Uneori chiar cocheta cu gândul de a se culca şi de a nu se mai trezi niciodată. În momentele când teama de incendiu îl tulbura, nu îşi făcea griji pentru el, ci pentru Rocky.

În acea noapte de miercuri, din luna februarie, anotimpul secetos se afla încă foarte departe. Fiecare colţişor din natură fusese atât de bine udat de ploaie, încât părea că va rămâne pentru totdeauna imun la incendii.

În casă era frig. Ar fi putut fi încălzită de un foc aprins în căminul construit din pietre de râu în camera de zi; în plus, fiecare odaie avea şi câte un radiator electric încastrat în perete. Spencer prefera luminile jucăuşe, trosnetele şi mirosul focului de vreascuri, dar acum porni încălzitoarele electrice fiindcă era grăbit.

După ce se schimbă de hainele jilave, îmbrăcând un trening gri şi nişte ciorapi de sport, îşi prepară un ibric de cafea. Lui Rocky îi dădu un castron cu suc de portocale.

Câinele avea multe alte obiceiuri ciudate, în afară de preferinţa pentru sucul de portocale. De pildă, deşi îi plăceau plimbările din timpul zilei, nu manifesta nici un interes pentru lumea nocturnă – spre deosebire de ceilalţi semeni neastâmpăraţi ai lui – dorindu-şi măcar un geam între el şi întunericul de afară; dacă *trebuia* să iasă din casă după apusul soarelui, rămânea aproape de Spencer şi privea suspicios bezna din jur. Apoi Paul Simon. În general, pe Rocky îl lăsa indiferent muzica, dar vocea lui Simon îl încânta; dacă Spencer punea un album de-al lui, mai ales

Graceland, dulăul se aşeza în faţa difuzoarelor, ascultând concentrat, sau bătea ritmul melodiilor „Diamonds on the Soles of Her Shoes” şi „You Can Call Me Al” pe podea, trântit leneş sau încovrigat, pierdut în reverie, surd la orice altceva. Fapt neobişnuit pentru un câine. Însă şi mai neobişnuită era sfiala sa legată de nevoile fizice, pentru că nu-şi făcea toaleta dacă îl privea cineva; Spencer se întorcea cu spatele înainte ca Rocky să-şi facă treaba.

Spencer se gândea câteodată că, probabil din cauza vieţii aspre duse până în urmă cu doi ani, neavând nici cel mai mic motiv să se bucure de avantajele tagmei sale, câinele îşi dorea mai degrabă să fie o fiinţă umană.

Dar greşea foarte tare. De fapt, oamenii duceau o viaţă de câine.

— O conştiinţă de sine avansată, îi spusese el lui Rocky într-o noapte în care somnul întârzia, nu face ca o specie să se simtă mai fericită decât alta, amice. Dacă ar fi aşa, atunci am avea mai puţini psihiatri şi mai puţine baruri decât voi, câinii – şi asta nu se întâmplă, corect?

Acum, în timp ce Rocky lingea sucul din castronul de pe podeaua bucătăriei, Spencer îşi puse ceaşca pe masa imensă în formă de L, care se afla într-un colţ al camerei de zi. Două computere cu hard-disk-uri de mare capacitate, o imprimantă laser color şi alte piese ale echipamentului se întindeau de la un capăt la altul al mesei.

Acel colţ al camerei de zi constituia biroul său, deşi în ultimele zece luni nu mai avusese nimic de făcut. De când părăsise Departamentul de Poliţie din Los Angeles – unde vreme de doi ani fusese angajat la Agenţia de Luptă contra Infracţiunilor pe Computer din California – nu mai petrecuse

decât vreo câteva ore pe zi în faţa aparaturii sale electronice.

Din când în când cerceta unele subiecte care îl interesau, folosindu-se de Prodigy şi Genie. Dar, de cele mai multe ori, căuta căi de a obţine accesul în memoria computerelor particulare sau guvernamentale, protejate de sisteme sofisticate de securitate.

O dată ce i se acorda intrarea, activitatea sa devenea ilegală. Nu distrusese niciodată nici un fişier al vreunei companii sau agenţii, şi nici nu inserase date false. Însă rămânea vinovat de violarea unor zone private.

Putea să trăiască totuşi cu acest gând.

Nu căuta avantaje materiale. Vroia numai să dobândească cunoştinţe şi, ocazional, satisfacţia de a îndrepta greşelile altora.

Ca în cazul Beckwatt.

În decembrie, când un maniac care molesta copii – Henry Beckwatt trebuia să fie eliberat din închisoare după mai puţin de cinci ani de detenţie, Comitetul de Eliberare Condiţionată a Deţinuţilor din statul California refuzase să divulge numele comunităţii în care acesta avea să locuiască până la expirarea termenului de probă, în virtutea drepturilor prizonierilor. Din cauza faptului că Beckwatt îşi bătuse victimele fără nici o remuşcare, suspendarea pedepsei sale ridicase valuri de îngrijorare în rândurile părinţilor de pe tot cuprinsul Americii.

Muncind din greu să-şi ascundă urmele, Spencer reuşise mai întâi să acceseze computerele Departamentului de Poliţie din Los Angeles, trecuse apoi în sistemul procurorului districtual din Sacramento şi, de acolo, în computerul Comitetului de Eliberare Condiţionată, de unde

săltase adresa la care urma să fie dus Beckwatt. Dezvăluise informaţia unor reporteri, rămânând anonim, obligând astfel Comitetul de Eliberare Condiţionată să întârzie punerea lui în libertate până la găsirea unui nou loc secret în care să-l plaseze. În cursul următoarelor cinci săptămâni, Spencer transmisese încă trei adrese ale lui Beckwatt, la puţin timp după ce fuseseră fixate.

Deşi autorităţile se agitaseră frenetic, încercând să afle prin agenţi informatori pe unde tot scăpau datele, nimeni nu se gândise, sau cel puţin nu o admisese în public, dacă nu cumva un hacker inteligent le sustrăsese din fişierele lor. În final, declarându-se învinşi, îl instalaseră pe Beckwatt într-o casă goală a unui gardian din San Quentin.

Peste doi ani, când perioada de supraveghere urma să ia sfârşit, Beckwatt avea să devină liber pentru a da târcoale în căutarea prăzii, fără îndoială încercând să distrugă psihic şi mai mulţi copii, dacă nu şi fizic. Dar oricum, de-acum încolo, nu ar mai fi putut să-şi stabilească vizuina în vecinătatea unor oameni neavertizaţi, care n-ar fi bănuit nimic.

Dacă Spencer ar fi reuşit să descopere un mod de a accesa computerul lui Dumnezeu, ar fi schimbat destinul lui Beckwatt, sortindu-i imediat un atac de inimă mortal sau trimiţându-l în calea unui camion. N-ar fi ezitat nici o clipă să intervină în justiţia pe care societatea modernă, în zăpăceala ei freudiană şi paralizia ei morală, o găsea dificil de aplicat.

Nu era un erou, nici un mânuitor de computere, cu o cicatrice pe chip, de-al lui Batman, nici nu-şi pusese în gând să salveze lumea. În realitate, el naviga prin cyberspaţiu – acea dimensiune lugubră de energie şi

informaţie din interiorul computerelor şi al reţelelor de computere – numai pentru că îl fascina puternic, în aceeaşi măsură în care pe unii îi fascina Tahiti sau Tortuga cea îndepărtată, îl seducea la fel cum Luna şi Marte îi seduceau pe femeile şi pe bărbaţii care mai târziu deveneau astronauţi.

Probabil că totuşi cel mai tentant aspect al celeilalte dimensiuni i se părea a fi potenţialul pentru explorări şi descoperiri pe care îl oferea – *fără interacţiuni umane directe*. Când Spencer evita buletinele informaţionale şi conversaţiile între utilizatori, cyberspaţiul rămânea un univers nelocuit, creat de oameni, dar care, cu toate acestea, se lipsea de ei. Hoinărea prin vastele structuri de date, infinit mai impunătoare decât piramidele din Egipt, ruinele Romei sau furnicarele rococo din imensele citadele ale lumii – însă nu vedea nici o faţă umană, nu auzea nici o voce de om. Era un Columb fără colegi de călătorie, un Magellan care se plimba de-a lungul magistralelor electronice, traversând metropole de date, la fel de nepopulate ca oraşele-fantomă din deşertul Nevada.

Acum se aşeză în faţa unuia dintre computere, îl porni, sorbind din cafea în timp ce rulau procedurile de testare. Acestea includeau şi un program Norton antivirus, pentru a verifica dacă vreunul dintre fişiere nu cumva fusese contaminat de cine ştie ce virus distructiv cu ocazia aventurilor sale printre păienjenişurile de date ale sistemului naţional. Aparatul nu se contaminase.

Primul număr de telefon pe care îl introduse fu cel al serviciului care oferea nonstop cotaţiile la bursă. În câteva secunde se conectă şi un mesaj de bun-venit apăru pe

ecranul monitorului: BINE AŢI VENIT IN LUMEA INFORMAŢIILOR BURSIERE, INC.

Folosindu-şi abonamentul, Spencer ceru date despre stocurile japoneze. Activă simultan un program paralel – pe care îl proiectase singur – capabil să detecteze pe linia telefonică semnele subtile ale dispozitivelor electronice de ascultare. Lumea Informaţiilor Bursiere era un serviciu legal ce furniza date şi nici o agenţie de poliţie nu avea dreptul să tragă cu urechea la convorbirile lor telefonice; cu toate acestea, existenţa unui păcănit putea să-i indice că aparatul îi fusese pus sub urmărire.

Rocky veni de la bucătărie şi îşi frecă botul de piciorul lui Spencer. Nu şi-ar fi putut termina sucul atât de repede. Suferea mai mult de singurătate decât de sete.

Cu privirea aţintită pe ecranul monitorului şi aşteptând o alarmă sau un mesaj de OK, Spencer întinse o mână spre câine şi începu să-l scarpine uşurel în spatele urechilor.

Nimic din ceea ce făcuse ca hacker nu ar fi avut cum să atragă atenţia autorităţilor, dar era mai bine să fie prudent. De câţiva ani, Agenţia de Securitate Naţională, Biroul Federal de Investigaţii şi alte organizaţii îşi înfiinţaseră departamente speciale care se ocupau de infracţiunile pe computer şi fiecare dintre ele deferea cu zel, justiţiei, delincvenţi.

Câteodată aveau un avânt de-a dreptul criminal. În mai toate agenţiile guvernamentale oricum cu prea mulţi angajaţi, fiecare potenţială infracţiune pe computer se utiliza pentru a justifica mărirea bugetului. An de an, numărul de arestări şi de condamnări creştea, pentru a întreţine convingerea generală că tâlhăriile şi vandalismele

electronice ajunseseră să aibă o frecvenţă înspăimântătoare. În consecinţă, din când în când, li se intentau procese, pe baza unor acuzaţii neîntemeiate, unor hackeri care nu furaseră şi nici nu distruseseră nimic. Aceste condamnări nu se vroiau a fi nişte exemple care să prevină alte infracţiuni, ci foloseau numai la crearea statisticilor care să asigure sporirea fondurilor.

Pe unii îi trimiteau în închisoare.

Sacrificaţii pe altarul birocraţiei.

Martirii cyberspaţiului.

Spencer era hotărât să nu devină unul dintre aceştia.

În timp ce ploaia răpăia pe acoperişul cabanei şi vântul stârnea corul de şoapte al stafiilor ce se tânguiau în pădurea de eucalipţi, el aştepta, cu privirea aţintită pe colţul din dreapta sus al ecranului. Apăru un singur cuvânt, compus din litere roşii: CURAT.

Nu i se asculta telefonul.

După ce ieşi din Lumea Bursei, formă numărul computerului principal al Agenţiei de Luptă contra Infracţiunilor pe Computer din California. Intră în sistem printr-o uşă din spate bine camuflată, pe care o implantase chiar el, înainte de a-şi da demisia din postul de director adjunct.

Datorită faptului că fusese acceptat la nivelul managerului de sistem (nivelul de prioritate maximă), nu existau restricţii pentru el. Putea folosi acel computer cât timp şi pentru absolut orice şi-ar fi dorit, fără ca prezenţa să îi fie remarcată sau înregistrată.

Însă nu aceste fişiere îl interesau. Se folosea de computerul Agenţiei ca de o trambulină pentru a pătrunde în sistemul Departamentului de Poliţie din Los Angeles, la

care ea era direct conectată. Ironia de a implica hardware-ul şi software-ul unui computer al legii pentru a comite chiar şi cea mai măruntă infracţiune îl atrăgea.

Era, însă, şi periculos.

Oricum, aproape orice distracţie avea şi un pic de pericol în ea: să te sui în trenuleţul groazei, să te arunci cu paraşuta deschizând-o în ultimul moment, jocurile de noroc, sexul.

Din sistemul DPLA, intră în computerul Departamentului Circulaţiei Rutiere din California în oraşul Sacramento. Se simţea atât de puternic când realiza asemenea salturi, încât i se părea că face o călătorie fizică, teleportându-se din canionul lui în Los Angeles sau în Sacramento, ca personajele din romanele science-fiction. Rocky sări pe picioarele din dos, îşi propti lăbuţele din faţă pe marginea mesei şi privi iscoditor ecranul computerului.

— N-o să-ţi placă, spuse Spencer.

Rocky se uită la el şi scoase un scâncet slab.

— Sunt sigur că o să preferi să rozi osul acela pe care ţi l-am adus.

Studiind din nou ecranul, Rocky îşi scutură capul, curios.

— Sau aş putea să-ţi pun nişte Paul Simon.

Încă un scâncet. Mai lung şi mai sonor decât primul.

Oftând, Spencer trase un scaun lângă al lui.

— Bine. Când cineva se simte singur, presupun că puţină companie i-ar prinde mai bine decât rosul unui os. Cel puţin cu mine aşa se întâmplă.

Rocky sări pe scaun, gâfâind şi rânjind.

Călătoriră împreună prin cyberspaţiu, plonjând ilegal în galaxia fişierelor DCR, căutând-o pe Valerie Keene.

În câteva secunde o găsiră. Spencer sperase să afle o adresă diferită de cea pe care deja o ştia, dar fu dezamăgit. Era trecută ca locuind în bungaloul din Santa Monica, unde el descoperise camerele nemobilate şi fotografia gândacului prinsă cu un cui de perete.

Conform datelor care umpluseră ecranul, ea deţinea un carnet de conducere categoria C, fără alte restricţii. Urma să-i expire peste aproape patru ani. Se înscrisese pentru examen şi dăduse un test la începutul lui decembrie, adică doar cu două luni în urmă.

Al doilea prenume al ei era Ann.

Avea douăzeci şi nouă de ani. Spencer îi dăduse douăzeci şi cinci.

Nu primise până acum nici o amendă.

În eventualitatea că ar suferi un accident grav şi n-ar mai fi posibil să i se salveze viaţa, autorizase donarea organelor sale vitale.

Altfel DCR oferea puţine informaţii despre ea:

SEX: F PĂR: ŞATEN OCHI: CĂPRUI ÎNĂLŢIME: 1.62 GREUTATE: 51

Acest portret laconic nu i-ar fi fost de prea mare ajutor lui Spencer dacă ar fi vrut să i-o descrie cuiva. Era insuficient pentru a contura o imagine completă, care ar fi trebuit să includă şi trăsăturile ce o individualizau: privirea directă şi limpede, zâmbetul puţin asimetric, gropiţa din obrazul drept, linia delicată a maxilarului.

Cu un an în urmă, obţinând fondurile necesare de la Agenţia Naţională de Prevenire a Terorismului şi Crimelor Organizate, DCR din California hotărâse să digitizeze şi să memoreze în computer fotografiile şi amprentele şoferilor care obţineau sau îşi reînnoiau carnetele de conducere. În

acest mod ar fi reuşit, cu timpul, să strângă în fişiere toate pozele din faţă şi din profil, plus amprentele locuitorilor ce aveau permise de conducere, deşi marea majoritate nu fuseseră niciodată acuzaţi pentru vreo infracţiune, cu atât mai puţin condamnaţi.

Spencer considera această acţiune ca fiind primul pas spre un buletin de identitate, un paşaport intern similar celor din ţările comuniste dinainte de reformă, şi i se opunea din principiu. Dar într-o asemenea situaţie, principiile nu-l împiedicară să ceară fotografia Valeriei.

Ecranul clipi şi ea apăru. Zâmbind.

Între eucalipţi, zânele prevestitoare de moarte se tânguiau, jelind indiferenţa eternităţii, iar ploaia răpăia, răpăia.

Spencer îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia. Expiră.

Pe undeva era conştient că Rocky îşi muta privirea iscoditoare de la el la ecran, apoi iar la el.

Sorbi puţină cafea. Mâna îi tremura.

Valerie ştiuse că autorităţile o urmăreau şi aflase că îi descoperiseră locuinţa, pentru că îşi părăsise bungaloul doar cu câteva ore înainte de venirea lor. Dacă nu făcuse nimic rău, de ce ar fi ales să ducă o viaţă de fugară, nesigură şi primejdioasă?

După ce lăsă jos ceaşca de cafea, îşi duse degetele la tastatură şi ceru o copie tipărită a fotografiei de pe ecran.

Imprimanta laser scrâşni. Din aparat alunecă o singură foaie albă de hârtie.

Valerie. Zâmbind.

În Santa Monica nimeni nu-i strigase să se predea înainte de-a începe atacul asupra bungaloului. Iar când năvăliseră în casă, nu răcniseră mesaje de avertizare gen:

Poliţia! Însă Spencer avea convingerea că bărbaţii aceia erau ofiţeri ai vreunei agenţii care apără legea, socotind după uniforme, ochelarii cu vedere în întuneric, armele şi tehnologia militară.

Valerie. Zâmbind,

Femeia cu care Spencer discutase noaptea trecută la Uşa Roşie părea cinstită şi blândă, mai puţin capabilă de vreo fărădelege decât majoritatea oamenilor. În primul rând, îşi aţintise privirea pe cicatricea lui şi se interesase de unde o avea, fără ca el să-i perceapă vreo rea intenţie sau vreo urmă de curiozitate morbidă, parcă l-ar fi întrebat de unde îşi cumpărase cămaşa. Cei mai mulţi îi studiau suspicios cicatricea şi, dacă vorbeau despre ea, o făceau numai în cazul în care realizau că le citise gândurile. Sinceritatea aceea îl înviorase. Când îi mărturisise doar că a căpătat-o într-un accident din copilărie, Valerie înţelesese că ori nu dorea, ori nu putea să vorbească despre asta şi renunţase la subiect, de parcă nu l-ar fi considerat mai important decât tunsoarea pe care o purta. De-atunci încolo, el nu-i mai surprinsese privirea abătându-se spre stigmatul palid de pe obraz; şi mai mult, nu avusese senzaţia că se forţa să *nu* se uite. Găsise alte lucruri mai interesante la el decât semnul acela ce îi străbătea chipul de la ureche până la bărbie...

Valerie. În alb şi negru.

Nu putea crede că femeia aceasta fusese capabilă să comită o crimă majoră şi, în mod sigur, nu atât de atroce, încât o echipă SWAT să vină după ea pe tăcute, cu mitraliere şi cu toată tehnologia avansată de care dispunea.

Poate că plecase împreună cu cineva.

Spencer se îndoia. Revăzu un singur serviciu de masă, un singur pahar, un singur set de tacâmuri, o saltea gonflabilă prea mică pentru două persoane.

Dar ideea rămânea în picioare: poate că nu locuise singură, iar acea persoană care o însoţea constituise de fapt ţinta atacului atât de prudent al echipei SWAT.

Fotografia de pe ecran era prea întunecată şi o nedreptăţea. Spencer comandă imprimanta să mai tipărească una, puţin mai deschisă la culoare decât prima.

Ieşi mai bine, iar el ceru încă cinci copii.

Doar în clipa în care privi chipul de pe hârtie, Spencer conştientiză faptul că o va urmări pe Valeric Keene oriunde s-ar fi dus, o va găsi şi o va ajuta. Neţinând seama de ceea ce făcuse ea, probabil, şi chiar dacă ar fi fost vinovată de o crimă, ignorând cât l-ar fi costat, şi chiar dacă nu i-ar fi păsat deloc de el, Spencer îşi puse în gând să înfrunte orice alături de această femeie.

Când realiză implicaţiile hotărârii pe care tocmai o luase, îl străbătu un fior de uimire, căci, până în acel moment, se considerase un om modern, care nu credea în nimeni şi nimic, nici în Dumnezeu şi nici măcar în sine însuşi.

Pătruns de o teamă respectuoasă şi fără a fi în stare să-şi înţeleagă total motivaţiile, spuse încetişor:

— Al dracu’ să fiu...

Câinele strănută.

Capitolul IV

În timp ce Beatles-ii cântau „I'll Cry Instead", Roy Miro simţi cum răceala mâinii femeii începuse să se strecoare şi în corpul lui.

Îi dădu drumul şi îşi puse mănuşile. Îi şterse mâinile cu colţul cearşafului pentru a curăţa orice urmă de grăsime care ar fi putut păstra forma amprentelor sale.

Cuprins de sentimente contradictorii – tristeţe, fiindcă o femeie bună murise, şi veselie, pentru că o salvase dintr-o lume a suferinţelor şi a dezamăgirilor – coborî la bucătărie. Vroia să aştepte într-un loc de unde să audă uşa automată a garajului, semn că soţul Penelopei se întorsese acasă.

Câteva picături de sânge se coagulaseră pe podeaua din gresie. Roy se folosi de nişte şerveţele de hârtie şi de un spray Fantastik, pe care le găsise în dulăpiorul aflat sub chiuvetă, pentru a curăţa mizeria.

După ce şterse urmele pantofilor săi murdari, observă că nici chiuveta din oţel inoxidabil nu era atât de curată pe cât ar fi trebuit să fie, şi o frecă până ce începu să lucească.

Geamul cuptorului cu microunde era pătat. Sclipea după ce se ocupă şi de el.

Când Beatles-ii ajunseseră la mijlocul melodiei „I'll Be Back", iar Roy deja lustruise şi partea din faţă a congelatorului, uşa de la garaj hurui înfundat. Aruncă şerveţelele de hârtie la coşul de gunoi, puse la loc spray-ul Fantastik şi îşi recuperă pistolul Beretta, abandonat pe masă după ce o eliberase de suferinţă pe biata Penelope.

Doar o mică spălătorie separa bucătăria de garaj. Se răsuci spre uşa închisă.

Ecoul zgomotului produs de motorul maşinii se lovi de pereţi, în timp ce Sam Bettonfield intră în garaj. Apoi se opri. Uşa scârţâia şi zăngănea pe măsură ce cobora în urma automobilului.

În sfârşit acasă, după îndelungi lupte. Obosit după orele nesfârşite de muncă, de mestecat cifre. Sătul să mai achite chiria exorbitantă din zona centrală a oraşului, încercând să se menţină pe linia de plutire într-un sistem ce preţuia mai mult banii decât oamenii.

În garaj, portiera se trânti.

Copleşit de stresul vieţii duse într-un oraş presărat cu nedreptăţi şi aflat în război cu el însuşi, Sam probabil că îşi dorea cu ardoare o băutură, un sărut de-al Penelopei, o cină tihnită şi o oră de stat în faţa televizorului. Aceste plăceri simple, plus cele opt ceasuri de somn, constituiau singura alinare a unui biet bărbat după întâlnirile cu clienţii hrăpăreţi şi pretenţioşi de peste zi – cu toate că visele îi erau adevărate coşmaruri.

Roy avea ceva mai bun să-i ofere.

Sunetul cheii în broască, clinchetul făcut de zăvor, o uşă deschizându-se: Sam intrase în spălătorie.

Roy se ridică în picioare.

Îmbrăcat cu un parpalac, ţinând în mână o servietă, Sam păşi în bucătărie. Roy îi zări chelia şi ochii jucăuşi, cenuşii. Arăta uimit, dar nu speriat.

— Probabil că ai greşit casa...

Lăcrimând sincer, Roy îi răspunse:

— Ştiu prin ce treci, şi apăsă de trei ori pe trăgaci.

Sam nu era un bărbat solid, probabil cântărea numai cu douăzeci de kilograme mai mult decât soţia sa. Însă nu i se păru uşor să-l care pe scări, să-l dezbrace de parpalac, să-i scoată pantofii şi să-l salte în pat. După ce îşi duse treaba la capăt, Roy se simţi mulţumiţ de sine însuşi, fiindcă ştia că făcuse un lucru bun aşezându-i unul lângă celălalt pe Sam şi Penelope, într-o asemenea împrejurare importantă.

Îi trase pătura peste piept. Cearşaful era împodobit cu dantelă fină, asortându-se cu pernele, aşa că ambele cadavre păreau îmbrăcate în stiharii frumoase, purtate probabil şi de îngeri.

Beatles-ii se opriseră din cântat cu puţin timp în urmă. De afară se auzea sunetul molcom şi solemn al ploii, la fel de îngheţate ca şi oraşul peste care cădea, tot atât de implacabile ca şi trecerea timpului sau apusul soarelui.

Deşi înfăptuise un lucru bun, deşi se bucura că suferinţele acestor doi oameni fuseseră curmate, Roy se simţea trist. Era însă o tristeţe ciudat de dulce, iar lacrimile care i se prelingeau din ochi îl purificau.

Coborî şi şterse cele câteva picături de sânge de pe podeaua bucătăriei. Găsi aspiratorul în cămara de sub scară şi curăţă mizeria făcută de el când intrase prima dată în casă.

Căută în geanta Penelopei cartea de vizită pe care i-o dăduse. Acolo figura un nume fals, dar oricum o luă.

În final, folosindu-se de telefonul din bibliotecă, formă 911.

Un poliţist îi răspunse, iar el îi vorbi:

— E îngrozitor de trist aici. E îngrozitor de trist. Ar trebui să vină cineva.

Nu aşează receptorul în furcă, ci alături, pe masă, lăsând linia deschisă. Adresa familiei Bettonfield probabil că deja apăruse pe ecranul din faţa poliţistului; Roy nu vroia să rişte ca Sam şi Penelope să zacă acolo ore sau chiar zile întregi înainte de a fi descoperiţi. Fuseseră nişte oameni buni şi nu meritau să fie găsiţi ţepeni, emanând acel miros caracteristic leşurilor în putrefacţie.

Merse cu pantofii în mână până la uşa din faţă, unde se încălţă în grabă. Nu uită să-şi recupereze pistolul pentru descuiat zăvoare, lăsat în hol.

Ajunse prin ploaie la maşină şi părăsi zona.

După ceasul lui, se făcuse deja 22,20. Deşi pe Coasta de Est era cu trei ore mai târziu, ştia că în mod sigur contactul lui din Virginia îl aştepta.

La primul semafor, deschise valijoara de pe scaunul pasagerului. Băgă în priză computerul, încă legat la telefonul celular; nu separă dispozitivele fiindcă avea nevoie de amândouă. Apăsând câteva taste, programă aparatul celular să răspundă unor comenzi vocale prestabilite şi să funcţioneze ca un difuzor, păstrându-şi în acest fel mâinile libere pentru a conduce.

Când apăru lumina verde, traversă intersecţia şi ordonă o convorbire la mare distanţă, rostind:

— Conectează, te rog, şi apoi dictă un număr din Virginia.

După ce sună de două ori, glasul familiar al lui Thomas Summerton se auzi pe fir, uşor de recunoscut după primul cuvânt, la fel de moale şi de sudist ca untul de pecan:

— Alo?

Roy zise:

— Aş putea vorbi cu Jerry, vă rog?

— Îmi pare rău, aţi greşit numărul. Apoi Summerton închise.

Roy întrerupse tonul telefonului, spunând:

— Te rog, acum deconectează-te.

În zece minute, Summerton îl va suna dintr-un loc sigur şi vor putea vorbi liber, fără teama de a fi ascultaţi.

Roy trecu pe lângă magazinele sclipitoare din Rodeo Drive şi intră pe Santa Monica Boulevard, apoi o luă spre vest, către zonele rezidenţiale. Clădiri imense şi scumpe se înălţau în spatele unor copaci uriaşi, palate particulare pe care le găsea respingătoare.

Când telefonul începu să sune, el nu se întinse după receptor, ci zise:

— Te rog, acceptă convorbirea.

Legătura fu realizată şi se auzi un clic.

— Te rog, amestecă acum.

Computerul scoase un *beep* care îi indica faptul că orice ar spune de acum încolo va părea ininteligibil oricui, în afara lui Summerton. Înainte de a-l prelua, mesajul urma să fie spart în bucăţele mici şi rearanjat aleator pe baza unui factor de control. Ambele telefoane fuseseră sincronizate cu *acelaşi* factor de control, aşa că înşiruirea lipsită de înţeles a sunetelor transmise avea să fie reconstituită cu fidelitate la recepţie.

— Am văzut raportul iniţial din Santa Monica, zise Summerton.

— Vecinii mi-au declarat că azi-dimineaţă încă mai era acolo. Dar probabil că a reuşit să se evapore înainte ca noi să trimitem echipa.

— Ce a făcut-o să o ia la sănătoasa?

— Pot să jur că are un al şaselea simţ. Roy coti la stânga pe Sunset Boulevard, alăturându-se fluxului dens de circulaţie, care înfrumuseţa pavajul ud cu razele farurilor. Ai auzit de bărbatul care a apărut?

— Şi a scăpat.

— Nu din neglijenţa noastră.

— Deci a avut noroc?

— Nu. Mult mai rău. Ştia foarte bine ce să facă.

— Vrei să spui că era cineva antrenat?

— Mda.

— În domeniul federal, local sau de stat?

— A scos din circulaţie un tip din echipă, în cea mai mare tăcere.

— Deci a asistat la câteva lecţii şi în afara poliţiei locale.

Roy părăsi Sunset Boulevard, făcând dreapta pe o străduţă mai puţin circulată, unde vilele se ascundeau în spatele zidurilor, al gardurilor vii şi al copacilor răscoliţi de vânturi.

— Şi dacă reuşim să-l prindem, care sunt priorităţile?

Summerton se gândi un moment înainte de-a vorbi:

— Să aflăm cine este şi pentru cine lucrează.

— Apoi să-l reţinem?

— Nu. E prea mare miza. Îl facem să dispară.

Străzile întortocheate se încolăceau printre dealurile împădurite, separând proprietăţile particulare acoperite cu crengi înmuiate de ploaie, curbă după curbă.

Roy rupse tăcerea:

— Asta schimbă în vreun fel povestea cu femeia?

— Nu. O să-şi primească porţia. S-a mai întâmplat şi altceva?

Roy se gândi la doamna şi domnul Bettonfield, dar nu-i menţionă. Bunătatea extremă pe care o manifestase faţă de ei nu avea nici o legătură cu slujba sa, iar Summerton n-ar fi înţeles.

În schimb, spuse:

— Ne-a lăsat ceva.

Summerton nu îi replică, imaginându-şi probabil ce le lăsase.

Roy reluă:

— O fotografie a unui gândac negru de bucătărie, prinsă cu un cui în perete.

— Snopeşte-o în bătaie, mârâi Summerton şi închise.

În timp ce descria o curbă largă pe sub crengile plecate ale magnoliilor, trecând prin dreptul unui gard din sârmă ghimpată dincolo de care se ridica în întunericul străbătut de ploaie o replică a Tarei, scăldată în lumina reflectoarelor, Roy spuse:

— Nu mai amesteca.

Computerul scoase un *beep*, sugerând că s-a executat.

— Te rog, conectează-te, zise el şi dădu numărul de telefon care urma să-l trimită în braţele Mamei.

Ecranul monitorului sclipi. Când Roy îşi aruncă privirea, văzu prima întrebare: CINE E ACOLO?

Deşi telefonul accepta comenzi vocale, Mama nu o făcea; aşa că Roy părăsi şoseaua îngustă şi opri pe o alee în faţa unei porţi de doi metri, din fier forjat, pentru a tasta răspunsurile cerute de sistemul de protecţie. După ce îşi transmise şi amprenta, accesul la Mama, în Virginia, îi fu acordat.

Din meniul de bază, el selectă SUCURSALE. Din acest submeniu, alese LOS ANGELES şi se conectă astfel la cel mai mare copilaş al Mamei de pe Coasta Estică.

Mai făcu vreo câteva selecţii în computerul din Los Angeles, până când ajunse la fişierele departamentului de analiză foto. Cel care îl interesa se afla în lucru, aşa cum bănuise, şi îl apelă ca să-l studieze.

Ecranul computerului său portabil deveni alb-negru şi apoi se umplu cu fotografia chipului unui bărbat. Faţa îi era pe jumătate răsucită, acoperită cu umbre, de nedesluşit prin perdeaua de ploaie.

Roy fu dezamăgit. Sperase la o fotografie mai clară.

Îl consterna la fel ca şi tablourile impresioniste: pe ansamblu, clare; în detaliu, misterioase.

Mai devreme, în Santa Monica, echipa de asalt reuşise să obţină câteva instantanee ale străinului care intrase în bungalou cu câteva minute înainte de atac. Noaptea, ploaia deasă şi copacii înalţi, care nu permiteau lămpilor să lumineze pe deplin trotuarul – toate complotaseră împotriva lor, aşa că nu reuşiseră să obţină o fotografie suficient de bună a bărbatului. Mai mult, nici nu se aşteptaseră să fie altceva decât un pieton obişnuit, iar când se îndreptase spre casa femeii rămăseseră foarte surprinşi. În consecinţă, îi făcuseră puţine poze, nici una de calitate, nici una care să le dezvăluie toate trăsăturile acelui personaj misterios, deşi camera video era dotată cu lentile speciale.

Cele mai importante fotografii deja se scanaseră în computerul din sucursala locală, procesate apoi şi de un program de filtrare. Computerul urma să identifice distorsiunile produse de ploaie şi apoi să le elimine. Atunci

toată suprafaţa pozei avea să se lumineze uniform, până când ar fi putut distinge structurile biologice chiar şi prin cele mai întunecate umbre; apoi, scotocind printre nenumăratele cunoştinţe despre forma craniului uman – un imens catalog cu diferenţele care există între sexe, rase şi grupe de vârstă – computerul urma să interpreteze aceste structuri, apoi să dezvolte, pe baza lor, faţa cea mai probabilă.

Procesul era laborios chiar la viteza fulgerătoare cu care opera programul. În final, fiecare fotografie putea fi descompusă în componente minuscule de lumini şi umbre, numite pixeli: piese ale unui puzzle, având forme identice, dar variind subtil în consistenţă şi culoare. Oricare dintre aceste sute de mii de pixeli ale pozei trebuia să fie analizat, nu pentru a descoperi ceea ce reprezintă, ci în ce relaţie se găsea cu fiecare din multitudinea de pixeli ce-l înconjurau, ceea ce însemna că, pentru limpezirea imaginii, computerul executa sute de milioane de comparaţii şi lua tot atâtea decizii.

Nici chiar atunci nu exista garanţia că figura care avea să se ridice din întuneric urma să-l descrie cu acurateţe pe bărbatul ce fusese fotografiat. Orice analiză de acest fel necesita o pricepere artistică, fiind mai mult o ghicitoare decât un procedeu tehnologic adevărat. Roy văzuse câteva instantanee prelucrate pe computer la fel de reuşite ca şi cele realizate de artiştii amatori care pictau la comandă Arcul de Triumf sau Manhattanul în amurg. Oricum, chipul obţinut urma să fie foarte apropiat de înfăţişarea reală a bărbatului.

Acum, în timp ce computerul lua decizii şi ajusta miile de pixeli, imaginea de pe ecranul monitorului se unduia de

la stânga la dreapta. Încă deprimant. Deşi se petreceau schimbări, efectul era imperceptibil. Roy nu putea să distingă nici o diferenţă.

În următoarele ore, imaginea de pe ecran avea să se unduiască la fiecare şase sau zece secunde. Efectele cumulate se observau abia la intervale foarte mari de timp.

Roy se întoarse pe şosea, lăsând computerul în priză, cu VDT[7]-ul îndreptat spre el.

O vreme mătură cu farurile maşinii dealurile şi curbele întunecate, căutând un drum de ieşire din acea beznă mişcătoare, unde luminile filtrate de copacii care străjuiau vilele izolate făceau aluzie la vieţile enigmatice, înglobând bogăţie şi putere mai presus de înţelegerea lui.

Din când în când arunca o privire spre ecranul computerului. Faţa unduitoare. Pe jumătate întoarsă. Stranie, acoperită de umbre.

După ce în sfârşit găsi Sunset Boulevard şi apoi străduţele din Westwood, nu departe de hotelul său, se simţi uşurat; revenise în mijlocul unor oameni mult mai asemănători lui decât cei care locuiau pe dealuri. În zona de jos a oraşului, cetăţenii cunoşteau suferinţa şi nesiguranţa zilei de mâine; lor le putea influenţa în bine vieţile, lor le putea aduce alinarea – din compasiune sau spirit justiţiar.

Chipul de pe ecranul computerului încă semăna cu cel al unei fantome, amorf şi oarecum malign. Chipul haosului.

---

7 Video Display Terminal = monitor, ecran (n. tr.).

Străinul era un om care, la fel ca şi femeia fugară, stătea în calea ordinii, a liniştii şi a legii. Putea fi rău, sau doar necăjit şi dezorientat. Până la urmă, oricum nu conta.

— O să-ţi aduc pacea în suflet, îi promise Roy Miro, aruncând o privire spre faţa ce se metamorfoza pe ecranul monitorului. O să te găsesc şi o să-ţi aduc pacea în suflet.

Capitolul V

În vreme ce copitele ploii bocăneau pe acoperiş, iar glasul de bas al vântului bombănea la ferestre, în timp ce câinele moţăia încovrigat pe scaunul de alături, Spencer îşi folosi experienţa dobândită pe computer încercând să îşi construiască un fişier cu date despre Valerie Keene.

În înregistrările Departamentului Circulaţiei Rutiere, permisul de conducere pe care îl solicitase era primul şi nu unul reînnoit; pentru a-l primi, ea furnizase o dovadă care să-i ateste identitatea de la Asigurările Sociale. DCR o verificase şi găsise într-adevăr numele şi codul său în fişierele Asigurărilor Sociale.

Astfel, Spencer căpătă încă patru indicii cu ajutorul cărora s-o localizeze în celelalte baze de date unde ea ar mai fi putut apărea: numele, data naşterii, numărul permisului de conducere şi codul de la Asigurările Sociale. Avea să fie floare la ureche să o repereze.

Cu un an în urmă, plin de răbdare şi folosindu-şi viclenia, reuşise să obţină accesul la toate societăţile

naţionale mai mari care acordau credite – de exemplu TRW – chiar dacă posedau sisteme sofisticate de securitate. Acum scormoni ca un vierme în cel mai solid dintre aceste mere, căutând-o pe Valerie Ann Keene.

Fişierele includeau patruzeci şi două de femei cu acest prenume şi cincizeci şi nouă cu numele de familie scris „Keene” sau „Keane”, la care se adăugau încă cinci cu”Keen”. Spencer introduse codul de la Asigurările Sociale, aşteptându-se să elimine şaizeci şi trei dintre ele, dar *nici una* nu avea acelaşi cod cu cel din înregistrările DCR.

Încruntându-se la ecran, introduse data ei de naştere şi îi ceru sistemului s-o localizeze. Una dintre cele şaizeci şi patru se născuse în aceeaşi zi a aceleiaşi luni cu femeia pe care o căuta el, dar cu douăzeci de ani mai devreme.

Cu Rocky sforăind lângă el, introduse numărul permisului de conducere şi aşteptă până când programul le selectă pe numeroasele Valerie. Dintre cele care deţineau aşa ceva, numai cinci se aflau în California, dar *nici una* cu numărul acela. Încă o fundătură.

Convins că greşeala provenea din baza de date, Spencer examină fişierele celor cinci Valerie din California, uitându-se la datele lor de naştere şi la permisul de conducere, sperând să găsească numai o cifră diferită faţă de numerele pe care le furase de la DCR. Era sigur că va descoperi că un funcţionar tastase un şase în loc de nouă sau inversase între ele două cifre.

Nimic. Nici o greşeală. Judecând după informaţiile conţinute în fişiere, nici una dintre acele femei n-ar fi putut fi adevărata Valerie.

Incredibil, Valerie Ann Keene, care lucrase până de curând la Uşa Rosie, lipsea din fişierele agenţiilor de credit

şi nu se găsise niciodată în ele. Acest lucru ar fi fost posibil numai dacă n-ar fi cumpărat nimic pe credit, n-ar fi deţinut niciodată vreo carte de credit, dacă nu şi-ar fi deschis niciodată vreun cont de economii sau nu ar fi fost niciodată verificată de vreun patron ori de vreun şef de personal.

Să ai douăzeci şi nouă de ani şi să nu fi folosit niciodată creditul în America zilelor de azi, însemna să fii un ţigan sau un vagabond fără ocupaţie, cel puţin începând din adolescenţă. În mod sigur, nu era cazul ei.

Bine. Gândeşte-te. Raidul asupra bungaloului indică faptul că poliţia sau vreo altă agenţie se află pe urmele ei. Deci probabil e o delincventă căutată şi are cazier.

Spencer se întoarse pe autostrăzile electronice ale computerului Departamentului de Poliţie din Los Angeles şi scormoni în înregistrările oraşului, ale districtului şi statului să vadă dacă exista vreo persoană cu numele de Valerie Ann Keene, care fusese vreodată condamnată, sau dacă se emisese vreun mandat de arestare pe numele ei în această jurisdicţie.

Sistemul din oraş clipi: NEGATIV.

NICI UN FIŞIER în rapoartele districtuale.

NU EXISTĂ, spuse statul.

Nimic, absolut nimic, zero.

Folosindu-se de faptul că DPLA îşi împărţea informaţiile cu FBI-ul, accesă Ministerul de Justiţie cu sediul în Washington, căutând fişierele celor condamnaţi pentru infracţiuni federale. Nici acestea nu o includeau.

Pe lângă listele care conţineau persoanele urmărite, mai existau şi altele adiţionale, ale celor care aveau o legătură cu investigaţiile, adică suspecţi sau potenţiali

martori. Spencer se interesă dacă apărea pe vreuna dintre aceste liste, dar răspunsul fu negativ.

Era o femeie fără trecut.

Însă făptuise ceva care o făcea să fie o femeie căutată. Căutată cu disperare.

Spencer nu se băgă în pat decât pe la 1,10.

Deşi era extenuat, iar ritmul ploii i-ar fi putut servi drept sedativ, nu reuşea să adoarmă. Stătea întins pe spate, privind când tavanul acoperit de umbre, când frunzişul copacilor din dosul ferestrei, care se zvârcolea frenetic, ascultând bolboroseala lipsită de sens a vântului năvalnic.

La început nu se putea gândi decât la acea femeie. Înfăţişarea sa. Ochii ei. Vocea. Misterul.

Peste un timp, mintea îi alunecă spre trecut, aşa cum se întâmpla deseori şi cu prea mare uşurinţă. Pentru el, memoria constituia o autostradă cu o singură destinaţie: acea noapte de vară când abia împlinise paisprezece ani şi lumea întunecată se întunecase şi mai mult, când tot ceea ce ştia se dovedise a fi fals, când îl părăsise speranţa, şi teama de propriul său destin devenise unica lui companie, când îl trezise ţipătul persistent al unei bufniţe, care de atunci încolo rămăsese întrebarea cea mai importantă a vieţii sale.

Rocky, care de obicei se adapta perfect la starea de spirit a stăpânului său, acum încă se mai plimba neobosit prin casă; părea că nu-i pasă de faptul că Spencer se cufundase în suferinţa tăcută a amintirilor ce-l hăituiau,

neîndurătoare, şi avea nevoie de companie. Câinele nu răspunse când îl strigă pe nume.

În întuneric, Rocky ţopăia neastâmpărat între uşa deschisă a dormitorului (unde rămânea în prag, ascultând furtuna care pătrundea prin gura sobei) şi fereastră (săltându-şi lăbuţele din faţă pe pervaz, urmărind furia vântului care devasta pădurea de eucalipţi). Deşi nu scâncea şi nu mormăia, căpătase un aer de îngrijorare, de parcă vremea urâtă i-ar fi adus amintiri nedorite şi l-ar fi torturat, făcându-l incapabil de a-şi păstra liniştea pe care o regăsise în timp ce moţăia pe scaunul din camera de zi.

— Aici, băiete, spuse încetişor Spencer. Vino aici.

Nepăsător, câinele ţopăi spre uşă, o umbră printre celelalte.

Marţi seară Spencer se dusese la Uşa Roşie să povestească despre acea noapte de iulie, din urmă cu şaisprezece ani. În schimb, el o întâlnise pe Valerie Keene şi, spre surpriza sa, discutaseră despre alte lucruri. Dar acel iulie îndepărtat încă îi mai bântuia gândurile.

— Rocky, vino aici. Spencer lovi salteaua cu mâna de câteva ori.

După aproape un minut de insistenţe, câinele sări în pat. Rocky se întinse cu capul sprijinit de pieptul lui Spencer, tremurând la început, dar apoi potolindu-se sub mângâierile drăgăstoase. Cu o ureche ciulită, asculta povestea pe care o mai auzise de nenumărate ori, uneori el fiind singurul spectator, alteori însoţindu-l pe Spencer în baruri, unde dădea de băut străinilor care apoi îl urmăreau cu mintea înceţoşată de aburii alcoolului.

— Aveam paisprezece ani, începu Spencer. În mijlocul lui iulie noaptea era fierbinte şi umedă. Dormeam acoperit

cu un singur cearşaf şi cu fereastra deschisă, ca să intre aerul. Am visat-o pe mama, care murise cu şase ani în urmă, dar nu-mi mai aduc aminte ce s-a întâmplat în acel vis, ci doar căldura lui, mulţumirea şi liniştea pe care le simţeam fiind împreună cu ea... Şi poate muzica râsetelor ei. Avea un râs minunat. Dar alt sunet mă trezise, şi nu fiindcă era tare, ci pentru că se repeta – atât de sepulcral şi de straniu... Mi-am ridicat capul de pe pernă, ameţit şi încă pe jumătate adormit, dar fără să-mi fie frică. Am auzit pe cineva întrebând: „Hei?" O dată, apoi încă o dată. O pauză, tăcere, dar după aceea repetându-se mereu: „Hei, hei, hei?" Bineînţeles, de îndată ce am reuşit să mă trezesc complet, mi-am dat seama că o bufniţă se cocoţase pe acoperiş, chiar deasupra ferestrei mele deschise...

Spencer se simţea atras de acea noapte îndepărtată de iulie, de parcă ar 11 fost un asteroid capturat de gravitaţia mai mare a Pământului, sortit unei orbite descendente care avea să sfârşească într-un impact.

...o bufniţă se cocoţase pe acoperiş, chiar deasupra ferestrei mele deschise, strigând în noapte din naiba ştie ce motive.

În bezna umedă, mă scol din pat şi mă duc la baie, aşteptându-mă ca ţipătul să înceteze în clipa în care bufniţa îşi va desface aripile şi va pleca din nou la vânătoare de şoareci. Mă întorc în pat; pasărea însă pare mulţumită să stea pe acoperiş şi să cânte mereu acelaşi cuvânt, acelaşi cântec pe o singură notă.

În cele din urmă, mă îndrept spre fereastră, vrând să o închid cu grijă, încercând să n-o sperii şi să-şi ia zborul. Dar când mă aplec în afară şi îmi sucesc capul în sus să o

văd, aşteptându-mă întru câtva să o găsesc agăţată de şindrilă, cu ghearele împietrite în lemn, un urlet straniu şi îndepărtat se aude, înainte ca eu să apuc a spune: „Hei” sau bufniţa să repete: „Hâşş”. Acest nou sunet este slab şi sumbru, un strigăt de teroare dintr-un loc îndepărtat în noapte. Mă uit înspre hambarul aflat la vreo două sute de metri de casă, înspre câmpul luminat de lună, înspre dealurile împădurite de dincolo de câmp. Strigătul revine, de această dată mai scurt, dar mult mai patetic şi mai pătrunzător.

Am trăit la ţară de când m-am născut şi ştiu că natura este un ţinut plin de violenţă, guvernat de cea mai cruntă dintre legi – legea selecţiei naturale – şi dominat de barbarie. În multe nopţi am ascultat urletele lugubre ale haitelor de coioţi care îşi urmăreau prada, celebrându-şi masacrul. Strigătul strident şi triumfător al leului de munte după ce supsese viaţa dintr-un iepure răsuna cu ecou peste dealuri, făcându-te să crezi mai uşor că Infernul există şi că blestemaţii de bogătaşi erau azvârliţi în el prin porţile deschise.

Acest geamăt care îmi atrase atenţia când m-am aplecat peste pervaz – şi care o reduse la tăcere pe bufniţă – nu vine însă de la un prădător, ci de la o pradă. Este glasul cuiva vulnerabil şi slab. Pădurile şi câmpiile sunt pline de creaturi timide şi blajine, care trăiesc numai pentru a pieri violent, şi asta se întâmplă în fiece oră a fiecărei zile, fără încetare. Iar un zeu anume ştie de soarta lor, dar niciodată nu intervine.

Dintr-o dată, noaptea devine profund tăcută, încă misterioasă, ca şi cum acel muget depărtat de teroare ar fi fost de fapt scrâşnetul motoarelor creaţiei înainte de oprire.

Stelele sunt puncte greoaie de lumină care nu mai pâlpâie, iar luna ar putea foarte bine să fi fost pictată pe o pânză. Peisajul – copaci, tufişuri, flori de vară, câmpii, dealuri şi munţi îndepărtaţi – nu pare a fi altceva decât o îngemănare de umbre cristalizate, în nuanţe diferite de negru. Aerul probabil că mai este încă fierbinte, dar eu sunt complet îngheţat.

Închid în tăcere fereastra, plec de lângă ea, îndreptându-mă spre pat. Îmi simt ochii grei, sunt mult mai obosit decât am fost vreodată.

Dar apoi îmi dau seama că mă aflu într-o stare ciudată de consternare, că oboseala mea e mai curând psihică decât fizică şi că îmi doresc să dorm mai mult decât aş avea nevoie. Somnul este un refugiu. Din faţa fricii. Tremur, şi nu din cauza frigului. Aerul este fierbinte, la fel ca mai devreme. Tremur de frică.

Frică de ce? Nu pot identifica sursa îngrijorării mele.

Ştiu că tot ceea ce am auzit nu a fost un strigăt banal al vreunei sălbăticiuni. În mintea mea se reflectă un sunet îngheţat care redă ceva ce am mai auzit şi altă dată, cu toate că nu îmi amintesc ce anume, unde, când. Cu cât geamătul nefericit se alătură mai mult unui ecou din memorie, cu atât bătăile inimii mi se înteţesc.

Îmi doresc cu disperare să mă întind, să uit de acel strigăt, de noapte, de bufniţă şi întrebarea ei, dar ştiu că nu sunt în stare să adorm.

Sunt numai în chiloţi, aşa că îmi trag repede pantalonii pe mine. Acum, că m-am hotărât să acţionez, somnul şi consternarea nu mă mai interesează. De fapt, m-a cuprins o agitaţie cel puţin la fel de ciudată ca şi consternarea de până adineauri. Gol până la brâu şi

desculţ, sunt condus de o intensă curiozitate în afara dormitorului, de o dorinţă de aventură pe care toţi băieţii o împărtăşesc – şi de un adevăr îngrozitor pe care încă nu ştiu că-l ştiu.

În spatele uşii este răcoare, deoarece camera mea e singura fără climatizare. De câteva veri am renunţat la ea, pentru că prefer binecuvântarea aerului curat şi proaspăt, chiar şi într-o noapte umedă de iulie... Şi pentru că şuieratul pe care aerul îngheţat îl scoate când intră prin grilaj în conductă şi se zbate între paletele ventilatorului mă împiedică să dorm. Multă vreme îmi fusese teamă că sunetul acesta necontenit, dar estompat, ar putea masca alt zgomot pe care ar trebui să-l aud ca să supravieţuiesc. Este o teamă copilărească şi nefundamentată, dar care mă sufocă. Îmi dictează până şi obiceiurile.

Holul de la etaj este scăldat în lumina argintie a lunii care se strecoară prin două lucarne. Ici-colo, de-a lungul pereţilor, podeaua lustruită, din lemn de pin, sclipeşte uşor. Pe jos, în mijlocul holului, se lăfăie un covor cu un model persan încâlcit; formele rotunde, curbe şi unduitoare, absorb radiaţia emisă de luna plină şi lucesc nedesluşit: sute de contururi palide, ciudat incandescente, par să se afle nu imediat sub tălpile mele, ci mult mai jos, de parcă aş umbla precum Iisus pe suprafaţa apei, privind locuitorii misterioşi de la fund.

Trec pe lângă camera tatălui meu. Uşa e închisă.

Ajung la capătul treptelor, unde şovăi.

Casa este tăcută.

Cobor treptele clătinându-mă, frecându-mi braţele goale cu palmele, minunându-mă de frica mea inexplicabilă. Poate chiar în acel moment întrezăresc ca

prin ceaţă că mă-ndrept ţintă spre un loc de unde nu voi mai putea niciodată să urc...

Avându-l pe câine drept confesor, Spencer îşi depănă povestea acelei nopţi îndepărtate, vorbi despre uşa ascunsă, despre locul secret, despre inima pulsândă a coşmarului. Pe măsură ce revedea experienţa, pas cu pas, vocea i se transforma într-o şoaptă.

Când termină, se afla într-o vremelnică stare de graţie care avea să se evapore o dată cu venirea zorilor, dar care i se părea chiar mai dulce, fiind atât de slabă şi scurtă. Purificat, în sfârşit fu capabil să-şi închidă ochii, ştiind că îl va cuprinde un somn lipsit de vise.

Dimineaţă urma să pornească în căutarea femeii.

Încerca un sentiment ciudat: dintr-un infern real, se îndrepta către celălalt, pe care, de atâtea ori, i-l descrisese răbdătorului câine. Exista un singur drum în faţa ochilor lui, iar el se simţea silit să-l urmeze.

Acum adormi.

Ploaia curăţa lumea, iar susurul ei era muzica absolutului – deşi unele pete nu ar fi putut fi şterse complet niciodată.

Capitolul VI

Dimineaţă, Spencer se trezi cu câteva mici vânătăi şi semne roşii pe faţă şi pe mâini. Pe lângă cicatrice, erau de-a dreptul nesemnificative.

Îşi luă micul dejun, brioşe englezeşti şi cafea, la biroul din camera de zi, în timp ce scormonea în computerul agentului fiscal districtual. Descoperi că bungaloul din Santa Monica, în care Valerie locuise până cu o zi înainte, era proprietatea Asociaţiei Familiale Louis şi Mae Lee. Chiria fusese trimisă prin poştă într-un loc numit China Dream din West Hollywood.

Cuprins de curiozitate, ceru o listă cu celelalte proprietăţi – în caz că existau – deţinute de acea asociaţie. Găsi cincisprezece: încă cinci case în Santa Monica; două clădiri cu câte cinci apartamente în Westwood; trei case în Bel Air şi patru blocuri de birouri în Westwood, incluzând şi pe acela numit China Dream.

Louis şi Mae Lee se descurcaseră bine.

După ce închise computerul, Spencer rămase cu privirea aţintită asupra ecranului gol şi îşi termină cafeaua. Era amară. Dar oricum o bău.

În jurul orei 10, el şi Rocky se îndreptau spre sud pe autostrada de pe Coasta Pacificului. Toate maşinile îl depăşeau, fiindcă îşi menţinea viteza cu mult sub limita legală.

În timpul nopţii, furtuna se mutase spre est, luând toţi norii împreună cu ea. În lumina albă şi intensă a soarelui de dimineaţă, umbrele înclinate spre vest căpătaseră margini ascuţite ca lamele de oţel. Pacificul avea o culoare verde-sticlos amestecat cu cenuşiu-închis, ca de ardezie.

Spencer îşi potrivi radioul pe un canal de ştiri. Spera să audă relatarea raidului efectuat de către echipa SWAT în noaptea trecută şi să afle cine era acuzat şi de ce o căutau pe Valerie.

Crainicul îl informă că impozitele creşteau din nou. Economia se înfunda din ce în ce mai tare în recesiune. Guvernul introdusese restricţii sporite asupra armelor de foc şi a violenţei în programele de televiziune. Rata furturilor, a violurilor şi crimelor se mărise mai mult ca oricând. Chinezii ne acuzau de posesia „razelor mortale cu laser care orbitau în jurul Pământului”, iar noi îi învinuiam pe ei de acelaşi lucru. Unii credeau că lumea urma să piară

în flăcări; alţii spuneau că prin îngheţ; toţi depuneau cereri la Congres pentru adoptarea unei ordini care să salveze omenirea.

Când se trezi ascultând un reportaj despre un spectacol canin care fusese înconjurat de pichete de protestanţi, cerând să se pună capăt încrucişărilor supravegheate şi „exploatării frumuseţii animale în reprezentaţii exhibiţioniste, la fel de respingătoare ca şi degradarea tinerelor din sexy-baruri”, Spencer se convinse că nu va mai urma nici o relatare a incidentului petrecut în Santa Monica. Fără îndoială că operaţiunea unei echipe SWAT ar fi cântărit mai mult pentru orice reporter decât o prezentare lipsită de sens a atracţiei canine.

Ori presa nu găsise interesant asaltul unor poliţişti înarmaţi cu mitraliere asupra unei case particulare, ori agenţia care condusese operaţiunea reuşise să-i inducă în eroare pe jurnalişti. Transformaseră ceea ce ar fi trebuit să fie un spectacol public în ceva ce s-ar fi putut numi o acţiune secretă.

Închise radioul şi intră pe autostrada din Santa Monica. Pe dealurile din nord-est, China Dream îi aştepta.

Îi spuse lui Rocky:

— Care-i părerea ta despre spectacolele canine?

Rocky îl privi curios.

— Eşti câine. Trebuie să ai o opinie. Semenii tăi sunt cei exploataţi.

Sau era un câine extrem de circumspect când venea vorba despre problemele curente, sau numai o potaie lipsită de cultură, care nu avea nici o părere în privinţa chestiunilor controversate ce planau asupra propriei sale specii.

— N-aş vrea să cred, bombăni Spencer, că eşti un specimen care a regresat la stadiul de mamifer respins de ceilalţi, căruia nu-i pasă dacă este exploatat sau nu, plin de blană, dar nu şi de mânie.

Rocky privi din nou la şoseaua din faţă.

— Nu te simţi ultragiat de faptul că femelelor de rasă li se interzic relaţiile cu corcituri ca tine, că sunt obligate să cedeze numai masculilor de rasă? Şi asta doar pentru a naşte pui destinaţi să se prostitueze în spectacole?

Coada căţelului lovi cu putere portiera.

— Eşti un câine bun. Spencer ţinu volanul cu mâna stângă, mângâindu-l pe Rocky cu dreapta. Dulăul se supuse cu plăcere. Poc-poc îi făcea coada. Eşti un câine bun şi ascultător. Nici măcar nu ţi se pare ciudat că stăpânul tău vorbeşte de unul singur.

Ieşiră de pe autostradă, intrară pe Robertson Boulevard, rulând printr-o zonă cu dealuri ca-n poveşti.

După o noapte ploioasă şi bântuită de vânturi, metropola se întindea la fel de lipsită de smog ca şi faleza pe lângă care treceau. Palmierii, ficuşii, magnoliile şi coada-calului îmbobociţi mai devreme, unii plini de flori deja, deveniseră atât de strălucitori, de parcă ar fi fost lustruiţi cu mâna, frunză cu frunză, petală cu petală. Străzile fuseseră spălate, pereţii din sticlă ai clădirilor sclipeau în soare, păsări străbăteau cerul albastru-aprins, împingându-te să crezi că totul era bine pe lume.

Marţi dimineaţă, în timp ce diferiţi agenţi se foloseau de înlesnirile celorlalte organizaţii ce apărau legea pentru a localiza Pontiac-ul vechi de nouă ani înregistrat pe numele

Valeriei Keene, Roy Miro se ocupa personal de identificarea bărbatului pe care fuseseră la un pas să-l prindă în operaţiunea din seara anterioară. Plecând de la Hotelul Westwood, se înfundă în inima oraşului Los Angeles, îndreptându-se spre sucursala californiană a Agenţiei.

În centru, spaţiul ocupat de birourile federale, orăşeneşti, districtuale şi locale rivaliza numai cu cel deţinut de bănci. La prânz şi la cină, în restaurante se vorbea mai mult despre bani – tranzacţii masive şi necinstite, chiar dacă mesenii făceau parte din comunitatea financiară sau politică.

În această amestecătură imensă, Agenţia ocupa o clădire frumoasă de zece etaje pe o stradă aglomerată, lângă primărie... Bancherii, politicienii, funcţionarii şi infractorii îmbibaţi de vin împărţeau trotuarele, respectându-se reciproc – cu excepţia unor regretabile ocazii în care vreunul dintre ei se năpustea, răcnind critici incoerente, şi îşi înjunghia concetăţeanul. Cel care mânuia cuţitul (pistolul sau un instrument bont) suferise frecvent deziluzii sau credea că este persecutat de extraterestri sau de CIA şi, cel mai probabil, era delincvent, nu bancher, nici politician, nici funcţionar.

Totuşi, cu şase luni în urmă, un bancher de vârstă mijlocie fusese cuprins de un elan ucigaş, folosindu-se de două pistoale de 9 mm. Incidentul traumatizase întreaga societate de vagabonzi ai oraşului şi îi determinase să devină mult mai precauţi faţă de „ştabii” cu care împărţeau străzile.

Clădirea impunătoare – îmbrăcată în marmură, cu ferestre din sticlă fumurie la fel de întunecată ca şi lentilele ochelarilor purtaţi de starurile de cinema – nu purta numele

Agenţiei. Oamenii cu care lucra Roy nu căutau glorie; preferau să muncească în secret. În afară de asta, Agenţia care îi angajase nu exista din punct de vedere oficial, ci funcţiona pe baza banilor furnizaţi de alte birouri controlate de Ministerul Justiţiei, şi, de fapt, nu avea nici un nume.

Deasupra intrării principale, adresa sclipea gravată în aramă. Dedesubt se aflau patru nume şi un semn &, de asemenea din aramă: CARVER, GUNMANN, GARROTE & HEMLOCK.

Dacă un trecător s-ar fi întrebat cine ocupa această clădire, şi-ar fi închipuit probabil că o firmă de avocaţi sau contabili. Dacă s-ar fi interesat la paznicul în uniformă din hol, i s-ar fi spus că era o „companie internaţională de management”.

Roy coborî panta spre garajul subteran. La capătul ei, o poartă solidă din oţel bara drumul.

Fu admis înăuntru fără să introducă un tichet într-un aparat automat de taxare şi fără să se identifice în faţa unui paznic dintr-o cabină. Privi în direcţia lentilelor unei camere video de mare rezoluţie, care, montată pe un soclu, ajungea la jumătate de metru de geamul lateral al maşinii, şi aşteptă să fie recunoscut.

Proiecţia chipului său se transmise către o încăpere lipsită de ferestre, din interiorul clădirii. Roy ştia că acolo se afla un paznic în faţa unui terminal, care urmărea cum computerul elimina totul din imagine, cu excepţia ochilor lui, îi mărea fără a micşora rezoluţia, scana striaţiile şi capilarele retinelor, le compara cu modelele existente în fişiere şi îl accepta ca fiind unul dintre membri.

Apoi paznicul apăsa un buton care ridica poarta.

Întreaga procedură s-ar fi putut desfăşura şi fără acel om – dar totul reprezenta o precauţie în plus. Un intrus talentat care ar fi vrut să penetreze Agenţia ar fi putut să-l ucidă pe Roy, să-i scoată ochii şi să-i ţină în faţa camerei de luat vederi pentru identificare. Computerul ar fi fost atunci înşelat, pe când aşa paznicul ar fi descoperit în mod sigur vicleşugul murdar.

Era foarte puţin probabil că ar fi reuşit cineva să ajungă atât de departe, încât să străpungă securitatea Agenţiei. Dar nu imposibil. În aceste zile, sociopaţi cu vicii nemaiîntâlnite circulau liber pe străzi.

Roy intră în garajul subteran. Până când îşi parcă maşina şi ieşi din ea, poarta deja se închisese, trântindu-se cu zgomot. Pericolele oraşului Los Angeles, cuprins de o furie democratică ucigaşă, rămăseseră în spate.

Ecoul paşilor se izbea de pereţii din beton şi de tavanul jos, iar el ştia că paznicul din cămăruţă îl auzea, fiindcă garajul se afla şi sub supraveghere audio, nu numai video.

Accesul în liftul de înaltă securitate îi fu permis după ce îşi apăsă degetul mare de la mâna dreaptă pe sticla unui scanner. O cameră video de deasupra liftului se înclină spre el, astfel încât paznicul să interzică intrarea cuiva care s-ar fi folosit de degetul lui mare.

Indiferent cât de perfecţionate ar fi devenit maşinile, oamenii tot ar fi rămas necesari. Uneori acest gând îl înviora pe Roy. Alteori îl întrista, deşi nu ştia sigur din ce motiv.

Urcă până la etajul al patrulea, unde se găseau laboratoarele de Analiză a Documentelor, Analiza de Substante şi Analiza Foto.

În laboratorul de analiză computerizată a fotografiilor, doi tineri şi o femeie de vârstă mijlocie desfăşurau o muncă secretă. Toţi surâseră şi îi urară „Bună dimineaţa”, pentru că Roy avea un chip care încuraja zâmbetele şi familiaritatea.

Melissa Wicklun, analistul-şef din Los Angeles, stătea pe scaun în biroul ei, care se găsea într-un colţ al laboratorului, încăperea nu avea ferestre spre exterior, ci numai doi pereţi din sticlă prin care ea îşi putea supraveghea subordonaţii din camera mai mare.

Când Roy ciocăni la uşa din sticlă, îşi ridică privirea de pe un dosar pe care tocmai îl studia.

— Intră.

Melissa, o blondă de până în treizeci şi cinci de ani, semăna cu un spiriduş şi cu un demon în acelaşi timp. Avea ochii verzi, mari şi inocenţi – însă neclari şi misterioşi. Nasul era cârn, iar gura senzuală, o esenţă a tuturor orificiilor erotice. Prefera să-şi ascundă sânii mari, talia subţire şi picioarele lungi sub bluze albe, halate de laborator şi pantaloni largi din postav. În pantofii de sport Nike, fără îndoială că se găseau două picioruşe atât de feminine şi delicate, încât Roy s-ar fi simţit încântat să-şi petreacă ore întregi sărutându-le.

Niciodată nu-i făcuse vreun avans, pentru că întotdeauna ea adoptase un comportament rezervat şi practic, şi, mai ales, fiindcă o bănuia că este lesbiană. Nu avea nimic împotriva lesbienelor. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii s-o facă. Dar, în acelaşi timp, nu vroia să-şi dezvăluie intenţiile numai pentru a primi un refuz.

Melissa spuse pe un ton tranşant:

— Bună dimineaţa, Roy.

— Ce-ai mai făcut? Dumnezeule, ştii că n-am mai venit în L.A. Nu te-am mai văzut de când...

— Studiam dosarul. Am terminat prelucrările.

Direct la subiect. Niciodată nu-i plăcea să pălăvrăgească.

Când discuta cu Melissa, Roy nu se decidea la ce să se uite: la ochii sau la gura ei. Avea o privire directă şi provocatoare, care lui i se părea fermecătoare. Dar buzele erau desăvârşite...

Împinse o fotografie înspre el.

Roy îşi mută privirea.

Poza fusese mult îmbunătăţită, o versiune color a celei pe care o văzuse pe ecranul terminalului din servietă, un cap de bărbat din profil. Umbrele încă îi mai drapau chipul, dar-mai deschise la culoare şi mai estompate decât înainte. Perdeaua de ploaie fusese totalmente înlăturată.

— E reuşită, zise Roy. Dar încă nu îndeajuns de bună ca să îl putem identifica.

— Dimpotrivă, ne spune o mulţime despre el, replică Melissa. Are între douăzeci şi opt şi treizeci şi doi de ani.

— Cum îţi dai seama?

— E o concluzie a computerului bazată pe analiza ridurilor fine din jurul ochilor, a procentului de păr cărunt şi a gradului aparent de tărie a muşchilor faciali sau a pielii gâtului.

— O concluzie cam pripită, ţinând cont de calitatea imaginii...

— Deloc, îl întrerupse ea. Sistemul operează estimări analitice fundamentate pe o bază de date de zece megabiţi, ce conţine informaţii biologice, şi bag mâna-n foc că are dreptate.

Îl înfioră felul în care buzele ei pronunţaseră cuvintele „bază de date de zece megabiţi, ce conţine informaţii biologice”. Perfecte. Îşi drese vocea.

— Păi...

— Păr castaniu, ochi căprui.

Roy încremeni.

— Părul, înţeleg. Dar nu-i poţi vedea ochii.

Ridicându-se de pe scaun, Melissa îi luă fotografia din mână şi o puse pe birou. Arătă cu un creion globul ocular.

— Nu priveşte spre aparat, aşa că, dacă tu sau eu am examina poza sub microscop, n-am reuşi să distingem irisul pentru a deduce culoarea. Însă chiar dintr-o asemenea perspectivă înclinată, computerul poate detecta câţiva pixeli de culoare.

— Deci are ochi căprui.

— Căprui-închis. Lăsă creionul din mână şi îşi înfipse pumnul în şold, delicată ca o floare şi dârză ca un general de armată. Cu siguranţă căprui-închis.

Roy admira încrederea ei de nezdruncinat, convingerea teribilă cu care vorbea. Şi *gura* aceea.

— Bazându-ne pe analiza computerului asupra relaţiei fizice cu obiectele măsurabile din mediul înconjurător, bărbatul are un metru şaptezeci şi opt înălţime. Melissa pronunţă foarte distinct cuvintele, aşa că îi ieşiră pe gură la fel de sacadat ca şi gloanţele dintr-o mitralieră. Cântăreşte şaptezeci şi cinci de kilograme, plus, minus două kilograme. Are trăsături caucaziene, bine bărbierit, într-o formă fizică excelentă şi s-a tuns recent.

— Atât?

Femeia extrase din coperta dosarului o altă fotografie.

— Asta e. Luat direct din faţă. I se vede complet chipul.

Roy privi surprins noua fotografie.

— Nu ştiam că avem şi o asemenea poză.

— Nu aveam, zise ea, studiind portretul cu evidentă mândrie. Nu este de fapt o fotografie reală. E doar o estimare a înfăţişării tipului, bazată pe ceea ce computerul a dedus din structura lui osoasă şi din acumulările de grăsime observate din profil.

— Poate face aşa ceva?

— Este o versiune mai nouă a programului.

— Ne putem baza pe ea?

— Considerând imaginea pe care computerul a reuşit să o prelucreze în acest caz, îl linişti ea, există o probabilitate de nouăzeci şi patru la sută ca faţa reală să fie identică, absolut, cu aceasta, în nouăzeci la sută dintre detalii.

— Presupun că este mai bună decât orice schiţă a poliţiei, spuse el.

— Mult mai bună.

După o pauză, reluă:

— S-a întâmplat ceva?

Realiză că Melissa îşi ridicase privirea de pe ecranul computerului spre el – şi îşi dăduse seama că el se uita insistent la buzele acelea senzuale.

— Hmm, făcu Roy, studiind iarăşi portretul bărbatului misterios, mă întrebam... Ce e linia aceea care-i străbate obrazul?

— O cicatrice.

— Într-adevăr? Eşti sigură? De la ureche până la bărbie?

— O cicatrice mare, repetă ea, deschizând sertarul biroului. Un semn cicatrizat – un ţesut fin şi neted, cu câteva zbârcituri pe margini.

Roy se uită la profilul original şi văzu că o porţiune din cicatrice se găsea şi acolo, deşi trecuse neobservată.

— Credeam că este numai o dâră de lumină printre umbre, provenită de la un felinar care-si arunca razele pe obrazul lui.

— Nu.

— N-ar putea fi şi aşa?

— Nu. O cicatrice, întări Melissa şi scoase un şerveţel dintr-o cutie aflată în sertar.

— E grozav! Îl vom identifica repede. Se pare că a beneficiat de antrenamentele forţelor speciale, militare sau paramilitare, şi pun pariu că şi-a căpătat cicatricea în timpul unei misiuni. Probabil că a fost rănit îngrozitor. Poate îndeajuns de rău, încât să fie trecut în rezervă din cauza stării lui fizice sau psihice.

— Organizaţiile militare şi ale armatei îşi păstrează întotdeauna datele.

— Exact. O să-l descoperim în şaptezeci şi două de ore. La dracu', în patruzeci şi opt. Roy îşi ridică privirea de la portret. Mulţumesc, Melissa.

Îşi tampona buzele cu şerveţelul. Nu-şi făcea griji că şi-ar fi şters rujul, pentru că nu se ruja. Nu avea nevoie. Nu i-ar fi putut îmbunătăţi înfăţişarea.

Roy privi încântat felul în care buzele ei pline şi mobile se strângeau atât de dulce sub atingerea şerveţelului.

Realiză că o studia din nou şi că ea era conştientă de asta. Apoi o privi în ochi.

Melissa se eschivă, roşi uşor şi aruncă şerveţelul mototolit la coşul de gunoi.

— Pot să-l păstrez? întrebă el, arătând spre portretul obţinut de computer.

Pescuind un plic din spatele copertei dosarului de pe birou, îi spuse:

— Am pus aici patru copii, plus două dischete care conţin poza.

— Mulţumesc, Melissa.

— Pentru puţin.

Roşeaţa încă nu-i dispăruse de pe obrajii fierbinţi.

Roy simţi că îi străpunsese masca rece şi rigidă pentru prima dată de când o cunoştea şi că ajunsese în contact, chiar dacă punctiform, cu Melissa din interior, cu eul extraordinar de senzual pe care de obicei se chinuia să şi-l ascundă. Se întreba dacă ar fi bine să o invite undeva.

Răsucindu-şi capul, privi prin pereţii din sticlă la operatorii pe computer din laborator, convins că erau conştienţi de tensiunea sexuală din biroul şefului lor. Toţi trei păreau absorbiţi de treburi.

Când Roy se întoarse din nou spre Melissa, pregătit să o invite la cină, ea se ştergea uşurel la colţul gurii cu vârful unui deget, încercă să se prefacă, ducându-şi mâna la gură şi mimând o tuse.

Descurajat, Roy îşi dădu seama că femeia îi interpretase greşit căutătura lascivă. În realitate se gândise că îi atrăsese atenţia vreo firimitură.

Dădu uitării pofta lui sexuală. Dacă *era* lesbiană, îşi închipuia probabil că Roy aflase deja şi că n-ar fi putut fi interesat de ea. Dacă *nu era* lesbiană, probabil că nu fusese în stare să se simtă atrasă – sau să-şi dea seama că era

dorită – de un bărbat cu obraji rotunzi, cu o bărbie fină şi cinci kilograme în plus pe burtă. Se mai lovise de o asemenea prejudecată şi înainte: moda. Cu creierii saturaţi de cultura de consum ce promova false valori, pe multe femei nu le ispiteau decât bărbaţi precum cei din reclamele pentru Marlboro sau Calvin Klein. Nu puteau crede că un bărbat cu o faţă jovială, ca a unui unchi favorit, ar fi fost mai amabil, mai înţelept, mai milos şi un amant mai bun decât un mascul feroce care îşi petrecea prea multă vreme în sala de gimnastică. Atât de trist să te gândeşti că Melissa era la fel de superficială... Îngrozitor de trist!

— Te mai pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

— Nu, e de-ajuns. Asta-i tot. Îl vom prinde cu siguranţă.

Dădu din cap.

— Trebuie să mă duc la laboratorul de amprente să văd dacă au mai scos ceva din lanterna aia sau din fereastra de la baie.

— Da, bineînţeles, zise ea stângaci.

Îşi mai permise să arunce o ultimă ocheadă către gura ei *perfectă*, şi spuse:

— Ne vedem mai târziu.

După ce ieşi din birou, închise uşa după el şi traversă două treimi din acea sală lungă, plină de computere; se uită peste umăr, sperând că rămăsese urmărindu-l cu o privire încărcată de melancolie. Dar ea se aşezase din nou la birou, ţinea o pudrieră deschisă în mână şi îşi studia gura în oglindă.

China Dream era un restaurant din West Hollywood, o clădire pitorească din cărămidă, cu trei etaje. Spencer parcă puţin mai departe, îl lăsă pe Rocky în maşină şi se întoarse pe jos.

Aerul se încălzise plăcut. Briza îl înviora. Era o zi din acelea în care simţi că merită să lupţi pentru supravieţuire.

Restaurantul nu se deschisese încă pentru prânz. Dar găsi uşa descuiată şi păşi înăuntru.

China Dream nu avea un decor tipic localurilor chinezeşti: fără dragoni sau câini de prost-gust, fără ideograme de alamă pe pereţi. În stil modern, griul perlat şi negrul însoţeau albul celor treizeci-patruzeci de mese. Singurul obiect de artă chinezească îl constituia o statuetă din lemn - o femeie în mărime naturală, îmbrăcată în robă şi cu un chip blând, ţinând ceea ce părea a fi o sticlă răsturnată sau o tigvă – plasată chiar lângă uşă.

Doi bărbaţi asiatici, de douăzeci şi ceva de ani, aranjau tacâmurile şi paharele pentru vin. AL treilea, tot un asiatic, dar cu vreo zece ani mai în vârstă, împăturea rapid şerveţelele albe din pânză în diverse forme fanteziste. Avea o dexteritate de prestidigitator. Toţi trei purtau pantofi negri, pantaloni negri marinăreşti, cămăşi albe şi cravate negre.

Zâmbind, cel mai în vârstă dintre ei se apropie de Spencer.

— Îmi pare rău, domnule. Nu servim prânzul până la 11,30.

Avea o voce prietenoasă şi un accent foarte slab.

— Aş vrea să-l văd pe Louis Lee, dacă se poate, i se adresă Spencer.

— Aveţi programare, domnule?

— Mi-e teamă că nu.

— Sunteţi amabil să-mi spuneţi ce doriţi să discutaţi cu dânsul?

— Despre un chiriaş care locuieşte într-una dintre proprietăţile sale.

Bărbatul rămase pe gânduri.

— Nu cumva este vorba despre Valerie Keene?

Vocea blândă şi zâmbetul, combinate cu o politeţe fără cusur, sugerau o imagine umilă care, ca un văl, îl împiedicase pe Spencer să observe până atunci inteligenţa şi spiritul de observaţie ale mânuitorului de şerveţele.

— Da, îi răspunse. Numele meu este Spencer Grant. Sunt... Sunt un prieten de-al Valeriei. Sunt îngrijorat pentru ea.

Bărbatul scoase dintr-un buzunar al pantalonilor un obiect cam de mărimea unui pachet de cărţi de joc, dar ceva mai subţire.

Avea o articulaţie montată la un capăt şi e dovedi a fi cel mai mic telefon celular pe care Spencer îl văzuse vreodată.

Conştient de interesul pe care i-l stârnise, bărbatul spuse:

— Este făcut în Coreea.

— Demn de James Bond.

— Domnul Lee abia a început să le importe.

— Credeam că este restaurator.

— Da, domnule. Dar se mai ocupă şi cu multe altele.

Mânuitorul de şerveţele apăsă un singur buton, aşteptă până când numărul de şapte cifre din memorie fu transmis, şi apoi îl surprinse încă o dată pe Spencer,

vorbind cu persoana de la celălalt capăt al firului nu în engleză sau în chineză, ci în franceză.

Pliindu-şi telefonul şi strecurându-l la loc în buzunar, mânuitorul de şerveţele zise:

— Domnul Lee vă va primi, domnule. Pe aici, vă rog.

Spencer îl urmă printre mese spre colţul din drepta al încăperii principale, printr-o uşă turnantă care avea un geam rotund în mijloc, printre norii de arome apetisante: usturoi, ceapă, ulei fierbinte de alune, supă de ciuperci, raţă la cuptor şi esenţă de migdale.

Bucătăria imensă şi impecabil de curată era plină cu aragazuri, cuptoare, boluri uriaşe din metal, tăvi pentru copt, aparate pentru prăjit, mese pentru încălzit, chiuvete şi tocătoare. Dominau faianţa albă, strălucitoare, şi oţelul inoxidabil. Cel puţin o duzină de bucătari-şefi, bucătari şi ajutoare, îmbrăcaţi în alb din cap până-n picioare, se concentrau asupra unor ocupaţii culinare.

Operaţiunea era la fel de bine organizată şi precisă ca mecanismul unui ceas elveţian cu balerine care se învârtesc, cu soldăţei în uniforme de gală care mărşăluiesc ori cu cai de lemn ce se ridică în două picioare. Un tic-tic-tic pe care te poţi bizui.

Spencer păşi în urma însoţitorului său printr-o altă uşă turnantă într-un coridor, trecu pe lângă depozite, apoi prin dreptul camerelor personalului, ajungând la un lift. Se aşteptase să urce. În tăcere, coborâră un etaj. Când uşile se deschiseră, escorta se dădu la o parte, lăsându-l să iasă primul.

Subsolul nu era umed, nici întunecat. Se aflau într-un hol lambrisat cu mahon, mobilat cu scaune din lemn de tek, tapiţate cu o ţesătură albastru-verzuie.

Recepţionerul din spatele biroului din lemn de tek şi oţel lustruit, un bărbat complet chel, de un metru optzeci înălţime, cu umerii laţi şi gâtul gros, folosea frenetic tastatura unui computer. Când se întoarse spre ei şi zâmbi, sacoul gri al costumului său dezvălui un pistol aflat într-un toc la nivelul umărului.

— Bună dimineaţa.

Spencer îi răspunse amabil.

— Putem intra? întrebă mânuitorul de şerveţele.

Bărbatul chel dădu afirmativ din cap.

— Totul este în regulă.

În timp ce escorta îl conduse pe Spencer printr-o uşă interioară, o încuietoare electrică se deschise cu un clic, activată de recepţioner.

În spatele lor, bărbatul chel începu din nou să scrie. Degetele îi fugeau pe taste. Dacă ar fi ochit cu pistolul la fel de bine cum tasta, ar fi fost un adversar de temut.

Ieşind din hol, merseră de-a lungul unui coridor alb. De o parte şi de alta se aflau încăperi fără ferestre. Majoritatea uşilor erau deschise şi Spencer văzu bărbaţi şi femei – în majoritate asiatici – lucrând la birouri, înregistrând documente, sau instalaţi în faţa computerelor, asemenea unor funcţionari obişnuiţi.

Uşa de la capătul coridorului dădea în biroul lui Louis Lee, unde îl aştepta încă o surpriză. Podea din travertin. Un superb covor persan, predominant gri, dar cu nuanţe verzi şi de culoarea levănţică. Tapiserii enorme acopereau pereţii. Mobilă în stil franţuzesc de la începutul secolului al XIX-lea, cu o marchetărie elaborată şi ornată cu bronz aurit. Cărţi legate în piele, aflate în spatele unor uşi de sticlă. Lampadare şi veioze Tiffany, unele din cristal colorat şi

altele înflorate – iar Spencer fu convins că nici una nu era o imitaţie – dezvăluiau camera cu razele lor, dar nu o luminau prea tare.

— Domnule Lee, acesta este domnul Grant, spuse escorta.

Omul firav care se îndreptă spre ei din spatele biroului ornamentat avea în jur de un metru şaizeci şi şapte înălţime şi peste cincizeci de ani. Părul des şi negru ca pana corbului începuse să-i încărunţească pe la tâmple. Purta pantofi negri cu găurele, pantaloni bleumarin, bretele, cămaşă albă, papion albastru cu buline mici, roşii, şi ochelari cu ramă de baga.

— Bine aţi venit, domnule Grant.

Accentul lui era melodios, european şi chinezesc în acelaşi timp. Avea mâna mică, dar fermă.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, spuse Spencer, simţindu-se la fel de dezorientat ca şi cum l-ar fi urmat pe iepuraşul alb al lui Alice în această gaură lipsită de ferestre şi luminată de Tiffany.

Ochii lui Lee, negri-tăciune, îl fixară pe Spencer cu o privire sfredelitoare, ca un bisturiu.

Escorta sa, mânuitorul de şerveţele, rămăsese lângă uşă, cu mâinile strânse la spate. Nu era prea înalt, dar semăna cu un bodyguard la fel de puternic ca şi uriaşul recepţioner chel.

Louis Lee îl conduse pe Spencer spre două scaune care stăteau faţă în faţă, despărţite de o măsuţă joasă. Un lampadar Tiffany din apropiere arunca lumini albastre, verzi şi purpurii.

Lee se aşează primul, rămânând ţeapăn în scaun. Cu ochelarii săi, purtând papion şi bretele, instalat cu toate

cărţile acelea în spate, ar fi putut trece, mai curând, drept un profesor de literatură în biblioteca personală, lângă campusul Universităţii Yale sau al Universităţii Ivy League.

Avea un comportament rezervat, dar părea binevoitor.

— Deci sunteţi un prieten de-al doamnei Keene. Probabil că aţi fost colegi de şcoală. De liceu?

— Nu, domnule. Nu o cunosc de aşa mult timp. Am întâlnit-o în locul unde lucra. Sunt un prieten... mai nou. Dar ţin la ea şi... Ei bine, sunt îngrijorat de ceea ce i se întâmplă.

— Ce credeţi că i s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Dar sunt sigur că aţi fost înştiinţat despre atacul de ieri seară al unei echipe SWAT asupra bungaloului pe care îl închiriase de la dumneavoastră.

Lee tăcu pentru un moment, apoi începu:

— Da, oficialităţile au venit aseară la mine, după raid, ca să mă întrebe despre ea.

— Domnule Lee, aceste oficialităţi... Cine erau?

— Trei bărbaţi. Pretindeau că sunt de la FBI.

— Pretindeau?

— Mi-au arătat nişte legitimaţii, dar minţeau.

Încremenit, Spencer zise:

— Cum puteţi fi sigur de asta?

— Am căpătat o experienţă considerabilă în ce priveşte înşelăciunea şi perfidia. Mi-am dezvoltat un simţ aparte.

Nu părea supărat sau cuprins de amărăciune.

Spencer se întrebă dacă nu fusese în aceeaşi măsură un avertisment, şi nu numai o explicaţie. Orice ar fi fost,

înţelese că nu se găsea în prezenţa unui simplu om de afaceri.

— Dacă nu erau de fapt agenţi guvernamentali...

— O, sunt convins că erau agenţi guvernamentali. Oricum, cred că legitimaţiile de FBI au fost doar cele mai la îndemână.

— Da, dar dacă făceau parte dintr-un alt birou, de ce nu şi-au declarat adevărata identitate?

Lee ridică din umeri.

— Agenţii escroci, operând fără ştirea biroului, sperând să confişte droguri pentru propriul lor folos, ar avea ceva motive să se prezinte cu legitimaţii false.

Spencer ştia că se întâmplau şi asemenea lucruri.

— Dar nu... Eu *nu pot* crede că Valerie este amestecată în comerţul cu droguri.

— Sunt sigur că aveţi dreptate. Dacă aş fi crezut aşa ceva, nu i-aş fi închiriat casa. Aceşti indivizi sunt nişte lepădături – corup copii, ruinează vieţi. În plus, deşi doamna Keene îmi plătea cu bani gheaţă, nu avea venituri suplimentare. Muncea cu normă întreagă.

— Deci dacă nu au fost, să zicem aşa, nişte agenţi escroci ai Departamentului de Droguri căutând să-şi umple buzunarele cu cocaină, şi dacă nu au fost nici de la FBI, atunci cine?

Louis Lee se aşează mai comod pe scaun, rămânând în poziţie dreaptă, dar înclinându-se puţin, astfel încât lumina lămpii Tiffany să-i cadă exact pe lentilele ochelarilor, mascându-i ochii.

— Uneori un guvern – sau un birou dintr-un guvern – devine frustrat de faptul că trebuie să respecte nişte reguli. Cu oceane de bani care se spală în jurul lor, cu sistemele de

registre ce ar constitui o glumă răsuflată în orice întreprindere particulară, este uşor pentru oficialităţile din guvern să fondeze organizaţii secrete care să obţină rezultate mai bune decât pe căi legale.

— Domnule Lee, dumneavoastră citiţi multe romane de spionaj?

Acesta zâmbi, stânjenit.

— Nu mă interesează.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar mie îmi sună puţin a paranoia.

— Este vorba numai de experienţă.

— Atunci, aţi avut o viaţă mai interesantă decât am bănuit.

— Da, spuse Lee, dar nu îşi dezvoltă ideea. După o pauză, cu ochii încă ascunşi sub formele de lumină reflectată ce sclipeau pe lentilele ochelarilor săi, continuă. Cu cât un guvern este mai mare, cu atât creşte probabilitatea existenţei unor asemenea organizaţii secrete – unele mărunte, altele mai puternice. Noi avem un guvern foarte mare, domnule Grant.

— Da, dar...

— Impozitele directe şi indirecte îl obligă pe cetăţeanul de rând să muncească din ianuarie până la mijlocul lui iulie pentru a plăti guvernului. *Abia apoi* aceşti oameni încep să producă pentru ei înşişi.

— Am mai auzit şi aşa ceva.

— Când un guvern devine prea mare, atunci poate ajunge arogant.

Louis Lee nu părea a fi un fanatic. Nici o urmă de supărare sau amărăciune nu i se citea în voce. De fapt, cu toate că se înconjurase de mobilă franţuzească superb

ornamentată, avea aerul calm al simplităţii Zen şi resemnarea tipic asiatică în faţa vieţii. Părea mai curând pragmatic decât cruciat.

— Duşmanii doamnei Keene sunt duşmanii mei, domnule Grant.

— Şi ai mei.

— Oricum, eu nu intenţionez să devin o ţintă – aşa cum aţi făcut dumneavoastră. Aseară nu mi-am exprimat nici o îndoială cu privire la legitimaţiile lor, când s-au prezentat drept agenţi FBI. N-ar fi fost prudent. Nu le-am fost de ajutor, dar am *cooperat* – dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Spencer oftă şi se prăbuşi pe scaun.

Aplecându-se înainte cu mâinile pe genunchi – ochii lui de un negru-intens deveniră din nou vizibili, căci lentilele ochelarilor nu mai reflectau lumina – Lee adăugă:

— Dumneavoastră aţi fost aseară în casa ei.

Spencer fu din nou surprins.

— Cum de aţi aflat că a mai fost cineva acolo?

— M-au întrebat despre un bărbat cu care ar fi locuit ea. De înălţimea şi greutatea dumneavoastră. Aş putea să vă întreb ce-aţi căutat acolo?

— Întârziase la serviciu. Eram îngrijorat. M-am dus la ea acasă, vroiam să văd dacă se întâmplase ceva.

— Lucraţi şi dumneavoastră la Uşa Roşie?

— Nu. O aşteptam acolo. Atât simţi nevoia să-i mărturisească. Restul era prea complicat – şi jenant. Ce mi-aţi putea spune despre Valerie, să mă ajute s-o găsesc?

— Nimic.

— Îi vreau numai binele, domnule Lee.

— Vă cred.

— Păi atunci, de ce nu cooperaţi şi cu mine, domnule? Ce se află pe fişa ei de închiriere? Locuinţa avută înainte, slujbele anterioare, cereri de credit – orice lucru de acest fel mi-ar putea fi de folos.

Omul de afaceri se lăsă pe spate, mutându-şi mâinile de pe genunchi pe braţele scaunului.

— Nu există nici o fişă de închiriere.

— Dumneavoastră deţineţi o mulţime de proprietăţi, deci sunt convins că serviciul care le administrează utilizează asemenea fişe.

Louis Lee îşi ridică sprâncenele, o expresie teatrală pentru un om atât de placid ca el.

— Aţi făcut câteva cercetări în legătură cu mine. Perfect. Ei bine, în cazul doamnei Keene nu a existat nici o fişă, pentru că mi-a fost recomandată de cineva de la Uşa Roşie, care este, de asemenea, un chiriaş de-al meu.

Spencer se gândi la frumoasa ospătăriţă care părea pe jumătate negresă, pe jumătate vietnameză.

— Ar putea fi cumva Rosie?

— Ar putea.

— Era prietenă cu Valerie?

— Este. Am cunoscut-o pe doamna Keene şi mi-a plăcut. Mi-a făcut impresia unei persoane demne de încredere. A fost tot ce mi s-a părut necesar să ştiu despre dânsa.

Spencer zise:

— Trebuie să vorbesc cu Rosie.

— Fără îndoială că lucrează şi diseară.

— Trebuie să vorbesc cu ea mai curând. Poate şi în urma discuţiei avute cu dumneavoastră, domnule Lee, m-a

cuprins un sentiment distinct că sunt hăituit, aşa că până diseară probabil ar fi mai bine să dispar.

— Cred că este o apreciere corectă.

— Atunci, domnule, aş avea nevoie de numele ei de familie şi de adresă.

Lee rămase tăcut un timp atât de lung, încât Spencer deveni nervos.

— Domnule Grant, m-am născut în China. Pe vremea când eram copil, am fugit de comunişti şi am emigrat în Hanoi, Vietnam, pe atunci sub control francez. Am pierdut tot, dar a fost mai bine decât dacă am fi rămas în mijlocul zecilor de milioane de chinezi lichidaţi de Mao.

Cu toate că Spencer nu prea ştia ce legătură ar fi putut avea viaţa personală a omului de afaceri cu problemele lui, îşi dădea seama că totuşi există una care în curând urma să devină evidentă. O fi fost Louis Lee chinez, dar nu întotdeauna impenetrabil. Se exprima tot atât de direct, în felul lui, ca şi un ţăran al Noii Anglii.

— În Vietnam chinezii erau persecutaţi. Am dus o viaţă grea. Dar francezii ne promiseseră că ne vor apăra de comunişti. Au dat greş. În 1954, când Vietnamul s-a divizat, eu mai eram încă un copilandru. Am fugit a doua oară – în Vietnamul de Sud – şi iarăşi am pierdut tot.

— Înţeleg.

— Nu. Începi să sesizezi ceva. Dar nu înţelegi încă. Într-un an s-a pornit războiul civil. În 1959, sora mea mai mică a fost ucisă pe stradă de către un trăgător de elită. Trei ani mai târziu, o săptămână după ce John Kennedy ne-a promis că Statele Unite ne vor asigura eliberarea, tatăl meu a pierit într-un atac terorist dintr-un autobuz, în Saigon.

Lee închise ochii şi îşi încrucişă mâinile în poală. Mai degrabă părea că meditează, nu că-şi aminteşte.

Spencer aşteptă.

— La sfârşitul lui aprilie 1975, când Saigonul a fost înfrânt, eu aveam treizeci de ani, pe soţia mea Mae şi patru copii. Mama încă mai trăia, plus unul dintre cei trei fraţi ai mei împreună cu cei doi copii ai săi. Adică zece. După şase luni de teroare, mama, fratele meu, o nepoţică şi un fiu de-al meu au murit. N-am reuşit să-i salvez. Rămăseserăm şase... Ne-am alăturat altor treizeci şi doi, într-o tentativă de scăpare pe mare.

— Pe o navă, spuse Spencer, cu mult respect, pentru că în felul lui ştia ce înseamnă să te întorci în trecut, lăsându-te înspăimântat în voia valurilor, luptându-te în fiecare zi să supravieţuieşti.

Cu ochii încă închişi şi vorbind atât de liniştit, de parcă ar fi relatat în amănunt o plimbare la ţară, Lee continuă:

— Pe furtună, piraţii au încercat să acosteze nava noastră. Ca orice piraţi, i-ar fi omorât pe bărbaţi, le-ar fi violat pe femei, ne-ar fi furat sărăcăcioasa noastră agoniseală. Optsprezece dintre cei treizeci şi opt au pierit în timp ce le opuneau rezistenţă. Printre ei, şi fiul meu. De zece ani. Împuşcat. N-am putut face nimic. Ceilalţi au fost salvaţi, pentru că vremea se înrăutăţise atât de tare, încât a trebuit ca nava agresorilor să se retragă pentru a nu se scufunda. Furtuna ne-a scăpat de ei. Doi oameni au fost aruncaţi peste bord. Am rămas optsprezece. Când vremea s-a făcut din nou frumoasă, ne-am trezit că vasul devenise aproape o epavă, fără motor sau pânze, fără radio, departe de zona Chinei de Sud.

Spencer nu mai putea suporta să se uite la omul acela placid. Dar era incapabil să-şi mute privirea.

— Am plutit şase zile pe o căldură sufocantă. Fără apă proaspătă. Cu foarte puţină hrană. O femeie şi patru minori au murit de sete cu o zi înainte de a fi recuperaţi de o navă americană. Unul dintre copiii aceia era fiica mea. N-am putut s-o salvez. N-am fost în stare să salvez pe nimeni. Dintre cei zece membri ai familiei mele, care supravieţuiseră căderii Saigonului, doar patru au mai scăpat. Soţia şi fiica mea – rămăsese ultimul meu copil – şi una dintre nepoţele. Şi eu.

— Îmi pare rău, spuse Spencer, iar cuvintele picară atât de prost, încât îşi dori să nu le fi rostit.

Louis Lee deschise ochii.

— Alţi nouă oameni au fost salvaţi atunci, cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. Ca şi mine, au adoptat nume americane, iar astăzi toţi cei nouă sunt partenerii mei în acest restaurant şi în alte afaceri. Îi consider familia mea. Sunt american pentru că eu cred în idealurile Americii. Iubesc această ţară şi pe locuitorii ei. Nu iubesc guvernul ei. Nu pot iubi ceva care nu-mi inspiră încredere şi niciodată n-o să mai am încredere în nici un guvern, de nicăieri. Vă tulbură?

— Da. Înţeleg. Dar este deprimant.

— Ca indivizi, ca familii, ca vecini, ca membri ai unei comunităţi, ca oameni de orice rasă şi cu diferite opţiuni politice sunt de obicei cumsecade, amabili, miloşi. Dar în interiorul corporaţiilor imense sau al guvernelor, dacă ajung să ţină puterea în mâinile lor, unii devin monştri chiar fiind bine intenţionaţi. Nu pot fi loial unor monştri. Dar voi fi loial familiei mele, vecinilor, comunităţii.

— Cred că e destul de cinstit.

— Rosie, ospătăriţa de la Uşa Roşie, nu a făcut parte dintre oamenii de pe vas. Totuşi, mama ei a fost vietnameză, iar tatăl ei, un american care a murit acolo, deci este un membru al comunităţii mele.

Spencer fusese atât de fermecat de povestirea lui Louis Lee, încât uitase de rugămintea care declanşase aceste amintiri îngrozitoare. Vroia să discute cu Rosie, cât mai curând posibil. Avea nevoie de numele ei de familie şi de adresă.

— Nu trebuie ca Rosie să fie amestecată în toate astea mai mult decât este deja, zise Lee. Le-a spus acelor inşi mincinoşi veniţi s-o interogheze că ştie foarte puţine despre doamna Keene, şi eu vreau s-o ţin cât mai departe de ei.

— Eu doresc numai să-i pun câteva întrebări.

— În caz că anumiţi oameni te văd cu ea şi te recunosc ca fiind omul care se găsea aseară în casă, vor gândi că Rosie a fost mai mult decât o prietenă de la serviciu a doamnei Keene – deşi de fapt chiar asta a şi fost.

— Voi fi discret, domnule Lee.

— Da. Acesta este singurul lucru pe care ţi-l cer.

O uşă se deschise încet, iar Spencer se răsuci în scaun pentru a-l vedea pe mânuitorul de şerveţele, escorta politicoasă, întorcându-se acum în cameră. Nu-l auzise când ieşise.

— Fata îşi aminteşte de el. Am aranjat, îi spuse lui Louis Lee în timp ce se apropie de Spencer şi îi înmână o bucăţică de hârtie.

— La ora unu, zise Louis Lee, Rosie vă va întâlni la această adresă. Nu este apartamentul ei – în caz că ar fi supravegheat.

Iuţeala cu care fusese aranjată întâlnirea, fără nici un schimb de cuvinte între cei doi, i se păru aproape magică lui Spencer.

— Nu va fi urmărită, adăugă Lee, ridicându-se de pe scaun. Asigură-te că nici tu nu vei fi...

Ridicându-se şi el în picioare, Spencer zise:

— Domnule Lee, dumneavoastră şi familia dumneavoastră...

— Da?

— Impresionant.

Louis Lee se înclină uşor. Apoi, întorcându-se şi îndreptându-se spre birou, spuse:

— Încă un lucru, domnule Grant.

În timp ce Lee deschidea un sertar, Spencer avu sentimentul bizar că domnul acela sfătos, blând şi cu o voce prietenoasă urma să scoată un pistol cu amortizor şi să-l împuşte. Paranoia semăna cu o injecţie cu amfetamină administrată direct în inimă.

Lee reveni cu ceea ce părea a fi un medalion de jad prins pe un lănţişor din aur.

— Câteodată dau aşa ceva unor oameni care par să aibă nevoie.

Pe jumătate înfricoşat că ambii bărbaţi i-ar putea auzi bătăile nebuneşti ale inimii, Spencer acceptă cadoul.

Avea un diametru de cinci centimetri. Pe o parte era gravat capul unui dragon. Pe cealaltă, un fazan la fel de stilizat.

— Pare a fi prea scump ca să...

— Este numai steatit. Fazani şi dragoni, domnule Grant. Aveţi nevoie de forţa lor. Prosperitate şi viaţă lungă.

Balansând medalionul pe lănţişor, Spencer spuse:

— Un talisman?

— Foarte eficient, zise Lee. Aţi remarcat-o pe Quan Yin când aţi intrat în restaurant?

— Poftim?

— Statuia din lemn de lângă uşa principală.

— Da. Femeia cu chip blând.

— În ea zace un spirit care îi împiedică pe duşmani să-mi calce pragul.

Lee devenise solemn, la fel ca atunci când evocase evadarea din Vietnam.

— Ajută în special la îndepărtarea invidioşilor, iar invidia se află pe locul al doilea, după autocompătimire, în topul celor mai periculoase sentimente.

— După o viaţă ca a dumneavoastră, cum mai puteţi crede una ca asta?

— Trebuie să credem în ceva, domnule Grant.

Îşi strânseră mâinile.

Luând bileţelul şi medalionul, Spencer îşi urmă însoţitorul, ieşind din cameră.

În lift, amintindu-şi schimbul rapid de cuvinte dintre escortă şi bărbatul chel, petrecut atunci când intraseră pentru prima dată în hol, Spencer zise:

— Am fost controlat de arme, nu?

Însoţitorul păru amuzat de întrebare, dar nu răspunse.

Un minut mai târziu, la uşa principală, Spencer se opri pentru a o studia pe Quan Yin.

— El chiar crede că reuşeşte să-i îndepărteze pe duşmani?

— Dacă aşa crede, înseamnă că aşa e, spuse însoţitorul. Domnul Lee este un om mare.

Spencer îl privi.

— Aţi fost şi dumneavoastră pe vas?

— Aveam numai opt ani. Mama mea a fost femeia care a murit de sete cu o zi înainte de a fi salvaţi.

— Susţinea că n-a salvat pe nimeni...

— Ne-a salvat pe toţi, murmură însoţitorul şi îi deschise uşa.

Pe trotuarul din faţa restaurantului, pe jumătate orbit de lumina puternică a soarelui, agasat de zgomotele traficului rutier şi al ţevilor de eşapament, Spencer se simţi de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis. Sau poate că tocmai plonjase într-unul.

Tot timpul cât se aflase în restaurant şi în încăperile din subsol, nimeni nu-i studiase cicatricea.

Îşi răsuci privirea către uşa din sticlă a restaurantului. Bărbatul a cărui mamă murise de sete în Marea Chinei de Sud se învârtea acum printre mese, împăturind şerveţele albe din pânză în forme fanteziste.

Laboratorul de amprente, unde David Davis şi un tânăr asistent îl aşteptau pe Roy Miro, era una dintre cele patru camere ocupate de Echipa de Analiză a Amprentelor. Computere pentru procesări de imagini, monitoare de înaltă rezoluţie şi multe alte piese de echipament se găseau în cantităţi uimitoare.

Davis se pregătea să developeze amprentele de pe fereastra de la baie a bungaloului din Santa Monica. Zăcea pe suprafaţa de marmură a unei banchete din laborator – o ramă completă cu sticla intactă, având ataşată o balama corodată dintr-un aliaj de cupru şi zinc.

— Asta-i importantă, îl avertiză Roy în timp ce se apropia de ei.

— Bineînţeles, toate sunt importante, zise Davis.

— Asta este *şi mai* importantă. Şi urgentă.

Roy simţea o antipatie accentuată faţă de laborant, nu din cauza numelui său ciudat, ci fiindcă întotdeauna avea un entuziasm obositor. Înalt, subţire ca o barză, cu părul blond şi sârmos, David Davis nu mergea niciodată, ci năvălea, o zbughea, alerga. Nu se răsucea, ci întotdeauna părea să se *învârtească*. Nu arăta înspre ceva, ci îşi *înfigea* degetul. Roy Miro, care evita extremele de înfăţişare sau de comportament în public, îl găsea pe Davis deranjant de teatral.

Asistentul – cunoscut lui Roy numai sub numele de Wertz – era o creatură palidă care îşi purta halatul de laborator ca pe o sutană de novice umil dintr-un seminar. Când nu se grăbea să-i aducă lui Davis ceva, orbita în jurul şefului său plin de o adoraţie pioasă. Pe Roy îl îngreţoşa.

— Lanterna nu ne-a folosit la nimic, spuse David Davis, rotindu-şi vioi o mână pentru a indica un mare zero. Zero! Nici cel mai mărunt indiciu. Căcat! Lanterna aia e o bucată de *căcat!* N-are nici o suprafaţă netedă. Oţel rugos, oţel cu striaţii, oţel în pătrăţele, dar nu *neted*.

— Foarte rău.

— Foarte rău? se holbă Davis, de parcă Roy ar fi reacţionat la ştirea asasinării Papei ridicând din umeri şi

chicotind. E ca şi cum blestemăţia aia ar fi fost *fabricată* pentru hoţi şi criminali – lanterna oficială a Mafiei, pentru numele lui Dumnezeu!

Wertz murmură aprobator:

— Pentru numele lui Dumnezeu.

— Aşa că hai să ne ocupăm de fereastră, zise Roy nerăbdător.

— Da, avem speranţe mari cu fereastra, spuse David smucindu-şi capul în sus şi în jos ca un papagal care ascultă muzică reggae. Vezi tu, a fost vopsită cu multe straturi de lac verde-gălbui, pentru a rezista aburului de la duş. Netedă. Davis îşi dirijă privirea spre mica fereastră care zăcea pe bancheta din marmură. Dacă există ceva pe ea, nici o problemă.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, accentuă Roy.

Într-un colţ al laboratorului, sub capacul unui ventilator, trona un acvariu gol, de treizeci şi şapte de litri. Purtând mănuşi chirurgicale, Wertz apucă fereastra de margini şi o transportă până la acvariu. Dacă ar fi fost un obiect mai mic, l-ar fi suspendat de sârme prinse în cârlige cu arcuri. Fereastra fiind însă prea grea şi prea voluminoasă, Wertz o introduse în acvariu şi o rezemă de unul dintre pereţi. Se potrivi perfect.

Davis puse trei ghemotoace de vată într-un vas Petri pe care îl aşeză pe fundul acvariului. Utiliză o pipetă pentru a picura câţiva stropi de ciano-acril de metil-ester pe vată. Cu altă pipetă, aplică o cantitate similară de soluţie de hidroxid de sodiu.

Imediat, un nor de vapori de ciano-acril se ridică din acvariu spre capacul ventilatorului.

Amprentele ascunse, lăsate de micile cantităţi de grăsime, de transpiraţie şi de murdărie, rămâneau de obicei invizibile cu ochiul liber până când nu erau presărate cu una dintre următoarele substanţe: praf, iod, soluţie de nitrat de argint, ninhidridă – sau vapori de ciano-acril, care dădeau adesea cele mai bune rezultate pe materiale neporoase ca sticla, metalul, plasticul şi lacurile solide. Vaporii se condensau rapid în răşini pe orice suprafaţă, dar mai lent pe grăsimi.

Procesul dura cel puţin treizeci de minute. Dacă ar fi lăsat fereastra în acvariu mai mult de şaizeci de minute, s-ar fi depus atât de multă răşină, încât detaliile amprentelor s-ar fi pierdut. Davis stabili un termen de patruzeci de minute şi îl puse pe Wertz să urmărească procedeul.

Aceste patruzeci de minute fură un coşmar pentru Roy, deoarece David Davis, un inegalabil circar al tehnicii, insistă să-i arate ultimele achiziţii, desigur noutăţi în domeniu, ale echipamentului din laborator. Cu o mulţime de gesturi şi exclamaţii, cu ochii ca ai unei păsări, două mărgele strălucitoare, tehnicianul zăbovi asupra fiecărui detaliu mecanic un timp chinuitor de lung.

Când Wertz anunţă că scosese fereastra din acvariu, Roy era deja extenuat. Melancolic, revăzu dormitorul familiei Bettonfield: ţinuse mâna frumoasei Penelope, ascultase Beatles. Fusese atât de relaxat...

Morţii constituiau uneori o companie mai agreabilă decât viii.

Wertz îi conduse la o masă de fotografiat pe care aşezase fereastra de la baie. Un Polaroid CU-5 fusese fixat pe un suport deasupra mesei, cu obiectivul înclinat în jos, pentru a realiza prim-planurile amprentelor.

Fereastra se găsea cu faţa care se aflase spre interiorul bungaloului în sus – probabil că bărbatul misterios o atinsese în fuga sa. Cea exterioară, bineînţeles, fusese spălată de ploaie.

Deşi un fundal negru ar fi fost ideal, lacul verde-gălbui contrasta suficient de puternic cu straturile striate de ciano-acril. O examinare minuţioasă cu ochiul liber nu ar fi dezvăluit nimic pe sticlă sau pe ramă.

Wertz stinse panourile fluorescente din tavan, cufundând laboratorul într-o beznă tulburată numai de lumina firavă a zilei care se scurgea pe lângă obloanele Levolor. Chipul său palid părea vag fosforescent în acea obscuritate, parcă ar fi fost masca unei creaturi ce sălăşluia într-o grotă subacvatică.

— O lumină oblică ne va dezvălui câte ceva, spuse Davis.

O lampă cu halogen, cu un abajur conic şi un cablu metalic flexibil drept gât, atârna alături dintr-un suport de pe perete. Davis o luă, o aprinse şi o mişcă încet pe suprafaţa ferestrei, direcţionând razele în diverse unghiuri ascuţite de-a lungul ramei.

— Nimic, zise nerăbdător Roy.

— Să-ncercăm geamul, spuse Davis, luminând mai întâi într-o direcţie, apoi în alta, studiind şi sticla la fel cum studiase rama.

Nimic.

— Pudră magnetică, propuse Davis. Asta-i soluţia.

Wertz aprinse luminile fluorescente. Se duse până la cabinetul cu materiale şi se întoarse cu un recipient de pudră magnetică şi cu un dispozitiv de aplicare numit Magna-Brush, care îi erau cunoscute lui Roy.

Şuvoaie de praf negru se revărsară din dispozitiv şi se fixară în locurile unde se găseau urme de grăsime sau transpiraţie. Surplusul fu îndepărtat cu ajutorul periei. Avantajul pudrei magnetice consta în faptul că nu se depunea în cantităţi mari decât pe locurile suspecte.

Wertz acoperi fiecare centimetru pătrat de ramă sau sticlă. Nici o amprentă.

— OK, bine, excelent, aşa să fie! exclamă Davis frecându-şi mâinile una de alta, scuturându-şi capul, pregătit pentru marea confruntare. Fir-ar să fie, încă nu suntem scoşi din joc. Să fiu al naibii! De-asta uneori munca devine o distracţie.

— Ce e uşor e pentru fraieri, spuse Wertz cu un rânjet, evident repetându-şi una dintre maximele lui favorite.

— Exact! zise Davis. Ai dreptate, maestre Wertz. Iar noi nu suntem chiar *fraieri*.

Problema părea să-i îmbete periculos de tare.

Roy se uită intenţionat la ceas.

În timp ce Wertz îndepărtă recipientul cu pudră magnetică şi dispozitivul de aplicare, Davis îşi trase pe mâini o pereche de mănuşi din latex şi transportă cu grijă fereastra într-o cameră alăturată, mai mică decât laboratorul. O aşeză într-o chiuvetă şi înşfăcă una dintre cele două sticle din plastic de pe masă.

— Soluţie de metanol şi rodamină 6G, explică Davis ca şi cum Roy ar fi ştiut ce înseamnă sau ar fi păstrat aşa ceva în frigiderul său de-acasă.

Chiar în acel moment, Wertz intră şi zise:

— O cunoşteam pe una, Rodamina, care locuia în apartamentul 6G, pe partea cealaltă a coridorului.

— Şi mirosea tot aşa? întrebă Davis.

— Ceva mai picant, spuse Wertz şi râse laolaltă cu Davis.

Glume răsuflate. Roy le găsea plicticoase, nu amuzante.

Presupunea că ar fi trebuit să-l distreze.

Înlocuind prima sticlă cu a doua, David Davis reluă:

— Metanol simplu. Elimină excesul de rodamină.

— Rodamina este mereu în exces şi n-o poţi spăla săptămâni întregi, spuse Wertz şi izbucniră din nou în râs.

Roy îşi ura câteodată slujba.

Wertz alimentă un generator laser cu ioni de argon, apoi apăsă pe nişte butoane.

Davis duse fereastra la masa pentru verificări laser.

Încântat că aparatul era pregătit, Wertz distribui ochelarii de protecţie. Davis stinse neoanele. Un singur triunghi de lumină palidă se prelingea pe sub uşă din laboratorul alăturat.

Punându-şi ochelarii, Roy se înghesui în jurul mesei împreună cu cei doi tehnicieni.

Davis porni laserul. Imediat ce raza sinistră de lumină atinse capătul ramei, apăru o amprentă, accentuată de rodamină: spirale ciudate, luminescente.

— Uite jigodia! spuse Davis.

— Poate fi amprenta oricui, îl temperă Roy. Vom vedea.

Wertz interveni:

— Pare a fi degetul mare.

Lumina se mişcă. Şi mai multe amprente sclipiră magic în jurul mânerului şi al încuietorii din mijlocul părţii

de jos a ramei. Un ciorchine: unele parţiale, altele mâzgălite, câteva întregi şi clare.

— Dacă aş fi un parior, spuse Davis, aş pune la bătaie o avere că fereastra fusese recent spălată, apoi ştearsă cu o cârpă, şi asta ne îngustează câmpul de acţiune. Pun pariu că toate amprentele aparţin aceleiaşi persoane, au fost lăsate la acelaşi moment de către omul tău de aseară. Le-am detectat mai greu ca de obicei pentru că nu a avut palmele prea grase.

— Da, aşa-i, se plimbase prin ploaie, spuse excitat Wertz.

David completă:

— Şi poate că şi-a uscat mâinile pe ceva când a intrat în casă.

— Nu există glande colectoare de grăsime în interiorul palmei, se simţi Wertz obligat să-i explice lui Roy. Amprentele devin uleioase numai dacă îţi atingi faţa, părul sau alte părţi ale corpului. Fiinţele umane par să-şi atingă necontenit trupurile.

— Şi tu acum, spuse Davis zeflemitor, cu o voce serioasă, fără chestii d-astea pe aici, maestre Wertz.

Râseră amândoi.

Ochelarii îl strângeau pe Roy, provocându-i un început de migrenă.

Sub lumina alunecoasă a laserului, apăru o altă amprentă.

Până şi Maica Tereza, chiar dacă ar fi luat pastile de amfetamină, tot ar fi teribil de deprimată în compania lui David Davis şi a creaturii Wertz. Dar Roy simţea cum îi creşte buna dispoziţie pe măsură ce apăreau alte şi alte amprente luminoase.

Bărbatul cel misterios nu avea să rămână prea mult timp un mister.

Capitolul VII

Ziua era plăcută, dar nu îndeajuns de caldă pentru a sta la soare. Cu toate acestea, pe plaja Venice, Spencer văzu şase tinere în costum de baie, frumos bronzate, şi doi bărbaţi cu slipuri înflorate în stil Hawaiian, toţi întinşi pe prosoape mari, cu pielea de găină pe ei, dar curajoşi.

Doi tineri musculoşi şi desculţi, în pantaloni scurţi, înălţaseră un fileu de volei. Jucau un meci plin de energie, cu multe sărituri, gâfâieli şi strigăte de victorie. Pe pavajul promenadei, câţiva oameni alunecau pe patine cu rotile şi skateboard-uri, unii chiar în costum de baie. Un bărbat bărbos, purtând blue jeans şi un tricou negru, mânuia un zmeu roşu, cu o coadă lungă din panglici stacojii.

Toţi depăşiseră vârsta liceului, fiind suficient de mari, încât să muncească în acea după-amiază de joi. Spencer se întrebă câţi dintre ei erau victime ale ultimei recesiuni şi câţi rămăseseră nişte adolescenţi eterni, trăind pe banii

părinţilor sau ai societăţii. California fusese dintotdeauna un adevărat cămin pentru aceştia din urmă; din cauza politicii economice, recent apăruseră şi hoarde ale primilor, şi, o dată cu ele, rivalitatea.

Rosie stătea cu spatele la o masă pentru picnic, pe o bancă din lemn roşu, într-o zonă cu iarbă, la umbra unui enorm palmier.

Purta sandale, pantaloni albi şi o bluză purpurie, iar frumuseţea sa exotică te frapa mult mai tare decât în lumina sumbră de la Uşa Roşie. Sângele mamei vietnameze şi al tatălui afro-american era vizibil în trăsăturile ei, cu toate că nu sugera moştenirea etnică pe care o întruchipa. În schimb, părea o superbă Evă a unei noi rase: o femeie perfectă, inocentă, făcută pentru un nou Eden.

Însă liniştea inocenţei nu o pătrunsese. Arăta încordată şi ostilă în timp ce privea marea şi când, răsucindu-se, îl văzu pe Spencer. Dar apoi îl remarcă pe Rocky, şi zâmbi cu largheţe.

— Ce scumpete! Se aplecă în faţă, făcându-i semn cu mâinile să vină la ea. Aici, iubitule! Aici, scumpete!

Rocky – care până atunci ţopăise fericit, dând din coadă, copleşit de priveliştea plajei – încremeni când se văzu confruntat cu frumuseţea care îl chema drăgăstos de pe bancă. Coada îi alunecă între picioare. Se încordă şi se pregăti să fugă în caz că s-ar fi apropiat de el.

— Cum îl cheamă? întrebă Rosie.

— Rocky. E timid. Spencer se aşează la celălalt capăt al băncii.

— Vino aici, Rocky, încercă ea să-l înduplece.

Câinele îşi ridică privirea şi o studie cu prudenţă.

— Care-i problema, scumpete? Nu vrei să fii îmbrăţişat şi mângâiat?

Rocky scânci. Se lăsă pe lăbuţele din faţă, clătinându-şi fundul, însă nu reuşi să mai dea şi din coadă. Într-adevăr, vroia să fie îmbrăţişat. Dar nu avea încredere în ea.

— Cu cât te apropii de el, cu atât o să se retragă. Ignoră-l şi poate ai şanse să capete încredere în tine.

Când Rosie încetă să-i mai vorbească şi îşi îndreptă spatele, Rocky se sperie teribil. Se dădu câţiva paşi înapoi, studiind-o şi mai precaut.

— Întotdeauna a fost atât de timid? întrebă Rosie.

— De când îl cunosc. Are patru sau cinci ani dar îl am numai de doi. Am văzut un anunţ mititel în ziar, din cele care apar în fiecare vineri şi care caută adăpost pentru animale. Nimeni nu l-ar fi adoptat, aşa că ar fi trebuit să-l adoarmă.

— E atât de drăguţ! Oricine l-ar fi adoptat.

— Arăta mult mai rău pe atunci.

— Să nu-mi spui că a muşcat pe cineva. Nu scumpetea asta.

— Nu. Niciodată nu a încercat să muşte. A pătimit prea multe. Scânceşte şi tremură de fiecare dată când vrei să te apropii de el. Dacă îl atingi, se face ghem, îşi închide ochii şi scheaună, de parcă l-ar durea orice atingere.

— Maltratat? spuse ea, încruntându-se.

— Mda. În mod normal, cei de la Serviciul de Ecarisaj nu ar fi dat nici un anunţ pentru el. Nu avea prea multe şanse de a fi adoptat. Mi-au zis că – dacă un câine e atât de mutilat din punct de vedere emoţional – e mai bine să nu se încerce plasarea lui, preferabil să-l adoarmă.

Privind cu drag dulăul care încă o studia, Rosie întrebă:

— Ce i s-a întâmplat?

— N-am întrebat. N-am vrut să ştiu. Există multe lucruri în viaţă pe care îmi doresc să nu le fi aflat... Pentru că acum nu le mai pot uita.

Femeia se uită în ochii lui.

— Ignoranţa nu-i o fericire, dar câteodată...

—...ne poate face să dormim nopţile, încheie ea.

Avea peste douăzeci de ani, poate chiar treizeci. Ieşise de mult din copilărie, pe vremea când bombele şi gloanţele distruseseră Asia, când Saigonul căzuse şi soldaţii învingători îşi înşfăcaseră prada de război în timpul beţiilor, când se deschiseseră lagărele de reeducare. Probabil avea vreo opt-nouă ani. De pe atunci drăguţă: cu părul negru şi mătăsos, cu ochii imenşi. Şi mult prea mare pentru a i se putea estompa vreodată amintirile acelor terori, aşa cum se întâmplă în general cu durerile naşterii sau cu spaimele nocturne din pătuţul de copil.

Aseară, la Uşa Roşie, când Rosie zisese că trecutul colegei sale fusese marcat de suferinţă, nu îşi exprimase vreo bănuială sau vreo intuiţie. Dorise să spună că pe chipul Valeriei văzuse o durere pe care ea însăşi o cunoştea atât de bine.

Spencer îşi mută privirea spre talazurile care se spărgeau uşor de ţărm. Aruncau pe nisip o spumă permanent schimbătoare, o dantelărie nesfârşită.

— Oricum, zise el, dacă îl ignori pe Rocky, s-ar putea să vină la tine. Sau poate că nu... Cine ştie...

Privi la zmeul cel roşu. Zbura şi dansa înfierbântat, sus pe cerul albastru.

— De ce vrei s-o ajuţi pe Val? întrebă ea într-un sfârşit.

— Pentru că are necazuri. Şi, după cum ai spus şi tu aseară, este o persoană deosebită.

— O placi?

— Da. Nu... Nu în felul în care crezi.

— Atunci, cum?

Spencer nu putea să-i explice. Nici el nu era în stare să înţeleagă.

Îşi coborî privirea de la zmeul cel roşu. Rocky se furişa spre capătul băncii, urmărind-o pe Rosie tot atât de asiduu pe cât se străduia şi ea să-l ignore. Rămăsese la o distanţă suficient de mare.

— De ce vrei s-o ajuţi? insistă Rosie.

Rocky începu să se apropie.

Niciodată să nu minţi un câine.

Spencer repetă mărturisirea pe care şi-o făcuse lui însuşi, cu o seară în urmă, în maşină.

— Pentru că doresc să-mi regăsesc viaţa.

— Şi crezi că vei izbuti ajutând-o pe Val?

— Da.

— Cum?

— Nu ştiu.

Câinele se strecură din raza lor vizuală în spatele băncii. Rosie spuse:

— Consideri că ea face parte din viaţa pe care o cauţi. Şi dacă nu e aşa?

Privi la patinatorii pe rotile. Alunecau undeva departe, de parcă ar fi fost nişte umbre spulberate de vânt.

Până la urmă se încumetă:

— Nu va fi mai rău decât acum.

— Şi ea?

— Nu vreau de la ea nimic din ceea ce n-ar dori să-mi dea. După o scurtă tăcere, femeia zise:

— Eşti un tip ciudat, Spencer.

— Ştiu.

— Foarte ciudat. Eşti cumva şi deosebit?

— Eu? Nu.

— Aşa, ca Valerie?

— Nu.

— Ea merită să fie tratată altfel.

— Eu nu.

Auzi un zgomot foarte vag în spate şi ştiu că Rocky se târa pe burtă, în partea opusă a băncii, încercând să se apropie de femeie, dorind să îi simtă mai bine mirosul.

— *A vorbit* cu tine destul timp marţi noapte, zise Rosie.

Nu răspunse, lăsând-o să se hotărască în privinţa lui.

— Şi am văzut... de două ori... ai făcut-o să râdă.

El aşteptă.

— OK, reluă Rosie, de când m-a sunat domnul Lee, am încercat să-mi amintesc orice ar fi spus Valerie care să te ajute să o găseşti. Dar nu-i prea mult. Ne-am plăcut imediat şi ne-am împrietenit pe loc. Dar discutam în special despre muncă, despre filme sau cărţi, despre noutăţi şi probleme *actuale*, nu despre cele trecute.

— Unde a locuit înainte să vină în Santa Monica?

— Nu mi-a spus.

— N-ai întrebat-o? Crezi că e posibil să fi trăit în preajma Los Angelesului?

— Nu. Nu cunoştea oraşul.

— A menţionat vreodată unde s-a născut, unde a copilărit?

— Nu ştiu de ce, dar cred că pe undeva în est.

— Ţi-a povestit vreodată ceva despre mama sau tatăl ei, ori despre fraţi?

— Nu. Dar dacă pomenea cineva despre familie, căpăta o privire tristă. Cred că, probabil... Toţi sunt morţi.

Se uită atent la Rosie.

— Deci n-ai întrebat-o despre ei?

— Nu. E doar un sentiment.

— A fost vreodată căsătorită?

— Poate. N-am întrebat.

— Cam puţine întrebări pentru o prietenă...

Rosie dădu afirmativ din cap.

— Fiindcă ştiam că nu mi-ar fi putut spune adevărul. Nu am atât de mulţi prieteni apropiaţi, domnule Grant, aşa că nu am vrut să stric relaţia dintre noi punând-o într-o situaţie în care ar fi fost nevoită să mintă.

Spencer îşi duse mâna la faţă. În aerul fierbinte, îşi simţi cicatricea îngheţată sub vârfurile degetelor.

Bărbosul înfăşură încet sfoara zmeului. Imensa nestemată purpurie ardea pe cer. Coada sa de panglici fâlfâia ca un stindard.

— Deci, zise Spencer, ţi-ai dat seama că fugea de cineva?

— Mi-am închipuit că de un soţ rău care o bătea.

— Ce, vrei să spui că de obicei nevestele fug de soţii răi, luându-şi viaţa de la capăt, în loc să divorţeze?

— Aşa fac în filme. Dacă sunt foarte violenţi.

Rocky ieşi de sub bancă. Apăru lângă Spencer, după ce se învârti în loc. Nu-şi mai ţinea coada între picioare, dar

nici nu dădea din ea. O studia intens pe Rosie, în timp ce se furişa de-a lungul mesei.

Prefăcându-se că nu remarcă prezenţa câinelui, Rosie reluă:

— Nu-mi dau seama dacă te va ajuta... dar din puţinele lucruri pe care mi le-a zis ştiu că totuşi cunoştea oraşul Las Vegas. A fost acolo o dată, sau poate de mai multe ori.

— Să fi locuit acolo?

Rosie ridică din umeri.

— Îi plac jocurile. Se pricepe. Scrabble, şah, Monopoly... Alteori jucam cărţi – gin rummy sau pinacle. Ar fi trebuit s-o vezi amestecând şi împărţind cărţile. Pur şi simplu nu o puteai urmări.

— Crezi că a învăţat asta în Las Vegas?

Ridică iarăşi din umeri.

Rocky se aşează pe iarbă în faţa lui Rosie, privind-o cu o dorinţă arzătoare, dar rămânând la trei metri distanţă.

— S-a decis că nu are încredere în mine, zise ea.

— Nimic personal, o asigură Spencer ridicându-se în picioare.

— Poate că ştie.

— Ce?

— Animalele ştiu unele lucruri, spuse ea solemn. Simt rănile.

— Tot ceea ce vede Rocky este o doamna frumoasă care vrea să-l îmbrăţişeze, şi înnebuneşte pentru că nu are de ce să se teamă, decât de el însuşi.

Ca şi cum şi-ar fi înţeles stăpânul, Rocky gemu patetic.

— Simt rănile, repetă ea încet. El ştie.

— Eu nu văd decât o femeie drăguţă într-o zi însorită.

— Un om poate face lucruri îngrozitoare pentru a supravieţui.

— Asta-i valabil pentru toţi, spuse Spencer, deşi sesiză că ea vorbise mai mult pentru sine decât pentru el. Vechile răni se vindecă în timp.

— Niciodată complet.

Părea că nu se mai uită la câine, ci la marginea îndepărtată a unui pod peste timp.

Spencer nu găsi nimic de adăugat.

La limita dintre iarbă şi nisip, bărbosul înfăşură sfoara de parcă ar fi pescuit în ceruri. Zmeul roşu-sângeriu coborî gradat, cu coada zbătându-i-se aidoma unui mănunchi de foc.

Spencer îi mulţumi lui Rosie pentru că acceptase întâlnirea. Ea îi ură noroc, iar el se îndepărtă împreună cu Rocky.

Câinele se opri în repetate rânduri şi se uită la femeia rămasă pe bancă, zbughind-o apoi să-l ajungă din urmă pe Spencer. După ce se îndepărtaseră vreo cincizeci de metri, Rocky scăpă un lătrat scurt şi se năpusti înapoi la masa de picnic.

Spencer se întoarse curios.

Pe ultimii metri, căţelul îşi pierdu curajul. Frână brusc, apoi înaintă şovăielnic, cu capul plecat, timid, tremurând şi dând din coadă.

Rosie păşi pe iarbă şi îl îmbrăţişă pe Rocky. Râsul ei cristalin răsună peste parc.

— Un câine bun, spuse încetişor Spencer.

Jucătorii musculoşi de volei făcură o pauză pentru a-şi lua nişte cutii de Pepsi dintr-un răcitor Styrofoam.

Bărbosul îşi coborâse zmeul şi o pornise spre parcare, trecând pe lângă Spencer. Arăta ca un profet nebun: nepieptănat; nespălat; privire fixă, ochi profunzi şi albaştri; nas coroiat; buze palide; dinţi stricaţi şi galbeni. Pe tricoul lui negru scria cu roşu: ÎNCĂ O ZI FRUMOASĂ ÎN INFERN. Îi aruncă lui Spencer o căutătură furioasă, strângându-şi zmeul de parcă orice creatură în viaţă nu şi-ar fi dorit decât să i-l fure, şi ieşi ţanţoş din parc.

Spencer realiză că îşi dusese mâna la cicatrice când nebunul se uitase la el. O lăsă jos imediat.

Rosie stătea acum la câţiva paşi de masă, alungându-l pe Rocky, aparent admonestându-l pentru că îşi lăsase stăpânul să îl aştepte. Se afla în plin soare, departe de umbra palmierilor.

În timp ce câinele îşi părăsea fără tragere de inimă noua lui prietenă, pe Spencer îl frapă încă o dată frumuseţea ireală a femeii. Dacă şi-ar fi dorit să joace rolul de Mântuitor sau de vindecător, ea ar fi avut probabil mai multă nevoie de el decât cea după care ofta. Însă era topit după Valerie, nu după Rosie, pentru nişte motive pe care nu şi le putea explica – se acuza numai de obsesii, de faptul că se lăsase în voia curenţilor întunecaţi şi de neînţeles ai subconştientului său, fără să-i pese unde aveau să-l poarte.

Câinele îl ajunse gâfâind şi rânjind.

Rosie ridică o mână, făcându-i semne de rămas-bun.

Spencer îi răspunse.

Poate faptul că o căuta pe Valerie Keene nu reprezenta chiar o obsesie. Îl cuprinse apoi sentimentul stânjenitor că ea era zmeul, iar el sfoara. O putere misterioasă – s-o numim destin – îl încovoia, înfăşură sfoara

pe mosor, îl trăgea inexorabil spre ea, nepermiţându-i nici o încercare de a se opune.

În timp ce marea se rostogolea dinspre îndepărtata Chină şi clipocea la mal, în timp ce lumina soarelui traversa o sută patruzeci de milioane de kilometri prin spaţiul lipsit de aer pentru a răsfăţa trupurile aurii ale tinerelor în costum de baie, Spencer şi Rocky se întoarseră la maşină.

Cu Roy Miro în urma lui, David Davis se năpusti în camera principală pentru prelucrări de date ţinând fotografiile celor mai reuşite două amprente de pe fereastra de la baie. I le duse Nellei Shire, la unul dintre terminale.

— Asta este fără discuţie de la degetul mare, îi zise Davis. Cealaltă poate fi de la un index.

Shire avea cam patruzeci şi cinci de ani, o faţă ascuţită ca de vulpe, păr portocaliu şi cârlionţat şi unghii date cu ojă verde. Jumătate dintre pereţii cămăruţei fuseseră decoraţi cu trei fotografii decupate din revistele pentru întreţinere fizică: bărbaţi uriaşi, încordaţi, în slipuri minuscule.

Observându-i pe culturişti, Davis înmărmuri şi spuse:

— Duduie Shire, v-am mai zis că aşa ceva este inacceptabil. Trebuie să scoateţi afişele astea.

— Corpul uman e o artă.

Davis se înroşi:

— *Ştiţi* că se pot interpreta ea agresiune sexuală la locul de muncă.

— Mda? Luă fotografiile amprentelor de la el. De cine?

— De orice bărbat care intră în această încăpere.

— Nimeni dintre cei care lucrează aici nu arată ca ăştia. Până când nu apare vreunul la fel, nu e cazul să-şi facă griji cineva din pricina mea.

Davis desprinse un afiş, apoi încă unul.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este o notă în dosar, spunând că am aprobat aşa ceva în departamentul meu.

Deşi Roy credea în legea pe care Nella Shire o violase, era conştient de ironia îngrijorării lui Davis cu privire la întinarea dosarului său din cauza toleranţei la agresiune sexuală. În fond, Agenţia Fără Nume pentru care lucrau reprezenta o organizaţie ilegală; nu răspundea în faţa nici unei autorităţi oficiale alese prin vot; mai mult, fiecare acţiune a lui Davis din timpul oricărei zile de muncă viola o lege sau alta.

Bineînţeles, la fel ca majoritatea personalului Agenţiei, Davis nu ştia că este un instrument într-o conspiraţie. Îşi primea salariul de la Departamentul de Justiţie şi îşi închipuia că figurează ca funcţionar în cadrul lui. Deşi semnase un angajament secret, avea senzaţia că face parte dintr-un grup legal – chiar dacă posibil controversat – de luptă împotriva crimei organizate şi a terorismului internaţional.

În timp ce Davis rupea al treilea afiş şi îl mototolea în pumn, Nella Shire spuse:

— Poate că urăşti atât de tare pozele astea pentru că te înnebunesc *pe tine*, şi tu nu poţi accepta aşa ceva despre propria ta persoană. Te-ai gândit vreodată la asta? Se uită la fotografiile amprentelor. Deci ce vrei să fac eu?

Roy văzu că Davis se stăpânea să nu-i răspundă primul lucru care-i trecuse prin cap.

În schimb, el zise:

— Avem nevoie să ştim cui aparţin. Treceţi prin Mama, intraţi în Divizia de Identificare Automată a FBI-ului. Începeţi cu Indexul Decriptorilor Latenţi.

Biroul Federal de Investigaţii stocase în fişiere o sută nouăzeci de milioane de amprente. Deşi computerul cel mai modern putea realiza mii de comparaţii pe minut, s-ar fi consumat o mulţime de timp dacă ar fi trebuit să cotrobăie prin întreaga arhivă.

Cu ajutorul unui software inteligent numit Indexul Decriptorilor Latenţi, câmpul de căutare se reducea enorm şi rezultatele se obţineau rapid. Dacă ar fi existat suspecţi în vreo serie de crime, ai fi listat primele caracteristici – cum ar fi sexul şi vârsta victimelor, metodele de a ucide, câteva asemănări între cadavre, locurile în care fuseseră găsite – iar indexul ar fi comparat aceste fapte cu stilul infractorilor deja cunoscuţi, afişând şi o listă a suspecţilor, cu amprente cu tot. În acest caz ar fi fost necesare numai câteva sute de comparaţii – sau chiar mai puţine – în loc de câteva milioane.

Nella Shire se răsuci spre computer şi începu:

— Deci spuneţi-mi bârfele şi eu voi crea un trei-zero-doi.

— Nu căutăm un criminal cunoscut, zise Davis.

Roy adăugă:

— Credem că omul nostru a făcut parte din forţele speciale, sau că poate a beneficiat de antrenamente cu arme şi strategii speciale.

— Toţi tipii ăştia categoric sunt nişte duri, bombăni Shire, făcându-l pe David Davis să-i arunce o privire

ameninţătoare. Armată, marină, infanterie marină sau aviaţie?

— Nu ştim, zise Roy. Poate că nu într-un serviciu militar. Poate că a fost în vreun departament al poliţiei locale sau de stat: Din câte cunoaştem, ar fi putut fi şi agent al FBI-ului, în ALA sau ATAF.

— Ar mai trebui să introduc nişte date care să limiteze câmpul de căutare, spuse Shire, nerăbdătoare, fiindcă aşa lucrează acest program.

Din cele aproape două sute de milioane de amprente aflate în fişierele FBI-ului, nouăzeci de milioane acopereau angajaţii federali, personalul militar, serviciul de informaţii, ofiţerii care apărau legea în state sau în oraşe şi străinii înregistraţi. Dacă ar fi ştiut că omul lor cel misterios fusese – să zicem – ofiţer în marină, nu ar mai fi trebuit să cerceteze toate cele nouăzeci de milioane de fişiere.

Roy deschise plicul pe care i-l dăduse puţin mai înainte Melissa Wicklun de la Analiza Foto. Luă unul dintre portretele proiectate pe computer ale bărbatului necunoscut. Pe spate se aflau datele pe care software-ul de analiză foto le dedusese din profilul voalat de ploaie al omului surprins în bungalou cu o seară în urmă.

— Bărbat, cu trăsături caucaziene, între douăzeci şi opt şi treizeci şi doi de ani, zise Roy.

Nella Shire tastă rapid. Pe ecran apăru o listă.

— Un metru şaptezeci şi opt înălţime, continuă Roy. Şaptezeci şi cinci de kilograme, plus sau minus două. Brunet, ochi căprui.

Întoarse fotografia pentru a studia portretul din faţă, iar David Davis se aplecă să-l vadă şi el.

— O cicatrice serioasă pe obraz, reluă Roy. Pe partea dreaptă. Porneşte de la ureche şi se termină lângă bărbie.

— Oare o fi căpătat-o în timpul serviciului? se întrebă Davis.

— Probabil. Deci o dată suplimentară ar fi trecerea timpurie în rezervă sau incapacitatea de a mai profesa,

— Indiferent dacă a fost trecut în rezervă sau considerat inapt, interveni Davis excitat, pot să pariez că a fost trimis la un psiholog. O asemenea cicatrice este o lovitură teribilă dată respectului de sine. Teribilă!

Nella Shire se învârti în scaun, înşfacă portretul din mâna lui Roy şi se uită la el.

— Nu ştiu... Cred că îl face să arate sexy. Periculos şi sexy.

Ignorând-o, Davis spuse:

— Mai nou, guvernul pune la mare preţ respectul de sine. Lipsa lui este primul pas către crimă sau mişcări sociale. Nu poţi să spargi o bancă sau măcar să jefuieşti o bătrână, până nu ajungi tu însuţi să te consideri o lepădătură.

— Mda? se miră Nella Shire, returnându-i lui Roy portretul. Păi eu am cunoscut vreo mie de bandiţi care aveau senzaţia că sunt cele mai mari reuşite ale lui Dumnezeu.

Davis spuse hotărât:

— Adăugaţi şi consultaţia la psiholog.

Tastă şi această dată în continuarea listei.

— Altceva?

— Atât. Cât timp o să dureze?

Shire citi lista de pe ecran.

— Greu de precizat. Nu mai mult de opt sau de zece ore. Poate mai puţin. Poate mult mai puţin. E posibil ca într-o oră-două să găsesc numele, adresa şi numărul lui de telefon, şi să fiu în stare să vă spun pe ce parte a pantalonilor şi-o ţine.

David Davis, încă strângând în pumn culturiştii mototoliţi, îngrijorat de dosarul său, se arătă indignat de remarca ei.

Roy era mai mult intrigat.

— Într-adevăr? O oră-două?

— De ce v-aş minţi? întrebă ea.

— Atunci o să mă mai fâţâi pe aici. Avem mare nevoie de băiatul asta.

— Va fi al vostru, promise Nella Shire şi se puse pe treabă.

La ora trei, mâncară un prânz târziu pe veranda din spate, în timp ce umbrele lungi ale eucalipţilor se furişau suindu-se pe canion, în lumina gălbuie a soarelui de după-amiază. Stând într-un balansoar, Spencer înfuleca un sandviş cu şuncă şi brânză, răcorindu-se cu o sticlă de bere. După ce hăpăi un castron de Purina, Rocky îşi puse la bătaie coada, cea mai tristă privire a lui, cel mai patetic scheunat, trucuri desăvârşite pentru a cerşi bucăţele de sandviş.

— Laurence Olivier e nimic pe lângă tine, îi zise Spencer.

După ce sandvişul se termină, Rocky coborî grăbit treptele verandei şi începu să traverseze curtea din spate spre cel mai apropiat tufiş, pentru a-şi face nevoile.

— Stai, stai, stai, îi strigă Spencer, iar câinele se opri şi se uită la el. O să te întorci cu blana plină de spini şi mi-ar lua o oră să ţi-o perii. N-am timp pentru aşa ceva.

Se ridică din balansoar, se răsuci cu spatele la el şi privi pereţii cabanei în timp ce îşi sorbea ultima înghiţitură de bere.

Când Rocky termină, intrară în casă, lăsând umbrele copacilor să se lăţească în voie.

În timp ce câinele dormita pe canapea, Spencer se aşeză la computer şi începu s-o caute pe Valerie Keene. Din acel bungalou aflat în Santa Monica, ar fi putut să plece oriunde, iar el ar fi putut să o caute la fel de bine în îndepărtatul Borneo ca şi alături, în Ventura. Deci trebuia să se aplece mai întâi asupra trecutului.

Avea un singur indiciu: Vegas. Cărţi. Îi zburau pur şi simplu printre degete.

Deoarece cunoştea Las Vegasul şi se pricepea la cărţile de joc, era posibil ca ea să fi locuit acolo şi să se fi întreţinut lucrând la un cazino.

Ca de obicei, Spencer intră mai întâi în computerul DPLA. Apoi făcu un salt într-o reţea de date interstatală comună, pe care o mai folosise şi înainte în repetate rânduri, iar de acolo se legă, zburând peste graniţe, la computerul Departamentului Şerifului Districtual din Nevada – oraşul Las Vegas se afla sub jurisdicţia lui.

Pe canapea, câinele, care sforăia, dădu brusc din picioare, alergând iepuri în somn. În cazul lui Rocky, probabil că iepurii îl urmăreau pe el.

După ce exploră computerul şerifului, croindu-şi drum în dosarele personalului din departament – şi nu numai –

Spencer descoperi în sfârşit un fişier etichetat NEW CODES. Fu aproape sigur că ştia ce conţine şi vru să-l acceseze.

NEW CODES era protejat. Pentru a-l sparge trebuia să ai un număr de acces. De necrezut, în multe agenţii de poliţie acesta era, de fapt, ori numărul insignei unui ofiţer ori, în cazul funcţionarilor, numărul de identificare al unui angajat – toate uşor de obţinut din dosarele personale, adesea lesne de citit. Deja strânsese vreo câteva numere de insigne pentru a le utiliza la nevoie. Tastă unul dintre ele şi NEW CODES se deschise.

Dezvălui o listă de coduri numerice cu ajutorul cărora putea accesa depozitele de date din orice computer al vreunei agenţii guvernamentale din Nevada. Într-o clipită sări prin cyberspaţiu din Las Vegas la Comisia de Jocuri de Noroc din Nevada, în Carson City, capitala statului.

Comisia acorda licenţele tuturor cazinourilor din stat şi apăra legile şi regulile care le guvernau. Oricine dorea să investească – sau să se angajeze – în domeniul jocurilor de noroc trebuia să se supună unei investigaţii pentru a se dovedi că nu are legături cu vreun infractor cunoscut. În anii şaptezeci, o comisie puternică îi alungase pe majoritatea gangsterilor şi capilor Mafiei care fondaseră cea mai importantă industrie a Las Vegasului spre companii ca Metro-Goldwyn-Mayer sau Hilton Hotels.

Era logic să presupui că şi ceilalţi angajaţi ai cazinourilor, nu numai conducerea – de la şefi de sală până la chelneriţe – fuseseră supuşi aceloraşi verificări, chiar dacă mai puţin amănunţite, şi li se acordaseră legitimaţii de identificare. Spencer cercetă meniurile şi directoarele, iar în următoarele douăzeci de minute descoperi dosarele de care avea nevoie.

Datele referitoare la permisele angajaţilor din cazinouri se împărţeau în trei directoare: Expirate, Curente, în Aşteptare. Deoarece în ultimele două luni Valerie lucrase la Uşa Roşie din Santa Monica, Spencer accesă mai întâi Expirate.

În hoinărelile lui prin cyberspaţiu, mai văzuse câteva fişiere care făceau referire la altul de acelaşi gen – şi altele care se foloseau în problemele de apărare naţională. Sistemul îi permitea să caute un subiect din categoria Expirate pe baza a douăzeci şi două de criterii, de la culoarea ochilor până la ultimul loc de muncă.

Tastă VALERIE ANN KEENE.

În câteva secunde programul răspunse: NECUNOSCUTĂ.

Se mută pe directorul Curente şi îi introduse numele.

NECUNOSCUTĂ.

Spencer încercă şi în Aşteptare, dar cu acelaşi rezultat. Valerie Ann Keene nu era cunoscută autorităţilor jocurilor de noroc din Nevada.

Pentru un moment rămase cu ochii la ecran, descurajat de faptul că singura lui şansă se spulberase. Apoi îşi dădu seama că femeia fugară probabil că nu se folosise de acelaşi nume peste tot, pentru a nu putea fi găsită prea uşor. Dacă Valerie locuise şi muncise în Las Vegas, aproape sigur că avusese un nume diferit pe vremea aceea.

Pentru a o descoperi în fişiere, trebuia să procedeze inteligent.

În timp ce aştepta ca Nella Shire să îl găsească pe omul cu cicatrice, Roy Miro fu la un pas să suporte câteva ore de conversaţie amabilă cu David Davis. Aproape că ar fi preferat să mănânce o brioşă îmbibată cu acid cianhidric şi să bea după aceea o cupă mare şi rece de acid fenic decât să-şi mai piardă vremea cu expertul în amprente.

Pretextând că n-a dormit cu o noapte în urmă, când de fapt el avusese un somn inocent, ca de sfânt, după darul nepreţuit pe care îl oferise Penelopei Bettonfield şi soţului ei, Roy îl rugă pe Davis să îl lase în biroul lui.

— Chiar insist, zău, nu mai vreau să aud nimic, absolut nimic! spuse Davis gesticulând şi agitându-şi capul. E o canapea acolo. Vă puteţi întinde pe ea şi n-o să mă deranjaţi deloc. Sunt atâtea de făcut în laborator. Astăzi nu mai am nevoie de birou.

Roy nu se aştepta să adoarmă. În umezeala rece a camerei, cu obloanele Levolor perfect închise, alungând soarele californian, se gândi că avea să se întindă pe spate şi, uitându-se la tavan, să vizualizeze relaţiile dintre spiritele umane – cu sufletul conectat la puterea misterioasă care guverna Cosmosul – şi să mediteze la sensul existenţei. Era un explorator, iar pentru el căutarea revelaţiilor reprezenta o plăcere nesfârşită. Însă, în mod surprinzător, adormi.

Visă o lume perfectă. Nu exista lăcomie, nici invidie sau disperare, pentru că toţi erau identici. Exista un sex unic, iar fiinţele umane se reproduceu printr-o partenogeneză discretă în intimitatea dormitoarelor lor – şi asta nu prea des. Aveau pielea de o singură culoare, un albastru-pal, uşor fosforescent. Nimeni nu era prost, dar nici foarte deştept. Toată lumea purta acelaşi model de

haine şi trăia în acelaşi gen de case. În fiecare vineri seară se juca bingo la nivel planetar şi toată lumea câştiga, iar sâmbetele...

Wertz îl trezi brusc, iar Roy se ridică absolut buimac, terorizat, confundând realitatea cu visul. Privind la faţa alb-gelatinoasă, ca luna de rotundă a asistentului lui Davis, pe care i-o dezvăluia lampa de birou, Roy se gândi că el împreună cu toţi ceilalţi oameni arătau exact ca Wertz. Încercă să ţipe, dar glasul îi pierise.

Apoi Wertz vorbi, trezindu-l complet:

— Doamna Shire l-a descoperit. Bărbatul cu cicatricea. L-a descoperit!

Căscând şi strâmbându-se alternativ din cauza gustului acru din gură, Roy îl urmă pe Wertz în camera unde se procesau datele. David Davis şi Nella Shire stăteau în faţa computerului, fiecare studiind câte un teanc de foi. În lumina orbitoare a neoanelor, Roy privi mai întâi stânjenit, apoi interesat cum Davis îi înmâna, una câte una, paginile scoase pe imprimantă; în acelaşi timp, el şi Nella Shire le comentau, extrem de agitaţi.

— Numele lui este Spencer Grant, zise Davis. N-are un al doilea prenume. La optsprezece ani, după terminarea liceului, s-a înrolat în armată.

— Coeficient de inteligenţă ridicat, motivaţie consistentă, spuse Nella Shire. A cerut antrenament la forţele speciale. Cavaleria Militară.

— A părăsit armata după şase ani, continuă Davis, pasându-i o altă pagină lui Roy, folosindu-şi pregătirea pentru a intra la UCLA.

Inspectând ultima foaie, Roy începu şi el:

— Materia principală de studiu: criminologia.

— Cea secundară: psihologia judiciară, reluă Davis. N-a avut vacanţe, a sărit peste clase şi a absolvit în trei ani.

— Un tânăr grăbit, zise Wertz, pentru a-i face să-şi amintească de faptul că şi el era inclus în echipă, să nu-l calce accidental în picioare şi să-l strivească la fel ca pe un gândac.

În timp ce Davis îi dădea lui Roy o altă foaie, Nella Shire interveni:

— Apoi a intrat în Academia de Poliţie din Los Angeles. A absolvit-o fiind primul din grupă.

— Într-o zi, după mai puţin de un an de activitate pe teren, zise Davis, a nimerit în mijlocul unor spărgători de maşini în plină acţiune. Doi bărbaţi înarmaţi. L-au zărit în timp ce se apropia de ei şi au încercat să o ia ostatică pe doamna care se afla la volanul automobilului.

— Grant i-a omorât pe amândoi, continuă Shire. Femeia n-a avut nici măcar o zgârietură.

— A fost acuzat?

— Nu. Toţi au considerat că focurile au fost absolut justificate.

Uitându-se rapid peste altă pagină pe care Davis i-o dăduse, Roy zise:

— Aici scrie că a fost transferat la secţia de supraveghere stradală.

— Grant se pricepe foarte bine la computere, aşa că l-au integrat într-o echipă de luptă împotriva infracţiunilor pe computer.

O muncă numai de birou.

Roy se încruntă:

— De ce? De ce a fost afectat de împuşcături?

— Unii dintre ei nu reuşesc să se adapteze, explică Wertz cu un aer de cunoscător. Nu sunt construiţi dintr-un material potrivit, n-au stomacul rezistent, sunt mai sensibili.

— Judecând după înregistrările şedinţelor de terapie reparatorie, spuse Nella Shire, nu a fost afectat. S-a descurcat bine. A cerut transferul, dar nu din cauza asta.

— Probabil că a negat-o, se trezi Wertz, simţindu-se un macho, prea ruşinat de slăbiciunea lui ca s-o recunoască.

— Oricare ar fi fost motivul, reluă Davis, şi-a cerut transferul. Apoi, acum zece luni, după ce lucrase douăzeci şi una de luni în acea echipă, şi-a dat demisia şi din DPLA.

— Unde munceşte în prezent? întrebă Roy.

— Nu ştim asta, dar *ştim* unde locuieşte, zise David Davis, arătându-i ostentativ o nouă pagină de imprimantă.

Studiind adresa, Roy murmură:

— Sunteţi siguri că el este omul nostru?

Shire frunzări propriile sale foi. Scoase o amprentă tipărită cu înaltă rezoluţie din fişierele de identificare a personalului DPLA, în timp ce Davis îi întinse fotografiile amprentelor pe care le ridicaseră de pe rama ferestrei de la baie.

Davis spuse:

— Dacă ştii să le compari, o să vezi că de fapt computerul are dreptate când susţine că se potrivesc perfect. Perfect. Asta-i individul. Fără nici o îndoială, absolut nici una.

Înmânându-i lui Roy o altă pagină, Nella Shire explică:

— Asta este cea mai recentă fotografie din fişierele poliţiei.

Din faţă şi din profil, Grant constituia o copie stranie a portretului proiectat pe calculator, pe care Melissa Wicklun i-l dăduse lui Roy în Laboratorul de Analiză Foto.

— E o poză recentă? întrebă Roy.

— Cea mai recentă din fişierele DPLA, îl asigură Shire.

— Mult timp după incidentul cu spărgătorii de maşini?

— Asta s-a întâmplat cu doi ani şi jumătate în urmă. Mda, sunt sigură că fotografia este mult mai recentă. De ce?

— Cicatricea pare complet vindecată, observă Roy.

— O, spuse Davis, n-a căpătat cicatricea în lupta aceea, nu, nu atunci. O are de foarte mult timp, o avea cu mult înainte de a se înrola în armată. Este o rană din copilărie.

Roy privi fotografia.

— Ce rană?

Davis ridică din umerii săi ciolănoşi, iar braţele lungi i se izbiră de halatul alb de laborator.

— Nu ştim. În dosar nu scrie despre asta. Se spune doar că este cel mai important semn particular. „Cicatrice de la urechea dreaptă până la bărbie, provenită de la o rană din copilărie.” Asta-i tot.

— Seamănă cu Igor, chicoti Wertz.

— Mie mi se pare sexy, îl contrazise Nella Shire.

— Igor, insistă Wertz.

Roy se răsuci înspre el.

— Cine-i Igor?

— Igor. Îţi aminteşti – din filmele vechi cu Frankenstein. Asistentul doctorului Frankenstein. Igor. Urâtul şi bătrânul cocoşat cu gâtul răsucit.

— Nu-mi place să mă uit la aşa ceva, spuse Roy. Glorifică violenţa şi diformitatea fizică. E greţos.

Studiind fotografia, Roy se întrebă ce anume i se putuse întâmpla lui Spencer Grant în copilărie, de rămăsese cu o asemenea cicatrice cumplită.

— Bietul băiat, zise el. Săracul copilaş. Ce fel de viaţă a dus amărâtul, cu o asemenea infirmitate? Câte răni psihice mai târăşte oare după el?

Încruntându-se, Wertz spuse:

— Credeam că este un tip rău, amestecat cumva cu teroriştii, nu...

— Chiar şi cei mai răi, explică răbdător Roy, merită să fie.compătimiţi. Acest om a suferit. Se poate vedea asta. Da, trebuie să pun mâna pe el şi să apăr societatea – dar merită să fie tratat cu compasiune, pe cât posibil.

Davis şi Wertz îl priviră, nedumeriţi.

Dar Nella Shire rupse tăcerea:

— Eşti un om bun, Roy.

Roy dădu din umeri.

— Nu, spuse ea, eşti într-adevăr un om bun. Mă simt în siguranţă când ştiu că mai există şi unii apărători ai legii aşa ca tine.

Obrajii lui Roy se înroşiră uşor.

— Mulţumesc, eşti foarte amabilă, dar n-am nimic special.

Datorită faptului că Nella, în mod sigur, nu era lesbiană şi chiar dacă avea cu cincisprezece ani mai mult decât el, Roy îşi dori ca măcar o singură trăsătură de-a ei să fie la fel de atrăgătoare ca gura desăvârşită a Melissei Wicklun. Dar avea părul prea cârlionţat şi prea portocaliu. Ochii prea reci şi albaştri, nasul şi bărbia prea ascuţite,

buzele prea severe. Trupul destul de bine proporţional, departe însă de perfecţiune.

— În fine, oftă Roy, mai bine îi fac o vizită acestui domn Grant şi îl întreb ce căuta aseară în Santa Monica.

Aşezat în faţa computerului său, în cabana din Malibu, dar scotocind adânc în cel al Comisiei pentru Jocuri de Noroc din Nevada în Carson City, Spencer căuta fişierul permiselor curente ale lucrătorilor în cazinouri, cerând numele tuturor femeilor care împărţeau cărţile, între douăzeci şi opt şi treizeci de ani, de un metru şaizeci înălţime, între cincizeci şi cincizeci şi cinci de kilograme, cu părul brun şi ochii căprui. Suficient de restrictiv, încât să rezulte un număr mic de candidate – doar paisprezece. Dirijă computerul să tipărească lista numelor în ordine alfabetică.

Privi în susul foii şi chemă fişierul celei care se numea Janet Francine Arbonhall. Pe ecran apăru prima pagină a dosarului electronic, conţinând o descriere sumară a fizicului, data la care i se eliberase permisul şi o fotografie a feţei. Nu semăna deloc cu Valerie, aşa că Spencer ieşi din fişier fără să-l citească.

Chemă alt fişier: Theresa Elisabeth Dunbury. Nici ea.

Bianca Marie Haguerro. Nici ea.

Cortine Serise Huddleston. Nu.

Laura Linsey Langston. Nu.

Rachel Sarah Marks. N-avea nimic din Valerie.

Jacqueline Ethel Mung. Mai rămăseseră doar şapte.

Hannah May Rainey.

Pe ecran apăru Valerie Ann Keene, cu o coafură diferită de cea pe care o purtase la Uşa Roşie, drăguţă, dar fără să zâmbească.

Spencer comandă tipărirea întregului fişier al lui Hannah May Rainey, adică numai trei pagini. Îl citi până la capăt în timp ce femeia continua să-l privească de pe ecran.

Folosind numele Rainey, cu un an în urmă lucrase ceva mai mult de patru luni împărţind cărţile pentru blackjack la cazinoul Hotelului Mirage din Las Vegas. Ultima ei zi de muncă fusese 26 noiembrie, cu aproape două luni şi jumătate în urmă şi, judecând după raportul înaintat comisiei de către manager, plecase fără să anunţe.

Ei – oricine ar fi fost „ei” – o urmăriseră probabil până pe 26 noiembrie, când le scăpase exact în clipa în care o găsiseră, la fel cum scăpase şi în Santa Monica.

Într-un colţ al garajului din subsolul clădirii în care se afla Agenţia, în centrul oraşului Los Angeles, Roy Miro le dădea ultimele indicaţii celor trei agenţi care urmau să-l însoţească spre casa lui Spencer Grant pentru a-l aresta. Din cauza faptului că Agenţia nu exista oficial, cuvântul „aresta” îşi extinsese înţelesul uzual; „răpire” ar fi constituit o definire mult mai precisă a intenţiilor lor.

Roy nu avea nimic împotriva ultimului cuvânt. Morala este relativă şi nici o acţiune în folosul unor idealuri demne n-ar fi putut reprezenta o crimă.

Cu toţii posedau legitimaţii ale Agenţiei de Luptă Antidrog, astfel încât Grant să creadă că va fi dus pentru interogatoriu la FBI – şi că la faţa locului urma să-i fie

permis să-şi cheme un avocat. De fapt, mai curând l-ar fi putut vedea pe Dumnezeu Cel Atotputernic pe un tron de aur plutind în Ceruri decât pe cineva cu vreo pregătire juridică.

Folosindu-se de orice fel de metode pentru a obţine răspunsuri sincere, aveau să-l întrebe despre relaţia lui cu femeia şi despre adresa ei actuală. Iar după ce vor fi obţinut tot ce vroiau – sau după ce se vor fi convins că scoseseră de la el tot ce ştia – l-ar fi lichidat.

Roy intenţiona să o facă personal, eliberându-l pe sărmanul om stigmatizat de mizeria acestei lumi pline de necazuri.

Primul dintre cei trei agenţi, Cal Dormon, purta un costum alb – cămaşă şi pantaloni – având brodat în piept numele unei cunoscute pizzerii. Urma să conducă o furgonetă mică şi albă, cu aceeaşi inscripţie, cu litere mate magnetice care puteau fi ataşate vehiculului pentru a-i schimba, după nevoie, înfăţişarea, în funcţie de operaţiune.

Alfonse Johnson se îmbrăcase în pantaloni kaki şi cu o jachetă de doc. Mike Vecchio avea o ţinută sport şi o pereche de Nike.

Roy era singurul dintre ei în costum. Însă, pentru că adormise complet îmbrăcat pe canapeaua lui Davis, nu prea se potrivea cu etalonul agentului federal, teribil de pedant.

— Ei bine, acum n-o să fie la fel ca aseară, spuse Roy.

Toţi făcuseră parte din echipa SWAT care operase în Santa Monica.

— Trebuie să *discutăm* cu omul asta.

Cu o seară în urmă, dacă oricare dintre ei ar fi zărit-o pe femeie, ar fi doborât-o instantaneu la pământ. Apoi, de

dragul poliţiei locale, i-ar fi strecurat în mână o armă: un Desert Eagle 50 Magnum, atât de puternic, încât o împuşcătură de la distanţă ar fi lăsat o gaură la fel de largă cât un pumn de bărbat, o unealtă special construită pentru a omorî oameni. Povestea ar fi fost că agentul a împuşcat-o în autoapărare.

— Dar nu-l putem lăsa să scape, continuă Roy. Este un tip şcolit, la fel de bine antrenat ca oricare dintre noi, aşa că e posibil să nu-şi întindă mâinile ca voi să-i puneţi cătuşele. Dacă nu sunteţi în stare să-l stăpâniţi şi fuge, atunci împuşcaţi-l în picioare. Găuriţi-l bine dacă trebuie. Oricum nu va mai avea nevoie să meargă. Dar să nu-l omorâţi – OK? Nu uitaţi, *trebuie* neapărat să vorbim cu el.

Spencer obţinuse toate informaţiile care îl interesau din fişierele Comisiei pentru Jocuri de Noroc din Nevada. Se retrase de-a lungul magistralelor cyberspaţiului până în computerul Departamentului de Poliţie din Los Angeles.

De acolo trecu în cel al Departamentului de Poliţie din Santa Monica şi examină fişierul cazurilor apărute în ultimele douăzeci şi patru de ore. Nici unul nu conţinea numele Valerie Ann Keene şi nici adresa bungaloului pe care îl închiriase.

Ieşi din fişierul cu cazuri şi verifică rapoartele telefoanelor de miercuri seară, pentru că era posibil ca ofiţerii DPSM să fi răspuns la vreun apel referitor la scandalul de la bungalou, dar să nu fi dat incidentului nici un număr de ordine. De această dată găsi adresa.

Ultima notă a ofiţerilor indica de ce nu ataşaseră cazului nici un număr de ordine: „BATAF OC. R. FED”.Ceea

ce însemna: „Biroul Alcoolului, Tutunului şi Armelor de Foc – operaţiuni în curs. Se revendică jurisdicţie federală.”

Poliţiştii locali rămăseseră indiferenţi.

Rocky se trezi din somn cu un scheunat asurzitor, căzu pe podea, se ridică poticnindu-se, începu să se învârtească în jurul cozii, apoi îşi clătină capul stânga-dreapta, buimăcit, căutând lucrul ameninţător care îl terorizase în vis.

— Doar un coşmar, îl linişti Spencer.

Rocky îl privi cu îndoială şi scânci.

— Ce a fost de data asta – o pisică gigantică preistorică?

Câinele tropăi repede traversând camera şi se săltă proptindu-şi lăbuţele din faţă pe pervazul ferestrei. Se uită pe geam la alee şi la pădurile din împrejurimi.

Ziua scurtă de februarie se colora în amurg. Părţile de dedesubt ale frunzelor ovale de eucalipt, de obicei argintii, reflectau lumina aurie care se scurgea prin perdeaua de verdeaţă; sclipeau bătute de o briză uşoară, dând impresia că în copaci fuseseră atârnate podoabe pentru Crăciunul care trecuse deja de-atâta vreme.

Rocky scânci din nou, îngrijorat.

— O pisică pterodactil? îi sugeră Spencer. Cu aripi uriaşe şi gheare gigantice, care toarce îndeajuns de tare, încât sfărâmă pietrele?

Negustând gluma, câinele părăsi fereastra şi se îndreptă grăbit spre bucătărie. Întotdeauna se comporta astfel când se trezea brusc în mijlocul unui vis urât. Înconjura casa, fereastră cu fereastră, convins că inamicul de pe tărâmul viselor rămânea la fel de periculos şi în lumea reală.

Spencer se uită iar la monitor.

BATAF OC. R. FED.

Ceva părea în neregulă.

Dacă echipa SWAT, care atacase bungaloul cu o noapte în urmă, fusese compusă din agenţi ai Biroului Alcoolului, Tutunului şi Armelor de Foc, atunci de ce oamenii care apăruseră acasă la Louis Lee aveau legitimaţii de FBI? Primul se găsea sub controlul Ministrului de Finanţe al Statelor Unite, pe când al doilea răspundea în faţa Ministrului de Justiţie – deşi se produseseră şi unele schimbări în structura statului. Organizaţii diferite cooperau uneori, mânate de interese comune; însă, luând în considerare rivalitatea şi suspiciunea existente de obicei între agenţii, ar fi trebuit ca *amândouă* să-şi trimită reprezentanţi pentru a-l chestiona pe Louis Lee sau pe oricine le-ar fi putut sugera o nouă pistă.

Bolborosind de unul singur, de parcă ar fi fost Iepuraşul Alb grăbindu-se să nu întârzie la ceai la Pălărierul cel Nebun, Rocky se năpusti din bucătărie spre usa deschisă a dormitorului. BATAFOC.

Ceva ciudat...

FBI era pe departe cel mai puternic dintre cele două birouri, iar dacă ar fi fost interesat să intre în scenă, n-ar fi admis niciodată să predea întreaga jurisdicţie BATAF. De fapt exista o lege concepută de Congres, la cererea Casei Albe, ca BATAF să fie subordonat FBI-ului. Nota poliţaiului din DPSM despre apelul primit ar fi trebuit să fie: FBI/BATAF OC.

Meditând asupra acestor lucruri, Spencer se retrase din Santa Monica în DPLA, rămase pentru un moment acolo, încercând să se decidă dacă terminase cu el, apoi se

întoarse în computerul principal, închizând atent totul, curăţând cu grijă orice urmă a invaziei sale.

Rocky ţâşni din dormitor ca o săgeată, trecând încă o dată pe lângă Spencer spre fereastra din camera de zi.

Din nou acasă, Spencer îşi închise computerul. Se ridică de la birou şi se duse la fereastră lângă Rocky.

Câinele îşi lipise nasul negru de geam. O ureche ciulită, cealaltă nu.

— Ce oi fi visat tu? se întrebă Spencer.

Rocky scânci încetişor, atent la umbrele adânci şi roşii, la sclipirile aurii ale frunzişului eucalipţilor în amurg.

— Monştri nepământeni, fiinţe care nu există în realitate? Sau numai... trecutul?

Câinele tremura.

Spencer puse o mână pe ceafa lui Rocky şi îl smuci uşurel.

Câinele privi în sus, apoi îşi îndreptă imediat atenţia asupra eucalipţilor, poate pentru că, lent, bezna profundă cobora, în timp ce apusul se retrăgea. Lui Rocky întotdeauna îi fusese teamă de noapte.

Capitolul VIII

Lumina slabă îngheţase într-o mâzgă roşie fosforescentă înspre apus. Soarele stacojiu se reflecta în fiecare particulă microscopică poluantă sau vapor de apă din aer, astfel încât întregul oraş părea că zace sub o ceaţă densă, de sânge.

Cal Dormon extrase o cutie mare de pizza din interiorul furgonetei albe şi se îndreptă spre casă.

Roy Miro se afla vizavi; parcase la oarecare distanţă. Ieşi din maşină şi închise fără zgomot portiera.

Deja Johnson şi Vecchio îşi croiseră drum spre dosul casei, strecurându-se prin proprietăţile alăturate.

Roy începu să traverseze strada.

Dormon străbătuse jumătate din aleea principală. În cutie nu se găsea nici o pizza, ci un pistol Desert Eagle 44 Magnum, prevăzut cu un amortizor solid. Uniforma şi accesoriile foloseau exclusiv la risipirea suspiciunilor în caz că Spencer Grant ar fi aruncat întâmplător vreo privire pe fereastră în timp ce el se apropia de intrare.

Roy ajunse în dreptul furgonetei albe.

Dormon se afla pe veranda din faţă.

Ducându-şi o mână la gură, mimând că tuşeşte, Roy vorbi în microfonul prins de manşeta cămăşii:

— Număraţi până la cinci şi daţi-i drumul, şopti el bărbaţilor din dosul casei.

La uşa principală, Cal Dormon nu se obosi să sune, nici să bată. Încercă direct clanţa. Probabil că era încuiat, fiindcă îşi deschise cutia de pizza, o lăsă să cadă şi ridică puternicul pistol israelian.

Roy o porni cu paşi repezi, fără să se mai prefacă.

În pofida amortizorului de calitate, arma pocnea de fiecare dată când apăsai trăgaciul. Zgomotul nu semăna cu o împuşcătură, fiind însă destul de puternic, încât să atragă atenţia vreunui trecător. În fond, se putea utiliza şi la spargerea uşilor: trei focuri rapide distruseră complet butucul şi zăvorul. Chiar dacă limba rămăsese probabil intactă, lăcaşul dispăruse, transformându-se într-un mănunchi de ace.

Dormon păşi înăuntru, urmat îndeaproape de Roy; un tip în ciorapi se ridică mirat, cu o cutie de bere în mână, îmbrăcat în nişte blue jeans decoloraţi şi un tricou pe care scria „Jesus Christ”. Era complet zăpăcit pentru că ultimele bucăţele de lemn şi alamă tocmai se împrăştiaseră în preajma lui, pe covorul din camera de zi. Dormon îl împinse

din nou în scaun, suficient de brutal, încât să-i taie respiraţia, iar cutia de bere făcu o tumbă în aer, apoi se rostogoli pe jos, împroşcând totul cu spumă.

Tipul nu era Spencer Grant.

Ţinându-şi pistolul Beretta cu amortizor cu ambele mâini, Roy traversă rapid camera de zi, intră printr-o arcadă în sufragerie şi apoi, printr-o uşă deschisă, în bucătărie.

O blondă de vreo treizeci de ani stătea cu faţa în jos pe podea, cu capul întors spre Roy, cu braţul întins încercând să-şi recupereze un cuţit de măcelărie care îi fusese smuls din mână şi care se găsea cu câţiva centimetri prea departe pentru a-l apuca. Nu se putea mişca, fiindcă Vecchio avea un genunchi înfipt în spatele ei, ţintuind-o cu ţeava pistolului în gât, chiar în dosul urechii stângi.

— Nenorocitule, nenorocitule, *nenorocitule*, ţipa femeia.

Cuvintele ei stridente nu se auzeau nici tare, nici limpede, căci avea faţa lipită de linoleum. Şi nici nu putea respira prea uşor din cauza genunchiului care o strivea.

— Uşurel, doamnă, uşurel, spuse Vecehio. Taci dracu’ o dată!

Alfonse Johnson se postase, cu pistolul în mână, în dreptul uşii din dos, pe care probabil o găsise descuiată nemaifiind nevoie s-o spargă. O ameninţa pe singura persoană care se mai afla în cameră: o fetiţă de vreo cinci ani, care stătea lipită de perete, cu ochii mari, palidă, prea înfricoşată ca să mai şi plângă.

Aerul mirosea a sos fierbinte de roşii şi a ceapă. Pe tocător se găseau nişte ardei verzi tăiaţi. Femeia pregătea cina.

— Hai, i se adresă Roy lui Johnson.

Cercetară împreună şi restul casei, mişcându-se rapid. Elementul surpriză dispăruse, dar timpul rămăsese de partea lor. Debaraua din hol. Baia. Dormitorul fetiţei: ursuleţi şi păpuşi, uşa dulapului deschisă, nimeni înăuntru. Încă o cămăruţă: o maşină de cusut, o rochie pe jumătate croită, îmbrăcată pe un manechin, un dulap plin, nici un loc unde s-ar fi putut ascunde cineva. Apoi dormitorul principal, debara, debara, baie: nimeni.

Johnson spuse:

— Numai dacă nu-i el cu o perucă blondă pe podeaua bucătăriei...

Roy se întoarse în camera de zi, unde tipul din fotoliu, lăsat pe spate, se holba în ţeava pistolului, în timp ce Cal Dormon îi ţipa în ureche, împroşcându-l cu salivă:

— Încă o dată. Mă asculţi, găoază? Te mai întreb o singură dată – unde e?

— Ţi-am spus, aici nu-i nimeni în afară de noi, pentru numele lui Dumnezeu!

— Unde-i Grant? insistă Dormon.

Bărbatul tremura de parcă Barcalounger-ul ar fi fost dotat cu un aparat vibrator de masaj.

— Nu-l cunosc, jur, n-am auzit niciodată de el. Aşa că n-ai vrea, te rog, să muţi tunul asta în altă direcţie?

Pe Roy îl întrista faptul că era atât de des necesar să jigneşti demnitatea oamenilor pentru a-i determina să coopereze. Îl lăsă pe Johnson în camera de zi cu Dormon şi se întoarse în bucătărie.

Femeia zăcea încă pe podea, cu genunchiul lui Vecehio în spate, dar nu mai încerca să ajungă la cuţitul de măcelărie. Nici nu-i mai spunea „nenorocitule”. Furia cedase locul fricii şi îl implora să nu-i facă nici un rău fetiţei.

Copilul rămăsese într-un colţ şi îşi sugea degetul mare. Lacrimile îi brăzdau faţa, dar nu scotea nici un sunet.

Roy culese cuţitul de măcelărie şi îl aşeză pe masă, departe de femeie.

— Nu-mi răniţi copilul!

— Nu avem de gând să facem rău nimănui.

Se duse la fetiţă, îngenunche lângă ea şi spuse cu cea mai blândă voce:

— Eşti speriată, scumpo?

Ea îşi mută privirea de la maică-sa la Roy.

— Bineînţeles că ţi-e frică, nu-i aşa?

Cu degetul înţepenit în gură, sugându-l cu forţă, ea dădu afirmativ din cap.

— Păi n-ai nici un motiv să-ţi fie frică de mine. Nu sunt în stare să omor nici o muscă. Nici dacă-mi bâzâie mereu pe faţă sau îmi joacă în ochi, nici dacă îmi schiază pe nas.

Copilul îl privi solemn, printre lacrimi.

Roy continuă:

— Când un ţânţar aterizează pe mine şi încearcă să mă muşte, crezi că îl pocnesc? Nuuuuu. Îi aştern un şerveţel, îi pun o furculiţă şi un cuţit, miiici, minuscule, şi îi zic: „Nimănui nu trebuie să-i fie foame pe lume. Eu sunt cina ta, domnule Ţânţar.”

Lacrimile începură să i se usuce.

— Odată, elefantul se îndrepta către supermarket ca să-şi cumpere alune. Se grăbea atât de tare, încât mi-a dat la o parte maşina de pe şosea. Majoritatea oamenilor l-ar fi urmărit până la magazin şi l-ar fi înţepat drept în partea cea mai delicată a corpului. Crezi că eu am făcut aşa? Nuuuuu. „Când un elefant a rămas fără alune”, mi-am spus, „nu

poate fi tras la răspundere pentru acţiunile sale.” Oricum, trebuie să recunosc că m-am dus după el la supermarket şi i-am dezumflat cauciucurile de la bicicletă, dar asta nu că m-aş fi înfuriat... Am vrut numai să-l ţin la distanţă de autostradă destul timp, ca să poată mânca alune şi să se calmeze.

Era o fetiţă adorabilă. Şi-ar fi dorit să o vadă zâmbind.

— Şi acum, reluă el, încă mai crezi că aş fi în stare să rănesc pe cineva?

Fetiţa clătină din cap.

— Atunci dă-mi mâna, dulceaţă, spuse Roy.

Îl lăsă să o ia de mână, de cea cu degetul mare uscat, şi o conduse prin bucătărie.

Vecchio o eliberă pe mamă. Femeia se ridică în genunchi, cu greu, şi, plângând, îşi îmbrăţişă copilul.

Roy îi dădu drumul fetiţei şi, mişcat de lacrimile femeii, murmură:

— Îmi pare rău, urăsc violenţa, zău. Dar am crezut că o să găsim un bărbat periculos aici. N-am fi putut să batem la uşă rugându-l să iasă şi să se joace cu noi. Înţelegi?

Buza de jos a femeii tremura.

— Nu... Nu prea ştiu. Cine sunteţi şi ce vreţi?

— Cum te cheamă?

— Mary. Mary Z-Zelinsky.

— Numele soţului?

— Peter.

Mary Zelinsky avea un nas drăguţ. De dimensiuni perfecte, cu linii drepte şi hotărâte. Cu nările atât de delicate. Un sept ce părea construit din cel mai fin porţelan. Roy nu credea că mai văzuse vreodată un nas atât de minunat.

Zâmbind, îi zise:

— Ei bine, Mary, trebuie să aflăm unde e.

— Cine? întrebă femeia.

— Sunt sigur că ştii despre cine vorbesc. Spencer Grant.

— Nu-l cunosc.

În timp ce îi răspundea, îşi mută privirea de la nasul acela superb spre ochi şi nu văzu nici un strop de minciună acolo.

— N-am auzit niciodată de vreun bărbat pe nume Spencer Grant, spuse ea.

Roy i se adresă lui Vecchio:

— Închide focul de sub sosul de roşii. Cred că se arde.

— Jur că n-am auzit de el, insistă femeia.

Roy fu înclinat s-o creadă. Nici Elena din Troia n-ar fi putut avea un nas atât de fin ca al lui Mary Zelinsky. Bineînţeles că Elena din Troia fusese răspunzătoare pentru moartea a mii de oameni şi mulţi alţii suferiseră de pe urma ei, aşa că frumuseţea nu constituia o garanţie a inocenţei. Iar în zecile de secole de după Elena, fiinţele umane deveniseră maestre în a ascunde răul, aşa că până şi creaturile cu cea mai inocentă înfăţişare se dovedeau a fi uneori depravate.

Roy dorea să se convingă, aşa că zise:

— Dacă simt că mă minţi...

— Nu mint, spuse Mary cu sfială.

Ridică o mână, sugerându-i să tacă, şi continuă de unde fusese întrerupt:

—...aş putea s-o duc pe scumpetea asta de fată în camera ei, s-o dezbrac...

Femeia închise ochii, strângându-şi-i, terorizată, ca şi cum ar fi reuşit în acest fel să stopeze scena descrisă atât de delicat.

—...şi acolo, printre ursuleţi şi păpuşi, aş putea-o învăţa nişte jocuri de oameni mari.

Nările femeii fremătară de spaimă. Avea într-adevăr un nas desăvârşit.

— Şi acum, Mary, priveşte-mă în ochi, zise el, şi mai spune-mi o dată dacă ştii un bărbat pe nume Spencer Grant.

Deschise ochii şi îi întâlni privirea.

Se aflau faţă în faţă.

El îşi aşeză o mână pe creştetul copilului şi îi mângâie părul, zâmbind.

Mary Zelinsky o îmbrăţişă pe fiica ei, cu o disperare demnă de milă.

— Jur pe numele lui Dumnezeu că n-am auzit niciodată de el. Nu-l cunosc. Şi nu înţeleg ce se petrece aici.

— Te cred, făcu Roy. Linişteşte-te, Mary. Te cred, scumpă doamnă. Îmi pare rău că a trebuit să apelez la o asemenea ameninţare.

Cu toate că tonul vocii sale era blând în timp ce-şi cerea scuze, un val de furie îl cuprinse pe Roy. Mânia i se îndrepta către Grant, care îi păcălise, şi nu spre acea femeie, spre fiica ei, sau spre ghinionistul bărbat din Barcalounger.

Deşi Roy se lupta să-şi înăbuşe furia, probabil că femeia îi remarcase expresia ochilor, altfel absolut comuni, pentru că bătu în retragere.

Venind de lângă aragaz, după ce stinsese focurile de sub sosul de roşii şi de sub o oală cu apă care fierbea, Vecchio zise:

— Nu mai locuieşte aici.

— Nu cred că a locuit vreodată aici, spuse Roy apăsat.

Spencer luă două valize din debara, le studie, o aşeză deoparte pe cea mai mică şi o deschise pe cealaltă, trântind-o pe pat.

Îşi alese haine să-i ajungă pentru o săptămână. Nu avea nici un costum, nici o cămaşă albă şi nici măcar o cravată. În dulap atârnau vreo şase perechi de blue jeans, tot atâţia pantaloni cafenii şi bluze kaki, din doc. În sertarul de sus al scrinului descoperi patru pulovere călduroase – două albastre şi două verzi – şi împachetă câte unul din fiecare.

În timp ce Spencer umplea geamantanul, Rocky trecea dintr-o cameră în alta, păzind ca o santinelă fiecare fereastră la care putea să ajungă. Sărmanul câine se chinuia îngrozitor să scape de amintirea coşmarului.

Lăsându-i pe oamenii săi să supravegheze familia Zelinsky, Roy ieşi din casă şi traversă strada spre maşină.

Amurgul se preschimbase din roşu într-un purpuriu-intens. Becurile de pe şosea se aprinseseră. Aerul era nemişcat şi pentru un moment, în liniştea aceea profundă, i se păru că se află pe un câmp de ţară.

Fuseseră norocoşi că vecinii familiei Zelinsky nu auziseră nimic care să le trezească suspiciunile.

De altfel, nu se vedea nici o lumină în casa din apropiere. Multe familii din zonă, care făceau parte din clasa de mijloc, puteau să-şi menţină un standard de viaţă decent numai dacă ambii soţi aveau slujbe cu normă întreagă. De fapt, în această economie precară, în care munca la domiciliu intrase în declin, foarte mulţi abia rezistau chiar dacă amândoi îşi câştigau pâinea. Acum, la o oră de vârf, două treimi dintre casele aflate de o parte şi de cealaltă a străzii erau întunecate, nelocuite; proprietarii lor se luptau cu traficul autostrăzii, luându-şi copii de la şcoală sau de la baby-sitter, pe care cu greu şi le puteau permite, zbătându-se să ajungă acasă pentru a se bucura de cele câteva ore de linişte înainte de a se înhăma din nou la o muncă de ocnaş, a doua zi dimineaţă.

Uneori Roy devenea atât de sensibil la situaţia omului de rând, încât îl podidea plânsul.

Însă acum nu-şi putea permite să cedeze unei asemenea empatii, care îl cuprindea aşa de uşor. Trebuia să-l găsească pe Spencer Grant.

În maşină, după ce porni motorul şi se instală în scaunul pasagerului, băgă în priză computerul din servietă. Conectă şi telefonul celular la el.

O chemă pe Mama şi îi ceru să afle numărul de telefon al lui Spencer Grant, căutând pe toată aria oraşului Los Angeles, şi, din mijlocul păienjenişului până în Virginia, ea începu să scormonească. Spera să găsească adresa lui Grant prin compania de telefoane, la fel cum o obţinuse şi pe cea a familiei Bettonfield.

David Davis şi Nella Shire probabil că plecaseră deja de la biroul din centrul oraşului, aşa că nu avea sens să sune acolo. În orice caz, problema nu apăruse din pricina lor, deşi i-ar fi plăcut să arunce vina pe Davis – şi pe Wertz, al cărui prenume trebuie să fi fost Igor.

În câteva minute, Mama îi raportă că nici un bărbat pe nume Spencer Grant nu poseda telefon, pe listă sau nu, în zona Los Angeles.

Roy avea încredere în Mama. Nu aici se afla hiba. O considera la fel de nevinovată cum fusese propria lui mamă. Dar Grant era inteligent. Dat dracu' de inteligent.

Roy o rugă pe Mama să verifice *notele de plată* ale companiei de telefoane. Grant ar fi putut apărea sub pseudonim, dar înainte de a-i oferi serviciile, categoric firma ar fi cerut semnătura reală a persoanei şi numărul de credit.

În timp ce Mama muncea, Roy urmări o maşină care trecu pe lângă el şi intră pe aleea unei proprietăţi, la câteva case distanţă.

Noaptea domina oraşul. La marginea vestică a orizontului, amurgul abdicase; nu mai rămăsese nici o urmă a purpuriului său regal.

Ecranul monitorului sclipi şi Roy îşi coborî privirea spre computerul de pe genunchi. Mama îi transmitea că numele Spencer Grant nu figura nici în notele de plată telefonice.

În primul rând, omul intrase în fişierele sale din computerul DPLA şi inserase adresa familiei Zelinsky, evident aleasă la întâmplare, în locul celei la care locuia el. Iar acum, deşi încă mai trăia în zona L.A. şi în mod sigur avea şi telefon, îşi ştersese numele din fişierele tuturor

companiilor – Pacific Bell sau GTE – care se ocupau de serviciile locale.

Se părea că Grant încerca să se facă invizibil.

— Cine dracu' o fi individul asta? se întrebă Roy cu voce tare.

Datorită celor aflate de la Nella Shire, Roy fusese ferm convins că îl cunoştea deja. Acum, dintr-o dată, simţi că habar n-avea cine era Spencer, de fapt. Ştia doar nişte generalităţi, total netrebuincioase pe lângă blestematele de amănunte!

Ce căutase Grant în bungaloul din Santa Monica? Cum se încurcase cu femeia? Cât de mult ştia?

Răspunsurile la aceste întrebări nu suportau amânare.

Încă două maşini dispărură în garajele unor case din împrejurimi.

Roy îşi dădu seama că, pe măsură ce timpul se scurgea, şansele de a-l găsi pe Grant scădeau vertiginos.

Îşi analiză febril gândurile, apoi, prin Mama, penetră computerul Departamentului Circulaţiei Rutiere din Sacramento, California. În câteva secunde, poza lui Grant apăru pe ecran, una obţinută de către DCR cu ocazia reînnoirii permisului de conducere. Obţinu toate datele necesare. Inclusiv adresa.

— Foarte bine, spuse încetişor Roy, ca şi cum dacă ar fi vorbit tare s-ar fi trădat.

Comandă trei pagini tipărite cu datele de pe ecran, ieşi din DCR, îşi luă la revedere de la Mama şi traversă din nou strada spre casa lui Zelinsky.

Mary, Peter şi fiica lor stăteau pe canapeaua din camera de zi. Erau palizi, tăcuţi şi se ţineau de mâini.

Arătau ca trei fantome într-o sală de aşteptare din Ceruri, aşteptând sosirea iminentă a unui ordin de judecată şi a unor bilete, numai dus, către Infern.

Dormon, Johnson şi Vecchio îi păzeau, înarmaţi până în dinţi şi lipsiţi de orice expresie. Fără nici un comentariu, Roy le înmânã foile pe care apărea noua adresă a lui Grant, cea descoperită în fişierele DCR.

Din câteva întrebări, află că Mary şi Peter Zelinsky rămăseseră fără slujbă şi trăiau din ajutorul de şomaj. De aceea fuseseră acasă, gata să se aşeze la masă, în timp ce majoritatea populaţiei desfăşura o activitate febrilă prin târg. Cercetau în fiecare zi anunţurile de oferte de muncă din *Times*, solicitau posturi numeroaselor companii şi îi neliniştea atât de mult viitorul, încât sosirea explozivă a lui Dormon, Johnson, Vecehio şi Roy nu li se păruse deloc surprinzătoare, ci doar o evoluţie firească spre dezastrul care îi păştea.

Roy se pregătise să le arate legitimaţia Agenţiei de Luptă Antidrog şi să utilizeze toate tehnicile de intimidare din repertoriul său pentru a-i supune pe membrii familiei Zelinsky şi pentru a se asigura că nu vor depune vreo plângere la poliţie sau la guvernul federal. Însă ei erau deja atât de distruşi de harababura economică din cauza căreia îşi pierduseră slujbele – şi de viaţa cotidiană în general – încât Roy chiar nu avu motive să-şi continue planul.

Vor fi recunoscători că scapă atât de ieftin. Umili, îşi vor repara uşa din faţă, vor curăţa mizeria şi vor trage probabil concluzia că fuseseră terorizaţi de nişte traficanţi de droguri care greşiseră casa căutând un concurent netrebnic.

Nimeni nu depunea plângeri împotriva traficanţilor de droguri. Aceştia deveniseră o adevărată forţă a naturii în America modernă. Ai fi putut tot atât de bine – şi ar fi fost mult mai cuminte să completezi o plângere furioasă împotriva unui uragan, a unei tornade sau a unei furtuni cu fulgere şi trăsnete.

Adoptând manierele impetuoase ale unui magnat al cocainei, Roy îi avertiză:

— Dacă nu vă doriţi să aflaţi cum e când cineva vă zboară creierii, mai bine aţi rămâne pe loc încă zece minute după ce plecăm. Zelinsky, tu ai ceas. Crezi că eşti în stare să cronometrezi zece minute?

— Da, domnule, zise Peter Zelinsky.

Mary nu-l privea pe Roy. Îşi ţinea capul în jos, aşa că el nu-i mai putea vedea nasul splendid.

— Ştii că vorbesc serios? îl întrebă Roy pe bărbat, şi Peter îi răspunse cu o înclinare a capului. Ai de gând să stai liniştit?

— Nu vrem să avem necazuri.

— Mă bucură ce-mi spui.

Predispoziţia la umilinţă a acestor oameni reprezenta un răspuns trist la brutalitatea societăţii americane. Deprimant.

Pe de altă parte, în asemenea condiţii, totul avea să meargă mult mai uşor.

Îi urmă afară pe Dormon, pe Johnson şi pe Vecehio şi rămase în curte până ieşiră toţi. Aruncă priviri repetate spre locuinţă, dar nimeni nu mişca prin spatele perdelelor.

Evitaseră la limită un dezastru.

Roy, care se mândrea cu temperamentul său echilibrat, nu-şi putea aminti de când nu mai fusese atât de

furios pe cineva cum era acum pe Spencer Grant. Abia aştepta să pună laba pe el.

Spencer împachetă într-o geantă de pânză groasă câteva conserve cu hrană pentru câini, o cutie de biscuiţi şi un os crud neînceput, castroanele lui Rocky pentru mâncare şi băutură şi o jucărie din cauciuc, care semăna convingător cu un cheeseburger într-o chiflă cu susan. Puse geanta lângă geamantanul cu propriile lui lucruri, la uşa din faţă.

Câinele încă mai verifica din când în când ferestrele, dar ceva mai potolit decât înainte. Reuşise probabil să-şi învingă în cea mai mare parte groaza ce-l chinuise în vis. Acum teama îi devenise mai pământeană şi mai tăcută: agitaţia care îl cuprindea întotdeauna când simţea că urmează să iasă din rutina de zi cu zi, frica de schimbare. Ţopăia în urma lui Spencer să vadă dacă era în regulă, se întorcea mereu la valiză ca să o adulmece şi vizita oftând cotloanele lui favorite, de parcă ar fi simţit că nu se va mai bucura de confortul lor.

Spencer luă un laptop de pe raftul de deasupra biroului şi îl puse lângă valiză. Îl cumpărase în septembrie ca să poată lucra pe verandă, bucurându-se de aerul înviorător şi de susurul liniştitor al brizei de toamnă care agita frunzişul eucalipţilor. Acum avea să îl menţină în legătură cu sistemul informaţional american, în timpul călătoriei.

Se întoarse la birou şi pomi computerul mare. Îşi salvă pe dischete câteva programe concepute chiar de el, inclusiv pe cel care detecta semnalul electronic slab ce îi

indica faptul că apăruse un intrus pe linia de comunicare dintre computere. Altul îl avertiza dacă, în timp ce spărgea sistemele de protecţie, cineva înzestrat cu o aparatură sofisticată l-ar fi urmărit.

Rocky se afla din nou la fereastră, mârâind şi scheunând alternativ în noapte.

La est de San Fernando Valley, Roy pătrunse în zona muntoasă, traversând canioane. Încă nu ieşise din păienjenişul de orăşele-satelit, şi deja apăruseră pete de întuneric deplin printre ciorchinii de lumină ai aşezărilor.

De această dată, avea să procedeze cu mai multă prudenţă. Dacă adresa de la DCR s-ar fi dovedit a fi a unei locuinţe deţinute de o altă familie care, la fel ca Zelinsky, nici nu auzise de Spencer Grant, Roy prefera să o afle *înainte* de a le sparge uşa, de a-i ameninţa cu armele, de a strica sosul pentru spaghetti pus pe aragaz şi de a risca să fie împuşcaţi de vreun proprietar iritat, maniac într-ale armelor.

În această eră a haosului social, să violezi un domiciliu privat – indiferent dacă deţineai sau nu vreo insignă oficială – era o afacere mult mai periculoasă decât înainte. Locatarii ar fi putut fi orice, de la adulatori ai Satanei sau molestatori de copii, până la criminali în serie cu tendinţe canibalice, având frigiderele pline cu bucăţi de carne de om, mâncând cu ustensile confecţionate manual din oase. La apogeul mileniului, unii indivizi ciudaţi se rătăciseră în parcul de distracţii american.

Urmărind şoseaua ce-l ademenea într-o beznă totală, îngreunată pe ici, pe colo de ceaţă, Roy era aproape

convins că nu va avea de-a face cu o banală locuinţă, ocupată sau nu de Spencer. Îl aştepta altceva.

Asfaltul se transformă dintr-o dată într-o alee pietruită, mărginită de palmieri bolnavi, care nu fuseseră tunşi de ani de zile şi acum întindeau generos doar frunze lungi şi moarte. Până la urmă ajunse la o poartă din plasă de sârmă.

Furgoneta ce se vroia a fi de la marea pizzerie se găsea deja acolo: luminile roşii din spate străpungeau ceaţa groasă. Roy privi în oglinda retrovizoare şi văzu nişte faruri la o sută de metri în spatele lui: Johnson şi Vecchio.

Merse până la poartă. Cal Dormon îl aştepta.

Dincolo de gardul de sârmă, în bătaia farurilor, maşinării stranii se mişcau ritmic în contratimp, ca nişte gigantice păsări preistorice scormonind în pământ după viermi. Pompe. Era o zonă îmbibată cu petrol, cum întâlneai la tot pasul în sudul Californiei.

Johnson şi Vecchio li se alăturară lui Roy şi Dormon.

— Puţini de petrol, spuse Vecehio.

— Blestemate puţuri de petrol, întări Johnson.

— Doar câteva blestemate puţuri de petrol, mormăi Vecchio.

La comanda lui Roy, Dormon se duse la furgonetă să ia nişte lanterne şi un cleşte pentru tăiat lacăte. Maşina era o unitate bine echipată cu toate ustensilele şi aparatura electronică necesare unei operaţiuni de teren.

— Intrăm? întrebă Vecehio. De ce?

— Am putea găsi acolo locuinţa paznicului, zise Roy. Este posibil ca Grant să fie supraveghetorul domeniului.

Roy îşi dădu seama că, la fel ca şi pe el, îi tulbura gândul de a fi pentru a doua oară păcăliţi în aceeaşi seară.

În plus, ştiau şi ei că, în mod aproape sigur, Grant inserase o adresă falsă şi în fişierele DCR, iar şansa de a-l găsi pe un câmp petrolifer era redusă sau chiar nulă.

După ce Dormon forţă poarta, îl urmară pe poteca pietruită, folosindu-se de lanterne să cerceteze zonele dintre pompele ce se balansau în sus şi în jos. Pe alocuri, ploaia torenţială din noaptea trecută spălase prundişul şi îl umpluse cu noroi. Până când se învârtiră în jurul maşinăriilor ce trosneau şi scheunau, întorcându-se apoi la poartă fără să găsească vreun îngrijitor, pantofii cei noi ai lui Roy erau deja distruşi.

Îşi curăţară în tăcere încălţările, atât cât se putea, ştergându-se de iarbă.

În timp ce oamenii aşteptau să li se spună ce aveau de făcut în continuare, Roy se întoarse la maşină. Intenţiona să se conecteze la Mama ca să afle o altă adresă a lui Spencer Grant-cel-careînghite-căcat-şi-regulează-şerpi-gunoiul-uman.

Se înfuriase şi asta nu era bine. Furia inhibă gândirea. Nicio problemă nu fusese rezolvată vreodată într-o asemenea stare.

Respiră profund, încercând să se liniştească. Percepea încordarea ca pe o ceaţă verzulie, ca de fiere, ce i se scurgea pe nări în şuvoaie, iar calmul ca pe un abur de culoarea piersicii.

Învăţase să mediteze, dominându-şi astfel orice trăire, dintr-o carte a înţelepciunii tibetane. Poate că fusese una chinezească. Sau indiană. Nu ştia sigur. Cercetase multe filozofii orientale căutând să-şi adâncească transcendenţa şi conştiinţa de sine.

Intrând în maşină, îşi găsi pager-ul sunând. Îl desprinse de pe apărătoarea de soare. În fereastra de mesaje văzu numele Kleck şi un număr de telefon în zona cu prefixul 714.

John Kleck conducea operaţiunea de căutare a Pontiac-ului vechi de nouă ani înregistrat pe numele Valerie Keene. În stilul ei bine cunoscut, probabil că îşi abandonase maşina într-o parcare sau pe o stradă din oraş.

Roy sună la numărul de pe pager şi îi răspunse vocea inconfundabilă a lui Kleck. Acesta trecuse de douăzeci de ani, era slăbănog şi stângaci, avea mărul lui Adam uriaş şi o faţă ce amintea de-un păstrăv, dar te cucerea cu glasul profund, melodios şi impunător.

— Eu sunt, spuse Roy. Unde eşti?

Cuvintele se rostogoliră cu o sonoritate încântătoare:

— La Aeroportul John Wayne, în districtul Orange. Căutarea începuse în LA., dar continuase toată ziua. Pontiac-ul este aici, într-un garaj cu parcare pe termen lung. Strângem numele vânzătorilor de bilete din aeroport care au lucrat ieri după-amiază sau seara. Avem nişte fotografii de-ale ei. Poate şi-o aminti careva dacă i-a vândut vreun bilet.

— Mergi pe pista asta, dar sigur este o fundătură. E prea deşteaptă să-şi părăsească maşina în locul din care îşi ia o altă legătură. E o pistă greşită. Ştie că nu putem fi siguri şi că va trebui să ne pierdem timpul verificând.

— Încercăm să vorbim şi cu şoferii de taxi care au lucrat în acest timp la aeroport. Poate că nu a luat avionul, ci doar un taxi.

— Mai bine treci la următorul pas. Ar fi putut să meargă pe jos de la aeroport la un hotel din apropiere. Vezi

dacă vreun portar, vreun plasator de maşini sau vreun gardian îşi aminteşte cumva să-i fi chemat un taxi.

— Bine, spuse Kleck. De data asta n-o să ajungă prea departe, Roy. Suntem pe urmele ei.

Încrederea şi timbrul hotărât al vocii lui Kleck l-ar fi putut convinge pe Roy – dacă n-ar fi ştiut că flăcăul arăta ca un peşte care încearcă să înghită un cantalup.

— Vorbim mai târziu, spuse el scurt, şi închise.

Conectă telefonul la computerul din servietă, pomi motorul şi se legă la Mama din Virginia. Îi dădu o sarcină descurajatoare până şi pentru ea, cu talentul şi conexiunile ei considerabile: să-l caute pe Spencer Grant în înregistrările computerizate ale companiilor energetice şi furnizoare de apă sau de gaze, ale birourilor de colectare a impozitelor; de fapt, să sape în depozitele de date ale fiecărei agenţii de stat, districtuale, regionale şi urbane din Ventura, Kern, Los Angeles, Orange, San Diego, Riverside şi San Bernandino; mai mult, să acceseze fişierele clienţilor fiecărei instituţii bancare din California – cecurile, economiile, împrumuturile şi conturile de credit; în sfârşit, să scormonească în fişierele Organizaţiei de Asigurări Sociale şi ale Agenţiei pentru Controlul Veniturilor, începând cu California, continuând apoi cu toate celelalte state.

Apoi, după ce îi transmise că o să sune a doua zi dimineaţă pentru a afla rezultatul investigaţiilor, întrerupse legătura cu Mama. Închise computerul.

Ceaţa devenea din ce în ce mai densă, iar aerul mai răcoros. Cei trei bărbaţi încă îl mai aşteptau lângă poartă, tremurând.

— Am terminat-o pentru noaptea asta, le spuse Roy. Ca să fim odihniţi mâine dimineaţă.

Nu părură prea încântaţi de veste. Cine oare putea şti unde îi va mai trimite Grant?

Roy îi bătu uşurel pe spate şi îi încurajă jovial, îndreptându-se spre maşini. Vroia să se simtă mulţumiţi de ei înşişi. Oricine avea dreptul de a se simţi mulţumit de el însuşi.

În maşina lui, întorcându-se de-a lungul aleii pietruite către şoseaua de două benzi, Roy respira rar şi adânc. Afară cu aburii verzulii ca de fiere ai mâniei, ai tensiunii, ai stresului. Să intre cei de piersică. Verdele afară. Piersica înăuntru.

Încă mai era furios.

Deoarece mâncaseră târziu de prânz, Spencer conduse prin imensul şi aridul deşert Mojave, în drum spre Barstow, înainte de a se opri pentru cină la Interstate 15. Comandă pentru el, la fereastra localului cu servire în maşină, un Big Mac, cartofi prăjiţi şi un milkshake[8] cu aromă de vanilie. Pentru a nu se mai complica iar cu conservele de mâncare pentru câini din geanta de pânză groasă, ceru şi pentru Rocky doi hamburgeri şi un pahar cu apă – apoi se răzgândi şi comandă un al doilea milkshake cu aromă de vanilie.

Parcă în spatele restaurantului bine luminat, lăsă motorul să meargă şi se aşeză în interiorul maşinii să mănânce, cu spatele sprijinit de scaunul şoferului şi picioarele întinse. Rocky se linse pe bot nerăbdător, în timp

8 Amestec de lapte şi îngheţată (n. tr.)

ce pungile din hârtie fură deschise şi maşina se umplu de miresme îmbietoare. Spencer pliase scaunele din spate înainte de a pleca din Malibu, aşa că le rămăsese destul loc, în pofida valizei şi a laptop-ului, destul de voluminoase.

Desfăcu hamburgerii lui Rocky şi îi aşeză pe şerveţele. Până când Spencer îşi extrase Big Mac-ul din pungă şi muşcă o singură dată din el, Rocky deja hăpăise bucăţile de carne şi cea mai mare parte dintr-o chiflă, refuzând să mai mănânce şi restul. Privi rugător spre sandvişul lui Spencer şi scheună.

— E al meu, spuse acesta.

Rocky scheună din nou. Nu de frică. Nici de durere. Era un scheunat care zicea oh-uită-te-la-sărmanul-şi-drăguţul-de-mine-şi-dă-ţi-seama-cât-de-mult-mi-ar-plăcea-hamburgerul-acela-brânza-sosul-special-şi-poate-chiar-castraveţii-muraţi.

— Înţelegi ce înseamnă *al meu*?

Rocky se uită la punga cu cartofi prăjiţi din poala lui Spencer.

— Sunt ai mei.

Câinele îl studie, şovăitor.

— E a ta, zise Spencer arătând spre chifla neatinsă.

Rocky privi supărat chifla uscată – apoi suculentul Big Mac.

După ce mai luă o înghiţitură, udând-o şi cu puţin milkshake de vanilie, Spencer se uită la ceas.

— O să mai punem benzină şi o să ne întoarcem pe Interstate în jurul orei 9. Până la Las Vegas sunt vreo două sute patruzeci de kilometri. Fără să ne forţăm prea tare, o să ajungem acolo spre miezul nopţii.

Rocky fixa din nou cartofii prăjiţi.

Spencer cedă şi îi puse câţiva pe şerveţel.

— Ai fost vreodată în Vegas? îl întrebă.

Cei patru cartofi dispărură instantaneu. Rocky privi cu jind la ceilalţi, care se iveau din punga aflată în poala stăpânului său.

— Este un oraş dur. Am o presimţire că lucrurile or să se schimbe în rău pentru noi, şi încă imediat ce vom ajunge acolo.

Spencer îşi termină sandvişul, cartofii prăjiţi şi milkshake-ul, fără să mai renunţe la nimic, în ciuda expresiei pline de reproşuri a câinelui. Adună firimiturile pe o hârtie şi le puse într-o pungă.

— Vreau să ne înţelegem, amice. Oricine ar fi cei care o urmăresc – sunt ai dracu' de puternici. Periculoşi. Maniaci ai armelor – după felul cum trăgeau aseară în umbre. Trebuie să fie foarte importantă pentru ei.

Spencer scoase capacul ultimului milkshake de vanilie, iar câinele îşi ridică interesat capul.

— Vezi ce ţi-am păstrat? Nu ţi-e ţie ruşine acum pentru ceea ce ai gândit despre mine când nu ţi-am dat mai mulţi cartofi prăjiţi?

Spencer ţinu cutia pentru ca Rocky să n-o răstoarne.

Câinele atacă milkshake-ul cu cea mai rapidă limbă din vestul oraşului Kansas şi îl lipăi frenetic, iar în câteva secunde botul i se afundă cu totul în cutie, să nu piardă nimic.

— Dacă aseară au ţinut casa sub observaţie, poate că au obţinut şi vreo fotografie de-a mea.

Abandonând pentru moment cutia, Rocky îl privi curios pe Spencer. Avea botul mânjit de milkshake.

— Ai nişte maniere dezgustătoare la masă!

Rocky îşi înfipse din nou botul în cutie şi maşina se umplu de zgomotele caracteristice lăcomiei canine.

— Dacă au vreo fotografie, probabil că mă vor găsi. Şi, încercând să dau de Valerie, aplecându-mă asupra trecutului ei, sunt în pericol să fac echilibristică pe o sfoară blestemată şi să atrag atenţia asupra mea.

Cutia se golise şi Rocky îşi pierdu orice interes faţă de ea. Rotindu-şi limba uimitor de lungă, îşi linse cea mai mare parte a urmelor de pe bot.

— Indiferent împotriva cui s-ar fi ridicat ea, aş fi cel mai mare prost din lume să mă gândesc că le-aş putea face faţă. Ştiu asta. Sunt *foarte* conştient. Şi totuşi, acum mă aflu în drum spre Las Vegas...

Rocky tuşi scurt. Un rest de milkshake îi astupase gâtlejul.

Spencer desfăcu paharul cu apă şi îl ţinu în timp ce câinele bău din el.

— Ce fac eu oare, amestecându-mă în... Nu-i prea corect faţă de tine. Şi de asta sunt conştient.

Rocky nu mai vroia apă. Stropii îi picurau de pe bot.

După ce puse capacul la loc, Spencer băgă paharul în punga cu gunoi. Pescui vreo câteva şerveţele de hârtie şi îl apucă pe Rocky de zgardă.

— Vino-ncoace, băiete.

Rocky acceptă răbdător să fie curăţat pe bot.

Faţă în faţă cu câinele, Spencer spuse:

— Eşti cel mai bun prieten al meu. Ştiai asta? Bineînţeles că ştiai. Iar eu sunt cel mai bun prieten al tău. Şi dacă mă vor omorî – cine o să mai aibă grijă de tine?

Câinele susţinu solemn privirea lui Spencer, de parcă ar fi fost conştient că se discuta o chestiune importantă.

— Să nu-mi zici că te poţi descurca şi singur. Eşti mai viguros decât atunci când te-am luat – dar încă nu ţi-ai recăpătat încrederea în tine. Probabil că niciodată n-o să ţi-o mai capeţi.

Câinele pufni dezaprobator, dar amândoi cunoşteau adevărul.

— În caz că mi se întâmplă ceva, tu o să urmezi. O să te întorci. O să fii iar cotonogit. Şi cine o să-ţi mai acorde atenţie şi îngrijiri ca să-ţi revii? Hmmm? Nimeni.

Dădu drumul zgărzii.

— Aşa că vreau să ştii că nu-ţi mai sunt un prieten chiar atât de devotat ca înainte. Vreau să-mi mai dau o şansă cu această femeie. Vreau să aflu dacă este într-adevăr atât de deosebită, încât să îi pese de... De cineva ca mine. Îmi risc viaţa pentru a afla asta... Dar n-aş vrea să o risc şi pe a ta.

Niciodată să nu minţi un câine.

— Eu nu sunt în stare să fiu tot atât de credincios ca tine. La urma urmei, sunt numai o fiinţă omenească. Priveşte suficient de adânc în interiorul oricăruia dintre noi şi vei descoperi un egoist nemernic.

Rocky dădu din coadă.

— Opreşte-te. Vrei să mă simt şi mai vinovat?

Cu coada spintecând energic aerul, Rocky se căţără pe genunchii lui Spencer pentru a fi mângâiat.

Spencer oftă.

— Ei bine, nu trebuie să mă las ucis.

Niciodată să nu minţi un câine.

— Deşi cred că sorţii au căzut împotriva mea, adăugă el.

Încă o dată în labirintul pantelor din suburbii, Roy Miro trecu pe lângă câteva zone comerciale, fără să ştie sigur unde se termina o comunitate şi unde începea alta. Încă mai era furios, chiar ajunsese în pragul unei depresiuni nervoase. Cu o disperare crescândă, văzu un magazin universal, unde se aştepta să găsească o mulţime de distribuitoare automate de ziare. Avea nevoie de un ziar *special*.

I se păru interesant să descopere ceva despre care ştia în mod sigur că erau două operaţiuni sofisticate de urmărire, desfăşurându-se foarte aproape una de cealaltă.

Prima se derula într-o furgonetă împodobită fistichiu, cu o distanţă mare între osii, cu nişte roţi placate cu crom. Partea laterală a vehiculului fusese decorată cu o pictură ce reprezenta câţiva palmieri, valuri spărgându-se de ţărm şi un apus purpuriu. Două scânduri de surf fuseseră legate cu o curea pe portbagajul de pe capotă. Pentru neiniţiaţi ar fi putut părea proprietatea unui surfer nomad îmbogăţit peste noapte.

Indiciile care deconspirau scopul real al furgonetei erau de-a dreptul bătătoare la ochi. Toate geamurile vehiculului, inclusiv parbrizul, fuseseră fabricate din sticlă fumurie, dar cele două ferestre laterale, în jurul cărora se întindea pictura, erau atât de negre, încât trebuie să fi fost două oglinzi bidirecţionale mascate cu un strat fumuriu în interior, prin care n-ai fi putut să zăreşti ceva înăuntru, dar care furnizau agenţilor din furgonetă – şi camerelor video – o vedere limpede spre exterior. Patru becuri se găseau unul lângă altul pe capotă, deasupra parbrizului; nici unul aprins, dar fiecare dintre ele fixat într-o montură conică, aducând a

megafon, care ar fi putut reprezenta un reflector – deşi nici vorbă de aşa ceva. Un con părea să fie antena unui transmiţător pe microunde legat la computerele din furgonetă, care permitea captarea şi transmiterea unor cantităţi uriaşe de date codificate mai multor receptori deodată. Celelalte trei erau colectoare pentru microfoane direcţionale.

Un bec stins fusese îndreptat nu spre faţa furgonetei, cum ar fi trebuit, şi cum se întâmpla cu celelalte trei, ci spre un magazin de sandvişuri aglomerat – Submarine Drive – de pe cealaltă parte a străzii. Agenţii înregistrau conversaţiile suprapuse dintre cei opt sau zece oameni care se aflau pe trotuar. Mai târziu, un computer avea să-i analizeze pe proprietarii vocilor: să-i izoleze pe vorbitori, să-i identifice cu câte un număr, să asocieze apoi aceste numere între ele pe baza fluxului de cuvinte şi al inflexiunilor glasurilor, să şteargă majoritatea zgomotelor de fond, precum cele rutiere şi cele produse de vânt, şi să înregistreze fiecare conversaţie pe câte o pistă separată.

A doua operaţiune de urmărire se desfăşura la o milă depărtare de prima, într-o intersecţie. Era condusă dintr-o furgonetă deghizată într-un vehicul comercial aparţinând unei companii de geamuri şi oglinzi, numite Jerry’s Glass Magic. Două oglinzi bidirecţionale fuseseră montate fără scrupule pe partea laterală, incluse în firma falsă a respectivei companii.

Roy se bucura întotdeauna când vedea echipaje de urmărire, mai ales unităţi dotate cu tehnologie ultramodernă, care făceau parte mai curând din FBI decât din poliţia locală. Prezenţa lor dovedea că se mai găsea

cineva interesat de stabilitatea socială şi de siguranţa pietonilor.

Când îi vedea, de obicei se simţea mai bine – şi mai puţin singur.

Însă în acea seară nu îi ridicară moralul. Fusese prins într-un vârtej deprimant. În acea seară, nu mai putea găsi nici o consolare în echipajele de urmărire, în serviciile utile pe care le prestau, în slujba lui Thomas Summerton sau în orice alt lucru pe care i l-ar fi oferit această lume.

Avea nevoie să-şi găsească un punct de sprijin, să-şi deschidă poarta sufletului şi să ajungă faţă în faţă cu Universul.

Înainte de a repera vreun 7-Eleven sau vreun alt magazin cu obiecte de uz general, Roy remarcă o poştă, exact ceea ce îi trebuia. În faţa ei se aflau zece sau douăsprezece distribuitoare automate de ziare şi reviste.

Opri lângă un trotuar unde parcarea era interzisă, coborî din maşină şi studie automatele. Nu-l interesau *Times* sau *Daily News*. Ce îşi dorea el n-ar fi putut găsi decât în presa alternativă. Majoritatea acestor publicaţii vindeau sex; mizând pe cititori din rândurile celibatarilor, ale cuplurilor ce căutau sex în patru sau ale homosexualilor, puneau accent pe serviciile de distracţie pentru adulţi. Ignoră presa de scandal obscenă. Sexul nu s-ar fi potrivit unui suflet ce tindea spre transcendenţă.

În foarte multe oraşe mari exista câte un săptămânal *New Age* care povestea despre hrana naturală, vraci evlavioşi şi probleme ale sufletului, de la reîncarnare până la spiritism.

Los Angeles avea trei.

Roy le cumpără pe toate şi se întoarse în maşină.

La lumina obscură din tavan, răsfoi fiecare publicaţie, uitându-se numai după anunţurile de mare şi mică publicitate. Guru, swami, paranormali, ghicitori în cărţi, specialişti în acupunctură, astrologi, spiritişti, interpreţi de aură, cititori în palmă, consilieri în problemele destinului, ghizi pentru vieţile anterioare, terapeuţi ai digestiei şi alţi numeroşi experţi îşi ofereau serviciile.

Roy locuia în Washington D.C., dar, datorită slujbei sale, colindase întreaga ţară. Vizitase toate locurile sfinte în care pământul, ca o baterie gigantică, acumula vaste depozite de energie spirituală: Santa Fe, Taos, Woodstock, Key West, Spirit Lake, Meteor Crater şi altele. Avusese nişte experienţe impresionante în aceste confluenţe de energie cosmică – deşi de multă vreme bănuia că la Los Angeles era un nod de energie încă nedescoperit. Acum, abundenţa ghizilor de conştiinţe din anunţuri îi întări convingerea.

Din această mulţime, Roy selectă The Place Of The Way[9] din Burbank. Îl atrăsese faptul că scriseseră cu majuscule toate cuvintele din numele reşedinţei lor, în loc să lase prepoziţiile şi articolele cu literă mică. Ofereau numeroase metode pentru „căutarea sinelui şi evadarea din vâltoarea universală”, nu într-o vitrină murdară de magazin, ci „în propriile noastre cămine liniştite”. De asemenea, îi plăceau numele proprietarilor – şi că fuseseră destul de inteligenţi, încât să şi le insereze în anunţ: Guinevere şi Chester.

Se uită la ceas. Nouă şi ceva.

Încă oprit ilegal în faţa poştei, sună la numărul indicat în revistă. Îi răspunse un bărbat:

---

9 Locul în care veţi fi călăuziţi (n. tr.)

— Vă vorbeşte Chester din The Place Of The Way. Cu ce v-aş putea ajuta?

Roy îşi ceru scuze fiindcă sunase la o asemenea oră, întrucât The Place Of The Way se situa chiar în locuinţa lor, dar preciză că intrase într-un vid spiritual şi trebuia să ajungă pe un teren sigur cât mai repede posibil. Se bucură când primi asigurarea că Chester şi Guinevere îşi îndeplineau misiunea la orice oră din zi sau din noapte. După ce i se dădură câteva indicaţii, estimă că ar putea ajunge la ei pe la 10.

Sosi la 9,50.

Clădirea cochetă, în stil spaniol, cu două etaje, avea acoperişul din ţiglă şi ferestrele solide, înfundate adânc în zid. În peisajul luminat artistic, palmierii luxurianţi şi tufişurile de ferigi australiene îşi aruncau umbrele misterioase asupra zidurilor din stuc galben-pai.

În timp ce Roy suna la uşă, observă la fereastra de lângă intrare un afiş al unei companii specializate în sisteme de alarmă. Un moment mai târziu, Chester îi vorbi din interfon:

— Cine e acolo, vă rog?

Roy. rămase surprins că un asemenea cuplu, ce dispunea de talente paranormale, găsea necesar să-şi ia măsuri de securitate. Poate doar din cauza stării îngrijorătoare a lumii în care trăiau. Chiar şi misticii puteau fi supuşi maltratărilor.

Zâmbitor şi prietenos, Chester îl întâmpină pe Roy în The Place Of The Way. În jur de cincizeci de ani şi aproape chel, cu excepţia unei meşe, în stilul lui Friar Tuck[10], cam

10 Călugăr jovial şi certăreţ din banda lui Robin Hood (n. tr.)

prea bronzat pentru mijlocul iernii, el avea un pântece burduhănos şi o înfăţişare solidă, de urs. Purta Rocksports, pantaloni kaki şi o bluză de aceeaşi culoare, cu mânecile suflecate ce-i dezveleau braţele groase şi păroase.

Chester îl conduse pe Roy de-a lungul unor încăperi cu podele din lemn de pin, foarte lustruite, şi covoare Navajo, cu mobile grosolan tăiate care s-ar fi potrivit mai bine într-o colibă din munţii Sangre de Cristo decât într-o casă din Burbank. După ce trecură prin camera principală, care se fălea cu un televizor ce avea un ecran uriaş, intrară într-un vestibul şi apoi într-o odaie rotundă, cu un diametru de vreo trei metri şi jumătate, cu pereţii albi şi fără alte ferestre în afară de luminatorul din tavanul boltit.

O masă rotundă din lemn de pin stătea în mijlocul camerei circulare. Chester îi indică un scaun de lângă masă. Roy se aşeză. Chester îi oferi o băutură – „orice, de la o Coca dietetică până la un ceai de plante” – dar Roy refuză, pentru că îi era sete numai de sufletul său.

În centrul mesei se găsea un coş împletit din frunze de palmier, spre care Chester întinse un deget:

— Eu sunt doar asistent. Guinevere este specialistul în suflete. Mâinile ei nu au voie să atingă banii. Chiar dacă s-a eliberat de grijile pământeşti, de mâncare tot are nevoie.

— Bineînţeles, spuse Roy.

Extrase din portmoneu trei sute de dolari şi îi puse în coş. Chester păru plăcut surprins de ofertă; Roy crezuse întotdeauna că o persoană se poate aştepta la un serviciu pe măsura plăţii sale.

Chester luă coşul şi părăsi camera.

Venind dinspre tavan, fascicule punctiforme spălau pereţii descriind arcuri de lumină albă. Acum se diminuară în timp ce camera se umplea de umbre, întrepătrunse cu o radiaţie luminescentă chihlimbarie, aidoma pâlpâirilor unei lumânări.

— Bună, sunt Guinevere! Te rog, nu te ridica în picioare.

Intrând ca o adiere în cameră, aducând a fetiţă lipsită de griji, cu capul semeţ şi umerii drepţi, ea înconjură masa spre scaunul din partea opusă celui pe care şedea Roy.

Guinevere avea aproximativ patruzeci de ani şi era de o frumuseţe desăvârşită, în ciuda părului ei lung şi blond strâns în codiţe ce semănau cu tentaculele unei meduze, care lui Roy îi displăcură profund. Ochii verzi ca de jad sclipeau puternic, alimentaţi de un foc interior, şi fiecare trăsătură a chipului ei îi amintea lui Roy de o zeiţă din mitologie. În nişte blue jeans strâmţi şi într-un tricou alb, mulat, corpul său subţire se mişca uşor, cu o graţie fluidă, iar sânii i se legănau ademenitor. Putea zări vârfurile sfârcurilor, atât de obraznice.

— Ce faci? întrebă ea cu dezinvoltură.

— Nu prea bine.

— O să ne ocupăm de asta. Cum te cheamă?

— Roy.

— Ce cauţi, Roy?

— Îmi doresc o lume plină de dreptate şi de pace, o lume perfectă din toate punctele de vedere. Dar oamenii sunt atât de viciaţi. Peste tot există atât de puţină perfecţiune. Şi cu toate acestea mi-o doresc cu atâta ardoare... Uneori mă simt deprimat.

— Ai nevoie să înţelegi sensul imperfecţiunilor lumeşti şi rolul obsesiei tale. Ce cale preferi să urmezi pentru a te lumina?

— Oricare şi toate.

— Excelent! spuse frumoasa rastafariană[11] nordică, atât de entuziasmată, încât codiţele ei se balansară şi tresăltară, iar ciorchinii de mărgele roşii care atârnau la capetele lor se izbiră unii de alţii. Poate că vom începe cu cristalele.

Chester se întoarse, împingând o cutie mare pe rotile în jurul mesei, până în partea dreaptă a Guineverei.

Roy observă că era un dulăpior pentru ustensile, din metal gri cu negru: de un metru douăzeci înălţime, aproape un metru lăţime, şaizeci de centimetri grosime, cu uşiţe în partea de jos şi o mulţime de sertare de diverse mărimi deasupra lor. Numele Sears Craftsman lucea mat în lumina chihlimbarie.

În timp ce Chester se aşeză pe al treilea şi cel din urmă scaun, în spatele femeii, ea trase un sertar al dulăpiorului şi scoase o sferă de cristal puţin mai mare decât o bilă de biliard. Ţinând-o cu ambele mâini, i-o întinse lui Roy.

— Aura ta este întunecată, tulbure. Hai să ne ocupăm de asta mai întâi. Ţine cristalul în mâini, închide ochii şi încearcă să meditezi calm. Gândeşte-te la un singur lucru, la o singură imagine imaculată: dealuri acoperite cu nea. Dealuri rotunde cu zăpadă proaspătă, mai albă decât

---

11 Rastafarianism: cult religios al negrilor, originar din Jamaica, în care Africa este considerată un Pământ al Făgăduinţei, unde toţi negrii se vor întoarce într-o bună zi, iar Haile Selassie I, ultimul împărat al Ethiopiei, este Mesia (n. tr.).

zahărul, mai fină decât făina. Dealuri prelungi peste tot în jurul tău, dealuri peste dealuri, înfăşurate în mantii de zăpadă proaspătă, alb peste alb, sub un cer alb, fulgii de nea presărându-se pe pământ, alb în alb, prin alb, peste alb...

Guinevere continuă tot aşa un timp, dar Roy nu putea să vadă dealurile înveşmântate în mantii de zăpadă sau fulgii căzând, oricât de tare se străduia. În schimb, zărea un singur lucru: mâinile ei. Mâinile ei încântătoare. *Mâinile* ei fantastice.

Fusese o apariţie atât de spectaculoasă, încât nu îi remarcase mâinile până când nu îi dăduse cristalul. Nu mai văzuse niciodată asemenea mâini. Excepţionale. Gura i se uscă numai la gândul că ar putea să i le sărute, iar inima îi bătu cu putere închipuindu-şi că ar putea mângâia degetele ei fine. Păreau *perfecte*.

— OK, acum e mai bine, spuse vesel Guinevere după un timp. Aura ta este mult mai strălucitoare. Poţi deschide ochii.

Se temu că îşi imaginase doar perfecţiunea mâinilor ei, şi că, atunci când le va revedea, va descoperi că nu erai de fapt diferite de ale altor femei – nu mâinile unui înger. Ah dar *erau*. Delicate, graţioase, eterice. Luară înapoi cristalul de la el, îl puseră la loc în sertarul deschis al dulăpiorului, iar apoi se agitară – ca aripile întinse ale unui porumbel – spre alte şapte cristale pe care le aşezaseră, în timp ce Roy stătuse cu ochii închişi, pe o bucată pătrată de catifea neagră, în centrul mesei.

— Aranjază-le în orice formă doreşti, spuse ea, şi apoi le voi citi.

Obiectele păreau a fi globuri din cristal de un centimetru şi jumătate diametru, cu fulgi de zăpadă înăuntru, din acelea care se vând ca ornamente pentru Crăciun. Nu semănau deloc între ele.

În timp ce Roy încerca să se concentreze pentru a îndeplini ordinul, priviri furişe îi alunecau spre mâinile Guineverei. De fiecare dată când le zărea, respiraţia i se oprea în gât. Începuse să tremure, şi se întrebă dacă ea remarcase deja.

Guinevere trecu de la cristale la nişte lentile prismatice prin care îi citi aura, apoi la tarot, la pietre cu inscripţii runice, iar mâinile ei fantastice se mişcau cu o graţie fără egal. El îi răspundea la întrebări, îi urmărea instrucţiunile şi părea să asculte într-o oarecare măsură cuvintele magice pe care le rostea. Probabil că părea beat sau cu mintea înceţoşată, pentru că vorbea greoi şi pleoapele i se închideau pe măsură ce imaginea mâinilor ei îl ameţea din ce în ce mai tare.

Roy aruncă o privire vinovată spre Chester, brusc convins că bărbatul – probabil soţul Guineverei – devenise conştient de dorinţa lascivă pe care i-o stârniseră mâinile ei. Dar Chester nu îi acorda nici o atenţie. Stătea cu capul lui chel aplecat şi îşi curăţa unghiile de la mâna stângă cu ajutorul celor de la dreapta.

Roy era sigur că nici Fecioara Maria n-ar fi putut avea nişte mâini mai frumoase decât ale Guineverei, şi nici vreun demon din infern unele mai sexy. Perfecte, perfecte, perfecte!

Ea scutură punga cu pietre şi le aruncă din nou.

Roy se întrebă dacă va îndrăzni să o roage să-i ghicească în palmă. Atunci ar fi trebuit să-i ţină mâna într-ale ei.

Tremură la acest gând delicios şi un fior îl străbătu din cap până în picioare. Nu ar fi fost în stare să iasă din cameră şi să-i lase pe alţii să atingă acele mâini desăvârşite.

Îşi vârî degetele sub sacoul costumului, scoase pistolul Beretta din tocul de pe umăr şi zise:

— Chester!

Bărbatul pleşuv îşi ridică privirea, iar Roy îl împuşcă în faţă. Chester se răsturnă pe spate şi căzu cu o bufnitură înfundată pe podea, dispărând din raza vizuală.

Trebuia să înlocuiască amortizorul cât mai curând. Se uzase, împuşcătura, deşi estompată, fusese totuşi destul de puternică, încât să se audă în afara camerei, însă, din fericire, nu şi în exteriorul casei.

Guinevere tocmai se uita la pietrele cu inscripţii runice de pe masă. Probabil că fusese adânc cufundată în gânduri, pentru că păru surprinsă când îşi ridică privirea şi văzu pistolul.

Înainte de a apuca să se apere, o împuşcă în frunte. Căzu pe spătarul scaunului, apoi lângă Chester, pe podea.

Roy puse deoparte pistolul şi înconjură masa. Chester şi Guinevere priveau fix spre luminator şi dincolo de el, în noaptea infinită. Muriseră instantaneu, aproape fără să sângereze.

Ca întotdeauna, era un moment trist şi totodată vesel. Trist pentru că omenirea pierduse două persoane luminate, clarvăzătoare şi cu inimi bune. Vesel pentru că nu

mai trebuia ca Guinevere şi Chester să trăiască într-o societate întunecată şi nepăsătoare.

Roy îi invidia.

Îşi scoase mănuşile dintr-un buzunar interior al hainei, apoi şi le puse în vederea delicatei ceremonii ce avea să urmeze.

Ridică scaunul Guineverei. Instalând-o pe el, îl împinse spre masă, fixând-o în poziţie şezândă. Capul îi căzu într-o parte, cu bărbia sprijinită pe piept, iar codiţele se frământară uşor, împrăştiindu-se ca o perdea din şiraguri de mărgele, ascunzându-i chipul. Îi ridică braţul drept, care atârna de-a lungul corpului, şi îl aşeză pe masă; apoi şi pe stângul.

Mâinile ei. Pentru un timp îi privi mâinile, la fel de atrăgătoare în moarte precum fuseseră şi în viaţă. Graţioase. Elegante. Strălucitoare.

Îi dădeau speranţă. Dacă perfecţiunea putea exista oriunde, în orice formă, nu contează cât de mică, chiar şi în nişte mâini, atunci visul lui despre o lume *în întregime* perfectă s-ar fi putut realiza într-o zi.

Îşi puse palmele deasupra lor. Chiar şi prin mănuşi, atingerea îl cutremura.

Din cauza greutăţii mai mari, îi fu greu să-l urnească pe Chester. Reuşi totuşi să-l ducă de cealaltă parte a mesei, până vizavi de Guinevere, dar îl trânti pe propriul lui scaun şi nu în cel pe care şezuse acesta mai înainte.

În bucătărie, Roy cercetă dulăpioarele şi cămara, strângându-şi cele necesare pentru a duce la bun sfârşit ceremonia. Se uită şi în garaj după accesoriul pe care dorea să-l utilizeze în final. Apoi cără lucrurile până în camera

circulară şi le puse deasupra scrinului pe rotile, în care Guinevere îşi ţinuse ustensilele de ghicit.

Folosi un şervet de vase pentru a curăţa spătarul scaunului pe care stătuse, fiindcă nu purtase mănuşi şi ar fi putut lăsa amprente. Şterse şi partea corespunzătoare a mesei, sfera de cristal şi pe cele cu fulgi de zăpadă în interior, pe care le aranjase pentru interpretarea psihicului. În rest, nu mai atinsese nimic în acea cameră.

În următoarele câteva minute, deschise toate sertarele şi uşiţele scrinului, examinându-le conţinutul magic, până când găsi un obiect ce i se păru potrivit în acea împrejurare. Era o pentalfă, numită şi pentagramă magică, din pâslă verde pe fond negru, care se utiliza în probleme mai serioase – de exemplu comunicarea cu spiritele morţilor – decât simpla interpretare a pietrelor cu inscripţii runice, a cristalelor şi a cărţilor de tarot.

Întinsă, forma un pătrat cu latura de patruzeci şi şase de centimetri. O plasă în centrul mesei – un simbol al vieţii de dincolo.

Băgă în priză micul ferăstrău electric pe care îl găsise printre uneltele din garaj şi o eliberă pe Guinevere de mâna ei dreaptă. O aranjă cu grijă într-un recipient Tupperware[12], pe un alt şervet de vase. Apoi puse capacul deasupra.

Deşi ar fi vrut să-i ia şi mâna stânga, simţea că ar fi fost un egoism din partea lui să şi le însuşească pe amândouă. Cel mai corect era să lase una lângă corp, astfel încât poliţia, procurorul, antreprenorul de pompe funebre şi ceilalţi care urmau să aibă de-a face cu rămăşiţele

12 Recipiente din plastic vândute exclusiv în cadrul unor prezentări în case particulare, unde sunt invitaţi potenţialii cumpărători (n. tr.).

pământeşti ale Guineverei să ştie că fusese proprietara celor mai frumoase mâini din lume.

Ridică braţele lui Chester şi le aşeză pe masă. Puse mâna dreaptă a mortului deasupra celei stângi a Guineverei, pe pentagramă, exprimându-şi astfel convingerea că de-acum se aflau împreună pe lumea cealaltă.

Roy îşi dorea să aibă forţa spirituală, puritatea sau orice altceva ar fi fost nevoie să poată comunica oricând cu spiritele morţilor. Ar fi vorbit cu Guinevere, ar fi întrebat-o dacă s-ar fi supărat să-i ia şi mâna stângă.

Oftă, ridică recipientul Tupperware şi părăsi fără tragere de inimă camera circulară. Telefonă din bucătărie la 911 şi îi spuse poliţistului:

— The Place Of The Way este doar o adresă oarecare acum. E foarte trist. Veniţi, vă rog.

Punând receptorul lângă furcă, înşfăcă un alt şervet de bucătărie şi merse grăbit la uşa din faţă. Din câte îşi amintea, după ce intrase în casă, în timp ce îl urmase pe Chester spre camera circulară, nu atinsese nimic. Deci nu mai era necesar decât să şteargă butonul soneriei şi apoi să arunce şervetul în drum spre maşină.

Ieşi din Burbank, traversă dealurile şi intră în depresiunea Los Angelesului printr-o zonă sărăcăcioasă a Hollywoodului. Petele strălucitoare de graffiti, maşinile pline de criminali în căutare de victime, chioşcurile de presă pornografică şi sălile de cinema insalubre, magazinele goale şi rigolele murdare, plus celelalte dovezi ale colapsului moral şi economic, ura, lăcomia, invidia şi obsesiile sexuale care poluau aerul cu o mai mare eficienţă decât smogul – nimic din toate acestea nu-l mai descuraja,

pentru că avea cu el un obiect de o frumuseţe atât de desăvârşită, încât îi dovedea că există o forţă puternică şi creatoare ce domina Universul. Într-un loc sigur, într-un recipient Tupperware, el ţinea dovada existenţei lui Dumnezeu.

De-a lungul întinsului Mojave, unde noaptea îşi impunea regulile, unde realizările omenirii se limitau numai la autostrada întunecată şi la vehiculele ce o străbăteau, unde cu greu se putea recepţiona vreo transmisie a unui post îndepărtat de radio, Spencer se cufundă, împotriva dorinţei sale, în bezna tot mai profundă şi în tăcerea tot mai stranie a acelei nopţi din trecut, petrecute în urmă cu şaisprezece ani. O dată prins în această buclă de memorie, nu mai avea cum să scape până când nu se va fi purificat vorbind despre ceea ce văzuse şi îndurase.

Câmpiile şi dealurile sterpe nu îi scoteau în cale nici o tavernă pe post de confesional. Singurele urechi înţelegătoare erau tot ale câinelui.

...gol până la brâu şi desculţ, cobor treptele clătinându-mă, frecându-mi braţele goale cu palmele, minunându-mă de frica mea inexplicabilă. Poate chiar în acel moment întrezăresc ca prin ceaţă că mă-ndrept ţintă spre un loc de unde nu voi mai putea niciodată să urc.

Merg orbeşte în direcţia ţipătului auzit când m-am aplecat pe fereastră pentru a descoperi bufniţa. Deşi scurt şi repetat o singură dată, mult mai încet, fusese atât de pătrunzător şi de patetic, încât amintirea lui mă vrăjeşte, aşa cum numai un băiat de paisprezece ani poate fi uneori

cu uşurinţă sedus de tentaţia necunoscutului, a terorii sau de misterele sexului.

Ajung la capătul de jos al scărilor. Trec prin camere în care ferestrele luminate de lună strălucesc palid, unde mobilierul vechi, de calitate – Stickley – este vizibil numai sub formă de umbre negre pe fondul întunericului negru-albăstrui, pe lângă operele de artă ale lui Edward Hopper, Thomas Hart Benton şi Steven Ackblom; din tablourile acestuia din urmă, te aţintesc nişte chipuri vag luminoase, cu expresii lugubre, la fel de misterioase ca ideogramele unei limbi străine elaborate pe o planetă ce rătăceşte la milioane de ani-lumină distanţă de Pământ.

În bucătărie, duşumeaua din dale de gresie pare îngheţată sub picioarele mele. În timpul zilelor lungi şi al nopţilor interminabile absorbise frigul aerului răcit de freon şi acum îmi răpeşte căldura tălpilor.

Dincolo de uşa din spate, o lumină mică şi roşie arde deasupra tastaturii sistemului de alarmă. Pe ecran sunt trei cuvinte scrise cu litere verzi, strălucitoare: ARMAT ŞI SIGUR. Introduc codul pentru a dezamorsa sistemul. Luminiţa roşie se transformă în verde. Cuvintele se schimbă: GATA DE FUNCŢIONARE.

Aceasta nu este o fermă obişnuită. Nu este căminul unor oameni cu gusturi simple, care îşi câştigă pâinea cultivând generozitatea pământului. Aici există comori – mobilă frumoasă şi opere de artă; precauţiile sunt necesare chiar şi în ruralul Colorado.

Descui ambele zăvoare, deschid uşa şi păşesc afară din casa glacială pe veranda din dos, în noaptea sufocantă de iulie. Păşesc desculţ pe scânduri până la trepte, cobor spre zona pavată ce înconjoară piscina, trec pe lângă apa

sclipitoare din bazin şi intru în curte, ca un băieţel care umblă în vis, copleşit de amintirea ţipătului ce sfâşiase tăcerea nopţii.

Chipul fantomatic şi argintiu al lunii pline îşi aruncă razele ce se reflectă în fiecare fir de iarbă, aşa că pajiştea pare acoperită cu un strat de brumă, total nepotrivită anotimpului. Ciudat, dintr-o dată mi se face frică şi nu numai pentru mine, ci şi pentru mama, deşi a murit de mai mult de şase ani şi se află în afara oricărui pericol. Spaima devine atât de intensă, încât mă paralizează. În mijlocul curţii rămân în stare de alertă, într-o nesiguranţă tăcută. Umbra mea este o pată pe bruma înşelătoare.

Înaintea ochilor se distinge nedesluşit şopronul în care nu mai există nici un animal sau tractor de cel puţin cincisprezece ani, încă de dinainte de a mă fi născut eu. Văzută din maşinile care trec pe şosea, proprietatea arată ca o fermă, dar nu este în realitate ceea ce pare. Nimic nu este în realitate ceea ce pare.

Noaptea-i fierbinte şi mărgele de transpiraţie mi se scurg pe faţă şi pe pieptul gol.Cu toate acestea, frigul mi-a intrat sub piele, în sânge şi în măduva oaselor de copil, iar căldura de iulie nu-l poate înlătura.

Îmi trece prin cap că mi-e frig pentru că, dintr-un motiv oarecare, îmi amintesc prea limpede de gerul acelei ierni târzii, de ziua bătută de vânturi, din martie, cu şase ani în urmă, când au găsit-o pe mama după ce lipsise trei zile de-acasă. Îi găsiseră trupul maltratat, ghemuit într-un şanţ de lângă o şosea obscură, unde o trântise ticălosul care o răpise şi o omorâse. Având doar opt ani, eram prea mic pentru a înţelege ce înseamnă moartea. Atunci nimeni n-a îndrăznit să-mi spună cât de sălbatic fusese tratată, cât

de groaznic suferise ea; descrierea acestor orori rămăsese la latitudinea unor colegi de şcoală – care aveau tendinţa spre cruzime pe care o întâlneşti numai la anumiţi copii şi la unii adulţi primitivi care nu se maturizează. În pofida inocenţei mele infantile, pricepusem totuşi că n-o s-o mai văd niciodată pe mama; gerul acelei zile de martie fusese cel mai pătrunzător pe care îl cunoscusem vreodată.

Acum stau pe pajiştea luminată de lună, întrebându-mă de ce gândurile îmi zboară neîncetat spre mama mea pierdută; de ce ţipătul sinistru, pe care îl auzisem când mă aplecasem peste fereastra din dormitor, mă izbise ca fiind infinit de ciudat şi de familiar; de ce mă temeam pentru mama, deşi ea murise, şi de ce mă cuprinsese o frică atât de intensă pentru viaţa mea, când în acea noapte de vară nu plutea nici o ameninţare perceptibilă.

Încep să mă îndrept din nou spre şopron, asupra căruia îmi concentrasem toată atenţia, deşi iniţial crezusem că ţipătul fusese al unui animal ce se afla departe, pe câmp, sau pe dealurile din apropiere. Umbra pluteşte în faţa mea, păşesc mereu nu pe covorul luminat de lună, ci în întunericul produs chiar de propria-mi persoană.

În loc să mă duc direct spre uşile uriaşe din partea sudică a şopronului, în care fusese inserată şi una de dimensiuni normale, îmi urmez instinctul şi o iau spre colţul din sud-est, traversând şoseaua pavată cu straturi de pietriş, care trece pe lângă casă şi pe lângă garaj. Din nou prin iarbă, dau colţul şopronului şi merg de-a lungul peretelui estic, furişându-mă desculţ, păşind pe perna umbrei mele, mereu spre colţul din nord-est.

Acolo mă opresc; un vehicul pe care nu-l mai văzusem niciodată este parcat în spatele şopronului: o

furgonetă Chevrolet, de comandă, care, fără îndoială, nu este de culoarea oţelului, aşa cum pare, fiindcă lumina lunii preschimbă totul în gri sau argintiu. Pe partea laterală fusese pictat un curcubeu, de asemenea în nuanţe de gri. Uşa din dos stă deschisă.

Tăcerea este profundă.

Nu se zăreşte nimeni în jur.

Chiar şi la impresionanta vârstă de paisprezece ani, cu copilăria plină de Halloween şi de coşmaruri rămasă în urmă, necunoscutul şi teroarea nu mi se mai păruseră niciodată atât de seducătoare, aşa că nu pot rezista fascinaţiei lor perverse. Fac un pas spre furgonetă şi – ceva spintecă aerul puţin deasupra capului meu cu un şuierat, fâlfâind din aripi, speriindu-mă. Mă clatin, cad, mă rostogolesc şi, la timp, mă uit în sus; disting nişte aripi albe, enorme, deasupra mea. O umbră măturǎ iarba luminată de lună şi capăt nebunesca idee că mama se prăvălise din ceruri sub o formă angelică pentru a mă alunga de lângă furgonetă. Apoi apariţia celestă descrie un arc, sus în întuneric, şi văd că este doar o bufniţă mare şi albă, cu distanţa dintre vârfurile aripilor de un metru şi jumătate, navigând prin noaptea de vară în căutarea şoarecilor de câmp sau a altei prăzi.

Bufniţa dispare.

Noaptea rămâne.

Mă ridic în picioare.

Mă târăsc până la furgonetă, copleşit de misterul ei ademenitor, de tentaţia aventurii. Şi de un adevăr teribil pe care încă nu ştiu că îl ştiu.

Sunetul produs de aripile bufniţei, deşi atât de recent şi de înspăimântător, îmi piere din minte. Dar acel ţipăt

cumplit care pătrunsese prin fereastra deschisă îmi răsună în cap ca un ecou imposibil de oprit. Probabil că încep să conştientizez că nu fusese tânguirea unui animal sălbatic care-şi găsise sfârşitul în câmpii sau pe dealuri, ci urletul disperat al unei fiinţe umane în încleştarea unei extreme terori...

În Explorer, traversând în viteză deşertul Mojave scăldat de lună, lipsit de aripi, dar la fel de înţelept ca orice bufniţă, Spencer îşi urmări amintirile obsedante până în inima întunericului, la sclipirea oţelului din afara umbrelor, la durerea bruscă şi mirosul de sânge cald, la rana ce avea să-i devină cicatrice, forţându-se să ajungă până la cea din urmă revelaţie care întotdeauna îl ocolise.

Îl ocoli şi acum.

Nu-şi putea aminti nimic din ceea ce se petrecuse. În momentele din finalul acelei diabolice întâmplări de demult, după ce apăsase trăgaciul revolverului şi se întorsese la abator. Poliţia îi relatase cum ar fi trebuit să se încheie povestea. Citise opiniile unor scriitori, despre ceea ce făcuse el, care se bazaseră în articolele şi în cărţile lor pe dovezile existente. Dar nici unul dintre ei nu fusese acolo. Nu puteau şti adevărul absolut. Numai el fusese acolo. Până la un punct, amintirile erau atât de vii, încât îl torturau înfiorător, dar se terminau în gaura neagră a amneziei; după şaisprezece ani, el încă nu reuşise să arunce nici măcar o rază de lumină în acea beznă.

Dacă şi-ar fi amintit şi restul, ar fi putut să-şi câştige o linişte durabilă. Sau revenirea memoriei l-ar fi distrus. În acel tunel întunecos al amneziei, ar fi putut găsi ceva atât de ruşinos, încât poate că n-ar mai fi fost în stare să-şi

continue viaţa cu o asemenea povară; atunci, un glonţ tras în cap ar fi fost de preferat amintirilor obsedante.

Totuşi, descărcându-se din când în când de tot ce *ştia*, îşi potolea temporar suferinţa. Şi o făcu din nou, în deşertul Mojave, mergând cu viteza de optzeci de kilometri pe oră.

Spencer îl privi pe Rocky şi-l văzu dormind profund pe celălalt scaun. Poziţia părea incomodă, dacă nu chiar precară, gândindu-se la coada care-i atârna în spaţiul rezervat pentru picioare, sub tabloul de bord, dar el se simţea evident confortabil.

Spencer presupuse că ritmul povestirii şi tonul vocii sale, după nenumăratele repetări ale istorioarei de-a lungul anilor, deveniseră soporifice de câte ori aborda acel subiect. Bietul câine n-ar fi fost în stare să rămână treaz nici dacă afară ar fi fost o furtună cu fulgere şi trăsnete.

Sau poate că, de câtva timp, nici nu mai vorbea cu glas tare. Poate că monologul i se redusese treptat până la o şoaptă şi apoi la tăcere, în vreme ce el continua să povestească numai cu vocea minţii. Nu conta identitatea confesorului – accepta tot atât de bine un câine ca şi un străin dintr-un bar, aşa că nu i se părea important dacă interlocutorul îl ascultă sau nu. Să aibă un partener de discuţie voluntar era mai mult o scuză să se audă pe *sine*, în căutarea unui absolut vremelnic sau – dacă ar fi putut arunca lumină asupra finalului întunecat – a unei linişti permanente de vreun fel sau altul.

Mai avea şaptezeci şi cinci de kilometri până la Las Vegas.

Buruienile purtate de vânt, la fel de mari ca roţile unei roabe, se rostogoleau de-a lungul autostrăzii, în lumina farurilor, fără scop, venind de nicăieri.

Aerul uscat şi limpede al deşertului nu reuşea deloc să-i întunece imaginea Universului. Milioane de stele licăreau în noapte, frumoase – dar reci, ademenitoare – dar de neatins, răspândind uimitor de puţină lumină peste câmpiile pustii care mărgineau autostrada, şi, cu toată grandoarea lor, nu dezvăluiau nimic.

*

Roy Miro se trezi în camera lui din Hotelul Westwood şi citi ora la ceasul digital de pe noptieră: 4,19. Dormise mai puţin de cinci ore, dar se simţea odihnit, aşa că aprinse veioza. Dădu păturile la o parte, se aşeză pe marginea patului, mijindu-şi ochii în timp ce se obişnuia cu lumina – apoi zâmbi la vederea recipientului Tupperware de lângă ceas. Plasticul era translucid, iar înăuntru nu se întrezărea decât o formă nedesluşită.

Îşi puse vasul în poală şi îi scoase capacul. Mâna Guineverei. Se simţi binecuvântat să aibă un obiect de o asemenea frumuseţe.

Dar cât era de trist că splendoarea ei tulburătoare nu va mai dura multă vreme. În douăzeci şi patru de ore, dacă nu chiar mai curând, mâna avea să se deterioreze vizibil. Drăgălăşenia sa urma să rămână doar o amintire.

Deja îşi schimbase puţin culoarea. Din fericire, albul ca de var se asorta perfect cu structura osoasă desăvârşită a degetelor lungi, care se îngustau elegant la vârfuri. Fără

tragere de inimă, Roy puse la loc capacul, se asigură că îl închisese ermetic şi aşeză recipientul alături.

Se duse în living. Computerul din servietă şi telefonul celular erau deja conectate, vârâte în priză şi aranjate pe masa de lângă fereastra cea mare.

Stabili curând legătura cu Mama. Îi ceru rezultatele investigaţiei pe care, cu o seară în urmă, o rugase să o întreprindă, după ce el împreună cu oamenii săi descoperiseră că adresa din DCR a lui Spencer Grant ducea la un câmp petrolifer nelocuit.

Atunci fusese furios.

Acum era calm. Stăpân pe sine. Se controla perfect.

Citind raportul Mamei, apăsând tasta PAGE DOWN de fiecare dată când dorea să treacă mai departe, Roy observă cât de anevoioasă fusese căutarea adresei reale a lui Spencer Grant.

În timpul celor câteva luni în care Grant lucrase la Departamentul de Luptă contra Infracţiunilor pe Computer din California, învăţase foarte multe despre reţeaua naţională de informaţii Infonet şi despre punctele slabe ale miilor de sisteme computerizate conţinute în ea. Evident, i se se puseseră la dispoziţie cărţi de proceduri şi coduri, atlase de programare avansată pentru sistemele diferitelor companii telefonice, agenţiilor de credit şi organizaţiilor guvernamentale. Apoi le dusese acasă sau introdusese datele în computerul lui personal.

După ce renunţase la acea slujbă, ştersese orice referire la adresa lui din fişierele publice sau private. Numele îi apărea numai în cele militare, ale DCR, ale Asigurărilor Sociale şi ale poliţiei şi, în fiecare caz, îşi dăduse una dintre cele două adrese care se dovediseră

deja a fi false. Înregistrările naţionale ale Agenţiei pentru Controlul Veniturilor conţineau câţiva bărbaţi cu acelaşi nume; însă nimeni nu avea vârsta lui, numărul său de la Asigurările Sociale, nu locuia în California sau nu se oprise să-şi plătească taxele prin LAPD. Grant lipsea şi din dosarele debitorilor fiscali din statul California.

Până acum, aparent nu plătise nici un impozit. Roy îi ura de moarte pe asemenea indivizi. Erau o sursă a iresponsabilităţii sociale.

După cum spunea Mama, nici o companie furnizoare de electricitate nu poseda chitanţe pe numele Spencer Grant – deşi, indiferent unde locuia, tot avea nevoie de curent, de apă, de telefon, de servicii de salubritate şi probabil de gaze naturale. Chiar dacă îşi şterse numele de pe listă pentru a evita plata acestor servicii, n-ar fi putut să dispară din înregistrările societăţilor respective fără a se lipsi mai apoi de ele. Însă tot nu putuse fi găsit.

Mama luase în considerare două alternative. Prima: Grant era destul de cinstit, încât să plătească serviciile, însă intrase în fişierele companiilor şi se înscrisese sub un nume fals, achitând dintr-un cont fals, creat de el. Unicul scop al acestei acţiuni fiind să dispară din orice înregistrare, devenind greu de găsit dacă poliţia sau orice altă organizaţie guvernamentală ar fi încercat să dea de el. Cum se întâmpla acum. Sau a doua: era necinstit, se şterse din fişiere ca să nu mai plătească – în timp ce îşi menţinuse serviciile sub un nume fals. În oricare dintre cazuri, adresa lui se găsea undeva în fişierele companiilor respective, sub o identitate secretă; putea fi reperat numai dacă i se descoperea această identitate.

Roy îngheţă raportul Mamei şi se întoarse în dormitor pentru a lua plicul care conţinea portretul lui Spencer Grant. Acest bărbat reprezenta un adversar neobişnuit de puternic. Roy vroia să-i aibă chipul în faţa ochilor în timp ce citea despre el.

Revenind lângă computer, avansă la următoarea pagină a raportului.

Mama nu fusese capabilă să-l găsească pe Spencer Grant la nici una dintre asociaţiile bancare de economii sau împrumuturi. Ori plătea totul cu bani gheaţă, ori îşi ţinea conturile sub un alt nume. Existau urme inconfundabile de paranoia în acţiunile bărbatului, pentru că nu avea sub nici o formă încredere în conturile bancare.

Roy aruncă o privire rapidă portretului de lângă computer. Ochii lui Grant *chiar* arătau ciudat. Febrili. Nu încăpea nici un dubiu. O urmă de nebunie în ochii lui. Poate chiar mai mult decât o urmă.

Deoarece Grant ar fi putut crea o corporaţie pe numele căreia să-şi fi deschis conturile şi să-şi plătească taxele, Mama cercetase fişierele Ministerului de Finanţe din California şi ale altor diverse organizaţii, urmărind să-l găsească înregistrat ca asociat. Nimic.

Fiecărui cont din bancă îi corespundea un număr la Asigurările Sociale, aşa că Mama se uitase după depuneri sau credite care să aibă numărul lui Grant, făcând abstracţie de numele sub care fuseseră realizate. Nimic.

Presupunând că îşi cumpărase locuinţa, Mama scormonise în înregistrările impozitelor pe proprietate din districtele pe care Roy i le indicase. Nimic. Dacă avea într-adevăr o casă, atunci o deţinea sub un nume fals.

Încă o speranţă: dacă vreodată Grant absolvise vreo universitate sau se internase într-un spital, atunci poate că nu-şi mai amintise că fusese pus să completeze nişte formulare şi nu le mai şterse. Majoritatea instituţiilor medicale sau educaţionale se supuneau legilor federale; mai mult, dosarele lor erau accesibile numeroaselor agenţii guvernamentale. Luând în considerare numărul unor asemenea instituţii, chiar şi într-o zonă geografică restrânsă, Mama avusese nevoie de răbdarea unui sfânt sau a unei maşini – dintre care pe ultima sigur o deţinea. Şi, în ciuda tuturor eforturilor ei, tot nu găsise nimic.

Roy aruncă din nou o privire asupra portretului lui Spencer Grant. Începea să creadă că omul acesta nu era numai deranjat mental, ci mult mai mult decât atât. O persoană *diabolică* dezlănţuită. Oricare individ obsedat într-o asemenea măsură de singurătate reprezenta neîndoielnic un inamic al societăţii.

Înfiorat, Roy îşi îndreptă iarăşi atenţia asupra computerului.

Când Mama accepta o sarcină atât de grea precum cea pe care i-o încredinţase acum, şi dacă totuşi cercetarea se dovedea infructuoasă, ea tot nu renunţa. Fusese programată să-şi apeleze circuitele logice rămase libere – în timpul perioadelor de muncă mai uşoară şi printre îndatoririle sale – să treacă repede în revistă uriaşele depozite de liste ale poştei, pe care Agenţia le acumulase, şi să caute acolo numele imposibil de descoperit în altă parte. Supă de nume. Aşa le spuneau ei listelor. Fuseseră obţinute din dosarele sau registrele cluburilor, din revistele naţionale, casele editoriale, principalele partide politice, companiile ce acceptau comenzi prin cataloage şi vindeau

orice, de la lenjerie sexy şi aparatură electronică până la came, grupurile mânate de interese comune precum cei care colecţionau maşini vechi sau mărci poştale, şi din multe alte surse.

În supa de nume, Mama găsise un Spencer Grant diferit de cei aflaţi în fişierele Agenţiei pentru Controlul Veniturilor.

Intrigat, Roy se îndreptă în scaun.

Cu aproape doi ani în urmă, *acest* Spencer Grant comandase o jucărie pentru câini dintr-un catalog cu livrare prin poştă trimis posesorilor de animale: un os care cântă, din cauciuc tare. Adresa de pe listă era din California. Malibu.

Mama se întorsese la fişierele companiilor ca să vadă dacă îşi acordau serviciile la acea adresă. Da.

Electricitatea era pe numele Stewart Peck.

Serviciile de apă şi de salubritate le găsi pe numele domnului Henry Holden.

Gazul natural pe cel al lui James Gable.

Compania telefonică îşi furniza serviciile unui John Humphrey. Exista şi un telefon celular la acea adresă, pe numele lui William Clark.

AT&T îi acorda servicii telefonice de mare distanţă lui Wayne Gregory.

În înregistrările impozitelor pe proprietate figura Robert Tracy.

Mama îl descoperise pe bărbatul cu cicatrice, în ciuda tuturor eforturilor de a dispărea în spatele unui zid elaborat, clădit din diverse identităţi, cu toate că încercase să-şi şteargă cu grijă orice urmă a trecutului şi să-şi facă existenţa actuală tot atât de dificil de dovedit ca a

monstrului din Loch Ness, deşi aproape că reuşise să devină la fel de invizibil ca o stafie – fusese prins în capcană de un os muzical din cauciuc. O jucărie pentru câini. Grant păruse inuman de inteligent, dar simpla dorinţă umană de a-i face plăcere unui animal iubit îl dăduse de gol.

Capitolul IX

Roy Miro privea dintre umbrele albăstrii ale pâlcului de eucalipţi, bucurându-se de mireasma medicinală, dar plăcută, a frunzelor bogate în uleiuri.

Echipa SWAT, rapid formată, luă cu asalt cabana la o oră după răsăritul soarelui, în timp ce numai freamătul slab al copacilor în briza dinspre coastă tulbura liniştea canionului. Tăcerea fu sfâşiată de zgomotul sticlei sfărâmate, de pocnetul uşilor din faţă şi din spate, care cedară simultan.

Locul era mic şi cercetarea iniţială dură mai puţin de un minut. Ţinând un Micro Uzi, purtând o jachetă Kevlar atât de groasă, încât ar fi putut să oprească până şi gloanţe din teflon, Alfonse Johnson păşi afară pe veranda din spate, pentru a semnaliza că locuinţa era pustie.

Dezamăgit, Roy ieşi dintre eucalipţi şi îl urmă pe Johnson prin intrarea din dos în bucătărie, unde cioburile de sticlă scârţâiră sub pantofi.

— A plecat într-o excursie, zise Johnson.

— De unde ştii?

— Vino aici.

Roy îl urmă în dormitor. Era aproape la fel de auster mobilat ca o chilie de călugăr. Nici o operă de artă nu înfrumuseţa tencuiala grosolană a pereţilor. În loc de draperii sau perdele, la ferestre atârnau jaluzele albe din vinilin.

Lângă pat se afla o valiză, în faţa singurei noptiere.

— Probabil s-a decis că nu mai are nevoie de asta, spuse Johnson.

Aşternutul simplu din bumbac era uşor deranjat – ca şi cum Grant ar fi pus o altă valiză acolo pentru a-şi împacheta lucrurile.

Uşa dulapului fusese lăsată deschisă. Câteva cămăşi şi perechi de pantaloni atârnau de stinghia din lemn, dar majoritatea umeraşelor rămăseseră goale.

Roy trase pe rând sertarele unui scrin. Câteva haine – mai mult ciorapi şi lenjerie intimă. O curea. Un pulover verde, altul albastru.

Nici măcar conţinutul unei valize mari n-ar fi umplut toate sertarele. Mai mult, Grant ori îşi împachetase lucrurile în două sau mai multe valize – ori fondurile pe care le

alocase pentru îmbrăcăminte erau la fel de reduse ca şi cele pentru decorarea interiorului.

— Ceva urme ale câinelui? întrebă Roy.

Johnson clătină din cap:

— N-am observat.

— Uită-te în jur, înăuntru şi afară, ordonă Roy părăsind dormitorul.

Trei membri ai echipajului SWAT, bărbaţi cu care Roy nu mai lucrase până atunci, stăteau în picioare în camera de zi. Erau înalţi şi vânjoşi. În acel spaţiu restrâns, îmbrăcămintea lor de protecţie, ghetele de luptă şi numeroasele arme îi făceau să pară uriaşi. Fără să aibă pe cine împuşca şi ce cuceri, ei arătau la fel de stânjeniţi şi de nesiguri ca nişte luptători profesionişti invitaţi să ia ceaiul împreună cu membrele octogenare ale unui club de tricotat.

Roy era cât pe ce să-i trimită afară, când văzu un monitor aprins la unul dintre computerele din tabloul de echipament electronic care acoperea suprafaţa unui birou în formă de L. Cifre albe sclipeau pe un fundal albastru.

— Cine l-a deschis? îi întrebă pe cei trei bărbaţi.

Se uitară zăpăciţi la computer.

— Trebuie să fi fost în funcţiune când am intrat, spuse unul dintre ei.

— Nu l-ai fi remarcat?

— Poate că nu.

— Probabil că Grant a plecat în grabă, adăugă altul.

Abia intrat în cameră, Alfonse Johnson îi contrazise:

— Nu era pornit când am ajuns. Pot să pun pariu.

Roy se duse la birou. Acelaşi număr se repeta de trei ori în centrul ecranului:

31
31
31

Brusc, numerele se schimbară începând din vârf şi coborând încet pe coloană, până când deveniră identice:

32
32
32

Simultan cu apariţia celei de-a treia cifre, un *bâzzzz* moale se auzi dinspre unul dintre dispozitivele electronice aflate pe biroul mare. Ţinu numai două secunde, iar Roy nu putu identifica aparatul din care pro venise.

Numerele se schimbară de sus în jos, la fel ca înainte:

33
33
33

Din nou acel *bâzzzz* şoptit de două secunde.

Deşi Roy era mult mai familiarizat decât cetăţeanul de rând cu aspectul celor mai sofisticate computere, niciodată nu mai văzuse aşa ceva. Unele componente păreau construite manual. Minuscule beculeţe verzi sau roşii sclipeau pe anumite dispozitive, indicând că erau în stare de funcţionare. O încâlceală de cabluri de diferite diametre legau piese de echipament cunoscute cu aparate misterioase.

34
34
34

Bâzzzz.

Se petrecea un lucru important. Intuiţia îi spunea asta lui Roy. Însă ce? Nu putea înţelege şi, în mare grabă, studie echipamentul.

Pe monitor numerele se schimbară de sus în jos, până când toate deveniră 35. *Bâzzzz*.

Dacă ar fi fost în ordine descrescândă, Roy ar fi putut crede că se afla în faţa unei numărători inverse, pregătind o explozie. O bombă. Desigur, nici o lege universală nu spunea că o bombă trebuie să fie detonată la capătul unei numărători *inverse*. De ce nu una *crescândă*? Să înceapă de la zero şi să explodeze la o sută. Sau la cincizeci. Sau la patruzeci.

36
36
36

Bâzzzz.

Nu, nu o bombă. N-ar fi avut nici un sens. De ce ar fi vrut Grant să-şi arunce în aer propria-i casă?

O întrebare uşoară. Pentru că era nebun. Paranoic. Aminteşte-ţi ochii din portretul creat de computer: febrili, atinşi de nebunie.

37, de sus în jos. *Bâzzzz*.

Roy începu să cerceteze încâlceala de cabluri, sperând să afle ceva din modul cum fuseseră legate între ele dispozitivele.

O muscă se târî pe tâmpla lui dreaptă. Dădu nervos din mână. Nu o muscă. O broboană de transpiraţie.

— Care-i problema? întrebă Alfonse Johnson. Alături de Roy arăta anormal de înalt, blindat şi înarmat de parcă ar fi fost un jucător de baschet dintr-o societate a viitorului, în care acest sport evolua într-o formă de luptă pe viaţă şi pe moarte.

Pe ecran numărătoarea ajunsese la 40. Roy se opri cu mâinile pline de cabluri, ascultă *bâzzzz-ul* şi se destinse când constată că nu se produce nici o explozie.

Dacă nu era o bombă, atunci ce oare putea fi?

Trebuia să se pună puţin în locul lui Grant pentru a pricepe ce se întâmplă. Încearcă să-ţi imaginezi cum vede un paranoic sociopat lumea. Priveşte cu ochii nebuniei. Nu-i prea uşor.

Foarte bine, chiar dacă Grant era un psihopat, nu-i lipsea nici şiretenia, aşa că după ce se găsise la un pas de a fi prins în atacul asupra bungaloului din Santa Monica, de miercuri seară, îşi închipuise că o unitate de supraveghere îl fotografiase şi că devenise subiectul unei urmăriri, asidue. În fond, lucrase în poliţie. Cunoştea procedurile. Deşi îşi petrecuse ultimul an ocupându-se de dispariţia sa gradată din fiecare fişier public, încă nu realizase pasul final spre invizibilitate şi fusese foarte conştient de faptul că mai devreme sau mai târziu tot aveau să-i descopere cabana.

— Care-i problema? repetă Johnson.

Grant s-ar fi putut aştepta să pătrundă în casa lui în aceeaşi manieră în care intraseră şi în bungalou. Un întreg echipaj SWAT. Cercetând locul. Cotrobăind peste tot.

Roy îşi simţi gura uscată. Inima îi bătea intens.

— Verifică uşa! Probabil că am activat o alarmă.

— Alarmă? în cocioaba asta? spuse Johnson nedumerit.

— Fă-o, îi ordonă Roy.

Johnson se îndepărtă grăbit.

Roy căută cu frenezie în buclele şi în încâlceala de cabluri. Computerul în funcţiune avea cea mai puternică unitate logică din colecţia lui Grant. Fusese conectat la o mulţime de aparate, inclusiv la o cutie verde nemarcată, iar aceasta, la rândul ei, comunica rapid cu un modem legat la un telefon cu şase linii.

Pentru prima oară realiză că unul dintre ledurile roşii ce sclipeau pe echipament, indicând dacă aparatele se aflau sau nu în funcţiune, semnaliza de fapt că prima din cele şase linii fusese pornită. Se desfăşura o convorbire telefonică directă cu exteriorul.

Ridică receptorul şi ascultă. Auzi o transmisie de date sub forma unei cascade de tonalităţi electronice, un limbaj rapid, o muzică nepământeană, fără nici o melodie sau ritm.

— Un contact magnetic aici, pe prag! strigă Johnson de la uşa din faţă.

— Sârmele sunt vizibile? întrebă Roy, lăsând receptorul telefonului în furcă.

— Mda. Şi recent montate. Alamă nouă şi strălucitoare la punctul de contact.

— Urmăreşte firele! urlă Roy.

Aruncă o privire scurtă computerului.

Pe ecran numărătoarea ajunsese la 45.

Roy se întoarse la cutia verde care lega computerul de modem şi apucă un cablu gri care ducea în altă parte. Îl urmări de-a lungul biroului, printre corzile încâlcite, prin spatele aparaturii, până la marginea mesei şi apoi pe podea.

În partea opusă a camerei, Johnson smulse sârma din scândura pragului pe care fusese fixată alarma şi o înfăşură în jurul mâinii înmănuşate. Ceilalţi trei bărbaţi îl priveau cu atenţie, ferindu-se din calea lui.

Roy urmări cablul gri de-a lungul podelei. Dispărea în spatele unei biblioteci înalte.

Mergând pe urma sârmei de la alarmă, Johnson ajunse în cealaltă parte a bibliotecii.

Roy smuci cablul cel gri, iar Johnson sârma de la alarmă. Cărţile aflate pe rafturi se clătinară cu zgomot.

Roy îşi ridică privirea de la cablul asupra căruia îşi îndreptase până atunci întreaga atenţie. Aproape în faţa lui, puţin mai sus decât nivelul ochilor, o lentilă de vreo trei centimetri diametru se ivea nedesluşit printre tomurile groase de istorie. Împinse cărţile de pe raft, dezvăluind o cameră video compactă.

— Ce dracu’ e asta? întrebă Johnson.

Pe ecranul monitorului, numărătoarea ajunsese la 48 în partea de sus a coloanei.

— Când ai distrus contactul magnetic de la uşă, ai pornit camera video, îi explică Roy.

Lăsă cablul din mână şi înşfăcă un volum de pe raft.

Johnson spuse:

— Păi, dacă distrugem caseta video, nimeni n-o să ştie că am fost aici.

În timp ce deschidea cartea şi rupea un colţ dintr-o pagină, Roy zise:

— Nu-i chiar atât de simplu. Când ai pornit camera, ai activat întregul sistem şi ai iniţiat o convorbire telefonică rapidă cu exteriorul.

— Ce sistem?

— Camera video intră în cutia aceea verde, dreptunghiulară, de pe birou.

— Mda? Şi la ce foloseşte?

Fără a mai pierde timpul, Roy scuipă pe bucata de hârtie pe care o rupsese din carte şi o lipi peste lentilă.

— Nu sunt foarte sigur ce face, dar într-un fel sau altul cutia procesează imaginea video, o translatează într-o altă formă de comunicare şi o predă computerului.

Păşi spre ecranul monitorului. Era mai puţin tensionat decât până să fi găsit camera, fiindcă acum ştia ce se întâmplă. Nu-l încânta – dar cel puţin pricepuse.

51
50
50

Al doilea număr se transformă în 51. Apoi al treilea.

Bâzzzz.

— La fiecare patru sau cinci secunde, computerul îngheaţă un cadru de date de pe banda video şi îl trimite înapoi la cutia verde. Atunci se schimbă primul număr.

Aşteptară. Nu prea mult.

52
51
51

— Cutia verde, continuă Roy, transmite datele la modem şi atunci se schimbă al doilea număr.

52
52
51

— Modemul transformă datele în cod, le trimite la telefon, apoi se modifică şi al treilea număr şi...

52
52
52

—...la celălalt capăt al firului procesul se inversează, transformând datele codificate din nou în imagine vizuală.

— Fotografie? bâigui Johnson. Fotografie a noastră?

— Tocmai a primit a cincizeci şi doua poză de când am intrat în cabană.

— La naiba!

— Cincizeci au fost clare şi frumoase – înainte de a obtura lentila camerei.

— Unde? Unde le recepţionează?

— Trebuie să urmărim convorbirea telefonică pe care a iniţiat-o computerul în momentul în care aţi spart uşa, zise Roy, arătând spre becul roşu de pe telefonul cu şase linii. Grant nu a vrut să ne întâlnească personal, dar şi-a dorit să afle cum arătăm.

— Deci acum ne priveşte pozele?

— Probabil că nu. La celălalt capăt poate fi un simplu automat, ca şi acesta. Dar o să se oprească pentru a verifica dacă i s-a transmis ceva. Până atunci, cu puţin noroc, o să găsim telefonul la care s-a efectuat convorbirea şi o să-l aşteptăm acolo.

Ceilalţi trei bărbaţi se retrăseseră departe de computere. Priveau aparatura, superstiţioşi.

Unul dintre ei zise:

— Cine *este* tipul?

Roy spuse:

— N-are nimic deosebit. E doar un om odios şi bolnav.

— De ce n-ai scos din priză drăcia aia când ţi-ai dat seama că ne filmează? îl admonestă Johnson.

— Deja ne avea, oricum era prea târziu. Şi poate şi-a instalat sistemul în aşa fel, încât hard-disk-ul să se şteargă dacă este scos din priză. Atunci n-am mai fi aflat ce programe sau informaţii sunt conţinute în memoria computerului. Câtă vreme sistemul rămâne intact, ne-am putea forma o idee despre ce pusese el la cale. Poate că o să reuşim să-i reconstituim acţiunile din ultimele zile, săptămâni, chiar luni. O să căpătăm câteva indicii despre locul în care s-a dus – şi poate, cine ştie, vom fi în stare să o găsim şi pe femeie, tot prin el.

55
55
55

Bâzzzz.

Ecranul sclipi scurt şi Roy tresări. Coloana celor trei numere fu înlocuită de două cuvinte: NUMĂRUL MAGIC.

Telefonul se deconectă. Lumina roşie care indica linia se stinse.

— Foarte bine, zise Roy. Încă mai putem să urmărim telefonul prin înregistrările automate ale companiei telefonice.

Ecranul monitorului se întunecă.

— Ce se întâmplă? întrebă Johnson.

Alte două cuvinte apărură: CREIER MORT.

Roy zbieră:

— Ticălosule, nemernicule, cicatrice scârboasă!

Alfonse Johnson făcu un pas în spate, evident surprins de o asemenea furie la un om care întotdeauna fusese atât de binevoitor şi de calm.

Roy trase scaunul de la birou şi se aşeză. Când îşi puse mâinile pe tastatură, cuvintele CREIER MORT se stinseră de pe ecran.

Apăru imediat un fond albastru-deschis.

Înjurând, Roy încercă să intre în meniul de bază.

Albastru. Albastru-limpede.

Degetele îi zburară peste taste.

Limpede. Nemişcat. Albastru.

Hard-disk-ul era gol. Până şi sistemul de operare – mai mult ca sigur intact – îngheţase şi devenise nefuncţional.

Grant îşi curăţase urmele şi apoi îşi bătuse joc de ei cu anunţul CREIER MORT.

Respiră adânc. Încet şi adânc. Inspiră vaporii de culoarea piersicii ai calmului. Expiră aburii verzi ca fierea ai încordării şi ai mâniei. Să intre binele, să iasă răul.

Când Spencer şi Rocky ajunseră în Vegas, puţin înainte de miezul nopţii, baricadele falnice ale tuburilor de neon ce clipeau, se unduiau şi pulsau în vârtejuri de-a lungul bulevardului transformau noaptea în plină zi cu luminile lor. Chiar şi la acea oră, maşinile se înghesuiau pe Las Vegas Boulevard South. Mulţimi de oameni umpleau trotuarele, cu chipurile stranii, uneori diavoleşti, reflectând razele fantasmagorice ale neoanelor; se agitau din cazino în cazino şi apoi se întorceau, aidoma unor insecte în căutarea lucrurilor dorite şi înţelese numai de ele.

Energia dinamică a peisajului îl tulburase pe Rocky. Chiar dacă privea din interiorul sigur al Explorer-ului, prin ferestrele închise ermetic, câinele începuse să tremure. Scheuna şi îşi răsucea nelinişţit capul, de la dreapta la stânga, ca şi cum ar fi presimţit un atac iminent, nefiind capabil să discearnă din ce direcţie avea să vină pericolul. Poate cu un al şaselea simţ, câinele percepuse nevoia febrilă a celor mai mulţi dintre jucătorii împătimiţi, lăcomia prădătoare a prostituatelor şi a trişorilor, disperarea celor care pierduseră totul.

Depăşiră gloata gălăgioasă şi traseră peste noapte la un motel de lângă parcarea Maryland, la mică distanţă de bulevard. Fără vreun cazino sau vreun restaurant în preajmă, locul era tăcut.

Extenuat, Spencer află că poate adormi uşor şi într-un pat prea moale. Visă o uşă roşie, pe care o deschidea repetat, de zece, de douăzeci, de o sută de ori. Uneori, în partea cealaltă găsea un întuneric care mirosea a sânge, străpungându-i fulgerător inima. Alteori o vedea pe Valerie,

dar când încerca s-o atingă, ea se retrăgea uşor şi uşa se trântea imediat.

Vineri dimineaţă, după ce făcu un duş şi se bărbieri, Spencer umplu un castron cu hrană pentru câini şi un altul cu apă, le puse pe podea lângă pat şi se îndreptă spre uşă.

— Jos e o cafenea. Îmi iau micul dejun şi plecăm după ce mă întorc.

Câinele nu vroia să fie lăsat singur. Scânci rugător.

— Aici eşti în siguranţă, zise Spencer.

Deschise cu prudenţă uşa, aşteptându-se ca Rocky să o zbughească afară.

În loc să profite de libertatea oferită, dulăul se aşeză în fund, ghemuindu-se patetic, cu capul plecat.

Spencer păşi afară pe veranda acoperită. Privi înapoi în cameră.

Rocky nu se mişcase. Tremura.

Oftând, Spencer intră din nou şi închise uşa.

— OK, înfulecă tu primul, apoi o să vii cu mine să mănânc şi eu.

Rocky îşi urmări stăpânul în timp ce se aşeza în fotoliu. Se duse până la castron, îi aruncă o căutătură lui Spencer şi apoi privi din nou uşa.

— Nu plec nicăieri, îl linişti Spencer.

În loc să hăpăie rapid, ca de obicei. Rocky mâncă cu o delicateţe şi un calm necaracteristice unui câine. Ca şi cum ar fi crezut că avea să fie cea din urmă masă, aşa o savura.

După ce termină, Spencer spălă castroanele, le uscă şi le puse în bagajul din Explorer.

Vegasul putea fi la fel de călduros în februarie ca într-o primăvară târzie, dar deşertul înalt era uneori stăpânit de o iarnă schimbătoare, cu dinţii foarte ascuţiţi când îşi dorea

să muşte. În acea dimineaţă de vineri, cerul era cenuşiu, iar temperatura foarte scăzută. Dinspre munţii din vest sufla un vânt la fel de îngheţat ca o inimă păcătoasă de şef.

După ce îşi încărcă bagajul, se îndreptară către un colţ retras de lângă un tufiş stufos din dosul motelului. Spencer stătu de pază cu spatele întors şi umerii gârboviţi, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor, în timp ce Rocky răspundea nevoilor fizice.

Apoi se întoarseră la Explorer şi Spencer conduse din aripa sudică a motelului spre cea nordică, unde se afla cafeneaua. Parcă lângă trotuar, în faţa ferestrelor mari din sticlă.

În restaurant, îşi alese o masă de la care putea vedea Explorer-ul care se afla la mai puţin de şase metri depărtare. Rocky se înălţă cât de tare putu în scaunul maşinii, urmărindu-şi stăpânul prin parbriz.

Spencer comandă ouă, cartofi prăjiţi, pâine şi cafea. În timp ce mânca se uita mereu înspre Explorer, din care Rocky îl privea curios.

De câteva ori, Spencer îi făcu semne cu mâna.

Dulăul era extrem de încântat. Dădea din coadă de fiecare dată când Spencer îi acorda atenţie. La un moment dat, îşi săltă labele pe tabloul de bord şi îşi strivi nasul de parbriz, rânjind.

— Ce ţi-or fi făcut, amice? Ce ţi-or fi făcut de-ai ajuns în halul asta? se întrebă Spencer cu voce tare, sorbindu-şi cafeaua, în timp ce-şi privea cu drag câinele.

Roy Miro îi lăsă pe Alfonse Johnson şi pe ceilalţi bărbaţi să cerceteze fiecare centimetru pătrat al cabanei

din Malibu, iar el hotărî să se întoarcă în Los Angeles. Cu puţin noroc, ar fi putut găsi, printre lucrurile personale ale lui Grant, ceva care să răspândească lumină asupra psihicului său, să dezvăluie vreun aspect necunoscut din trecut sau să le dea un fir care să-i conducă spre locul unde se afla.

Agenţii biroului din centru penetrau deja sistemul companiei de comunicaţii, încercând să găsească telefonul la care sunase computerul din cabană. Probabil că Grant îşi acoperise urmele. Ar fi fost norocoşi dacă reuşeau să descopere, până a doua zi la aceeaşi oră, la ce număr şi unde primise cele cincizeci de imagini luate de camera video.

Îndreptându-se spre sud pe Coast Highway, Roy îşi puse telefonul celular pe modul vorbire şi îl sună pe Kleck, în Orange County.

Deşi părea plictisit, John Kleck îi răspunse cu o voce profundă şi amabilă.

— Am început s-o urăsc pe ticăloasa asta şmecheră, spuse el, referindu-se la femeia care fusese Valerie Keene până în momentul în care îşi abandonase maşina la Aeroportul John Wayne, miercuri, şi devenise iarăşi o nouă persoană.

Ascultându-l, lui Roy i se păru dificil să şi-l închipuie pe agentul stângaci, cu chipul uimit, ca de păstrăv. Vocea lui vibrantă de bas te făcea să crezi că ar fi un cântăreţ negru de rock de pe timpul Beatles-ilor, înalt, cu umeri largi.

Toate rapoartele pe care le prezenta Kleck păreau de o importanţă vitală – chiar şi atunci când nu conţineau

nimic deosebit. La fel şi acum. Kleck şi echipajul lui nu-şi formaseră nici o idee încotro ar fi putut pleca femeia.

— Ne extindem căutarea la agenţiile de închiriat maşini de pe teritoriul districtului, intonă Kleck. Verificăm şi automobilele furate. Orice chestie cu roţi dispărută în cursul zilei de miercuri – o punem pe lista de soluţii posibile.

— N-a mai furat niciodată vreo maşină, observă Roy.

— Tocmai de aceea e posibil să fi furat una acum, să ne scoată din tipare. Sunt îngrijorat numai să nu fi plecat cu autostopul. N-am reuşi să-i mai adulmecăm urma în acest caz.

— Dacă a făcut autostopul, ţinând cont de toţi nebunii aflaţi la ora actuală în libertate, zise Roy, nu trebuie să ne mai facem probleme. Este deja violată, asasinată, decapitată, cu maţele scoase şi dezmembrată.

— Asta nu m-ar deranja, spuse Kleck. Numai să pun mâna pe o bucată din corpul său, ca să o pot identifica.

După discuţia cu Kleck, deşi dimineaţa abia începuse, Roy fu convins că ziua nu avea să-i aducă decât veşti proaste.

De obicei nu era pesimist. Îi detesta pe pesimişti. Dacă ar fi existat prea mulţi pesimişti care să-şi rostogolească gândurile în acelaşi timp, atunci ar fi putut distorsiona realitatea, iar rezultatul ar fi constat în cutremure, tornade, trenuri deraiate, avioane prăbuşite, ploi acide, cancere, întreruperi ale comunicării prin microunde şi o atmosferă primejdios de morocănoasă printre oamenii de rând. Cu toate acestea, nu reuşea să-şi alunge proasta dispoziţie.

Sperând să-şi ridice moralul, începu să conducă numai cu mâna stângă, extrase comoara Guineverei din recipientul Tupperware şi o puse lângă el pe scaun.

Cinci degete desăvârşite. Perfecte, naturale, cu unghiile nevopsite, ovale, fiecare cu partea ei albă în formă de semilună din vârf. Şi cele mai frumoase paisprezece falange pe care le văzuse: nici una cu un milimetru mai mult sau mai puţin faţă de lungimea ideală. Pe dosul graţios curbat al palmei, o piele foarte îngrijită; cinci metacarpiene cu cele mai splendide forme pe care sperase vreodată să le admire. Epiderma era palidă, dar fără cusur, la fel de netedă precum ceara topită a lumânărilor de pe masa lui Dumnezeu.

Îndreptându-se spre est, în drum către centru, Roy arunca din când în când o privire comorii Guineverei, şi fiecare imagine furată îi îmbunătăţea starea de spirit. Se înviorase deja când dădu cu ochii de Parker Center şi de sucursala principală a Departamentului de Poliţie din Los Angeles.

Fără tragere de inimă, oprindu-se la un semafor, aşeză mâna la loc în recipient. Puse racla împreună cu preţiosul ei conţinut sub scaunul şoferului.

La Parker Center, după ce îşi lăsă maşina în parcarea rezervată vizitatorilor, se urcă într-un lift din garaj şi, folosindu-şi legitimaţia de FBI, ajunse la etajul cinci. Avea întâlnire cu căpitanul Harris Descoteaux, care îl aştepta în birou.

Roy purtase o discuţie telefonică scurtă cu Descoteaux şi nu rămase surprins acum, când descoperi că se găsea în faţa unui negru. Poseda pielea aceea frumoasă, întunecată şi lucioasă pe care o întâlneai uneori la cei

originari din Caraibe, şi, cu toate că locuia de mulţi ani în Los Angeles, cântecele din insulă încă mai împrumutau vocii sale o melodicitate aparte.

Cu pantaloni bleumarin, bretele vărgate, cămaşă albă şi cravată albastră cu dungi roşii oblice, Descoteaux avea echilibrul, demnitatea şi gravitatea unui judecător de la Curtea Supremă, chiar dacă îşi suflecase mânecile şi jacheta îi atârna de spătarul scaunului.

După ce îi strânse mâna lui Roy, Harris Descoteaux arătă spre singurul scaun pentru oaspeţi şi spuse:

— Vă rog, luaţi loc.

Micul birou nu era la înălţimea persoanei care-l ocupa. Prost aerisit. Sărăcăcios mobilat.

Lui Roy îi păru rău pentru Descoteaux. N-ar fi trebuit ca vreun angajat guvernamental din conducere, indiferent dacă făcea parte dintr-o organizaţie de apărare a legii sau nu, să-şi desfăşoare activitatea într-un asemenea birou înghesuit. Serviciul public presta o muncă nobilă, iar Roy considera că toţi cei care ajungeau să lucreze acolo ar fi meritat să fie trataţi cu mult respect, recunoştinţă şi generozitate.

Aşezându-se pe scaunul din spatele biroului, Descoteaux spuse:

— FBI-ul a confirmat identitatea dumneavoastră, dar nu mi-a destăinuit de ce caz vă ocupaţi.

— O problemă de securitate naţională, îl asigură Roy.

Orice întrebare despre Roy, adresată FBI-ului, era direcţională către Cassandra Solinko, valoroasa asistentă administrativă a directorului. Accepta să mintă (dar nu şi în scris) că Roy lucra în Birou; însă nu avea cum să dezvăluie

natura investigaţiilor sale, fiindcă nu ştia cu ce anume se ocupa el.

Descoteaux se încruntă:

— O problemă de securitate... Destul de vag.

Dacă Roy intra în vreun bucluc – de felul celor care să implice investigaţii ale Congresului sau să apară pe prima pagină a ziarelor – Cassandra Solinko ar fi negat că îl atestase ca fiind angajat al FBI-ului. În caz că nu ar fi fost crezută şi s-ar fi trezit citată la proces pentru a mărturisi puţinele lucruri pe care le cunoştea despre Roy, ori despre Agenţia Fără Nume, în mod sigur ar fi suferit o embolie cerebrală, un infarct sau vreo coliziune fatală cu parapetul unui pod. Era conştientă de consecinţele posibile ale colaborării.

— Regret, căpitane Descoteaux, dar nu pot să vă dau detalii.

Roy avea să suporte consecinţe similare dacă ar fi provocat necazuri. Serviciile publice puteau constitui uneori o carieră groaznic de stresantă – încă un motiv pentru care birourile confortabile, beneficiile generoase şi avantajele materiale virtual nelimitate erau, în viziunea lui Roy, complet justificate.

Lui Descoteaux nu-i plăcea să fie tratat cu indiferenţă. Înlocuindu-şi încruntarea cu un zâmbet plin de o naturaleţe insulară, el spuse:

— E dificil să vă acord asistenţă fără să cunosc întreaga problemă.

Ar fi fost uşor să cedezi în faţa farmecului lui Descoteaux, să-i confunzi mişcările deliberate, dar fluide, cu calmul firii tropicale, să te înşele vocea lui melodioasă, determinându-te să-l consideri o persoană frivolă.

Însă Roy văzu adevărul în ochii căpitanului – imenşi, la fel de negri şi lichizi ca tuşul, la fel de direcţi şi sfredelitori ca în portretele lui Rembrandt. Ochii dezvăluiau inteligenţa, răbdarea şi curiozitatea neobosită care defineau cel mai talentat bărbat din domeniul său.

Răspunzând zâmbetului lui Descoteaux cu unul şi mai dulce, convins că înfăţişarea lui de Moş Crăciun tânăr şi zvelt se potrivea farmecului caraibean, Roy zise:

— De fapt, nu am nevoie de ajutor propriu-zis, adică nu de servicii sau de oameni. Ci doar de o mică informaţie.

— V-o dau cu plăcere dacă pot, spuse căpitanul.

Voltajul celor două zâmbete rezolva temporar problema iluminării inadecvate din micul birou.

— Înainte să fiţi promovat în organizaţia centrală, începu Roy, am impresia că aţi fost căpitan de divizie.

— Da. La Divizia Vestică a Los Angelesului.

— Vă amintiţi cumva de un ofiţer care a servit sub comanda dumneavoastră, ceva mai mult de un an – Spencer Grant?

Ochii lui Descoteaux se măriră uşor.

— Da, bineînţeles. Îmi amintesc de Spence. Chiar foarte clar.

— Era un poliţist bun?

— Cel mai bun, spuse fără ezitare Descoteaux. Academia de poliţie, calificare în criminologie, servicii speciale – avea un *fond* solid.

— Deci un bărbat foarte competent?

— „Competenţă” nu e un termen potrivit în cazul lui Spence.

— Inteligent?

— Extraordinar.

— Cei doi spărgători de maşini pe care i-a ucis... Au fost îndreptăţite focurile?

— La naiba, da, foarte îndreptăţite. Unul dintre ei era căutat pentru crimă, iar pe numele celuilalt nenorocit fuseseră emise trei mandate de arestare. Amândoi îl atacaseră şi trăseseră în el. Spence n-a avut de ales. Comisia de anchetă l-a achitat la fel de repede pe cât Dumnezeu l-a primit pe Sfântul Petru în Rai.

Roy continuă:

— Cu toate acestea nu s-a mai întors în echipă.

— Nu mai vroia să poarte armă.

— Fusese cavalerist în armata S.U.A.?...

Descoteaux dădu afirmativ din cap.

— Plecase de mai multe ori în misiune în America Centrală şi în Orientul Mijlociu. Fusese nevoit să ucidă şi înainte, iar în final a fost obligat să renunţe la ideea unei cariere în serviciul public.

— Din cauza felului cum se simţea când trebuia să omoare?...

— Nu. Mai mult... Cred că nu era întotdeauna convins de legitimitatea crimei, indiferent de opiniile politicienilor. Însă e doar o bănuială. Nu ştiu sigur ce gândea.

— Un bărbat pe care îl deranjează să folosească o armă împotriva unei alte fiinţe umane – asta-i de înţeles, murmură Roy. Dar faptul că a renunţat la armată în favoarea poliţiei... mă nedumereşte.

— Îşi închipuia că, fiind poliţist, putea să ia decizii mai juste cu privire la utilizarea armelor mortale. În orice caz, acesta fusese visul lui. Visurile mor cu greu.

— Visul lui fusese să devină poliţist?

— Nu neapărat. Doar să fie un tip cumsecade în uniformă, care să-şi rişte viaţa în ajutorul semenilor, să salveze destine şi să apere legea.

— Un tânăr altruist, zise Roy cu o nuanţă de sarcasm.

— Mai există dintr-aştia. De fapt mulţi sunt aşa, cel puţin la început. Îşi privi mâinile negre ca smoala, încrucişate peste sugativa verde de pe birou. În cazul lui Spence, idealurile înalte l-au mânat spre armată, apoi spre poliţie... Dar a fost ceva mai mult decât atât. Pe undeva... Ajutându-i pe oameni în toate modurile în care îi poate ajuta un poliţist, Spence încerca să se cunoască mai bine, să ajungă la un compromis cu el însuşi.

Roy spuse:

— Deci avea probleme psihologice?

— Fără legătură cu munca pe care o făcea.

— Da? Şi atunci ce încerca să înţeleagă despre el însuşi?

— Nu ştiu. Cred că totuşi ceva din urmă.

— Din urmă?

— Din trecut. Îl cară în spate de parcă ar fi o piatră de moară.

— Are vreo legătură cu cicatricea? întrebă Roy.

— Cred că *totul* are legătură cu cicatricea.

Descoteaux îşi ridică privirea de pe sugativă. Ochii lui uriaşi şi întunecaţi erau plini de compasiune. Avea nişte ochi excepţionali, teribil de expresivi. Dacă ar fi aparţinut unei femei, probabil că Roy şi-ar fi dorit să-i obţină.

— Cum şi-a căpătat cicatricea, ce s-a întâmplat? întrebă Roy.

— Tot ce mi-a spus a fost că suferise un accident în copilărie. Bănuiesc că un accident de maşină. Nu prea vroia să vorbească despre asta.

— Îşi făcuse prieteni apropiaţi în poliţie?

— Prea apropiaţi, nu. Era un tip plăcut, dar singuratic.

— Un izolat, zise Roy, clătinând înţelegător din cap.

— Nu. Nu în felul în care vă închipuiţi. N-o să se izoleze niciodată într-un turn, împuşcând totul în preajmă. Oamenii îl plăceau; el îi iubea pe oameni. Avea doar o... rezervă.

— După împuşcăturile acelea şi-a dorit o muncă de birou. Mai precis, a cerut să fie transferat la Agenţia de Luptă contra Infracţiunilor pe Computer...

— Nu, *ei* au venit la *el*. Cei mai mulţi ar fi surprinşi să afle – dar sunt sigur că dumneavoastră ştiţi – că avem ofiţeri care au absolvit Dreptul, Psihologia sau Criminologia, la fel ca şi Spencer Grant. Aceştia îşi sporesc cunoştinţele nu fiindcă şi-ar dori alte cariere sau avansarea în grad. Ei vor să rămână pe stradă. Iubesc munca asta şi îşi închipuie că puţină învăţătură suplimentară îi va ajuta să-şi realizeze mai bine îndatoririle. Se simt obligaţi, făcuţi pentru aşa ceva. Ei doresc numai să fie *poliţişti* şi...

— Admirabil, sunt convins. Deşi unii ar putea zice că sunt nişte reacţionari cu inimi de piatră, incapabili să renunţe la *puterea* pe care o au ca poliţişti.

Descoteaux clipi.

— Păi, oricum, dacă unul dintre ei îşi doreşte să fie în forţa activă, asta nu înseamnă că nu se mai ocupă şi de altceva. Departamentele se folosesc de cunoştinţele lor. Biroul Administrativ, Divizia de Contrainformaţii,

Departamentul Crimei Organizate şi majoritatea agenţiilor poliţieneşti – toate şi-l disputau pe Spencer. El a ales ALIC.

— Adică a *apelat* la ALIC?

— N-a avut nevoie. După cum am zis, *ei* au venit la *el*.

— Înainte de a intra în ALIC, a fost pasionat de computere?

— Pasionat? Descoteaux abia se mai putea stăpâni. Ştia cum să se folosească de computere în munca lui, dar nu era obsedat de ele. Spence nu are nici o pasiune. Este un om de încredere şi, totodată un om puternic.

— În afară de faptul – acestea sunt cuvintele dumneavoastră – că încearcă să se cunoască mai bine, să ajungă la un compromis cu el însuşi.

— Nu asta facem cu toţii? spuse căpitanul pe un ton tranşant.

Se ridică şi se întoarse cu spatele la Roy, uitându-se pe mica fereastră dindărătul biroului. Şipcile de la jaluzele erau murdare. Privi printre ele oraşul înveşmântat în smog.

Roy aştepta. Prefera să-l lase pe Descoteaux să-şi descarce furia. Bietul bărbat o merita. Avea un birou îngrozitor de mic. Şi nu exista nici măcar o toaletă.

Întorcându-şi faţa spre Roy, căpitanul reluă:

— Nu ştiu ce credeţi că a făcut Spencer. Şi nu are nici un sens să vă întreb...

— Securitate naţională, îi confirmă Roy, plin de sine.

—...dar greşiţi în legătură cu el. Nu este omul care să se schimbe vreodată în rău.

Roy îşi ridică sprâncenele.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Faptul că se frământă.

— Într-adevăr? De ce?

— Se întreabă ce e bine şi ce e rău. Îl frământă deciziile pe care le ia. În tăcere, în singurătate – dar se frământă.

— Nu asta facem cu toţii? i-o întoarse Roy, ironic, sculându-se în picioare.

— Nu. Nu în vremurile astea. Oamenii cred că totul este relativ; inclusiv morala.

Lui Roy nu i se păru că Descoteaux ar fi vrut să-i strângă mâna, aşa că zise numai:

— Ei bine, vă mulţumesc că m-aţi primit, căpitane.

— Oricare ar fi delictul, domnule Miro, omul pe care îl căutaţi e absolut sigur că tot ceea ce face el este drept.

— O să reţin.

— Nimeni nu-i mai periculos decât cineva convins de superioritatea sa morală, spuse apăsat Descoteaux.

— Foarte adevărat, replică Roy deschizând uşa.

— Dar o persoană ca Spencer... Nu poate fi un duşman. De fapt, cei ca el reprezintă unicul motiv pentru care blestemata asta de civilizaţie nu ne-a înnebunit încă pe toţi.

Păşind pe culoar, Roy mai adăugă:

— O zi bună.

— De oricare parte s-ar găsi Spencer, spuse Descoteaux calm, dar cu o inconfundabilă beligeranţă, îmi pun fundul la bătaie că este de partea cea dreaptă.

Roy închise uşa biroului. Pe drumul spre lift se hotărî să-l omoare pe Harris Descoteaux. Poate o va face personal de îndată ce va termina cu Spencer Grant.

În timp ce se îndrepta către maşină, se linişti. Ajuns din nou în plină stradă, cu comoara Guineverei pe scaunul de lângă el, Roy îşi recăpătă suficient controlul, încât să

realizeze că o execuţie rapidă nu constituia un răspuns convenabil la insinuările jignitoare ale lui Descoteaux. Îi stătea în putere să-i aplice pedepse mai groaznice decât moartea.

*

Cele trei aripi ale complexului de apartamente cu două etaje înconjurau o piscină modestă. Un vânt rece despica apa în valuri mici care plesneau pereţii din faianţă, iar Spencer detectă mirosul de clor în timp ce traversa curtea.

Cerul era mai jos decât fusese înainte de micul dejun, asemenea unui giulgiu din cenuşă care se aşternuse deasupra oraşului. Frunzele dese ale palmierilor răscoliţi de vânt fremătau, pocneau şi foşneau, parcă avertizând că vine furtuna.

Ţopăind în jurul lui Spencer, Rocky strănută de vreo două ori din cauza mirosului de clor, dar nu se nelinişti la vederea palmierilor bătuţi de vânt. Încă nu întâlnise vreun copac care să-l sperie. Dar asta nu însemna că n-ar fi putut exista şi un asemenea copac diavolesc. Când se cufunda în ciudatele lui stări de spirit, când se simţea deprimat şi i se părea că un vrăjitor rău îl pândeşte din umbră – probabil şi un răsad veştejit de cincisprezece centimetri, dintr-un ghiveci, l-ar fi terorizat.

Judecând după datele pe care Valerie – pe atunci numită Hannah May Rainey – le furnizase pentru a-şi obţine permisul de angajat la cazino, ea locuise în acest complex de apartamente. La numărul 2-D.

Apartamentele de la etajul al doilea aveau balcoane închise care dădeau în curte şi acopereau aleea din faţa locuinţelor de la parter. În timp ce Spencer şi Rocky urcau scările din beton, un stâlp desprins din balustrada de fier pătată de rugină scârţâia în bătaia vântului.

Îl adusese şi pe Rocky pentru că un câine drăguţ spărgea cel mai uşor gheaţa. Oamenii aveau tendinţa de a-i acorda încredere unei persoane care şi-o câştigase deja pe cea a câinelui, şi îşi deschideau mai uşor inimile în faţa unui străin posesor al unui dulău atrăgător – în ciuda aurei lui întunecate şi a cicatricei care-i străbătea faţa de la ureche până la bărbie. Atât de puternic seducea farmecul canin.

Fostul apartament al Valeriei-Hannah se afla în aripa centrală a clădirii în formă de U, în spatele curţii. Draperiile acopereau geamurile mari din dreapta uşii. La stânga, o fereastră micuţă ascundea bucătăria. Deasupra soneriei exista un nume: Traven.

Spencer sună şi aşteptă.

Singura lui speranţă era ca Valerie să fi împărţit apartamentul cu cineva, iar acest cineva să nu se fi mutat. Locuise acolo cel puţin patru luni, timp în care lucrase la Mirage. Cu toate că, probabil, Valerie trăise în minciună, la fel ca şi în California, colega ei ar fi putut să observe vreun lucru care să-l conducă în trecut, înainte de Nevada, aşa cum Rosie îl îndrumase din Santa Monica spre Vegas.

Sună din nou la uşă.

Deşi era ciudat că încerca să o găsească aflând de unde venise, în loc să cerceteze în ce direcţie plecase, Spencer nu avusese de ales. Nu deţinea mijloacele necesare ca să-i urmărească mişcările făcute după fuga din Santa Monica. În plus, ducându-se înapoi, exista o mai mică

probabilitate să se lovească de agenţii federali – sau ce-or fi fost aia – porniţi pe urmele ei.

Auzise soneria răsunând înăuntru. Cu toate acestea, ciocăni.

I se răspunse, dar nu din fostul apartament al Valeriei. Departe, în dreapta, de-a lungul balcoanelor, uşa de la 2-E se deschise şi o femeie căruntă, trecută de şaptezeci de ani, apăru în prag şi-l privi iscoditor.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— O caut pe domnişoara Traven.

— A, lucrează în tura de dimineaţă la Caesars Palace. Vine peste vreo câteva ore.

Era o femeie scundă şi durdulie, cu un chip cumsecade, purtând nişte pantofi ortopedici ce scârţâiau, ciorapi la fel de groşi ca pielea unui dinozaur, o rochie de casă gri cu galben şi un cardigan de un verde-crud.

Spencer spuse:

— Păi, de fapt, eu o caut pe...

Rocky, ascunzându-se după Spencer, se încumetă să-şi scoată nasul printre picioarele stăpânului pentru a arunca o privire bunicuţei de la 2-E, iar bătrâna ţipă de plăcere când îl reperă. Deşi mai mult şontâcăia decât mergea, ea se catapultă peste prag cu exuberanţa unui copil care nu cunoaşte semnificaţia cuvântului „artrită”. Vorbind nearticulat ca un bebeluş, se apropie cu o viteză care îl uimi pe Spencer şi îl sperie îngrozitor pe Rocky. Câinele schelălăi, femeia se aruncă asupra lui scoţând exclamaţii drăgăstoase, câinele încercă să se urce pe piciorul stâng al lui Spencer ca şi cum ar fi vrut să se ascundă sub jacheta lui, iar femeia spuse: „Dulceaţă mică, dulceaţă mică...” Rocky se lipi de podeaua balconului, aproape leşinând din

cauza terorii, strângându-se într-un ghem, acoperindu-şi ochii cu lăbuţele din faţă, pregătit pentru o moarte violentă şi inevitabilă.

*

Piciorul stâng al lui Bosley Donner alunecă de pe suportul scaunului său cu rotile şi se târî de-a lungul aleii. Râzând şi oprindu-se brusc, Donner îl ridică imediat cu ambele mâini şi îl trânti la locul lui.

Dotat cu o baterie puternică şi cu un sistem de propulsie de la o maşinuţă de golf, mijlocul de transport al lui Donner era capabil de o viteză considerabil mai mare decât orice scaun cu rotile obişnuit. Roy Miro îl ajunse din urmă, respirând din greu.

— V-am spus că bebeluşul asta se poate *mişca*, zise Donner.

— Da. Văd. Impresionant, gâfâi Roy.

Se aflau în curtea din spate a reşedinţei de şaisprezece mii de metri pătraţi din Bel Air a lui Donner, unde o panglică lată de beton cărămiziu fusese aşternută pentru a-i permite neputinciosului proprietar să ajungă în orice colţ al peisajului elaborat pe care îl stăpânea. Aleea urca şi cobora permanent, trecea printr-un tunel în celălalt capăt al grădinii şi se încolăcea în serpentine pe lângă palmierii Phoenix sau regali, pe lângă giganticii lauri indieni şi melaleuca, îmbrăcaţi în jachetele lor de scoarţă păroasă. În mod evident, Donner îşi proiectase aleea gândindu-se obsedant la un *montagnes russes*.

— Stiţi, e ilegal, spuse Donner.

— Ilegal?

— E împotriva legii să modifici în acest fel un scaun pe rotile.

— Păi sigur, îmi dau seama din ce motiv.

— Puteţi? Eu nu. E scaunul *meu*.

— Gonind în felul asta pe pistă, aţi putea ajunge un quadriplegic, nu numai paraplegic.

Donner rânji şi dădu din umeri.

— Şi atunci aş automatiza scaunul pentru a-l putea conduce prin comenzi vocale.

La treizeci şi doi de ani, Bosley Donner nu-şi mai putea folosi picioarele de opt ani, după ce primise o schijă mare în coloana vertebrală în timpul unei misiuni poliţieneşti din Orientul Mijlociu, la care participase Unitatea de Cavalerie a S.U.A. din care făcea el parte. Era mic şi gras, foarte bronzat, cu părul blond tuns perie şi ochii albaştri-cenuşii, chiar mai blânzi decât ai lui Roy. Dacă invaliditatea sa îl deprimase vreodată, atunci el trecuse de mult peste, sau poate că învăţase doar să pareze.

Lui Roy îi displăcea individul din cauza condiţiilor extravagante de viaţă, a supărătoarei sale bune dispoziţii, a ţipătoarei cămăşi hawaiiene – şi a altor motive nedefinite.

— Oare societatea este răspunzătoare de o asemenea imprudenţă?

Donner se încruntă, încurcat, dar apoi faţa i se lumină.

— Aha, vreţi să spuneţi că aş putea fi o povară pentru societate. La dracu’, oricum nu mă folosesc de fondurile pentru îngrijiri medicale ale guvernului. M-ar băga în mormânt în fix şase secunde. Priviţi în jur, domnule Miro.

Sunt în stare să plătesc pentru ceea ce-mi doresc. Haideţi să vă arăt templul. Este într-adevăr un lucru deosebit.

Mărindu-şi brusc viteza, Donner se îndepărtă de Roy, coborând dealul printre umbrele împănate ale palmierilor şi paietele roşcat-aurii ale razelor de soare.

Forţându-se să-şi înăbuşe sentimentele, Roy îl urmă.

După ce fusese trecut în rezervă, Donner se întorsese la vechiul său talent, creând cu ingeniozitate personaje de desene animate. Cu mapa sa de prezentare câştigase o slujbă la o companie de felicitări. În timpul liber el concepuse o bandă desenată comică, şi sindicatul unui ziar de primă mână îi oferise un contract. După doi ani, devenise cel mai cunoscut producător de desene animate din ţară. Acum, datorită acestor personaje îndrăgite – pe care Roy le găsea complet idioate – Bosley Donner ajunsese o adevărată industrie: best-seller-uri, spectacole la TV, jucării, tricouri, propria sa linie de felicitări, produse brevetate, înregistrări şi multe altele.

La capătul lungii pante, aleea dădea în grădina unui templu clasic, împrejmuită de o balustradă. Cinci coloane se înălţau pe podeaua pavată cu dale din piatră, sprijinind o cornişă grea şi o boltă cu un fleuron sferic. Construcţia era înconjurată de primule englezeşti pline cu boboci în nuanţe intense de galben, roşu, roz şi purpuriu.

Donner stătea pe scaunul său în centrul templului din grădină, înfăşurat în umbre, aşteptându-l pe Roy. În acea poziţie ar fi putut părea o figură misterioasă; însă înălţimea lui redusă, faţa rotundă, părul tuns perie şi cămaşa hawaiiană cea ţipătoare, toate combinate, îl făceau să semene cu unul dintre personajele lui de desene animate.

Păşind în templu, Roy spuse:

— Îmi povesteaţi despre Spencer Grant.

— Într-adevăr? zise Donner cu o urmă de ironie.

De fapt, în ultimele douăzeci de minute, în vreme ce îl supusese pe Roy la o adevărată întrecere pe teritoriul proprietăţii, Donner povestise multe despre Grant — cu care fusese coleg în Cavaleria S.U.A. — însă nu dezvăluise nimic din trăirile lui interioare şi nici nu-i dăduse vreun amănunt important despre viaţa acestuia dinainte de armată.

— Îmi plăcea Hollywood, zise Donner. A fost cel mai tăcut om pe care l-am cunoscut vreodată, unul dintre cei mai politicoşi, mai inteligenţi – şi sigur cel mai introvertit. Cel mai puţin lăudăros om din lume. Şi putea fi foarte spiritual, dacă se afla în toane bune. Dar îşi era suficient sieşi. Nimeni nu a reuşit vreodată să-l cunoască cu adevărat.

— Hollywood? se miră Roy.

— Doar o poreclă pe care o foloseam când vroiam să glumim pe seama lui. Îi plăceau filmele vechi. De fapt, aproape că reprezentau o obsesie pentru el.

— Un anume tip de filme vechi?

— De suspans şi drame cu eroi răsuflaţi. În vremurile astea, spunea el, filmele au uitat cum arată eroii.

— Nu prea înţeleg...

— Susţinea că trebuie ca eroii să aibă un simţ mai ascuţit al răului şi al binelui decât se întâmplă acum. Îi plăceau *North by Northwest*, *Notorious*, *To Kill a Mockingbird*, pentru că eroii aveau nişte principii puternice şi o morală-beton. Îşi foloseau mai mult mintea decât armele.

— Da, zise Roy, acum există filme în care doi poliţişti parteneri distrug şi împuşcă jumătate de oraş pentru a-l prinde pe tipul cel rău...

—...folosesc cuvinte cu patru litere şi o mulţime de alte vorbe murdare...

—...sar în pat cu femei pe care le cunosc numai de două ore...

—...şi păşesc ţanţoş, pe jumătate dezbrăcaţi, pentru a-şi arăta muşchii, extraordinar de *plini* de ei.

Roy dădu din cap:

— Avea ceva dreptate.

— Starurile favorite ale lui Hollywood erau Cary Grant şi Spencer Tracy. Noi îl tachinam foarte des cu asta.

Roy rămase surprins că el şi Grant îşi formaseră aceleaşi opinii despre filmele actuale. Îl tulbura să afle că exista *măcar* un singur lucru asupra căruia să fie de acord cu un sociopat atât de periculos ca Grant.

Preocupat de descoperirea sa, auzise numai jumătate din cuvintele lui Donner.

— Îmi pare rău – l-aţi tachinat des cu ce?

— Păi nu era prea amuzant, deoarece Spencer Tracy şi Cary Grant probabil că fuseseră şi actorii preferaţi ai mamei lui, doar îl botezase cu numele lor. Dar un tip ca Hollywood, atât de tăcut şi modest, timid faţă de fete, care cu greu părea să *aibă* un ego – ei bine, consideram nostim faptul că se identifica atât de tare cu acel cuplu de staruri, cu eroii pe care îi interpretau. Împlinise nouăsprezece ani când îşi începuse pregătirea în cavalerie, dar pe undeva părea cu douăzeci de ani mai bătrân decât noi. Puteai vedea copilul din el numai în momentele în care se uita la filme vechi sau vorbea despre ele.

Roy simţi că tot ceea ce aflase era extrem de important – dar nu înţelegea de ce. Se găsea în pragul unei revelaţii, dar încă nu-i putea întrezări forma.

Îşi ţinu respiraţia, de teamă să nu se îndepărteze de descoperirea aflată atât de aproape.

O adiere caldă îi răsfiră părul de pe tâmple.

Pe dalele podelei, lângă piciorul stâng al lui Roy, un gândac negru şi leneş se târa cu greu în întâmpinarea straniului său destin.

Apoi, oarecum sinistru, Roy se trezi punând o întrebare de care nu fusese conştient până atunci:

— Sunteţi sigur că mama lui l-a numit după Spencer Tracy şi Cary Grant?

— Nu vi se pare evident? îi replică Donner.

— Este?

— Pentru mine este.

— V-a povestit el?

— Probabil. Nu-mi amintesc.

Adierea uşoară fremăta, gândacul se târa, şi un fior de plăcere îl străbătu pe Roy.

Bosley Donner zise:

— Încă n-aţi văzut cascada. E superbă. Este într-adevăr fantastică. Haideţi, trebuie s-o vedeţi.

Scaunul cu rotile ieşi din templu, cu motorul torcând.

Roy se răsuci să privească printre coloanele din piatră după Donner care, nepăsător, se îndepărta rapid pe o altă alee ce cobora în umbrele verzi ale văii înguste. Cămaşa strălucitoare cu model hawaiian părea cuprinsă de flăcări când se întrezărea printre scăpărările roşcat-aurii ale soarelui, iar apoi dispăru în dosul unui rond de ferigi australiene.

Roy descoperi trăsătura principală care îl enerva la Bosley Donner: desenatorul se simţea prea independent şi prea încrezător în forţele-i proprii. Deşi invalid, era extrem de calm şi de stăpân pe el.

Astfel de oameni reprezentau o imensă ameninţare la adresa sistemului. Ordinea civilă nu se putea menţine într-o societate populată de indivizi nesupuşi. Dependenţa fiecăruia constituia sursa puterii statului, iar dacă statul nu deţinea o forţă enormă, atunci progresul nu putea fi obţinut şi nici legea apărată.

Ar fi trebuit să se ia după Donner şi să-l lichideze în numele stabilităţii sociale, ca nu cumva şi alţii să-i urmeze exemplul, dar riscul de a fi observat de cine ştie ce martor i se părea prea mare. Doi grădinari munceau pământul şi doamna Donner sau vreun alt membru al gospodăriei ar fi putut privi pe fereastră în cel mai nepotrivit moment.

Pe de altă parte, fiind atât de emoţionat şi de preocupat ca urmare a ceea ce credea că descoperise despre Spencer Grant, Roy era nerăbdător să-şi confirme bănuielile.

Părăsi templul, atent să nu strivească gândacul cel negru, şi se îndreptă în direcţia opusă celei în care dispăruse Donner. Escaladă rapid gardul curţii din spate, se grăbi să ocolească imensa casă şi se aruncă în maşina parcată pe aleea circulară.

Extrase din plicul gros pe care i-l dăduse Melissa Wicklun una dintre pozele lui Grant şi o aşeză pe scaun. În afară de cicatricea aceea teribilă, iniţial i se păruse absolut comun. Acum ştia că avea sub ochi faţa unui monstru.

Din acelaşi plic mai scoase o copie a raportului pe care i-l ceruse cu o seară în urmă Mamei, pe care îl citise de

pe ecranul monitorului în camera lui din hotel, cu câteva ore înainte. Răsfoi până la numele false sub care Grant îşi plătea chitanţele.

Stewart Peck
Henry Holden
James Gable
John Humphrey
William Clark
Wayne Gregory
Robert Tracy

Roy extrase un creion din buzunarul interior al jachetei şi combină numele, alcătuind o altă listă:

Gregory Peck
William Holden
Clark Gable
James Stewart
John Wayne

Mai rămăseseră încă patru nume pe lista originală: Henry, Humphrey, Robert şi Tracy.

Bineînţeles, Tracy se potrivea propriului său prenume – Spencer. Şi, dintr-un motiv pe care nici Mama, nici el nu-l descoperiseră încă, nemernicul ăla şmecher şi stigmatizat probabil că mai folosea şi numele Cary, care se potrivea cu al lui – Grant, dar care lipsea de pe prima listă.

Mai rămâneau deci Henry, Humphrey şi Robert.

Henry. Fără îndoială că Grant opera uneori şi sub numele Fonda, probabil cu prenumele luat de la Burt Lancaster sau Gary Cooper.

Humphrey. În unele locuri, pe undeva, Grant era cunoscut ca domnul Bogart – şi prenumele vreunui alt star al filmelor de demult.

Robert. Era sigur că va descoperi faptul că Grant utiliza şi numele Mitchum sau Montgomery.

La fel de des cum alţii îşi schimbau cămăşile, Spencer Grant îşi schimba identităţile.

Căutau o nălucă.

Deşi încă nu o putea dovedi, Roy se convinsese că numele Spencer Grant era la fel de fals ca şi celelalte. Grant nu avea cum să fie numele pe care îl moştenise de la tatăl său şi nici Spencer cel pe care mama lui i-l dăduse la botez. Îşi alesese numele în memoria actorilor săi favoriţi care interpretau eroi demodaţi.

Adevăratul lui nume era cifrat. Fantomatic şi misterios, ca o umbră, ca un fum.

Roy ridică portretul prelucrat pe computer şi studie chipul stigmatizat.

Nulitatea asta cu ochi întunecaţi se înrolase în armată sub numele Spencer Grant, pe vremea când avea optsprezece ani. Ce fel de adolescent ar fi putut fi capabil să-şi stabilească o identitate falsă, cu legitimaţiile corespunzătoare, şi să o scoată la capăt? De ce fugea acest om enigmatic încă de la o vârstă fragedă?

Cum dracu’ se încurcase cu femeia care le făcea atâtea probleme?

Rocky stătea pe spate, pe canapea, cu cele patru picioare în aer, cu capul în poala generoasă a Thedei Davidowitz, uitându-se extaziat la femeia căruntă şi durdulie. Theda îl ciupea de burtică, îl scărpina sub bărbie, îi spunea „dulceaţă”, „drăguţule”, „ochişori frumoşi” şi „biluţă”. Îi zicea că este micuţul înger îmblănit al lui Dumnezeu, cea mai frumoasă creatură canină, superb, extraordinar, adorabil, perfect. Îl hrănea cu felii de şuncă, iar el lua fiecare bucată din degetele ei cu o delicateţe caracteristică unei ducese.

Instalat comod într-un fotoliu încărcat cu pernuţe pe mânere şi pe spătar, Spencer sorbea dintr-o ceaşcă cu cafea tare, în care Theda strecurase şi puţină scorţişoară. Pe masa de lângă el trona o cafetieră plină. Alături se îngrămădeau fursecuri de ciocolată făcute în casă. Refuzase politicos biscuiţii pentru ceai importaţi din Anglia, şi pe cei italieneşti, o felie de tort cu lămâie şi nucă de cocos, o brioşă cu mure, turtă dulce, prăjitură din aluat fraged, plăcintă cu stafide; sâcâit de perseverenţa ospitalieră a Thedei, până la urmă acceptase un fursec şi îi fuseseră aduse douăsprezece, fiecare de mărimea unei farfurioare.

Printre alintările adresate câinelui şi îndemnurile către Spencer de a mânca fursecuri, Theda mărturisise că are şaptezeci şi şase de ani şi că soţul ei – Bernie – murise cu unsprezece ani în urmă. Ea şi Bernie aduseseră pe lume doi copii: Rachel şi Robert. Robert – cel mai bun băiat de pe glob, amabil şi serios – fusese în Vietnam, un adevărat *erou*, dobândise mai multe medalii decât ţi-ai fi putut închipui... Şi murise acolo. Rachel – o, ar fi trebuit s-o vezi, era atât de frumoasă, îi pusesem fotografia aici, pe poliţa

de deasupra căminului, dar nu-i prea semăna, nici o poză n-ar fi putut să-i semene – murise într-un accident de maşină cu paisprezece ani în urmă. I se părea un lucru îngrozitor să le supravieţuieşti copiilor tăi; asta te făcea să te întrebi dacă Dumnezeu îţi mai acorda vreo atenţie. Theda şi Bernie trăiseră aproape toată viaţa în California, unde el fusese contabil, iar ea profesoară la şcoala primară. După pensionare îşi vânduseră casa, căpătaseră o sumă substanţială şi se mutaseră în Vegas, nu pentru că vroiau să joace – doar vreo douăzeci de dolari pe lună pierduţi la automate – ci fiindcă proprietăţile erau mai ieftine decât în California. Pensionarii se mutau aici cu miile din această cauză. Ea şi Bernie cumpăraseră cu banii jos o casă mică şi încă mai rămăseseră în bancă şaizeci la sută din cei obţinuţi prin vânzarea locuinţei din California. Bernie murise trei ani mai târziu. Fusese cel mai dulce bărbat, cel mai tandru şi mai plin de consideraţie – singurul noroc al vieţii ei fiind că se măritase cu el – şi, după moartea lui, casa devenise prea mare pentru o văduvă, aşa că Theda o vânduse şi se mutase în apartament. Vreme de zece ani avusese un câine – cu numele Sparkle, care i se potrivea, căci fusese un cocker spaniel – dar, cu două luni în urmă, Sparkle scăpase de toate grijile pământeşti. Doamne, cât plânsese, ca o bătrână proastă, cu lacrimile şiroaie, cât îl iubise... De atunci se ocupase cu spălatul, cu gătitul, urmărea filmele de la televizor şi juca de două ori pe săptămână cărţi cu prietenii. Nu se gândise să-şi mai ia un alt câine, pentru că nu i-ar fi supravieţuit; nu vroia să moară şi să lase în urma ei un suflet micuţ şi trist care să-şi poarte singur de grijă. Apoi îl văzuse pe Rocky şi inima i se topise, iar acum ştia că avea să-şi ia un alt câine. Dacă l-ar

fi luat de la Serviciul de Ecarisaj – o potaie drăguţă, altfel sortită unei morţi blânde în somn – atunci fiecare zi pe care i-ar fi dăruit-o ar fi reprezentat enorm. Şi cine ştie? Poate că ea ar fi supravieţuit şi altui câine, poate i-ar fi oferit un cămin până la moartea *lui*, în definitiv doi dintre prietenii ei aveau în jur de optzeci şi cinci de ani şi încă se ţineau bine.

Pentru a-i face plăcere, Spencer îşi turnă a treia ceaşcă de cafea şi luă a doua bucată imensă de ciocolată. Rocky părea fericit să primească feliile subţiri de şuncă şi să se supună mângâierilor pe burtă sau scărpinatului sub bărbie. Din când în când se uita spre Spencer, ca şi cum i-ar fi reproşat: *De ce nu mi-ai spus mai de mult despre această doamnă*?

Spencer nu-l mai văzuse niciodată pe Rocky atât de fermecat de cineva. Când şfichiuia în dreapta şi în stânga cu coada, lovea atât de puternic, încât punea în pericol tapiţeria canapelei.

— Ce am vrut să vă întreb, spuse Spencer când Theda se opri din sporovăit ca să respire, este dacă aţi cunoscut o tânără care a locuit în apartamentul vecin până la sfârşitul lui noiembrie. Se numea Hannah Rainey şi...

Când o menţionă pe Hannah – pe care Spencer o ştia drept Valerie – Theda se lansă într-un monolog entuziast presărat cu superlative. Această fată, această fată deosebită, o, fusese cea mai minunată vecină, atât de plină de consideraţie, cu o inimă atât de bună! Hannah lucrase la Mirage, ca dealer la blackjack, şi dormea de dimineaţă până după-amiaza târziu. De cele mai multe ori, Hannah şi Theda mâncaseră împreună la cină, uneori în apartamentul Thedei, alteori la Hannah. În octombrie trecut Theda se îmbolnăvise de gripă şi Hannah se ocupase de ea, o

îngrijise ca o adevărată *fiică*. Nu, Hannah nu vorbea niciodată despre trecutul ei, nu-i spusese de unde venise, nu povestea despre familia ei pentru că încerca să uite un lucru îngrozitor – i se păruse evident – şi privea numai spre viitor, mereu înainte, niciodată înapoi. Pentru o vreme Theda crezuse că fugea de un soţ violent, care o urmărea, şi că fusese nevoită să-şi părăsească traiul dinainte pentru a-şi salva viaţa. În ziua de astăzi, auzi atât de frecvent despre asemenea lucruri... Lumea devenise o harababură, totul se întorsese cu dosul în sus şi situaţia se înrăutăţea din ce în ce mai tare. Apoi, în noiembrie trecut, Agenţia de Luptă Antidrog îi atacase apartamentul la unsprezece dimineaţa, când ar fi trebuit ca ea să doarmă, dar fata plecase, îşi împachetase lucrurile şi fugise în timpul nopţii fără să-i sufle un cuvânt prietenei sale Theda, ca şi cum ar fi ştiut că aveau s-o caute. Agenţii federali se înfuriaseră şi o interogaseră mult pe Theda, de parcă ar fi fost ea însăşi un criminal înrăit, pentru numele lui Dumnezeu! îi spuseseră că Hannah Rainey fugise de lege, că se amestecase cu una dintre cele mai periculoase reţele importatoare de cocaină din ţară şi că împuşcase doi ofiţeri de poliţie deghizaţi, într-o operaţiune de infiltrare în care fusese descoperită.

— Deci o căutau pentru crimă? întrebă Spencer.

Agitându-şi pumnul presărat cu pete cafeniu-roşcate, bătând din picior atât de puternic, încât pantoful ei ortopedic pocni pe duşumea cu un zgomot răsunător, în ciuda faptului că era acoperită de mochetă, Theda Davidowitz exclamă furios:

— Pe dracu’!

Eve Marie Jammer lucra într-o cămăruţă lipsită de ferestre din subsolul unei clădiri de birouri cu patru etaje, din centrul Las Vegasului. Uneori se imagina ca fiind cocoşatul din Notre Dame în clopotniţa lui, sau o stafie în împărăţia de sub Opera din Paris, sau Dracula în singurătatea criptei sale: o figură misterioasă aflată în posesia unor secrete îngrozitoare. Spera ca, într-o zi, de ea să se teamă şi mai mulţi oameni, încă mai intens decât se temuseră de cocoşat, de stafie şi de conte la un loc.

Spre deosebire de monştrii din filme, Eve Jammer nu era respingătoare din punct de vedere fizic. Ba dimpotrivă. Avea treizeci şi trei de ani, fostă dansatoare, o blondă cu ochi verzi care-ţi luau respiraţia. Bărbaţii întorceau capul după ea, năuciţi.

Era conştientă de frumuseţea sa excepţională. Se învăluia în ea pentru că reprezenta o sursă de putere, şi Eve nu iubea nimic altceva mai mult decât puterea.

În tărâmul ei din adâncuri, pereţii şi duşumeaua aveau culoarea gri şi seturile de becuri fluorescente aruncau o lumină rece, deloc măgulitoare, dar care, nu-i afecta câtuşi de puţin frumuseţea. Deşi locul era încălzit, deşi ea fixa termostatul din când în când la treizeci şi două de grade, beciul din beton rezista oricărei tentative de a-i ridica temperatura, iar Eve purta foarte des un pulover gros. Lucrând singură în birou, îşi împărţea spaţiul numai cu câteva exemplare de păianjeni nedoriţi, cărora nici o cantitate de insecticid nu le făcuse faţă.

În acea dimineaţă de vineri, din luna februarie, Eve supraveghea cu mare atenţie aparatura de înregistrat aşezată pe rafturile metalice care acopereau aproape total

un perete. O sută douăzeci şi opt de linii telefonice îi serveau buncărul şi, în afară de două, fuseseră conectate la casetofoane, deşi nu toate funcţionau. De obicei Agenţia deţinea optzeci de benzi care operau în Las Vegas.

Dispozitivele sofisticate de înregistrat conţineau mai mult discuri laser decât benzi şi toate se activau la comandă vocală pentru ca spaţiul să nu se umple cu pauze de tăcere. Datorită capacităţii enorme de depozitare a datelor în format laser, discurile se înlocuiau rar.

Eve verifica monitoarele digitale ale maşinilor, care indicau spaţiul de înregistrare disponibil. Deşi o alarmă ar fi atras atenţia asupra oricărei defecţiuni, ea testa fiecare aparat în parte pentru a se convinge că totul era în regulă. Dacă un singur disc sau o singură maşină s-ar fi blocat, Agenţia ar fi putut pierde informaţii de o valoare incalculabilă: Las Vegasul constituia inima bursei negre, ceea ce însemna că era un nod al activităţilor criminale şi al comploturilor politice.

Jocurile de noroc din cazinouri reprezentau în primul rând o afacere pe bani gheaţă, iar Las Vegasul semăna cu un uriaş vapor al plăcerilor, care plutea pe o mare de monede şi bancnote. Se presupunea că până şi cazinourile deţinute de corporaţii respectabile înhăţau între cincisprezece şi treizeci la sută din venituri, care nu apăreau niciodată în registre şi nu se reflectau în impozite. O parte a acestei comori secrete circula în comerţul local.

Apoi mai existau şi bacşişurile. Ciubucuri de zeci de milioane treceau din mâinile câştigătorilor în cele ale dealer-ilor, crupierilor şi ale personalului angajat, majoritatea dispărând în buzunarele adânci ale oraşului. Pentru a obţine un contract de maître d’hotel, pe trei sau

patru ani, în sălile principale de spectacole ale celor mai mari hoteluri, trebuia să plăteşti persoanelor care acordau postul un sfert de milion de dolari în bani lichizi – sau mai mult – drept „garanţie”; bacşişurile recoltate de la turiştii care căutau locurile cele mai bune de unde să urmărească spectacolele motivau cu prisosinţă investiţia.

Cele mai frumoase prostituate, plasate de conducerea cazinourilor unor înalte personalităţi, puteau scoate jumătate de milion pe an – scutit de impozite.

Se cumpărau frecvent case plătind cu bancnote de o sută de dolari împachetate în pungi de băcănie. Fiecare asemenea vânzare se făcea printr-un contract privat şi nu prin intermediul unui angajament scris girat de vreo companie autorizată, fără nici o înregistrare oficială a tranzacţiei, împiedicând în acest mod autorităţile fiscale să descopere că vânzătorul îşi câştigase vreun capital, sau că persoana care cumpăra îşi achiziţionase vreun bun dintr-un venit nedeclarat. Câteva dintre cele mai frumoase clădiri ale oraşului îşi schimbaseră proprietarii de trei sau patru ori în ultimele două decenii, dar numele de pe contract rămăsese cel al primului, către care mergeau prin poştă toate notele oficiale, chiar şi după moartea acestuia.

SCV şi alte numeroase agenţii federale îşi menţineau sucursale mari în Vegas. Nimic nu interesa guvernul mai mult decât banii – în special aceia din care nu reuşise să-şi ia halca pretinsă.

Etajul de deasupra împărăţiei lipsite de ferestre a Evei era ocupat de o agenţie care îşi etala prezenţa în Las Vegas, fiind la fel de eficientă ca orice alt braţ al guvernului. Ar fi trebuit ca ea să creadă că munceşte într-o operaţiune secretă, dar legală, din cadrul Agenţiei de

Securitate Naţională, dar ştia că nu acesta era adevărul. Descoperise de mult existenţa Agenţiei Fără Nume, angajată pe scară largă în treburi misterioase, cu o structură complicată, operând în afara legii, manipulând componentele legislative şi judecătoreşti ale guvernului (probabil că şi pe conducătorii lui), ţinând loc de judecător, de juriu şi de călău în acelaşi timp – un Gestapo discret.

O instalaseră într-unul dintre cele mai delicate posturi din Vegas, parţial datorită influenţei tatălui ei. Oricum, îi acordaseră încredere trimiţând-o în acel studio subteran de înregistrări pentru că o crezuseră prea proastă să realizeze că informaţiile obţinute de acolo ar fi putut fi folosite şi pentru uz personal. Chipul său reprezenta cea mai pură distilare a fantasmelor sexului masculin, picioarele erau prea mlădioase şi prea sexy chiar şi pentru a împodobi o scenă din Vegas, iar sânii enormi, sfidător de ridicaţi – aşa că speraseră ca măcar să fie în stare să schimbe din când în când discurile laser şi, la nevoie, să cheme un tehnician pentru a repara aparatele defecte.

Deşi Eve învăţase să se comporte convingător ca o blondă tâmpită, era mai inteligentă decât oricare membru al grupurilor machiavelice care lucrau în birourile de deasupra. În timpul celor doi ani de muncă la Agenţie, ea ascultase în taină benzile cu înregistrările convorbirilor celor mai importanţi proprietari de cazinouri, ale şefilor Mafiei, ale oamenilor de afaceri şi ale politicienilor de vază.

Profitase din plin, obţinând detaliile tranzacţiilor secrete de stocuri ale societăţilor pe acţiuni, permiţându-şi astfel să cumpere şi să vândă fără nici un risc. Se informa despre rezultatele garantate ale evenimentelor sportive naţionale, când se plănuia ca ele să aducă beneficii

gigantice unor pariori din cazinouri. De obicei, dacă un boxer încasa bani pentru a pierde, Eve paria pe adversarul lui – printr-un individ din Reno, unde norocul ei uimitor nu risca să se facă remarcat de cunoscuţi.

Majoritatea persoanelor supravegheate de Agenţie căpătaseră destulă experienţă – fiind şi nişte pungaşi – încât să fie conştienţi de pericolul de a-şi conduce activităţile ilegale prin intermediul telefonului, aşa că îşi monitorizau propriile lor linii, douăzeci şi patru de ore pe zi, pentru a se asigura că nu sunt ascultaţi. Unii foloseau şi dispozitive de codificare. Numai că, fraierii, erau convinşi că nu puteau fi interceptaţi.

Însă Agenţia era dotată cu o tehnologie disponibilă numai în interiorul sanctuarelor din Pentagon. Nici un echipament de detecţie existent n-ar fi fost în stare să miroasă pânda electronică a dispozitivelor lor. După cunoştinţele Evei, ei operau, printr-o bandă invizibilă, chiar şi pe telefonul „sigur” al agentului special împuternicit din biroul FBI-ului în Las Vegas; n-ar fi fost deloc surprinsă să afle că Agenţia reuşea să se descurce şi în cazul directorului FBI din Washington.

În doi ani, dobândind o serie de mici profituri pe care nimeni nu le observase, acumulase peste cinci milioane de dolari. Cel mai important câştig fusese un milion în bani lichizi, destinat mituirii unui senator al Statelor Unite însărcinat cu o anchetă în Las Vegas, de către o bandă de gangsteri din Chicago. După ce îşi acoperise urmele distrugând discul laser pe care se înregistrase conversaţia referitoare la mită, Eve îi interceptase pe cei doi curieri în liftul unui hotel. Plecaseră de pe terasă spre hol. Duceau banii într-o geantă de pânză groasă, decorată cu chipul lui

Mickey Mouse. Tipi solizi. Feţe dure. Ochi reci. Cămăşi cu model ţipător, din mătase, sub haine sport din pânză de in. Când intrase în lift, Eve scotocea în geanta ei mare, de pai, dar cei doi gangsteri nu se uitau decât la sânii pe care se întindea răscroiala adâncă a puloverului. Fiindcă ar fi putut fi mai rapizi decât păreau, ea nu riscase să scoată arma Korth 38 din geantă, ci îi împuşcase prin pai, de două ori pe fiecare. Loviseră podeaua atât de puternic, încât liftul se clătinase, iar banii deveniseră ai ei.

Singurul lucru pe care îl regreta din această operaţiune era legat de al treilea bărbat, un tip scund, cu părul rar şi cu pungi sub ochi, care se ghemuise într-un colţ ca şi cum ar fi încercat să se facă îndeajuns de mic, încât să nu-l observe. Judecând după ecusonul prins de cămaşă, se numea Thurmon Stookey şi venise la o convenţie a stomatologilor. Bietul nenorocit fusese martor. După ce oprise liftul între al unsprezecelea şi al doisprezecelea etaj, Eve îl împuşcase în cap fără nici un chef.

Îşi reîncărcase pistolul şi îşi înghesuise geanta de pai în punga cu bani, apoi coborâse la etajul nouă. Se pregătise să omoare pe oricine ar fi aşteptat lângă nişa liftului – dar, slavă Domnului, nu întâlnise pe nimeni. Câteva minute mai târziu ieşea din hotel, îndreptându-se spre casă cu un milion de dolari şi o geantă cu Mickey Mouse în care îi transporta.

Se simţise groaznic din cauza lui Thurmon Stookey. N-ar fi trebuit să se afle în acel lift. Într-un loc nepotrivit, la un moment nepotrivit O fatalitate oarbă. Viaţa era în mod sigur plină de surprize. În toţi cei treizeci şi trei de ani ai săi, Eve Jammer ucisese numai cinci oameni, iar Thurmon Stookey fusese singurul martor inocent dintre ei. Cu toate

acestea, pentru un timp continuase să-i vadă chipul în gând, aşa cum arătase înainte să-l împuşte, şi îi fusese necesară cea mai mare parte a zilei pentru a-şi înfrâna remuşcările.

Peste un an nu va mai trebui să omoare pe nimeni. Putea să plătească pe alţii să execute pentru ea.

În curând, deşi neştiută de majoritatea populaţiei, Eve Jammer urma să devină cea mai temută persoană din ţară, la o distanţă sigură faţă de duşmani. Banii pe care îi obţinuse se înmulţeau în progresie geometrică, dar nu ei aveau s-o facă de neatins. Puterea *reală* o va dobândi din comoara dovezilor incriminatorii împotriva politicienilor, a oamenilor de afaceri şi a celebrităţilor, transmise în cea mai mare viteză, sub forma unor date cifrate, de pe discurile din buncăr spre un dispozitiv propriu automat de înregistrare. O linie telefonică specială asigura legătura cu bungaloul din Boulder City, închiriat prin intermediul unei serii elaborate de companii şi identităţi false.

În fond, ne aflăm în Era Informaţiei, care a urmat după Era Serviciilor şi care, la rândul ei, înlocuise Era Industrială. Citise totul despre acestea în *Fortune*, *Forbes* şi *Business Week*. Viitorul este astăzi, şi informaţia reprezintă averea.

Informaţia înseamnă putere.

Eve termină de examinat cele optzeci de casetofoane active şi începu să selecteze noile materiale pentru a le transmite în Boulder City, când un ton electronic o înştiinţă că se petrece un lucru important pe una dintre benzi.

Dacă s-ar fi găsit în afara biroului, acasă sau în altă parte, computerul ar fi avertizat-o prin *beeper* şi ar fi trebuit să se întoarcă imediat la serviciu. Nu o deranja că le

stătea la dispoziţie absolut toată ziua. Prefera aşa, decât să aibă asistenţi în celelalte două schimburi, care să păzească încăperea şi să lucreze cu informaţiile delicate de pe discuri, pentru că pur şi simplu nu avea *încredere* în nimeni.

O lumină roşie pâlpâitoare o conduse spre aparatul respectiv. Apăsă un buton pentru a deconecta alarma.

Pe partea din faţă a casetofonului, o etichetă dădea informaţii despre firul ascultat. Prima linie reprezenta numărul cazului. Celelalte două indicau adresa la care se găsea microfonul. Pe a patra linie se afla numele subiectului monitorizat: THEDA DAVIDOWITZ.

Urmărirea doamnei Davidowitz nu se făcea ca orice altă operaţiune standard, în cadrul căreia se păstra pe disc fiecare cuvânt al fiecărei conversaţii. În definitiv, nu era decât o văduvă bătrână, o femeie de rând, ale cărei preocupări nu ameninţau în nici un fel sistemul – şi deci nu interesau Agenţia. Pur întâmplător, Davidowitz se împrietenise pentru un scurt timp cu femeia care era acum cea mai căutată fugară din ţară, Agenţia fiind interesată numai dacă primea vreun telefon sau vreo vizită de la prietena ei atât de importantă, eveniment total improbabil. Ar fi fost o pierdere de vreme să monitorizezi discuţiile plicticoase ale bătrânei cu vecinii sau cu toate cunoştinţele ei.

În schimb, computerul autonom din buncăr, care controla întreaga aparatură de înregistrare, fusese programat să monitorizeze încontinuu firul telefonic şi să activeze discul laser numai dacă recunoştea cuvântul-cheie legat de fugară. Iar acum el apăru pe micul ecran al casetofonului: HANNAH.

Eve apăsă un buton pe care scria MONITOR şi o auzi pe Theda Davidowitz conversând cu o persoană în living.

În receptorul fiecărui telefon din apartamentul văduvei, microfonul standard fusese înlocuit cu unul care putea sesiza nu numai discuţiile telefonice, ci şi ce se vorbea în oricare dintre camere, chiar dacă nici un aparat nu funcţiona, transmiţând continuu staţiei de monitorizare semnalele. Era un model cunoscut de angajaţii în domeniu drept transmiţător infinit.

Agenţia utiliza astfel de dispozitive considerabil mai evoluate decât modelele disponibile pe piaţă. Acestea aveau capacitatea de a opera douăzeci şi patru de ore pe zi fără a modifica performanţele telefonului care le ascundea: doamna Davidowitz auzea tonul când ridica receptorul, iar pe cei care o sunau nu îi deranja niciodată semnalul de linie ocupată care însoţea activitatea transmiţătorului infinit.

Eve Jammer ascultă răbdător cum bătrâna sporovăia vrute şi nevrute despre Hannah Rainey. Evident, Davidowitz vorbea *despre* şi nu *cu* prietena ei fugară.

Când văduva făcu o pauză, un bărbat ce părea tânăr după voce, aflat în aceeaşi cameră, o întrebă ceva despre Hannah, înainte ca Davidowitz să răspundă, ea îl numi pe musafir „mica mea biluţă pufoasă cu ochişori drăguţi” şi îl rugă: „dă-mi un pupic, hai, linge-mă puţin, arată-i Thedei că o iubeşti, tu, scumpete mică, dulceaţă mică, da, aşa-i bine, dă din coadă şi linge-o un pic pe Theda, dă-i un pupic.”

— Doamne Sfinte, spuse Eve, strâmbându-se, scârbită. Davidowitz mergea pe optzeci de ani. După voce, bărbatul de lângă ea părea cu patruzeci sau cincizeci de ani mai tânăr. Scârbos. Scârbos şi pervers. Unde avea să ajungă lumea asta?

— O libarcă, zise Theda frecându-i cu blândeţe burtica lui Rocky. Mare. De vreo zece-doisprezece centimetri lungime, fără a pune la socoteală antenele.

După ce Agenţia de Luptă Antidrog atacase locuinţa lui Hannah Rainey, cu un echipaj format din opt agenţi care descoperiseră că o tulise deja, îi interogaseră cu severitate pe Theda şi pe vecini ore întregi, punându-le cele mai tâmpite întrebări; toţi adulţii aceia susţinuseră că Hannah era o criminală periculoasă, când oricine ar fi cunoscut-o pe această fată scumpă ar fi ştiut că era *incapabilă* de a umbla cu droguri şi de a omorî ofiţeri de poliţie. Ce aberaţii idioate, stupide de-a dreptul! Apoi, fără a reuşi să afle ceva concret de la vecini, agenţii petrecuseră încă vreo câteva ore în apartamentul lui Hannah, căutând Dumnezeu-ştie-ce.

Mai târziu, în aceeaşi seară, cu mult după ce poliţaii din Keystone plecaseră – un grup atât de gălăgios de dobitoci nepoliticoşi – Theda se dusese la 2-D cu cheia pe care o primise de la Hannah. În loc să spargă uşa pentru a pătrunde în apartament, oamenii ALA făcuseră ţăndări fereastra mare a sufrageriei care dădea înspre balcon şi curte. Proprietarul o acoperise deja cu bucăţi de placaj, până la sosirea geamgiului. Dar uşa din faţă rămăsese intactă şi încuietoarea nu fusese schimbată, aşa că Theda a intrat fără probleme. Apartamentul – spre deosebire de cel al Thedei – fusese închiriat gata mobilat. Persoană pretenţioasă şi *serioasă*, Hannah îl ţinuse întotdeauna curat, tratase mobila de parcă ar fi fost a ei, aşa că Theda vroia să vadă ce stricăciuni făcuseră dobitocii, asigurându-se apoi că proprietarul nu va arunca vina pe Hannah. În

cazul în care ea ar fi apărut, Theda ar fi depus mărturie că îşi păstrase casa curată şi respectase proprietatea persoanei care i-o închiriase. O, Doamne, nu i-ar fi lăsat să o pună să plătească daunele pentru stricăciuni, *plus* pentru asasinarea unor ofiţeri de poliţie pe care sigur nu îi omorâse. Şi, bineînţeles, apartamentul suferise un dezastru, agenţii fuseseră nişte porci: striviseră ţigările pe podeaua bucătăriei, vărsaseră ceşti cu cafea pe masa din sufragerie şi nici măcar nu trăseseră apa la closet, dacă ai putea crede un asemenea lucru, căci crescuseră mari şi probabil că avuseseră nişte mame care ar fi trebuit să-i înveţe *câte ceva*. Dar cea mai ciudată chestie i se păruse gândacul pe care îl desenaseră pe un perete din dormitor cu un marker gros.

— Nu chiar desenat, înţelegi dumneata, ci mai degrabă un contur de gândac, dar puteai pricepe ce vroia să fie, zise Theda. Un fel de grafică, doar că mai urâtă. Ce naiba or fi încercat dobitocii ăia să dovedească mâzgălind pereţii?

Spencer era sigur că Hannah-Valerie însăşi desenase gândacul – la fel cum prinsese şi fotografia aceea pe peretele bungaloului din Santa Monica. Sesiză că o făcuse în scopul de a-şi bate joc şi de a-i enerva pe bărbaţii care veniseră să o caute, deşi nu avea nici cea mai vagă idee ce semnifica sau de ce ştia că îi va înfuria pe urmăritori.

Stând în faţa aparatelor din încăperea ei lipsită de ferestre, Eve Jammer telefonă biroului de operaţiuni de deasupra, situat la parterul sucursalei din Las Vegas a firmei Carver, Gunmann, Garrote & Hemlock. Ofiţerul de

serviciu din acea zi era John Cottcole şi Eve îi expuse situaţia din apartamentul Thedei Davidowitz.

Cottcole fu electrocutat de veste şi incapabil de a-şi ascunde emoţia. Zbieră ordine către oamenii din birou încă înainte de a termina convorbirea cu Eve.

— Doamnă Jammer, zise Cottcole, vreau o copie a acestui disc; fiecare cuvinţel de pe el, înţelegeţi?

— Sigur, spuse ea, dar el închisese în timp ce îi răspundea.

Credeau că Eve nu aflase cine fusese Hannah Rainey, dar ea ştia întreaga poveste. Mai ştia şi că acest caz reprezenta o ocazie imensă pentru ea, o şansă de a-şi mări bogăţia şi puterea, dar încă nu se hotărâse cum s-o exploateze.

Un păianjen gras o zbughi de-a lungul biroului.

Se repezi spre el, strivindu-l cu palma.

Îndreptându-se din nou spre cabana lui Spencer Grant din Malibu, Roy Miro deschise recipientul Tupperware. Simţea nevoia să-şi ridice moralul şi sigur comoara Guineverei avea să-l ajute.

Rămase dezamăgit să vadă o pată albastru-verzuliu-cafenie, ce începea să coloreze pielea, întinzându-se dinspre articulaţia dintre degetul mare şi arătător. Nu se aşteptase să se întâmple aşa ceva *atât* de repede. Îl cuprinse o supărare iraţională din cauza fragilităţii moartei.

Deşi îşi spuse că pata era lipsită de importanţă, că restul mâinii rămăsese desăvârşit, că putea să se concentreze mai mult asupra formei perfecte şi neschimbate decât asupra culorii, Roy nu reuşi să-şi

stârnească pasiunea de până atunci pentru comoara Guineverei. De fapt, deşi încă nu emana vreun miros neplăcut, nu mai era nici o comoară: doar un gunoi.

Profund întristat, puse capacul pe cutia din plastic.

Mai conduse încă două mile înainte de a părăsi autostrada Pacific Coast şi de a se opri într-o parcare pustie de la baza unui dig public.

Luând recipientul Tupperware, ieşi din maşină, urcă treptele digului şi merse spre capăt.

Paşii îi răsunau cavernos pe asfalt. Sub stabilopozii strâns întrepătrunşi, talazurile se rostogoleau printre picioarele lor, zbătându-se nebuneşte.

Digul era pustiu. Nici un pescar. Nici o pereche de îndrăgostiţi rezemându-se de balustradă. Nici un turist. Roy rămăsese singur cu comoara putrezită şi cu gândurile lui.

La capătul digului se opri pentru o clipă, uitându-se la întinderea vastă de apă sclipitoare şi la bolta de azur care se curba s-o întâlnească la îndepărtatul orizont. Cerul avea să fie tot aici şi mâine, şi o mie de ani de acum încolo, iar marea se va rostogoli la nesfârşit – în rest, totul se va schimba.

Se lupta să evite gândurile negre.

Deschise recipientul Tupperware şi aruncă gunoiul cu cinci degete în Pacific. Dispăru imediat sub sclipirile aurii ale razelor de soare care împodobeau coamele valurilor mici.

Nu-l îngrijora faptul că i s-ar fi putut găsi amprentele pe pielea palidă a mâinii rigide. Chiar dacă peştii nu aveau să înghită şi ultima bucăţică din Guinevere, apa sărată urma să cureţe orice dovadă a atingerii sale.

Azvârli în mare şi recipientul Tupperware, cu tot cu capac, deşi încercă unele remuşcări în timp ce privea cele două obiecte îndreptându-se spre valuri. De obicei se îngrijea de mediul înconjurător.

Nu-şi făcea probleme în privinţa mâinii, pentru că era organică. Avea să devină parte a oceanului, lăsându-l neschimbat.

Însă trebuia să treacă mai mult de trei sute de ani până la dezintegrarea totală a plasticului. Şi, până atunci, toxine chimice aveau să însângereze marea suferindă.

Ar fi fost mai bine să arunce vasul într-unul dintre coşurile de gunoi aşezate la intervale regulate de-a lungul balustradei digului.

În fine... Prea târziu. Era o fiinţă umană. Aceasta fusese întotdeauna o problemă.

Roy se sprijini o vreme de balustradă. Privi în infinitatea cerului şi a apei, meditând melancolic la condiţia umană.

Din punctul lui de vedere, cel mai trist lucru din lume era faptul ca fiinţele umane, în pofida dorinţelor şi a luptei lor arzătoare, nu reuşesc să atingă niciodată perfecţiunea fizică, emoţională sau mentală. Imperfecţiunea domina specia; Roy se zvârcolea permanent în neputinţa de a nega acest fapt.

Deşi indiscutabil fusese atrăgătoare, Guinevere excelase într-o singură privinţă: mâinile.

Acum se terminase.

Chiar şi aşa, fusese unul dintre norocoşi, pentru că marea majoritate a oamenilor era imperfectă din *orice* punct de vedere. N-ar fi aflat niciodată satisfacţia imensă

care izvora din siguranţa de a poseda măcar o unică trăsătură fără cusur.

Un vis obsedant îl binecuvânta pe Roy. Îi apărea de două-trei ori în fiecare lună. Întotdeauna se trezea extaziat. În vis, el căuta femei asemănătoare Guineverei şi de la fiecare îşi lua ce era perfect: de la una o pereche de urechi care îi determina inima să-i bată nebuneşte; de la alta cele mai desăvârşite glezne pe care mintea unui bărbat le-ar fi putut contempla; de la încă una dinţii sculpturali şi albi. Păstra aceste comori în nişte ulcioare fermecate, unde rămâneau intacte, şi după ce colecţionase toate părţile unei femei ideale, le asambla în întruchiparea iubitei după care tânjise dintotdeauna. Era splendidă, perfectă, ameţea privind-o; cunoscuse, în sfârşit, extazul.

Din nefericire, se trezea mereu din paradisul acelei îmbrăţişări.

Niciodată în viaţă nu avea să afle o asemenea frumuseţe. Visele rămâneau singurul refugiu al unui om care nu-şi dorea nimic mai prejos decât perfecţiunea.

Privind marea şi cerul. Un om solitar la capătul unui dig pustiu. Imperfect în fiecare aspect al chipului şi al trupului său. Suferind în căutarea împlinirii năzuinţelor.

Ştia că era romantic şi, în acelaşi timp, o figură tragică. S-ar fi găsit unii care să-l considere chiar prost. Dar cel puţin îndrăznea să viseze, şi să viseze însuşi absolutul.

Oftând, se răsuci cu spatele la marea cea nepăsătoare şi se întoarse la maşină.

Îndărătul volanului, după ce pomi motorul, dar înainte de a apăsa ambreiajul, Roy îşi permise să extragă instantaneul color din portofel. Îl purta la el de peste un an şi îl studia des. Într-adevăr poseda o asemenea putere de

fascinaţie, încât ar fi fost în stare să-şi petreacă jumătate de zi privindu-l cu o admiraţie visătoare.

Fotografia înfăţişa o femeie care folosise recent numele de Valerie Ann Keene. După standardele oricui ar fi fost o femeie atrăgătoare, poate la fel de atrăgătoare ca şi Guinevere.

Însă ceea ce o deosebea, lucrul care îl umplea pe Roy de adorare pioasă în faţa puterii divine care crease umanitatea, erau ochii ei perfecţi. Mai minunaţi şi mai irezistibili decât cei ai căpitanului Harris Descoteaux din Departamentul de Poliţie din Los Angeles.

Întunecaţi, dar diafani, enormi, dar bine proporţionaţi pentru faţa ei, sinceri, dar enigmatici – categoric surprinseseră ceea ce stă la baza tuturor misterelor pline de înţelesuri. Ochii unui suflet lipsit de păcate, însă pe undeva şi ai unei voluptăţi neruşinate, simultan direcţi şi sfioşi, ochi pentr care orice înşelătorie ar fi fost la fel de transparentă ca sticla, plini de sexualitate şi o deplină înţelegere a destinului.

Avea convingerea că în realitate ochii erau şi mai enigmatici decât păreau în poză. Mai văzuse şi alte fotografii de-ale ei, şi numeroase casete video, iar fiecare imagine îi zdrobise inima din ce în ce mai tare.

Când o va găsi, o va omorî de hatârul Agenţiei, de hatârul lui Thomas Summerton şi a tuturor celorlalţi oameni oneşti care munceau pentru o ţară şi o lume mai bună. Nu merita milă. Cu excepţia acelei trăsături desăvârşite, era o femeie rea.

Iar după ce îşi va fi îndeplinit misiunea, îi va lua ochii. Îi merita. Pentru un timp, din păcate prea scurt, acei ochi fermecători îi vor alina nevoia disperată de perfecţiune,

într-o lume uneori prea crudă şi prea rece pentru a o îndura.

În timp ce Spencer reuşi să ajungă până la uşa apartamentului cu Rocky în braţe (care probabil că n-ar fi plecat dacă ar fi fost după el), Theda umplu o pungă de plastic cu celelalte zece fursecuri cu ciocolată rămase pe farfuria de lângă fotoliu şi insistă să i le dea. Ea şontâcăi până la bucătărie şi se întoarse cu o brioşă cu mure, preparată în casă, apoi mai făcu un drum pentru a-i aduce două felii de tort cu lămâie şi nucă de cocos într-un recipient Tupperware.

Spencer protestă numai la tort, fiindcă nu putea să-i înapoieze recipientul.

— Fii serios! spuse ea. Nu trebuie să mi-l dai înapoi. Am atâtea vase Tupperware, să-mi ajungă două vieţi. Ani de zile le am tot adunat. Aşa că bucură-te de tort şi după aceea aruncă recipientul. Nu mă refuza!

Pe lângă trataţii, Spencer obţinuse două informaţii despre Hannah-Valerie. Prima fusese relatarea Thedei despre gândacul de pe peretele dormitorului – dar nu ştia ce să creadă despre aceasta. A doua privea un lucru pe care Theda îşi amintise că i-l spusese Hannah în timpul unei cine, cu puţin înainte de a-şi împacheta lucrurile şi de-a o şterge din Vegas. Vorbiseră despre locurile unde dintotdeauna visaseră să trăiască şi, în vreme ce Theda nu era în stare să aleagă între Hawaii şi Anglia, Hannah se hotărâse pe loc, susţinând că numai orăşelul Carmel, de pe coasta Californiei, oferea toată liniştea şi frumuseţea pe care cineva şi le-ar fi putut dori.

Spencer presupunea că oraşul Carmel se afla totuşi departe, dar în acel moment reprezenta singurul reper. Ea nu se dusese însă direct acolo după Las Vegas; se oprise în zona metropolei Los Angeles şi încercase să îşi ducă viaţa sub numele de Valerie Keene. Poate că acum, după ce inamicii ei misterioşi o găsiseră de două ori în oraşe mari, s-ar fi putut decide să vadă dacă o vor repera tot atât de repede şi într-o comunitate mai restrânsă.

Theda nu informase şi banda de dobitoci gălăgioşi, nepoliticoşi şi spărgători de geamuri despre faptul că Hannah menţionase oraşul Carmel. Poate că asta era un avantaj pentru Spencer.

Îşi călca pe inimă să o lase singură, numai cu amintirile despre iubitul ei soţ, despre regretaţii copii şi despre prietena dispărută. Cu toate acestea, îi mulţumi cu efuziune, păşi peste prag şi se îndreptă spre treptele care duceau în curte.

Cerul bălţat, gri cu negru, şi vântul năvalnic îl surprinseră pentru că, atâta vreme cât se găsise pe tărâmul Thedei, uitase de existenţa lumii exterioare. Coroanele palmierilor încă se mai zvârcoleau şi aerul devenise tot mai rece.

Cărând un câine de treizeci de kilograme, o pungă de plastic plină cu fursecuri, o brioşă cu mure învelită în hârtie ş un recipient Tupperware umplut cu tort, coborî nesigur scările. Însă pe Rocky îl trase cu forţa până jos, fiindcă era sigur că ar fi zbughit-o înapoi pe tărâmul Thedei dacă l-ar fi lăsat pe balcon.

Când Spencer îl eliberă, în cele din urmă, Rocky se răsuci şi privi cu jind în susul scărilor, spre acel locşor de paradis canin.

— E timpul să revii la realitate, spuse Spencer.

Câinele scânci.

Spencer merse până în faţa complexului, pe sub copacii biciuiţi de vânt. Când ajunse la jumătatea piscinei se uită înapoi.

Rocky încă mai stătea lângă scară.

— Hei, amice!

Rocky îl privi.

— Al cui câine eşti tu?

Un sentiment de vinovăţie îl cuprinse pe Rocky şi, până la urmă, ţopăi spre stăpânul său.

— Lassie nu l-ar părăsi niciodată pe Timmy, nici măcar pentru bunica lui Dumnezeu.

Dulăul strănută, mai strănută o dată şi încă o dată, ameţit de mirosul usturător al clorului.

— Şi dacă, zise Spencer în timp ce câinele se uita la el, aş fi fost prins aici sub un tractor răsturnat şi mi-ar fi fost imposibil să mă salvez singur, sau dacă m-ar fi încolţit un urs furios?...

Rocky scânci, scuzându-se.

— E-n regulă, spuse Spencer.

Pe stradă, din nou în Explorer, Spencer zise:

— De fapt sunt mândru de tine, amice.

Câinele îşi înălţă capul.

Pornind motorul, Spencer continuă:

— Devii pe zi ce trece tot mai sociabil. Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, aş putea presupune că ai dat iama prin economiile mele ca să-ţi plăteşti un specialist scump în terapie, din Beverly Hills.

În faţa lor, un Chevy verde ca mucegaiul dădu colţul în mare viteză, în derapaj, cu cauciucurile scârţâind şi

scoţând fum, cât pe ce să se răstoarne, asemenea unei maşini vechi dintr-un derby nebun. Făcu echilibristică pe două roţi, acceleră şi scrâşni strident lângă trotuar, la semaforul de pe partea opusă a străzii.

Spencer bănui că maşina era condusă de un alcoolic sau de un puşti ce băuse ceva mai tare decât un Pepsi – până în momentul în care uşile se deschiseră cu forţă şi patru bărbaţi, cu mutre caracteristice, atât de cunoscute lui, năvăliră afară. Alergară până la intrarea în curtea complexului de apartamente.

Spencer trase frâna de mână şi porni pe şosea.

Unul dintre oameni îl văzu şi arătă spre el, ţipând. Ceilalţi trei se întoarseră imediat.

— Ţine-te bine, amice.

Spencer apăsă acceleraţia şi Explorer-ul se năpusti înainte, gonind nebuneşte.

Auzi împuşcături.

Capitolul X

Un glonţ lovi portiera din spate a Explorer-ului. Altul ricoşă pe metal cu un scheunat pătrunzător. Nici un geam spart. Nici un cauciuc găurit. Spencer făcu o curbă strânsă la dreapta, pe lângă cafeneaua din colţ, simţi cum maşina se ridică, aproape să se răstoarne, aşa că intră în derapaj.

Cauciucurile zbierară pe asfalt, cu disperare. Apoi ieşiră pe strada laterală, dispărând din raza vizuală a trăgătorilor, şi Spencer acceleră.

Rocky, care se temea de întuneric, de vânt, de fulgere, de pisici şi să nu-l observe cineva când îşi făcea toaleta – acestea alcătuind numai o parte a unei liste descurajator de lungi – nu se speriase nici un pic de împuşcături sau de felul vitejesc în care conducea stăpânul său. Stătea drept pe scaun, cu ghearele îngropate în tapiţerie, legănându-se în ritmul maşinii, gâfâind şi rânjind.

Uitându-se la vitezometru, Spencer văzu că mergeau cu o sută cinci kilometri la oră într-o zonă cu limita de cincizeci. Acceleră.

Rocky făcu ceva ce nu mai izbutise până atunci: începu să-şi clatine vertical capul, ca şi cum l-ar fi încurajat pe Spencer să mărească viteza: *dadadada*.

— E o treabă serioasă, îi aminti Spencer.

Rocky pufni, parcă în bătaie de joc.

— Probabil că urmăreau prin microfoane apartamentul Thedei.

Dadadadada.

— Să-ţi risipeşti nişte resurse valoroase monitorizând-o pe Theda – şi încă din noiembrie? Ce naiba vor de la Valerie, ce dracu’ poate fi atât de important, încât să merite un asemenea efort?

Spencer privi în oglinda retrovizoare. La un bloc şi jumătate în spatele lor, Chevy-ul dădea colţul pe lângă cafenea.

Intenţionase să depăşească şi să o ia la stânga, dispărând din raza lor vizuală, sperând că torpilorii, maniaci ai trăgaciului, din limuzina verde ca mucegaiul se vor înşela

crezând că o cotise la prima şi nu la a doua intersecţie. Acum se aflau iar în spatele său. Chevy-ul se apropia din ce în ce şi era cu al naibii de mult mai rapid decât părea, un paratrăsnet cu motorul modificat astfel încât să prindă o viteză sporită, asemănător vehiculelor şuierătoare pe care guvernul le pusese la dispoziţia inspectorilor din Ministerul Agriculturii sau agenţilor Biroului de Conducere al Sforilor pentru Curăţat Dinţii.

Deşi în raza lor vizuală, Spencer coti la stânga în capătul celui de-al doilea bloc, după cum plănuise. De această dată luă o curbă largă, pentru a evita un nou derapaj.

Totuşi avea o asemenea viteză, încât îl sperie pe şoferul unei Honda care se apropia. Tipul învârti în disperare volanul spre dreapta, se năpusti pe trotuar, atinse în treacăt un stingător de incendiu şi se îndesă într-un gard de sârmă care împrejmuia un service abandonat.

Cu coada ochiului, Spencer îl văzu pe Rocky sprijinit de portieră, împins acolo de forţa centrifugă, dând încă entuziasmat din cap: *dadadadada*.

Ciocane moi de vânt rece înghiontiră Explorer-ul. Dinspre zona de pământ sterp din dreapta, nori denşi de nisip năvăliră pe stradă.

Vegasul crescuse întâmplător de-a lungul unei văi vaste de deşert. Chiar şi cele mai dezvoltate sectoare ale oraşului includeau mari întinderi de pământ arid. La prima vedere păreau numai nişte enorme parcele nelocuite, dar erau, de fapt, efectele devastatoare ale deşertului care aştepta să-i sosească vremea.

Când vântul sufla îndeajuns de puternic, îşi lepăda furios masca răbdătoare, năpustindu-se asupra zonelor alăturate.

Pe jumătate orbit de furtuna clocotitoare de nisip, cu rafale de praf şuierând lângă parbriz, Spencer începu să se roage. Îşi dorea să se evapore ca o navă-fantomă în ceaţă.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. În spatele lui vizibilitatea se micşorase la trei-patru metri.

Începu să accelereze, dar renunţă. Deja plonjase într-o furtună de nisip cu o viteză de sinucigaş. Strada nu se distingea mai clar în faţă decât în spate. Dacă s-ar fi ciocnit de vreun vehicul staţionat ori de unul mai lent, sau dacă ar fi traversat o intersecţie aglomerată, cei patru asasini din maşina supraîncărcată ar fi devenit cea din urmă grijă a lui.

Într-o bună zi, când axa Pământului se va înclina numai cu o minusculă fracţiune de grad, sau când jeturile de aburi ale troposferei se vor stârni brusc, accelerate de forţe misterioase, fără nici o îndoială că vântul şi deşertul vor complota să transforme Vegasul într-o ruină şi vor îngropa rămăşiţele sub un miliard de metri cubi de nisip uscat, alb şi triumfător. Poate că tocmai acea clipă sosise.

Ceva izbi Explorer-ul în partea din dos, zdruncinându-l pe Spencer. Chevrolet-ul. În coasta lui. Acesta se retrase puţin în vârtejul de nisip, apoi reveni lovindu-i din nou maşina, încercând poate să-l scoată de pe drum, sau numai să-şi sublinieze prezenţa. Era conştient că Rocky îl privea, aşa că se uită la el. Câinele părea să spună: *OK*, *şi acum ce mai e*?

Trecură de acea zonă nelocuită şi năvăliră într-o atmosferă clară, lipsită de nisip. În lumina de oţel a furtunii dezlănţuite, abandonaseră orice speranţă de a scăpa, la fel

ca Lawrence al Arabiei învăluit în mantia de siliciu a vârtejului din deşert.

O intersecţie apăru la jumătate de bloc în faţă. Lumina semaforului se schimbă în roşu. Condiţiile de trafic îi erau potrivnice.

Îşi ţinu piciorul pe acceleraţie, rugându-se să se poată strecura, dar în ultimul moment împinse până la fund pedala de frână, pentru a evita coliziunea cu un autobuz. Explorer-ul păru să se ridice în aer pe roţile din faţă, apoi se opri într-un canal colector puţin adânc şi mlăştinos, care mărginea intersecţia.

Rocky lătră, se desprinse de scaun şi alunecă în spaţiul pentru picioare, sub tabloul de bord.

Emanând un fum albastru-deschis, autobuzul se roti pe banda cea mai apropiată dintre cele patru.

Rocky se răsuci şi rânji spre Spencer.

— Stai acolo, amice. E mai sigur.

Ignorându-l total, câinele se căţără din nou pe scaun, iar Spencer acceleră, intrând în trena de fum a autobuzului.

În timp ce ocolea prin dreapta, în oglinda retrovizoare se ivi maşina verde ca mucegaiul care se săltă peste acelaşi canal colector din pavaj, întorcându-se puţin spre margine, de parcă ar fi plutit în aer.

— Ticălosul ăla ştie să conducă.

În spatele lui, Chevrolet-ul apăru într-o parte a autobuzului. Cu mare viteză.

Pe Spencer îl preocupau împuşcăturile.

Ar fi trebuit să fie nebuni să deschidă focul dintr-o maşină în mişcare, în plină stradă, unde gloanţele rătăcite ar fi putut ucide şi alţi şoferi sau pietoni. Pentru numele lui

Dumnezeu, nu era nici Chicago anilor douăzeci, nici Beirut, nici Belfast, nici măcar Los Angeles!

Pe de altă parte, nu ezitaseră să-l atace în faţa clădirii unde se afla apartamentul Thedei Davidowitz. Să tragă *cu puşca*. Fără nici un avertisment. Fără să-i citească politicos drepturile. La dracu', nici măcar nu se osteniseră să se asigure că era într-adevăr persoana suspectă. Îl doreau îndeajuns de tare, încât să rişte a omorî pe altcineva.

Păreau să fie convinşi că Spencer aflase ceva de o importanţă ameţitoare despre Valerie. În realitate, el ştia mai puţine despre trecutul femeii decât despre al lui Rocky.

Dacă l-ar fi prins în mijlocul străzii şi l-ar fi împuşcat, probabil că ar fi arătat nişte legitimaţii reale sau false de agenţi federali şi nimeni nu i-ar fi tras la răspundere pentru crimă. Ar fi susţinut că Spencer fusese un fugar înarmat şi periculos, un ucigaş de poliţişti. Fără îndoială că, după ce l-ar fi omorât, ar fi reuşit să obţină un mandat de arestare predatat şi ar fi aşezat lângă capul lui un pistol care ar fi putut constitui o probă pentru câteva asasinate nerezolvate.

Acceleră la un semafor care se schimba în roşu. Chevrolet-ul se ţinu aproape în spatele lui.

Dacă nu l-ar fi ucis imediat, ci doar l-ar fi rănit şi l-ar fi prins viu, probabil l-ar fi târât într-o cameră izolată acustic şi ar fi utilizat metode ingenioase de interogare. Nu l-ar fi crezut că nu ştia nimic şi l-ar fi omorât lent, gradat, sperând să afle secrete pe care de fapt nu le deţinea.

Nu poseda nici o armă. Avea numai mâinile. Antrenamentul. Şi un câine.

— Am intrat într-un mare bucluc, îi spuse el lui Rocky.

În bucătăria agreabilă a cabanei din Malibu, Roy Miro stătea singur la masă, studiind patruzeci de fotografii. Oamenii săi le găsiseră într-o cutie de pantofi din debaraua dormitorului. Una dintre ele se afla într-un plic.

Şase dintre celelalte arătau un câine – o corcitură, negru cu maro, cu o ureche pleoştită. Osul muzical din cauciuc, pe care Grant îl comandase prin poştă de la o firmă care încă îi mai păstrase numele printre adresele din fişierul de acum doi ani, i se potrivea perfect animalului.

Treizeci şi trei de poze fuseseră făcute aceleiaşi femei. În unele părea să aibă numai douăzeci de ani, în altele peste treizeci, într-una purta blue jeans şi un pulover cu un ren, şi împodobea bradul de Crăciun. În alta, o rochie simplă de vară şi pantofi albi, ţinând o geantă albă, zâmbind spre aparat, înveşmântată în lumini şi umbre, stând în picioare lângă un copac încărcat de flori albe. În cele mai multe ţesăla cai, îi hrănea cu mere sau călărea.

Ceva legat de ea îl obseda pe Roy, dar nu înţelegea de ce îl impresionase atât de puternic.

Categoric era o femeie atrăgătoare, însă nici pe departe o frumuseţe ameţitoare. Deşi plină de forme, blondă cu ochi albaştri, nu dezvăluia nici o singură trăsătură transcendentă care să o aşeze în panteonul de frumuseţi adevărate.

Doar zâmbetul te izbea. Cel mai consistent element al înfăţişării sale, lega între ele instantaneele: cald, deschis, degajat, un zâmbet fermecător, ce niciodată nu părea fals şi care releva o inimă bună.

Însă un zâmbet nu era o *trăsătură*. Mai ales în cazul ei; buzele nu arătau la fel de apetisante precum ale

Melissei Wicklun. Nimic din linia sau lăţimea gurii, din conturul şănţuleţului de sub nas sau din forma dinţilor nu avea ceva frapant, cu atât mai puţin electrizant. Zâmbetul depăşea totalitatea componentelor sale, ca sclipirile orbitoare ale razelor de soare la suprafaţa unui heleşteu, altfel insignifiant.

Nu reuşea să găsească nimic la ea din ceea ce şi-ar fi dorit să aibă.

Cu toate acestea îl obseda. Deşi se îndoia că ar fi întâlnit-o vreodată, simţea că trebuie să afle cine este. Într-un fel, o mai văzuse înainte.

Uitându-se la faţa ei, la zâmbetul acela radios, intui că deasupra femeii plana o prezenţă îngrozitoare, chiar lângă chenarul fotografiei. Se aşternea ca un întuneric îngheţat, ermetic.

Ultima fotografie fusese făcută cu aproximativ douăzeci de ani în urmă; altele ieşiseră din camera obscură cu vreo trei decenii înainte. Până şi culorile celor relativ recente se estompaseră. Pozele mai vechi nu păstrau decât o urmă slabă de culoare, predominând albul şi negrul, pe alocuri fiind uşor îngălbenite.

Roy o răsucea pe fiecare, sperând să găsească pe spate câteva cuvinte care ş-o identifice, dar zadarnic. Nici măcar un nume, nici măcar o dată.

Două dintre ele o înfăţişau împreună cu un băieţel. Roy fusese atât de vrăjit la vederea chipului feminin şi atât de obsedat să descopere de ce îi părea aşa familiar, încât nu realiză imediat că băiatul era Spencer Grant. Când îşi dădu seama, puse cele două instantanee pe masă, unul lângă altul.

Grant – înainte de a-şi căpăta cicatricea.

În acest caz, faţa bărbatului reflecta şi mai mult din copilul care fusese, decât se întâmpla cu majoritatea oamenilor.

În prima fotografie avea şase sau şapte ani, un ţânc slab, în slip, şiroind de apă, stând în picioare la marginea unei piscine. Femeia de lângă el purta un costum de baie întreg şi îi juca o farsă idioată: cu o mână în spatele lui şi două degete ridicate simula o pereche de coarne sau de antene.

În cea de-a doua, femeia şi băiatul şedeau la o masă de picnic. Micuţul avea cu un an-doi mai mult decât în prima poză, purta blue jeans, un tricou şi o şapcă de baseball. Ea îl înconjurase cu o mână şi îl trăgea aproape, strâmbându-i şapca.

În ambele instantanee, femeia zâmbea la fel de radios ca şi în celelalte, dar aici afecţiunea îi lumina chipul. Roy căpătă siguranţa că o privea pe mama lui Spencer Grant.

Însă tot îl deruta, căci nu ştia de ce femeia i se părea atât de familiară. Fantastic de familiară. Cu cât se uita mai mult la poze, singură sau împreună cu băiatul, cu atât mai mult se convingea că o cunoaşte – şi că împrejurarea în care o întâlnise cândva era profund tulburătoare, întunecată şi stranie.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra instantaneului în care mama şi fiul stăteau în picioare lângă piscină. În fundal, la o oarecare distanţă, se zărea un şopron mare; chiar şi în acea fotografie decolorată se puteau distinge urme roşii de vopsea pe pereţii înalţi şi goi.

Femeia, băiatul, şopronul.

La un nivel profund al subconştientului, probabil că i se trezise o amintire, pentru că, dintr-o dată, pielea i se încreţi pe ceafă.

Femeia. Băiatul. Şopronul.

Îl trecură fiorii.

De pe fotografia aşezată pe masă, Roy îşi ridică privirea la fereastra de deasupra chiuvetei, la pădurea deasă de eucalipţi din spatele geamului, la năluca jigărită a razelor soarelui de după-amiază rostogolindu-se printre umbrele bogate, şi îşi obligă memoria să se arunce înainte, pătrunzând prin beznă.

Femeia. Băiatul. Şopronul.

În pofida efortului, revelaţia îl ocolea, deşi încă un fior îl cutremură până la os.

Şopronul.

Pe străzile cu case din stuc, unde cactuşii, yucca şi măslinii erau zugrăviţi pe imaginea unui peisaj arid, neîngrijit, printr-o parcare a unui complex de magazine, printr-o zonă industrială, printr-un labirint de spaţii pentru depozitare plin cu şoproane din tablă ondulată, ieşind de pe asfalt şi intrând într-un parc întins, în care frunzele lunguieţe ale palmierilor se zvârcoleau şi şfichiuiau aerul întâmpinând în delir furtuna ce sta să vină, Spencer încercase fără succes să scape de Chevrolet-ul care-l urmărea.

Mai devreme sau mai târziu, aveau să ajungă în calea unei patrule. Iar când o unitate de poliţişti locali se va amesteca, lui Spencer îi va fi şi mai dificil să fugă.

Dezorientat de traseul întortocheat pe care îl străbătuse pentru a evita Chevrolet-ul, Spencer se miră când unul dintre cele mai noi hoteluri apăru în dreapta sa. Las Vegas Boulevard South se afla la numai câteva sute de metri în faţă. Lumina semaforului era roşie, dar se hotărî să mizeze pe faptul că avea să se schimbe până când ajungea acolo.

Chevrolet-ul rămânea la mică distanţă în spatele lui. Dacă s-ar fi oprit, nemernicii ar fi ieşit din maşină şi ar fi înconjurat Explorer-ul, burzuluindu-se la el cu mai multe pistoale decât ghimpii unui porc ţepos.

Trei sute de metri până la intersecţie. Două sute cincizeci.

Semaforul încă roşu. Traficul – nu atât de dens ca mai la nord, pe Strip Boulevard, dar nici de neluat în seamă.

Intrând în criză de timp, Spencer încetini uşor, destul cât să capete un spaţiu mai mare de manevră în momentul în care avea să ia decizia, dar nu suficient pentru a-l determina pe şoferul Chevrolet-ului să-l depăşească.

O sută de metri. Şaptezeci şi cinci. Cincizeci.

Zeiţa Norocului nu-şi întorsese faţa către el. Încă mai cocheta cu verdele, dar roşul rămânea neschimbat.

O autocisternă petrolieră se apropia de intersecţie dinspre stânga, profitând de ocazia rară de a intra direct pe Strip, cu o viteză mai mare decât cea legală.

Rocky începu să dea afirmativ din cap.

Într-un final, şoferul autocisternei văzu Explorer-ul venind şi încercă să frâneze rapid.

— Bine, OK, OK, o să reuşim, se auzi Spencer vorbind, aproape psalmodiind, ca şi cum ar fi fost convins că poate influenţa soarta cu gândurile sale optimiste.

Niciodată să nu minţi un câine.

— Suntem într-un mare rahat, amice, recunoscu el, în timp ce descria un arc larg de cerc în intersecţie, ocolind partea din faţă a autocisternei.

Pe măsură ce panica îi altera percepţia, Spencer văzu cum autocisterna făcea o curbă înspre ei, roţile gigantice învârtindu-se şi trosnind, învârtindu-se şi trosnind, în vreme ce şoferul îngrozit apăsa cu abilitate frâna, cât de mult se simţea capabil. Şi acum nu se mai apropia, ci se desena ameninţător deasupra lor, uriaş, un animal monstruos inexorabil şi imposibil de evitat, cu mult mai mare decât păruse cu o fracţiune de secundă în urmă, şi încă mărindu-se, dominator, imens. Doamne Sfinte, părea mai mare decât un elefant şi el nu era decât o insectă ce abia se târa. Explorer-ul începu să se încline în partea dreaptă, vrând parcă să se răstoarne, şi Spencer îl redresă cu o mişcare uşoară a volanului şi cu o scurtă atingere a frânei. Însă energia obţinută în urma evitării răsturnării se răsfrânse într-un derapaj, iar spatele se abătu în lateral cu un ţipăt ascuţit de cauciucuri terorizate. Volanul se smulgea în toate părţile din mâinile umede de transpiraţie. Explorer-ul ieşise de sub control şi autocisterna se afla deasupra lui, la fel de mare ca Dumnezeu, dar cel puţin alunecase în direcţia bună, îndepărtându-se de imensul mecanism, deşi probabil nu îndeajuns să-i scape. Apoi monstrul cu şaisprezece roţi scrâşni la câţiva centimetri distanţă, un perete curbat de oţel lucios ivindu-se într-o fulgerare, trimiţând o rafală de vânt pe care Spencer avu senzaţia că o simte chiar şi prin ferestrele închise ermetic.

Explorer-ul se roti trei sute şaizeci de grade, apoi încă nouăzeci. Se zgudui, oprindu-se cu faţa în direcţia opusă,

departe de marginea bulevardului. Dar hipopotamul mai mişca încă.

Maşinile de pe benzile ce veneau dinspre sud, pe care Spencer le blocase, se opriseră înainte de a-l tampona, într-un cor de ţipete de frâne şi trâmbiţe de claxoane.

Rocky se afla din nou pe podea.

Spencer nu ştia dacă animalul fusese aruncat de pe scaun sau dacă, într-o bruscă licărire de prudenţă, sărise singur acolo.

Strigă, disperat, în timp ce Rocky se căţăra iar pe scaun:

— Stai!

Zgomotul unui motor. Din stânga. Traversând intersecţia largă. Chevrolet-ul. Zbura şuierând prin spatele autocisternei oprite spre partea laterală a Explorer-ului.

Îşi înfipse cu forţă piciorul în acceleraţie. Roţile se învârtiră, apoi şterseră o bucată de asfalt. Explorer-ul ţâşni ca o ghiulea spre sud, pe bulevard – exact în clipa în care un glonţ lovi lângă bara de protecţie din spate. Cu un scrâşnet strident, metalul se izbi de metal.

Izbucniră focuri de armă. Trei sau patru rafale. Nici unul nu păru să atingă Explorer-ul.

Rocky rămase pe scaun, balansându-se cu ghearele înfipte, hotărât să se ţină mai viguros de această dată.

Spencer se îndrepta spre ieşirea din Vegas, un lucru şi bun şi rău în acelaşi timp. Bun pentru că dacă o apuca spre sud, spre deşertul deschis şi spre ultima intrare pe Interstate 15, riscul de a fi prins la un semafor de vreun blocaj al traficului se diminua simţitor. Rău, fiindcă dincolo de pădurea hotelurilor, pământul sterp îi dădea prea puţine şanse de scăpare şi chiar şi mai puţine locuri în care să se

ascundă. În vasta întindere a lui Mojave, gangsterii din Chevy ar fi putut rămâne doi-trei kilometri în spatele lui, avându-l permanent în raza lor vizuală.

Cu toate acestea, să părăsească oraşul era singura decizie sănătoasă. Scandalul din intersecţie sigur îi va atrage pe poliţişti.

În vreme ce gonea pe lângă cel mai nou hotel-cazino din oraş – care includea şi un parc de distracţii de un kilometru pătrat, Spaceport Vegas – unica lui hotărâre sănătoasă se dovedi a fi imposibil de realizat. De pe partea cealaltă a bulevardului, la o sută de metri în faţă, o maşină angajată spre nord ieşi de pe banda ce venea către el, trecu peste linia care marca mijlocul drumului, atinse razant gardul viu, apoi se năpusti ca o furtună pe benzile ce duceau spre sud. Se opri în derapaj oblic, blocând şoseaua, gata să-l lovească pe Spencer dacă ar fi încercat să se strecoare.

Frână la treizeci de metri de blocadă.

Noua maşină era un Chrysler, dar probabil că fusese construit la aceeaşi uzină cu Chevrolet-ul.

Şoferul rămase la volanul Chrysler-ului, în schimb celelalte uşi se deschiseră. Bărbaţi solizi şi prevestitori de necazuri năvăliră în stradă.

Oglinda retrovizoare relevă ce se şi aşteptase: Chevy-ul se oprise şi el oblic, de-a latul bulevardului, la cincisprezece metri în spatele lui. Toţi ieşiseră din vehicul – şi aveau arme.

În faţa sa, tipii de lângă Chrysler erau înarmaţi. Pe undeva, nu era de mirare.

Ultima dintre poze se afla într-un plic alb, lipit cu o bucată de scotch.

După formă şi grosime, Roy ştiu, încă înainte de a deschide plicul, că era o altă fotografie, dar mai mare decât un instantaneu.

În timp ce jupuia scotch-ul, se aştepta să găsească un portret artistic de cincisprezece pe douăzeci şi cinci, o amintire de o importanţă deosebită pentru Grant.

Într-adevăr, descoperi o fotografie alb-negru, făcută în studio, a unui bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani.

Preţ de o clipă stranie, pentru Roy nu mai există nici un pâlc de eucalipţi dincolo de fereastră, nici un geam prin care ar fi putut să-l vadă. Chiar şi bucătăria îi dispăru din conştiinţă, până când nu mai rămase nimic, cu excepţia lui şi a unei singure poze de care se simţea legat mult mai puternic decât de fotografiile femeii.

Doar cu greu izbuti să respire.

Dacă ar fi intrat cineva în cameră şi l-ar fi întrebat ceva, n-ar fi reuşit să-i răspundă.

Se simţea detaşat de realitate, de parcă ar fi avut febră, dar nu era febră. Dimpotrivă, i se făcuse frig, însă nu îl deranja: răceala unui cameleon la pândă, prefăcându-se că este una cu piatra pe care stătea într-o dimineaţă de toamnă; o răceală care îl înviora, care îi concentra întreaga conştiinţă, care îi contracta rotiţele minţii, permiţând gândurilor să se învârtească fără frecare. Inima nu îi gonea, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut febră, într-adevăr, pulsul i se micşoră de parcă ar fi dormit un somn greu, şi fiecare bătaie îi vibra de-a lungul întregului trup ca o înregistrare a unui clopot de catedrală derulându-se la un sfert din viteza normală: un dangăt greoi, solemn, prelung.

Fotografia fusese evident făcută în studio, de un profesionist talentat care acordase multă atenţie luminilor şi selectase lentilele ideale. Subiectul, purtând o cămaşă albă desfăcută la gât şi o jachetă din piele, poza de la brâu în sus, pe fundalul unui perete alb, cu braţele încrucişate pe piept. Frumuseţea lui te izbea, avea părul negru şi des, pieptănat pe spate, cu fruntea liberă. O fotografie publicitară, tipică actorilor tineri; un instantaneu cu o fascinaţie ostentativă, însă reuşit din punct de vedere profesional, pentru că omul avea sex-appeal, o aură misterioasă şi dramatică pe care fotograful nu fusese nevoit să le creeze cu o tehnică specială.

Portretul constituia un studiu de lumini şi umbre, mai mult umbre decât lumini. De un fel aparte, aruncate de obiecte aflate dincolo de cadru, păreau să se înghesuie pe perete, înecându-l pe bărbat, asemenea nopţii ascunse în cer pe înserat, sub greutatea imensă a soarelui la apus.

Privirea lui directă şi pătrunzătoare, linia fermă a gurii, trăsăturile aristocratice şi chiar poziţia lui înşelătoare, formală, dezvăluiau parcă un om care nu cunoscuse îndoiala, dezamăgirea sau frica. Era mai mult decât încrezător în sine şi suficient propriei lui persoane. În acea fotografie, dădea impresia unei aroganţe subtile, dar inconfundabile. Expresia părea să-ţi sugereze că bărbatul privea pe fiecare membru al rasei umane, fără nici o excepţie, dispreţuitor şi amuzat.

Însă rămânea extraordinar de atrăgător, ca şi cum datorită inteligenţei şi experienţei sale şi-ar fi câştigat dreptul de a se simţi superior. Studiind poza, Roy sesiză că descria un om care ar fi putut să fie un prieten interesant, imprevizibil şi simpatic. Uitându-se la tine printre umbre,

acest individ unic poseda un magnetism teribil, care făcea ca expresia dispreţuitoare să pară inofensivă. Într-adevăr, alura arogantă i se *potrivea* – în acelaşi mod în care un leu trebuie să umble cu o aroganţă felină pentru a fi cu adevărat leu.

Gradat, forţa vrăjii aruncate de fotografie se diminuă, dar nu dispăru. Bucătăria se recompuse din vaporii fixaţiei lui Roy, la fel şi fereastra, şi eucalipţii.

Îl cunoştea pe bărbat. Îl mai văzuse undeva.

Cu mult timp în urmă...

Familiaritatea reprezenta o parte din motivul pentru care poza îl afectase atât de tare. Însă, la fel ca şi în cazul femeii, Roy nu reuşi nici să-i asocieze vreun nume, nici să-şi amintească împrejurările în care îl mai întâlnise.

Îşi dori ca fotograful să fi luminat mai bine chipul subiectului. Dar se părea că umbrele îl iubeau pe acel bărbat cu ochi întunecaţi.

Roy aşează poza pe masa din bucătărie, lângă instantaneul din faţa piscinei, cu mama şi copilul.

Femeia. Băiatul. Şopronul din fundal. Bărbatul dintre umbre.

Încolţit pe Las Vegas Boulevard South de oameni înarmaţi, Spencer apăsă cu putere claxonul, trase de volan cu forţă spre dreapta şi strivi acceleraţia. Explorer-ul ţâşni ca o rachetă spre parcul de distracţii Spaceport Vegas, aruncându-i pe spătarele scaunelor de parcă el şi Rocky ar fi fost nişte astronauţi care ţopăiau pe suprafaţa Lunii.

Neruşinarea înverşunată a pistolarilor dovedea că erau agenţi federali de vreun fel sau altul, chiar dacă

foloseau legitimaţii false pentru a-şi ascunde adevărata identitate. Nu l-ar fi înconjurat pe o stradă principală, cu martori, dacă n-ar fi fost convinşi că o vor scoate la capăt cu poliţia locală.

Pe trotuarul din faţa parcului Spaceport Vegas, pietonii care goneau de la un cazino la altul se împrăştiară, iar Explorer-ul se năpusti pe o alee destinată numai autobuzelor, pustie în acel moment.

Poate din cauza scăderii bruşte de temperatură din februarie, ori a furtunii ce sta să vină, sau poate numai fiindcă era prea devreme, Spaceport Vegas nu se deschisese. Obloanele acopereau chioşcurile de bilete, iar maşinile de distracţii îngheţaseră suspendate.

Cu toate acestea, tuburile de neon şi realizările futuriste cu fibră optică pâlpâiau şi se mişcau de-a lungul pereţilor înalţi de vreo doi metri şi jumătate, vopsiţi ca fuzelajul blindat al unei nave cosmice de război. O celulă fotosensibilă probabil că le aprinsese confundând întunericul din timpul prânzului cu apusul soarelui.

Spencer trecu printre două chioşcuri de bilete în formă de rachete spre un tunel cu diametrul de trei metri şi jumătate, din oţel lucios, care penetra zidurile parcului. Scrise cu neoane albastre, cuvintele TUNELUL TIMPULUI SPRE SPACEPORT VEGAS îi promiteau o evadare nesperată.

Urcă panta puţin înclinată şi, fără să atingă frânele, călători neobservat în timp.

Conducta masivă avea două sute de metri lungime. Tuburi de neon albastre şi strălucitoare se încolăceau pe pereţi, de-a lungul tavanului. Pâlpâiau într-o secvenţă rapidă de la intrare până la ieşire, creând iluzia unui burlan de lumină.

În mod obişnuit, vizitatorii erau transportaţi înăuntru în trenuleţe lente, dar valurile orbitoare de lumină păreau mai spectaculoase la viteză mare. Spencer aproape se crezu catapultat într-o eră îndepărtată.

Rocky dădea afirmativ din cap.

— N-am ştiut că am un câine cu mania vitezei, spuse Spencer.

Înaintă spre interiorul parcului, unde luminile nu fuseseră activate precum cele de pe pereţi şi din tunel. Aleea centrală, pustie şi aparent interminabilă, suia şi cobora, se îngusta şi se lărgea iarăşi.

Spaceport Vegas etala trenuleţe pe şine în formă de spirală, bombardiere în picaj, avioane de interceptare, sfârleze şi alte maşini rotitoare care-ţi testau curajul, toate ascunse în dosul unor faţade somptuoase ştiinţifico-fantastice înşelătoare, având nume specifice. Sania Luminoasă a lui Ganymede. Ciocanul Hiperspaţiului. Radiaţia Solară a Iadului. Coliziunea Asteroizilor. Stropul Degenerat. De asemenea, parcul oferea simulări ale aventurilor aviatice şi experienţe ale realităţii virtuale în clădiri cu o arhitectură bizară, futuristă sau nepământeană: Planeta Oamenilor-Şerpi, Luna însângerată, Vârtejul, Lumea Morţii. La Războiul Roboţilor, două maşini asasine cu ochii roşii păzeau poarta, iar intrarea la Monstrul Stelar arăta ca un orificiu sclipitor de la un capăt sau celălalt al tubului digestiv al unei dihănii extraterestre.

Sub cerul sumbru, măturat de un vânt rece, cu lumina gri de dinainte de furtună absorbind toate culorile, viitorul, aşa cum îl imaginaseră creatorii lui Spaceport Vegas, părea întru totul ostil.

Din această cauză, lui Spencer i se părea în mod curios mai aproape de adevăr, mai mult ca o premoniţie şi mai puţin ca un parc de distracţii, aşa cum intenţionaseră cei care îl construiseră. Extratereştri, maşini şi vânători de oameni se aflau pretutindeni la pândă. Dezastre cosmice se iveau la tot pasul: Explozia Soarelui, Extirparea Cometei, Muşcătura Timpului, Big Bang, Tărâmul Pierdut. Capătul Timpului se găsea în aceeaşi zonă a aleii principale care oferea şi o aventură numită Nimicirea. Puteai să priveşti la aceste atracţii rău-prevestitoare şi să crezi că viitorul cumplit – în general, dacă nu în amănunt – era suficient de înspăimântător, ca societatea contemporană să şi-l zidească în continuare.

În căutarea ieşirii de serviciu, Spencer conduse de-a lungul promenadelor bătute de vânt, strecurându-se printre atracţii. Observă în repetate rânduri Chevy-ul şi Chrysler-ul printre curbele şi construcţiile exotice. Semănau cu nişte rechini care patrulau la distanţă. De fiecare dată când îi remarca, încerca să dispară din raza lor vizuală pe o altă alee a labirintului central.

Dădu colţul închisorii Galactice, trecu de Palatul Paraziţilor dincolo de perdeaua din ficuşi şi de gardul viu format din oleandri cu flori roşii – în mod sigur monotone pe lângă tufişurile ce creşteau pe planetele Nebuloasei Crabului – apoi descoperi un drum de serviciu pe două benzi care marca sfârşitul parcului. Îl urmă.

La stânga copaci, aliniaţi la şase metri de mijloc, iar între ei un gard viu de un metru optzeci. La dreapta, în locul zidului luminat de neoane, care se construise în porţiunile rezervate publicului, se înălţa un gard din plasă, de trei metri, cu spirale de sârmă ghimpată deasupra, iar

dincolo de el se întindea o pajişte cu tufişuri specifice deşertului.

Dădu colţul şi, la o sută de metri în faţă, văzu o poartă din sârmă şi bare de metal, pe rotile, controlată de nişte braţe hidraulice. S-ar fi dat la o parte dacă ar fi acţionat telecomanda – însă Spencer, evident, n-o avea.

Îşi mări viteza. Trebuia să spargă poarta.

Întorcându-se la prudenţa lui obişnuită, câinele sări de pe scaunul pasagerului şi se ghemui în spaţiul pentru picioare, înainte ca impactul să-l arunce acolo.

— Nebun, dar nu prost, zise aprobator Spencer.

Parcursese deja jumătate din drumul până la poartă când surprinse o mişcare cu coada ochiului stâng. Chrysler-ul ţâşni dintre doi ficuşi, sfâşiind perdeaua de oleandri, şi pătrunse pe drumul de serviciu sub o ploaie de frunze verzi şi flori roşii. Traversă aleea prin spatele lui Spencer şi se lovi de gard atât de puternic, încât sârma se zbătu, parcă făcută din pânză, până la capătul benzii.

Explorer-ul urmă talazul după o fracţiune de secundă şi izbi poarta cu o forţă suficientă pentru a îndoi capota, dar fără să o deschidă, pentru a strânge centura de siguranţă strivindu-i pieptul, pentru a-i tăia răsuflarea, a-i clănţăni dinţii, pentru a zgudui bagajele sub plasa protectoare – însă nu şi pentru a doborî poarta. Bariera era contorsionată, îndoită, pe jumătate ruptă, cu firele de sârmă ghimpată atârnând ca nişte gheare – dar nu căzuse.

Băgă în marşarier şi porni cu spatele, de parcă ar fi fost o ghiulea întorcându-se în ţeava tunului, într-o lume anapoda.

Luptătorii din Chrysler ieşiseră deja pe trotuar, armându-şi puştile, dar brusc apăru Explorer-ul ce se

îndrepta spre ei ca turbat. Se retraseră, năpustindu-se în maşină, închizând portierele.

Spencer lovi cu spatele limuzina şi zgomotul coliziunii i se păru atât de puternic, încât crezu că se alesese praful de Explorer-ul său.

Însă când apăsă acceleraţia, acesta ţâşni ca un arc înainte. Nici o roată nu se spărsese şi nimic nu se strâmbase la contactul cu aripa Chrysler-ului. Nici o fereastră nu se sfărâmase. Şi nici nu mirosea a benzină; maşina nu fusese avariată. Explorer-ul ciocnit trosni, pocni, scârţâi, dăngăni – dar se *mişcă* imediat cu putere şi graţie.

Al doilea impact doborî poarta. Maşina se căţără pe plasa de sârmă căzută şi se îndepărtă de Spaceport Vegas printr-un uriaş covor de tufişuri deşertice, spaţiu în care nimeni nu construise încă vreun parc, hotel, cazino sau vreo parcare.

Angajat pe şosea, Spencer o luă spre vest, departe de Strip Boulevard, spre Interstate 15.

Îşi aminti de Rocky şi privi spre spaţiul din faţa scaunului alăturat. Câinele stătea ghemuit, cu ochii strâns închişi, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o nouă coliziune.

— E OK, amice.

Rocky continuă să se schimonosească, îngrozit.

— Ai încredere în mine.

Rocky îşi deschise ochii şi se întoarse pe scaunul cu tapiţeria găurită şi zgâriată de ghearele sale.

Se îndreptau, de-a lungul pământului erodat şi sterp, spre capătul autostrăzii.

O pantă abruptă de pietriş şi ardezie se întindea pe zece-cincisprezece metri în dreapta şi în stânga benzilor. Chiar dacă ar fi reuşit să găsească un pod deasupra, tot n-

ar fi scăpat – şi în mod sigur nu s-ar fi salvat – dacă se angaja pe autostradă. Oamenii care îl urmăreau probabil că instalaseră puncte de control în ambele direcţii.

După o scurtă ezitare, o luă spre sud urmând baza înălţată a zonei interstatale.

Dinspre est, traversând nisipul fin, venea Chevrolet-ul verde ca mucegaiul. Părea un miraj, deşi era frig. Dunele joase şi mlaştinile puţin adânci aveau să-l învingă. Explorer-ul fusese făcut pentru mersul pe teren, Chevrolet-ul nu.

Spencer ajunse la o albie secată de pârâu, pe care Interstate o traversa cu un pod din beton. O luă pe acel povârniş, printr-un strat moale de nămol, pe care pluteau nişte lemne, unde moviliţe de frunze moarte se mişcau aidoma unor umbre intermitente şi ciudate dintr-un vis urât.

Se hotărî să urmeze acea mlaştină secată de sub graniţa interstatală, spre vest, către inospitalierul Mojave.

Cerul ameninţător, greu şi întunecat ca un sarcofag din granit, atârna la câţiva centimetri deasupra munţilor metalici. Câmpii dezolante se înălţau gradat spre colinele şi mai aride, cu tufişurile ofilite de meschită, mănunchiurile uscate de iarbă şi cactuşii din ce în ce mai rari.

Ieşi din albia pârâului, dar continuă să meargă pe lângă ea, pe margine, către piscurile din depărtare, la fel de golaşe ca oasele străvechi.

Chevrolet-ul nu se mai vedea.

Într-un final, după ce se asigură că nu avea cum să fie remarcat de vreun echipaj de urmărire postat lângă şoseaua interstatală, Spencer o luă spre sud, paralel cu autostrada. S-ar fi rătăcit dacă nu ar fi avut-o drept reper.

Demoni rotitori din nisip se încolăceau deasupra deşertului, ascunzând trena de praf pe care Explorer-ul o remorca.

Deşi încă nu ploua, fulgerele brăzdau cerul. Umbrele formaţiunilor joase din piatră săreau, cădeau înapoi şi săreau iarăşi pe întinsul pământului sterp.

Masca de curaj a lui Rocky se dizolvase o dată cu scăderea vitezei Explorer-ului. Se ghemuise din nou sub faldurile unei timidităţi reci. Scheuna periodic şi îşi privea stăpânul pentru a căpăta alinare.

Cerul trosnea spintecat de flăcări.

Roy Miro împinse fotografiile supărătoare de-o parte şi îşi instală servieta cu computerul pe masa de bucătărie în cabana din Malibu. Îl vârî într-o priză şi se conectă la Mama.

Când Spencer Grant se înrolase în armata Statelor Unite, la vârsta de optsprezece ani, cu mai mult de doisprezece ani în urmă, ar fi trebuit să completeze formularele standard de înscriere. Printre altele, i se ceruse, desigur, să furnizeze informaţii despre şcolile pe care le urmase, locul naşterii, numele tatălui, numele de dinainte de căsătorie al mamei şi despre restul familiei.

Ofiţerul care se ocupa de recrutări ar fi fost obligat să verifice aceste date de bază. Apoi ar fi urmat o nouă verificare, la un nivel superior, înainte ca Grant să intre în serviciu.

Dacă „Spencer Grant” ar fi reprezentat o identitate falsă, ar fi fost normal ca băiatul să aibă mari dificultăţi la înrolarea în armată. Cu toate acestea, Roy rămase convins că nu era numele care apărea pe certificatul de naştere al lui Grant, şi se hotărî să afle adevărul.

La cererea lui Roy, Mama accesă fişierele clasate ale personalului eliberat din armată de la Ministerul Apărării. Afişă pe ecranul monitorului foaia cu datele personale ale lui Spencer Grant.

Judecând după informaţiile de pe VDT, numele declarat al mamei lui Grant era Jennifer Corrine Porth.

Tânărul recrut o trecuse drept „decedată”.

Tatăl fusese declarat „necunoscut”.

Roy clipi surprins în faţa ecranului. NECUNOSCUT.

Extraordinar! Grant afirmase nu numai că era un bastard, dar şi că promiscuitatea mamei lui făcuse imposibilă identificarea bărbatului care îi fusese tată. Oricine altcineva ar fi dat un nume fals, ar fi înscris un tată fictiv pentru a se scuti de o groază de neplăceri.

În mod logic, dacă tatăl ar fi fost cu adevărat necunoscut, ar fi trebuit ca numele băiatului să fie Porth. Mai mult, ori mama îl împrumutase pe cel de „Grant” de la starul favorit, aşa cum credea Bosley Donner, ori îşi numise fiul după unul dintre bărbaţii care trecuseră prin viaţa sa, chiar şi fără să fie sigură că acela fusese tatăl băiatului.

Însă „necunoscut” era o minciună sfruntată, iar numele „Spencer Grant” constituia o identitate falsă, probabil prima dintre celelalte pe care şi le adoptase bărbatul-fantomă.

La înscriere, cu mama deja moartă şi cu tatăl necunoscut, Grant declarase ca restul familiei sale pe „Ethel Marie şi George Daniel Porth, bunici”, care trebuie să fi fost părinţii mamei.

Roy observă că adresa lui Ethel şi a lui George Porth – în San Francisco – era cea pe care o trecuse Grant, ca

aparţinându-i, la momentul înrolării. În aparenţă bunicii îl luaseră la ei după moartea mamei.

Dacă exista cineva care să cunoască adevărata origine a lui Grant şi de unde provenea cicatricea, atunci aceştia erau Ethel şi George Forth – presupunând că trăiseră în realitate şi nu fuseseră doar nişte nume pe care un ofiţer care se ocupa de recrutări uitase să le verifice, cu doisprezece ani în urmă.

Roy ceru o copie la imprimantă a părţii pertinente din fişierul lui Grant. Chiar dacă familia Porth reprezenta o pistă bună de urmat, Roy nu era prea încrezător că în San Francisco avea să afle ceva care să dea puţin mai multă consistenţă nălucii alunecoase pe care o văzuse cu mai puţin de patruzeci şi opt de ore înainte, într-o noapte ploioasă din Santa Monica.

Se şterse complet din toate înregistrările companiilor de servicii, din ale celor care încasau impozitele şi din cele ale Agenţiei pentru Controlul Veniturilor – de ce Grant îşi lăsase totuşi numele în DCR, la Asigurările Sociale, DPLA şi în fişierele armatei? Le corectase şi pe acestea, înlocuind adresa reală cu una falsă, dar ar fi putut să le elimine de tot. Avea calificarea şi cunoştinţele necesare. De fapt, probabil se menţinuse prezent în aceste bănci de date cu un anume scop.

Roy simţi că, într-un fel sau altul, se afla la mâna lui Grant.

Frustrat, îşi îndreptă din nou atenţia asupra celor mai impresionante fotografii dintre cele patruzeci. Femeia, băiatul şi şopronul din fundal. Bărbatul dintre umbre.

În jurul Explorer-ului se întindeau nisipul, la fel de alb precum oasele calcinate, roca vulcanică cenuşie şi ardezia erodată de căldură, de ger şi de cutremure. Cele câteva plante erau ţepoase şi uscate. Cu excepţia prafului şi a vegetaţiei scuturate de vânt, numai scorpionii, păianjenii, gândacii, şerpii veninoşi şi celelalte creaturi cu sângele rece sau total lipsite de el, cărora le pria deşertul, se târau sau alunecau în voie.

Ghimpii argintii ai fulgerelor sclipeau necontenit şi norii rapizi, la fel de negri ca tuşul, scriau promisiuni de ploaie pe cuprinsul cerului. Pântecele lor atârnau greu. Cu izbucniri de tunete, furtuna se lupta să se creeze pe sine.

Prins între pământul mort şi cerul tumultuos, Spencer mergea pe cât posibil paralel cu autostrada interstatală. Se abătea de la această direcţie numai în cazul în care relieful i-o impunea.

Rocky stătea ghemuit, uitându-se mai mult la labele lui decât la ziua furtunoasă. Pielea de pe coaste îi tremura când accesele de frică îl străbăteau asemenea curentului electric într-un circuit închis.

Într-o altă zi, într-un alt loc sau într-o altă furtună, Spencer ar fi flecărit continuu pentru a-şi linişti câinele. Însă acum se afla într-o dispoziţie care se întuneca o dată cu cerul şi nu se simţea capabil să se concentreze decât asupra propriei sale tulburări.

Pentru acea femeie, el îşi părăsise viaţa. Lăsase în urmă confortul tihnit al cabanei, frumuseţea pâlcului de eucalipţi şi liniştea canionului – cel mai probabil nemaiputând să se întoarcă vreodată acolo. Se transformase într-o ţintă vie, renunţând la anonimatul său preţios.

Nu regreta nimic din toate acestea – pentru că încă mai nutrea speranţa că îşi va câştiga un ţel şi o viaţă plină de sens. Deşi îşi dorea s-o ajute pe femeie, vroia să se ajute şi pe sine însuşi.

Dar zarurile fuseseră deja aruncate. Moartea şi publicitatea nu reprezentau singurele riscuri pe care şi le asuma în cazul în care continua să se amestece în problemele Valeriei Keene. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să omoare pe cineva.

După ce scăpase din atacul de la bungalou, miercuri seară, în Santa Monica, evitase să se gândească la tulburătoarele implicaţii ale extremei violenţe manifestate de echipa SWAT. Acum îşi aminti de împuşcăturile direcţionate spre ţintele imaginare din interiorul casei întunecate şi de rafalele trase spre el în timp ce escalada zidul proprietăţii.

Nu fusese reacţia câtorva ofiţeri isterizaţi, apărători ai legii, intimidaţi de persoana hăituită. Abuzaseră excesiv de forţă, dovadă că acea Agenţie pentru care lucrau ieşise de sub control şi se simţea puternică şi încrezătoare că nu avea să fie trasă la răspundere oricâte atrocităţi ar fi înfăptuit.

Cu puţin timp în urmă, se lovise de aroganţa similară din comportamentul agresiv al oamenilor care îl mânaseră afară din Las Vegas.

Se gândi la Louis Lee, în biroul elegant din subsolul de la China Dream. Restauratorul spusese că guvernele, când deveneau suficient de mari, încetau adesea să mai respecte regulamentul legal sub a cărui oblăduire se înfiinţaseră.

Toate guvernele, chiar şi cele democratice, menţineau controlul folosindu-se de ameninţări, violenţă şi închisori. Însă dacă ameninţarea nu respecta legile, chiar pornind cu intenţii bune, atunci diferenţa dintre un agent federal şi un gangster devenea înfricoşător de mică.

Dacă Spencer ar fi localizat-o pe Valerie şi ar fi aflat de ce fugea, n-ar mai fi avut cum s-o ajute decât împuţinându-şi economiile şi angajând cel mai bun avocat care s-o reprezinte. Acesta fusese planul său naiv în rarele ocazii în care se ostenise să se gândească la ce urma să facă dacă ar fi reuşit să o găsească.

Dar cruzimea inamicilor excludea o asemenea soluţie în orice curte de judecată.

Pus să aleagă între violenţă şi fugă, întotdeauna ar fi fugit, riscând să primească un glonţ în spate – asta în cazul în care era numai viaţa lui la mijloc. Însă, când în final şi-ar fi asumat responsabilitatea vieţii acelei femei, nu s-ar mai fi putut aştepta ca şi ea să întoarcă spatele unei arme; mai devreme sau mai târziu ar fi trebuit să răspundă cu aceeaşi monedă agresivităţii agenţilor.

Tot meditând aşa, Spencer conduse spre sud, între deşertul solid şi cerul amorf. Autostrada îndepărtată se distingea cu greu la est, şi nici un drum clar nu se aştemea în faţa lui.

Dinspre vest, ploaia veni în cascade orbitoare, de o rară ferocitate pentru Mojave, un talaz impunător cenuşiu în spatele căruia deşertul începu să dispară.

Spencer simţea mirosul furtunii, cu toate că nu ajunsese încă la ei. Avea un iz de ozon uşor alterat, de frig şi umezeală, la început înviorător, mai apoi straniu şi profund cutremurător.

— Nu sunt îngrijorat că n-aş fi capabil să omor pe cineva dacă trebuie, îi spuse câinelui ghemuit.

Zidul cenuşiu se precipită spre ei, din ce în ce mai repede, părând a fi mai mult decât o simplă ploaie. Era şi viitorul acolo, şi tot ce îl înspăimânta să afle despre trecut.

— Am mai făcut-o doar. Pot s-o fac încă o dată dacă trebuie.

Peste motorul Explorer-ului care torcea, acum se auzea ploaia deasă, asemenea unui milion de inimi care palpitau.

— Şi dacă ticălosul ăla merită să fie ucis, aş putea să mă ocup de asta fără să simt nici o remuşcare. Uneori e drept. E legitim. N-aş avea nici o reţinere.

Ploaia năvăli peste ei, o avalanşă, ca mantia unui vrăjitor, aducând o schimbare fermecată. Pământul palid se întunecă spectaculos o dată cu primul strop. Sub lumina specifică furtunii, vegetaţia deshidratată, mai mult maronie decât verde, deveni instantaneu lucioasă, crudă; în câteva secunde, iarba şi frunzele uscate părură să se umfle în forme tropicale zvelte, dar era desigur numai o iluzie.

Pornind ştergătoarele de parbriz şi îndreptând roţile Explorer-ului, Spencer zise:

— Ceea ce mă îngrijorează... Ceea ce mă sperie este... Poate ucid un ticălos care o merită... Un gunoi umblător... Şi poate de *această* dată o să-mi placă.

Ploaia torenţială nu putea fi cu nimic mai prejos decât cea care îl dusese pe Noe deasupra dezastrelor Potopului, iar răpăiala puternică a stropilor pe capota maşinii îl asurzea. Câinele, terorizat de furtună, probabil nu putea să-şi audă stăpânul din pricina zgomotului, însă Spencer considera prezenţa lui Rocky o scuză pentru a-şi mărturisi

un adevăr pe care nu dorea să-l recunoască, vorbind cu voce tare – altminteri ar fi putut să se mintă.

— Niciodată nu mi-a plăcut. Niciodată nu m-am simţit un erou făcând-o. Dar nici nu m-a scârbit. N-am vomitat şi nici nu am dormit mai prost din cauza asta. Aşa că... Dacă la următoarea ocazie?... Sau la următoarea?...

Dedesubtul norilor posaci, înfăşurată în giulgiul greu şi catifelat al ploii, după-amiaza se întunecase într-un amurg timpuriu. Trecând din obscuritate în mister, aprinse farurile din faţă şi constată cu uimire că amândouă supravieţuiseră impactului cu poarta parcului de distracţii.

Ploaia cădea drept pe pământ, într-o cantitate atât de mare, încât dizolvase şi alungase vântul care învăluise mai înainte deşertul în trâmbe de nisip.

Intrară într-o albie adâncă de vreo trei metri, cu pereţii în pantă lină. În razele farurilor, o perdea de apă argintie cam de treizeci de centimetri lăţime şi câţiva adâncime sclipi de-a lungul mijlocului văii. Spencer traversă vadul lat de şase metri şi urcă versantul opus.

După ce Explorer-ul ajunse în vârful celui de-al doilea banc de nisip, o serie de fulgere puternice spintecară deşertul, acompaniate de izbucnirile tunetelor care făcură maşina să vibreze. Ploaia căzu cu şi mai multă forţă ca până atunci, cu mai multă forţă decât îşi imaginase vreodată.

Conducând cu o singură mână, Spencer îl apucă pe Rocky de ceafă. Dar bietul de el se înspăimântase prea tare pentru a-şi ridica privirea sau a se lăsa în voia mângâierilor.

Se îndepărtaseră de albie la mai mult de cincizeci de metri când Spencer observă cum pământul începe să se clatine în faţa lor. Se rotea sinuos, ca şi cum uriaşele

serpentine înghesuite s-ar fi mişcat chiar sub suprafaţa deşertului. Până când reuşi să oprească, farurile îi dezvăluiră o explicaţie mai puţin bizară, dar tot atât de înfricoşătoare: nu pământul se mişca, ci un râuleţ repede şi noroios spumega de la vest la est de-a lungul câmpiei uşor înclinate, blocându-i drumul spre sud.

Fundul noii albii se acoperise. Apa, înfuriată deja, îi depăşise cu câţiva centimetri marginea.

Un asemenea torent n-ar fi avut cum să se formeze de când începuse furtuna, adică doar cu câteva minute mai devreme. Izvorul se afla în munţi, unde plouase de o vreme şi unde povârnişurile din piatră, lipsite de copaci, absorbiseră foarte puţină apă. În deşert rareori întâlneai ploi torenţiale atât de puternice; dar în acele ocazii, cu o promptitudine care îţi tăia respiraţia, explozii de apă puteau să inunde mari porţiuni ale autostrăzii interstatale, chiar dintre cele aşezate pe un teren mai ridicat, sau să apară în zona depresionară a îndepărtatului Las Vegas, măturând maşinile din parcări.

Spencer nu reuşi să aproximeze adâncimea apei. Putea atinge cincizeci de centimetri sau şase metri.

Chiar dacă ar fi avut numai jumătate de metru, curentul era atât de puternic şi de rapid, încât nu îndrăzni să treacă prin vad. Cea de-a doua albie, cu o lăţime mai mare decât a celei dintâi, atingea aproape doisprezece metri. Înainte de a parcuge jumătate din distanţă, Explorer-ul ar fi putut fi săltat şi purtat în josul pârâului, clătinat şi rostogolit asemenea buştenilor plutitori.

Se îndepărtă cu spatele de apele spumegânde, întoarse maşina şi, mergând pe urmele vechi, ajunse din nou la prima albie, în scurtul timp care se scursese de când

îl traversase, pârâul argintiu se transformase într-un râu învolburat care aproape umpluse albia.

Încadrat de torentele furibunde, Spencer nu se mai putea mişca de la sud la nord, paralel cu autostrada interstatală.

Se gândi să se oprească acolo pentru a aştepta sfârşitul furtunii. Când ploaia avea să înceteze, albiile urmau să se golească la fel de rapid cum se umpluseră. Dar sesiză că se găsea într-o situaţie mai primejdioasă decât părea la prima vedere.

Deschise portiera, păşi afară, şi, până când ajunse în faţa Explorer-ului, se udase deja ciuciulete. Şuvoaiele de apă îl loviră ca nişte ciocane, iar frigul îi pătrunse în oase.

Frigul şi apa erau mai neîndurătoare decât *zgomotul* acela incredibil. Murmurul înnebunitor al furtunii acoperea orice alt sunet. Răpăiala ploii în deşert, bolboroseala râului, bubuitul tunetelor făceau din vastul Mojave un loc aparent la fel de strâmt şi de apăsător ca un butoi de pe Niagara pentru cascadorul aflat înăuntru.

Îşi dorea să vadă mai bine talazurile fluxului, numai că privindu-le mai îndeaproape se îngrozi. Clipă de clipă, apa se căţăra pe marginile albiei; în curând avea să inunde câmpia. Porţiuni întregi din pereţii laterali cedaseră, dizolvându-se în undele noroioase. În timp ce violentul torent lărgea canalul în care curgea, se umfla vijelios în volum, înălţându-se şi lăţindu-se simultan, Spencer se întoarse cu spatele la prima albie şi se grăbi către a doua. Ajunse la celălalt râu dezlănţuit mai repede decât se aşteptase. Se revărsa şi se lărgea, parcă turbat. Când îl străbătuse prima oară, spaţiul dintre ele măsura cincizeci de metri, iar acum se redusese la treizeci.

Rămăsese totuşi o distanţă considerabilă. I se părea incredibil ca revărsările astea turbate să aibă suficientă putere şi să devoreze uscatul ce le mai despărţea, unindu-se în cele din urmă.

Apoi, exact în faţa pantofilor lui, solul plesni. O crăpătură lungă, ca un rânjet răutăcios. Pământul se schimonosea, şi o felie din mal, groasă de un metru optzeci, căzu în vâltoarea valurilor.

Spencer se retrase din faţa pericolului iminent.

Inimaginabilul păru dintr-o dată inevitabil. Largi porţiuni din deşert erau formate din ardezie, rocă vulcanică sau cuarţit, dar el avusese ghinionul ca ruperea de nori să-l prindă în timp ce călătorea pe o mare fantomatică din nisip. Dacă între cele două albii nu se ascundea piatră în fundament, şi dacă furtuna avea să mai clocotească mult...

Forţa aversei se dezlănţui.

Alergă până la Explorer, se năpusti înăuntru şi închise portiera. Tremurând, îngrozit, şi lăsând în urmă jerbe de apă, îşi conduse maşina departe de torentul nordic, temându-se că pământul i se va surpa sub roţi.

Cu capul încă plecat, Rocky privi în sus, spre stăpânul său.

— Trebuie să mergem printre albii, spre est sau spre vest, gândi Spencer cu glas tare, cât timp mai avem *pe ce*.

Ştergătoarele de parbriz nu se descurcau prea bine cu cascadele care se scurgeau peste geam, iar peisajul înceţoşat de ploaie se adâncea într-o altă fază a unui amurg fals. Încercă să le dea la maximum. Degeaba.

— Nu trebuia să mergem prin vale. Apa devine din ce în ce mai rapidă. E mai probabil să ne dea gata aici.

Aprinse faza lungă. Lumina suplimentară nu folosea la nimic. Ricoşa pe vălătucii de ploaie, aşa că drumul părea voalat de perdea după perdea, toate din mărgele de oglindă. Din nou fază scurtă.

— Pe deal pământul e mai sigur. Ar trebui să fie mai multă piatră.

Câinele tremura.

— Spaţiul dintre albii probabil se va lărgi.

Spencer schimbă viteza. Câmpia se ridica treptat spre vest, un teritoriu obscur.

În timp ce fulgerele gigantice înţepau cerul până la pământ, el se refugie în văgăuna îngustă a întunericului.

La indicaţiile lui Roy Miro, agenţii din San Francisco îi căutau pe Ethel şi pe George Porth, bunicii care îl crescuseră pe Spencer Grant după moartea mamei sale. În acest timp, Roy se duse la biroul doctorului Nero Mondello din Beverly Hills.

Mondello era cel mai cunoscut chirurg plastician într-o comunitate în care realizările lui Dumnezeu se revizuiau mult mai des ca oriunde, cu excepţia oraşelor Palm Springs şi Palm Beach. El putea înfăptui minuni asupra unui nas diform, aidoma lui Michelangelo asupra blocurilor gigantice de marmură de Carrara – însă cu nişte onorarii substanţial mai mari.

Fusese de acord să-şi schimbe orarul încărcat pentru a se întâlni cu Roy, convins fiind că ajuta FBI-ul, într-o urmărire disperată a unui ucigaş sălbatic.

Se întâlniră în biroul spaţios al doctorului: podeaua din marmură albă, pereţii şi tavanul alb, candelabre din

cochilii de scoici albe. Două picturi abstracte atârnau în rame albe: singura culoare era albul, iar artistul îşi obţinuse efectele exclusiv pe baza grosimii stratului de vopsea. Două scaune vopsite în alb, din lemn de sicomor tăiat radial, cu perne din piele albă flancau o masă din oţel şi sticlă, în faţa unui birou din lemn noduros, alb, pe un fundal de draperii din mătase albă.

Roy se aşeză pe unul dintre scaunele din lemn de sicomor, ca o pată de mizerie în acel loc imaculat, şi se întrebă ce imagine ar fi dezvăluit draperiile dacă le-ar fi tras. Îi veni nebunească idee că dincolo de fereastră, în centrul cartierului Beverly Hills, peisajul era înfăşat în zăpadă.

În afară de fotografiile lui Spencer Grant pe care le adusese Roy, doar un trandafir roşu însângerat, într-o vază de cristal Waterford, trona pe suprafaţa lustruită a mesei de lucru. Reprezenta un simbol al perfecţiunii posibile, atrăgând atenţia vizitatorului asupra bărbatului care stătea în spatele ei, îndărătul biroului.

Înalt, zvelt, plăcut la înfăţişare, de vreo patruzeci de ani, doctorul Nero Mondello era centrul acestui tărâm imaculat. Cu părul des, negru ca pana corbului, pieptănat pe spate, cu un ten de un măsliniu cald şi ochii negri-tăciune, chirurgul făcea o impresie tot atât de puternică, precum o fantomă. Purta un halat alb de laborator peste o cămaşă albă şi o cravată din mătase roşie, în jurul cadranului Rolexului său din aur, diamantele asortate sclipeau de parcă ar fi fost încărcate cu o energie supranaturală.

Bărbatul şi încăperea impresionau în aceeaşi măsură ca fiind ostentativ de teatrali. Mondello se ocupa de

înlocuirea adevărurilor naturii cu iluzii convingătoare, şi ca toţi magicienii buni juca teatru.

Studiind fotografiile DCR ale lui Grant şi portretul proiectat pe computer, Mondello spuse:

— Da, aceasta a fost o rană îngrozitoare, teribilă.

— Ce-ar fi putut s-o cauzeze? întrebă Roy.

Mondello deschise un sertar al biroului şi scoase o lupă cu mâner din argint. Studie mai îndeaproape poza.

Într-un sfârşit zise:

— A fost mai curând o tăietură, nu o zgârietură, deci ar fi trebuit să provină de la un instrument destul de ascutit.

— Cuţit?

— Sau sticlă. Căci nu a fost numai o tăietură, iar obiectul foarte ascuţit era neregulat, la fel ca sticla – sau ca o lamă zimţată. O lamă simplă ar fi produs o tăietură mai curată şi o cicatrice mai îngustă.

Privindu-l pe Mondello cufundat în studiul fotografiilor, Roy realiză că trăsăturile feţei chirurgului erau atât de distinse şi atât de ciudat de bine proporţionate, încât vreun coleg talentat probabil că le ajustase.

— E o urmă cicatrizată.

Poftim?

— Ţesutul conector este contractat – încreţit sau strâns, zise Mondello fără a-şi ridica privirea. Deşi este relativ netedă, dacă ţinem seama de lăţimea urmei. Introduse lupa în sertarul biroului, la locul ei. Nu vă pot spune mai multe – doar că nu e o cicatrice recentă.

— Ar putea fi eliminată prin chirurgie estetică, grefă de piele?

— Nu în totalitate, dar ar putea deveni mai puţin vizibilă, numai o linie subţire, un ţesut puţin decolorat.

— Dureros? întrebă Roy.

— Da, dar nu necesită o serie lungă de operaţii pe parcursul mai multor ani, aşa cum se întâmplă cu arsurile.

Chipul lui Mondello era excepţional, pentru că proporţiile fuseseră atât de bine studiate, de parcă sfaturile estetice date în clinica sa nu ar fi însemnat numai intuiţie de artist, ci rigoare logică a unui matematician. Doctorul se reconstruise pe sine cu aceeaşi stăpânire de fier pe care o manifestau şi politicienii pentru a transforma cetăţenii imperfecţi în nişte oameni mai buni. Roy înţelesese de mult că fiinţele umane erau atât de pline de defecte, încât nici o societate nu ar fi fost în stare să exercite o justiţie perfectă fără a-şi impune un plan cu o rigurozitate matematică şi fără ajutorul unei îndrumări severe de sus în jos. Însă niciodată până atunci nu avusese revelaţia faptului că pasiunea sa pentru frumuseţea ideală şi dorinţa de dreptate constituiau două aspecte ale aceluiaşi dor de Utopie.

Uneori, pe Roy îl uimea complexitatea sa intelectuală.

— De ce, îl întrebă el pe Mondello, şi-ar suporta cineva cicatricea dacă ar putea scăpa de ea? Fiindcă nu ar avea cu ce să plătească operaţia?

— O, costul nu e un impediment. Chiar dacă pacientul nu ar dispune de bani, iar guvernul nu ar putea plăti, tot i s-ar administra tratamentul. Majoritatea chirurgilor îşi dedică o parte din timpul lor unor asemenea opere caritabile.

— Atunci, de ce?

Mondello ridică din umeri şi împinse fotografiile pe birou.

— Poate că îi este teamă de durere.

— Nu cred. Nu lui.

— Sau îi este frică de spitale, de doctori, de instrumente ascuţite, de anestezie. Există nenumărate fobii care îi împiedică pe oameni să se opereze.

— Acest bărbat nu are o personalitate care să dea naştere unei fobii, spuse Roy punând la loc fotografiile în plicul de hârtie groasă.

— Ar putea fi şi vinovăţie. Dacă a supravieţuit unui accident în care ceilalţi au murit, e posibil să aibă remuşcări. Mai ales dacă îi iubise pe cei dispăruţi. Îşi închipuie că nu este cu nimic mai bun decât ei şi se întreabă de ce numai el a fost lăsat în viaţă. Se simte vinovat doar pentru faptul că trăieşte. Suferinţa produsă de cicatrice este un fel de ispăşire.

Încruntat, Roy se ridică în picioare:

— Poate.

— Am mai avut pacienţi cu aceeaşi problemă. Nu doreau să se opereze pentru că vinovăţia pe care o simţeau fiindcă supravieţuiseră îi determina să creadă că îşi merită soarta.

— Nici acest lucru nu îmi sună prea bine. Nu e cazul acestui tip.

— Dacă nu are nici o fobie şi nici vreo remuşcarc pentru că a supravieţuit, spuse Mondello ocolind biroul şi conducându-l pe Roy spre uşă, atunci pot pune pariu că se simte totuşi vinovat de *ceva*. Se autopedepseşte prin cicatrice. Îi aminteşte de un lucru pe care ar dori să-l uite, dar pe care se simte obligat să-l revadă mereu. Am mai întâlnit şi asemenea cazuri.

În timp ce chirurgul vorbea, Roy îi studia chipul, fascinat de structura osoasă superb modelată. Se întrebă cât se datora oaselor pe care i le dăruise natura şi cât implanturilor, dar ştia că ar fi fost lipsit de tact să-l abordeze pe o asemenea temă.

De lângă uşă, el mai spuse:

— Domnule doctor, dumneavoastră credeţi în perfecţiune?

Oprindu-se cu mâna pe clanţă, Mondello păru puţin nesigur.

— În perfecţiune?

— Perfecţiune individuală sau a societăţii. O lume mai bună.

— Păi... Eu lupt continuu pentru ea.

— Bine. Roy zâmbi. Ştiam că gândiţi aşa.

— Dar nu cred că poate fi atinsă.

Zâmbetul lui Roy îngheţă.

— O, dar am întâlnit-o din când în când. Nu o perfecţiune totală, ci doar parţială.

Mondello zâmbi indulgent şi clătină din cap.

— Ordinea perfectă închipuită de cineva poate fi o imagine a haosului pentru altcineva. O frumuseţe perfectă pentru cineva poate constitui o hidoşenie pentru altcineva.

Pe Roy nu îl încânta o asemenea discuţie. Rezulta că orice Utopie era în acelaşi timp şi un Infern.

Nerăbdător să-l convingă pe Mondello de contrariu, el spuse:

— Întâlnim mereu perfecţiunea în natură.

— Întotdeauna există şi un cusur. Natura detestă simetria, suprafeţele plane, liniile drepte – toate lucrurile pe care noi le asociem frumosului.

— Recent am văzut o femeie cu nişte mâini perfecte. Desăvârşite, fără nici un defect, cu nişte proporţii fermecătoare.

— Un chirurg plastic priveşte formele umane cu un ochi mult mai critic decât ceilalţi. Sunt sigur că eu aş fi remarcat o mulţime de cusururi.

Îngâmfarea doctorului îl irită pe Roy:

— Aş fi vrut să vi le fi adus – măcar una. Dacă aţi fi văzut-o, aţi fi fost de acord cu mine.

Brusc, Roy realiză că era pe cale de a dezvălui fapte care ar fi necesitat lichidarea imediată a chirurgului.

Îngrijorat că starea de agitaţie a minţii sale îl va împinge să facă o altă greşeală, şi mai strigătoare la cer, Roy nu mai zăbovi o clipă. Îi mulţumi lui Mondello pentru cooperare şi ieşi din încăperea albă.

În parcarea rezervată clinicii, soarele de februarie avea o culoare mai mult albă decât aurie, iar un şir de palmieri aruncau umbre spre est. După-amiaza începea să fie friguroasă.

În timp ce răsucea cheia în contact şi îşi pornea maşina, pager-ul sună. Se uită pe ecran şi, văzând un număr cu prefixul birourilor sucursalei din Los Angeles, le telefonă de îndată.

Aveau veşti măreţe pentru el. Spencer Grant fusese cât p-aci să fie prins în Las Vegas; acum fugea de-a lungul deşertului Mojave. Un Learjet îl aştepta pe Roy la LAX, pentru a-l duce în Nevada.

Urcând panta abia schiţată dintre cele două râuri repezi, pe o limbă de nisip îmbibat cu apă, ce se tot

îngusta, căutând un teren mai stabil pe care să se refugieze până la sfârşitul furtunii, pe Spencer îl stânjenea teribil vizibilitatea redusă. Norii erau atât de groşi, atât de negri, încât lumina zilei în deşert devenise la fel de mohorâtă ca într-un submarin. Ploaia cădea precum potopul din descrierile biblice, podidind ştergătoarele de parbriz şi, deşi farurile erau aprinse, foarte rar se puteau distinge porţiuni clare de uscat.

Măreţe bice de flăcări flagelau zarea. Efectele pirotehnice orbitoare crescuseră până la o reacţie în lanţ a fulgerelor, şi sârme strălucitoare bubuiau coborând din Ceruri, de parcă un demon întemniţat în sânul furtunii şi-ar fi scuturat furios lanţurile. O învălmăşeală de umbre stroboscopice pâlpâia deasupra priveliştii, adăugând şi mai multă confuzie în acea obscuritate.

Dintr-o dată, în faţă, la mai puţin de un kilometru spre vest, la nivelul solului, apăru o lumină albastră, ca de pe un alt tărâm. Imediat se îndreptă spre sud, în mare viteză.

Spencer scrută printre umbre şi şuvoaie de apă, încercând să distingă dimensiunea şi provenienţa sursei de lumină. Zadarnic.

Bulgărele călător o luă spre est, rostogolindu-se câteva sute de metri, şi apoi se întoarse spre nord, apropiindu-se de Explorer. Sferic. Incandescent.

— Ce naiba?

Spencer încetini, urmărind curios acea luminescenţă nepământeană.

Când încă se găsea la o sută de metri de el, obiectul se abătu brusc spre vest, spre locul de unde apăruse prima dată, apoi se micşoră trecând de acel punct, se ridică, izbucni în vâlvătăi şi dispăru.

Chiar înainte ca prima lumină să se stingă, Spencer o văzu pe a doua, cu coada ochiului. Se opri şi privi la nord-vest.

Noul obiect – albastru, palpitând – se mişca incredibil de rapid, pe o traiectorie formată din serpentine neregulate. Se învârti precipitat aidoma unor artificii şi dispăru.

Ambele sfere fuseseră tăcute, alunecând uşor ca nişte miraje de-a lungul deşertului spălat de furtună.

Pielea i se încreţi pe braţe şi pe ceafă.

În ultimele patru zile, deşi de obicei misticismul îl lăsa rece, simţise că se aventura în necunoscut, în stranietate. În această ţară, în aceste timpuri, viaţa reală devenise o fantasmă întunecată, la fel de plină de vrăji ca orice roman despre tărâmurile stăpânite de magicieni, unde balaurii hoinăreau şi uriaşii mâncau copii. Miercuri seară păşise printr-o uşă invizibilă care separa realitatea lui de-o viaţă de un alt loc. În această nouă realitate, Valerie era destinul său. O dată găsită, ea avea să fie lentila care urma să-i modifice pentru totdeauna realitatea. Tot ce i se părea misterios s-ar fi limpezit, numai că lucrurile demult ştiute şi înţelese ar fi putut deveni enigmatice.

Toate acestea îl pătrunseseră până la oase, ca pe un om bolnav de artrită care sesizează apropierea unei furtuni înainte ca primul nor să se fi arătat la orizont. Mai mult simţea decât înţelegea, vizitele celor două sfere adeverindu-i că apucase pe drumul cel bun, călătorind spre un loc ciudat care avea să-l transforme.

Aruncă o privire însoţitorului său cu patru picioare, sperând că şi el se uita în faţă, spre zona unde dispăruse cea de-a doua lumină. Avea nevoie de o confirmare că totul

se petrecuse alevea, chiar dacă ar fi venit doar din partea unui câine. Dar Rocky stătea ghemuit şi tremura, înfricoşat. Capul îi rămăsese aplecat şi ochii lui fixau podeaua.

La dreapta Explorer-ului, fulgerele se reflectau în apa învolburată. Râul se apropiase mai mult decât se aşteptase. Albia din partea dreaptă se lărgise dramatic în ultimul minut.

Aplecat deasupra volanului, el se deplasă spre noul centru al fâşiei din ce în ce mai înguste de pământ ridicat şi avansă în căutare de teren sigur, întrebându-se dacă misteriosul Mojave îi mai rezerva vreo surpriză.

A treia enigmă albastră plonjă din cer, la fel de iute ca plumbul sau ca un lift expres, la două sute de metri în faţă şi puţin spre stânga. Se opri uşor şi plană deasupra pământului, învârtindu-se repede.

Bătăile inimii lui Spencer îi loveau dureros coastele. Reduse acceleraţia. Pendula între uimire şi teroare.

Bulgărele sclipitor se îndrepta direct spre el: mare cât Explorer-ul, încă nedesluşit, tăcut, de pe altă lume. Călcă acceleraţia. Lumina, fără a-i contracara mişcarea, strălucea orbitor, scăldând Explorer-ul într-o atmosferă albastră, albastră. Pentru a fi o ţintă cât mai mică, coti la dreapta, frână brusc, întorcându-se cu spatele la obiectul ce se apropia. Îl pocni fără forţă, împrăştiind scântei de safir, iar arcuri electrice înconjurară maşina dintr-o parte în cealaltă.

Spencer fusese încapsulat într-o sferă de un albastru orbitor de lumină şuierătoare şi trosnitoare. Unul dintre cele mai rare fenomene meteorologice. Fulger globular. Nu era o entitate conştientă, nici, cum îşi închipuise el, o forţă extraterestră, nu îl urmărise şi nici nu-l fermecase. O simplă

componentă a furtunii, la fel de impersonală ca şi fulgerul obişnuit, ca tunetul sau ca ploaia.

Cocoţat pe cele patru roţi, Explorer-ul era sigur. Imediat ce sfera îi împresură, energia începu să se disipeze. Sfârâind şi pocnind, se decoloră rapid într-un bleu-pal, micşorându-se, micşorându-se...

Inima i se zbătea ciudat de vioi, de parcă ar fi vrut să întâlnească un lucru paranormal, chiar dacă s-ar fi dovedit ostil, mai bine decât să se întoarcă la o viaţă lipsită de surprize. Deşi foarte rare, fulgerele globulare erau prea pământene pentru a-i satisface aşteptările, şi dezamăgirea îi reduse pulsul aproape la normal.

Cu o zdruncinătură, partea din faţă a maşinii căzu brusc şi cabina se înclină. În timp ce un arc electric pârâi dinspre farul drept până la colţul din dreapta sus al parbrizului, apa murdară se năpusti asupra capotei.

Panicat, încercând să ocolească lumina albastră, Spencer se deplasase prea mult în dreapta, frânând la marginea albiei. Zidul moale din nisip se surpase sub el.

Inima începu să-i bată nebuneşte, uitând de dezamăgire.

Băgă în marşarier şi apăsă *uşurel* pe acceleraţie. Explorer-ul se mişcă în spate, urcând panta ce se dezintegra.

Încă o porţiune a bancului de nisip cedă. Explorer-ul se înclină şi mai mult în faţă. Apa se ridică pe capotă, ajungând aproape de parbriz.

Spencer îşi abandonă precauţiile şi acceleră puternic. Maşina *sări* în spate. Ieşi din apă. Roţile muşcau din pământul moale şi ud. Se ridică din nou, mai mult, aproape orizontal.

Peretele albiei era prea instabil pentru a îndura. Mişcarea rapidă a roţilor destabiliză pământul gelatinos. În zgomotele asurzitoare ale motorului, cu roţile învârtindu-se în nămolul înşelător, Explorer-ul alunecă în torent, protestând la fel de gălăgios ca un mastodont aspirat într-o groapă cu smoală.

— Ce ticăloşie!

Spencer trase aer în piept şi îşi ţinu respiraţia, de parcă s-ar fi pregătit să se arunce în apă.

Maşina se bălăci în noroi, scufundându-se tot mai adânc.

Speriat de sunetele funeste şi de mişcarea dezlănţuită, Rocky gemu în mizerie, ca şi cum ar fi răspuns nu numai evenimentelor fierbinţi, ci şi terorilor acumulate în cursul întregii sale vieţi nenorocite.

Explorer-ul plesni suprafaţa apei, tăvălindu-se ca o barcă pe o mare agitată. Ferestrele erau închise, oprind pătrunderea apei reci, dar motorul se stinsese.

Maşina purtată de curent, văicărindu-se şi clătinându-se, se ridicase mai mult decât se aşteptase Spencer. Apele agitate erau la zece-cincisprezece centimetri sub marginea ferestrei laterale.

Se trezi asaltat de sunete lichide, o tortură chinezească: ploaia răpăia pe capotă, dezlănţuită, torentul spumega izbind Explorer-ul, şuierând, gâlgâind şi clipocind.

Deasupra acestui vacarm, un zgomot timid, un picurat, strop după strop, îi atrase atenţia lui Spencer. Nici un şarpe cu clopoţei nu l-ar fi îngrozit mai rău. Pe undeva, apa pătrundea în maşină. Spărtura nu avea dimensiuni uriaşe, dar fiecare gram de apă luat la bord grăbea sfârşitul. Explorer-ul se va afunda din ce în ce mai mult, va

ajunge pe fundul râului, capota va fi strivită, iar geamurile se vor face zob...

Ambele portiere fuseseră închise ermetic. Nici un defect de etanşare.

În timp ce maşina se zbătea pe valuri, fiind purtată de torent, Spencer se întoarse în scaun, prins de centura de siguranţă, şi examină portbagajul. Toate ferestrele rămăseseră intacte. Prin spate nu se infiltra nici o picătură. Bancheta fusese pliată, aşa că nu reuşi să vadă podeaua ascunsă sub ea, dar se îndoia că apa s-ar fi putut strecura prin uşile din dos.

Când se răsuci din nou pe scaun, picioarele i se afundară în vreo trei centimetri de apă.

Rocky scheună, iar Spencer spuse scurt:

— E în regulă.

Nu-l speria pe câine. Nu minţi, dar nici nu-l speria.

Radiatorul. Motorul murise, dar încălzirea încă mai funcţiona. Râul îi invada prin ventilele acestuia. Spencer închise sistemul şi ventilatoarele. Burniţa se opri.

Farurile biciuiau cerul umflat şi scânteiau în torentele ucigaşe ale ploii. Maşina se clătină şi razele şfichiuiră sălbatic în stânga şi în dreapta, părând să taie pereţii albiei; bucăţi de pământ căzeau în valurile murdare, scuipând stropi de spumă sidefie. Stinse farurile şi lumea gri-peste-gri rezultată păru mai puţin haotică.

Ştergătoarele de parbriz se alimentau de la baterie. Nu le opri. Avea nevoie să vadă ce se petrecea în faţa lui, cât mai bine posibil.

Ar fi fost minunat să plece capul, să închidă ochii, precum Rocky, şi să se lase în voia sorţii. Cu o săptămână în urmă, probabil că aşa ar fi făcut. Acum însă privea

iscoditor şi neliniştit în faţă, cu mâinile strângând volanul devenit absolut nefolositor.

Îl surprinse forţa cu care îşi dorea să supravieţuiască. Înainte de a păşi în localul Uşa Roşie nu mai aştepta nimic de la viaţă: doar să-şi păstreze o oarecare demnitate şi să moară onorabil.

Bucăţi ţepoase de cactuşi cu rădăcinile în sus, mari cantităţi de iarbă deşertică şi de lemn deschis la culoare călătoreau pe râul zbuciumat împreună cu Explorer-ul, îngrămădindu-se şi hârjonindu-se pe lângă el. Într-o stare de tulburare emoţională egală cu tumultul naturii, Spencer ştiu că trecuse peste ani de parcă şi el ar fi fost un buştean plutitor, dar cel puţin rămăsese *viu*.

Cursul apei se prăbuşi brusc trei-patru metri, iar Explorer-ul navigă prin cascadă ca un avion, înclinându-se înainte. Se scufundă în valurile furioase, într-o beznă diluviană. Spencer se pomeni mai întâi aruncat în faţă, apoi trântit pe spate. Capul i se izbi de spetează. Maşina nu atinse fundul, ţâşni la suprafaţă şi o porni vijelios în josul râului.

Rocky se mai afla încă pe scaunul din dreapta, ghemuit şi nenorocit, cu ghearele înfipte în tapiţerie.

Spencer îl mângâie uşor şi îl scărpină pe ceafă.

Rocky nu-şi îndreptă capul, dar se răsuci spre stăpânul său şi îşi ridică ochii privindu-l pe sub sprâncene.

Interstate 15 se găsea la o jumătate de kilometru mai în faţă. Spencer constată cu uimire cât de repede fusese purtat de valuri. Curenţii erau chiar şi mai puternici decât păreau.

Autostrada gonea deasupra râului – de obicei numai o albie uscată – pe nişte stâlpi mari din piatră. Prin parbrizul

noroios şi prin ploaia grea, pilonii podului păreau a fi incredibil de numeroşi, ca şi cum inginerii guvernului proiectaseră structura în primul rând pentru a investi milioane de dolari în afacerile cu beton ale vreunui nepot de senator.

Distanţa dintre ei era destul de mare, încât să permită trecerea unei linii de cinci camioane. Dar jumătate din torent spumega printre spaţiile înguste dintre stâlpii alăturaţi, de pe o parte şi de pe cealaltă a canalului principal. Impactul cu ei ar fi fost mortal.

Plonjă într-o serie de cascade mici. Apa împroşca ferestrele. Râul câştiga viteză. Foarte multă viteză.

Rocky tremura mai violent ca niciodată şi gâfâia poticnit.

— Uşurel, amice, uşurel. Să nu faci pipi pe scaun. Auzi?

Pe I-l5, farurile maşinilor mari sau mici se mişcau în ziua întunecată de furtună. Panouri de avertizare aruncau în ploaie lumini roşii în locurile unde automobiliştii se opriseră pe acostament pentru a aştepta trecerea potopului.

Podul se desena nedesluşit în faţă. Lovind necontenit stâlpii din beton, râul arunca perdele de stropi în aerul sugrumat de ploaie.

Atinseseră o viteză înfricoşătoare, îndreptându-se *ca un glonţ* în josul torentului. Se legănau puternic, iar lui Spencer îi veni să vomite.

— Să nu faci pipi pe scaun, repetă el, de această dată nemaiadresându-se câinelui.

Pipăi sub jacheta lui de doc căptuşită cu blană, sub cămaşa îmbibată cu apă, şi extrase medalionul din steatit

verde, care-i atârna pe un lănţişor de aur la gât. Pe o parte, un cap de dragon. Pe cealaltă, un fazan, la fel de stilizat.

Spencer revăzu biroul elegant şi lipsit de ferestre din subsolul de la China Dream. Zâmbetul lui Louis Lee. Papionul, bretelele. Vocea blândă: *Câteodată dăruiesc aşa ceva unor oameni care par să aibă nevoie*.

Fără să-şi scoată lanţul de la gât, apucă medalionul cu o mână. Se simţea ca un copil, dar nu slăbi strânsoarea.

Podul se afla la cincizeci de metri în faţă. Explorer-ul avea să ajungă periculos de aproape de stâlpii din dreapta.

Fazani şi dragoni. Prosperitate şi viaţă lungă.

Îşi aminti de statuia lui Quan Yin de la uşa din faţă a restaurantului. Calmă, dar vigilentă. Păzindu-l de oamenii invidioşi.

După o viaţă ca a dumneavoastră, mai puteţi crede în aşa ceva?

Trebuie ca toţi să credem în ceva, domnule Grant.

La zece metri de pod, curenţii feroci prinseră Explorer-ul, îl ridicară, îl aruncară, îl înclinară la patruzeci şi cinci de grade spre dreapta, îl rostogoliră spre stânga şi loviră portierele.

Ieşind din furtună şi îndreptându-se spre umbrele estompate ale autostrăzii de deasupra, trecură de primul dintre pilonii podului din rândul aflat imediat în dreapta. Trecură de al doilea. Cu o viteză înspăimântătoare. Râul se umflase atât de mult, încât partea de dedesubt a podului se găsea la vreo treizeci de centimetri deasupra maşinii. Se ridicară pe valuri şi mai aproape de stâlpi, ţâşnind pe lângă al treilea, al patrulea, din ce în ce mai aproape.

Fazani şi dragoni. Fazani şi dragoni.

Curentul târî maşina departe de stâlpii din beton şi o aruncă pe un banc mlăştinos apărut brusc la suprafaţa învolburată, unde se bălăci în mocirlă, cu apa până la nivelul ferestrelor. Râul îl păcăli pe Spencer care sperase să scape teferi din acel canal, împingându-i ca într-un bob pe o pârtie îngustă – dar apoi ridică din nou Explorer-ul şi îl aruncă cu partea dinspre Rocky în următorul stâlp. Se lovi puternic, metalul scrâşni şi Rocky urlă.

Impactul îl azvârli pe Spencer spre stânga, o mişcare pe care centura de siguranţă n-o putu controla. Se lovi la tâmplă. În ciuda hărmălaiei, auzi sticla crăpându-se într-un păienjeniş de dâre de grosimea firului de păr, un sunet similar celui scos de o felie de pâine prăjită strânsă în pumn.

Înjurând, îşi duse mâna stângă la cap. Nu era sânge. Doar îi pulsa nebuneşte.

În mod miraculos, geamul de pe partea lui Rocky rămăsese intact. Dar uşa se bombase înăuntru. Apa se prelingea pe lângă chedere.

Rocky îşi înălţă capul, dintr-o dată fiindu-i frică să *nu* se uite. Scânci la vederea râului sălbatic, a tavanului jos din beton şi a dreptunghiului de lumină gri a furtunii de dincolo de pod.

— La dracu’, spuse Spencer, fă pipi pe scaun dacă vrei.

Maşina se afundă într-un alt banc de mâl.

Parcurseseră deja două treimi din tunel.

Un şuvoi şuierător, cât un ac de subţire, *ţâşni* printr-o spărtură minusculă din uşa strâmbă. Rocky schelălăi, îngrozit.

Când Explorer-ul se ridică peste valuri, nu se mai lovi de nici un stâlp. Mai rău, râul îl săltă ca şi cum ar fi trecut peste o enormă protuberanţă de pe fundul albiei şi apoi îl proiectă drept în tavanul din beton de sub pod.

Ţinând volanul strâns cu ambele mâini, hotărât să nu se mai lovească încă o dată de fereastră, Spencer nu fusese pregătit pentru o asemenea smucitură. Se lăsă pe scaun în timp ce capota se curba înăuntru, dar nu îndeajuns de repede. Îl izbi violent în moalele capului.

Săgeţi strălucitoare de durere îi apărură în faţa ochilor, îl străbătură de-a lungul şirei spinării. Sângele i se revărsă pe faţă. Lacrimi clocotite. Vederea i se înceţoşă.

Râul lăsă în jos maşina, îndepărtându-l de tavanul din beton, iar Spencer încercă să se ridice pe scaun. Efortul îl ameţi, aşa că se prăbuşi iarăşi, respirând din greu.

Vederea începu să i se întunece. Lacrimile-i deveniră negre ca tuşul, şi, nemaivăzând nimic în faţa ochilor, intră în panică. Şi tocmai panica, groaza de-a fi orbit îl ajutară să înţeleagă: nu orbise, slavă Domnului, dar era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa.

Se agăţă disperat de realitate. Dacă leşina, s-ar fi putut să nu se mai trezească niciodată. Se clătină pe marginea hăului. Zece mii de stropi cenuşii se iviră în întuneric, extinzându-se într-o matrice de lumini şi umbre, până când reuşi să ghicească interiorul maşinii.

Se ridică pe scaun cât de mult îi permitea capota îndoită, ameţind îngrozitor. Cu grijă, îşi atinse ţeasta. Rana sângera.

Ploaia lovea sălbatic maşina.

Bateria încă nu murise. Ştergătoarele încă mai măturau parbrizul.

Explorer-ul pluti pe valuri spre centrul râului, mai larg ca oricând. Probabil de vreo patruzeci de metri lăţime. Depăşind marginile albiei, revărsându-şi apele. Şi Dumnezeu ştie cât de adânc. Apa era mai calmă decât înainte, dar se mişca repede.

Uitându-se îngrijorat la şoseaua fluidă din faţa lui, Rocky scotea nişte sunete jalnice. Nu mai dădea afirmativ din cap, nu-l mai încânta viteza ca pe străzile Las Vegasului. Nu părea să-i acorde naturii la fel de multă încredere ca stăpânului său.

— Bunul bătrân, domnul Câine Rocky, spuse cu afecţiune Spencer şi se sperie de vocea sa ştearsă.

În pofida îngrijorării lui Rocky, Spencer nu putea zări vreun pericol imediat. Pe o distanţă de trei kilometri, torentul părea să curgă fără nici un obstacol, dizolvându-se apoi în ploaie.

Deşertul se întindea de o parte şi de alta. Meschite ţepoase. Mănunchiuri de iarbă sârmoasă. Grupuri de rocă noduroasă. Formaţiuni naturale, cu geometria stranie a unor construcţii străvechi ale druizilor.

O nouă durere îl străfulgera pe Spencer. O beznă apăsătoare îl învălui, rupându-l de realitate pentru un minut sau, la fel de bine, pentru o oră, aruncându-l pe un tărâm întunecat, fără sfârşit.

Când îşi reveni, aerul rece vibra slab lângă tâmpla lui şi ploaia îngheţată îl împroşca în faţă. Mulţimea de glasuri lichide ale râului bolborosea, şuiera şi chicotea asurzitor.

Stătu aşa o vreme, întrebându-se de ce sunetele se auzeau din ce în ce mai tare. Mintea îi era tulburată. Până la urmă îşi dădu seama că fereastra laterală cedase. Mici bucăţele zgrunţuroase de sticlă zăceau în poala sa.

Apa crescuse până la nivelul gleznelor. Picioarele îi înţepeniseră de frig. Le puse pe pedala de frână şi îşi flexă vârfurile degetelor în pantofii uzi. Nivelul torentului ajunsese aproape de marginea de jos a ferestrei. Deşi curgea repede, râul devenise mai puţin vijelios, poate şi fiindcă se lărgise.

Spencer era în continuare năuc, reuşind cu greu să se concentreze asupra dimensiunilor dezastrului. Locul geamului spart trebuia degrabă acoperit. Dar el nu vroia să se mişte, nu putea să se mişte...

Tot ce îşi dorea era să doarmă. Se simţea atât de obosit, de sfârşit...

Dar dădu cu ochii de Rocky:

— Ce mai faci, poponeţ îmblănit? întrebă el răguşit, de parcă ar fi băut bere după bere.

Rocky îl privi şi apoi se uită iar la râul care se întindea în faţa lui.

— Nu-ţi fie frică, amice. O să câştige dacă ţi-e frică. Nu-l lăsa pe nemernicul ăla să câştige. Nu-l putem lăsa să câştige. Trebuie s-o găsim pe Valerie. Înaintea lui. E acolo, afară. Stă... mereu... la pândă...

Cu gândul la ea şi cu inima profund tulburată, Spencer Grant călătorea prin ziua alunecoasă, bolborosind febril, căutând ceva neştiut, imposibil de aflat. Câinele, vigilent, stătea tăcut lângă el. Ploaia bătea pe capota îndoită a maşinii.

Poate că leşinase din nou, sau poate că doar rămăsese cu ochii închişi, dar în momentul în care picioarele îi alunecară de pe pedala de frână şi se bălăciră în apa acum până la jumătatea gambelor, Spencer îşi

îndreptă cu greu capul şi văzu că ştergătoarele de parbriz se opriseră. Bateria murise.

Râul avea viteza unui tren expres. Redevenise vijelios. Apa noroioasă atingea marginea ferestrei sparte.

La câţiva centimetri de fostul geam, un şobolan mort plutea, trecând pe lângă maşină. Mare şi lucios. Un ochi sticlos şi fix îl urmărea pe Spencer. Coada lungă, scârboasă, era rigidă ca sârma, răsucită şi încreţită într-un mod ciudat.

Imaginea aceea îl alarmă teribil pe Spencer. Cuprins de o teamă care îi tăie respiraţia şi îi acceleră bătăile inimii, cunoscută din coşmaruri, ştiu că avea să moară dacă şobolanul ar fi pătruns în Explorer, fiindcă nu era un simplu şobolan. Ci Moartea. Un urlet în noapte şi ţipătul bufniţei, o lamă lucitoare şi mirosul de sânge fierbinte, catacombele, miresmele de tei şi, cel mai rău, uşa prin care îşi părăsea inocenţa copilăriei şi păşea spre Infern, odaia de la capătul lui niciunde: toate astea se îngemănau în carnea rece a unei rozătoare moarte. Dacă l-ar fi atins, ar fi ţipat până i-ar fi explodat plămânii, şi ultima sa răsuflare ar fi fost întunericul.

Dacă ar reuşi să găsească un obiect pe care să-l întindă prin gaura ferestrei şi să împingă hoitul de acolo, fără a-l atinge direct... Dar se simţea prea slăbit pentru a căuta ceea ce ar fi trebuit să-i servească drept unealtă. Mâinile i se odihneau în poală, cu palmele în sus, iar ca să-şi strângă pumnii ar fi fost prea mult.

Poate că se rănise mai tare decât îşi închipuise el prima dată, când se lovise cu creştetul capului de tavan. Se întrebă dacă nu cumva paralizase. Dacă da, atunci ce mai conta?

Un fulger brăzdă cerul. O reflexie strălucitoare transformă ochiul sumbru al şobolanului într-o sferă albă cuprinsă de flăcări, ce părea a se roti în orbită pentru a se uita şi mai fix la Spencer.

Pricepu că privirea îndreptată asupra şobolanului îl atrăgea spre el, că ochii lui terorizaţi deveniseră un magnet pentru globul acela de un negru-metalic. Îşi răsuci capul. În faţă. Spre râu.

Deşi transpira din abundenţă, îi era mai frig ca oricând. Până şi cicatricea îi îngheţase, nu o mai simţea fierbinte. Cea mai rece parte a sa.

Clipind din cauza ploii care bătea pieziş prin fereastră, Spencer urmări cum râul îşi mărea viteza, gonind pe lângă singura formă interesantă dintr-un peisaj altfel anost, cu câmpii ce coborau uşor în pantă.

De la nord spre sud, peste Mojave, dizolvându-se în ceaţă, se distingea o creastă de şase până la nouă metri înălţime în unele părţi, şi de un metru în altele. Deşi era o formaţiune geologică naturală, clima o erodase într-un mod straniu, cu ferestre scobite de vânturi, şi arăta ca ruinele unui imens sistem de fortificaţii construit şi distrus apoi într-o eră a războaielor, cu o mie de ani înainte de a se scrie cronici istorice. De-a lungul celor mai înalte porţiuni ale vastei întinderi de piatră existau nişte parapete crenelate. Pe alocuri, crăpăturile brăzdau peretele de sus până jos.

Spencer se concentră, imaginându-şi un castel străvechi dominând falnic povârnişurile sterpe, pentru a-şi abate atenţia de la şobolanul mort care plutea chiar lângă fereastra spartă de alături.

În mintea lui confuză, la început nu îl îngrijoră faptul că râul îi purta spre aceste creneluri. În cazul în care

curenţii ar fi transportat Explorer-ul printr-o ecluză aflată pe cursul râului, atunci bizarele formaţiuni din piatră ar fi rămas doar un peisaj interesant. Dar dacă s-ar fi lovit cu putere de una dintre porţile naturale...

Creasta de rocă traversa albia, dar fusese găurită în trei locuri de torent. Cea mai mare deschizătură avea cincisprezece metri lăţime şi se afla în dreapta, încadrată de malul sudic şi de un turn din piatră de doi metri lăţime şi şase înălţime, care ţâşnea din apă. Pasajul cel mai îngust, larg de mai puţin de doi metri şi jumătate, se găsea în centru, între turn şi un alt morman de bolovani cu lăţimea de trei metri şi cu înălţimea de aproape patru. Între *această* grămadă şi malul stâng, al treilea pasaj se întindea pe vreo şase-şapte metri.

— O să reuşim!

Încercă să-l atingă pe câine. Zadarnic.

Când mai rămăseseră o sută de metri de parcurs, Explorer-ul păru să se deplaseze rapid spre poarta sudică, cea mai largă.

Spencer nu se abţinu să privească în stânga. Prin fereastra spartă. La şobolan. Plutea. Mai aproape ca înainte. Coada rigidă era bălţată cu roz şi negru.

O amintire îi sfredeli mintea: *şobolani într-un loc strâmt, ochii roşii şi plini de ură dintre umbre, şobolani în catacombe, jos în catacombe, deasupra lor aflându-se odaia de la capătul lui niciunde.*

Cutremurat de scârbă, privi înainte. Ploaia întuneca parbrizul. Cu toate acestea văzuse deja prea mult. Ajuns la cincizeci de metri de punctul în care râul se despica, Explorer-ul nu se mai îndrepta spre pasajul cel mai lat. O

cotise spre stânga, spre poarta din mijloc, cea mai periculoasă.

Canalul se îngustă. Apa îşi mări viteza.

— Ţine-te bine, amice. Ţine-te bine!

Spencer nădăjduia ca râul să-i care brusc spre stânga şi, trecând de poarta centrală, să intre în pasajul nordic. Douăzeci de metri până la ecluză; mişcarea spre stânga a maşinii încetă. N-avea să mai ajungă niciodată la poarta nordică. Urma s-o ia prin centru.

Cincisprezece metri. Zece.

Ca să traverseze tunelul din centru, aveau nevoie de noroc, în acel moment se năpusteau spre stâlpul de şase metri înălţime, din rocă solidă, aflat în partea dreaptă a intrării.

Erau atât de aproape, încât Spencer nu mai putu distinge baza turnului din piatră care trecu prin faţa Explorer-ului.

— Doamne ajută!

Bara de protecţie se ciocni de rocă, de parcă ar fi vrut să o străpungă. Impactul fu atât de puternic, încât Rocky căzu iarăşi pe podea. Aripa din dreapta se desprinse şi dispăru în valuri.

Capota se îndoi de parcă ar fi fost din staniol. Parbrizul explodă, dar, în loc să-l împroaşte pe Spencer, se revărsă în cascadă peste tabloul de bord, în cioburi ascuţite şi cleioase.

Pentru o clipă, Explorer-ul rămase pe loc, oblic faţă de direcţia torentului. Apoi curentul dezlănţuit îl înşfăcă din lateral şi începu să-i împingă partea din spate spre stânga.

Spencer deschise ochii şi urmări îngrozit cum Explorer-ul se răsuci până ajunse perpendicular pe cursul

apei. Niciodată n-ar fi reuşit să treacă printre cele două blocuri de piatră până în centrul porţii. Spaţiul era prea îngust; maşina s-ar fi înfipt între pereţi. Apoi râul furios ar fi lovit-o din lateral până când ar fi invadat interiorul, sau poate ar fi aruncat prin fereastra spartă un butuc plutitor drept în capul lui Spencer.

Cutremurându-se, scrâşnind, botul Explorer-ului râcâi piatra, adâncindu-se în tunel, iar spatele lui continuă să se rotească spre stânga. Râul îl izbi din dreapta, ridicându-se la jumătatea ferestrei. În vreme ce partea cealaltă a maşinii trecea foarte aproape de ecluza îngustă, apele se umflară puţin, depăşind rama geamului. Spatele se lovi de poarta din mijloc şi apa pătrunse înăuntru, peste Spencer, transportând şi rozătoarea moartă care rămăsese mereu pe-aproape.

Şobolanul unsuros alunecă printre palmele sale şi nimeri pe scaun, între picioare. Coada rigidă îl plesni peste mâna dreaptă.

Catacombele. Ochii congestionaţi urmărindu-l dintre umbre. Odaia, odaia, odaia de la capătul lui niciunde.

Încercă să ţipe, dar ieşi numai un scâncet sugrumat şi întretăiat, ca al unui copil înspăimântat peste poate.

Deşi pe jumătate paralizat de lovitura la cap, dar fără îndoială paralizat complet de groază, reuşi totuşi să împingă şobolanul, cu un gest spasmodic, cu ambele mâini. Căzu, plesnind apa ce ajunsese până la genunchi. Deja nu-l mai vedea. Dar îl simţea. Plutea printre picioarele lui.

Nu te mai gândi la asta.

Era ameţit de parcă s-ar fi dat ore întregi în căluşei, iar întunecimea dintr-o casă de distracţii sângera la marginea închipuirii.

Nu mai plângea. Repeta aceleaşi trei cuvinte, cu o voce răguşită, în agonie: „îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău...”

În delirul său profund, ştia totuşi că nu-şi cerea scuze câinelui, nici Valeriei Keene, pe care niciodată nu avea s-o mai salveze, ci mamei lui, pentru că nu o salvase nici pe ea. Pierise cu mai mult de douăzeci şi doi de ani în urmă. Avea numai opt ani când murise, prea mic pentru a o salva, prea mic atunci pentru a se simţi atât de vinovat acum, însă „îmi pare rău” se revărsa obsedant de pe buzele lui.

Râul împingea asiduu Explorer-ul în ecluză, deşi acum se afla perpendicular pe cursul lui. Ambele bare de protecţie răzuiau, scrâşnind, pereţii din piatră. Scâncea, scârţâia, gemea: de la un capăt la altul, măsura cu vreo doi centimetri mai puţin decât intrândul împroşcat de apă prin care se lupta să pătrundă. Curentul îl clătina, îl răsucea, îl strivea şi îl smulgea alternativ, deformându-l la ambele capete pentru a-l forţa să înainteze.

Simultan şi gradat, puterea extraordinară a curenţilor săltă maşina vreo treizeci de centimetri. Apa întunecată se năpusti din lateral asupra scaunului pasagerului.

Rocky rămăsese jos, în spaţiul aproape inundat rezervat picioarelor.

După ce Spencer îşi reprimă ameţeala cu un efort supraomenesc, văzu că blocul de piatră care intersecta albia nu era atât de gros pe cât părea. De la intrarea până la ieşirea din ecluză, coridorul nu măsura mai mult de trei metri şi jumătate.

Râul, asemenea unui perforator pneumatic, împinse Explorer-ul aproape trei metri în pasaj şi apoi, cu un *scrâşnet* de metal sfârtecat, maşina se înţepeni. Dacă s-ar

mai fi mişcat încă un metru, ar fi fost iar purtată de ape, eliberată. Atât de aproape...

Acum răpăitul ploii redevenise sunetul predominant. Se auzeau şi mai multe tunete ca înainte, deşi nu mai turna atât de tare. Poate că doar *părea* mai puternică; i se făcuse îngrozitor de scârbă de ea.

Rocky se căţărase din nou pe scaun, ca să nu mai stea în bazinul de jos, şiroind de apă, nefericit...

— Îmi pare foarte rău, spuse Spencer.

Înfruntând disperarea şi întunericul persistent care îi restrângea raza vizuală, incapabil de a întâlni ochii credincioşi ai câinelui, Spencer se răsuci spre fereastra laterală, spre râul atât de temut şi de urât până atunci, pe care acum dorea să-l îmbrăţişeze.

Râul nu era acolo.

Se gândi că are halucinaţii.

În depărtare, sub vălul ploii furioase, un lanţ muntos definea orizontul, cu piscurile învăluite în nori. Nici un râu nu se mişca într-acolo. Mai exact, absolut nimic nu părea să existe până acolo.

Imaginea semăna cu un tablou căruia artistul îi lăsase prim-planul complet alb.

Apoi, parcă în vis, Spencer realiză ciudăţenia. Îşi modifică puţin poziţia, se aplecă în faţă şi privi: o prăpastie de vreo mie de metri, spre care se îndrepta râul.

Creasta lungă de kilometri întregi, pe care o crezuse mărginită de teritoriul deşertic, nu era decât parapetul neregulat al unei stânci ameninţătoare. Pe partea dinspre el, fusese erodată de mult, roasă de milenii. De cealaltă, nu se întindea o altă câmpie, ci numai piatră seacă, pe care râul cădea cu un zgomot asurzitor.

De asemenea, îşi închipuise că răpăitul ploii creştea în intensitate doar în imaginaţia lui, dar vuietul sinistru aparţinea unui trio de cascade, lăţindu-se împreună pe vreo treizeci de metri, care se prăbuşeau cam o sută de etaje peste valea de dedesubt.

Încercă zadarnic să se ridice puţin, să vadă ce se întâmplă. Explorer-ul era suspendat chiar deasupra lor. Torentul izbea nebuneşte în uşa din partea dreaptă, împingând maşina cu o forţă nebănuită, încercând s-o smulgă din menghina de piatră ce o împiedica să se prăvălească în gol.

Se întrebă cum, pentru numele lui Dumnezeu, va ieşi viu din încleştarea asta. Apoi îşi alungă toate gândurile, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Trebuia să chibzuiască. Prăbuşit pe spătarul scaunului, reuşi să vadă valea largă de dedesubt, cursul şerpuit al apei, dar nu şi cascada...

Se răsuci în scaun, încercând să rămână stăpân pe sine.

Prea târziu. Caruselul ploii, al stâncilor, al torentului dezlănţuit deveni o spirală tot mai îngustă, tot mai întunecată, în care el se rostogolea nebuneşte...

...şi aici, în noaptea din dosul şopronului, sunt încă bântuit de îngerul în picaj care nu fusese decât o bufniţă. Într-un mod inexplicabil, când viziunea mamei mele în robă celestă şi cu aripi se dovedeşte a fi o iluzie, sunt copleşit de o altă imagine a ei: însângerată, ghemuită, goală, moartă în şanţ, la o sută douăzeci de kilometri de casă, cum fusese găsită cu şase ani în urmă. N-am văzut-o niciodată aşa, nici măcar în vreo fotografie dintr-un ziar, am auzit numai descrierea scenei din gura câtorva colegi de şcoală, mici ticăloşi păcătoşi. Însă, după ce bufniţa a dispărut în lumina

lunii, nu pot reţine plutirea îngerului, cu toate că încerc, şi nu sunt în stare să lepăd înspăimântătoarea scenă mentală a trupului zdrobit, deşi ambele sunt roade ale imaginaţiei mele şi ar fi trebuit să le pot stăpâni.

Cu pieptul gol şi desculţ, mă mişc grăbit prin spatele şopronului, care nu a mai fost folosit ca atare de peste cincisprezece ani. E un loc pe care îl cunosc bine, de când mă ştiu a făcut parte din viaţa mea, dar în această noapte pare altul, s-a schimbat într-un fel pe care nu-l pot defini, care mă îngrijorează cumplit.

Este o noapte stranie, mai stranie decât pot gândi. Şi eu sunt un băiat ciudat, plin de întrebări pe care n-am îndrăznit să mi le pun, căutând răspunsurile în acea beznă de iulie, în timp ce ele zac înlăuntrul meu, şi numai eu ştiu să le găsesc acolo. Un băiat ciudat care simte cum poteca din pădurea vieţii se deformează, convins totuşi că linia aceea strâmbă este de fapt una reală şi dreaptă. Un băiat ciudat care îşi păstrează secretele faţă de el însuşi, şi le păstrează atât de bine pe cât îşi apără şi lumea taina rostului vieţii.

În noaptea fantastică şi tăcută, în dosul şopronului, mă târăsc prudent spre furgoneta Chevy, pe care n-am mai văzut-o niciodată până atunci. Înăuntru, nimeni. Ating capota. Caldă. Metalul se răceşte, pocnind uşor. Trec pe lângă curcubeul zugrăvit pe aripa furgonetei până la uşa din spate.

Cu toate că portbagajul e întunecat, prin parbriz pătrunde lumina lunii şi reuşesc să văd că e gol. Apoi observ că furgonetă are numai două locuri, şi nu luxoase cum te îndemna să te aştepţi exteriorul făcut la comandă.

Simt în continuare pericolul care pluteşte în jurul ei. Arunc o privire înăuntru, sprijinindu-mă de uşa din spate, dorindu-mi să fi adus o lanternă cu mine. Mă izbeşte un miros de urină. Ciudat, Iisuse! Sau poate o fi fost doar un câine. Oricum, dezgustător.

Tinându-mi respiraţia, strângându-mă de nas, mă retrag puţin şi studiez plăcuţa de înmatriculare. Este chiar din Colorado, statul nostru.

Mă ridic în picioare.

Ascult. Linişte.

Şopronul aşteaptă.

Ca multe alte şoproane construite în zone unde ninge, fusese iniţial conceput fără ferestre. Chiar şi după schimbarea radicală a destinaţiei, singurele ferestre sunt cele două de la primul etaj şi cele patru de la al doilea, toate spre sud, pentru a capta lumina de la răsărit până la apus.

Acum sunt întunecate. Şopronul e tăcut.

Peretele nordic dezvăluie o singură intrare.

O uşă îngustă.

Înconjur furgoneta. Nimeni. Rămân pe gânduri.

De la o depărtare de şase metri, sub lumina palidă a lunii, sub razele ei lăptoase, reuşesc să disting uşa rămasă întredeschisă.

De fapt, ştiu ce trebuie să fac. Însă o parte din mine insistă să mă întorc în pat, să uit ţipătul care mă trezise când o visam pe mama, şi să dorm. Desigur că dimineaţă voi continua să trăiesc visul acela pe care mi-l construisem, prizonier al unei vieţi pline de deziluzii, cu adevărurile îndesate într-un buzunar uitat din străfundurile minţii mele. Şi poate că devenise prea greu pentru ţesătură, poate că

toate cusăturile cedau. De fapt, mă decisesem să-mi închei visul.

Sau poate că decizia pe care o iau este prestabilită şi are mai puţin de-a face cu agoniile subconştiente sau conştiente decât cu firul destinului pe care îl urmez încă din ziua în care m-am născut. Pesemne alegerea mea este o iluzie, şi singurele căi pe care putem apuca în viaţă sunt marcate pe o hartă în momentul concepţiei. Mă rog la Dumnezeu ca destinul să nu fie din fier, să poată fi modelat, să fie înnobilat cu forţa compasiunii, a onestităţii, a bunătăţii şi a virtuţii – altminteri n-aş fi capabil să tolerez persoana care voi deveni, lucrurile pe care le voi face sau sfârşitul care îmi este hărăzit.

În acea noapte fierbinte de iulie, îmbrobonat de sudoare, dar înfiorat, cutremurându-mă, un copil de paisprezece ani sub lumina lunii, nu mă gândesc la nimic din toate acestea; nu meditez la taine ascunse, nici la destin. În noaptea aceea sunt condus mai mult de sentimente decât de raţiune, mai mult de intuiţie pură decât de vreun motiv, mai curând de nevoie decât de curiozitate, în fond am numai paisprezece ani. Numai paisprezece.

Şopronul aşteaptă.

Mă duc la uşa întredeschisă.

Ascult cu atenţie.

Înăuntru, tăcere.

Împing uşa. Balamalele sunt bine unse, sunt desculţ şi mă afund într-o tăcere adâncă, asemenea întunericului care mă învăluie...

Spencer deschise ochii, trecând din interiorul întunecat al şopronului din vis în cel al Explorer-ului captiv

între stânci, şi realiză că noaptea se aşternuse peste deşert. Fusese inconştient pentru cel puţin cinci sau şase ore.

Se uită în jos, la palmele lui, albe ca varul.

Şobolanul se afla pe podea. Nu-l putea vedea. Dar era acolo, în întuneric. Plutea.

Nu te gândi la asta.

Ploaia se oprise. Nu mai răpăia pe capotă.

Îi era sete. Ardea. Avea limba iritată şi buzele uscate.

Maşina se răsuci încet. Râul încerca să-l împingă peste marginea stâncii. Al naibii râu neobosit!

Nu. Aceasta nu putea fi explicaţia corectă. Vuietul cascadei dispăruse. Noaptea era tăcută. Nici un tunet. Nici un fulger. Nici un sunet lichid afară.

Îl durea peste tot. Capul, şi cel mai tare gâtul.

Îşi ridică privirea, cu greu.

Rocky dispăruse.

Portiera de lângă scaunul pasagerului rămăsese deschisă.

Maşina se răsuci din nou. Zdrăngăni şi scârţâi.

Femeia apăru în pragul uşii deschise. Mai întâi capul, pe urmă umerii, ca şi cum ar fi levitat deasupra torentului. Numai că, judecând după liniştea mormântală, torentul dispăruse.

Deoarece ochii i se obişnuiseră cu întunericul, şi lumina rece a lunii se ivea printre siluetele bizare ale norilor, Spencer reuşi s-o recunoască.

Cu o voce aspră ca scrumul, şi fără nici o vibraţie, el îngăimă:

— Bună.

— Bună, zise ea.

— Intră.

— Mulţumesc, aşa o să fac.

— Drăguţ din partea ta.

— Îţi place aici?

— Mai mult decât în celălalt vis.

Se săltă în mâini căţărându-se în maşină; aceasta se balansă şi mai mult ca înainte, scrâşnind.

Spencer se nelinişti, temându-se să nu ameţească din nou, să nu ajungă în ghearele coşmarului din Colorado.

Stând pe locul ocupat mai înainte de Rocky, ea rămase pentru o clipă tăcută, aşteptând să înceteze balansul maşinii.

— Ai intrat într-un bucluc al naibii de complicat.

— Fulger globular, zise el.

— Poftim?

— Fulger globular.

— Bineînţeles.

— Mi-a împins maşina în albie.

— De ce nu?

Îi era atât de greu să gândească, să se exprime clar. Aproape că îl durea. Îl ameţea.

— Am crezut că sunt extratereştri, explică el.

— Extratereştri?

— Oameni mici. Cu ochi mari. Spielberg.

— De ce ai crede că sunt extraterestri?

— Pentru că eşti minunată.

În ciuda luminii palide, o văzu tresărind, şi continuă, ameţind din cauza efortului:

— În jurul tău trebuie să se petreacă... Să se petreacă numai lucruri minunate...

— O, da, sunt în centrul unui *spectacol* adevărat.

— Probabil că ştii un lucru minunat. De aceea te urmăresc. Pentru că ştii un lucru minunat.

— Eşti drogat?

— Aş putea lua vreo două aspirine. Oricum... Ei nu te urmăresc pentru că eşti o persoană rea.

— Nu-i aşa?

— Nu. Pentru că nu eşti. O persoană rea, vreau să spun.

Se întinse spre el şi îi puse o mână pe frunte. Până şi atingerea aceea uşoară îl făcu să se chircească de durere.

— De unde ştii că nu sunt rea? întrebă ea.

— Ai fost drăguţă cu mine.

— Poate am jucat teatru.

Scoase din jachetă o lanternă de dimensiunea unui creion, îi dezveli lentila şi îndreptă raza spre ochii lui. Lumina îl duru. Totul îl durea. Faţa îl durea din cauza aerului rece. Şi ameţi mai rău.

— Ai fost drăguţă cu Theda.

— Poate că şi atunci jucam teatru, spuse ea, examinându-i ochiul drept cu ajutorul lanternei.

— N-o poţi păcăli pe Theda.

— De ce nu?

— E înţeleaptă.

— Într-adevăr, aşa e.

— Şi face nişte fursecuri *uriaşe*.

Terminând cu examinatul ochilor, îi împinse capul în faţă pentru a se uita la rana din creştet.

— Urâtă. S-a coagulat acum, dar trebuie s-o curăţ şi s-o cos.

— Au!

— De cât timp sângerezi?

— Visele nu dor.

— Crezi că ai pierdut mult sânge?

— Asta doare.

— Pentru că nu visezi.

Îşi linse buzele crăpate. Avea gura uscată.

— Sete.

— Imediat îţi aduc ceva de băut, zise ea punându-i două degete sub bărbie şi ridicându-i din nou capul.

Toate aceste atingeri îl ameţeau periculos de mult, dar reuşi să bâiguie:

— Nu visez? Eşti sigură?

— Da. Îi atinse palma dreaptă. Poţi să-mi strângi mâna?

—

Da.

— Dă-i drumul.

— Bine.

— Acum.

— Ah!

O apucă de mână.

— Nu-i prea rău.

— E bine.

— Ai putere. Probabil coloana vertebrală e intactă. Mă aşteptam la mai rău.

Ea avea o mână caldă şi hotărâtă. El zise:

— Bine.

Închise ochii. Întunericul interior ţâşni spre el. Îi deschise instantaneu, înainte de a se cufunda din nou în vis.

— Poţi să-mi dai drumul la mână acum, zise ea.

— Nu-i un vis, mm?

— Nu-i nici un vis.

Cu un clinchet, ea aprinse iarăşi lanterna şi o direcţionă în jos, între scaun şi consola centrală.

— E într-adevăr ciudat, spuse el.

Ea privea cercetător de-a lungul razei înguste de lumină.

— Nu visez, probabil că am halucinaţii.

Ea apăsă butonul care îi eliberă centura de siguranţă din încuietoarea dintre scaun şi consolă.

— E OK.

— Ce e OK? întrebă ea stingând lanterna şi punând-o în buzunarul achetei.

— Că ai făcut pipi pe scaun.

Ea râse.

— Îmi place să te aud râzând.

Încă mai zâmbea în timp ce îl elibera cu grijă de centură.

— N-ai mai râs până acum, spuse el.

— Păi, în ultima vreme nu prea.

— Nici înainte. Şi nici n-ai lătrat vreodată.

Ea râse din nou.

— O să-ţi dau un os de vacă.

— Eşti foarte amabil.

El zise:

— E al naibii de interesant.

— Asta-i sigur.

— E atât de real.

— Mie mi se pare ireal.

Deşi Spencer nu se agitase aproape deloc, scoaterea centurii de siguranţă îl ameţi atât de tare, încât văzu trei

femei şi câte trei versiuni ale fiecărei umbre din maşină, ca nişte imagini suprapuse dintr-o fotografie.

De teamă să nu leşine, dădu drumul unui şuvoi grăbit de cuvinte scrâşnite:

— Eşti un adevărat prieten, amice, într-adevăr eşti un prieten ideal.

— Rămâne de văzut ce va fi până la urmă.

— Eşti singurul meu prieten.

— OK, prietene, acum am ajuns la partea cea mai grea. Cum dracu' o să reuşesc să te scot din rabla asta dacă nu te poţi mişca?

— Ba mă pot mişca.

— Crezi?

— Odată am fost soldat în cavalerie. Şi poliţai.

— Da, ştiu.

— Am învăţat şi arte marţiale *tae kwon do*.

— Asta o să ne folosească dacă vom fi atacaţi de asasini ninja. Dar mă poţi ajuta să te scot de aici?

— Puţin.

— Cred că trebuie să încercăm.

— OK.

— Poţi să-ţi ridici picioarele şi să le muţi spre mine?

— Nu vreau să deranjez şobolanul.

— E vreun şobolan?

— E deja mort, dar... Ştii tu.

— Normal.

— Sunt foarte ameţit.

— Atunci, hai să mai aşteptăm un pic, să ne odihnim un pic.

— Foarte, foarte ameţit...

— Linişteşte-te.

— La revedere, spuse el şi se predă vârtejului negru. Dintr-un motiv necunoscut, se gândea la Dorothy, la Toto şi la Oz.

...uşa din spate a şopronului dă într-un scurt coridor. Păşesc înăuntru. Nici o lumină. Nici o fereastră. Licărirea verde de pe ecranul sistemului de alarmă – DEZACTIVAT – aflat pe peretele din dreapta îmi furnizează destulă lumină pentru a vedea că sunt singur acolo. Nu închid uşa de tot, ci o las întredeschisă, aşa cum o găsisem.

Podeaua pare neagră sub picioarele mele, dar ştiu că merg pe scânduri lustruite din lemn de pin. La stânga se află o baie şi un dormitor unde sunt depozitate operele de artă. Toate uşile sunt aproape invizibile, dizolvându-se în negru-verzui, asemenea unei lumini nepământene dintr-un vis, mai puţin reale decât amintirea persistentă a neonului. La dreapta, o cameră cu dosare. În faţă, la capătul coridorului, uşa care dă spre o galerie spaţioasă în care se află o scară răsucită ce duce la biroul tatălui meu. Această odaie de sus ocupă întregul etaj şi are ferestre mari, spre nord, sub care. este parcată furgonetă.

Ascult în întuneric.

Nu vorbeşte, nici nu respiră.

Comutatorul de lumină se află la dreapta, dar nu îl ating.

În obscuritatea negru-verzuie, deschid încetişor uşa de la baie. Păşesc înăuntru. Aştept un zgomot, o mişcare, o răsuflare. Nimic.

Depozitul este, de asemenea, pustiu.

Mă mişc spre dreapta holului şi deschid pe tăcute uşa spre camera cu dosare. Îi trec pragul.

Tuburile fluorescente de deasupra mea sunt stinse, dar există o lumină într-un loc unde nu ar trebui să fie. Galbenă şi enervantă, întunecată şi stranie. Dintr-o sursă misterioasă de la capătul îndepărtat al camerei.

O masă de lucru ocupă centrul acestui spaţiu dreptunghiular. Două scaune. Dulapurile cu dosare se înalţă de-a lungul unui perete.

Inima îmi bate atât de repede, încât mâinile îmi tremură. Îmi strâng pumnii şi îmi las braţele pe lângă corp, luptându-mă să mă controlez.

Mă decid să mă întorc în casă, în pat, şi să dorm.

Apoi mă aflu la capătul îndepărtat al camerei cu dosare, deşi nu-mi aduc aminte să fi făcut vreun pas în acea direcţie. Mi se pare că am străbătut şase metri sub vraja somnului. Chemat acolo de ceva, de cineva. Ca şi cum aş fi răspuns unui ordin hipnotic. Unei invitaţii mute.

Stau în faţa unui dulap noduros, din lemn de pin, înalt până în tavan şi lat cât toată camera, de nouă metri. Are trei perechi de uşi înguste.

Cea din centru este deschisă.

Dincolo de ele ar fi trebuit să fie doar rafturi. Pe rafturi ar fi trebuit să se afle cutii cu tot felul de chitanţe, cu corespondenţă şi dosare clasate, mutate din dulapurile de metal aşezate în partea cealaltă a camerei.

În această noapte, rafturile împreună cu conţinutul lor sunt împinse vreun metru şi jumătate înapoi, într-un loc secret din spatele camerei cu dosare, într-o odaie ascunsă pe care n-o mai văzusem până atunci. Lumina galbenă şi enervantă provine de undeva, din spate.

În faţa mea se află esenţa tuturor închipuirilor unui băiat: trecerea secretă spre o lume a primejdiei şi a

aventurilor, spre un tărâm al uriaşilor, al piraţilor, al maimuţelor inteligente sau al roboţilor, o zonă dintr-un viitor îndepărtat sau din era dinozaurilor. Aici se găseşte drumul spre necunoscut, un tunel prin care pornesc într-o urmărire eroică, ori o staţie spre o autostradă bizară, de dimensiuni neştiute.

Mă-nfior la gândul călătoriilor exotice şi al descoperirilor magice. Dar instinctul mă avertizează că la capătul acestui pasaj secret există ceva mai ciudat şi mai periculos decât o planetă străină sau o temniţă Morlock. Vreau să mă întorc în casă, în dormitor, imediat, la adăpostul aştemuturilor, fugind cât pot de repede. Alura perversă a terorii şi a necunoscutului mă copleşeşte, şi brusc devin nerăbdător să părăsesc visul acesta, pentru a pătrunde pe tărâmul somnului.

Deşi nu reuşesc să-mi amintesc cum am trecut pragul, mă găsesc în interiorul dulapului cel înalt, în loc să alerg spre casă, prin noapte, sub lumina lunii, urmărit de umbra bufniţei. Clipesc şi realizez că m-am dus mai departe, mult mai departe.

Sunt într-un fel de vestibul de doi metri şi jumătate pe doi metri şi jumătate. Duşumea din beton. Pereţi din beton. Un bec golaş şi galben prins în tavan.

Pereţii negri ai dulapului din lemn de pin, cu rafturi încărcate, se reazemă pe nişte rotiţe ascunse. A fost împins prin alunecare.

La dreapta se află o uşă care dă în afara vestibulului. O uşă obişnuită. În aparenţă grea. Din lemn masiv. Şi din bronz. E vopsită în alb, iar pe alocuri s-a îngălbenit din cauza vremii. Oricum, în această noapte pare neagră. O serie de amprente însângerate se ridică dinspre zona din

jurul clanţei de alamă. Opt, zece, douăsprezece urme ale unor mâini de femeie. Palme şi degete desfăcute. Fiecare se suprapune parţial pe cea din urmă. Unele sunt mânjite, altele clare ca în dosarele poliţiei. Toate sclipesc, umede. Toate proaspete. Aceste imagini stacojii îmi amintesc de aripile întinse ale unei păsări ţâşnind în zbor, spre cer, îngrozită. Vederea lor mă fascinează, îmi taie răsuflarea, îmi accelerează bătăile inimii, fiindcă amprentele îmi dezvăluie teroarea şi împotrivirea disperată a femeii în momentul trecerii forţate din vestibulul cenuşiu într-o lume tainică.

Nu mai pot înainta. Nu pot. Nu vreau. Sunt doar un copil desculţ, neînarmat, înspăimântat, nepregătit să afle adevărul.

Nu-mi amintesc să-mi fi mişcat mâna dreaptă, dar acum o ţin strâns pe clanţa din alamă. Deschid uşa cea roşie.

PARTEA A DOUA
LA IZVOARELE RÂULUI

Pe drumul pe care-am pornit
Într-o zi, mergând, m-am trezit
Uimit să văd unde-am poposit,
Încotro mă-ndrept, de unde-am venit.

Aceasta nu e calea la care-am năzuit.
Acesta nu e locul pe care l-am dorit.
Acesta nu e visul pe care l-am trăit,
Ci numai focul destinului ursit.

Soarta mi se va schimba
La răspântia apropiată.
Calea mi-o dictează vrerea.
Doar ea paşii mi-i îndreaptă.

Pe drumul pe care-am pornit
Într-o zi, mergând, m-am trezit,
Într-o zi, mergând, m-am trezit,
Pe drumul pe care-am pornit.

Cartea tristeţilor numărate

Capitolul XI

Vineri după-amiază, după ce discutase cu doctor Mondello despre cicatricea lui Spencer Grant, Roy Miro decolă de pe Los Angeles International, la bordul unui avion Learjet al Agenţiei, cu un pahar de vin Chardonnay Robert Mondavi, răcit cum se cuvine, într-o mână şi cu un castron de fistic alături, pe măsuţă. Era singurul pasager şi se aştepta să ajungă în Las Vegas peste o oră.

Cu câteva minute înainte de a-şi atinge destinaţia, zborul fu deturnat spre Flagstaff, Arizona. Torentele dezlănţuite ale celei mai puternice furtuni care frământase Nevada în ultimul deceniu inundaseră Las Vegasul, iar fulgerele stricaseră sistemele energetice vitale ale Aeroportului McCarran International, impunând întreruperea oricărei activităţi.

Când avionul aterizase în Flagstaff, oficialităţile declaraseră că Aeroportul McCarran va reintra în normal în mai puţin de două ore. Roy rămase la bord, nefiind dispus să mai piardă vremea cu o eventuală reîmbarcare.

La început îşi petrecu timpul conectându-se la Mama din Virginia, folosindu-se de facilităţile bazei imense de date pentru a-i da o lecţie căpitanului Harris Descoteaux, ofiţer în poliţia din Los Angeles, care îl enervase cumplit. Descoteaux arăta prea puţin respect înaltelor oficialităţi. Însă, în curând, vocea sa avea să capete o notă de umilinţă fredonând cântecul caraibean.

Mai târziu Roy urmări un documentar PBS pe unul dintre cele trei televizoare puse la dispoziţia pasagerilor din compartimentul avionului Lear. Era povestea doctorului Jack Kevorkian – poreclit de presă doctor Moarte – a cărui misiune era să asiste bolnavii incurabili care îşi exprimau intenţia de a se sinucide, treabă absolut ilegală.

Roy fu captivat de documentar. Se emoţionă până la lacrimi. Pe la mijlocul programului se pomeni aplecându-se şi punând mâna pe ecran de fiecare dată când Jacky Kevorkian apărea în prim-plan. Cu palma pe imaginea feţei doctorului, Roy putea simţi puritatea lui, aura de sfânt, fiorul forţei sale spirituale.

Într-o lume dreaptă, într-o societate bazată pe legi adevărate, Kevorkian ar fi fost lăsat în pace. Roy se supără când auzi cât de mult suferea acel bărbat din cauza elementelor conservatoare.

Dar se mai linişti la gândul că ziua în care cei de valoarea lui Kevorkian nu vor mai fi trataţi ca nişte paria se apropia cu paşi repezi. Poporul recunoscător avea să-l ridice în slăvi şi să-i dăruiască un birou, aparatură şi un

salariu, toate corespunzătoare contribuţiei sale pentru o existenţă mai bună.

Lumea era atât de plină de nedreptăţi şi suferinţă, încât oricine ar fi vrut să se sinucidă, şi să fie asistat, bolnav incurabil sau nu, ar fi trebuit să fie ajutat. Roy credea cu înflăcărare că până şi celor care sufereau de o boală cronică, nu neapărat incurabilă, inclusiv multor bătrâni, ar fi fost cazul să li se garanteze odihna eternă, dacă şi-o doreau.

Mâna pe ecran. Kevorkian în prim-plan. *Să-i simţi* forţa.

Va veni şi acea zi în care infirmii nu vor mai suporta durerea sau umilinţa. Fără scaune cu rotile sau cârje. Fără câini-călăuză. Fără aparate pentru îmbunătăţit auzul, fără proteze pentru membre, fără şedinţe istovitoare de terapie. Numai pacea unui somn nesfârşit.

Chipul doctorului Jack Kevorkian apăru iar în prim-plan. Zâmbind. Ah, zâmbetul acela...

Roy îşi puse *ambele* mâini pe ecranul televizorului. Îşi deschise inima, permiţând acelui zâmbet să-l invadeze. Îşi eliberă sufletul, lăsându-se pătruns de forţa spirituală a lui Kevorkian.

Până la urmă ingineria genetică va reuşi să garanteze sănătatea tuturor pruncilor şi, într-un final, toţi se vor naşte frumoşi, puternici şi robuşti. Vor fi perfecţi. Însă până când ziua fericită va sosi, Roy se gândi că este nevoie de un program de sinucideri, asistate în rândul copiilor care veniseră pe lume fără toate cele cinci simţuri în perfectă stare, sau cu vreun membru lipsă. În această privinţă îl depăşea chiar şi pe Kevorkian.

De fapt, când slujba lui infernală pentru Agenţie avea să ia sfârşit, când ţara va fi condusă de guvernul milos pe care îl merita şi se va găsi în pragul Utopiei, i-ar fi plăcut să-şi petreacă restul zilelor în serviciul unui program de sinucideri asistate pentru copii. Nu-şi putea imagina vreo recompensă mai mare decât să ţină în braţe un copil bolnav în timp ce acestuia i se injecta un calmant, liniştindu-l pe drumul de la imperfecţiunea carnală spre un plan al transcendenţei spirituale.

Inima îi fremătă de iubire pentru cei mai puţin norocoşi decât el. Şchiopii şi orbii. Schilozii, bolnavii, bătrânii, depresivii şi toţi irecuperabilii.

După două ore de aşteptare în Flagstaff, când Aeroportul McCarran se deschise şi Learjet-ul se pregăti pentru destinaţia Las Vegas, documentarul se termină. Zâmbetul lui Kevorkian dispăruse. Cu toate acestea, Roy rămase într-o stare de extaz care sigur avea să dureze câteva zile.

Puterea îl pătrunsese acum pe el. Nu va mai rata nimic, nu va mai fi oprit de nimeni.

În timpul zborului primi un telefon de la agentul însărcinat cu investigaţiile privitoare la Ethel şi George Porth, bunicii care îl crescuseră pe Spencer Grant după moartea mamei sale. Judecând după registrele districtuale, familia Porth fusese proprietara unei case la adresa din San Francisco înscrisă în fişa militară a lui Grant, dar o vânduseră cu zece ani în urmă. Cumpărătorii o revânduse şapte ani mai târziu şi noii locatari, care o ocupau numai de trei ani, nu auziseră niciodată de Porth şi nu aveau nici un indiciu despre noua lor reşedinţă. Agentul îşi continua cercetările.

Roy căpătă convingerea că aveau să-i găsească. Roata se întorsese în favoarea lor. *Să-i simţi* forţa.

Deja se aşternuse întunericul când intrară în Las Vegas. Norii acopereau cerul, dar ploaia se oprise.

Roy fu întâmpinat de un şofer care arăta ca o bucată de carne din conservă într-un costum. Îi spuse numai că se numea Prock şi că maşina se afla în faţa clădirii. Posac, el păşi ţanţoş înainte, aşteptându-se ca Roy să-l urmeze, evident neinteresat de o conversaţie anormală, tot atât de nepoliticos ca un arogant maître d'hotel din New York.

Roy se hotărî să îl ignore, să nu se simtă jignit.

Chevrolet-ul, prin nimic bătător la ochi, fusese parcat ilegal în zona de încărcare. Deşi Prock părea mai mare decât maşina pe care o conducea, reuşi să se îndese cumva înăuntru.

Aerul era răcoros, iar Roy se simţi înviorat.

Prock dăduse încălzirea la maximum şi în maşină era o atmosferă sufocantă, dar Roy se decise s-o considere plăcută.

Fusese cuprins de o bună dispoziţie debordantă.

Se îndreptară spre centru, depăşind viteza legală.

Deşi Prock rula pe străduţe laterale, rămânând departe de hotelurile şi cazinourile aglomerate, lumina tuburilor de neon se reflecta în pântecele norilor joşi. Cerul roşu-portocaliu-verde-gălbui ar fi putut părea o imagine de Infern pentru un jucător care tocmai pierduse banii de mâncare pe o săptămână, dar Roy îl găsi spectaculos.

După ce îşi lăsase pasagerul la sucursala Agenţiei din centrul oraşului, Prock plecă să-i ducă bagajele la hotel.

La al cincilea etaj al clădirii imense, pe Roy îl aştepta Bobby Dubois. Dubois, ofiţerul de serviciu în acea seară,

era un texan înalt şi slab, cu ochii căprui-închis şi părul de culoarea prafului, pe care hainele atârnau ca pe o sperietoare de ciori. Deşi cu oasele mari, grosolane, cu tenul pătat, cu urechile ca nişte toarte de căni, cu dinţii crăpaţi asemenea pietrelor de mormânt dintr-un cimitir străvechi şi fără nici o trăsătură pe care chiar şi cel mai amabil critic să o fi putut considera perfectă, Dubois avea un farmec de om jovial şi un comportament degajat care distrăgeau atenţia de la aspectul lui respingător.

Uneori pe Roy îl uimea faptul că reuşea să reziste în jurul lui Dubois lungi perioade de timp fără a comite o crimă din compasiune.

— Flăcăul ăla este un ticălos deştept, judecând după felul cum a scăpat din baraj intrând în parcul de distracţii, spuse Dubois în vreme ce-l conducea pe Roy prin hol, de la biroul său la Centrul de Supraveghere prin Satelit. Şi câinele lui tot dădea din cap, de sus în jos, ca animalele alea din pluş pe care oamenii le pun lângă geamul din spate al maşinilor. Bietul de el, cred că are un tremur paralitic, nu?

— Nu ştiu, mormăi Roy.

— Bunicul meu a avut cândva un câine cu tremur paralitic, îl chema Scooter, dar noi îi ziceam Boomer, pen’că putea trage cele mai zgomotoase băşini. Vorbesc de câine, nu de bunicu’.

— Bineînţeles, spuse Roy când ajunseră la uşa din capătul holului.

— Boomer a făcut tremur paralitic anul trecut, continuă Dubois şovăind cu mâna pe clanţă. Normal, era mai bătrân ca nisipul pe atunci, aşa că n-a fost o surpriză. Ar fi trebuit să-l vezi cum tremura. Boala asta e

înfiorătoare. Şi când bătrânul Boomer îşi ridica piciorul dinapoi ca să-şi facă nevoile, tremura atât de tare, de-ţi rupea sufletul.

— Mi se pare că ar fi fost necesar totuşi să-l adoarmă cineva, spuse Roy, în timp ce Dubois deschidea uşa.

Texanul îl urmă pe Roy în Centrul de Supraveghere prin Satelit.

— Nu, Boomer era un câine bun. Dacă bunicul meu ar fi fost în locul lui, bătrânul ogar niciodată n-ar fi pus mâna pe un pistol ca să-l adoarmă.

Într-adevăr Roy *se găsea* într-o foarte bună stare de spirit. Ar fi fost dispus să-l asculte ore întregi pe Dubois.

Centrul de Supraveghere prin Satelit măsura doisprezece metri pe optsprezece. Numai două dintre cele douăsprezece staţii erau ocupate de femei cu căşti pe urechi, care vorbeau prin microfoane în vreme ce studiau valurile de date ce se succedau pe ecranele din faţa lor. Al treilea tehnician lucra la o masă fotografică, examinând printr-o lupă câteva poze mari.

Pe unul dintre pereţii mai lungi se afla un ecran imens pe care era proiectată o hartă a lumii. Formaţiunile de nori se suprapuneau peste ea, împreună cu literele verzi care indicau condiţiile meteorologice de pe planetă.

Lumini roşii, albastre, galbene şi verzi sclipeau constant dezvăluind poziţiile curente ale sateliţilor. Mulţi dintre ei comunicau pe cale electronică transmiţând semnale prin microunde telefoanelor, radiourilor şi televizoarelor. Ceilalţi se ocupau cu monitorizări topografice, exploatări de petrol, meteorologie, astronomie, spionaj internaţional, ori supravegheau case particulare printre alte numeroase sarcini.

Proprietarii acestor sateliţi se întindeau de la corporaţii pe acţiuni până la agenţii guvernamentale şi militare. Unii dintre ei aparţineau altor naţiuni şi altor companii din afara graniţelor americane. Însă indiferent de proprietar sau de origine, toţi sateliţii de pe ecran puteau fi accesaţi şi folosiţi de Agenţie, iar operatorii legitimi nu-şi puteau da seama că altcineva le invadase sistemele.

La tabloul de control în formă de U din faţa imensului ecran, Bobby Dubois spuse:

— Din Spaceport Vegas, ticălosul s-a dus direct în deşert şi băieţii noştri nu se pregătiseră să-i dea târcoale pe post de Lawrence al Arabiei.

— Ai trimis vreun elicopter pe urmele lui?

— Vremea s-a schimbat prea repede. A venit o ploaie care a înecat şi broaştele râioase, de parcă toţi îngerii ar fi făcut pipi în acelaşi timp.

Dubois apăsă un buton al consolei şi harta lumii dispăru de pe perete. În schimb apăru imaginea din satelit a statelor Oregon, Idaho, California şi Nevada. Văzute de pe orbită, graniţele dintre acestea ar fi fost dificil de precizat, aşa că fuseseră trasate cu linii portocalii.

Vestul şi sudul statului Oregon, sudul statului Idaho, nordul şi centrul Californiei şi Nevada în întregime se ascunseseră sub un strat gros de nori.

— Asta este raza de vizibilitate directă a satelitului. Există o întârziere de numai trei minute între transmisie şi reconversia codului digital în imagine, spuse Dubois.

În estul Nevadei şi al statului Idaho, sclipiri slabe de lumină se unduiau printre nori. Roy ştia că privea acum fulgerele de deasupra furtunii. Era extraordinar de frumos.

— În momentul de faţă, o singură furtună se dezlănţuie pe frontul de est. În afară de nişte averse izolate de burniţă pe ici, pe colo, totul s-a liniştit până la graniţa statului Oregon. Dar nu putem să aruncăm o privire după ticălosul ăla nici măcar cu infraroşii. Ar fi ca şi cum am vrea să vedem fundul castronului printr-o cremă de moluşte.

— Cât mai e până se înseninează? întrebă Roy.

— Suflă un vânt năbădăios la mare altitudine care împinge frontul atmosferic spre sud-est, aşa că o să reuşim să obţinem o imagine clară a deşertului Mojave abia spre dimineaţă.

Un subiect urmărit care stătea sub razele soarelui, citind un ziar, ar fi putut să fie filmat din satelit cu o rezoluţie suficient de bună pentru a se distinge şi titlurile articolelor. Însă, chiar sub un cer senin, într-un teritoriu nepopulat care nu adăpostea animale de mărimea unui om, identificarea unui obiect la fel de mare ca un Ford Explorer nu ar fi fost tocmai la-ndemână, din cauza imensităţii teritoriului cercetat şi a lipsei de repere. Cu toate acestea, nu era imposibil.

Roy spuse:

— Ar fi putut părăsi deşertul pe o autostradă şi, gonind nebuneşte, să dispară până la ziuă.

— Al naibii de puţine şosele în partea asta a statului. Am trimis echipaje în toate direcţiile, pe fiecare autostradă importantă sau fâşie amărâtă de asfalt. Zona Interstatală 15, Autostrada Federală 95, Autostrada Federală 93. Plus drumurile locale 146, 156, 158, 160, 168 şi 169. Să caute un Ford Explorer verde, cu ceva stricăciuni în faţă şi în spate. Să caute un bărbat şi un câine în *toate* vehiculele. Să caute un individ cu o cicatrice mare pe faţă. La dracu', ne-

am înfipt la fel de tare în partea asta a statului ca trompa tăunului în pielea unui taur!

— Numai dacă n-o fi ieşit deja din deşert şi s-o fi întors pe autostradă înainte de a ajunge oamenii tăi.

— Ne-am mişcat repede. Oricum, pe o furtună atât de puternică a intrat într-o mare belea mergând în deşert. De fapt, a fost al naibii de norocos dacă nu s-a împotmolit pe undeva, cu sau fără maşină. Până mâine o să-l înşfăcăm pe ticălos.

— Sper să ai dreptate, mormăi Roy.

— Îmi pun nasul la bătaie.

— Şi se mai spune că locuitorii din Las Vegas nu sunt nişte jucători norocoşi...

— Cum s-a încurcat cu femeia?

— Aş vrea şi eu să ştiu, zise Roy, urmărind cum fulgerele înfloreau încet sub nori la marginea zonei de furtună. Dar cu banda pe care aţi înregistrat conversaţia dintre Grant şi bătrână, ce e?

— Vrei s-o asculţi?

— Da.

— Porneşte când el rosteşte pentru prima oară numele Hannah Rainey.

— Hai s-o ascultăm, propuse Roy, întorcându-se cu spatele la ecranul de pe perete.

Pe drumul prin hol, în lift şi în timp ce coborau la cel mai de jos nivel al clădirii, Dubois vorbi încontinuu despre locurile unde se mânca cea mai bună chili din Vegas, de parcă pe Roy l-ar fi interesat aşa ceva.

— Este o cârciumă pe Paradise Road, unde chili este atât de iute, încât ştiu pe unii care au ars spontan după ce-au hăpăit-o, *ooh*, s-au aprins ca nişte torţe.

Liftul ajunse la subsol.

— Vorbesc de nişte chili care îţi fac şi unghiile să transpire şi îţi saltă buricul ca mercurul în termometru.

Uşile alunecară în lateral.

Roy păşi într-o cameră din beton lipsită de ferestre.

De-a lungul peretelui opus se găsea aparatura de înregistrare.

În mijlocul încăperii, ridicându-se din faţa unui computer, se afla cea mai şocantă creatură pe care Roy o văzuse vreodată, blondă cu ochi verzi, atât de frumoasă, de-i tăie răsuflarea, îi acceleră bătăile inimii şi îi ridică pulsul la o limită periculos de apropiată de zona infarctului, atât de dureros de frumoasă, încât nu existau cuvinte prin care s-o descrie, nici vreo compoziţie muzicală demnă s-o proslăvească, atât de frumoasă, încât nu mai putea respira, nici vorbi, atât de strălucitoare, de-l orbi în bezna acelui buncăr şi îl învălui cu lumina ei magnifică.

Torentul dispăruse de pe stâncă asemenea apei în canalul de scurgere al unei băi. Albia devenise acum un imens şanţ.

Până la o adâncime considerabilă, solul era nisipos şi nu se formaseră bălţi. Apa se infiltrase rapid în stratul acvifer. Suprafaţa se uscase şi se întărise aproape la fel de iute ca şi canalul prin care cursese râul învolburat şi spumegând.

Cu toate acestea, înainte de a risca să intre pe acolo cu Range Rover-ul, deşi maşina se ţinea la fel de sigur pe roţi ca un tanc, ea mersese pe jos până la malul albiei, apropiindu-se de Explorer pentru a verifica stabilitatea

pământului. Mulţumită că fundul râului nu era noroios şi îi oferea destulă aderenţă, ea îşi dusese Rover-ul de-a lungul povârnişului, parcându-l între cele două stânci pe care se sprijinea Explorer-ul.

Chiar şi acum, după ce salvase câinele şi îl pusese pe bancheta din spate a Rover-ului, şi după ce îl eliberase pe Grant de centura de siguranţă, încă o mai uimea echilibrul precar în care se găsea Explorer-ul. O tenta să se întindă peste bărbatul inconştient şi să se uite prin gaura ce se căsca în locul unde fusese fereastra, dar, cu toate că oricum n-ar fi putut vedea prea mult în întuneric, ştia că nu ar fi încântat-o privelişte a.

Valurile torentului săltaseră maşina mai bine de trei metri deasupra fundului albiei, înainte de a o înţepeni în cleştele de piatră, pe marginea stâncii. Acum râul se evaporase, şi Explorer-ul atârna acolo sus, cu cele patru roţi în aer, ca şi cum ar fi fost înhăţat de colţii unui mamut.

Când îl văzuse prima dată, se minunase ca un copil, cu gura deschisă şi ochii mari. Nu ar fi surprins-o mai tare dacă ar fi observat o farfurie zburătoare.

Fusese convinsă că apele îl măturaseră pe Grant şi îl purtaseră spre moarte. Sau că zăcea înăuntru neînsufleţit.

Pentru a se căţăra în maşină, trebuise să-şi parcheze Rover-ul dedesubt, ajungând cu roţile din faţă periculos de aproape de marginea stâncii. Apoi se urcase pe acoperiş, atingând cu capul nivelul de jos al portierei din partea pasagerului. Se întinsese după mâner şi, în ciuda unghiului incomod, reuşise să deschidă uşa.

Apa ţâşnise afară, dar câinele fusese acela care o surprinsese. Scheunând, nenorocit, ghemuit pe scaun, o studiase cu un amestec de frică şi jale.

Nu vroia ca animalul să sară pe Rover. Ar fi putut aluneca pe suprafaţa netedă şi să-şi fractureze un picior sau s-ar fi putut rostogoli şi să-şi rupă gâtul.

Deşi dulăul nu se arăta dispus la giumbuşlucuri, ea îl avertizase să rămână pe loc. Coborâse de pe Rover, dăduse vreo cinci metri în spate, îl răsucise pentru a-i direcţiona farurile spre pământul de sub Explorer, ieşise din el şi convinsese câinele să sară pe fundul nisipos al albiei.

Fusese nevoie de o *mulţime* de linguşiri. În echilibru pe marginea scaunului, el îşi făcuse în repetate rânduri curaj să sară. Dar de fiecare dată, în ultimul moment, îşi răsucea capul şi se retrăgea, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unui hău şi nu a unui spaţiu de trei metri şi jumătate.

Până la urmă îşi amintise cum îi vorbea adeseori Theda Davidowitz lui Sparkle şi încercase să improvizeze ceva.

— Hai, dulceaţă, vino la mama, hai! Scumpete mică, guguloi cu ochişori drăguţi.

În maşina de deasupra, câinele îşi ciulise o ureche şi o privise cu vădit interes.

— Hai, vino aici, dulceaţă, scumpete mică.

El începuse să tremure de emoţie.

— Vino la mama. Hai, ochişori drăguţi.

Dulăul se chircise pe scaun, cu muşchii încordaţi, gata să sară.

— Vino şi dă-i mămicii tale un pupic, scumpete mică.

I se păruse incredibil, dar câinele chiar sărise. Ţâşnise pe portiera deschisă a Explorer-ului, spintecând ca o săgeată lungă şi graţioasă aerul nopţii, şi aterizase pe toate cele patru picioare.

O uimise atât de tare curajul şi agilitatea lui, încât se întorsese pentru a se uita la maşină şi apoi se aşezase jos, şocată.

Trebuise să-l care până la Rover şi să-l pună în portbagaj, imediat în spatele scaunelor. Îşi tot răsucise ochii spre ea şi îi linsese o dată mâna.

— Eşti ciudat, îi spusese ea, iar câinele oftase.

Apoi se întorsese la Explorer, se căţărase şi îl găsise pe Spencer prăbuşit în spatele volanului, ameţit, dar conştient.

Acum leşinase din nou. Bolborosea către cineva, în vis, şi ea se întrebă cum putea oare să-l scoată din Explorer în starea aceea.

Încercă să-i vorbească şi îl scuturăîncetişor, dar nu reuşi să obţină nici un răspuns. Deja îngheţase şi tremura, nu avea nici un sens să ia un căuş de apă de pe podea şi să-i stropească faţa.

Trebuia să-i trateze rănile cât mai curând posibil, dar nu asta era principalul motiv pentru care ardea de nerăbdare să-l ducă în Rover şi să plece de acolo. Indivizi periculoşi îl căutau. Cu posibilităţile lor, în ciuda intemperiilor şi a terenului accidentat, tot l-ar fi găsit dacă nu ar fi reuşit să-l transporte repede într-un loc sigur.

Grant îi rezolvă dilema nu recăpătându-şi cunoştinţa, ci *explodând* din somnul său bizar. Cu un icnet şi un ţipăt nearticulat, el tresări puternic pe scaun, scăldat de transpiraţie, tremurând cumplit şi clănţănind din dinţi.

Se afla în faţa ei, la câţiva centimetri distanţă, şi, chiar în acea lumină slabă, ea îi distinse teroarea din ochi. Mai rău, şi o tristeţe care îi transmise un fior până în străfundurile inimii.

Vorbi grăbit, deşi oboseala şi setea îi reduseseră vocea la o şoaptă răguşită:

— Nimeni nu ştie.

— E în regulă, zise ea.

— Nimeni. Nimeni nu ştie.

— Uşurel. O să fie bine.

— *Nimeni nu ştie*, insistă el, părând să se zbată între frică şi supărare, între teroare şi lacrimi.

O deznădejde îngrozitoare îi deforma vocea şi fiecare trăsătură a feţei. I se păru o prostie să mai continue să-i repete vorbe liniştitoare, lipsite de sens, acelui om bântuit de viziuni ale sufletelor chinuite de pe tărâmul lui Hades.

Deşi o privea în ochi, Spencer arăta de parcă s-ar fi uitat la cineva sau la ceva foarte îndepărtat, rostind un amestec de cuvinte mai mult pentru sine:

— Este un lanţ, un lanţ de fier care trece prin mine, prin creierul meu, prin inima mea, prin stomacul meu, un lanţ, fără nici o şansă de-a mă elibera, fără scăpare...

O înspăimânta. Nu şi-ar fi închipuit că s-ar mai fi putut speria, cel puţin nu atât de uşor şi în mod sigur nu de nişte simple cuvinte. Dar se înfricoşase ca o proastă.

— Haide, Spencer, spuse ea. Hai să mergem. OK? Ajută-mă să te scot de aici.

După ce bărbatul durduliu, cu ochi scânteietori, ieşi din lift împreună cu Bobby Dubois în subsolul lipsit de ferestre, el se opri din drum şi se uită la Eve, ca un înfometat care vede un castron cu piersici şi frişcă.

Eve Jammer se obişnuise cu asemenea reacţii. Pe vremea când apărea fără sutien în spectacolele de pe

scenele Las Vegasului, era doar o frumuseţe printre multe altele – însă ochii bărbaţilor o urmăreau aproape numai pe ea, ca şi cum faţa sau trupul său ar fi fost nu doar ademenitoare, ci pline de armonia cântecului sirenei enigmatice. Atrăgea privirile masculilor asupra ei aidoma unui versat hipnotizator care subjugă mintea subiectului legănând un lanţ cu un medalion de aur sau numai prin mişcări unduitoare ale mâinilor.

Chiar şi sărmanul Thurmon Stookey – dentistul care avusese ghinionul să se afle în acelaşi lift cu gorilele de la care Eve luase un milion de dolari – îi căzuse în plasă într-un moment în care ar fi trebuit să fie prea îngrozit pentru a se gândi la sex. Cu cei doi zdrahoni morţi pe podeaua liftului, şi cu un pistol îndreptat spre faţă, totuşi Stookey îşi ridicase privirea spre despicătura apetisantă dintre sânii care se întrezăreau prin răscroiala largă a puloverului. Judecând după sclipirea din ochii miopi, Eve îşi închipuia că ultimul gând al dentistului nu fusese: *Doamne ajută*, ci mai degrabă: *Ce pereche*!

Bărbaţii nu o impresionau pe Eve nici măcar o frântură din cât îi impresiona ea pe ei. Într-adevăr, cei mai mulţi o lăsau indiferentă. Manifesta interes numai faţă de aceia de la care putea obţine bani, sau de la care învăţa cum se poate căpăta şi menţine puterea. Singurul ei ţel era să devină extrem de bogată şi de temută, nicidecum iubită. Să fie o sursă de teroare, să aibă totul sub control şi să decidă asupra existenţei celorlalţi. Asta reprezenta adevărata plăcere, nu nebuniile sexului, nici trupul unui mascul.

Însă, în momentul în care îi fu prezentată lui Roy, simţi ceva neobişnuit. O tresărire a inimii. O ameţeală uşoară, deloc neplăcută.

Sentimentul ei nu se putea numi dorinţă. Îşi etichetase şi îşi ordonase toate dorinţele într-un mod exhaustiv, iar satisfacţia şi-o obţinea periodic, după calcule matematice, conform unui orar la fel de precis ca al unui mecanic de locomotivă dintr-un tren fascist. Nu avea nici timp, nici răbdare pentru vreo spontaneitate în afaceri, fie ele personale sau de serviciu; apariţia unei pasiuni neplanificate i se părea respingătoare, în aceeaşi măsură în care ar fi fost obligată să mănânce viermi.

Însă fără îndoială simţise *ceva* chiar din primul moment în care îl văzuse pe Roy Miro. Şi, treptat, în timp ce discutau despre banda Thedei Davidowitz, în timp ce o ascultau, interesul ei faţă de Roy creştea. Un straniu fior o străbătu când se întrebă cum oare vor evolua lucrurile.

Niciodată nu reuşise să-şi dea seama ce însuşiri ale unui bărbat o fascinau. El avea o înfăţişare plăcută, un chip de băiat în corul bisericii, cu ochi albaştri şi veseli, şi un zâmbet dulce – nefiind însă un tip bine, în sensul uzual al cuvântului. Cântărea cu vreo şapte kilograme mai mult decât ar fi trebuit, era prea palid şi nu părea bogat. Chiar şi cei care împărţeau publicaţii religioase din uşă în uşă se îmbrăcau mai elegant.

De multe ori Miro o rugă să repună vreun pasaj din înregistrarea Grant-Davidowitz, ca şi cum ar fi conţinut un indiciu la care ar fi fost cazul să reflecteze, dar era sigură că, preocupat de ea, categoric nu îl reţinuse.

Atât pentru Eve, cât şi pentru Miro, Bobby Dubois încetase să mai existe. În pofida înălţimii şi a stângăciei, şi

în ciuda limbariţei lui, Dubois nu prezenta mai mult interes decât pereţii din beton ai buncărului.

Când toată înregistrarea fusese ascultată şi reascultată, Miro, după o scurtă ezitare, încercă s-o deruteze pretextând că deocamdată nu mai putea să se ocupe de Grant, ci numai să aştepte: să-l aştepte să apară; să aştepte să se însenineze cerul, pentru a începe urmărirea prin satelit; să aştepte rezultatele echipajelor de pe teren; să aştepte ca agenţii care investigau alte aspecte ale cazului, în alte oraşe, să-l contacteze. Apoi o întrebă pe Eve dacă îl însoţeşte la cină.

Ea acceptă invitaţia cu o lipsă necaracteristică de timiditate. Avea sentimentul ciudat că reacţionează la o forţă secretă existentă în acest bărbat, la o putere, în cea mai mare parte ascunsă, care putea fi observată numai în zâmbetul lui degajat şi încrezător în sine, în ochii aceia albaştri care nu sugerau decât amuzament, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie întotdeauna cel care râde la urmă.

Deşi lui Miro i se pusese la dispoziţie o maşină a Agenţiei pe timpul cât rămânea în Vegas, se îndreptară cu Honda condusă de Eve spre unul dintre restaurantele ei favorite de pe Flamingo Road. Reflexiile nenumăratelor neoane se unduiau ca nişte valuri, iar noaptea părea fermecată.

Se aştepta ca în timpul cinei, şi cu ajutorul câtorva pahare cu vin, să-l cunoască mai bine – şi să înţeleagă, până la desert, de ce o fascinase. Însă conversaţia lui semăna cu înfăţişarea: destul de plăcută, dar neinteresantă. Nimic din ceea ce-i spusese Miro, nimic din ceea ce făcuse, nici un gest, nici o privire nu o lămuri ce oare o atrăgea la el.

Pe când părăseau restaurantul, traversând parcarea spre maşină, se simţi frustrată şi dezorientată. Nu ştia dacă să-l invite sau nu la ea acasă. Nu vroia să facă sex cu el. Nu o atrăgea din acest punct de vedere. Bineînţeles că unii bărbaţi îşi dezvăluiau adevărata fire când se ocupau cu asta: prin ce le plăcea să facă, prin cum o făceau, prin ce spuneau şi prin cum se comportau înainte şi după. Dar nu-şi dorea să-l ducă la ea, să transpire degeaba, să treacă prin toate etapele acelea dezgustătoare şi *tot* să nu înţeleagă ce o intriga atât de tare la el.

Intrase într-o dilemă.

Apoi, în timp ce se apropiau de maşină, prin vântul rece susurând într-un şir de palmieri, purtând cu el aroma de fripturi ce venea dinspre restaurant, Roy Miro făcu cel mai neaşteptat şi mai scandalos lucru pe care Eve îl văzuse în cei treizeci de ani ai ei de experienţă scandaloasă.

După un răstimp nedefinit de când coborâse din Explorer şi intrase în Range Rover – care ar fi putut fi o oră, două minute sau treizeci de zile şi treizeci de nopţi, din câte îşi dădea el seama – Spencer se trezi şi văzu o turmă de ciulini rostogolindu-se în vârtejuri de praf prin dreptul lor. Umbrele meschitelor şi ale cactuşilor cu frunzele ca nişte lopeţi săreau în lumina farurilor.

Îşi răsuci spre stânga capul rezemat de tetieră şi o văzu pe Valerie la volan.

— Bună.

— Bună.

— Cum ai ajuns aici?

— Asta-i ceva prea complicat ca să-ţi spun acum.

— Sunt un tip complex.

— Nu mă îndoiesc.

— Unde mergem?

— Departe.

— Bine.

— Cum te simţi?

— Ameţit.

— Să nu faci pipi pe scaun, zise ea, evident amuzându-se.

— O să încerc.

— Bine.

— Unde-i câinele meu?

— Cine crezi că te linge pe ureche?

— Aha.

— Este chiar în spatele tău.

— Bună, amice.

— Cum îl cheamă? întrebă ea.

— Rocky.

— Cred că glumeşti.

— De ce?

— Numele. Nu i se potriveşte.

— I l-am pus ca să capete mai multă încredere în el.

— Nu prea ţine.

La orizont se iviră nişte stânci bizare, impunătoare, ca nişte temple ale unor zei uitaţi înainte ca fiinţele umane să devină capabile de a înţelege ideea de timp şi de a începe să numere zilele. Îi inspirau frică, dar femeia conducea printre ele ca o expertă, cotind la stânga şi la dreapta de-a lungul unei pante lungi, spre o vastă întindere plană, întunecată.

— Nu i-am ştiut niciodată numele adevărat, reluă Spencer.

— Numele adevărat?

— De când era pui. Dinainte de a ajunge la Serviciul de Ecarisaj.

— N-a fost Rocky?

— Probabil că nu.

— Ce a fost înainte de Spencer?

— Nu l-a chemat niciodată Spencer.

— Deci mintea ţi s-a limpezit suficient, încât să devii evaziv.

— Nu chiar. Doar obişnuinţa. Cum te cheamă?

— Valerie Keene.

— Minţi.

Leşină. Când îşi reveni, încă se mai aflau în deşert: nisip, pietre, vârtejuri din praf şi pomi pitici, beznă străpunsă de luminile farurilor...

— Valerie, zise el.

— Da?

— Care-i numele tău adevărat?

— Bess.

— Bess şi mai cum?

— Bess Baer.

— Cum se scrie?

— B-A-E-R.

— Zău?

— Zău. De acum.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă ce înseamnă.

— Înseamnă că e numele tău de acum, după Valerie.

— Şi?

— Care a fost numele tău dinainte de Valerie?

— Hannah Rainey.

— O, da, spuse el, simţind că funcţiona numai în patru cilindri, şi nu în şase. Dar înainte de asta?

— Gina Delucio.

— Era adevărat?

— Părea adevărat.

— Asta e numele cu care te-ai născut?

— Vrei să zici numele meu de pui?

— Da. Ăsta a fost numele tău de pui?

— Nimeni nu mi-a spus pe numele meu de pui înainte de-a ajunge la Serviciul de Ecarisaj.

— Eşti foarte amuzantă.

— Îţi plac femeile amuzante?

— Trebuie să-mi placă.

— Şi apoi *femeia cea amuzantă*, începu ea citind parcă dintr-o carte, *câinele cel laş şi omul cel enigmatic ieşiră din deşert în căutarea numelor lor adevărate.*

— În căutarea unui loc unde să facă pipi.

— O, nu!

— O, da!

Frână şi el făcu pipi prin portiera deschisă.

Mai târziu, când se trezi, tot mai călătoreau prin deşertul întunecat.

— Am un gust îngrozitor în gură.

— Nici nu mă îndoiesc.

— Cum te cheamă?

— Bess.

— Prostii!

— Nu, Baer. Bess Baer. Pe tine cum te cheamă?

— Tovarăşul meu credincios indian îmi spune Kemosabe.

— Cum te simţi?

— Ca un rahat.

— Ei bine, asta şi înseamnă *Kemosabe*.

— N-ai de gând să te opreşti odată?

— Nu atât timp cât încă mai sunt nori deasupra noastră.

— Ce legătură au norii cu toate astea?

— Sateliţii.

— Eşti cea mai ciudată femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Aşteaptă numai!...

— Cum *naiba* m-ai găsit?

— Poate că sunt telepată.

— Eşti telepată?

— Nu.

El oftă şi îşi închise ochii. Se simţea ca-n căluşei, la bâlci.

— Trebuia ca *eu* să te găsesc *pe tine*.

— Ai avut o surpriză.

— Vroiam să te ajut.

— Mulţumesc.

Se eliberă din chingile lumii conştiente. Păşi în beznă şi deschise uşa cea roşie. În catacombe colcăiau şobolanii.

Roy înfăptui un lucru nebunesc. Chiar şi în timp ce îl făcea, îl uimi riscul pe care şi-l asumase.

Se hotărâse că trebuie să redevină el cel adevărat în faţa Evei Jammer. Să dezvăluie eul lui cel real. Eul cel

compătimitor, cel serviabil, închis în străfunduri pe care funcţionarul curtenitor, cunoscut de majoritatea oamenilor, niciodată nu îl descoperea complet.

Roy avea de gând să-şi asume toate riscurile în faţa acestei femei strălucitoare, simţind că mintea i se afla la înălţimea trupului şi a chipului ei fermecător. Femeia dinăuntru, atât de apropiată de perfecţiunea intelectuală şi emoţională, îl va înţelege, desigur, ca nimeni altul.

Pe parcursul cinei nu descoperiseră cheia care să le descuie uşa sufletelor, contopindu-le, aşa cum le era destinul. În timp ce părăseau restaurantul, Roy se nelinişti la gândul că momentul acela prielnic avea să treacă, punându-se de-a curmezişul sorţii, aşa că împrumută din energia spirituală a doctorului Kevorkian, pe care o absorbise de pe ecranul din Learjet. Găsi curajul necesar pentru a-şi dezvălui adevăratul suflet în faţa Evei, forţând astfel împlinirea destinului.

În parcarea din dosul restaurantului se afla o furgonetă Dodge, la trei maşini de Honda Evei; un bărbat şi o femeie tocmai ieşiseră din ea şi se îndreptau spre local. Aveau peste patruzeci de ani, iar omul stătea într-un scaun cu rotile. Coborâse pe uşa laterală a furgonetei cu ajutorul unui lift electric pe care îl mânuise singur.

În rest, parcarea era pustie.

Roy îi spuse Evei:

— Vino puţin cu mine. Vino să zici: *Bună seara*.

— Hm?

Roy se duse direct la Dodge.

— Bună seara, spuse el în timp ce se scotocea sub haină.

Cei doi îi răspunseră în cor: *Bună seara*, cu o notă de uimire în glasuri, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească unde îl mai întâlniseră până atunci.

— Simt suferinţa voastră, continuă Roy scoţându-şi pistolul.

Îl împuşcă pe bărbat în cap.

Al doilea glonţ o nimeri pe femeie în gât, dar n-o ucise. Căzu la pământ, zvârcolindu-se grotesc.

Roy păşi pe lângă mortul din scaunul cu rotile, adresându-se femeii:

— Scuză-mă, şi trase încă o dată în ea.

Noul amortizor al armei Beretta funcţiona bine. Cu vântul de februarie foşnind printre frunzele palmierilor, nici una dintre cele trei împuşcături nu s-ar fi putut auzi la mai mult de trei metri depărtare.

Roy se răsuci spre Eve Jammer.

Părea ca lovită de trăsnet.

Se întrebă dacă nu fusese cumva prea impulsiv.

— Atât de deprimantă este viaţa pe care trebuie să o îndure unii, murmură el.

Eve îşi ridică privirea de la cadavre şi se uită în ochii lui Roy. Nu ţipă şi nici nu vorbi. Normal, probabil că fusese şocată. Dar el nu credea că totuşi acesta era motivul. Părea că vrea să înţeleagă.

Poate că toate aveau să iasă bine până la urmă.

— Nu-i putem lăsa aşa. Îşi vârî pistolul în toc şi îşi puse mănuşile. Au dreptul să fie trataţi demn.

Telecomanda care opera liftul electric se găsea pe braţul scaunului cu rotile. Roy apăsă un buton, trimiţându-l pe bărbatul mort înapoi în maşină.

Se căţără în furgonetă prin cele două uşi glisante rămase deschise. După ce scaunul îşi termină ascensiunea, îl împinse înăuntru.

Presupunând că femeia şi bărbatul fuseseră căsătoriţi, Roy aranjă tabloul conform planului. Din pricina faptului că se aflau într-un loc public, nu mai avea timp să fie original. Trebuia să repete scena cu soţii Bettonfield din Beverly Hills, de miercuri seară.

Becurile de pe stâlpii înalţi înconjurau parcarea. Prin uşile deschise pătrundea suficientă lumină albăstruie, încât să se vadă în interior.

Ridică mortul şi îl aşeză cu faţa în sus pe podea. Nu exista nici un covor pe jos. Roy avea remuşcări din această cauză, fiindcă nu putea să le pregătească decorul final meritat.

Împinse scaunul cu rotile departe, într-un colţ.

Din nou afară, în timp ce Eve îi urmărea gesturile, Roy o ridică pe femeia moartă şi o aşeză în furgonetă. Se căţără şi el, apoi o aranjă grijuliu lângă soţul ei. Le împreună mâinile.

Ochii le rămăseseră deschişi, iar Roy fu cât p-aci să li-i închidă, când îi veni o idee mai bună. Răsuci capul bărbatului spre stânga şi pe cel al femeii spre dreapta, astfel încât să se privească în ochi pentru eternitatea pe care acum o împărţeau pe un tărâm mult mai bun decât Las Vegas, ori Nevada, mult mai bun decât oricare loc al acestei lumi imperfecte şi triste.

Se ghemui la picioarele cadavrelor, admirându-şi pentru o clipă opera. Tandreţea exprimată de poziţiile lor îi făcea o deosebită plăcere. Fuseseră evident îndrăgostiţi

unul de altul şi acum rămăseseră pentru totdeauna împreună, aşa cum orice cuplu şi-ar fi dorit.

Eve Jammer încremeni lângă uşile deschise, uitându-se la cei doi morţi. Până şi vântul din deşert părea să fie conştient de excepţionala ei frumuseţe şi vroia să adune comoara, modelându-i părul auriu în panglici înguste. Nu era bătută, ci *adorată* de vânt.

— Este atât de trist, spuse Roy. Ce fel de viaţă duceau – el fiind imobilizat într-un scaun pe rotile, iar ea prinsă de el prin firele iubirii? Infirmitatea le limita atât de mult vieţile, iar viitorul li se lega numai de acelaşi blestemat de cărucior. Cât de bine trebuie să le fie acum...

Fără a scoate un cuvânt, Eve se întoarse şi se îndreptă către Honda.

Roy coborî din furgonetă Dodge şi, după ce mai aruncă o ultimă privire cuplului de îndrăgostiţi, închise uşile glisante.

Eve îl aştepta la volan, cu motorul în funcţiune. Dacă ar fi fost înspăimântată de el, ar fi încercat probabil să plece sau ar fi alergat spre restaurant.

Urcă în maşină şi îşi puse centura de siguranţă.

Rămaseră tăcuţi.

În mod clar, ea intuise că nu era un criminal, că tot ceea ce făcuse fusese un act moral şi mai ales că activitatea lui se situa pe un plan superior cetăţeanului de rând. Tăcerea ei părea singurul indiciu al luptei lăuntrice pentru a-şi transforma intuiţia în concepte filozofice, reuşind astfel să-l cunoască mai bine.

Ieşiră din parcare.

Roy îşi scoase mănuşile din piele şi le vârî înapoi în buzunarul interior al hainei.

Pentru un timp, Eve urmă o rută aleatoare printr-o mulţime de cartiere rezidenţiale, conducând numai de dragul de-a conduce, fără nici un ţel precis.

Luminile din toate casele acelea îngrămădite unele într-altele nu i se mai păreau calde sau misterioase, aşa cum se întâmplase în alte nopţi, în diversele cartiere ale oraşelor prin care se plimbase singur. Acum erau mai mult triste: firave raze îngrozitor de triste ce luminau pâlpâind firavele vieţi triste ale oamenilor care niciodată nu aveau să se bucure de o obligaţie în faţa unui ideal de nivelul celui care îi îmbogăţea traiul lui Roy, firavi oameni trişti care niciodată nu aveau să se ridice deasupra gloatei, aşa cum făcuse el, care niciodată nu aveau să cunoască o relaţie transcendentală cu o persoană excepţională ca Eve Jammer.

Într-un final, când simţi că venise momentul, el spuse:

— Îmi doresc o lume mai bună. Mult mai mult decât bună, Eve. O, mult mai mult...

Ea nu-i răspunse.

— Perfectă din toate punctele de vedere, continuă el încet, dar foarte convingător. Legi perfecte şi justiţie perfectă. Frumuseţe perfectă. Visez la o societate perfectă, în care toată lumea să se bucure de o sănătate perfectă, de egalitate absolută, în care economia să zbârnâie ca o maşinărie perfectă, în care toţi să trăiască în armonie cu ceilalţi şi cu natura. În care să nu existe nici o jignire. În care visurile să fie perfect raţionale şi cumpătate. În care *toate* visurile să devină realitate.

Fu atât de mişcat de propriul său monolog, încât vocea i se îngroşă spre sfârşit şi trebui să clipească des pentru a-şi stăpâni lacrimile.

Însă ea rămase mută.

Felinarele străzii. Ferestrele luminate. Casele mici, vieţi mici. Atât de multă confuzie, tristeţe, dorinţă şi alienare în toate locuinţele acestea...

— Fac şi eu ce pot pentru a îmbunătăţi lumea, reluă el. Elimin câteva dintre imperfecţiunile ei şi o împing din greu, centimetru cu centimetru, mai aproape de perfecţiune. O, nu pentru că aş crede că voi reuşi să o schimb! În nici un caz singur, numai eu, şi nici măcar o mie sau o sută de mii de oameni că mine. Dar aprind câte o lumânare pe unde pot, apoi încă una, distrugând întunericul, umbră cu umbră.

Se aflau în partea de est a oraşului, aproape de suburbii, călătorind prin zone mai înalte şi prin cartiere tot mai puţin populate. Lă o intersecţie, ea luă brusc o curbă în formă de U, îndreptându-se apoi spre marea de lumini dinspre care veniseră.

— Poţi spune că sunt un visător, admise Roy. Dar nu sunt singurul. Cred că şi tu, în felul tău, eşti, Eve. Dacă poţi recunoaşte că eşti o visătoare... Dacă toţi cei ca noi ar recunoaşte-o şi ni s-ar alătura, probabil atunci lumea ar deveni unită într-o bună zi[13].

Ea rămase pe gânduri.

Îndrăzni să o privească şi i se păru şi mai strălucitoare decât înainte. Inima îi bătu mai încet şi mai ezitant, apăsată parcă de dulcea ei frumuseţe.

---

13 După versurile lui John Lennon din cântecul „Imagine”. (n. tr.)

Când, în cele din urmă, Eve rupse tăcerea, glasul îi tremura.

— N-ai luat nimic de la ei...

În timp ce îi traversau gâtul elegant şi i se desprindeau de pe buzele desăvârşite, cuvintele îi tremurau, dar nu din cauza fricii, ci a emoţiei. Vibraţiile glasului îl tulburară pe Roy.

— Nu. Nimic.

— Nici măcar banii din geanta ei sau din portofelul lui.

— Bineînţeles că nu. Eu nu iau, Eve. Eu dăruiesc.

— Niciodată n-am mai văzut...

Păru incapabilă de a-şi găsi cuvintele pentru a descrie acţiunea lui.

— Da, ştiu, spuse Roy, încântat să remarce cât succes avusese în faţa ei.

—...n-am văzut niciodată o asemenea...

— Da.

—...niciodată o asemenea...

— Ştiu, draga mea. Ştiu.

—...o asemenea *putere*, murmură ea.

Nu se aşteptase ca femeia să rostească tocmai acel cuvânt. Dar îl pronunţase cu o asemenea pasiune, cu o asemenea energie erotică, încât nu putu să-l dezamăgească faptul că nu pătrunsese încă sensul faptelor lui.

— Ieşiseră să mănânce în oraş, spuse ea, emoţionată. Începu să conducă prea repede, cu o viteză nechibzuit de mare. Ieşiseră să mănânce în oraş, o seară ca oricare alta, nimic deosebit şi – *trosc*! — i-ai pălit! Atâta tot, Dumnezeule! Le-ai făcut felul şi nici măcar nu ai luat nimic, iar ei nici măcar nu ţi-au tăiat calea, nu te-au deranjat cu

ceva. Doar pentru mine. Numai pentru ca să-mi dovedeşti mie cine eşti *tu* cu adevărat...

— Ei bine, da, pentru tine, consimţi el. Dar nu numai pentru tine, Eve. Nu înţelegi? Am şters două imperfecţiuni ale creaţiei, împingând lumea mai aproape de absolut. Şi, în acelaşi timp, am eliberat doi nefericiţi de greutăţile crude ale vieţii lor, în care nimic n-ar fi putut să fie cum şi-ar fi dorit. Am făcut un cadou lumii, am făcut un cadou bieţilor oameni care, de fapt, n-au fost înfrânţi.

— Tu eşti ca vântul, zise ea cu răsuflarea tăiată, ca rafalele unei furtuni fantastice, ca un uragan, ca un taifun, numai că nu există nici un meteorolog care să prezică momentul în care apari. Tu deţii puterea furtunii, eşti o forţă a naturii – apărând de nicăieri, fără nici un motiv. *Trosc*!

Îngrijorat că ea ar putea pierde din vedere ce era mai important, Roy spuse:

— Aşteaptă, aşteaptă un minut, Eve, şi ascultă-mă.

Ea era atât de excitată, că nici nu mai putea conduce. Se îndreptă către bordura trotuarului şi apăsă atât de puternic pe frână, încât Roy s-ar fi lovit cu capul de parbriz dacă nu l-ar fi ţinut centura de siguranţă.

Eve trase frâna de mână cu violenţă, aproape smulgând-o, apoi se răsuci spre el:

— Eşti un cutremur, exact ca un cutremur. Oamenii merg pe stradă, liberi, soarele străluceşte şi păsările ciripesc – iar apoi pământul se despică şi îi înghite.

Râse, fericită, atât de copilăresc, de melodios şi de sincer, încât el se stăpâni cu greu să nu se molipsească.

Îi luă mâinile într-ale lui. Elegante, cu degete lungi, cu o formă desăvârşită, la fel ca ale Guineverei. Atingerea lor era mai mult decât ar fi meritat orice bărbat.

Din nefericire, radiusul şi cubitusul de deasupra carpienelor perfecte nu păreau să aibă diametrul ideal, ca restul oaselor mâinii. Fu foarte atent să nu se uite la ele. Sau să le atingă.

— Eve, ascultă-mă, trebuie să înţelegi. Este deosebit de important ca tu să înţelegi.

Ea deveni dintr-o dată sobră, dându-şi seama că ajunseseră la un punct extrem de serios al relaţiei lor. Arăta şi mai frumoasă aşa decât râzând.

El continuă:

— Ai dreptate, este o putere enormă. Cea mai mare putere, de aceea trebuie să o vezi limpede.

Deşi singura lumină din maşină venea dinspre tabloul de bord, ochii ei sclipeau de parcă ar fi reflectat razele soarelui. Avea nişte ochi perfecţi, la fel de desăvârşiţi şi de irezistibili ca ai femeii pe care o urmărea de un an, a cărei fotografie o păstra în portofel.

Şi *sprânceana* stângă a Evei era perfectă. Doar o mică neregularitate îi deforma arcada supraciliară dreaptă deasupra orbitei: din păcate prea proeminentă, cu o idee mai mare decât perechea ei, cântărind cu o jumătate de gram mai mult, aflându-se totuşi departe de perfecţiunea celeilalte.

Nu-i nimic. Putea trăi şi aşa. Avea să se concentreze numai asupra ochilor angelici şi asupra mâinilor ei splendide. Deşi nu-i lipseau defectele, era singura femeie atât de aproape de adevăr. Doar ea. Doar ea. Şi comorile nu se limitau numai la ochi şi la mâini.

— Spre deosebire de altele, Eve, această putere nu izvorăşte din mânie, explică el, dorindu-şi ca nepreţuita femeie să îi înţeleagă misiunea şi eul interior. Nu provine nici din ură. Nu este o forţă a furiei, a invidiei, a amărăciunii sau a lăcomiei. Nu este forţa pe care unii o găsesc în curaj sau onoare – ori pe care o câştigă crezând în Dumnezeu. Transcende toate aceste forţe, Eve. Vrei să ştii ce este?

Ea păru fermecată, incapabilă să vorbească. Îşi clătină numai capul: nu.

— Forţa mea, spuse el, este forţa compasiunii.

— Compasiune, şopti ea.

— Compasiune. Dacă încerci să-ţi înţelegi semenii, să le simţi durerile, să le *ştii* cu adevărat suferinţele, să-i iubeşti în ciuda defectelor lor, să fii copleşit de o asemenea compasiune, de o compasiune atât de *intensă*, atunci devine chinuitor. Trebuie să te eliberezi. Şi apoi cazi sub influenţa forţei inepuizabile, incomensurabile a milei. *Acţionezi* pentru a alina suferinţa, pentru a împinge lumea cu un fir de păr mai aproape de perfecţiune.

— Compasiune, şopti ea din nou, ca şi cum n-ar mai fi auzit niciodată cuvântul, ca şi cum el ar fi definit un concept ale cărui sensuri nu le pătrunsese până atunci.

Roy nu-şi putuse muta privirea de pe gura ei. Avea nişte buze divine. Nu reuşi să-şi explice de ce crezuse că ale Melissei Wicklun erau perfecte; comparându-le cu ale Evei, deveneau la fel de atrăgătoare ca ale unei broaşte râioase. Pe lângă ele, cea mai coaptă prună se preschimba într-o stafidă uscată, cea mai dulce căpşună părea acră.

Asemenea lui Henry Higgins adresându-se Elizei Doolittle, el îşi continuă prima lecţie de morală:

— Când eşti motivat numai de compasiune, când nu cauţi nici un câştig personal, atunci *orice* act este moral şi nu datorezi vreo explicaţie nimănui, niciodată. Acţionând din compasiune, te eliberezi pentru totdeauna de îndoieli şi asta îţi dă o forţă specială.

— Orice act, murmură ea, atât de copleşită de conceptul enunţat de Roy, încât abia îşi găsi destulă putere să deschidă gura.

— Oricare, o asigură.

Îşi linse buzele.

O, Doamne, avea limba atât de delicată, intrigant de lucioasă, alunecând atât de unduitor pe buze, *perfect* îngustată spre vârf, încât un sunet slab de extaz îi scăpă înainte de a-şi da seama.

Buze perfecte. Limbă perfectă. Dacă bărbia n-ar fi fost atât de cărnoasă... Unii ar fi putut crede că semăna cu cea a unei zeiţe, dar Roy fusese dotat cu o sensibilitate mai acută la imperfecţiuni decât ceilalţi. Remarcase imediat minusculul surplus de grăsime care îi făcea bărbia să arate *umflată*. Trebuia să se concentreze numai asupra buzelor, a limbii, să nu-şi lase privirea să se mute de pe ele.

— Câţi ai omorât? întrebă ea.

— Omorât? Ah... Vrei să spui... Ca în spatele restaurantului?

— Da. Câţi?

— Păi, nu i-am numărat. Mi s-ar părea... Nu ştiu... Mi s-ar părea că mă laud. Nu vreau să mă laud. Nu. Satisfacţia mea constă în faptul că tot ceea ce fac e bine. Este o satisfacţie strict personală.

— Câţi? insistă ea. Măcar o estimare grosolană.

— O, nu ştiu. De-a lungul anilor... Vreo două sute, câteva sute, cam pe-acolo.

Ea îşi închise ochii şi se cutremură.

— Când îi ucizi... Chiar înainte de asta, când te privesc în ochi, le este frică?

— Da, dar mi-aş dori să nu le fie. Mi-aş dori să ştie că le cunosc suferinţa, că o să se termine repede şi că n-o să-i doară.

În pragul leşinului, ea zise:

— Te privesc drept în ochi şi văd puterea pe care o ai asupra lor, puterea *furtunii*, şi le e frică.

Roy îi eliberă mâna dreaptă şi îşi ridică degetul arătător către porţiunea plată situată deasupra rădăcinii acelui nas perfect, care făcea ca toate celelalte nasuri drăguţe să pară la fel de frumoase ca un nod de pe coaja unei nuci de cocos. Încet, îşi plimbă degetul pe faţa ei, spunând:

— Tu. Ai. Cel. Mai. Potrivit. Spaţiu. Dintre. Sprâncene. Pe. Care. L-am. Văzut. Până. Acum.

În timp ce pronunţa ultimul cuvânt, atinse acea zonă plată a osului din partea anterioară a craniului, dintre ireproşabila arcadă superciliară stângă şi cea din dreapta, din nefericire prea reliefată, aflată exact deasupra nasului.

Deşi stătea cu ochii închişi, Eve nu tresări de uimire sub atingerea lui. Probabil se apropiase sufleteşte atât de mult de el, încât îi conştientiza toate intenţiile şi mişcările imprevizibile fără a-şi folosi vederea – şi fără a se baza pe nici unul dintre cele cinci simţuri pentru aceasta.

Îşi retrase degetul de pe faţa ei.

— Crezi în destin?

— Da.

— Noi suntem destinul.

Ea deschise ochii şi spuse:

— Hai să mergem la mine acasă.

Pe drumul spre locuinţa ei, femeia încălcă toate regulile de circulaţie. Roy nu o aproba, dar îşi reţinu orice critică.

Stătea într-o clădire mică, cu doar două etaje, într-un cartier de curând construit. Arăta aproape la fel ca toate celelalte case. de pe stradă.

Roy se aşteptase la mai multă originalitate. Dezamăgit, îşi spuse că Eve, deşi atât de atrăgătoare, nu era decât un funcţionar prost plătit.

În timp ce aşteptau pe alee, în interiorul Hondei, ca uşa escamotabilă a garajului să le permită intrarea, el zise:

— Cum a ajuns o femeie ca tine să lucreze la Agenţie?

— Eu am vrut slujba şi tata a avut destulă influenţă ca să mi-o obţină, spuse ea, intrând în garaj.

— Cine este tatăl tău?

— Un ticălos împuţit. Îl urăsc. Te rog, Roy, hai să nu vorbim despre asta. Nu-mi strica buna dispoziţie.

Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să-i strice buna dispoziţie.

Ieşind din maşină, în faţa uşii dintre garaj şi casă, în timp ce scotocea în geantă după chei, Eve deveni dintr-o dată nervoasă şi neîndemânatică. Se întoarse şi înaintă spre el:

— O, Doamne, nu mă pot opri să mă gândesc cum i-ai omorât, cum ai mers spre ei şi i-ai terminat. A fost atâta *forţă* în felul cum ai dus totul până la capăt,.

Dorinţa ardea mocnit în sufletul ei. Putea simţi cum căldura îi iradiază din trup, alungând din garaj frigul de februarie.

— Am atâtea de învăţat de la tine, murmură ea.

Ajunseseră la un punct de cotitură în relaţia lor. Roy se simţea dator să-i explice încă un lucru despre el. Tot amânase, de teamă că ea nu va înţelege această chichiţă la fel de uşor cum asimilase şi acceptase ceea ce îi povestise despre forţa compasiunii. Dar nu mai putea amâna.

După ce Eve îşi îndreptă din nou atenţia asupra genţii, şi extrase până la urmă legătura de chei, Roy spuse:

— Vreau să te văd dezbrăcată.

— Da, iubitule, da, zise ea şi cheile zdrăngăniră gălăgios în timp ce o căuta pe cea bună în partea dreaptă a inelului.

— Vreau să te văd complet goală.

— Complet goală, da, numai pentru tine.

— Trebuie să văd totul, în afară de părţile perfecte pe care le-am remarcat deja.

— Eşti atât de dulce, spuse ea, introducând, grăbită, cheia în broască.

— De la tălpile picioarelor, până la şira spinării, dosul urechilor, porii pielii de pe ceafă. Vreau să văd fiecare centimetru din tine, să nu rămână nimic ascuns. Absolut nimic.

După ce izbi uşa de perete, năvălind înăuntru, Eve aprinse lumina din bucătărie şi zise:

— Ah, eşti prea mult pentru mine, eşti atât de *puternic*. Fiecare crăpătură, fiecare centimetru sau cută...

Îşi puse geanta şi cheile pe masa din bucătărie. În timp ce se dezbrăca de haină, el păşi înăuntru şi spuse:

— Dar asta nu înseamnă ca *eu* să te dezbrac sau... sau altceva.

Eve încremeni. Clipi, nedumerită.

El reluă:

— Vreau să privesc. Şi să te ating, dar nu prea mult. Doar în treacăt, în locurile perfecte, să simt dacă pielea este tot atât de netedă şi de mătăsoasă pe cât pare, să-ţi încerc rezistenţa, să simt dacă muşchii tăi sunt la fel de minunaţi cum arată a fi. Tu nu ai voie să mă atingi. Doresc să fac dragoste cu tine, cu părţile perfecte din tine, să fac dragoste pasionat numai cu privirea, cu câteva atingeri fugare, poate, dar nu altceva. Nu vreau să stric totul făcând... ce fac ceilalţi oameni. Nu vreau să te înjosesc. N-am nevoie de aşa ceva.

Îl privea atât de intens, încât el fu cât p-aci să se întoarcă şi să o ia la goană.

Pe neaşteptate, Eve scoase un ţipăt strident, pătrunzător, şi Roy făcu un pas înapoi, înfricoşat. Jignită şi umilită, ar fi putut să se repeadă la el şi să-l zgârie pe faţă, să-i scoată ochii.

Apoi, spre uimirea lui, îşi dădu seama că ea râdea, însă nu răutăcios, nici batjocoritor. Râdea dintr-o pură încântare. Se cutremura şi se îmbrăţişa pe sine, ca o elevă de liceu, iar ochii cei verzi sclipeau, veseli.

— Oh Doamne, spuse ea cu voce tremurătoare, eşti chiar mai sus decât pari, eşti chiar mai sus decât am crezut, mai sus decât mi-aş fi dorit vreodată. Eşti perfect, Roy, perfect, perfect!

El zâmbi, nesigur. Încă nu i se evaporase teama de unghiile ei.

Eve îl înşfăcă de mâna dreaptă, îl târî după ea, aprinzând luminile în drum şi vorbind în acelaşi timp:

— Aş fi vrut şi eu... Dacă tu ai fi vrut *asta*. Nici eu nu-mi doresc toată tăvăleala şi îmbrăţişările alea... Transpiraţia mă *dezgustă*, să fiu scăldată în transpiraţia altcuiva, toată lipicioasă, udă de transpiraţia altuia, n-o pot îndura, îmi provoacă *greaţă*.

— Lichidele, zise el scârbit, cum reuşeşte cineva să considere *sexy* lichidele altei persoane?

Excitată din ce în ce mai tare, împingându-l într-un coridor, Eve continuă:

— Lichidele, nu-i aşa că te fac să-ţi doreşti moartea, doar *moartea*, toate fluidele acelea amestecate, atâta *umezeală*?... Toţi vor să-mi lingă şi să-mi muşte sânii, toată saliva aceea este îngrozitoare... Şi îşi împing limba în gura mea...

— *Scuipat*! zise el strâmbându-se. Ce-i atât de erotic în a face schimb de scuipat, pentru numele lui Dumnezeu?

Ajunseră în pragul dormitorului. El se opri la marginea paradisului pe care aveau să-l construiască împreună.

— Dacă o să te sărut vreodată, îi promise el, o să fie un sărut uscat ca hârtia, uscat ca nisipul.

Eve tremura, excitată.

— Fără limbă, se jură el. Nici măcar buzele să nu fie umede.

— Şi niciodată pe gură...

—...deoarece, chiar şi într-un sărut uscat...

—...am schimba...

—...respiraţiile...

—...şi există umezeală în ele...

—...vaporii de apă din plămâni.

Cu inima palpitându-i de încântare, Roy ştiu că femeia aceasta splendidă era într-adevăr mult mai asemănătoare lui decât sperase când o văzuse prima dată, la coborârea din lift. Glasurile li se contopeau în armonie, inimile lor băteau la unison, sufletele murmurau acelaşi cântec.

— Nici un bărbat nu a mai călcat vreodată în acest dormitor, spuse ea, conducându-l peste pragul uşii. Numai tu. Numai tu.

Pe perete, de o parte şi de alta a patului şi deasupra lui, se găseau oglinzi. În rest, zidurile şi tavanul erau tapetate cu satin de un albastru-nocturn, în aceeaşi nuanţă cu covorul. Într-un colţ se afla un singur scaun îmbrăcat în mătase argintie. Cele două ferestre fuseseră acoperite cu jaluzele din nichel strălucitor. Patul lucios şi modern, rotund la un capăt, cu un raft pentru cărţi şi o veioză boltită la celălalt, mărginit de noptiere înalte, era vopsit în straturi groase cu un lac foarte lucios în acelaşi albastru-nocturn, pe care sclipeau mici puncte argintii ca nişte stele. Deasupra tăbliei de la căpătâiul patului se afla o altă oglindă. În loc de cuvertură, el remarcă o blană de vulpe argintie. *Numai o blană falsă*, îl linişti ea când îşi manifestă grija pentru drepturile animalelor lipsite de apărare. Era cel mai luxos şi mai strălucitor loc pe care îl văzuse vreodată.

Aici găsise vraja după care tânjea.

Sistemul de iluminat computerizat se activa la comandă vocală. Îţi oferea şase moduri distincte prin combinaţiile complexe de pete punctiforme din halogen, strategic plasate (cu o varietate de lentile colorate), ramele din neoane în trei nuanţe ale oglinzilor (puteau funcţiona una, două sau toate trei în acelaşi timp) şi aplicaţiile pline

de imaginaţie ale fibrelor optice. Mai mult, totul putea fi modificat cu ajutorul unui reostat care răspundea comenzilor *sus* şi *jos*.

Când Eve atinse un buton de pe tăblia de la căpătâiul patului, uşile mobile ale noptierelor înalte se ridicară, dispărând din raza vizuală. Dezvăluiră nişte rafturi burduşite cu sticluţe de loţiuni pentru corp şi uleiuri parfumate, zece sau douăsprezece falusuri din cauciuc de diferite culori şi mărimi, plus o colecţie de ustensile erotice cu un design de o complexitate fermecătoare.

Eve porni un CD player cu o capacitate de a schimba o sută de discuri şi îl puse pe automat aleator.

— E încărcat cu de toate, de la Rod Stewart la Metallica, Elton John, Garth Brooks, Beatles, Bee Gees, Bruce Springsteen, Bob Seger, Screamin' Jay Hawkins, James Brown şi Famous Flames, plus *Variaţiunile Goldberg* ale lui Bach. Pe undeva e mai excitant când asculţi atâtea feluri de muzică şi nu ştii ce melodie o să urmeze.

După ce îşi scoase pardesiul, dar nu şi sacoul, Roy Miro mută scaunul din colţ. Îl aşeză lângă pat, aproape de capătul dinspre picioare, pentru a vedea cât mai bine şi totodată pentru a evita să se reflecte în vreo oglindă, stricând astfel multitudinea de imagini ale perfecţiunii *ei*.

Se aşeză pe scaun şi zâmbi.

Ea rămase în picioare lângă pat, în timp ce Elton John cânta – despre mâinile vindecătoare.

— Este ca într-un vis. Să fiu aici, să fac numai ce îmi place, cu cineva care ştie să mă aprecieze...

— Te apreciez, zău că da.

—...care mă adoră...

— Te ador.

—...care îmi cedează...

— Sunt al tău.

—...fără a strica frumuseţea.

— Fără lichide. Fără nici o obligaţie.

— Dintr-o dată, sunt la fel de timidă ca o virgină.

— Aş putea să te privesc ore întregi, complet îmbrăcat.

Femeia îşi smulse bluza cu atâta violenţă, încât nasturii săriră cât-colo, iar ţesătura plesni. Rămase goală în faţa lui, şi cele mai multe dintre părţile ascunse până atunci se dovediră a fi perfecte.

Înăbuşindu-şi un ţipăt de plăcere, ea spuse, triumfătoare:

— Vezi de ce nu vreau să fac dragoste ca oamenii obişnuiţi? Atunci când mă am pe mine, ce nevoie aş mai avea de altcineva?

Apoi se răsuci şi procedă la fel cum ar fi făcut dacă el nu s-ar fi aflat acolo. În mod vădit, îşi obţinea o satisfacţie intensă din faptul că-l domina, fără a fi nevoită nici măcar să-l atingă.

Se opri în faţa oglinzii, examinându-se din toate unghiurile, mângâindu-se tandru, şi extazul care o cuprinse privindu-se îl excită atât de tare pe Roy, încât îi tăie răsuflarea.

În cele din urmă se îndreptă spre pat şi, în timp ce Bruce Springsteen cânta despre whisky şi maşini, aruncă pe jos vulpea argintie. Rămase dezamăgit, căci îşi dorise s-o vadă zvârcolindu-se pe blana cea lucioasă, naturală sau falsă, oricum ar fi fost. Dar ea împături cearşaful de deasupra şi pe cel de dedesubt, dezvelind o saltea din cauciuc negru, care îl intrigă teribil.

„ De pe un raft al unei noptiere, ea luă o sticluţă cu ulei chihlimbariu, îi deşurubă capacul şi turnă câţiva stropi în centrul patului. O mireasmă subtilă şi ademenitoare, la fel de slabă şi de proaspătă ca o adiere de primăvară, se ridică spre Roy: nu cu iz de flori, ci de condimente – scorţişoară, ghimbir şi multe alte ingrediente exotice.

În vreme ce James Brown cânta despre dorinţe de nestăpânit, Eve se rostogoli în pat, frământându-se şi desfăcându-şi picioarele peste pata de ulei. Se frecă nebuneşte cu mâinile, începând să se ungă cu esenţa chihlimbarie pe pielea fără cusur. Timp de cincisprezece minute, palmele i se mişcară expert peste fiecare centimetru al corpului, întârziind asupra fiecărei rotunjimi docile, asupra fiecărui cotlon enigmatic, învăluit de umbre. De cele mai multe ori, părţile pe care Eve le atingea erau perfecte. Dar când se oprea la vreo zonă ce se situa sub nivelul standardelor lui Roy, care i se părea dezgustătoare, se concentra doar asupra mâinilor femeii, cel puţin ele desăvârşite, măcar de la radius şi cubitus în jos.

Imaginea Evei deasupra cauciucului lucios şi negru, cu al ei trup auriu sclipind datorită fluidului îndeajuns de pur, de origine nepământeană, îl înălţă pe Roy într-un plan spiritual pe care nu-l mai atinsese până atunci, nici măcar folosind tehnicile orientale de meditaţie sau mescalină, nici atunci când un mediu îi adusese cândva forţa sufletului mamei sale într-o şedinţă de spiritism din Pacific Heights, nici atunci când o specialistă de douăzeci de ani, cu înfăţişare inocentă, îmbrăcată în costum de cercetaş, îi administrase peyote, cristale vibratoare, aplicându-i terapia colonului. Şi, judecând după ritmul lent pe care ea îl

impusese, se aştepta ca Eve să petreacă ore întregi în explorarea magnificului său sine.

În consecinţă, pentru prima dată în viaţa lui, Roy îşi scoase pager-ul din buzunar şi, deoarece nu exista posibilitatea opririi beep-ului, dădu la o parte capacul din plastic şi extrase bateriile.

Pentru o noapte, va trebui ca ţara să se descurce şi singură, iar umanitatea suferindă să supravieţuiască fără campionul ei.

Durerea îl trezi pe Spencer dintr-un vis alb-negru, care îi înfăţişase arhitectură suprarealistă şi biologie mutantă, chiar mai tulburătoare datorită lipsei culorilor. Întregul lui trup era o masă de dureri cronice, surde, care palpitau fără încetare, iar un junghi brutal în creştetul capului îi curmă somnul acela bizar.

Încă mai era noapte. Sau o altă noapte. Nu ştia sigur.

Zăcea întins pe spate, pe o saltea gonflabilă, sub o pătură. O pernă aşezată pe ceva anume îi înălţa capul şi umerii.

Sunetul slab, şuierător, şi strălucirea nepământeană caracteristică lanternei Coleman îl ajutară să descopere sursa de lumină aflată undeva în spatele lui.

Raza jucăuşă dezvăluia în dreapta şi în stânga stânci lustruite de vânturi. Drept în faţa ochilor lui, se ivea o felie din ceea ce el presupuse că ar fi Mojave, într-o beznă îngheţată, pe care lumina lanternei nu reuşea să o topească. Deasupra capului, se întindea între două pietre la alta o pânză groasă de camuflaj.

Altă durere ascuţită îi săgetă ţeasta.

— Stai cuminte, spuse ea.

Îşi dădu seama că perna se rezema pe picioarele ei încrucişate şi că el stătea cu capul în poala femeii.

— Ce faci?

Fu surprins de tremurul propriei sale voci.

— Îţi cos rana.

— Nu poţi face asta!

— O ţine închisă şi nu mai sângerează.

— Nu sunt o plapumă.

— Ce vrei să spui?

— Nu eşti doctor.

— Chiar aşa?

— Eşti?

— Nu. Stai cuminte.

— Mă doare.

— Normal.

— O să se infecteze, se îngrijoră el.

— Am bărbierit mai întâi zona şi apoi am dezinfectat-o.

— M-ai ras în cap?

— Numai o mică porţiune din jurul plăgii.

— Ai cea mai vagă idee despre ceea ce faci?

— Referitor la bărbierit sau la medicină?

— La amândouă.

— Doar câteva cunoştinţe de bază.

— Au, la dracu'!

— Dacă intenţionezi să te comporţi ca un bebeluş, o să-ţi aplic puţin anestezic local.

— Ai aşa ceva? De ce nu l-ai folosit până acum?

— Deja erai inconştient.

El îşi închise ochii şi se plimbă într-un loc alb-negru, clădit din oase, pe sub o boltă de cranii, apoi şi-i deschise şi zise:

— Păi, acum nu mai sunt.

— Nu mai eşti ce?

— Inconştient.

— Tocmai ai fost. Au trecut vreo câteva minute de când am schimbat ultimele cuvinte. Aproape am terminat. Încă o împunsătură şi gata.

— De ce ne-am oprit?

— Nu călătoreai în condiţii bune.

— Ba da.

— Aveai nevoie de tratament. Acum te vei odihni. În afară de asta, norii se împrăştie repede.

— Trebuie să plecăm. Cine se scoală de dimineaţă, ajunge la roşii.

— La roşii? Interesant.

El se încruntă:

— Am zis roşie? De ce încerci să mă zăpăceşti?

— Pentru că e atât de uşor. Gata – ultima sutură.

Spencer închise ochii. În lumea sobră alb-negru, şacali cu feţe umane pândeau ruinele din piatră acoperite cu viţă-de-vie ale unei măreţe catedrale. Putea auzi plânsetele copiilor în camerele ascunse sub dărâmături.

Când deschise ochii, înţelese că stătea tot întins. Capul, ridicat acum numai câţiva centimetri, se rezema pe pernă.

Valerie încremenise pe pământ, lângă el, veghindu-l. Părul brun îi cădea pe o parte a feţei; arăta şi mai drăguţă în lumina lanternei.

— Eşti drăguţă în lumina lanternei, spuse el.

— Acum o să mă întrebi dacă sunt Vărsător sau Capricorn.

— Nţ, mă doare-n cot.

Ea râse.

— Îmi place râsul tău, zise el.

Ea zâmbi, îşi răsuci capul şi privi, gânditoare, deşertul.

— Ţie ce-ţi place la mine?

— Îmi place câinele tău.

— E un câine mare. Şi altceva?

Uitându-se din nou la el, spuse:

— Ai ochi frumoşi.

— Într-adevăr?

— Ochi cinstiţi.

— Zău? Aveam şi păr frumos. Acum nu mai e. Am fost măcelărit.

Bărbierit. Doar o mică porţiune.

— Bărbierit şi după aceea măcelărit. Ce faci aici, în largul deşertului?

Îl privi un timp, apoi îşi răsuci capul, fără a-i răspunde.

N-o lăsă să-i scape atât de uşor.

— Ce faci aici afară? O să repet întrebarea până când o să te înnebunească. Ce faci aici afară?

— Îţi salvez fundul.

— Vicleană. Vreau să spun, ce căutai în deşert?

— Pe tine.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că *tu* mă căutai.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum de m-ai găsit?

— Printr-o placă de spiritism.

— Nu pot să cred nimic din ceea ce-mi spui.

— Ai dreptate. Cărţi de Tarot.

— De cine fugim?

Ea ridică din umeri. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra deşertului. Într-un sfârşit zise:

— Bănuiesc că de trecut.

— Iar încerci să mă zăpăceşti.

— În particular, de un gândac.

— Fugim de un gândac?

— Aşa îi spun eu, pentru că îl enervează.

Privirea îi alunecă de la Valerie spre foaia de cort întinsă la trei metri deasupra lor.

— De ce ai pus copertina asta?

— Se confundă cu deşertul. E o ţesătură care dispersează căldura, aşa că nu putem fi detectaţi prea uşor dacă ne vor căuta de sus, prin infraroşu.

— De sus?

— Ochii din cer.

— Dumnezeu?

— Nu, gândacul.

— Gândacul are ochi în cer?

— Îhî, el şi oamenii lui.

Spencer căzu pe gânduri, şi în cele din urmă zise:

— Nu ştiu sigur dacă sunt treaz sau dacă visez.

— Uneori, nici eu.

Pe tărâmul alb-negru, cerul clocotea de ochi şi o bufniţă albă imensă zbura deasupra capului lui, aruncând în lumina lunii o umbră de forma unui înger.

Eve era de-a dreptul nesătulă şi avea o vigoare inepuizabilă, de parcă fiecare moment de extaz prelungit ar fi înviorat-o în loc să o moleşească. După o oră, ea părea mai energică decât oricând, mai frumoasă şi mai înflăcărată.

În faţa ochilor adoratori ai lui Roy, trupul splendid arăta ca sculptat, ca modelat de arcuire, contractare, apoi iar arcuire, de zvârcoliri, răsuciri şi întinderi ritmice, asemenea unei interminabile şedinţe de ridicare a greutăţilor, efectuate de un culturist. După ani întregi în care explorase toate modurile de a se satisface singură, se bucura de o mobilitate pe care Roy o considera între cea a unui gimnast medaliat cu aur la Olimpiadă şi a unui contorsionist de circ, combinată cu rezistenţa unui câine de sanie din Alaska. Nu exista nici o îndoială că un număr de-al ei în pat constituia un antrenament conştiincios pentru fiecare muşchi, de la căpşorul superb până la vârfurile drăguţelor ei degete de la picioare.

Indiferent de modurile uimitoare în care se contorsiona, indiferent de intimităţile bizare pe care şi le permitea cu propriul său trup, niciodată nu arăta penibil sau grotesc, ci inevitabil frumoasă, din oricare unghi, chiar şi în cele mai ciudate poziţii. Întotdeauna plămădită numai din lapte şi miere pe acel cauciuc negru, piersici şi frişcă, o curbă unduitoare şi lucioasă, cea mai apetisantă creatură care se născuse vreodată pe pământ.

După o oră şi jumătate, Roy căpătase convingerea că şaizeci la sută din trăsăturile acestui înger – ale feţei şi ale trupului – erau perfecte, chiar şi după cele mai pretenţioase standarde. Restul, de treizeci şi cinci la sută, se afla atât de

aproape de perfecţiune, încât îi frânsese inima; numai cinci la sută nu merita atenţia.

Nimic din ea – nici cea mai neînsemnată linie, concavitate sau convexitate – nu era urât.

Roy se gândi că ar trebui totuşi ca Eve să se oprească, altfel în mod sigur ar fi leşinat. Dar după două ore, părea să aibă şi mai mult apetit şi forţă decât la început. Senzualitatea ei era atât de puternică, încât fiecare piesă muzicală se transforma în dansul său, până când toate, chiar şi cele de Bach, ajungeau să pară compuse special pentru filme pornografice. Din când în când, ea striga numărul unui nou aranjament de lumini sau comanda reostatului „sus” ori „jos”, noua selecţie valorificând şi mai mult poziţia pe care o adopta.

O excita să se privească în oglinzi. Şi să se urmărească pe ea cum se privea în oglinzi. Şi să se privească apoi cum se urmărea când se privea în oglinzi. Sorbea din ochi infinitatea de imagini reflectate peste tot între oglinzile situate pe pereţii opuşi, până când îşi închipuia că Universul se umpluse de copii ale ei. Oglinzile păreau fermecate, căci, prin fiecare imagine, transmiteau înapoi toată energia cărnii sale, o supraîncărcau cu electricitate, până când o preschimbau într-un motor blond al erotismului.

După trei ore, bateriile câtorva jucării preferate cedară şi mâinile experte reintrară în acţiune. De fapt, păreau nişte entităţi separate de trup, fiecare prinzând viaţă în felul său. Lăcomia lor frenetică nu le îngăduia să se oprească prea mult asupra unei singure comori; alunecau încontinuu de-a lungul coapselor, sus şi apoi iar jos, pe pielea uleioasă, masând, apăsând, dezmierdând şi lovind,

obţinând plăcere după plăcere. Semănau cu o pereche de meseni înfometaţi în faţa unor bucate copioase, oferite în cinstea unui iminent Armageddon, cărora le mai rămâneau doar câteva secunde preţioase pentru a se ghiftui înainte ca totul să fie distrus de către un soare transformat în novă.

Dar bineînţeles că soarele nu deveni novă şi până la urmă – în mod gradat – mâinile acelea neîntrecute se domoliră, se domoliră şi într-un final se opriră, sătule. La fel ca şi stăpâna lor.

Mult timp după ce totul se terminase, Roy nu reuşi să se mişte de pe scaun. Nici măcar nu se putu rezema de spetează. Era înţepenit, paralizat, fiecare extremitate palpitându-i într-un mod ciudat.

Apoi Eve se ridică din pat şi păşi în baia adiacentă. Când se întoarse, aducând şi două prosoape din pluş – unul umed şi altul uscat – nu mai sclipea datorită uleiului. Cu prosopul cel umed şterse urmele rămase pe salteaua din cauciuc şi apoi o zvântă cu cel uscat. Puse la loc cearşaful.

Roy o urmă în pat. Eve stătea pe spate, cu capul pe pernă. El se întinse alături, tot pe spate, cu capul pe altă pernă. Ea rămăsese complet goală, iar el complet îmbrăcat – deşi îşi lărgise puţin nodul de la cravată.

Nici unul nu făcu greşeala de a comenta ceea ce se întâmplase. Cuvintele nu ar fi reuşit să descrie fidel experienţa şi ar fi putut preschimba acea odisee aproape religioasă în ceva strident. Oricum, Roy ştia că pentru Eve fusese minunat; în ceea ce-l privea pe el, admirase în câteva ore mai multă perfecţiune umană – în *acţiune* – decât în toată viaţa lui de până atunci.

Apoi, în timp ce se priveau prin intermediul oglinzii din tavan, Roy începu să vorbească şi noaptea intră într-o

nouă fază a comuniunii, la fel de intimă, de intensă şi de plină de experienţe ca şi cea abia încheiată. El îi povesti despre forţa compasiunii, redefinind conceptul. Îi spuse că, întotdeauna umanitatea tânjise după perfecţiune. Oamenii îndurase chinuri insuportabile, acceptaseră privaţiuni îngrozitoare, îngăduiseră violenţă sălbatică, trăiseră într-o teroare constantă şi abjectă – numai dacă fuseseră siguri că suferinţele lor reprezentau preţul care trebuia să fie plătit pentru a obţine Utopia, Paradisul pe Pământ. O persoană motivată de compasiune – însă mereu conştientă de dorinţa maselor de a suferi – ar fi putut schimba lumea. Cu toate că el, Roy Miro, cel cu ochii veseli şi albaştri, cu zâmbetul de Moş Crăciun, nu se considera un charismatic, nu putea spera că ar ajunge liderul liderilor care avea să conducă următoarea cruciadă a perfecţiunii, îşi dorea totuşi să fie unul dintre fericiţii care se vor afla sub comanda acelei persoane, ca să o servească plin de abnegaţie.

— Îmi aprind lumânările mele, zise el. Una după alta.

Roy vorbi ore întregi, iar Eve îi puse numeroase întrebări şi făcu multe comentarii competente. Îl emoţiona să vadă cum ideile lui o excită la fel cum îl excitaseră pe el jucăriile cu baterii şi mâinile ei experte.

Rămase impresionată în special atunci când îi explică faptul că o societate luminată avea să extindă munca doctorului Kevorkian, asistând plină de compasiune nu numai la autodistrugerea sinucigaşilor, ci şi la a celor foarte deprimaţi, oferind un sfârşit liniştit nu numai bolnavilor incurabili, ci şi celor cronici, infirmilor, schilozilor şi handicapaţilor.

În vreme ce Roy îşi expunea ideile sale despre un program de sinucideri asistate pentru copii – o soluţie

pentru problema bebeluşilor născuţi chiar şi numai cu defecte minore, dar care le-ar fi putut afecta viaţa – Eve scoase câteva sunete întretăiate asemănătoare celor din vâltoarea pasiunii. Îşi apăsă palmele peste piept, deşi de această dată doar pentru a-şi potoli bătăile puternice ale inimii.

În timp ce Eve îşi cuprindea sânii cu mâinile, Roy nu fu capabil să-şi ia ochii de pe imaginea femeii, care plana deasupra lui. Pentru o clipă crezu că o să plângă la vederea feţei şi a formelor – şaizeci la sută perfecte.

Puţin înainte de răsăritul soarelui, orgasmele intelectuale îi purtară în vârtejul somnului, aşa cum cele fizice nu avuseseră forţa să o facă. Roy se simţi atât de mulţumit, încât nici măcar nu visă.

Câteva ore mai târziu, Eve îl trezi. Ea se spălase şi se îmbrăcase deja.

— Niciodată nu ai fost mai strălucitoare decât acum, îi zise el.

— Mi-ai schimbat viaţa.

— Şi tu pe a mea.

Cu toate că întârziase la slujba din buncărul de beton, ea îl conduse până la Hotelul Strip, unde Prock, şoferul cel taciturn din seara trecută, îi lăsase bagajele. Era sâmbătă, dar Eve lucra şapte zile pe săptămână. Roy îi admira devotamentul.

Dimineaţa pustie strălucea sub soare. Cerul avea o culoare albastră, rece.

La hotel, sub copertina de la intrare, înainte ca Roy să coboare din maşină, îşi promiseră să se revadă curând, să mai treacă încă o dată prin plăcerile nopţii care abia se sfârşise.

El rămase în faţa intrării, urmărind-o cum se îndepărtează. După ce dispăru din vedere, Roy păşi înăuntru. Trecu pe lângă recepţie, traversă cazinoul necruţător şi sui cu liftul până la etajul treizeci şi şase, ultimul din hotel.

Nu-şi amintea să fi pus un picior în faţa celuilalt de când coborâse din maşina ei. I se părea că plutise până la lift.

Nu şi-ar fi închipuit vreodată că urmărirea acelei ticăloase fugare şi a bărbatului cu cicatrice avea să-l conducă în faţa perfecţiunii feminine. Destinul era un lucru curios.

Când uşile se deschiseră la etajul treizeci şi şase, Roy păşi într-un coridor lung, pe o mochetă Fields, făcută la comandă, care se întindea de la un perete la altul. Destul de larg pentru a putea fi considerat o galerie şi nu un hol, locul fusese decorat cu mobilă franţuzească veche, de la începutul secolului al IX-lea, şi cu tablouri destul de valoroase din aceeaşi perioadă.

Acesta era unul dintre cele trei etaje concepute iniţial să adăpostească apartamente luxoase, gratuite pentru curajoşii care aveau de gând să mizeze averi uriaşe la jocurile de noroc din sala de la parter. Etajele treizeci şi cinci şi treizeci şi patru încă serveau acestui scop. Însă, de când Agenţia cumpărase hotelul pentru a-şi câştiga şi a-şi spăla banii, apartamentele de la ultimul etaj fuseseră rezervate pentru angajaţii din afara oraşului aflaţi la un anumit nivel în conducere.

Etajul treizeci şi şase avea portar propriu, care se afla într-un birou confortabil vizavi de lift. Roy luă cheia apartamentului său de la ofiţerul de serviciu, Henry, care

nu-şi ridică nici măcar o sprânceană la vederea costumului şifonat al oaspetelui.

Cu cheia în mână, pe drumul spre cameră, fluierând uşor, Roy aştepta cu nerăbdare să facă un duş fierbinte, să se bărbierească şi să-şi comande un mic dejun copios de la room-service. Dar când deschise uşa frumos împodobită şi intră în apartament, găsi înăuntru doi agenţi. Se aflau într-o stare de consternare totală, dar respectuoasă, iar Roy îşi aminti abia în clipa în care îi văzu că îşi pusese pager-ul într-un buzunar al sacoului, iar bateriile în altul.

— V-am căutat peste tot, de la 4 dimineaţa, spuse unul dintre vizitatori.

— Am localizat Explorer-ul lui Grant, continuă al doilea.

— Abandonat, zise primul. Am trimis pe teren o echipă să-l caute...

—...deşi probabil că e deja mort...

—...sau l-a salvat cineva...

—...fiindcă se pare că a ajuns cineva acolo înaintea noastră...

—...oricum, mai sunt şi alte urme de roţi...

—...aşa că n-avem prea mult timp, trebuie să o luăm din loc.

În faţa ochilor minţii, Roy şi-o imagină pe Eve Jammer: aurie, sclipitoare şi mlădioasă, zvârcolindu-se pe cauciucul negru, în cea mai mare parte perfectă. Asta avea să-i susţină moralul ridicat pe parcursul zilei, indiferent cât de rea se va dovedi.

Spencer se trezi în umbra purpurie de sub pânza de camuflaj, dar soarele scălda deşertul din jur într-o lumină dură şi albă.

Strălucirea îi izbi ochii, forţându-l să şi-i mijească; însă această durere nu era nimic pe lângă cea care îi spinteca ţeasta, de la o tâmplă la cealaltă, într-o diagonală subţire. În spatele pupilelor, se roteau sclipiri roşietice, străpungându-l ca nişte roţi dinţate cu zimţii din lame de ras.

Se simţea înfierbântat. Frigea. Deşi bănuia că ziua nu era prea călduroasă.

Sete. Limba umflată. Se lipise de cerul gurii. Gâtul zgâriat, aspru.

Încă mai zăcea pe salteaua gonflabilă, cu capul pe perna prăpădită, învelit cu o pătură în ciuda căldurii insuportabile – dar nu mai era singur. Femeia se ghemuise lângă el, în dreapta, apăsându-l uşor pe şold, pe coapsă. Reuşise cumva să-şi strecoare braţul în jurul ei fără a întâmpina vreo rezistenţă – *Mergi mai departe*, *Spence*, *bătrâne*! — şi acum se desfăta, mângâind-o înnebunit: atât de fierbinte, de netedă, atât de zveltă şi de păroasă.

Neobişnuit de păroasă pentru o femeie.

Întoarse capul şi îl văzu pe Rocky.

— Bună, amice.

Îl durea când vorbea. Fiecare cuvânt părea o lamă ascuţită care îi ieşea din gâtlej. Răsuna într-un ecou puternic de-a curmezişul craniului, ca şi cum ar fi fost amplificat de un dispozitiv aflat în adâncul sinusurilor.

Câinele îi linse lui Spencer urechea dreaptă.

Şoptind, pentru a-şi cruţa gâtul, el spuse:

— Mda, şi eu te iubesc.

— Deranjez cumva? întrebă Valerie, îngenunchind în partea stângă.

— Doar un câine şi un băiat care se bucură că sunt împreună.

— Cum te simţi?

— Jalnic.

— Eşti alergic la vreun medicament?

— Urăsc gustul de Pepto-Bismol.

— Eşti alergic la vreun antibiotic?

— Totul se învârteşte...

— Eşti alergic la vreun antibiotic?

— Căpşunile îmi produc urticarie.

— Delirezi sau eşti pur şi simplu dificil?

— Ambele.

Probabil că leşină dinnou; nu se trezi decât când simţi înţepătura în braţul stâng şi mirosul alcoolului cu care ea ştersese zona de deasupra venei.

— Antibiotic?

— Căpşuni lichefiate.

Câinele nu mai stătea lângă Spencer, ci lângă femeie, urmărind cu interes cum extrăgea acul din braţul stăpânului său.

Spencer spuse:

— Am vreo infecţie?

— Poate apărea un efect secundar. Nu vreau să risc.

— Eşti infirmieră?

— Nici doctor, nici infirmieră.

— Cum de ştii ce să faci?

— Îmi spune el, murmură Valerie, indicându-l pe Rocky.

— Întotdeauna glumeşti. Poate eşti actriţă.

— Da, dar specialistă în injecţii. Crezi că poţi înghiţi puţină apă?

— Dar nişte omletă cu şuncă?

— Apa este suficientă. Ultima dată ai scuipat-o.

— Dezgustător.

— Ţi-ai cerut scuze.

— Sunt un gentleman.

Chiar şi cu ajutorul ei, efortul de a se ridica aproape că îl aduse la limita rezistenţei. Se înecă de vreo două ori, dar apa era rece şi dulce, şi se gândi că stomacul o va accepta.

După ce se întinse din nou, el zise:

— Spune-mi adevărul.

— Dacă îl ştiu.

— Sunt pe moarte?

— Nu.

— Există o regulă pe aici...

— Care?

— Niciodată să nu minţi un câine.

Ea se uită la Rocky.

Dulăul dădu din coadă.

— Minte-te pe tine. Minte-mă pe mine. Dar niciodată să nu minţi un câine.

— Pare destul de inteligentă legea asta, zise ea.

— Deci: sunt pe moarte?

— Nu ştiu.

— E mai bine, bâigui Spencer şi leşină din nou.

Roy Miro se bărbieri, se spălă pe dinţi şi făcu un duş în cincisprezece minute. Se schimbă în nişte pantaloni

marinăreşti, un tricou roşu din bumbac şi o jachetă cafenie din catifea reiată. Nu mai avea timp să-şi ia mult doritul mic dejun. Portarul Henry îi dădu două prăjituri cu ciocolată şi alune într-o pungă de hârtie albă şi două doze din cea mai fină cafea columbiană într-un termos.

În mijlocul parcării, un elicopter Bell JetRanger îl aştepta pe Roy. La fel ca şi în avionul care îl adusese din L.A., era unicul pasager din compartimentul tapiţat cu pluş.

Pe parcursul zborului de cercetare deasupra deşertului Mojave, Roy mâncă prăjiturile şi bău cafeaua în timp ce se folosi de computerul din servietă pentru a se conecta la Mama. Studie atent rezultatele investigaţiilor din noaptea anterioară.

Nu se petrecuseră prea multe. În sudul Californiei, John Kleck nu descoperise nici un fir care ar fi putut să-i conducă spre locul unde se dusese femeia după ce îşi abandonase maşina la aeroportul din districtul Orange. De asemenea, nu reuşiseră să afle numărul de telefon la care sistemul inteligent programat, ce-i aparţinea lui Spencer, faxase fotografiile lui Roy şi ale celorlalţi din cabana situată în Malibu.

Cea mai importantă veste, deşi nu cine ştie ce, sosi din San Francisco. Agentul care îi căutase pe George şi Ethel Porth – bunicii care sigur îl crescuseră pe Spencer Grant după moartea mamei sale – aflase din dosarele publice că fusese emis un certificat de deces pe numele lui Ethel cu zece ani în urmă. Evident, din acest motiv, soţul vânduse casa atunci. George Porth murise şi el, cu trei ani în urmă. Acum, că agentul nu mai putea să discute cu cei doi bătrâni despre nepot, pornise investigaţia pe alte piste.

Prin intermediul Mamei, Roy trimise un mesaj la numărul de E-mail al agentului din San Francisco, sugerându-i să verifice în dosarele Comisiei de Autentificare a Testamentelor dacă nepotul fusese cumva moştenitorul vreunuia dintre bunici. Poate că George şi Ethel Porth nu îl cunoscuseră pe acesta drept „Spencer Grant” şi în testamentele lor îi trecuseră numele adevărat, chiar dacă, dintr-un motiv inexplicabil, bătrânii îl ajutaseră şi îl încurajaseră să-şi folosească falsa identitate, inclusiv la înregistrarea pe listele armatei, ar fi putut totuşi să-i înscrie numele real în testamentele lor.

Nu constituia o pistă prea bună, dar merita verificarea.

În timp ce Roy îşi scoase computerul din priză şi îl închise, pilotul JetRanger-ului îl avertiză formal că se găseau la un minut de destinaţie. „Se vede în partea dreaptă.”

Roy se întinse spre fereastra de lângă scaun. Zburau paralel cu o albie largă, îndreptându-se către graniţa estică a deşertului.

Nisipul sclipea orbitor în soare. Îşi scoase ochelarii cu lentile fumurii din buzunarul sacoului şi şi-i puse.

În faţă, trei Jeep-uri din dotarea Agenţiei se înghesuiau în mijlocul albiei secate. Opt oameni aşteptau lângă vehicule, cei mai mulţi urmărind apropierea elicopterului.

JetRanger-ul trecu în mare viteză pe deasupra Jeep-urilor şi a agenţilor, apoi dintr-o dată pământul căzu precipitat vreo trei sute de metri sub ei, în timp ce planau peste o prăpastie. Roy îşi simţi stomacul în gât, din cauza

schimbării bruşte de perspectivă şi a unui lucru pe care îl văzuse, dar care părea incredibil.

Mult deasupra fundului văii, pilotul descrise o curbă largă şi îl aduse pe Roy într-o poziţie mai bună pentru a observa marginea dintre albie şi stâncă. De fapt, folosind drept referinţă cele două turnuri de rocă din centrul şanţului secat, el făcu un arc complet de trei sute şaizeci de grade. Roy avu şansa de a vedea Explorer-ul din fiecare unghi.

Îşi scoase ochelarii de soare. Maşina încă se găsea acolo, lăfăindu-se sub razele soarelui. Îşi puse din nou ochelarii în timp ce JetRanger-ul coti şi ateriză în mijlocul albiei, lângă Jeep-uri.

După ce coborî din elicopter, Roy fu întâmpinat de Ted Tavelov, agentul în a cărui rază de acţiune intra acea zonă. Tavelov era mai scund şi cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Roy, slăbănog şi ars de soare; avea pielea tăbăcită şi o înfăţişare dură-ca-de-taur-ticălos, pentru că petrecuse prea mult timp în deşert. Purta cizme de cowboy, blue jeans, o bluză flauşată albastră şi un Stetson. Deşi era de-a dreptul răcoare, Tavelov nu îmbrăcase nici o jachetă, ca şi cum stocase în corp atât de mult din dogoarea deşertului, încât n-ar mai fi putut să simtă niciodată frigul.

În timp ce se îndreptau spre Explorer, motorul elicopterului tăcu în spatele lor. Elicea se mai învârti puţin până să se oprească.

Roy zise:

— Din câte am auzit, nu e nici urmă de câine sau de bărbat.

— Nu există decât un şobolan mort.

— Apa a fost într-adevăr *atât* de năvalnică, încât să ridice maşina la o asemenea înălţime?

— Da. După-amiaza trecută, la apogeul furtunii.

— Atunci poate că l-a şi măturat, poate că a căzut în cascadă.

— Nu şi dacă a rămas înţepenit acolo sus.

— Păi, poate că o fi încercat să ajungă înot până la mal.

— Numai un tâmpit s-ar fi putut încumeta să înoate într-un asemenea torent puternic, care avansa cu viteza unui tren expres. Acest bărbat este idiot?

— Nu.

— Vedeţi urmele de aici? spuse Tavelov, arătând spre nişte dâre de roţi în nămolul de pe fundul albiei. Deşi slab, vântul care a urmat furtunii a măturat multe dintre ele. Dar încă se poate vedea că totuşi cineva a coborât malul sudic şi a intrat sub Explorer, căţărându-se apoi pe acoperiş pentru a ajunge la el.

— Albia s-ar fi putut usca suficient?

— Nivelul apei scade rapid după ce ploaia se opreşte. Iar solul asta, nisipos până în străfunduri, se zvântă imediat. Să zicem... la 7 sau 8 aseară.

Pătrunzând adânc în tunelul mărginit de rocă şi privind în sus la Explorer, Roy spuse:

— Grant ar fi putut să coboare şi să plece înainte ca vehiculul celălalt să ajungă aici.

— De fapt o să vedeţi câteva urme de picioare, *altele* decât cele ale primului grup de asistenţi idioţi, fără nici o speranţă de a se lecui, care au nenorocit totul. Judecând după ele, s-ar putea spune că o femeie a venit până aici şi l-a luat. Pe el şi pe câine. Şi bagajul.

Roy se încruntă:

— O femeie?

— Unele urme aparţin unui bărbat. Nici cele mai solide femei nu au nişte tălpi chiar atât de mari. Celelalte sunt mici, ar putea să fie ale unui băiat de vreo zece-doisprezece ani, să zicem. Dar m-aş mira ca un copil să ajungă singur până aici. Doar nişte bărbaţi foarte scunzi ar mai putea încăpea în pantofi atât de mici. Dar nu prea întâlneşti mulţi dintr-aştia. Cel mai probabil, a fost o femeie.

Dacă o femeie venise să-l salveze pe Grant, Roy se întrebă dacă nu cumva o fi fost chiar ea. Din nou căzu pradă întrebărilor care îl frământau de trei zile: cine era Spencer Grant, cum dracu' se înhăitase cu fugara, avea să le dea peste cap toate operaţiunile, riscau să fie deconspiraţi?

Cu o zi în urmă, în vreme ce Roy stătuse în buncărul Evei, ascultând înregistrarea laser de pe disc, fusese mai curând buimăcit decât luminat de ceea ce auzise. Judecând după întrebările şi după cele câteva comentarii pe care le inserase în monologul Thedei Davidowitz, păruse nerăbdător să afle absolut tot. Până atunci, Roy crezuse că Grant şi femeia întreţineau o relaţie apropiată; ar trebui să determine natura legăturii lor şi să descopere câte informaţii importante îi împărtăşise fugara. Dar dacă tipul nu o cunoscuse în prealabil, atunci de ce se dusese la ea acasă în seara aceea ploioasă şi de ce pornise în căutarea ei?

Roy nu vroia să creadă că femeia se ivise, pur şi simplu, aici, în deşert – asta l-ar fi năucit complet.

— Deci ce vrei să spui – că a chemat-o prin telefonul celular şi a venit imediat să-l ia?

Tavelov nu luă în seamă sarcasmul lui Roy:

— Ar fi putut fi un şoarece de deşert căruia îi place să trăiască într-un loc fără electricitate, fără telefoane. Mai sunt şi dintr-aştia. Deşi nu ştiu pe nici unul la mai puţin de treizeci de kilometri. Sau ar fi putut să fie un călător care a ieşit de pe şosea să se distreze.

— Pe furtună?...

— Furtuna se oprise. Oricum, lumea e plină de demenţi.

— Şi s-a nimerit să dea peste Explorer, în deşertul asta imens?...

Tavelov ridică din umeri.

— Noi am găsit maşina. E treaba dumneavoastră să aflaţi restul.

Întorcându-se la intrarea în ecluza din piatră, cu privirea aţintită pe partea opusă a râului, Roy zise:

— Oricine ar fi fost, a intrat în albie de pe malul sudic şi apoi s-a îndreptat tot spre sud. Nu ne-am putea lua după urme?

— Ba da, sunt destul de clare pe aproape o sută de metri, apoi mai estompate pe încă vreo două sute. După aceea dispar. Au fost şterse de vânt.

— Păi, haideţi să căutăm mai departe, să vedem dacă reapar.

— Am încercat deja. În timp ce aşteptam.

Tavelov accentuă cuvântul „aşteptam”.

Roy spuse:

— Pager-ul meu blestemat s-a stricat şi n-am ştiut.

— Am căutat în toate direcţiile, pe jos sau cu elicopterul. Ne-am dus cinci kilometri mai la sud, cinci la est şi tot cam atât spre vest.

— Ei bine, mormăi Roy, extindeţi cercetarea. Mergeţi zece kilometri şi vedeţi dacă mai găsiţi vreo urmă.

— E pierdere de vreme.

Roy se gândi la Eve, aşa cum o admirase cu o noapte înainte, şi amintirea îi dădu puterea de a rămâne calm, de a zâmbi şi de a vorbi cu amabilitatea sa caracteristică:

— Probabil că este o pierdere de vreme, OK, dar cred că oricum trebuie să ne ocupăm de asta.

— Vântul se înteţeşte din nou.

— Posibil.

— În mod sigur. O să şteargă totul.

Perfecţiunea de pe cauciucul negru.

Roy zise:

— Atunci, haideţi să i-o luăm înainte. Aduceţi mai mulţi oameni, încă un elicopter şi căutaţi *cincisprezece* kilometri în toate direcţiile.

Spencer încă nu se trezise. Dar nici nu mai dormea. Ezita, împleticindu-se ca un beţiv, la graniţa dintre ele.

Se auzi bolborosind. Nu prea reuşi să-şi descifreze cuvintele, încă într-o stare de alarmă febrilă, convins că trebuia să spună cuiva ceva important – deşi ce informaţie vitală ştia şi cu cine ar fi fost cazul să o împărtăşească rămâneau nişte mistere.

Din când în când deschidea ochii. Imagini înceţoşate. Clipea, îşi mijea pleoapele. Nu putea să-şi dea prea bine seama dacă era încă ziuă sau dacă lumina venea de la lanterna Coleman.

Valerie se afla mereu acolo. Suficient de aproape, încât să o recunoască şi prin ceaţa apăsătoare. Uneori îi

ştergea faţa cu o cârpă umedă, alteori îi schimba compresa rece de pe frunte. Uneori îl privea doar, iar el îi simţea îngrijorarea, deşi nu reuşea să-i distingă expresia chipului.

O dată, înotând prin întunericul său interior şi privind afară prin piscinele tulburi care îi licăreau în orbite, o zări pe Valerie, pe jumătate întoarsă cu spatele la el, ocupându-se cu ceva bizar. Puţin mai departe, sub pânza de camuflaj, motorul Rover-ului funcţiona în gol. Auzi încă un sunet familiar: *tic-tic-tic*-ul slab, dar inconfundabil al degetelor exersate care zburau pe tastatura unui computer. Ciudat.

Din când în când îi vorbea. Dar asta numai în momentele în care reuşea să se concentreze şi să bolborosească grăbit ceva, pe jumătate de neînţeles.

La un moment dat se auzi întrebând-o:

—...Cum de m-ai găsit... aici, afară... Între nimic şi nicăieri?

— O insectă pe Explorer-ul tău.

— Gândacul?

— Alt fel de insectă.

— Păianjen?

— Electronic.

— O insectă pe maşina mea?

— Da. Eu am pus-o acolo.

— Adică... vrei să spui... ca un transmiţător? întrebă el poticnit.

— Da, exact ca un transmiţător.

— De ce?

— Pentru că m-ai urmărit până acasă.

— Când?

— Marţi noapte. N-are sens să negi.

— O, da. Noaptea în care ne-am cunoscut.

— A fost aproape romantic.

— Pentru mine chiar a fost.

Valerie tăcu. Într-un final zise:

— Te ascunzi, nu?

— Mi-ai plăcut din prima clipă.

După încă o scurtă tăcere, ea spuse:

— Ai venit la Uşa Roşie, ai vorbit cu mine ca un client simpatic, apoi m-ai urmărit până acasă.

Întreaga semnificaţie a descoperirii îl pătrunse gradat, apoi îl copleşi o uimire ameţitoare.

— Ştiai?

— Erai în regulă. Dar dacă n-aş fi în stare să-mi dau seama de o coadă, atunci aş fi fost moartă de mult.

— Insecta. Cum?

— Cum am pus-o? Am ieşit pe uşa din spate în timp ce tu aşteptai pe partea cealaltă, în maşină. Am furat un automobil, l-am parcat în spatele tău, am rămas acolo până ai plecat, apoi te-am urmărit.

— M-ai urmărit *pe mine*?

— Cine se-aseamănă se adună.

— M-ai urmărit... În Malibu?

— Te-am urmărit în Malibu.

— Şi eu nu te-am văzut...

— Păi, nu te aşteptai să te urmăresc.

— Iisuse!

— Am sărit poarta şi am aşteptat până când ai stins toate luminile din cabană.

— Iisuse!

— Am fixat transmiţătorul sub portbagajul maşinii tale şi l-am legat la baterie.

— Întâmplător aveai la tine un transmiţător.

— O să te surprindă câte se întâmplă să am cu mine.

— Poate că nu!

În ciuda voinţei lui Spencer, Valerie se înceţoşă şi se dizolvă în umbre. Încă o dată fu copleşit de valurile întunericului dinlăuntrul său.

După un timp, probabil că înotă din nou la suprafaţă, deoarece avu senzaţia că-i zăreşte chipul pâlpâind firav. Se auzi spunând uimit:

— O insectă în maşina mea.

— Trebuia să aflu cine eşti şi de ce mă urmăreşti. Am ştiut că nu eşti unul dintre *ei*.

El zise cu o voce slabă:

— Oamenii gândacului.

— Într-adevăr.

— Puteam să fiu unul dintre ei.

— Nu, pentru că mi-ai fi zburat creierii când te-ai aflat pentru prima dată aproape de mine.

— Ei nu te plac, aşa-i?

— Nu prea mult. Atunci m-am întrebat cine ai putea fi.

— Deja ştii.

— Nu tocmai. Eşti un mister, Spencer Grant.

— *Eu*, un mister?! hohoti el, dar durerea îl străfulgera, crispându-l. Cel puţin îmi cunoşti numele.

— Sigur. Dar nu e mai real decât cele pe care le ştii tu ca fiind ale mele.

— E adevărat.

— Da.

— E un nume legal. Spencer Grant. Îţi garantez.

— Poate. Dar cine ai fost tu înainte de a deveni poliţist, înainte de a intra la UCLA, înainte de a intra în armată?

— Ştii totul despre mine.

— Nu chiar. Doar ce ai lăsat în fişiere, doar cât de multe ai vrut tu să afle cineva despre tine. Pentru că m-ai urmărit până acasă, ai început să mă obsedezi, şi am vrut să te verific.

— Ai plecat din bungalou din cauza mea.

— Nu ştiam cine dracu' eşti. Dar bănuiam că mă poţi găsi, la fel ca ei. Din nou.

— Şi te-au găsit.

— A doua zi.

— Aşa că urmărindu-te... te-am salvat.

— Poţi să vezi şi astfel lucrurile.

— Fără mine, tu ai fi rămas acolo.

— Poate.

— Când a atacat echipa SWAT.

— Probabil.

— Pare ca totul să fi fost... sortit aşa.

— Dar ce ai căutat *tu* acolo?

— Păi...

— În casa mea.

— Erai plecată...

— Şi?

— Nu mai era a ta.

— Ştiai că nu mai e a mea când ai intrat în casă? înţelese că nu are rost să recurgă la subterfugii. Clipi furios, nereuşind să-i vadă clar chipul.

— Iisuse, dacă mi-ai aranjat maşina...

— Ce?

— Atunci m-ai supravegheat şi miercuri seară.

— Da. Am vrut să văd ce vrei să faci.

— Din Malibu?...

— Până la Uşa Roşie.

— Apoi până la tine acasă, în Santa Monica?

— Nu am fost *înăuntru*, ca tine.

— Dar ai fost martoră la atac.

— De la distanţă. Nu schimba subiectul.

— Ce subiect? întrebă el, de astă dată într-adevăr năucit.

— Erai pe cale să-mi explici de ce ai pătruns în casa mea miercuri seară, îi aminti ea.

Nu era supărată. Vocea nu îi suna dur. S-ar fi simţit mai bine dacă ar fi fost furioasă pe el.

— Nu... Nu ai apărut la serviciu.

— Aşa că ai pătruns cu forţa în bungalou.

— N-am forţat uşa.

— Am uitat eu cumva că te-am invitat?

— Uşa era descuiată.

— Toate uşile descuiate reprezintă o invitaţie pentru tine?

— Eram... Îngrijorat.

— Mda, îngrijorat. Haide, spune-mi adevărul. Ce vroiai să iei de la mine de acasă în noaptea aceea?

— Vroiam...

— Ce vroiai?

— Aveam nevoie...

— De ce? De ce aveai nevoie din casa mea?

Spencer nu putea fi sigur ce anume îl teroriza mai mult: durerea sau ruşinea... În orice caz, îşi pierdu cunoştinţa.

Bell JetRanger-ul îl transportă pe Roy Miro din albia secată, situată în largul deşertului, direct pe platforma de aterizare de deasupra Agenţiei, în centrul Las Vegasului. În timp ce echipajele de cercetare pe teren şi în aer îi căutau în Mojave pe salvatorii lui Grant, Roy îşi petrecu după-amiază de sâmbătă în Centrul de Supraveghere prin Satelit, la etajul cinci.

Fără să-şi întrerupă lucrul, mâncă un prânz substanţial pe care îl comandase de la bufet, pentru a compensa micul dejun copios la care renunţase dimineaţă. În plus, mai târziu, când se va duce acasă la Eve Jammer, va avea nevoie de cât mai multă energie.

Cu o seară în urmă, când Bobby Dubois îl adusese pe Roy în această cameră, totul fusese liniştit, se operase cu foarte puţini oameni. Acum, la fiecare computer sau piesă de echipament lucra cineva, iar larga încăpere răsuna de murmurul conversaţiilor purtate cu voce joasă.

Cel mai probabil, vehiculul pe care îl căutau călătorise pe o distanţă considerabilă în timpul nopţii, în ciuda reliefului accidentat. Grant şi femeia ar fi putut ajunge suficient de departe, încât să intre pe autostradă dincolo de echipajele de supraveghere pe care Agenţia le postase la fiecare ieşire din stat, iar în acest caz le scăpaseră din nou printre degete.

Pe de altă parte, poate că nu reuşiseră să se îndepărteze atât de mult. S-ar fi putut înţepeni pe undeva. Sau să fi suferit vreo defecţiune tehnică.

Probabil că Grant fusese rănit în Explorer. Judecând după spusele lui Ted Tavelov, pete de sânge murdăriseră

scaunul şoferului şi nu păreau să provină de la şobolanul mort. Dacă Grant se afla într-o stare proastă, atunci le fusese *imposibil* să ajungă prea departe.

Roy se hotărâse să fie optimist. Lumea era aşa cum ţi-o construiai tu – sau cum încercai să ţi-o construieşti. Îşi dedicase întreaga lui viaţă acestei filozofii.

Dintre sateliţii de pe orbitele geosincrone care îi menţineau continuu deasupra vestului şi sud-vestului Statelor Unite, trei reuşeau să supravegheze cu mare atenţie, conform dorinţei lui Roy, Nevada şi statele vecine. Unul dintre aceste puncte spaţiale de observaţie se afla sub controlul Agenţiei de Luptă Antidrog. Altul era proprietatea Agenţiei de Protecţie a Mediului. Al treilea, un obiectiv militar la care aveau în mod oficial acces armata, marina, forţele aeriene şi paza de coastă, se găsea de fapt sub strictul control politic al biroului Şefului Statului-Major.

Fără rival. Agenţia de Protecţie a Mediului.

Agenţia de Luptă Antidrog, în ciuda calificării agenţilor săi, fusese deturnată de la scopurile iniţiale ca urmare a infiltrării unor politicieni veroşi. Iar serviciile militare, mai ales în anii ce au urmat Războiului Rece, îşi pierduseră obiectivul imediat şi mare parte din fonduri, încât deveniseră muribunde.

Dar Agenţia de Protecţie a Mediului îşi îndeplinea misiunea într-o manieră fără precedent pentru o agenţie guvernamentală, pe de o parte fiindcă nu existau infractori bine organizaţi sau grupuri mânate de interese divergente, iar pe de alta deoarece mulţi dintre angajaţi erau motivaţi de o dorinţă puternică să salveze natura. APM coopera atât de bine cu Ministerul de Justiţie, încât un cetăţean care contamina, chiar şi din neglijenţă, vreo băltoacă risca să-şi

petreacă mai mult timp în puşcărie decât un filfizon drogat care ar fi omorât un funcţionar, o femeie gravidă, două călugăriţe şi un pisoi în vreme ce fura patruzeci de dolari şi o ciocolată Mars.

În consecinţă, deoarece succesul atrăgea după sine şi creşterea bugetului, plus uşurarea accesului la fondurile adiţionale extrabugetare, APM deţinea cea mai perfecţionată aparatură, de la birotică până la supravegherea prin satelit. Dacă una dintre agenţiile federale ar fi reuşit să obţină vreun control asupra armelor nucleare, atunci APM ar fi fost cea mai indicată, dar şi cea mai puţin tentată să-l folosească – poate cu excepţia cazului în care s-ar fi iscat o dispută cu Ministerul Industriei pentru vreo bucată de gazon.

Aşadar, pentru a-i descoperi pe fugari, Agenţia se folosea de satelitul APM – Earthguard 3 – care se afla pe o orbită geosincronă deasupra statelor vestice din S.U.A. Pentru a-l sechestra complet şi fără drept de apel, Mama penetrase computerele APM şi introdusese date false, conform cărora sistemele lui Earthguard 3 căzuseră toate deodată. Cercetătorii ştiinţifici din APM, care se ocupau de supravegherea prin satelit, iniţiaseră imediat o campanie pentru diagnosticarea defecţiunilor lui Earthguard 3 prin testări telemecanice. Însă Mama le intercepta în secret toate comenzile trimise spre acea aglomerare de aparatură electronică sofisticată, de optzeci de milioane de dolari, şi urma să o facă în continuare până când Agenţia nu va mai avea nevoie de Earthguard 3, în acel moment permiţând din nou accesul APM.

Din spaţiu, Agenţia reuşea acum să inspecteze o zonă multistatală, folosindu-se şi de facilităţile măririi imaginii.

Se putea efectua o căutare metru cu metru la sol, dacă se bănuia existenţa unui vehicul sau a unei persoane suspecte.

Earthguard 3 mai furniza şi două metode ultramoderne de supraveghere nocturnă. Prin infraroşu reuşea să deosebească un vehicul de celelalte surse de energie termică datorită mobilităţii ţintei şi a caracteristicilor căldurii degajate. Sistemul mai folosea şi o variantă a tehnologiei Star Tron, care multiplica lumina naturală de optsprezece mii de ori, astfel priveliştea nocturnă devenind aproape la fel de vizibilă ca într-o zi înnorată – însă monocromatic şi sub o lumină nepământeană, verzulie.

Toate imaginile se prelucrau automat printr-un program evoluat care le codifica şi le transmitea. Iar la Centrul de Control din Las Vegas, un program tot automat, dar mult mai sofisticat, rulat pe ultima generaţie de supercomputere Cray, clarifica imaginea video de înaltă rezoluţie înainte să o proiecteze pe ecranul de pe perete. Dacă era necesară o limpezire suplimentară, se putea recurge la procedee şi mai evoluate.

Eficienţa supravegherii prin satelit – fie în infraroşu, luminare nocturnă sau fotografiere obişnuită prin telescop – varia în funcţie de teritoriul cercetat. În general, cu cât zona era mai populată, cu atât se îngreuna căutarea din spaţiu a unui obiect atât de mic precum un singur individ sau vehicul, pentru că existau prea mulţi subiecţi în mişcare şi prea multe surse de căldură pentru a fi sortate şi analizate cu acurateţe ori în timp util. Oraşele se puteau observa mai bine decât marile metropole, satele mai clar decât oraşele

şi autostrăzile se monitorizau mai lesne decât străzile urbane.

Dacă Spencer Grant şi femeia nu se grăbiseră prea tare, aşa cum spera Roy, atunci încă se mai aflau în teritoriul ideal pentru a fi reperaţi şi urmăriţi de Earthguard 3. În deşertul arid şi nepopulat.

De sâmbătă după-amiază până spre seară, avură o activitate febrilă: pe măsură ce identificau vehiculele suspecte, le studiau şi le eliminau ori le menţineau sub observaţie până când reuşeau să determine dacă ocupanţii lor corespundeau descrierii primite:

O femeie, un bărbat şi un câine.

După ce ore întregi privise imensul ecran de pe perete, Roy se simţea impresionat de imaginea perfectă a părţii lor de lume văzute de pe orbită. Toate culorile îi păreau calde, toate formele armonioase.

Iluzia perfecţiunii devenea şi mai convingătoare când Earthguard supraveghea un teritoriu mai vast, folosind un factor de mărire mai redus. *Cea mai* convingătoare era priveliştea în infraroşu. Cu cât se detectau mai puţine semne ale civilizaţiei umane, cu atât planeta părea să se apropie mai mult de perfecţiune.

Poate că toţi acei extremişti care susţineau că ar trebui neapărat ca populaţia Pământului să scadă cu nouăzeci la sută, din considerente ecologice, ştiau ei ceva. Ce fel de viaţă s-ar putea duce într-o lume pe care civilizaţia o despuiase total?

Dacă un asemenea program de reducere a numărului populaţiei ar fi intrat vreodată în vigoare, el s-ar fi simţit profund mulţumit să ajute la înfăptuirea lui, deşi munca ar fi fost istovitoare şi de multe ori lipsită de satisfacţii.

Soarele apusese şi echipele de cercetare la sol şi în aer tot nu găsiseră vreo urmă a fugarilor. La căderea întunericului, vânătoarea se amână până în zori. Nici Earthguard 3, cu toţi ochii şi toate sistemele sale sofisticate de supraveghere, nu avu mai mult succes decât oamenii din elicoptere sau din largul deşertului, deşi cel puţin el putea să-şi continue munca şi în timpul nopţii.

Roy mai rămase în Centrul de Supraveghere prin Satelit până pe la ora 20, când plecă împreună cu Eve Jammer la restaurantul armenesc. Mâncând o gustoasă salată de cruditǎţi şi un delicios miel la grătar, discutară despre conceptul reducerii masive şi rapide a populaţiei. Îşi imaginară diverse moduri în care s-ar fi putut realiza, fără efecte secundare precum radioactivitatea sau luptele de stradă. Concepură *câteva* metode cinstite de determinare a „procentului de zece la sută din populaţie” care urma să supravieţuiască pentru a clădi un destin al umanităţii mai puţin haotic şi mult mai bine gândit. Schiţară simboluri posibile pentru Mişcarea de Reducere a Populaţiei, compuseră slogane inspirate şi vorbiră despre cum ar trebui să arate uniformele.

Părăsiră restaurantul pentru a se îndrepta, teribil de excitaţi, spre locuinţa Evei. Ar fi ucis orice poliţist îndeajuns de prost, încât să-i oprească pentru faptul că goneau cu o sută de kilometri la oră pe lângă spitale şi prin zone rezidenţiale.

Pereţii murdari şi umbriţi aveau chipuri. Chipuri bizare, cioplite. Expresii torturate, aproape de nedesluşit. Guri deschise ţipând după ajutor, neprimind niciodată

răspuns. Mâini. Mâini întinse. Implorând tăcut. Un tablou alb şi fantomatic, cu contururi gri şi înroşit de rugină pe alocuri, pătat cu galben şi cafeniu. Faţă lângă faţă şi trup lângă trup, cu membrele uneori suprapuse, dar întotdeauna invocând îndurare, cu aceeaşi expresie disperată, dar întotdeauna cerşind, implorând, rugându-se.

— Nimeni nu ştie... Nimeni nu ştie...

— Spencer? Mă auzi, Spencer?

Ecoul glasului femeii coborî printr-un tunel lung către el, în timp ce se zbătea între conştienţă şi somn, între acceptare şi negaţie, între un infern şi altul.

— Uşurel, uşurel, nu-ţi fie frică, e OK, visezi.

— Nu! Vezi? Vezi? Aici, în catacombe, aici, în catacombe!...

— Doar un vis.

— Ca la şcoală, în carte, pozele, ca în Roma, martirii, jos în catacombe, dar mai rău, mult mai rău...

— Poţi să ieşi de acolo. Este numai un vis.

Îşi auzi propria-i voce trecând de la ţipăt la scâncet nenorocit:

— Ah, Doamne, Doamne, *Dumnezeule!*

— Poftim, ia-mă de mână. Spencer, mă auzi? Ţine-mă de mână. Sunt aici. Sunt lângă tine.

— Erau atât de înfricoşaţi, înfricoşaţi, singuri şi înfricoşaţi. Vezi cât de tare le e frică? Singuri, nimeni nu-i ascultă, nimeni, nimeni nu ştie, atât de frică le e... Oh, Iisuse, Iisuse, ajută-mă, Iisuse!

— Hai, ţine-mă de mână, aşa, e bine, ţine-mă strâns. Sunt aici lângă tine, Spencer. Nu mai eşti singur, Spencer.

Se agăţă de mâna ei caldă şi Valerie reuşi să îl ducă departe de feţele acelea albe şi oarbe, de ţipetele mute.

Sub vraja atingerii, Spencer deveni mai uşor decât aerul, se ridică din abis, prin întuneric, spre o uşă roşie. Nu cea cu amprentele însângerate pe fundalul alb, pe alocuri îngălbenit de vreme. Uşa aceasta era în totalitate roşie, uscată, acoperită cu un strat de praf. Se deschise în mijlocul unei lumini de culoarea safirului, cu măsuţe şi scaune negre, curate, din oţel bine lustruit, şi cu oglinzi pe pereţi. Cu ringul pentru orchestră pustiu. O mână de oameni bând la mese, tăcuţi. În blue jeans şi cu o jachetă din piele de căprioară, în loc de fusta despicată şi puloverul negru, ea se aşezase la bar, fiindcă afacerea mergea prost. El stătea întins pe o saltea gonflabilă, transpirând şi totuşi pătruns de frig, iar ea se cocoţase pe un scaun, aflându-se cu toate acestea la nivelul ochilor lui; se ţineau de mână, şi discutau degajat, de parcă s-ar fi cunoscut de o veşnicie, pe fundalul bâzâitului lanternei Coleman.

Ştia că delirează. Nu-i păsa. Ea era atât de frumoasă...

— De ce ai intrat la mine în casă miercuri seară?

— Nu ţi-am zis?

— Nu. Ai ocolit mereu răspunsul.

— Vroiam să ştiu mai multe despre tine.

— De ce?

— Mă urăşti?

— Bineînţeles că nu. Vreau numai să înţeleg.

— M-am dus la tine acasă, şi grenade de cauciuc au năvălit prin geamuri.

— Ai fi putut să pleci când ţi-ai dat seama câte probleme îţi făceam.

— Nu, nu te puteam lăsa să o sfârşeşti într-un şanţ, la o sută douăzeci de kilometri de casă.

— Poftim?!

— Sau în catacombe.

— După ce ai aflat că am necazuri, de ce ai intrat şi mai adânc în bucluc?

— Ţi-am spus. Mi-ai plăcut de prima dată când ne-am întâlnit.

— Asta s-a întâmplat marţi seară! Sunt o străină pentru tine.

— Vreau...

— Ce?

— Vreau... o viaţă.

— Nu ai una?

— O viaţă... Şi speranţa.

Localul se dizolvă şi lumina albastră se preschimbă într-un galben-acid. Pereţii murdari şi umbriţi aveau chipuri. Chipuri albe, cu măşti ale morţii, cu gurile deschise într-o teroare fără grai, implorând mut.

Un păianjen se târî pe cablul electric din metal care atârna în bucle din perete şi umbra lui mărită alergă peste feţele descompuse ale inocenţilor.

Mai târziu, ajuns din nou în local, el reluă:

— Eşti o fiinţă bună.

— Nu poţi să ştii asta.

— Theda.

— Theda crede că oricine are suflet bun.

Era atât de bolnavă. Ai avut grijă de ea.

— Numai două săptămâni.

— Zi şi noapte.

— N-a fost mare lucru.

— Şi acum eu...

— Încă nu te-ai vindecat.

— Cu cât aflu mai multe despre tine, cu atât îmi pari mai bună.

— La naiba, poate *sunt o* sfântă!

— Nu. Ai doar un suflet bun. Eşti prea sarcastică să fii sfântă. Ea râse.

— Nu mă pot stăpâni să nu te plac, Spencer Grant.

— Drăguţ din partea ta. Să ne cunoaştem unul pe altul.

— Nu asta facem acum?

— Te iubesc, zise el, pradă unui impuls de moment. Valerie rămase atât de mult timp tăcută, încât Spencer crezu că îşi pierduse din nou cunoştinţa, într-un final, ea spuse:

— Delirezi.

— Acum nu.

— O să-ţi schimb compresa de pe frunte.

— Te iubesc.

— Mai bine ai tăcea şi te-ai odihni puţin.

— O să te iubesc întotdeauna.

— Nu mai vorbi, enigmaticule, zise ea, cu ceea ce lui îi păru şi speră să fie afecţiune. Nu mai vorbi şi odihneşte-te.

— Întotdeauna, repetă el.

Mărturisind că ea este acea speranţă, Spencer se simţi atât de uşurat, încât se cufundă într-o beznă desăvârşită, în care nici măcar catacombele nu mai apărură.

Mult mai târziu, fără a fi sigur dacă dormea sau nu, într-un semiîntuneric ce părea a fi răsăritul soarelui, amurgul, razele lanternei sau lumina rece, venind de nicăieri, din vreun vis, Spencer se pomeni spunând:

— Michael.

— Te-ai întors, zise ea.

— Michael.

— Nu-i nimeni aici cu numele asta.

— Trebuie să-ţi povestesc despre el, o avertiză Spencer.

— Bine.

Şi-ar fi dorit să o poată vedea. Nu mai zărea decât lumini şi umbre, fără nici o formă, fără nici un contur.

— Trebuie să ştii dacă... Dacă ai de gând să rămâi cu mine.

— Continuă, îl încurajă ea.

— Să nu mă urăşti când o să afli.

— Nu mă supăr eu chiar atât de uşor. Ai încredere în mine, Spencer. Ai încredere în mine şi povesteşte-mi. Cine e Michael?

Glasul lui era fragil.

— A murit la paisprezece ani.

— Michael ţi-a fost prieten?

— Am fost el. A murit la paisprezece ani... Şi n-a fost îngropat până la şaisprezece.

— Michael ai fost tu?

— Am mai umblat mort încă doi ani, apoi am devenit Spencer.

— Care a fost celălalt nume al tău... al lui Michael?

Ştia că este treaz şi că nu visează pentru că niciodată nu se simţise atât de stânjenit într-un vis cum se simţea acum. Nevoia de a se destăinui nu mai putea fi reprimată, însă spovedania era o agonie. Inima îi bătea nebuneşte, deşi secretele o străpungeau ca nişte ace.

— Celălalt nume al lui... era numele diavolului.

Spencer tăcu, încercă să continue, dar nu reuşi.

— Care era numele diavolului? întrebă ea.

— Ackblom, zise el, scuipând mult-urâtele silabe.

— Ackblom? De ce zici că este numele diavolului?

— Nu-ţi aminteşti? N-ai auzit niciodată de el?

— Cred că trebuie să-mi spui tu.

— Înainte ca Michael să devină Spencer, a avut un tată. La fel ca toţi ceilalţi băieţi... A avut un tată... Dar nu la fel ca toţi ceilalţi taţi. Numele tatălui lui era... Era... Numele lui era Steven. Steven Ackblom. Artistul.

— O, Doamne!

— Să nu-ţi fie frică de mine, se rugă el cu o voce poticnită, rostind disperat cuvintele, unul după altul.

— Tu eşti băiatul...

— Nu mă urî.

— Tu eşti băiatul.

— Nu mă urî.

— De ce să te urăsc?

— Pentru că... Eu sunt băiatul.

— Băiatul a fost un erou, spuse ea.

— Nu.

— Ba da, ai fost.

— N-am reuşit să le salvez.

— Dar le-ai salvat pe cele care ar fi putut să urmeze.

Sunetul propriei sale voci îl înfioră mult mai puternic decât ploaia rece din timpul furtunii.

— Nu le-am putut salva.

— Nu-i nimic.

— Nu le-am putut salva. Simţi o mână pe faţă. Pe cicatrice. Care îl mângâia de-a lungul liniei înfierbântate a ţesutului încreţit.

Ea zise:

— Sărmanul de tine... Sărmanul şi drăguţul de tine...

Sâmbătă noapte, instalat pe scaunul din dormitorul Evei Jammer, Roy Miro contemplă exemple de perfecţiune pe care nici măcar cel mai sofisticat satelit de supraveghere nu ar fi reuşit să i le arate.

De această dată, Eve nu mai împături cearşafurile, dezvelind cauciucul cel negru, şi nici nu mai folosi uleiuri aromate. Avea un nou – şi ciudat – set de jucării. Spre uimirea lui Roy, Eve atinse culmi şi mai înalte ale artei erotice, năucindu-l şi mai puternic decât cu o noapte în urmă.

După ce se desfătase ore în şir cu perfecţiunea Evei, Roy făcu eforturi uriaşe pentru a se regăsi a doua zi.

Nici satelitul, nici elicopterele şi nici echipajele de pe teren nu reuşiră să obţină, toată ziua de duminică, un succes mai mare decât sâmbătă.

Agenţii din Carmel, California – trimişi acolo în urma mărturisirii făcute de Theda Davidowitz lui Grant, cum că pentru Hannah Rainey acela ar fi fost locul ideal – se bucurau de frumuseţea naturii sub soarele palid al dimineţii de iarnă. Cât despre fugari, nici urmă...

Din districtul Orange, John Kleck îi trimise un alt raport sforăitor spunându-i, până la urmă, că pistele nu îl conduseseră nicăieri.

În San Francisco, agentul care căutase familia Porth şi descoperise că bătrânii muriseră cu ani în urmă, obţinuse accesul la dosarele Comisiei de Autentificare a Testamentelor. Aflase că averea lui Ethel Porth trecuse în

totalitate în mâinile lui George; bunurile lui George îi rămăseseră nepotului lor – Spencer Grant din Malibu, California, singurul urmaş al unicei lor fiice, Jennifer. Nu găsise nimic care să-i indice că Grant posedase vreodată alt nume sau că identitatea tatălui lui fusese cunoscută.

Dintr-un colţ al Centrului de Supraveghere prin Satelit, Roy discută la telefon cu Thomas Summerton. Deşi era duminică, acesta se afla în biroul din Washington şi nu la proprietatea sa din Virginia. La fel de conştiincios ca întotdeauna când era vorba de securitate, el tratã apelul lui Roy ca pe o greşeală, apoi, puţin mai târziu, îl sună pe o linie telefonică sigură, folosind un dispozitiv de bruiere.

— O porcărie teribilă în Arizona, spuse Summerton, furios.

Roy nu ştia despre ce vorbeşte şeful său.

Summerton continuă:

— Un activist nenorocit de acolo crede că poate salva lumea. Ai văzut ştirile?

— Am fost prea ocupat, bombăni Roy.

— Nenorocitul asta a obţinut cumva nişte dovezi care m-ar fi deranjat pe mine, în legătură cu situaţia din Texas de anul trecut. Discutase cu vreo câţiva oameni despre cum e mai bine să prezinte situaţia. Aşa că trebuia să-l lovim repede şi să ne asigurăm că se vor găsi urme de trafic cu droguri pe proprietatea lui.

— Din provizia de droguri confiscată?

— Mda. Pricepi repede. Când familia lui n-ar mai fi avut din ce să trăiască şi când ar fi rămas fără bani pentru a-şi plăti apărarea, urma să apeleze la noi. De obicei aşa se întâmplă. Dar operaţiunea a dat greş.

De obicei aşa se întâmplă, reflectă Roy, scârbit. Dar nu-şi rosti gândurile cu voce tare. Ştia că Summerton nu i-ar aprecia sinceritatea. În plus, gândul acesta reprezenta primul semn ruşinos că începuse să fie din nou pesimist.

— Acum, zise Summerton cu tristeţe, un agent FBI a murit acolo, în Arizona.

— Unul real sau unul fals, ca mine?

— Unul real. Soţia şi băiatul nenorocitului de activist zac morţi în curtea din faţă, iar el trage cu pistolul din casă, aşa că nu putem ascunde corpurile de camerele de filmat de la TV. Şi oricum, un vecin are totul pe casetă video!

— Tipul şi-a omorât cumva chiar el soţia şi băiatul?

— Mi-ar conveni de minune. Dar poate că o să reuşim să prezentăm lucrurile în felul asta.

— Chiar şi banda video?

— Eşti de destulă vreme printre noi, încât să ştii că dovezile fotografice rareori reuşesc să surprindă totul. Uită-te la Rodney King. La naiba, adu-ţi aminte de filmul lui Zapruder cu asasinarea lui Kennedy. Summerton oftă. Aşa că sper să ai veşti bune pentru mine, Roy, care să mă înveselească.

Să fii mâna dreaptă a lui Summerton începea să devină un lucru extrem de incomod. Roy îşi dori să-i fi putut raporta că apăruse vreo noutate în evoluţia cazului.

— Ei bine, spuse Summerton înainte de a închide, oricum nici o veste nu mi s-ar mai putea părea bună.

Mai târziu, duminică seară, înainte de a părăsi birourile din Vegas, Roy se hotărî să o roage pe Mama să folosească Nexis şi alte servicii de căutare de date pentru a descoperi numele „Jennifer Corrine Porth” în toate băncile de informaţii din presă, oferite de câteva reţele specializate

– şi să-i raporteze ce aflase a doua zi dimineaţă. Articolele din ultimii cincisprezece-douăzeci de ani ale tuturor ziarelor şi revistelor mai cunoscute, inclusiv *New York Times*, fuseseră introduse în baze de date. Într-o examinare anterioară a acestora, Mama găsise numele lui Spencer Grant doar asociat asasinării celor doi spărgători de maşini din Los Angeles, petrecute cu câţiva ani în urmă. Dar ar fi putut avea mai mult noroc cu cel al maică-sii.

Dacă Jennifer Corrine Porth murise într-un mod spectaculos – sau dacă fusese oarecum cunoscută în domeniul afacerilor, ori în cel guvernamental sau artistic – decesul i-ar fi fost pomenit în ziarele cele mai citite. Iar dacă Mama ar fi reuşit să localizeze câteva articole despre ea sau necrologuri mai lungi, atunci acolo s-ar fi putut ascunde informaţii preţioase despre copilul care-i supravieţuise.

Roy se străduia să fie optimist. Era încrezător că Mama avea să găsească vreo referire la Jennifer şi să limpezească lucrurile.

Femeia. Băiatul. Şopronul din fundal. Bărbatul dintre umbre.

Nici măcar nu era necesar să scoată fotografiile din plicul în care le păstra. Îi chinuiau memoria, fiindcă ştia că îi mai văzuse cândva pe aceşti oameni. Cu multă vreme în urmă. Într-un context palpitant.

Duminică noapte, Eve îl ajută pe Roy să-şi menţină moralul ridicat şi să fie optimist. Conştientă că era adorată şi că sentimentele bărbatului faţă de ea îi confereau o putere absolută asupra lui, se modelă pe sine cu o frenezie care umbri tot ce se petrecuse între ei până atunci.

În cursul celei de-a treia întâlniri de neuitat, Roy se instală pe capacul closetului, privind cu nesaţ, în timp ce ea îi dovedi că baia şi duşul puteau inspira la fel de bine jocuri erotice ca orice pat acoperit cu cauciuc, cu aşternuturi de satin sau blană.

Nu-i venea să creadă cum de reuşise cineva să inventeze şi să construiască toate acele jucării care alcătuiau colecţia ei specială pentru baie. Dispozitivele erau proiectate inteligent, scandalos de flexibile, sclipind pline de viaţă, convingătoare *din punct de vedere biologic*, vibrând acţionate manual sau cu baterii, enigmatice şi înfiorătoare în complexitatea lor din cauciuc ondulat, măciulii ce se unduiau în mişcări sinuoase. Roy încercă să se identifice cu ele de parcă ar fi fost extensii ale trupului său – parte uman, parte mecanic – cunoscute parcă din vis. Când Eve le atingea, Roy se simţea ca şi cum mâinile perfecte ar fi dezmierdat cu ajutorul unei telecomenzi zone ale corpului său.

Prin aburul dens, de sub apa fierbinte şi clăbucul parfumat al săpunului, Eve părea a fi nouăzeci la sută perfectă, nu numai şaizeci. Arăta la fel de ireală şi de idealizată ca o femeie dintr-un tablou.

Nimic de pe această lume n-ar fi putut fi mai încântător pentru Roy decât să o privească pe Eve cum îşi stimula pe rând perfecţiunile trupului, în fiecare caz folosindu-se de câte un dispozitiv ce părea un organ amputat, dar încă funcţional, al unui superamant din viitor. Roy reuşi să se concentreze atât de mult, încât Eve însăşi încetă să mai existe pentru el şi fiecare curbă senzuală din spaţioasa cadă de baie – cu banchetă şi bare de susţinere – se transformă în geometrie erotică, fizică lascivă –, un

studiu de dinamica fluidelor de o lăcomie sexuală imposibil de potolit. Roy alunecă pe tărâmul mişcător al plăcerilor vizuale, gemând în durerea fericirii sale.

Spencer se trezi când soarele se afla deasupra munţilor estici. Lumina era arămie, iar umbrele lungi ale dimineţii se risipeau către vest, de-a lungul ţinutului arid, dinspre fiecare vârf de rocă sau ciot butucănos de vegetaţie impertinentă.

Vederea i se limpezise. Soarele nu îi mai rănea ochii.

La marginea umbrarului delimitat de foaia de cort, Valerie stătea pe jos, cu spatele la el. Sub nici un chip nu putea înţelege ce făcea ea acolo.

Rocky şedea alături, de asemenea cu spatele la el.

Pe aproape se auzea un motor funcţionând. Spencer găsi puterea de a-şi sălta capul, privind în direcţia din care venea zumzetul. De la Range Rover. Îndărătul lui, adânc vârât sub foaia de cort. Un cablu portocaliu se întindea între portiera deschisă şi Valerie.

Spencer nu se simţea grozav, dar îl mulţumea evoluţia în bine a sănătăţii sale faţă de ultima dată când îşi recăpătase cunoştinţa. Craniul nu mai părea gata să-i explodeze; durerea de cap se liniştise şi se limita numai la o mică porţiune de deasupra ochiului drept. Gura uscată. Buzele crăpate. Dar gâtul nu îl mai deranja şi nici nu mai era la fel de fierbinte.

Dimineaţa se încălzise. De data asta, căldura nu provenea de la febră, pentru că îşi simţea fruntea rece. Împinse pătura la o parte.

Căscă, se întinse şi gemu. Muşchii îl dureau, dar se aştepta la aşa ceva după bătălia îngrozitoare pe care o purtase.

Alarmat de geamătul lui Spencer, Rocky alergă spre el. Dulăul rânjea, tremura, şfichiuia cu coada în dreapta şi în stânga, cuprins de bucuria frenetică de a-şi vedea stăpânul treaz.

Spencer fu nevoit să îndure limbile entuziaste pe faţă până când reuşi să îl apuce de zgardă şi să-l ţină la distanţă.

Uitându-se la el peste umăr, Valerie zise:

— Bună dimineaţa.

Arăta la fel de frumoasă în lumina zilei pe cât fusese şi sub razele lanternei.

Fu cât pe ce să-şi exprime gândul cu voce tare, dar se potoli brusc, amintindu-şi ca prin ceaţă că delirase suficient. Bănuia că-şi divulgase nu numai secretele, ci şi sentimentele pe care le avea pentru ea, cu o candoare şi o naivitate demne de un flăcăiandru îndrăgostit nebuneşte.

În timp ce se ridica, evitându-l pe Rocky, Spencer zise:

— Fără supărare, amice, dar puţi cam tare.

Se săltă în genunchi, apoi în picioare şi, pentru un moment, se împletici.

— Ai ameţit? întrebă Valerie.

— Mi-a trecut.

— Bine. Cred că ai avut o contuzie gravă. Nu sunt doctor – să-ţi fie clar. Dar am câteva cărţi de specialitate la mine.

— Sunt doar un pic slăbit. Mi-e foame. De fapt, mor de foame.

— Cred că asta-i un semn bun.

Acum, după ce se îndepărtase de Rocky, Spencer realiză că nu bietul câine mirosea urât. El însuşi era vinovatul: duhoarea de noroi umed a râului şi cea acidă a transpiraţiei sale din timpul stărilor febrile.

Valerie se întoarse la ocupaţia ei.

Fiind atent să rămână în direcţia opusă celei din care bătea vântul şi încercând să-l împiedice pe câine să-l urmeze, Spencer se împletici până la marginea adăpostului pentru a vedea ce face femeia.

Un computer trona pe o folie de plastic pusă pe pământ. Nu era un laptop, ci un adevărat PC, cu o sursă protejată de tensiune MasterPiece între unitatea de hard-disk şi monitorul color. Tastatura se găsea în poala ei.

I se păru un lucru remarcabil să vadă o asemenea maşină supersofisticată trântită în mijlocul peisajului care rămăsese aproape neschimbat de-a lungul câtorva sute de mii, dacă nu chiar milioane de ani.

— Câţi megaocteţi? întrebă el.

— Nu mega. Giga. Zece gigaocteţi.

— Ai nevoie de atât de mulţi?

— Câteva dintre programele pe care le folosesc sunt teribil de complexe. Ocupă o mulţime de spaţiu pe hard-disk.

Cablul electric portocaliu din Rover era conectat la unitatea logică. Încă unul ducea din spatele acesteia spre un dispozitiv special care zăcea în soare la zece metri de linia umbrei aruncate de foaia de cort. Arăta ca un Frisbee întors, cu marginile strălucitoare curbate spre exterior; în partea inferioară, în centru, era montată o articulaţie rotundă care, la rândul ei, fusese conectată la un braţ

flexibil din metal de vreo zece centimetri lungime ce dispărea într-o cutie gri, de aproximativ trei centimetri lungime şi zece grosime.

Ocupată cu tastarea, Valerie îi răspunse la întrebare înainte ca el să i-o pună.

— Legătura cu satelitul.

— Vorbeşti cu extratereştrii? o întrebă el, foarte serios.

— Acum, numai cu computerul em-a, spuse ea, oprindu-se să studieze datele care defilau pe ecran.

— Em-a? se miră Spencer.

— Ministerul Apărării.

M.A.

El se aşeză pe vine.

— Eşti agent guvernamental?

— N-am zis că vorbeam cu computerul M.A. având şi permisiunea M.A. De fapt, ei nici măcar nu ştiu. M-am legat la o companie de telefoane prin satelit, am accesat o linie rezervată testărilor şi m-am băgat în computerul lor ascuns în Arlington, Virginia.

— Băgat, reflectă el.

— E foarte bine protejat.

— Pun pariu că nu e un număr pe care să-l găseşti în vreo carte de telefon.

— Numărul de telefon nu este partea cea mai grea. Mai dificil e să obţii codurile de acces la sistemul de operare. Fără ele, degeaba reuşeşti să te conectezi.

— Şi tu ai codurile astea?

— Am acces total la M.A. de paisprezece luni. Degetele îi zburau pe tastatură. Cel mai greu afli codul de acces la programul care schimbă periodic toate *celelalte*

coduri. Iar dacă nu îl ai, atunci poţi să aştepţi mult şi bine să-ţi trimită ei o invitaţie.

— Deci cu paisprezece luni în urmă s-a întâmplat să dai peste aceste coduri zgâriate pe un perete dintr-o cameră de hotel?

— Trei oameni pe care îi iubeam au murit pentru codurile astea.

Răspunsul, deşi rostit cu o voce la fel de puţin gravă ca şi tot ceea ce îi mai declarase Valerie, conţinea o asemenea încărcătură emoţională, încât îl reduse la tăcere pe Spencer, care căzu pe gânduri.

O şopârlă lungă de vreo treizeci de centimetri – cafenie, cu pistrui negri şi aurii – alunecă de sub un bolovan în lumina soarelui şi o luă la goană pe nisipul fierbinte. Când o zări pe Valerie, încremeni, urmărind-o. Ochii ei verzi-argintii erau bulbucaţi, cu pleoapele pătate.

Rocky văzu şopârla. Se retrase în spatele stăpânului său.

Spencer se surprinse zâmbindu-i reptilei, deşi nu ştia sigur de ce îl bucurase atât apariţia ei bruscă. Apoi îşi dădu seama că, inconştient, frământa între degete medalionul din steatit sculptat care îi atârna peste piept, şi înţelese. Louis Lee. Fazani şi Dragoni. Prosperitate şi viaţă lungă.

Trei oameni pe care îi iubeam au murit pentru codurile astea.

Zâmbetul lui Spencer pieri. O întrebă pe Valerie:

— Cine eşti tu?

Fără să-şi mute privirea de pe ecranul monitorului, ea spuse:

— Adică dacă sunt o teroristă internaţională sau o bună patrioată americană?

— Ei, nici chiar aşa...

În loc să-i răspundă, ea continuă:

— În decursul ultimelor zile am încercat să aflu cât mai multe despre tine. N-am prea reuşit. Aproape că te-ai şters din toate înregistrările oficiale. Aşa că am dreptul să-ţi pun aceeaşi întrebare: Cine eşti *tu*?

El ridică din umeri.

— Cineva care iubeşte singurătatea.

— Sigur. Iar eu sunt numai un cetăţean îngrijorat şi interesat – nu prea mult diferit de tine.

— Doar că eu nu ştiu cum să intru în M.A.

— Te-ai distrat totuşi cu fişierele tale militare.

— Bine, dar este o bază de date mai uşor accesibilă comparativ cu apele tulburi în care te zbaţi tu acum. Ce dracu' tot cauţi?

— M.A. urmăreşte toţi sateliţii de pe orbită: civili, guvernamentali, militari – ai noştri sau ai altor ţări. Vreau să mă uit la toţi sateliţii capabili să ne detecteze în acest colţ al lumii dacă o luăm din loc.

— Am crezut că visam când am discutat despre ochii din cer, zise el stânjenit.

— O să te surprindă ce se află acolo sus. „Surprindă" e încă prea puţin. Iar în ceea ce priveşte reperarea noastră, probabil că există între doi şi şase sateliţi capabili s-o facă, situaţi pe orbită deasupra statelor vestice şi sud-vestice.

Buimăcit, el întrebă:

— Şi ce se întâmplă după ce îi identifici?

— M.A. are codurile lor de acces. Le voi folosi să mă leg la sateliţi şi să mă plimb puţin prin programele lor pentru a vedea dacă ne caută.

— Această femeie de temut se plimbă prin interiorul sateliţilor, îi spuse el lui Rocky, dar câinele păru mai puţin impresionat decât stăpânul său, ca şi cum s-ar fi îndeletnicit de când lumea cu asemenea extravaganţe.

Apoi i se adresă Valeriei:

— Nu cred că termenul de „hacker” ţi se potriveşte.

— Deci... cum le spuneai celor ca mine, pe vremea când lucrai în echipa contra infracţiunilor pe computer?

— Nu cred că eram conştienţi de faptul că *există* unii ca tine.

— Păi, sunt aici.

— Într-adevăr ne urmăresc prin satelit? întrebă el neîncrezător. Vreau să zic, suntem chiar atât de importanţi?

— Probabil că eu sunt. Şi tu i-ai zăpăcit de tot. Nu îşi pot imagina cum ai intrat şi tu în toată afacerea asta. Până când nu vor afla cine eşti de fapt, vor crede că eşti la fel de periculos pentru ei ca şi mine – poate chiar mai mult. Necunoscutul – adică tu, din punctul lor de vedere – e întotdeauna mai înspăimântător decât ceea ce se ştie deja.

El reflectă asupra acestei afirmaţii.

— Cine sunt oamenii despre care vorbeşti?

— Poate că e mai sigur să nu ştii.

Spencer deschise gura să-i răspundă, însă rămase tăcut. Nu vroia să o contrazică. Încă nu. Până una-alta trebuia să se spele şi să mănânce.

Fără să se oprească din treabă, Valerie îi spuse că sticlele cu apă, săpunul lichid, bureţii şi un prosop uscat se aflau în portbagajul din spate al Rover-ului.

— Nu folosi prea multă apă. E toată rezerva noastră dacă va fi nevoie să stăm aici încă vreo câteva zile.

Rocky îşi urmă stăpânul spre maşină, din când în când uitându-se nervos în urmă la şopârla scăldată de razele soarelui.

Spencer descoperi că Valerie îi luase şi bagajele lui din Explorer. Deci putea să se bărbierească şi să-şi schimbe hainele după ce se spăla. Însă nu reuşi să îşi cureţe prea bine părul, din cauza zonelor sensibile din jurul rănii suturate.

Rover-ul era o maşină stil vagon, asemenea Explorer-ului, cu portbagajul încărcat – până la o jumătate de metru distanţă de locurile pasagerilor – cu echipament şi provizii. Mâncarea se afla acolo unde ar fi depozitat-o orice persoană bine organizată: în cutii şi lăzi frigorifice, imediat în spatele celor două scaune, fiind astfel uşor accesibilă oricăruia dintre ocupanţii acestora.

Majoritatea proviziilor consta în sticle, conserve şi pungi cu biscuiţi. Pentru că se simţea prea înfometat pentru a mai pierde timpul gătindu-şi, alese două cutii mici cu cârnţi vienezi, două pachete de biscuiţi cu brânză şi o conservă de pere.

Într-unul dintre răcitoarele Styrofoam, aflat de asemenea în spatele scaunelor, descoperi arme. Un pistol SIG de 9 mm. Un Micro Uzi ce părea transformat ilegal într-o armă automată. Existau separat şi provizii de muniţie pentru amândouă.

Spencer se holbă la ele, apoi se întoarse pentru a se uita prin parbriz la femeia care stătea în faţa computerului, la vreo şase metri mai încolo.

Valerie se pricepea la foarte multe lucruri – Spencer nu avea nici un dubiu. Părea atât de bine pregătită pentru vreun eveniment neprevăzut, încât ar fi putut servi drept

exemplu nu numai pentru Cercetaşe, ci şi pentru supravieţuitorii Judecăţii de Apoi. Era inteligentă, amuzantă, îndrăzneaţă, curajoasă şi drăguţă în lumina lanternei, sub razele soarelui, de fapt sub orice fel de lumină. Fără nici o îndoială că ştia să mânuiască pistolul şi mitraliera, pentru că altfel, fiind o persoană practică, nu şi le-ar fi cumpărat: n-ar fi ocupat locul cu vreun obiect pe care n-ar fi fost în stare să-l folosească şi n-ar fi riscat o amendă în cazul când ar fi fost găsită în posesia unei Uzi automate dacă n-ar fi ştiut – şi n-ar fi vrut – să tragă cu ea.

Spencer se întrebă dacă fusese vreodată forţată să împuşte o fiinţă umană. Spera că nu. Şi mai spera că nu va fi niciodată împinsă spre o asemenea extremă. Însă, din nefericire, viaţa părea să-i ofere numai situaţii-limită.

Desfăcu o conservă cu ajutorul inelului de pe capac. Rezistând tentaţiei să înfulece dintr-o singură înghiţitură întreg conţinutul, el savură cârnaţii minusculi pe rând. Niciodată nu i se mai păruse ceva nici pe jumătate atât de gustos. Îl vârî şi pe al treilea în gură şi se întoarse la Valerie.

Rocky sărea şi scâncea pe lângă el, rugându-se să-i dea o bucăţică.

— Sunt ai mei, zise Spencer.

Deşi se ghemui lângă Valerie, nu-i spuse nimic. Ea se concentra şi mai mult decât înainte asupra datelor codificate care umpleau ecranul monitorului.

Şopârla stătea la soare, pândind, gata să o zbughească, în acelaşi loc în care se aflase şi cu aproape jumătate de oră în urmă. Un dinozaur minuscul.

Spencer deschise a doua conservă de cârnaţi, îi dădu doi lui Rocky şi tocmai îl mânca pe al treilea, când Valerie exclamă:

— *O, la dracu' !*

Şopârla dispăru sub bolovanul de sub care se ivise.

Spencer surprinse cuvintele care sclipeau pe ecran: URMĂRIRE AUTOMATĂ.

Valerie lovi butonul de alimentare a computerului.

Înainte ca ecranul să se întunece, Spencer mai văzu încă două cuvinte sub primele: SURSA SEMNALULUI.

Valerie ţâşni în picioare, smulse ambele cabluri din computer şi alergă până la antena de satelit.

— Încărcă totul în Range Rover!

Ridicându-se, Spencer bâigui:

— Ce se întâmplă?

— Ei folosesc un satelit al APM. Deja se întorcea sub foaia de cort cu antena de satelit. Şi rulează un program ciudat de protecţie. Prinde orice semnal străin şi îl urmăreşte.

Gonind pe lângă el, continuă:

— Ajută-mă să strâng. Mişcă-te, la naiba, *mişcă-te!*

Spencer aşeză tastatura pe monitor şi ridică toată aparatura, inclusiv folia de plastic de sub ea. Urmând-o pe Valerie spre Rover, în timp ce muşchii îi protestau violent din cauza efortului, el întrebă:

— Ne-au găsit?

— Nemernicii! izbucni ea, mânioasă.

— Poate că l-ai închis la timp.

— Nu.

— Cum pot fi atât de siguri că suntem noi?

— Vor şti.

— A fost un simplu semnal prin microunde, nu are nici o amprentă.

— Vin, insistă ea.

Duminică, în a treia lor noapte petrecută împreună, Eve Jammer şi Roy Miro îşi începură partida pasionată de făcut dragoste fără să se atingă mai mult decât până atunci. Din acest motiv, deşi durase cel mai mult şi şi-o doriseră cu ardoare, terminară înainte de miezul nopţii. Apoi, caşti, stătură întinşi alături pe pat, sub sclipirea moale şi albastră a neonului ascuns, privindu-se cu ochi adoratori unul pe celălalt în oglinda din tavan. Eve era la fel de goală ca în ziua în care venise pe lume, iar Roy complet îmbrăcat. După un timp se cufundară într-un somn adânc şi odihnitor.

Deoarece îşi adusese cu el şi o geantă cu schimburi, dimineaţă, Roy reuşi să se pregătească pentru serviciu fără să mai treacă prin apartamentul său de la hotelul de pe Strip. Făcu un duş în baia pentru oaspeţi şi nu în cea a Evei, pentru că nu vroia să se dezbrace şi să-şi arate defectele, de la labele butucănoase ale picioarelor până la genunchii noduroşi, puzderia de pistrui şi cele două aluniţe de pe piept. În plus, nici unul dintre ei nu-şi dorea ca partida din baie, de sub duş, să se repete. Dacă ar fi trebuit să stea pe dalele de gresie şiroind de apa din cada ei sau invers... Ei bine, într-un mod subtil, dar deranjant, ar fi violat relaţia uscată şi atât de plină de satisfacţii, fără nici un schimb de fluide, pe care o stabiliseră şi care evolua atât de bine.

Bănuia că unii l-ar fi socotit nebun. Dar oricine cu adevărat îndrăgostit l-ar fi înţeles.

Fără a mai fi nevoit să treacă pe la hotel, Roy ajunse devreme în camera de comunicaţii prin satelit. În clipa în care păşi peste prag, ştiu că se petrecuse ceva important cu numai câteva momente înainte. Câţiva oameni se înghesuiseră în faţă şi priveau la ecranul de pe perete, iar murmurul conversaţiei părea optimist.

Ken Hyckman, ofiţerul de serviciu, zâmbi larg. Evident nerăbdător să fie primul care-i împărtăşeşte vestea cea bună, el îi făcu semn cu mâna să se apropie de consola de comandă în formă de U.

Hyckman era un bărbat înalt, destul de bine proporţionat, tipul de blond uscăţiv. Arăta ca şi cum s-ar fi alăturat Agenţiei ispitit de o carieră de crainic la o emisiune de ştiri TV.

După spusele Evei, Hyckman îi făcuse câteva avansuri, dar ea nu le încurajase niciodată. Dacă Roy ar fi crezut că reprezenta o ameninţare cât de mică pentru iubita lui, i-ar fi zburat creierii ticălosului chiar acolo, fără a ţine seama de consecinţe. Însă se linişti la gândul că se îndrăgostise de o femeie care putea să aibă şi singură grijă de propria-i persoană.

— I-am găsit! îl anunţă Hyckman în timp ce se apropia de consola de comandă. Ea s-a legat la Earthguard pentru a vedea dacă îl folosim pentru supraveghere.

— De unde ştii că e ea?

— Îi recunosc *stilul*.

— Într-adevăr e obraznică, zise Roy. Dar sper că te bazezi şi pe altceva, nu numai pe pură intuiţie.

— Păi, la dracu’, doar legătura a fost făcută din mijlocul deşertului. Cine altcineva ar putea fi? întrebă Hyckman, arătând spre ecran.

Imaginea de pe orbită proiectată în acel moment pe perete era o vedere simplă, telescopică, a jumătăţilor sudice din Nevada şi Utah, plus treimea nordică a Arizonei. Las Vegas se găsea în colţul de jos, în stânga. Trei inele roşii şi două albe, din lumină pâlpâitoare, asemănătoare cu un ochi de bou, marcau poziţia îndepărtată din care fusese iniţiată legătura la satelit.

Hyckman începu precipitat:

— Două sute treizeci de kilometri nord-est de Las Vegas, în mijlocul întinderii aride, la nord-est de Pahroc Summit şi de Oak Springs Summit. În largul deşertului, după cum ţi-am spus.

— Folosim un satelit APM, îi aminti Roy. N-ar fi putut fi un angajat de-al lor care să încerce, la faţa locului, să se conecteze la satelit pentru a obţine o vedere mai bună a acelei regiuni? Sau o analiză spectrografică a teritoriului? Sau o sută de alte lucruri?

— Un angajat al APM? Dar e în largul deşertului, insistă Hyckman. Părea că se blocase pe aceste cuvinte, de parcă ar fi repetat obsesiv un vers al unui cântec vechi. În largul deşertului...

— Destul de curios, zise Roy cu un zâmbet cald care îi alungă sarcasmul amăgitor de până atunci. O mulţime de cercetări se efectuează acolo, în mijlocul *mediului*, şi ai fi surprins să afli cât de mare este suprafaţa nelocuită a planetei.

— Da, probabil. Dar dacă ar fi fost vreo persoană autorizată, un cercetător sau aşa ceva, atunci de ce ar fi întrerupt contactul atât de repede, exact în momentul reperării?

— *Asta* este prima dovadă acceptabilă pe care mi-o dai, admise Roy. Dar nu suficientă pentru a avea vreo certitudine.

Hyckman păru uimit:

— Cum?

În loc să-i explice, Roy schimbă vorba:

— Ce-i cu ochiul acela de bou? Ţintele se marchează întotdeauna cu o cruce albă.

Rânjind mulţumit de propria-i persoană, Hyckman spuse:

— Am crezut că e mai interesant aşa, e mai comic.

— Seamănă cu un joc video.

— Mulţumesc, îi replică Hyckman, interpretând ironia ca pe un compliment.

— De la ce altitudine e luată imaginea?

— Şase mii de metri.

— Prea mult. Măreşte până la o mie cinci sute.

— Asta facem chiar acum, spuse Hyckman, arătând spre cei care lucrau la computerele din mijlocul încăperii.

O voce moale şi calmă, de femeie, veni dinspre sistemul de control:

— Imediat va apărea imaginea mărită.

Terenul era accidentat, aproape imposibil de străbătut, dar Valerie conducea de parcă s-ar fi aflat pe asfaltul neted al unei autostrăzi. Rover-ul chinuit se ridica şi plonja, se răsucea şi se legăna, zdrăngănea şi scârţâia, sălta şi se cutremura de-a lungul acelui pământ neospitalier, ca şi cum în orice moment ar fi putut exploda ca arcurile supuse unor eforturi prea mari sau ca rotiţele dinţate ale unei jucării mecanice îndelung folosite.

Spencer stătea pe scaunul pasagerului, cu pistolul SIG în mâna dreaptă. Micro Uzi-ul se afla pe jos, între picioarele sale.

Rocky şedea în spatele lor, la mijloc, în spaţiul îngust dintre scaune şi echipamentul masiv care umplea restul portbagajului, îşi ciulise urechea teafără, pentru că îl interesa evoluţia drumului, cealaltă fiind pleoştită ca o zdreanţă.

— N-am putea să încetinim puţin? întrebă Spencer.

Trebui să-şi ridice vocea pentru a se face auzit peste toată zarva: zgomotul motorului, scrâşnetul cauciucurilor ce se frecau de malul defileului.

Valerie se aplecă peste volan, îşi întinse gâtul şi se uită la cer:

— Complet senin. Nici un nor pe nicăieri, la naiba! Speram să nu fim nevoiţi să fugim până când nu s-ar fi înnorat din nou.

— E atât de important? Cum rămâne cu urmărirea prin infraroşu? Parcă ziceai că pot vedea şi prin nori.

În timp ce Range Rover-ul urca panta defileului, ea privi din nou înainte şi zise:

— Asta reprezintă o ameninţare – dacă stăm pe loc în mijlocul deşertului – pentru că suntem singura sursă de căldură pe kilometri întregi. Dar îi derutăm teribil mişcându-ne. Ideal ar fi dacă ne-am afla pe o autostradă unde nu ar reuşi să analizeze căldura degajată de Rover şi să o identifice în traficul rutier.

Vârful defileului se dovedi a fi o creastă îngustă peste care ţâşniră cu suficientă viteză, încât să fie aruncaţi în aer pentru o secundă. Se izbiră mai întâi cu roţile din faţă de o pantă din ardezie cenuşiu-rozalie, pătată cu negru.

Aşchii de rocă smulse de cauciucuri loviră caroseria, iar Valerie strigă pentru a se face auzită peste răpăiala parcă produsă de grindină:

— Cu un cer atât de senin nu trebuie să ne mai facem probleme cu infraroşul. Ne văd absolut clar de sus.

— Crezi că ne-au descoperit deja?

— Pot să bag mâna-n foc că ne *caută*, urlă ea aproape zadarnic, printre salvele de mitralieră ale ardeziei sfărâmate.

— Ochii din cer, murmură el.

Lumea părea întoarsă cu fundu-n sus: cerul senin devenise locul de reşedinţă al demonilor.

Valerie răcni:

— Da, ne caută! Şi în mod sigur nu va trece prea mult timp până când ne vor repera, având în vedere că suntem singurul obiect care se mişcă, în afară de şerpi şi de iepuri, pe o rază de cel puţin opt kilometri.

Rover-ul trecu de pe solul din ardezie pe unul mai moale şi reducerea bruscă a zgomotului fu o asemenea uşurare faţă de vacarmul de până atunci, încât li se păru că seamănă cu muzica unui evartet de coarde.

Valerie spuse:

— La naiba! M-am conectat numai ca să verific ceea ce ştiam deja. N-am crezut că încă se mai aflau acolo şi că sechestrau satelitul şi în a treia zi. Am fost convinsă că nu urmăresc şi semnalele care vin.

— Trei zile?

— Da, probabil că au început căutarea sâmbătă, înainte de răsăritul soarelui, imediat după ce s-a oprit furtuna şi s-a înseninat. O, Doamne, ne vor chiar mai mult decât credeam!

— În ce zi suntem? întrebă el, stânjenit.

— Luni.

— Eram sigur că e duminică.

— Ai fost inconştient mai multă vreme decât ţi-ai închipuit. De vineri după-amiază.

Chiar dacă noaptea trecută, leşinul se transformase într-un somn liniştit, îşi pierduse cunoştinţa timp de patruzeci şi opt până la şaizeci de ore. Fiind întotdeauna atât de stăpân pe sine, vestea că delirase atâta vreme îl copleşi.

Îşi aminti unele mărturisiri pe care le făcuse când nu fusese în deplinătatea facultăţilor mentale. Se întrebă ce îi mai spusese fără să-şi dea seama.

Uitându-se din nou spre cer, Valerie zise:

— Îi *urăsc* pe ticăloşii aia!

— Cine sunt? întrebă el, nu pentru prima dată.

— Nu trebuie să ştii, îi răspunse ea, ca şi până atunci. Dacă afli eşti un om mort.

— Se pare că deja e foarte posibil să fiu un om mort. Şi chiar că nu vreau să mă ucidă fără să ştiu cine sunt ei.

Valerie reflectă asupra cuvintelor lui în timp ce acceleră urcând un deal, de această dată unul mult mai înalt.

— OK. Ai dreptate. Dar mai târziu. Acum trebuie să mă concentrez ca să ieşim din rahatul asta.

— Există vreo şansă de scăpare?

— Foarte redusă – dar există.

— Credeam că, folosindu-se de satelit, ne pot repera în orice clipă.

— Într-adevăr. Dar cel mai apropiat loc de unde îşi pot aduce oamenii probabil că este în Vegas, adică la o sută

şaizeci de kilometri de aici, poate chiar la o sută şaptezeci şi cinci. Atât am reuşit să merg vineri noapte, înainte să constat că drumul îţi făcea mult prea rău. Până când vor reuşi să-şi adune o echipă şi să zboare încoace mai avem două ore sau două ore şi jumătate.

— Ca să facem ce?

— Să ne pierdem din nou, zise ea, oarecum nerăbdătoare.

— Cum să scăpăm de ei dacă ne urmăresc din spaţiu, pentru numele lui Dumnezeu? insistă Spencer.

— Hm, *asta* sună a paranoia.

— Nu e paranoia, asta este ceea ce *fac* ei.

— Ştiu. Dar sună ca o nebunie, nu? Valerie îl imită pe Goofy, personajul din desenele animate ale lui Disney. Ne urmăresc din spaţiu, oameni mici şi caraghioşi cu pălării ascuţite, cu arme laser; ne vor fura femeile, ne vor distruge planeta.

În spatele lor, Rocky pufni uşor, intrigat de glasul lui Goofy.

Ea renunţă la vocea comică.

— Ne aflăm în vremuri de restrişte? Dumnezeule din Ceruri, dar mereu a fost aşa!

În timp ce traversau vârful dealului, punând din nou la grea încercare amortizoarele, Spencer spuse:

— Acum cred că te cunosc, iar în momentul imediat următor nu mai ştiu nimic despre tine.

— Bine. Asta te ţine treaz. Trebuie să avem mintea limpede.

— Dintr-o dată totul ţi se pare comic.

— O, uneori nu sunt în stare să *găsesc* nimic suficient de amuzant. Dar trăim în parcul de distracţii al lui

Dumnezeu. La un anumit nivel, totul devine comic, chiar şi sângele sau moartea. Nu crezi?

— Nu. Nu cred.

— Atunci cum rezişti? întrebă ea, foarte serioasă.

— Nu mi-e prea uşor.

Creasta lată a dealului deveni mai accidentată decât înainte. Valerie nu ridică piciorul de pe acceleraţie şi Rover-ul sfărâmă totul în calea lui.

Spencer insistă:

— Cum o să scăpăm dacă ne urmăresc din spaţiu?

— O să-i păcălim.

— Cum?

— Cu vreo mutare inteligentă.

— De exemplu?

— Încă nu ştiu.

El nu se dădu bătut:

— Când o să ştii?

— Sper că înainte să se fi terminat cele două ore. Se încruntă la indicatorul de kilometraj. Am parcurs deja zece kilometri.

— Mie mi s-au părut o sută. Prea multe zdruncinături... O să-mi revină durerea de cap.

Pe partea cealaltă, dealul nu cobora abrupt, ci într-o curbă lungă, acoperită cu iarbă înaltă, la fel de uscată, de decolorată şi de translucidă ca aripioarele efemeridelor. Jos se zăreau două benzi de asfalt care se întindeau spre est şi spre vest.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Autostrada Federală 93.

— Ai ştiut că e aici! Cum ai aflat?

— Ori am studiat o hartă în timp ce tu zăceai, ori sunt paranormală.

— Probabil ambele, murmură el, năucit de-a dreptul.

Din cauza faptului că de la o mie cinci sute de metri înălţime imaginea nu furniza o rezoluţie satisfăcătoare pentru a se distinge ohicctele de mărimea unei maşini la nivelul solului, Roy ceru ca sistemul să se focalizeze la trei sute de metri deasupra pământului.

Operaţiunea solicitată necesita mai multe prelucrări grafice decât în mod obişnuit. Procesarea suplimentară a transmisiei continue de la Earthguard acapară atât de mult spaţiu din memoria computerului, încât celelalte activităţi fură stopate pentru a elibera Cray-ul în acest scop. Altfel s-ar fi întârziat în plus proiecţia imaginii primite pe ecranul Centrului de Control.

Se scurse mai puţin de un minut înainte ca glasul calm, aproape şoptit, al femeii să rostească uşor prin difuzoare:

— Vehiculul suspect reperat.

Ken Hyckman se năpusti de lângă consola de control printre cele două şiruri de calculatoare la care lucrau operatori. După câteva secunde se întoarse, entuziasmat ca un copil.

— Am prins-o!...

— Încă nu ştim sigur, zise precaut Roy.

— O, ba am prins-o, spuse Hyckman emoţionat, răsucindu-se pentru a se uita la ecranul de pe perete. Ce vehicul ar mai putea fi acolo, mişcându-se, în aceeaşi zonă din care cineva a încercat să se conecteze la satelit?

— Un cercetător ştiinţific de la APM.

— Gonind în felul asta?

— Poate numai cercetând împrejurimile.

— Merge cu o viteză *mare* prin deşert.

— Păi, nu cred că există limită de viteză pe acolo.

— O coincidenţă prea mare, insistă Hyckman. Ea este!

— Vom vedea.

Unduindu-se de la dreapta spre stânga, imaginea de pe ecran se modifică. Noul peisaj se deplasă, se estompă, se deplasă, se limpezi, apoi iar se deplasă şi iar se mări – până când putură să privească solul de la o înălţime de trei sute de metri.

Un vehicul a cărui marcă era imposibil de identificat, însă evident de teren, gonea pe solul accidentat. Văzut de la o asemenea altitudine, obiectul părea minuscul şi trist.

— Măreşte la o sută cincizeci de metri, ordonă Roy.

— Imediat va apărea imaginea mărită.

După câteva clipe, ecranul se undui iar de la dreapta spre stânga. Imaginea se estompă, se deplasă, apoi se estompă din nou şi în final se limpezi.

Earthguard 3 nu se afla exact deasupra obiectului urmărit, ci pe o orbită geosincronă la nord-estul lui. De aceea ţinta era văzută dintr-un anumit unghi şi imaginea necesita prelucrări automate suplimentare, pentru a elimina distorsiunile cauzate de perspectivă. Însă rezulta o poză care includea nu numai formele dreptunghiulare ale capotei şi ale acoperişului, ci şi o vedere din partea laterală a vehiculului.

Deşi imaginea mai prezenta încă distorsiuni, Roy reuşi să întrezărească nişte umbre mişcătoare prin ceea ce

părea a fi fereastra şoferului, cu toate că aceasta strălucea puternic, reflectând razele soarelui.

În timp ce vehiculul suspect ajunse în vârful dealului şi începu să coboare o pantă lungă, Roy cercetă cu atenţie geamurile din faţă şi se întrebă dacă de partea cealaltă a sticlei fumurii se afla femeia pe care se aşteptau să o descopere. O găsiseră într-adevăr, în cele din urmă?

Ţinta se apropie de o autostradă.

— Ce drum este acela? se interesă Roy. Dă-ne o vedere de ansamblu, haide s-o identificăm. Repede!

Hyckman apăsă o tastă de pe consolă şi vorbi într-un microfon.

Pe perete, în vreme ce suspecţii coteau spre est pe autostrada cu două benzi, o vedere de ansamblu multicoloră identifică vreo câteva repere topografice – printre care şi Autostrada Federală 93.

Fiindcă Valerie nu şovăi când o luă spre est pe autostradă, Spencer întrebă:

— De ce nu spre vest?

— Pentru că spre vest nu se află decât teritoriul arid al Nevadei. Până la primul oraş sunt vreo trei sute de kilometri. I se spune Warm Springs[14], dar e atât de mic, încât ar putea fi denumit Warm *Spit*[15]. Nu putem sub nici o formă să ajungem atât de departe. Ei ar avea la dispoziţie o sută de locuri în care să ne atace şi nimeni n-ar şti ce s-a întâmplat. Am dispărea doar de pe faţa pământului.

---

14 Izvoare Fierbinţi (n. tr.).

15 Scuipat Fierbinte (n. tr.).

— Deci spre ce ne îndreptăm?

— Mai avem câţiva kilometri până la Caliente, şi cincisprezece până la Panaca...

— Nici astea nu sună a oraşe.

— Apoi vom trece graniţa spre Utah. Modena, Newcastle – nu sunt chiar oraşe cu o activitate prea intensă. Dar după Newcastle vine Cedar City.

— Prea mult timp...

— Are vreo paisprezece mii de locuitori. Adică îndeajuns de mare, încât să avem o şansă să scăpăm de urmăritori, să abandonăm Rover-ul şi să ne facem rost de altă maşină.

De-a lungul celor două benzi de asfalt existau destule porţiuni denivelate şi zgrunţuroase sau gropi neastupate. Spre ambele acostamente pavajul se deteriorase. Deşi drumul devenise o adevărată cursă cu obstacole, Rover-ul nu părea să aibă probleme; în schimb, Spencer – după călătoria plină de hurducături prin deşert – şi-ar fi dorit ca maşina să fi fost dotată cu suspensii şi amortizoare de şoc suplimentare.

Indiferentă la starea şoselei, Valerie ţinea pedala apăsată, menţinând o viteză istovitoare, dacă nu chiar nechibzuită.

— Sper ca în curând asfaltul să devină mai neted, zise el.

— Judecând după hartă, probabil că o să fie şi mai rău după Panaca. De acolo până în Cedar City nu mai sunt decât drumuri locale.

— Şi cât mai e până în Cedar City?

— Aproape două sute de kilometri, spuse ea simplu, de parcă nu i-ar fi dat o veste proastă.

Spencer rămase cu gura căscată, stupefiat.

— Cred că glumeşti. Chiar dacă ne-ar surâde norocul, pe un drum ca asta – sau şi mai prost – avem nevoie de două ore ca să ajungem acolo.

— Mergem cu o sută zece kilometri la oră.

— Mie mi se par două sute zece! Glasul îi tremură violent în timp ce roţile săltară pe o porţiune de pavaj construită parcă din bârne.

— Sper că nu ai hemoroizi.

— N-o să fii în stare să menţii tot timpul o asemenea viteză. O să intrăm în Cedar City cu echipa de atac în spatele nostru.

Ea ridică din umeri.

— Păi, pot pune pariu că oamenii de acolo abia aşteaptă să se distreze puţin. A trecut cam multişor de la ultimul Festival de Vară Shakespeare.

La cererea lui Roy, imaginea se mări mai mult, permiţându-le supravegherea ţintei ca şi cum s-ar fi aflat la şaizeci de metri deasupra ei. Prelucrările computerizate deveneau din ce în ce mai dificile pe măsură ce factorul de mărire creştea – dar, din fericire, capacitatea de calcul a unităţii logice era suficient de ridicată pentru a evita întârzierile cauzate de procesare.

Scara de reprezentare de pe ecran crescuse mult mai mult decât înainte şi ţinta câştiga lăţime, iar marginea din dreapta acesteia dispăru. Dar reapăru la stânga, în timp ce Earthguard proiectă un nou segment de teritoriu care se întindea imediat la estul celui delimitat de traiectoria vehiculului.

Maşina se grăbea spre est şi nu spre sud, ca înainte, aşa că se putea zări o parte a parbrizului, un amestec de umbre şi reflexii nle razelor de soare.

Modelul ţintei identificat ca unul dintre ultimele modele de Range Rover.

Roy Miro se uită la ecranul de pe perete încercând să-şi dea seama dacă în vehiculul suspect se afla cel puţin femeia, dacă nu şi bărbatul cu cicatrice.

Din când în când, se distingeau nişte figuri întunecate în interiorul maşinii, dar nu reuşi să le identifice. Nu fu în stare să-şi dea seama nici măcar câte persoane se găseau în hârbul acela nenorocit, darămite ce sex aveau...

Încă o mărire a imaginii ar fi necesitat prelucrări îndelungi, care le-ar fi răpit un timp preţios. Până când ar fi obţinut o vedere mai detaliată a interiorului maşinii, şoferul ar fi putut să ajungă – şi să se piardă – în cel puţin şase oraşe mari.

Dacă ar fi cerut oameni şi echipament pentru a opri Range Rover-ul, iar ocupanţii s-ar fi dovedit a fi inocenţi, ar fi ratat orice şansă de a pune mâna pe femeie. Ea n-ar mai fi fost nevoită să-şi ia măsuri de prevedere şi ar fi putut să dispară în Arizona sau să ne întoarcă în California.

Viteza ţintei este de o sută cincisprezece kilometri la oră.

Pentru a justifica urmărirea Rover-ului, ar fi trebuit să se bazeze pe o mulţime de presupuneri şi pe prea puţine dovezi. Că Spencer Grant supravieţuise în timp ce Explorer-ul fusese purtat de torentul învolburat. Că reuşise cumva să o contacteze pe femeie. Că ea îşi dăduse întâlnire cu el în deşert şi că plecaseră împreună cu maşina. Că fugara, realizând că Agenţia s-ar fi putut folosi de sateliţi pentru a o

repera, se oprise sâmbătă dimineaţă înainte ca stratul de nori să se împrăştie. Că în această zi, ea renunţase la orice precauţiune şi încercase să se conecteze la sateliţii disponibili pentru a afla dacă o mai căuta cineva şi că, fiind surprinsă de programul de protecţie, fugise să-şi salveze viaţa, numai cu câteva minute în urmă.

O problemă cu atâtea necunoscute îl tulbura teribil pe Roy.

Viteza ţintei este de o sută optsprezece kilometri la oră.

— Prea mare pentru şoselele de acolo, zise Ken Hyckman. E ea, şi e speriată.

Sâmbătă şi duminică, Earthguard descoperise două sute şaisprezece vehicule suspecte în zona cercetată, majoritatea călătorind în week end. Şoferii şi pasagerii ieşiseră până la urmă din maşini şi, studiaţi din satelit sau din elicopter, se dovediseră a nu fi nici Grant, nici femeia. Aceasta ar fi putut reprezenta a două sute şaptesprezecea alarmă falsă.

Viteza ţintei este de o sută douăzeci kilometri la oră.

Pe de altă parte, vehiculul supravegheat în acel moment părea cel mai suspect din ultimele două zile de cercetări.

Şi încă de vineri după-amiază din Flagstaff, Arizona, forţa lui Kevorkian îl însoţea. Îl adusese în faţa Evei şi îi schimbase viaţa. Trebuia să aibă încredere în ea, să fie convins că îi va îndruma paşii pe calea cea bună.

Închise ochii, respiră adânc de câteva ori şi spuse:

— Haideţi să formăm o echipă şi să mergem după ei.

— Da! zise Ken Hyckman, dând cu pumnul în aer, exprimându-şi astfel entuziasmul copilăresc şi enervant.

— Doisprezece oameni şi aparatură completă de atac, reluă Roy. Plecarea în cincisprezece minute sau chiar mai puţin. Aranjaţi decolarea de pe acoperiş, ca să nu mai pierdem timp. Două elicoptere mari, ultimul tip.

— Le ai, îi promise Hyckman.

— Asiguraţi-vă că sunt în stare să o lichideze pe femeie fără nici un avertisment.

— Bineînţeles.

— Cu mare prudenţă.

Hyckman dădu afirmativ din cap.

— Nu-i acorda nici o şansă – *nici cea mai mică şansă*. Dar pe Grant trebuie să-l prindem viu, să-l interogăm şi să aflăm cum s-a amestecat în toate astea, în slujba cui se află ticălosul.

— Pentru a putea să îi urmărim câtă vreme o să fiţi pe teren, zise Hyckman, trebuie să modificăm programul lui Earthguard şi să-i modificăm şi orbita, astfel încât să rămână aţintit pe Rover.

— Aşa să faceţi, spuse Roy.

Capitolul XII

În acea dimineaţă de luni, din februarie, căpitanul Harris Descoteaux din Departamentul de Poliţie a Los Angelesului n-ar fi fost surprins să afle că murise de vinerea trecută şi că de atunci se găsea în Iad. Acţiunile puse pe seama lui ar fi ocupat timpul şi ar fi consumat energia multor demoni inteligenţi şi meticuloşi.

Vineri noapte, la 23,30, în vreme ce făcea dragoste cu soţia sa, Jessica, iar fiicele lor – Willa şi Ondine – dormeau sau se uitau la televizor într-una dintre celelalte încăperi, un echipaj al FBI-ului, dotat cu arme speciale, asociat în această operaţiune cu Agenţia de Luptă Antidrog, i-a atacat locuinţa situată pe o stradă liniştită din Burbank. Asaltul a fost executat cu o desfăşurare neîndurătoare de forţe şi cu un elan demn de orice pluton al Marinei Statelor Unite angajat în toate bătăliile purtate de-a lungul istoriei ţării.

De pretutindeni, cu o sincronizare pe care ar fi invidiat-o şi cel mai priceput dirijor de orchestră, grenadele de cauciuc fură lansate prin geamuri. Zgomotul îi dezorientă instantaneu pe Harris, Jessica şi pe fiicele lor, diminuându-le în acelaşi timp viteza reacţiilor.

În vreme ce bibelourile de porţelan se răsturnau şi tablourile se clătinau pe pereţi sub efectul undei de şoc, uşile din spate şi din faţă cedară. Bărbaţi înarmaţi până în dinţi, cu căşti negre şi veste antiglonţ năvăliră în reşedinţa lui Descoteaux şi se împrăştiară ca valul Zilei de Apoi prin camere.

Cu o clipă mai devreme, sub lumina chihlimbarie a veiozei, Descoteaux se desfătase în braţele soţiei sale alunecând uşor înainte şi înapoi spre limita dulce a beatitudinii. În următorul moment, pasiunea se transformase în teroare, iar el se împleticea în jur sub lumina enervant de *întunecată* a veiozei, gol şi dezorientat. Picioarele îi tremurau, genunchii i se înmuiaseră şi camera părea să se învârtească asemenea unui butoi gigantic dintr-un parc de distracţii.

Deşi urechile îi ţiuiau, auzi ţipetele unor bărbaţi venind din toate părţile: „FBI! FBI! FBI!” Glasurile bubuitoare nu îl liniştiră deloc. Ameţit din cauza grenadei de cauciuc, nici nu mai ştia ce înseamnă aceste iniţiale.

Îşi aminti de obiectul din noptieră. Revolverul. Încărcat.

Habar n-avea cum se deschide un sertar. Dintr-o dată treaba asta părea să necesite o inteligenţă superumană, o dexteritate de jongler.

Apoi dormitorul se umplu cu bărbaţi la fel de solizi ca jucătorii profesionişti de fotbal american, care zbierau toţi deodată.

Îl obligară pe Harris să se trântească la pământ cu faţa în jos şi vii mâinile la ceafă.

Mintea i se limpezi. Îşi aminti ce înseamnă FBI. Teroarea şi buimăceala nu i se evaporară, dar se diminuară până deveniră frică şi derută.

Un elicopter vuia deasupra casei. Razele reflectoarelor măturau curtea. Printre zgomotele infernale de motoare, Harris auzi ceva ce-i îngheţă sângele în vene: strigătele fiicelor lui în clipa în care uşile camerelor fură izbite de perete.

Nu-i veni să creadă, când, în timp ce el stătea cu faţa la podea, o ridicară pe Jessica din pat. Femeia era la fel de goală ca şi el. O împinseră într-un colţ şi biata de ea se acoperi cu mâinile, în vreme ce agenţii se uitară sub saltea căutând arme. După o eternitate, îi aruncară o pătură, iar Jessica se înfăşură în grabă.

Lui Harris i se permise până la urmă să se aşeze pe marginea patului, încă gol şi arzând de umilinţă. I se prezentă un mandat de percheziţie şi îşi văzu, cu uimire, numele şi adresa scrise pe el. Bănui în continuare că totuşi greşiseră casa. Le explică faptul că era căpitan în DPLA, dar ei o ştiau deja prea bine.

Într-un târziu, lui Harris i se permise să se îmbrace într-un trening cenuşiu. El şi Jessica fură duşi în camera de zi.

Ondine şi Willa se ghemuiseră pe sofa, îmbrăţişându-se strâns pentru a se încuraja una pe cealaltă. Fetele încercară să fugă spre părinţii lor, dar câţiva ofiţeri le opriră, obligându-le să rămână pe loc. Ondine avea treisprezece ani, iar Willa paisprezece. Amândouă moşteniseră frumuseţea mamei lor. Ondine se îmbrăcase pentru culcare într-un tricou imprimat cu figura unui

cântăreţ de rap, iar Willa într-o pijama cu pantaloni scurţi, plus nişte şosete galbene până la genunchi.

Câţiva ofiţeri se uitau la fete cu o privire la care nu aveau nici un drept. Harris îi rugă să le lase să se îmbrace în rochii, dar nimeni nu-l luă în seamă. În timp ce Jessica era condusă spre un fotoliu, Harris, flancat de doi bărbaţi, fu împins afară din cameră.

Când le ceru încă o dată să le lase pe fete să se îmbrace în rochii şi din nou îl ignorară, el se eliberă brutal de escortă, indignat. Dar imediat îl loviră în stomac cu patul unei arme, îl îmbrânciră şi îi puseră cătuşe.

În garaj, un om care se recomandă ca fiind „agentul Gurland” se afla la bancul de lucru examinând o sută de kilograme de cocaină învelite în plastic, în valoare de milioane de dolari. Harris privi neîncrezător, înfiorat, când i se spuse că drogurile fuseseră găsite chiar acolo.

— Sunt nevinovat. Sunt poliţist. E o înscenare. Asta-i o nebunie!

Gurland îi citi nepăsător drepturile.

Pe Harris îl înfurie indiferenţa cu care îi tratau afirmaţiile. Mânia şi frustrarea sa îi determinară pe ofiţeri să-l îmbrâncească şi mai tare în drumul spre maşina parcată lângă bordură. Vecinii de vizavi ieşiseră în grădini şi pe verande, curioşi.

Se pomeni dus la o închisoare federală. Acolo îi îngăduiră să-şi sune avocatul, pe fratele lui, Darius.

Din cauza meseriei sale de poliţist, ar fi fost pus în primejdie într-o celulă cu alţi delincvenţi, de aceea se aştepta să fie închis separat, într-o carceră. Dar se trezi într-o încăpere unde se mai aflau încă şase oameni care

aşteptau să fie judecaţi pentru transport ilegal de droguri şi asasinarea cu o secure a unui şef de poliţie.

Toţi susţineau că fuseseră deferiţi justiţiei pe baza unor dovezi false. Deşi câţiva aduceau *evident* a infractori, căpitanul, spre uimirea sa, le dădu crezare unora.

La ora 2,30 noaptea, aşezat în faţa lui Harris la o masă acoperită cu o folie din plastic zgâriată, în camera rezervată întâlnirilor cu avocaţii, Darius spuse:

— E o aiureală totală, miroase de la distanţă, *pute* de-a dreptul. Eşti cel mai cinstit om pe care l-am cunoscut vreodată, corect încă de pe vremea când eram copii. Mie, ca frate, mi-a fost *al dracu'* de greu să ţin pasul cu tine. Eşti un adevărat *sfânt*, asta eşti! Cine susţine că faci afaceri cu cocaină sau e tâmpit, sau e mincinos. Crede-mă, nu te îngrijora din pricina asta nici un minut, nici o secundă ori o nanosecundă. Ai un trecut exemplar, fără pată, ai dosarul unui sfânt binecuvântat. O să obţinem o cauţiune mică şi până la urmă o să-i convingem că e un complot sau o greşeală. Ascultă, îţi jur că n-o să fie nici un proces, îţi jur pe mormântul mamei!

Darius avea cu cinci ani mai puţin decât Harris, dar semănau atât de mult, încât puteau fi luaţi drept gemeni. Era la fel de priceput pe cât de energic, un bun avocat criminalist. Dacă Darius spunea că nu există nici un motiv de îngrijorare, atunci trebuia să-l creadă.

— Ascultă, dacă este un complot, zise Darius, cine se află în spatele lui? Ce rahat ambulant ar fi putut face aşa ceva? Ce duşmani ai?

— Nu ştiu. Adică nici unul care să fie capabil de asta.

— E o aiureală totală. Or să se târască în genunchi să-ţi ceară scuze, ticăloşii, tâmpiţii, scârboşenii ignorante. Asta *mă arde*. Până şi sfinţii au duşmani, Harris.

— Nu-mi pot da seama, insistă Harris.

— Poate că *în special* sfinţii îşi fac duşmani...

Cam opt ore mai târziu, sâmbătă dimineaţă pe la 10, cu fratele său alături, Harris fu adus în faţa judecătorului. Procurorul federal propuse o cauţiune de zece milioane de dolari; Darius ceru ca Harris să fie eliberat pe încredere. În cele din urmă, cauţiunea fu fixată la cinci sute de mii de dolari şi Darius o consideră acceptabilă, pentru că lui Harris i se îngăduia să achite pe loc numai zece la sută şi să garanteze pentru restul.

Harris şi Jessica deţineau şaptezeci şi trei de mii de dolari în acţiuni şi conturi bancare. Deoarece Harris nu intenţiona să dispară până la proces, ei puteau să-şi recupereze banii după aceea.

Situaţia nu era chiar roză. Dar înainte de a proceda la construirea unei apărări şi de a face demersurile legale pentru suspendarea acuzaţiilor, trebuia ca Harris să-şi redobândească libertatea şi să scape de pericolul extraordinar în care s-ar fi găsit, ca de altfel orice ofiţer de poliţie, în închisoare. Se părea că lucrurile o apucaseră pe calea cea bună.

Şapte ore mai târziu, Harris fu dus de la celulă în camera rezervată întâlnirilor dintre avocaţi şi clienţi, unde Darius îl aştepta, dar cu veşti proaste. FBI-ul convinsese un judecător că existau suficiente dovezi pentru a conchide că locuinţa lui Descoteaux fusese folosită în scopuri ilegale, iar acesta permisese confiscarea imediată a proprietăţii. FBI-ul

şi ALA obţinuseră dreptul de a sechestra casa împreună cu tot ce se afla în ea.

Pentru a proteja interesele guvernamentale, ofiţerii federali le evacuaseră pe Jessica, Willa şi Ondine, permiţându-le să-şi împacheteze numai câteva haine. Încuietorile fuseseră schimbate. Cel puţin deocamdată, proprietatea era păzită de gardieni.

Darius continuă:

— Asta e o prostie. Bine, poate că din punct de vedere teoretic nu violează recenta decizie a Curţii Supreme în favoarea confiscării, dar în mod sigur îi violează *spiritul.* În primul rând, legea stipulează că mai întâi trebuie să fie înaintată proprietarului o înştiinţare prin care să-şi anunţe intenţiile.

— Intenţiile? făcu Harris uimit.

— Bineînţeles, pot afirma că au înmânat înştiinţarea o dată cu ordinul de evacuare. Dar legea spune clar că trebuie să existe un interval decent între înştiinţare şi ordinul de evacuare.

Harris tot nu înţelegea:

— Le-au evacuat pe Jessica şi pe fete?

— Nu-ţi face griji pentru ele. S-au mutat cu Bonnie şi cu mine. Sunt bine.

— Cum au putut să le evacueze?

— Până când Curtea Supremă nu modifică şi celelalte aspecte ale legilor privind confiscarea bunurilor – dacă se va întâmpla vreodată aşa ceva – evacuarea poate avea loc înainte de prima audiere, ceea ce e nedrept. Nedrept? O, Doamne, este chiar mai rău, e tiranic. Dar cel puţin acum poţi obţine audierea, care până nu de mult era facultativă. O să apari în faţa unui judecător, în maximum zece zile, şi

el îţi va asculta argumentele pe care le vei aduce împotriva confiscării.

— E casa mea.

— Acesta nu-i un argument. Vom găsi noi destule.

— Dar este casa mea.

— Trebuie să-ţi spun, audierea nu contează prea mult. Agenţii federali se vor folosi de orice mijloace pentru a se asigura că o să apari în faţa unui judecător care sprijină legile cu privire la confiscare. Voi încerca să evit acest lucru, să te trimit la unul care încă îşi mai aminteşte că ar trebui să trăim într-o democraţie. Dar realitatea este că, în nouăzeci şi nouă la sută dintre cazuri, agenţii federali obţin judecătorul pe care îl doresc. Vom avea audierea, dar legile vor fi aproape sigur în favoarea confiscării, deci împotriva noastră.

Harris nu putea crede că este adevărat ceea ce aude. Clătinând din cap, el spuse:

— Nu au cum să-mi dea familia afară din casă. Încă n-am fost găsit vinovat.

— Eşti poliţist. Trebuie să ştii cum funcţionează legea confiscării. S-a promulgat încă de acum zece ani şi devine pe zi ce trece tot mai drastică.

— Sunt poliţist, da, dar nu şi procuror. Eu îi prind pe infractori şi Procuratura districtuală decide sub incidenţa căror legi intră.

— Atunci, va fi o lecţie cam dură. Vezi... Ca să-ţi pierzi proprietatea, conform legilor în vigoare, nu e nevoie să fii condamnat.

— Au dreptul să-mi confişte proprietatea chiar dacă sunt găsit nevinovat? bâigui Harris, convins că trăieşte un coşmar dintr-o povestire de Kafka pe care o citise în liceu.

— Harris, ascultă-mă cu foarte mare atenţie. Uită de condamnare sau achitare. *Ei pot să-ţi confişte proprietate şi nici măcar să nu te acuze de vreo infracţiune*. Fără să-ţi intenteze nici un proces. Bineînţeles, deja ai fost *acuzat*, şi asta le măreşte puterea.

— Stai puţin. Cum se poate întâmpla aşa ceva?

— Dacă există vreo dovadă că proprietatea ta a fost folosită pentru vreun scop ilegal, *chiar dacă tu nu eşti în cunoştinţă de cauză*, atunci este un motiv suficient pentru a ţi-o confisca. Nu-i aşa că-i o chestie drăguţă? Chit că nu eşti implicat în afacere, tot îţi pierzi proprietatea.

— Nu, vreau să spun, cum de se poate întâmpla aşa ceva în America?

— Războiul împotriva drogurilor. De aceea s-au făcut legile astea. Ca să-i învingi pe traficanţii de droguri, trebuie să-i distrugi complet.

Darius se îmblânzise mai tare decât la prima întâlnire, cea avută de dimineaţă. Firea sa energică se manifesta nu prin fluxul interminabil de cuvinte, ca de obicei, ci prin neastâmpărul său.

Pe Harris îl alarmară la fel de mult atât schimbarea petrecută cu fratele său, cât şi vorbele rostite de el.

— Dar dovada aceasta, cocaina, a fost *pusă* acolo.

— Tu ştii asta, eu ştiu asta. Dar trebuie să o dovedeşti în faţa Curţii înainte de a ţi se confisca bunurile.

— Vrei să spui că sunt vinovat până când demonstrez că sunt nevinovat?...

— Aşa se aplică legile privind confiscarea. Dar cel puţin tu ai fost acuzat de o infracţiune. Ai o şansă în faţa Curţii. Dacă îţi dovedeşti nevinovăţia la proces, atunci

dovedeşti indirect că şi confiscarea a fost nejustificată. Şi sper din toată inima că nu vor renunţa la acuzaţii.

Harris clipi uimit.

— Speri să *nu* renunţe la acuzaţii?

— Dacă renunţă, nu va mai avea loc nici un proces. Atunci singura şansă să-ţi recapeţi casa ar mai fi la audierea care va urma.

— *Singura* şansă? La audierea aia aranjată?

— Nu chiar aranjată. Doar că o să fii în faţa judecătorului lor.

— Care-i diferenţa?

Darius dădu din cap, obosit.

— Nu prea mare. O dată ce la acea audiere se va aproba confiscarea, dacă nu ai nici un proces în care să-ţi dovedeşti nevinovăţia, trebuie să dai în judecată FBI-ul şi ALA pentru a-ţi recupera proprietatea. Şi asta e o bătălie grea. Avocaţii guvernului vor încerca în repetate rânduri amânarea dezbaterilor – până când vor obţine o Curte favorabilă lor. Chiar dacă găseşti un juriu sau câţiva judecători care să-ţi înapoieze averea, guvernul tot va face apel după apel ca să te descurajeze.

— Dar dacă renunţă la acuzaţiile împotriva mea, atunci cum e posibil să nu-mi restituie casa?

Înţelesese explicaţiile fratelui său. Doar că nu pricepea logica sau justeţea lor.

— După cum ţi-am mai zis, continuă răbdător Darius, *tot* ceea ce au de făcut este să dovedească faptul că locuinţa ta a fost folosită în scopuri ilegale. Nu că tu sau vreun alt membru al familiei tale a fost implicat în această activitate.

— Dar atunci cine a ascuns cocaina acolo? îmi închipui că trebuie să spună...

Darius oftă.

— Nu e nevoie să dea nici un nume.

Uimit, acceptând fără nici o tragere de inimă şi ultima monstruozitate, Harris zise:

— Pot să obţină casa mea susţinând numai că se distribuiau droguri de acolo – dar nu sunt obligaţi să dea numele nici unui suspect?

— Atâta vreme cât au destule probe, da.

— Dar a fost o înscenare!

— După cum ţi-am explicat, trebuie să o dovedeşti în faţa justiţiei.

— Dar dacă nu mă acuză de nimic, poate că n-o să mai ajung *în faţa* Curţii.

— Exact. Darius zâmbi amar. Acum îţi dai seama de ce sper că nu vor renunţa la acuzaţii. Acum înţelegi legile.

— Legi? zise Harris. Astea nu sunt legi. E o *nebunie!*

Simţea nevoia să facă mişcare, să-şi descarce energia care dintr-o dată îl sufoca. Mânia şi frustrarea sa ajunseseră atât de puternice, încât genunchii i se înmuiară când încercă să se scoale de pe scaun. Pe jumătate ridicat, fu nevoit să se aşeze la loc, de parcă l-ar fi lovit din nou o grenadă de cauciuc.

— Ţi-e rău? se îngrijoră Darius.

— Dar legile astea au fost făcute pentru a lovi în marii traficanţi de droguri, în gangsteri, în Mafie...

— Sigur. Oameni care şi-ar putea vinde proprietăţile şi s-o întindă din ţară înainte de proces. Aceasta a fost intenţia iniţială când au promulgat legea. Dar acum există vreo două sute de infracţiuni federale, nu neapărat legate

de traficul cu droguri, care permit confiscarea proprietăţilor fără nici un proces, iar anul trecut lucrul asta s-a întâmplat de cincizeci de mii de ori.

— Cincizeci de mii!

— A ajuns o adevărată sursă de venituri pentru lupta antidrog. O dată sechestrate, optzeci la sută din valoarea bunurilor intră în contul poliţiei, iar douăzeci la sută revine procuraturii.

Tăcură brusc. Pendula de pe perete, un model învechit, ticăia încet. Sunetul amintea de cel al ceasului unei bombe, iar Harris se simţi de parcă ar fi stat într-un dispozitiv care avea să sară în aer.

Nu mai puţin furios ca înainte, ci doar stăpânindu-se mai bine, el spuse:

— Au de gând să-mi vândă casa, nu?

— Păi, cel puţin are sigiliu federal. Dacă ar fi intrat sub incidenţa legii de confiscare din California, atunci ar fi scos-o la licitaţie la zece zile după audiere. Poliţaii federali ne acordă mai mult timp.

— O vor vinde.

— Ascultă, o să facem tot posibilul să o recăpătăm până atunci...

Vocea lui Darius se stinse. Nu mai putea să-şi privească fratele în ochi. Până la urmă, el continuă:

— Şi chiar după ce îţi vor vinde bunurile, dacă reuşeşti să-ţi dovedeşti nevinovăţia, poţi să obţii despăgubiri – deşi nu întreaga valoare a celor confiscate.

— Dar pot să-mi iau rămas-bun de la locuinţa mea. Îmi vor da ei banii, dar nu şi casa înapoi. Nu mai vorbesc de cât *timp* o să-mi ia treaba asta.

— Congresul se ocupă acum cu modificarea legilor.

— Să le modifice? Nu să le elimine complet?

— Din păcate, guvernului îi plac prea mult legile astea. Chiar şi reforma propusă nu va merge prea departe, şi nici nu este prea susţinută.

— Să-mi evacueze familia, zise Harris încă nevenindu-i să creadă.

— Harris, mă simt îngrozitor. Voi face tot ce se poate, o să fiu ca un tigru, îţi jur, dar ar trebui să fiu capabil de şi *mai mult*.

Harris îşi strânse pumnii deasupra mesei.

— Nu-i vina ta, frate. Nu tu ai scris legile. O... să le facem faţă. Cumva o să reuşim noi. Cel mai important lucru acum este să plăteşti cauţiunea ca să pot ieşi de aici.

Darius îşi duse mâinile negre ca de cărbune la ochi şi le presă încetişor, de parcă ar fi încercat să-şi izgonească oboseala. Ca şi Harris de altfel, nu dormise cu o noapte în urmă.

— Asta nu se poate până poimâine. O să mă duc la bancă luni, la prima oră...

— Nu, nu. Nu trebuie să-mi dai tu banii pentru cauţiune. Îi avem. Nu ţi-a zis Jessica? Iar banca noastră este deschisă şi sâmbăta.

— Mi-a zis. Dar...

— Nu mai e deschisă acum. Dar a fost mai devreme. O, Doamne, cât mi-aş dori să ies azi!

Lăsându-şi mâinile să cadă, Darius îşi privi fratele în ochi şi, cu o strângere de inimă, îi mărturisi:

— Harris, ţi-au sechestrat şi conturile bancare.

— Dar nu pot face aşa ceva, spuse el furios, apoi glasul i se stinse. Nu-i aşa?

— Economii, cecuri, absolut totul, chiar dacă sunt într-un cont comun cu Jessica sau numai într-al ei. Le numesc profituri ilegale de pe urma drogurilor. Până şi contul special pentru Crăciun...

Harris se simţi de parcă îl lovise o măciucă în cap. O amorţeală ciudată îi cuprinse tot corpul.

— Darius, nu te pot... Nu te pot lăsa să-mi plăteşti cauţiunea. Nu cincizeci de mii. Avem şi câteva acţiuni...

— Şi acelea sunt blocate pe durata confiscării.

Harris se uită la ceas. Secundarul se învârtea în faţa lui. Sunetul care anunţa explozia bombei devenise obsedant.

Întinzându-se peste masă, Darius îşi puse mâinile peste pumnii strânşi ai lui Harris şi zise:

— Frate, îţi jur, vom trece prin toate astea împreună.

— Cu toate bunurile sub sechestru, nu ne mai rămân decât banii din poşeta Jessicăi şi cei din portofelul meu. Iisuse! Poate numai cei din poşeta ei. Portofelul meu este în sertarul noptierei; asta dacă nu s-a gândit să-l ia când le-au obligat, pe ea şi pe fete, să plece.

— Aşa că Bonnie şi cu mine vom plăti cauţiunea şi nu vreau să ne mai certăm pe tema asta.

Tic... tic... tic...

Lui Harris îi înţepenise faţa. Şi pielea i se încreţise pe ceafă. Amorţită şi rece.

Darius mai strânse încă o dată mâinile fratelui său şi apoi le dădu drumul.

Harris spuse:

— Cum vom reuşi să ne găsim vreo locuinţă dacă nu avem cu ce plăti chiria pe două luni şi garanţia?

— Veţi sta cu mine şi cu Bonnie. S-a stabilit deja.

— Dar nu ai o casă suficient de mare. Nu ai loc pentru patru inşi.

— Jessie şi fetele sunt deja la noi. Tu nu vei fi decât unul în plus. Sigur, o să ne cam înghesuim, dar o să fie bine. Nimeni nu o să se supere din cauza asta. Suntem toţi o familie. Trebuie să stăm împreună.

— Dar ar putea trece luni întregi până când o să se rezolve. Doamne, ar putea trece *ani*, nu?

Tic... tic... tic...

Mai târziu, în timp ce se pregătea să plece, Darius zise:

— Harris, vreau să te gândeşti foarte bine care ţi-ar putea fi duşmanii. Ceea ce s-a întâmplat nu a fost deloc o greşeală. A fost nevoie de un plan, de o minte inteligentă şi de relaţii. Pe undeva există un duşman puternic şi deştept, chiar dacă tu nu îţi dai seama. Gândeşte-te. Dacă ai reuşi să-mi dai nişte nume, mi-ar putea fi de folos.

Sâmbătă noapte, Harris împărţi o celulă fără ferestre, de patru paturi, cu doi aşa-zişi asasini şi cu un violator care atacase femei în zece state. Dormi iepureşte.

Duminică noapte, istovit, se cufundă într-un somn adânc. Avu nişte vise îngrozitoare. Coşmaruri în care, mai devreme sau mai târziu, apărea un ceas care ticăia întruna.

Luni se trezi în zori, nerăbdător să iasă în libertate. Nu era dispus să-i lase pe Darius şi pe Bonnie să-i achite cauţiunea. Bineînţeles că nu avea nici o intenţie să fugă de judecată. Le va înapoia banii, până la urmă. Şi claustrofobia îl chinuia teribil...

Deşi situaţia era groaznică, inimaginabilă, găsi o alinare în faptul că deja trecuse prin ce fusese mai rău. Pierduse totul – adică urma să i se confişte în curând.

Ajunsese în mocirlă dar, în ciuda bătăliei ce-l aştepta, de-acum nu mai putea decât să urce.

Aceasta se petrecea luni dimineaţă. Devreme.

În Caliente, Nevada, autostrada cotea spre nord, dar la Panaca o părăsiră intrând pe o şosea secundară care o lua către est, către graniţa cu Utah. Drumul de ţară era mai accidentat şi extrem de primitiv, amintind poate de Mezozoic, chiar dacă pâlcuri de pini şi de molizi îl mărgineau pe alocuri.

Lui Spencer totul i se părea o nebunie... Teama pe care o încerca Valerie, spaima ei că fuseseră reperaţi prin satelit. Cerul rămânea complet senin şi nimic nu-i sugera prezenţa unui monstru mecanic planând deasupra lor ca în *Războiul Stelelor*, însă îl stânjenea teribil gândul că ar putea să fi fost totuşi urmăriţi kilometri întregi.

Neţinând seama de ochii din cer şi de criminalii profesionişti, aflaţi probabil în drum spre Utah pentru a-i înhăţa, Spencer se gândea doar cu ce să-şi potolească foamea. Cele două conserve cu cârnaţi nu-i fuseseră de ajuns. Mâncă şi biscuiţii cu brânză şi bău o Coca-Cola.

În spatele scaunelor, şezând drept într-un spaţiu îngust, pe Rocky îl entuziasma în aceeaşi măsură felul în care Valerie conducea Rover-ul, pe cât îl interesau şi biscuiţii cu brânză. Rânjea, îşi clătina capul: sus, jos, sus, jos.

— Ce are câinele? întrebă ea.

— Îi place cum conduci. Simte nevoia de viteză.

— Într-adevăr? De obicei este atât de fricos...

— Abia am cunoscut şi eu această manie a vitezei.

— De ce îl sperie totul?

— A fost brutalizat înainte de a ajunge la Serviciul de Ecarisaj, de unde l-am luat eu. Nu ştiu ce trecut a avut.

— E plăcut să-l vezi că se distrează aşa de tare.

Rocky dădu entuziast din cap.

În timp ce umbrele copacilor treceau de-a lungul şoselei, Spencer spuse:

— Nu ştiu nimic nici despre trecutul tău.

În loc să-i răspundă, ea apăsă şi mai mult acceleraţia, dar Spencer insistă:

— De cine fugi? Acum sunt şi duşmanii mei. Am dreptul să ştiu.

Ea privi atent şoseaua.

— N-au nici un nume.

— Ce e, o organizaţie de asasini fanatici, ca în romanele cu Fu Manchu?

— Mai mult sau mai puţin. Devenise serioasă. Este o agenţie guvernamentală fără nume, finanţată prin deturnarea fondurilor destinate altor programe şi cu ajutorul sutelor de milioane provenite din confiscarea legală a averilor. La origine avea scopul de a acoperi acţiunile ilegale şi operaţiunile ratate ale birourilor şi agenţiilor guvernamentale, începând de la serviciile poştale şi terminând cu FBI-ul. O valvă pentru scăderea presiunii politice.

— O trupă independentă secretă?...

— Apoi, dacă vreun reporter sau altcineva descoperea vreo dovadă a unei ilegalităţi într-un caz investigat, de exemplu, de către FBI, ea nu mai putea fi folosită împotriva vreunui membru al FBI-ului. Această grupare independentă acoperă Biroul, astfel încât el să nu

mai fie nevoit să distrugă dovezi, să mituiască judecători, să intimideze martori; se ocupă de toate treburile astea murdare. Făptaşii sunt enigmatici, n-au nume. Nu există nici o dovadă că sunt angajaţi ai guvernului.

Cerul rămăsese senin, fără urmă de nori, dar ziua părea mai întunecată decât înainte.

Spencer zise:

— E atâta paranoia în ideile astea cât pentru şase filme de-ale lui Oliver Stone.

— Stone zăreşte umbra opresorilor, dar nu înţelege de unde vine, replică ea. La naiba, un agent obişnuit al FBI-ului sau al ATAF-ului nu ştie de existenţa Agenţiei. Operează la un nivel foarte înalt.

— Cât de înalt?

— Ofiţerii cu gradele cele mai mari răspund în faţa lui Thomas Summerton.

Spencer se încruntă.

— Numele acesta nu-mi spune nimic.

— Este un tip independent, foarte bogat, extrem de influent, care acordă fonduri partidelor politice. Şi la ora actuală primul adjunct al Ministrului Justiţiei.

— Al cui?

— Al împăratului din Oz – al cui crezi? spuse ea pierzându-si răbdarea. Primul Adjunct al Ministrului Justiţiei din Statele Unite!

— Cred că vrei să mă păcăleşti.

— Uită-te într-un almanah, citeşte ziarul.

— Nu vroiam să zic că mă minţi în privinţa funcţiei lui. Dar nu pot să cred că este amestecat în toată conspiraţia asta.

— Ştiu sigur. Îl cunosc pe tip. Personal.

— Înseamnă că e al doilea om din Ministerul de Justiţie. Următoarea za a lanţului este...

— Îţi îngheaţă sângele în vene, nu-i aşa?

— Vrei să spui că Ministrul Justiţiei ştie despre toate astea?

Ea clătină din cap.

— Habar n-am. Sper că nu. N-am găsit nici o dovadă. Dar nu mai sunt sigură de nimic.

În faţă, pe banda care se îndrepta către vest, o furgonetă Chevrolet gri urcă panta venind spre ei. Lui Spencer nu îi plăcu înfăţişarea acesteia. Judecând după spusele Valeriei, nu exista nici un pericol să-i ajungă în următoarele două ore. Dar s-ar fi putut înşela. Poate că gangsterii Agenţiei reuşiseră să decoleze dintr-un oraş mai apropiat decât Las Vegasul. Poate că deja existau oameni în zonă.

Ar fi vrut să-i ceară să părăsească imediat şoseaua. Ar fi fost cazul să pună cât mai mulţi copaci între ei şi răpăiala mitralierelor. Dar nu aveau unde să se ducă: nu exista nici un drum secundar în preajmă şi un şanţ lat de doi metri mărginea acostamentul îngust.

Strânse în mână pistolul SIG care zăcea în poală.

În vreme ce Chevy-ul trecea pe lângă Rover, şoferul îi privi de parcă i-ar fi recunoscut. Un tip solid. De vreo patruzeci de ani. Cu un chip rotund şi dur. Ochii i se măriră, gura i se deschise pentru a-i vorbi unui alt bărbat care se găsea în furgonetă, apoi ne îndepărtă de ei.

Spencer se răsuci pe scaun pentru a se uita după Chevy, dar, din cauza lui Rocky şi a jumătăţii de tonă de echipament, nu reuşi să vadă nimic prin lunetă. Privi în oglinda retrovizoare şi urmări cum furgonetă se făcea din

ce în ce mai mică în spatele lor. Luminile de frână nu se aprinseseră. Nu aveau de gând să se ţină după ci.

Realiză cu întârziere că privirea uimită a şoferului nu avea nimic de-a face cu faptul că-i recunoscuse. Omul fusese pur şi simplu mirat de viteza cu care rulau. Judecând după kilometraj, Valerie accelerase până la o sută treizeci şi şase de kilometri pe oră, patruzeci şi opt peste limita legală şi douăzeci şi patru, sau mai mult, faţă de cea permisă de starea şoselei.

Inima lui Spencer bătea nebuneşte. Şi nu din cauza vitezei cu care goneau.

Valerie îi întâlni din nou privirea. Evident, era conştientă de teama care-l cuprinsese.

— Te-am avertizat că n-ar fi bine să ştii cine sunt. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra drumului. Se pare că te cam deprimă, nu?

— Nu e vorba de deprimare. Mă simt ca şi cum...

— Ca şi cum cineva ţi-ar fi făcut o spălătură stomacală cu apă de la gheaţă? îi sugeră ea.

— Până şi *asta* ţi se pare comic?

— Pe undeva.

— Mie nu. Iisuse! Dacă Ministrul Justiţiei ştie, atunci următoarea za a lanţului este...

— Preşedintele Statelor Unite.

— Nu-mi dau seama ce-i mai rău: că Preşedintele şi Ministrul Justiţiei aprobă existenţa unei asemenea agenţii, sau că ea operează *fără* cunoştinţa lor. Dacă nu ştiu şi ar da din întâmplare peste ea...

— Ar fi morţi.

— Iar dacă ştiu, atunci oamenii care ne conduc ţara nu sunt cei pe care i-am votat.

— Nu pot să spun că au ajuns până la Ministrul Justiţiei. Şi n-am nici un indiciu în legătură cu amestecul Biroului Oval. Sper că ei nu ştiu. Dar...

—...nu mai eşti sigur de nimeni, îi termină el fraza.

— Nu, după câte am pătimit. La ora actuală nu mai am încredere în nimeni, cu excepţia lui Dumnezeu şi a propriei mele persoane. De fapt, nici de Dumnezeu nu mai sunt atât de sigură...

*

Jos, în încăperea acustică din beton, unde Agenţia asculta pulsul oraşului Las Vegas printr-o mulţime de urechi secrete, Roy Miro îşi lua rămas-bun de la Eve Jammer.

Nu vărsară nici o lacrimă, nu-şi manifestară nici cea mai mică tulburare că se despărţeau şi că s-ar fi putut să nu se mai întâlnească vreodată. Erau siguri că se vor revedea în curând. Pe Roy încă îl mai susţinea forţa spirituală a lui Kevorkian, simţindu-se nemuritor. În ceea ce o privea pe Eve, probabil că nu conştientizase niciodată faptul că ar putea muri, sau că nimic din ceea ce îşi dorea – de exemplu pe Roy – nu i s-ar fi oferit.

Stăteau aproape unul de celălalt. El îşi aşeză deoparte servieta pentru a-i strânge mâinile desăvârşite şi spuse:

— O să încerc să mă întorc până diseară, dar nu garantez.

— Îmi va fi dor de tine, zise ea cu o voce răguşită. Dar dacă reuşeşti, voi face un lucru de care să-ţi aminteşti totdeauna, ceva care să-mi dovedească mereu cât de tare

mă exciţi şi să mă determine să fiu şi mai nerăbdătoare să te întorci.

— Ce? Zi-mi ce ai de gând. Voi păstra imaginea în minte şi timpul va trece mai repede.

Aproape că nu-i veni să creadă cât de bine se pricepea să vorbească la fel ca un îndrăgostit. Ştiuse întotdeauna că este un romantic inocent, dar nu fusese sigur că va reuşi să se poarte cum trebuie când va găsi o femeie pe măsura lui.

— Nu vreau să-ţi spun acum, zise ea, jucăuşă. Vreau să te întrebi, să visezi. Fiindcă atunci când te vei întoarce şi vei afla, vom petrece împreună cea mai minunată noapte de până acum.

Căldura emanată de Eve devenise incredibilă. Roy nu-şi dorea ultceva decât să-şi închidă ochii şi să se topească în radiaţia ei.

O sărută pe obraz. Un săruţi delicios şi uscat.

Plecarea i se păru o agonie. În lift, în vreme ce uşile se închideau, se uită în spate.

Ea stătea cu un picior pe pământ şi cu celălalt în aer. Pe duşumeaua din beton se târa un păianjen negru.

— Iubito, nu! strigă Roy.

Ea îl privi zăpăcită.

— Un păianjen este o creatură *perfectă*, Mama Natură la apogeu. Ţese nişte pânze superbe. Este o maşină perfect proiectată pentru a omorî. Specia lui a fost aici înainte ca primul om să apară pe Pământ. Merită să trăiască în pace.

— Nu mă dau în vânt după ei, ciripi Eve, cu cel mai dulce botic pe care el îl văzuse vreodată.

— Când mă voi întoarce, vom examina împreună un specimen, sub o lupă, îi promise Roy. Vei vedea atunci cât

de perfecţi sunt, cât de solid şi de eficient funcţionează. O dată ce-ţi voi arăta cât de desăvârşită este specia arahnidelor, îţi vei schimba părerea, îi vei adora.

— Bine, zise ea în silă şi păşi cu grijă peste păianjen, evitând să-l strivească.

Plin de iubire, Roy sui cu liftul până la ultimul etaj al clădirii. Se căţără pe scara de serviciu până pe acoperiş.

Opt dintre cei doisprezece oameni din echipa de atac se îmbarcaseră deja în primul dintre cele două elicoptere identice special proiectate. Cu un vuiet de elice, aparatul se ridică în ceruri şi dispăru.

Al doilea elicopter plana în partea de nord a clădirii. Când platforma de aterizare se eliberă, aparatul coborî pentru a-i lua pe ceilalţi patru oameni, toţi îmbrăcaţi în civil, dar încărcaţi cu raniţe pline de arme şi echipament.

Roy se îmbarcă ultimul şi se aşeză în spatele cabinei. Scaunul de lângă el şi încă două din faţă rămăseseră neocupate.

În timp ce decolau, el îşi deschise servieta, înfipse cablul de transmisie în computer şi îl vârî în priza din peretele cabinei. Deconectă telefonul celular de la terminal şi îl puse pe scaunul de alături. Nu îi mai trebuia. Se folosea de sistemul de comunicaţii al elicopterului. O tastatură de telefon apăru pe ecranul monitorului. După ce o sună pe Mama, în Virginia, se identifică imediat cu numele „Pooh”, îşi dădu amprenta şi accesă Centrul de Supraveghere prin Satelit al sucursalei Agenţiei din Las Vegas.

O versiune în miniatură a imaginii de pe ecranul aflat pe peretele Centrului de Supraveghere se ivi pe monitorul lui Roy. Range Rover-ul gonea cu o viteză ameţitoare, lucru

care indica şi mai sigur prezenţa femeii la volan. Trecuse de Panaca şi se îndrepta spre graniţa cu Utah.

*

— Oricum, mai devreme sau mai târziu tot ar fi apărut ceva similar acestei Agenţii, zise ea în timp ce se apropiau de graniţa cu Utah. Insistând să facem lumea mai bună, ne apropiem de fascism.

— Nu sunt sigur că am înţeles.

Nici măcar nu era sigur că *vrea* să înţeleagă. Dar ea vorbise cu o convingere de nezdruncinat.

— Sunt atâtea legi concepute de idealişti cu viziuni competitive ale Utopiei, încât nimeni nu reuşeşte ca într-o singură zi să nu încălce din neglijenţă sau din necunoştinţă de cauză vreuna dintre ele.

— Poliţiştii sunt datori să apere zeci de mii de legi, fu de acord Spencer, mult mai multe decât ar fi în stare să reţină.

— Aşa că au tendinţa de a minimaliza sensul misiunii lor. Îşi pierd puterea de concentrare. Ai observat asta pe vremea când erai poliţist, nu?

— Sigur. Au existat de câteva ori controverse în legătură cu operaţiunile de securitate ale DPLA, având ca ţintă grupuri legale de cetăţeni.

— Pentru că grupurile respective se aflau atunci de „cealaltă” parte a unor interese. Guvernul a politizat toate aspectele vieţii, inclusiv agenţiile care apără legea, şi noi toţi suferim de pe urma acestui fapt, indiferent de opţiunile noastre politice.

— Majoritatea poliţiştilor sunt băieţi buni.

— Ştiu. Dar spune-mi un lucru: la ora actuală, poliţiştii care ajung în vârful sistemului... Sunt într-adevăr cei mai buni, sau cei care ştiu ce opinii politice să adopte, marii *pupincurişti*. Nu cumva sunt lingăi care ştiu cum să se poarte cu un senator, cu un congressman, cu un primar, cu un consilier local şi cu toţi activiştii politici?

— Poate că întotdeauna a fost aşa.

— Nu. Probabil că n-o să mai vedem niciodată pe cineva ca Elliot Ness – dar înainte existau mulţi ca el. Poliţiştii obişnuiau să-şi respecte stăpânul. Şi acum este la fel?

Spencer nu răspunse.

Valerie continuă:

— Acum poliţiştii politizaţi aranjează agenda şi alocă resursele. Şi este şi mai rău la nivel federal. Se cheltuiesc averi pentru urmărirea celor care violează legi neclare contra unor infracţiuni minore, precum pornografia, poluarea, neetichetarea produselor, hărţuirea sexuală. Să nu mă înţelegi greşit. Îmi place să văd cum lumea se eliberează de toţi bigoţii, de toate pornografiile, de poluare, de cei care vând ulei de şarpe sau de nemernicii care agresează vreo femeie. Dar în acelaşi timp avem cea mai mare rată a criminalităţii, a violurilor şi a furturilor, comparativ cu toate societăţile de până acum.

Cu cât se ambala mai mult, cu atât conducea mai repede.

Spencer se cutremura de fiecare dată când îşi muta privirea de la Valerie la şoseaua ce se năpustea spre ei. Dacă ar fi pierdut controlul, dacă ar fi derapat şi s-ar fi rostogolit de pe asfalt între molizii impunători, atunci n-ar

mai fi trebuit să-şi facă probleme că vreo echipă de asalt i-ar putea ajunge din urmă, venind din Las Vegas.

În spatele lor, Rocky era exuberant.

Ea reluă:

— Străzile nu sunt sigure. În unele locuri oamenii nu se simt în siguranţă nici la ei acasă. Agenţiile federale care protejează cetăţeanul şi-au pierdut puterea de concentrare. Şi atunci au început să facă greşeli şi a trebuit să fie apărate de scandaluri, pentru a-şi salva faţa politică – de poliţişti politicieni la fel de calificaţi ca şi cei aleşi prin vot.

— Şi atunci a apărut Agenţia Fără Nume despre care vorbeşti.

— Să cureţe murdăria şi s-o ascundă sub covor, astfel încât nici un politician să nu fie nevoit să-şi lase amprentele pe mătură, zise ea cu amărăciune.

Intrară în Utah.

Încă mai zburau deasupra suburbiilor din marginea nordică a Las Vegasului – decolaseră numai de câteva minute – când copilotul veni în spatele compartimentului rezervat pasagerilor. Aducea un telefon protejat cu un codificator încorporat, pe care îl vârî în priză şi i-l înmână lui Roy.

Receptorul se putea monta la ureche, lăsându-i astfel mâinile libere. Cabina era izolată acustic, iar căştile de dimensiunea unor farfurioare de dulceaţă aveau o asemenea fidelitate, încât Roy nu auzea nici cel mai mic zgomot de motoare sau de elice, deşi vibraţiile amândurora se simţeau prin scaun.

Gary Duvall – agentul din nordul Californiei, care fusese desemnat să se ocupe de căutarea familiei Porth – se afla la celălalt capăt al firului. Dar nu în California, ci în Denver, Colorado.

Crezuseră că bătrânii locuiau deja în San Francisco în momentul în care le murise fiica şi când nepotul venise să stea la ei. Dar această presupunere se dovedise a fi falsă.

Duvall localizase pe unul dintre foştii vecini ai familiei Porth din San Francisco, care îşi amintise că Ethel şi George se mutaseră acolo din Denver. Pe atunci, fiica le murise deja de multă vreme, iar nepotul lor, Spencer, avea şaisprezece ani.

— De multă vreme? întrebă Roy neîncrezător. Gândeam că băiatul şi-a pierdut mama la vârsta de paisprezece ani, în acelaşi accident de maşină în care a căpătat şi cicatricea. Cu doi ani mai devreme.

— Nu. Şi nu într-un accident de maşină.

Duvall dezgropase un secret şi făcea parte dintre cei care se simt deosebit de încântaţi când intră în posesia unor secrete. Tonul copilăresc de eu-ştiu-ceva-şi-tu-nu al glasului său sugera că avea de gând să i-l servească pe bucăţele, pentru a savura pe îndelete nepreţuita informaţie.

Oftând, Roy se lăsă pe spătarul scaunului:

— Spune-mi.

— Am zburat spre Denver, începu Duvall, să văd dacă familia Porth a vândut acolo vreo casă în acelaşi an când şi-a cumpărat-o pe cea din San Francisco. Aşa a fost. Apoi am încercat să găsesc nişte vecini care să-şi amintească de ei. Nici o problemă. Am descoperit câţiva. Şi îşi aminteau perfect de familia Porth şi de băiat datorită lucrurilor senzaţionale care li se întâmplaseră.

Oftând din nou, Roy deschise plicul din hârtie groasă în care se mai găseau încă fotografiile pe care le luase din cutia pentru pantofi aflată în cabana lui Spencer Grant din Malibu.

— Mama, Jennifer, a murit când băiatul avea opt ani, spuse Duvall. Şi nu a fost nici un accident.

Roy scoase din plic cele patru fotografii. În prima, femeia avea vreo douăzeci de ani. Purta o rochie simplă de vară şi, învăluită în lumini şi umbre, stătea în picioare sub un copac încărcat cu flori albe.

— Jenny se ocupa mult de cai, continuă Duvall. Îi călărea, îi îngrijea. Tot la o întâlnire hipică plecase şi atunci... când nu s-a mai întors.

— Asta s-a petrecut în Denver sau prin apropiere?

— Nu, acolo trăiau părinţii ei. Jenny locuia în Vail. Într-o fermă micuţă, chiar lângă Vail, în Colorado. A participat la întâlnirea crescătorilor de cai, dar n-a mai ajuns niciodată acasă.

În a doua fotografie, Jennifer şi fiul ei se aflau la picnic, îmbrăţişaţi. Şapca de baseball a puştiului stătea strâmb.

Duvall zise:

— I-au găsit maşina abandonată. Câţiva bărbaţi au plecat pe urmele ei. Dar n-au găsit-o lângă casă. O săptămână mai târziu, cineva i-a descoperit trupul într-un şanţ, la o sută douăzeci de kilometri de Vail.

Vineri dimineaţă, când şezuse la masa de bucătărie din cabană aflată în Malibu şi se uitase pentru prima dată la poze, Roy fusese copleşit de sentimentul că femeia i se părea cunoscută. Fiecare cuvânt rostit de Duvall îl aducea

şi mai aproape de revelaţia care îl ocolise cu trei dimineţi în urmă.

Vocea lui Duvall se auzi în căşti cu o blândeţe neobişnuită şi seducătoare:

— Au găsit-o complet goală. Torturată, molestată. Pe atunci a fost considerată cea mai bestială crimă a secolului. Chiar şi la ora actuală, dacă ai vedea toate detaliile, probabil că ai avea coşmaruri.

Al treilea instantaneu îi surprinsese pe Jennifer şi pe băiat lângă piscină. Ea ţinea o mână după gâtul puştiului şi îi punea coarne cu două degete. Şopronul se desluşea în fundal.

— Toate indiciile au fost în favoarea faptului că... fusese victima unui trecător ocazional, spuse Duvall vărsând amănuntele în stropi minusculi, pe măsură ce sticla cu secrete se golea. Un psihopat. Vreun tip cu o maşină şi fără domiciliu stabil, călătorind pe autostrăzile interstatale. Pe vremea aceea, acum douăzeci de ani, era încă un sindrom nou, dar poliţia îl remarcase deja pe individ, încât să-l recunoască: un criminal în serie, fără rădăcini, nelegat de nici o familie sau comunitate, un rechin în mijlocul oceanului.

Femeia. Băiatul. Şopronul din fundal.

— Crima nu a fost soluţionată multă vreme. De fapt, timp de şase ani.

Vibraţiile provenite de la motorul elicopterului şi de la elice străpunseră pereţii aparatului, scaunul lui Roy, şi în cele din urmă îi pătrunseră în oase, înfiorându-l. Total dezagreabil.

— Băiatul a continuat să trăiască împreună cu tatăl său la fermă, reluă Duvall. A *existat* şi un tată.

Femeia. Băiatul. Şopronul din fundal.

Roy se uită la a patra şi ultima dintre fotografii.

Bărbatul dintre umbre. Privirea sfredelitoare.

— Numele băiatului nu era Spencer, ci Michael, îi divulgă într-un final Duvall.

Fotografia artistică alb-negru a bărbatului trecut de treizeci de ani i se păru capricioasă: un studiu reuşit de contraste, de lumini şi întuneric. Umbre ciudate, aruncate de obiecte neidentificabile aflate în spatele cadrului, se unduiau pe perete mânate de subiect, ca şi cum ar fi fost un om care avea putere asupra nopţii şi a forţelor ei.

— Numele băiatului era Michael...

— Ackblom! Roy reuşi până la urmă să recunoască subiectul, în ciuda umbrelor care îi ascundeau cel puţin jumătate din laţă. Michael Ackblom. Tatăl său a fost Steven Ackblom, pictorul. Asasinul.

— Corect, zise Duvall, dezamăgit că nu mai putuse întârzia revelaţia cu o secundă sau două.

— Împrospătează-mi memoria. Câte corpuri au descoperit până la urmă?

— Patruzeci şi unu, preciză Duvall. Dar întotdeauna s-a crezut că ar mai fi existat şi altele.

— „Erau atât de frumoase în suferinţa lor, toate ca nişte îngeri în agonie”, cită Roy.

— Îţi aminteşti de asta? zise uimit Duvall.

— A fost singurul lucru pe care l-a declarat Ackblom la proces.

— Unicul pe care l-a mărturisit poliţiştilor, avocatului său şi celorlalţi. Nu avea sentimentul că făcuse ceva rău, dar conştientiza şi înţelegea motivul pentru care societatea

îl acuza. Aşa că a pledat „vinovat”, a recunoscut şi şi-a acceptat sentinţa.

— „Erau atât de frumoase în suferinţa lor, toate ca nişte îngeri în agonie”, şopti Roy.

Dimineaţă, în timp ce Rover-ul gonea prin Utah, razele soarelui cădeau oblic peste crengilc ţepoase ale coniferelor, sclipind pe parbriz. Pentru Spencer, jocul de lumini şi umbre era la fel de ameţitor şi de frenetic aidoma unui stroboscop dintr-un club de noapte întunecat.

Când închidea ochii să se apere, îşi dădea seama că îl tulburau mai tare asociaţiile pe care fiecare fulgerare i le stârnea în memorie, decât razele soarelui. Pentru ochiul minţii, fiecare licărire jucăuşă şi fiecare luminiţă tremurătoare reprezentau sclipirile oţelului dur şi rece în bezna din catacombe.

Nu încetase niciodată să-l mire şi să-l mâhnească faptul că trecutul îi rămăsese atât de viu în minte sau că, luptându-se să uite, îşi răscolea şi mai aprig amintirile.

Plimbându-şi vârfurile degetelor de la mâna dreaptă peste cicatrice, el spuse:

— Dă-mi un exemplu. Povesteşte-mi despre un scandal pe care această Agenţie Fără Nume l-a muşamalizat.

Ea şovăi.

— David Koresh. Sediul sectei davidienilor. Waco, Texas.

Cuvintele îl speriară şi deschise brusc ochii, în pofida lamelor strălucitoare din oţel ale soarelui şi a umbrelor însângerate. Se holbă la ea neîncrezător.

— Koresh a fost un maniac!

— Nu-i un argument. A fost în patru feluri maniac, după câte ştiu, şi în mod sigur n-aş susţine că lumea nu e mai bună fără el.

— Şi eu la fel.

— Dar dacă Biroul Alcoolului, Tutunului şi Armelor de Foc vroia să-l acuze de afaceri ilegale cu arme, atunci ar fi putut să-l prindă într-un bar din Waco, unde se ducea deseori să asculte o formaţie care îi plăcea, şi *apoi* să ajungă la sediul său, cu el scos din joc. În loc să năvălească acolo cu un echipaj SWAT. Pentru numele lui Dumnezeu, existau şi copii înăuntru.

— Copii puşi în primejdie, completă el.

— În mod sigur. Au ars de vii.

— O lovitură sub centură, spuse el acuzator, făcând pe avocatul diavolului.

— Guvernul n-a găsit niciodată vreo armă în neregulă. La proces au afirmat că unele puşti fuseseră transformate ilegal în mitraliere, dar există o mulţime de contradicţii. The Texas Rangers au descoperit numai câte două arme pentru fiecare membru al sectei – toate legale. Texas este un stat mare. Şaptesprezece milioane de oameni, peste şaizeci de milioane de arme – patru pe cap de locuitor. Cei din sectă deţineau numai jumătate din numărul armelor existente într-o casă *obişnuită* din Texas.

— Bine, toate astea au apărut în ziare. Şi poveştile despre abuzurile de minori s-au dovedit aparent lipsite de vreun fundament. Aşa s-a relatat – chiar dacă nu pe larg. Este o tragedie pentru acei copii morţi *şi* pentru ATAF. Dar ce anume a acoperit această Agenţie Fără Nume? A fost un

scandal public foarte urât pentru guvern. Se pare că n-au prea reuşit să scoată basma curată ATAF-ul.

— O, dar au fost foarte buni. Au ascuns cele mai spectaculoase aspecte ale cazului. Un membru al ATAF, loial lui Thomas Summerton şi nu actualului său şef, intenţiona să-l folosească pe Koresh pentru a testa aplicarea legilor de confiscare a veniturilor organizaţiilor religioase.

În vreme ce Utah se rostogolea sub roţile maşinii, care se apropia de Modena, Spencer continuă să îşi pipăie cicatricea gândindu-se la ceea ce tocmai aflase.

Copacii se răriseră. Pinii şi molizii se îndepărtaseră prea mult de marginea autostrăzii pentru a putea să-şi mai arunce umbrele pe parbriz, iar dansul săbiilor razelor de soare încetase. Însă Spencer observă că Valerie privea iscoditor şoseaua ce se întindea în faţa lor şi tresărea uşor din când în când, ca şi cum s-ar fi speriat de propriile-i amintiri.

În spatele lor, Rocky părea să ignore conversaţia serioasă pe care o purtau. Pe lângă o sumedenie de handicapuri, existau totuşi şi unele avantaje ale condiţiei canine.

Într-un final, Spencer spuse:

— Sechestrarea bunurilor grupărilor religioase, chiar dacă este vorba despre ciurucuri precum Koresh, este o ştire-bombă, dacă este adevărată. Sfidează totalmente Constituţia.

— Există o mulţime de culte şi secte mici în ora actuală, care deţin averi de milioane. Pastorul acela coreean... Reverendul Moon. Pot pune pariu că biserica sa posedă sute de milioane de dolari. Dacă o organizaţie

religioasă se amestecă în vreo activitate infracţională, atunci scutirea de impozite se revocă. Apoi, în cazul în care ATAF sau FBI vor căpăta drept de sechestru, vor fi primele pe listă, chiar înaintea ACV, şi vor pune mâna pe tot.

— Veniturile vor creşte atunci constant, vor cumpăra şi mai multe jucării şi mobilă mai bună pentru birourile proprii, zise el rumegând ideea. Şi îşi vor permite să ţină Agenţia Fără Nume la nivel de plutire. Ba chiar să o dezvolte. În vreme ce forţele poliţiei locale – amărâţii care se luptă cu adevăratele delicte, cu haitele de gangsteri, cu crimele şi violurile – au atât de puţine fonduri, încât nu reuşesc să-şi cumpere echipamentul elementar sau să-şi plătească personalul.

În vreme ce treceau prin Modena, Valerie zise:

— Răspunderea pentru fondurile federale, legile privind confiscarea bunurilor de către stat – toate astea te deprimă. Sechestrarea averilor nu este eficient controlată, şi astfel un procent dispare în buzunarele unor oficialităţi.

— Hoţie legalizată.

— Nimeni nu este prins, aşa că poate fi la fel de bine şi legală. Oricum, oamenii infiltraţi de Summerton în ATAF şi-au propus să planteze droguri, dovezi false despre colaborarea cu traficanţii importanţi şi o mulţime de arme ilegale în Mount Carmel Center – sediul lui Koresh – după reuşita atacului iniţial.

— Dar primul atac a dat greş.

— Koresh s-a dovedit a fi mult mai vulnerabil decât părea. Aşa că agenţii inocenţi ai ATAF au fost omorâţi. Şi copiii nevinovaţi. S-a pornit scandalul din presă. Cu ochii tuturor fixaţi asupra lor, copoii lui Summerton nu puteau planta drogurile şi armele. Operaţiunea a fost abandonată.

Dar deja existau actele doveditoare ale ATAF: memorii secrete, rapoarte, fişiere. Trebuia ca totul să dispară rapid. Au fost eliminaţi discret doi *oameni*, cei care ştiau prea multe şi ar fi putut vorbi.

— Şi tu susţii că această Agenţie Fără Nume a curăţat totul?...

— Nu *susţin.* Într-adevăr *a făcut-o*.

— Dar cum ai intrat tu în asta? Cum ai aflat despre Summerton?

Ea îşi muşcă buza de jos, părând să cugete cam cât era bine să-i destăinuiască.

— Cine *eşti* tu, Valerie Keene? Cine *eşti* tu, Hannah Rainey? Cine *eşti* tu, Bess Baer?

— Cine eşti *tu*, Spencer Grant? întrebă ea, aparent furioasă.

— Dacă nu mă-nşel, ţi-am dezvăluit numele meu, un nume absolut adevărat, când eram numai pe jumătate conştient, aseară sau alaltăieri-seară.

Ea ezită, dădu din cap, dar îşi menţinu ochii aţintiţi asupra drumului.

El descoperi că vocea-i devenise murmur, şi, deşi nu se simţea capabil să vorbească mai tare, ştia că ea îi reţinea fiecare cuvânt.

— Michael Ackblom. Este numele pe care l-am urât mai mult de jumătate din viaţă. Nu mai e numele meu legal de peste paisprezece ani, de când bunicii m-au ajutat să apelez la justiţie pentru a mi-l schimba. Şi din ziua în care judecătorul mi-a aprobat cercrea, nu l-am mai rostit până acum.

Apoi tăcu.

Ea nu vorbi, de parcă, în ciuda liniştii ce se lăsase, ştia că încă nu îşi terminase destăinuirile.

Lucrurile pe care Spencer simţea nevoia să i le spună i se păruseră mai uşor de povestit în timpul delirului eliberator decât acum. Îl inhiba o rezervă datorată mai puţin timidităţii, cât unei conştientizări bruşte a faptului că era un stigmatizat, că această femeie deosebită merita ceva mai bun decât ar fi putut el să-i ofere vreodată.

— Şi chiar dacă n-aş fi delirat, oricum ţi-aş fi spus mai devreme sau mai târziu. Pentru că nu vreau să am secrete faţă de tine.

Cât de dificil este uneori să spui un lucru când simţi nevoia acută să-l spui! Dacă i s-ar fi oferit posibilitatea, nu ar fi ales acel loc şi acel moment pentru mărturisiri: pe o autostradă părăsită din Utah, urmăriţi, alergând spre moarte sau spre o nesperată libertate – în ambele cazuri spre necunoscut. Însă viaţa îşi alege momentele-cheie fără să-i consulte pe cei care le trăiesc. Şi suferinţa stârnită de vorbele rostite din suflet devine până la urmă mai uşor de suportat decât cea pricinuită de tăcere.

El răsuflă adânc.

— Ce încerc să-ţi spun... este o obrăznicie. Mai mult decât atât. O prostie penibilă. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu sunt în stare să-ţi descriu ce simt pentru tine, fiindcă n-am cuvinte. Poate că nici nu există acele cuvinte. Tot ce ştiu este că simt ceva minunat, ciudat, diferit de tot ce m-am aşteptat să simt vreodată, diferit de ceea ce se *presupune* că ar simţi oamenii.

Ea continuă să-şi ţină ochii aţintiţi asupra autostrăzii, permiţându-i astfel lui Spencer să o privească în timp ce vorbea. Strălucirea părului ei brun, delicateţea profilului şi

forţa mâinilor bronzate de pe volan îl încurajară să meargă mai departe. Însă dacă i-ar fi întâlnit în acel moment ochii, ar fi fost probabil prea intimidat să mai spună ceea ce-şi dorea cu atâta ardoare.

— Nebunia şi mai mare este că nu pot să-ţi spun *de ce* simt asta pentru tine. Este doar acolo. Înăuntrul meu. Un sentiment care a ţâşnit asemenea unui arc. Nu doar pentru o clipă... A rămas acolo neclintit, ca şi cum s-ar fi aflat dintotdeauna în acel loc. De parcă *tu* ai fost întotdeauna acolo, sau de parcă mi-aş fi petrecut întreaga viaţă aşteptându-te.

Cu cât se rostogoleau mai multe cuvinte din gura lui şi cu cât mai repede veneau, cu atât mai tare se înfricoşa la gândul că niciodată nu va fi în stare să găsească vorbele *potrivite*. Cel puţin ea arăta ca şi cum ar fi ştiut că nu trebuie să-i răspundă sau, şi mai rău, să-l încurajeze. Se balansa într-un echilibru precar pe sârma înaltă a revelaţiei şi cel mai slab impuls l-ar fi aruncat în hau.

— Nu ştiu. Sunt foarte nepriceput la aşa ceva. Problema este că am rămas la fel ca la paisprezece ani când vine vorba de asta sau de oricare alt sentiment, am îngheţat demult în adolescenţă, sunt la fel de stângaci ca un puştan la primele lui declaraţii. Şi dacă nu îţi pot explica tot ce simt pentru tine, atunci cum aş putea să mă aştept ca şi tu să simţi ceva pentru mine? Iisuse! Am avut dreptate: „obrăznicie” nu este cuvântul potrivit. „Prostie” merge mai bine.

El se retrase din nou în adăpostul sigur al tăcerii. Dar nu cuteză să se afunde prea mult în el, pentru că în curând ar fi putut să-şi piardă dorinţa de a mai ieşi.

— Prostie sau nu, acum am o speranţă şi sunt decis să mă ţin strâns de ea până când îmi vei spune tu să-i dau drumul. Îţi voi povesti totul despre Michael Ackblom, despre băiatul care a fost. Dar vreau acelaşi lucru şi de la tine. Îmi doresc să ştiu tot ceea este de ştiut. Fără nici un secret. Orice secret are un sfârşit. Aici, acum, începând din acest moment, gata cu secretele! Tot ceea ce ar putea fi între noi – dacă va fi ceva – trebuie să fie cinstit, adevărat, curat, strălucitor, nimic din ceea ce am cunoscut înainte.

Viteza Rover-ului se micşoră în timp ce vorbea.

Această ultimă tăcere nu însemna doar o pauză între tentativele lui dureroase de a se exprima, şi Valerie păru să realizeze noua situaţie. Îl privi. Ochii ei frumoşi şi întunecaţi sclipeau de căldura şi bunătatea ce-l cuceriseră în local, la Uşa Roşie, unde o văzuse pentru prima dată, cu mai puţin de o săptămână în urmă.

Când căldura ameninţă să se preschimbe în lacrimi, ea îşi aţinti din nou privirea asupra şoselei.

De când se regăsiseră, vineri seară, în albia secată, nu îşi deschisese sufletul în faţa lui; de nevoie, îşi pusese masca îndoielii, a prudenţei. Nu mai avusese încredere în el după ce o urmărise până acasă. Viaţa o învăţase să fie cinică şi suspicioasă faţă de ceilalţi, la fel cum pe Spencer îl învăţase să se teamă de ceea ce ar putea găsi într-o zi stând ghemuit la pândă înlăuntrul lui.

Deveni conştientă că viteza scăzuse simţitor. Apăsă pedala de acceleraţie şi Rover-ul ţâşni înainte.

Spencer aşteptă.

Copacii se îngrămădeau din nou mai aproape de autostradă. Lame spiralate de lumină sclipeau pe geamuri, pulverizând trene subţiri de umbre în spatele lor.

— Numele meu, zise ea, este Eleanor. Mi se spunea Ellie. Ellie Summerton.

— Nu cumva... fiica lui?

— Nu, slavă Domnului! Nora lui. Numele dinainte de căsătorie a fost Golding. Eleanor Golding. Am fost măritată cu fiul lui Tom, singurul lui copil. Danny Summerton. Danny e mort. A murit de paisprezece luni. Vocea i se zbătea între furie şi tristeţe, deseori lupta dându-se în mijlocul unui cuvânt, lungindu-l şi distorsionându-l. Uneori am senzaţia că a murit cu o săptămână în urmă, alteori simt că a pierit de o veşnicie. Danny ştia prea multe. Şi se hotărâse să vorbească. A fost ucis ca să i se astupe gura.

— Summerton... Şi-a omorât propriul său fiu?

Glasul ei deveni atât de aspru, încât lui Spencer i se păru că furia câştigase pentru totdeauna teren în faţa mâhnirii.

— Chiar mai rău decât atât. I-a ordonat altcuiva să o facă. Mama şi tata au fost şi ei omorâţi... Doar pentru că se aflau întâmplător acolo când oamenii Agenţiei au venit după Danny.

Vocea ei era mai aspră ca oricând, iar faţa îi devenise mai curând albă decât palidă. Pe vremea când lucra în poliţie, Spencer mai văzuse vreo câteva chipuri la fel de livide, însă numai la morgă.

— Eram şi eu acolo. Dar am scăpat. Am avut noroc. Asta îmi tot spun de atunci. Am fost norocoasă.

—...Dar Michael nu şi-a găsit liniştea nici măcar după ce s-a dus în Denver ca să locuiască împreună cu bunicii săi, familia Porth, zise Gary Duvall. Toţi colegii lui de şcoală

aflaseră că-l chema Ackblom. Un nume neobişnuit. Iar tatăl său fusese un artist cunoscut, chiar înainte de a ajunge un criminal celebru care îşi omorâse soţia şi încă patruzeci şi una de femei. În plus, fotografia copilului apăruse în toate ziarele. Băiatul-erou. Peste tot îl urmărea curiozitatea celorlalţi. Toţi se holbau la el. Şi de fiecare dată când se părea că presa îl va lăsa în pace, iarăşi se mai stârnea interesul cuiva şi iarăşi îl hăituiau, chiar dacă era numai un copil, pentru numele lui Dumnezeu!

— Jurnaliştii, spuse Roy dispreţuitor. Ştii cum sunt. Nişte nemernici. Numai ştirea contează. N-au nici un pic de milă.

— Copilul mai trecuse printr-un iad similar, îşi obţinuse celebritatea nedorită la numai opt ani, după ce trupul mamei sale fusese descoperit în şanţ. De această dată însă l-au distrus. Bunicii ieşiseră la pensie, puteau să se stabilească oriunde, aşa că după aproape doi ani s-au hotărât să plece împreună cu Michael din Colorado. Într-un nou oraş, un nou stat, un nou început. Aşa le-au spus vecinilor – dar nu au destăinuit nimănui unde se duc. S-au dezrădăcinat şi şi-au părăsit prietenii de dragul băiatului. Probabil şi-au dat seama că era unica şansă de a-i oferi o viaţă normală.

— Într-un nou oraş, un nou stat, un nou început – şi chiar un nou nume, spuse Roy. I l-au schimbat cu acte legale, nu?

— Chiar acolo, în Denver, înainte de a se muta. Date fiind circumstanţele, stenograma şedinţei judecătoreşti este, fireşte, sub sigiliu.

— Bineînţeles.

— Dar eu am văzut-o. Michael Steven Ackblom a devenit Spencer Grant – numai atât, nici măcar cu vreo iniţială. O alegere ciudată. Se pare că băiatul şi-a selectat numele, dar nu ştiu de unde l-a luat.

— Din filmele vechi care îi plăceau.

— Ăă?

— Bine lucrat. Mulţumesc, Gary.

Roy se deconectă apăsând pe un buton, dar îşi lăsă căştile pe urechi.

Privi fotografia lui Steven Ackblom. Bărbatul dintre umbre.

Motoare, elice, dorinţe puternice şi simpatie pentru diavolul acela palpitau în oasele lui Roy. Tremură, înfiorat de plăcere.

Erau atât de frumoase în suferinţa lor, toate ca nişte îngeri în agonie.

Pe ici, pe colo, în obscuritatea dindărătul copacilor, unde umbrele ţineau soarele la distanţă cea mai mare parte a zilei, pete de zăpadă albă străluceau ca nişte oase în încleştarea morţii.

Deşertul adevărat rămăsese în urma lor. Iarna sosise pe aceste meleaguri, fusese alungată de un dezgheţ prematur, dar avea să se întoarcă înainte de venirea primăverii. Acum cerul era senin, într-o zi în care lui Spencer i-ar fi convenit ca un vânt îngheţat şi aspru împreună cu vârtejuri dezlănţuite de zăpadă să le întunece vederea.

— Danny a fost un strălucit programator de software, zise Ellie. Un tocilar pasionat de computere încă din

gimnaziu. Şi eu la fel. Până în clasa a opta, am mâncat şi am băut numai computere. Ne-am întâlnit în facultate. Eu fiind doar hacker, dar adânc vârâtă în lumea lor, formată în mare parte din băieţi – asta l-a atras pe Danny la mine.

Spencer îşi aminti cum arăta Ellie în timp ce stătea pe nisipul din deşert: scăldată de razele soarelui matinal, aplecată asupra computerului, legându-se la sateliţi, sclipitoare şi expertă, cu ochii ei limpezi luminaţi de plăcerea reuşitei, cu o buclă ca o pană de corb căzută pe obraz.

Indiferent ce şi-ar fi închipuit ea, statutul de hacker nu fusese unicul lucru care îl atrăsese pe Danny. Era irezistibilă din multe puncte de vedere, dar mai ales pentru că părea mai *vie* decât majoritatea oamenilor.

Se concentra asupra drumului, însă în mod evident avea dificultăţi să-şi trateze trecutul cu detaşare şi să nu se rătăcească în el.

— După ce am absolvit, Danny a primit nenumărate oferte de posturi, dar tatăl lui ardea de nerăbdare să vină şi să lucreze la Biroul de Alcool, Tutun şi Arme de Foc. Pe atunci, cu mulţi ani înainte de a intra în Ministerul de Justiţie, Tom Summerton era directorul ATAF.

— Dar toate acestea se întâmplau sub altă guvernare.

— O, în cazul lui Tom nu conta prea mult cine deţinea puterea la Washington, ce partid, de dreapta sau de stânga. Ocupase dintotdeauna o poziţie importantă în ceea ce el numea în glumă „serviciul public”. Cu douăzeci de ani în urmă moştenise peste un miliard de dolari – acum probabil că sunt două – şi dăruia sume imense ambelor partide. Este îndeajuns de deştept, încât să se declare independent, om de stat şi nu politician, un bărbat care ştie

cum să rezolve problemele în orice conjunctură, fără nici o ideologie pe care să o susţină, care vrea numai să construiască o lume mai bună.

— Aşa ceva este greu de mimat, zise Spencer.

— Dar extrem de uşor pentru el. Fiindcă nu crede în nimic, în afara propriei lui persoane. Şi în putere. Puterea se află şi în mâncare, în băutură, în iubire, în sex. *Să te foloseşti* de putere este aventura, şi nu să urmezi idealurile pe care le serveşte. La Washington, lăcomia de putere îi împinge mereu pe oameni să-şi vândă sufletul diavolului, dar Tom este atât de ambiţios, încât cred că a obţinut un preţ record pentru al său.

Reacţionând la furia clocotitoare din străfundurile vocii ei, Spencer zise:

— L-ai urât dintotdeauna?

— Da, recunoscu Ellie. L-am dispreţuit în tăcere pe ticălosul ăla împuţit. N-am vrut ca Danny să lucreze la ATAF, pentru că era prea naiv, bătrânul îl influenţa prea uşor.

— Cu ce se ocupa acolo?

— O proiecta pe Mama. Sistemul de operare, software-ul care să ruleze pe el – căruia mai târziu i-au pus numele de Mama. Trebuia să fie cea mai mare, cea mai promiţătoare resursă de date antiinfracţională din lume, un sistem care să proceseze miliarde de octeţi la viteze nemaiîntâlnite, să uşureze colaborarea dintre forţele de stat şi cele locale pentru apărarea legii, să elimine eforturile suplimentare şi, în final, să le ofere oamenilor cinstiţi un avantaj.

— Tulburător.

— Nu-i aşa? Şi Mama a devenit repede de temut. Dar Tom nu a intenţionat niciodată să o pună în slujba vreunei ramuri legale a guvernului. S-a folosit de resursele ATAF pentru a o moderniza, într-adevăr, dar întotdeauna şi-a dorit să facă din Mama inima Agenţiei sale Fără Nume.

— Şi Danny şi-a dat seama că treaba s-a împuţit?

— Poate că ştia, dar nu vroia s-o recunoască. O accepta doar.

— De cât timp?

— De prea mult timp, spuse ea cu tristeţe. Până când tatăl său a părăsit ATAF şi s-a mutat în Ministerul de Justiţie, un an după ce înfiinţase Agenţia şi o dotase cu Mama. Dar într-un final a realizat că Mama fusese destinată numai pentru a oferi guvernului posibilitatea să *comită* crime fără a da socoteală. A fost măcinat, puţin câte puţin, de furie şi dezgust faţă de propria-i persoană.

— Şi când a vrut să se retragă, nu l-au lăsat.

— Nu ne-am dat seama că nu exista nici o şansă de scăpare. Vreau să spun că Tom este categoric un rahat ambulant, însă îi era *tată*. Şi Danny era singurul lui copil. Mama lui Danny murise mai demult. De cancer. Aşa că Danny rămăsese totul pentru el.

După moartea violentă a mamei, Spencer şi tatăl său se apropiaseră foarte mult unul de celălalt. Sau aşa i se păruse. Până în acea noapte de iulie.

Ellie continuă:

— Apoi a devenit evident – slujba la Agenţie reprezenta un angajament pe viaţă.

— Ca şi cum ar fi fost avocatul personal al unei căpetenii mafiote.

— Singurul mod de a scăpa era să facă o declaraţie publică şi să dezvăluie toate afacerile necurate ale Agenţiei. În secret, Danny şi-a pregătit un fişier personal al software-ului Mamei şi o descriere a muşamalizărilor în care fusese implicată.

— Ţi-ai dat seama de primejdie?

— Până la un anumit punct. Dar în străfundul sufletului, nici unul dintre noi nu putea crede că Tom ar fi fost în stare să-l ucidă pe Danny. Aveam douăzeci şi opt de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Moartea nu reprezenta pe atunci decât un concept abstract. La douăzeci şi opt de ani, cine crede cu adevărat că o să moară vreodată?

— Şi apoi a venit unitatea de şoc.

— Nu, un echipaj SWAT. Mult mai discret. Trei bărbaţi, în seara de Thanksgiving. Iarna trecută. La reşedinţa părinţilor mei din Connecticut. Tatăl meu este... a fost doctor. Viaţa unui doctor, mai ales într-un oraş mic, nu-i mai aparţine. Nici chiar de Thanksgiving. Deci... Cam pe la sfârşitul cinei, eu mă aflam în bucătărie... Scoteam din cuptor plăcinta de dovleac... Când s-a auzit soneria...

Dintr-o dată, Spencer nu mai putu s-o privească în faţă. Închise ochii strâns.

Ellie inspiră adânc şi continuă:

— Bucătăria se găsea la capătul din spate al holului. Am împins uşa turnantă ca să văd cine venise exact în clipa în care mama deschidea... Exact în clipa în care mama deschidea uşa din faţă.

Spencer o aşteptă să-i povestească în ritmul ei. Dacă bănuielile lui în legătură cu evenimentele care se petrecuseră cu paisprezece luni în urmă, după ce uşa se deschisese, s-ar fi adeverit, aceasta era desigur prima dată

când Ellie povestea cuiva despre crime. De atunci fusese mereu pe fugă, incapabilă să aibă încredere în altă fiinţă umană şi nedorind să rişte vieţile unor nevinovaţi, amestecându-i în tragedia ei personală.

— Doi bărbaţi la uşa din faţă. Oameni obişnuiţi. Ar fi putut fi foarte bine nişte pacienţi de-ai tatălui meu. Unul dintre ei purta o jachetă ecosez, de vânătoare. I-a spus ceva mamei mele, apoi a intrat împingând-o, cu un pistol în mână. N-am auzit nici o împuşcătură. Amortizor. Dar am văzut... un şuvoi de sânge... Şi partea din spate a capului sărindu-i în aer.

Cu ochii închişi, evitând să se uite la Ellie, Spencer reuşi să-şi imagineze cu uşurinţă vestibulul casei din Connecticut şi ororile descrise de ea.

— Tata şi Danny se aflau în sufragerie. Am ţipat: „Fugiţi, plecaţi de aici!” Ştiam că sunt de la Agenţie. N-am ieşit prin uşa din dos. Din instinct, probabil. Aş fi fost omorâtă pe veranda din spate. M-am refugiat în spălătoria de lângă bucătărie, apoi în garaj şi am ieşit pe uşa laterală. Domeniul are peste patru mii de metri pătraţi, o pajişte mare, dar eu m-am dus la gardul care despărţea proprietatea noastră de cea a lui Doyle. Nu era nimeni acasă, plecaseră în vacanţă la copiii lor. Am zbughit-o pe poartă în pădurea St. George. Biserica presbiteriană are vreo şase sau opt mii de metri pătraţi şi este înconjurată de pădure – în mare parte pini şi platani. Am alergat. M-am oprit printre copaci. M-am uitat înapoi. M-am gândit că vreunul dintre agenţi a luat-o pe urmele mele. Dar nu se întâmplase aşa. Cred că ori am fost prea rapidă pentru ei, ori n-au vrut să mă urmărească pe faţă, cu arma în mână.

Şi chiar atunci a început să ningă, chiar *atunci*, cu fulgi mari şi pufoşi...

În spatele pleoapelor închise, Spencer putea vedea seara aceea din trecut, locul acela foarte îndepărtat: singură în întuneric, fără palton, tremurând, cu respiraţia întretăiată, îngrozită. Dintr-o dată, torente de fulgi albi ţopăiră în jurul crengilor, iar momentul făcu zăpada să pară mai mult decât o simplă schimbare de vreme – un semn prevestitor de rele.

— Era ceva tulburător în asta... Ceva nepământean, spuse Ellie, exprimând ceea ce gândise Spencer cu câteva clipe în urmă. Nu ştiu... Nu pot să explic... Zăpada semăna cu o cortină care cobora, ca la teatru, la sfârşitul unui act, la sfârşitul *unui lucru*. Al lui Danny şi al tatălui meu.

Glasul îi tremura de emoţie şi amărăciune. Deoarece vorbea pentru prima dată despre asasinate, străpungând crusta care se formase deasupra durerii crude, aşa cum el îşi închipuise.

Fără tragere de inimă, deschise ochii şi o privi.

Acum nu mai era palidă. Ci de-a dreptul livid㠎. Lacrimile îi sclipeau în ochi, dar încă avea obrajii uscaţi.

— Vrei să conduc eu? întrebă el.

— Nu, e mai bine aşa. Mă mai concentrez din când în când asupra drumului şi asta nu mă lasă să mă afund prea mult în trecut.

Un indicator rutier îi anunţă că mai erau doisprezece kilometri până la Newcastle.

Spencer privi prin fereastra laterală peisajul care părea arid, în ciuda puzderiei de copaci, şi mohorât, în ciuda razelor de soare.

Ellie spuse:

— Apoi, pe stradă, în spatele pomilor a apărut o maşină. A trecut pe lângă un bec, iar eu mă aflam suficient de aproape, încât să-l văd pe bărbatul care stătea pe scaunul de lângă şofer. Cu o jachetă ecosez de vânătoare. Şoferul şi încă unul pe bancheta din spate – trei bărbaţi. După ce s-au îndepărtat, am alergat printre copaci spre stradă, ţipând după ajutor, după poliţie, însă m-am oprit până să ajung acolo. Ştiam cine o făcuse... Agenţia, Tom. Dar nu exista nici o dovadă.

— Şi acele fişiere ale lui Danny?

— În Washington. O serie de dischete ascunse în apartamentul nostru şi încă una într-un seif dintr-o bancă. Dar ştiam că Tom pusese mâna pe ambele, pentru că altfel n-ar fi fost atât de... Impertinent. Dacă m-aş fi dus la poliţie, dacă m-aş fi arătat la faţă, indiferent unde, Tom m-ar fi găsit cu siguranţă. Mai devreme sau mai târziu. Ar fi părut un accident sau o sinucidere. Aşa că m-am întors în casă. Înapoi prin pădurea St. George, pe poarta casei lui Doyle, peste gardul din fier... Prin hol... Până la mama care zăcea în vestibul. Chiar şi după atât timp, când încerc să-mi imaginez chipul ei, nu-l pot revedea fără acea rană, fără sânge, fără structura osoasă deformată de gloanţe. Nemernicii ăia nu mi-au lăsat nici măcar o amintire a feţei mamei mele... Numai *lucrul* ăla îngrozitor şi însângerat.

Pentru o vreme nu se simţi în stare să continue.

Conştient de suferinţa ei, Rocky scânci uşor. Nu mai rânjea şi nici nu mai dădea din cap. Se ghemuise în spaţiul strâmt, cu capul în jos şi cu ambele urechi pleoştite. Dorinţa de viteză fusese depăşită, durerea femeii îl copleşise.

La trei kilometri de Newcastle, Ellie reluă:

— Iar în sufragerie, Danny şi tata zăceau morţi, împuşcaţi de mai multe ori în cap, şi nu pentru a fi siguri că muriseră, ci din sălbăticie. A trebuit să le ating corpurile, să le iau banii din portofele. Aveam nevoie de fiecare dolar pe care l-aş fi putut găsi. Am cotrobăit în geanta mamei, în cutia cu bijuterii. Am deschis seiful din biroul tatălui meu şi i-am luat colecţia de monede. Iisuse, m-am simţit ca un hoţ, mai rău decât un hoţ... Ca un jefuitor de morminte. Nu mi-am împachetat lucrurile în vreo valiză – um plecat numai cu ce aveam pe mine, în parte fiindcă începusem să cred că asasinii se vor întoarce. Dar şi pentru că... era atâta linişte în casă, doar eu împreună cu cadavrele şi zăpada căzând dincolo de ferestre, atâta *tăcere*, de parcă nu muriseră numai mama, tata şi Danny – era ca şi cum întreaga planetă ar fi murit, venise sfârşitul, iar eu rămăsesem singura supravieţuitoare.

Newcastle părea o replică a orăşelului Modena. Mic. Izolat. Nu le oferea nici o ascunzătoare în faţa celor care puteau privi de sus întreaga lume, de parcă ar fi fost zei.

Ellie reluă:

— Am fugit cu maşina noastră, o Honda – a lui Danny şi a mea – dar ştiam că trebuie să scap de ea în câteva ore. Când Tom şi-ar fi dat seama că nu m-am dus la poliţie, toată Agenţia s-ar fi pus pe urmele mele şi ar fi primit o descriere a maşinii, plus numărul de înmatriculare.

O privi din nou. Nu mai avea ochii umezi. Îşi înăbuşise tristeţea cu un acces puternic de mânie.

— Ce a crezut poliţia că s-a petrecut în casă, cu Danny şi cu părinţii tăi? Unde au crezut că te-ai dus? Nu oamenii lui Summerton, ci *ceilalţi*?

— Presupun că Tom a vrut să pară ca şi cum un grup organizat de terorişti ne-ar fi omorât, ca să se răzbune pe el. O, probabil că ar fi profitat la maximum de asta! S-ar fi folosit de compătimirea celorlalţi ca să obţină şi mai multă putere în Ministerul Justiţiei.

— Dar dacă tu dispăruseşi, nu mai avea rost să planteze dovezi false, pentru că tu ai fi putut reveni ca să le distrugi.

— Mda. Mai târziu, presa a decretat că Danny şi părinţii mei... Ei, ştii tu, că a fost unul dintre actele acelea de violenţă inexplicabile despre care auzim atât de des... Vorbărie. O vorbărie îngrozitoare, scârboasă, dar a durat numai trei zile. Cât despre mine... Evident că fusesem răpită, violată, ucisă şi aruncată într-un loc de nimeni ştiut.

— Acestea s-au petrecut cu paisprezece luni în urmă? Şi Agenţia încă te mai urmăreşte?

— Am câteva coduri importante de care ei nu ştiu. Datorită lui Danny, am memorat... multe informaţii. Nu posed nici o dovadă împotriva lor. Dar cunosc *totul* despre ei, şi asta mă face extrem de periculoasă. Tom nu va înceta să mă caute câtă vreme se va afla în viaţă.

Asemenea unei imense viespi negre, elicopterul zumzăia deasupra deşertului Nevada.

Roy încă mai ţinea căştile, de mărimea unor farfurioare, la urechi, pentru a putea – izolat de zgomotele motorului şi ale elicei – să se concentreze asupra fotografiei lui Steven Ackblom. Cel mai puternic sunet din ţinutul său privat erau bătăile lente şi greoaie ale inimii.

Când ocupaţia secretă a lui Ackblom ieşise la iveală, Roy avea numai şaisprezece ani şi încă nu se lămurise în legătură cu sensul vieţii şi cu locul lui în această lume. Îl încântau lucrurile frumoase: picturile lui Childe Hassam şi multe altele – muzica clasică, mobila veche franţuzească, porţelanurile chinezeşti, poezia. Fusese întotdeauna fericit să rămână singur în cameră, ascultând stereo Beethoven sau Bach, privind fotografiile color din cărţi ale ouălor Faberge, ale argintăriei Paul Storr sau ale porţelanurilor Dinastiei Sung. De asemenea, îi plăcea să se plimbe singur printr-un muzeu de artă. Însă foarte rar se simţea fericit între oameni, deşi îşi dorea cu disperare să-şi facă prieteni şi să fie iubit. În adâncul inimii sale expansive, dar precaute, tânărul Roy căpătase convingerea că se născuse pentru a aduce o contribuţie importantă lumii, şi ştia că atunci când va descoperi care avea să fie ea, toţi îl vor admira şi îl vor iubi. Cu toate acestea, la şaisprezece ani, nerăbdarea tinereţii îl zăpăcea şi se simţea frustrat că trebuia să aştepte ca ţelul şi destinul să i se dezvăluie.

Îl fascinaseră versiunile ziariştilor despre tragedia Ackblom, fiindcă în misterul vieţii duble a artistului el sesizase o soluţie a propriei sale probleme. Obţinuse două cărţi cu planşe color ale tablourilor lui Ackblom – şi reacţionase puternic la arta acestuia. Deşi pânzele lui Ackblom erau frumoase, chiar înălţătoare, entuziasmul lui Roy nu fusese stârnit de ele. Îl impresionase în schimb lupta interioară a artistului, foarte asemănătoare cu a lui însusi.

În esenţă, pe Steven Ackblom îl preocupau două subiecte şi pictase două tipuri de pânze.

Deşi în vârstă de numai vreo treizeci şi cinci de ani, el fusese îndeajuns de pasionat pentru a crea un număr imens de opere, jumătate dintre ele reprezentând natură moartă de o excepţională frumuseţe: fructe, legume, roci, flori, pietriş, conţinutul unui coş de cusut, nasturi, unelte, farfurii, o colecţie de sticle vechi, de dopuri – obiecte aparent insignifiante, zugrăvite în cele mai mici detalii, atât de realist, încât păreau tridimensionale. De fapt, fiecare lucru sugera o hiperrealitate, părând a fi mai real decât cel care îi servise drept model, pentru că poseda o frumuseţe nepământeană. Ackblom nu recurgea niciodată la expresia forţată a sentimentalismului sau a romantismului limitat; viziunea lui întotdeauna convingea, emoţiona şi uneori îţi tăia răsuflarea.

Subiectele celorlalte picturi erau oamenii: portrete individuale sau în grup, având de la trei până la şapte modele. Cel mai frecvent numai chipuri, dar atunci când apăreau în întregime erau invariabil nuduri. Uneori bărbaţii, femeile şi copiii lui Ackblom aveau o frumuseţe eterică în aparenţă, deşi o tensiune interioară le pângărea întotdeauna înfăţişarea, ca şi cum un spirit monstruos i-ar fi posedat şi ar fi putut ţâşni în orice moment prin pielea lor delicată. Această tensiune deforma câte o trăsătură pe ici, pe colo, nu foarte tare, dar suficient să-i lipsească de o frumuseţe perfectă. Iar uneori artistul zugrăvea indivizi urâţi – chiar groteşti – în interiorul cărora de asemenea exista o încleştare înfricoşătoare, având totuşi efectul de a modifica pe alocuri câte o trăsătură pentru a o conforma unui standard de frumuseţe. Aspectul lor hidos îţi dădea fiori, fiind pe alocuri atins de graţie. Ca o consecinţă a conflictului dintre realitatea exterioară şi cea interioară,

chipurile oamenilor din ambele tipuri de portrete deveniseră extraordinar de sugestive, deşi expresiile lor erau mai enigmatice şi mai obsedante decât oricare alta existentă pe chipul vreunei fiinţe umane reale.

Punând mâna pe aceste portrete, presa se repezise să le interpreteze. Se afirmase că artistul – el însuşi un bărbat frumos – îşi pictase propriul său demon interior, ţipând după ajutor sau lansând un avertisment privind adevărata lui fire.

Deşi nu împlinise decât şaisprezece ani, Roy Miro înţelesese că tablourile artistului nu îl zugrăveau pe el însuşi, ci modul lui propriu de a percepe lumea. Ackblom nu avea nevoie să strige după ajutor sau să avertizeze pe nimeni, pentru că nu se considera un diavol. În esenţă, artistul spunea că nici o fiinţă umană, nici măcar cel mai neînsemnat obiect neînsufleţit n-ar putea atinge perfecţiunea.

Picturile măreţe ale lui Ackblom l-au ajutat pe tânărul Roy să priceapă de ce îl încânta atât de mult să rămână singur în faţa realizărilor artistice ale fiinţelor umane, cu toate că se simţea deseori nefericit în compania oamenilor înşişi. Nici o operă de artă nu ar fi putut fi perfectă, fiind creată de o fiinţă umană imperfectă. Însă arta constituia o distilare a ceea ce avea mai bun omenirea, se apropia mult mai tare de perfecţiune decât aceia care o plăsmuiseră.

Faptul că obiectele neînsufleţite se aflau mai presus decât cele vii nu îl deranja. Îl accepta la fel cum acceptase să plaseze operele de artă deasupra oamenilor.

Aceasta fusese prima lecţie pe care o învăţase de la Steven Ackblom.

Vrând să afle mai multe despre el, Roy descoperise că artistul se izolase şi discuta foarte rar cu ziarişti. Reuşi să găsească două interviuri prin reviste. Într-unul, Ackblom vorbea, profund pătruns de milă, despre condiţia mizeră a rasei umane. Citatele păreau să se întrepătrundă: „Iubirea este cel mai uman dintre sentimente, pentru că iubirea este murdară. Şi dintre toate lucrurile pe care le simţim cu mintea şi cu trupul nostru, durerea crâncenă este cea mai pură, fiindcă alungă orice altceva din conştiinţa noastră şi atunci ne putem concentra mai intens ca niciodată.”

Ackblom preferase să se recunoască vinovat când fusese acuzat că îşi omorâse soţia şi încă patruzeci şi una de femei, decât să facă faţă unui proces pe care nu avea cum să-l câştige. În sala de judecată, în cursul pledoariei sale, pictorul îl scârbise şi îl înfuriase pe judecător când afirmase, referindu-se la cele patruzeci şi una de victime: „Erau atât de frumoase în durerea lor, toate ca nişte îngeri în agonie.”

Roy începea să înţeleagă cu ce se îndeletnicise Ackblom în catacombe. Supunându-şi victimele la torturi, artistul încerca să le apropie de perfecţiune, să surprindă o strălucire fugară – când încă se mai aflau în viaţă – a unei frumuseţi egale cu cea a obiectelor neînsufleţite.

Puritatea şi frumuseţea reprezentau acelaşi lucru. Curbe pure, forme pure, lumină pură, culoare pură, sunete pure, emoţie pură, gânduri pure, credinţă pură, idealuri pure. Însă fiinţele umane deveneau capabile de a atinge puritatea, indiferent de strădania sau de gândurile lor, foarte rar şi numai în circumstanţe extreme – de aceea condiţia umană era atât de demnă de milă.

Aceasta fusese a doua lecţie pe care o învăţase Roy de la Ackblom.

Vreme de câţiva ani, sentimentul de milă al adolescentului faţă de omenire se intensifică şi se maturiză. La scurt timp după cea de-a douăzecea sa aniversare, când un boboc de trandafir înflorise brusc, mila i se transformă în compasiune. O considera pe ultima ca fiind o emoţie mai pură decât prima. Deseori mila implica şi o notă de dezgust sau un sentiment de superioritate faţă de obiectul ei. Dar compasiunea provenea dintr-o empatie intensă, cristalină şi imaculată pentru semeni, o percepţie perfectă a suferinţelor lor.

Mânat de compasiune, acţionând frecvent când i se oferea ocazia, dorind să construiască o lume mai bună, încrezător în puritatea motivaţiei sale. Roy devenise o minte şi mai luminată decât Steven Ackblom. Îşi găsise destinul.

Acum, cu treisprezece ani mai târziu, şezând în partea din spate a elicopterului care îl purta spre Utah, Roy zâmbi fotografiei artistului dintre umbrele şerpuitoare.

Ciudat cum totul în viaţă pare că se leagă. O clipă uitată şi o faţă pe jumătate memorată din trecut puteau dintr-o dată să devină iarăşi semnificative.

Artistul nu fusese niciodată atât de important pentru Roy, încât să-l considere mentor, nici măcar sursă de inspiraţie. Roy nu crezuse că Ackblom fusese nebun – aşa cum îl descrisese presa – ci mai curând greşit îndrumat. Cel mai potrivit remediu pentru starea de deznădejde a umanităţii nu era să-i oferi un unic moment de frumuseţe pură fiecărui suflet imperfect, accentuând efectele durerii fizice. Asta nu reprezenta decât un triumf trecător şi

patetic. Cel mai bun remediu era să-i identifici pe cei care aveau mare nevoie de alinare – şi apoi, cu demnitate şi compasiune, să-i eliberezi rapid de povara condiţiei umane.

Cu toate acestea, într-un moment crucial, artistul îl învăţase inconştient câteva adevăruri vitale pe un băiat dezorientat. Deşi Steven Ackblom fusese o figură tragică, un om care apucase pe o cale greşită, Roy îi rămăsese dator.

I se părea un exemplu ironic – şi curios – de justiţie cosmică faptul că el, Roy, avea să fie cel care va scăpa lumea de fiul nerecunoscător care îl trădase pe Ackblom. Artistul pornise în căutarea perfecţiunii umane pe un drum greşit, dar, în viziunea sa, fusese bine intenţionat. Lumea lor amărâtă se va apropia cu încă doi centimetri de starea ideală când Michael (acum Spencer) o va fi părăsit. Iar justiţia pură îi cerea ca fiul să fie îndepărtat numai după ce va fi supus unei dureri prelungite şi puternice, într-o manieră care îl va onora pe vizionarul său tată.

După ce îşi scoase căştile, Roy îl auzi pe pilot anunţând în difuzoare: „...După afirmaţiile Centrului de Control din Vegas, ţinând seama şi de viteza curentă a ţintei, ne aflăm la aproximativ şaisprezece minute de interceptare. Şaisprezece minute până la ţintă.”

Un cer ca sticla albastră.

Încă douăzeci şi cinci de kilometri până în Cedar City.

Traficul rutier începu să se aglomereze pe cele două benzi ale autostrăzii. Ellie folosea claxonul pentru a avertiza vehiculele cu viteză mai mică decât a lor să se dea la o parte. Dacă şoferii se dovedeau a fi încăpăţânaţi, ea risca

depăşiri la mustaţă în zone interzise sau se aventura prin dreapta pe porţiunile în care acostamentul i-o permitea.

Viteza Rover-ului scăzu simţitor din cauza traficului, dar Spencer avea senzaţia că gonesc nebuneşte. Se ţinea de marginea scaunului. În spate, Rocky dădea iar afirmativ din cap.

— Chiar şi fără nici o dovadă, îi sugeră Spencer, ai fi putut să te duci la ziar. Să-i îndrepţi pe o pistă corectă şi să-l pui pe Summerton într-o poziţie defensivă...

— Am încercat de două ori. Prima dată cu o reporteră de la *New York Times*. Am contactat-o prin computerul ei de la serviciu, am purtat o conversaţie on-line şi am stabilit să ne întâlnim la un restaurant indian. I-am explicat clar că, dacă va povesti oricui, absolut oricui, viaţa mea *şi* a ei vor fi în pericol. Am ajuns acolo cu patru ore mai devreme, am studiat împrejurimile cu un binoclu de pe acoperişul clădirii de vizavi, pentru a mă convinge că vine singură şi că nu există nici o primejdie evidentă. M-am gândit să o fac să aştepte, să apar cu jumătate de oră mai târziu şi să mă folosesc de acest timp pentru a supraveghea strada. Dar cincisprezece minute după ce a sosit... Restaurantul a sărit în aer.

— Şi reportera?

— Moartă. Plus încă paisprezece oameni care se aflau înăuntru.

— Doamne, Dumnezeule!

— Apoi, o săptămână mai târziu, trebuia să am o întâlnire cu un tip de la *Washington Post* într-un parc public. Am aranjat-o printr-un telefon celular, de pe un acoperiş de unde supravegheam locul, dar nu puteam fi văzută. O stabilisem cu şase ore mai târziu. A trecut cam o oră şi

jumătate, apoi un camion al Departamentului Apelor a apărut lângă parc. Muncitorii au săpat un puţ pe care l-au înconjurat cu lumini de avertizare.

— Dar nu erau de fapt muncitori.

— Aveam la mine un scanner multibandă cu baterii. Am descoperit frecvenţa pe care o foloseau pentru a-şi coordona echipajul de aşa-zişi muncitori dintr-o rulotă care servea gustări în cealaltă parte a parcului.

— Eşti într-adevăr o figură, spuse el admirativ.

— Şi încă trei agenţi se aflau în parc, unul făcând pe cerşetorul, iar ceilalţi doi ocupându-se, chipurile, de întreţinere. Apoi s-a făcut ora întâlnirii şi a apărut reporterul, s-a îndreptat spre statuia în faţa căreia hotărâseră să ne întâlnim – dar ticălosul era şi el amestecat! L-am auzit spunându-le că nu mă vede pe nicăieri şi întrebându-i ce să facă. Ei l-au liniştit, asigurându-l că totul e în ordine, cerându-i să aştepte în continuare. Şacalul ăla probabil că era la degetul cel mic al lui Summerton şi îl sunase imediat după ce vorbise cu mine.

La şaisprezece kilometri de Cedar City, ajunseră în spatele unei rable Dodge care rula cu cincisprezece kilometri la oră sub limita legală. Lângă fereastra din spate atârnau două puşti.

Şoferul camionetei o lăsă pe Ellie să-l claxoneze un timp, încăpăţânat ca un catâr, nevrând să se dea la o parte.

— Ce-o fi păţit cretinul asta? izbucni ea. Îl mai claxonă un pic, dar el făcu pe surdul. Am putea avea aici un muribund care are nevoie urgentă de un doctor.

— Pe naiba, mai curând am putea fi doar un cuplu de nebuni drogaţi care distrug totul numai din plăcere.

Bărbatul din camionetă nu se lăsă impresionat nici de milă, nici de frică. Într-un final, îşi scoase o mână pe geam şi flutură un deget spre Ellie.

Nu aveau cum să-l depăşească prin dreapta. Vizibilitatea era limitată şi nu puteau vedea pe autostradă decât un şir nesfârşit de maşini care veneau din partea opusă.

Spencer se uită la ceas. Le mai rămâneau numai cincisprezece minute până la încetarea intervalului sigur, de două ore, estimat de Ellie.

Însă bărbatul din rablă părea că are tot timpul din lume.

— Găoază, zise ea şi Rover-ul ţâşni prin dreapta, încercând să depăşească vehiculul pe acostament.

Când ajunse paralel cu Dodge-ul, el acceleră puternic. Ellie apăsă de două ori pedala până la podea, de două ori sări înainte şi tot de două ori camioneta se ţinu scai de ei.

Celălalt şofer îşi mută privirea de la şosea în repetate rânduri pentru a-i privi. Avea peste patruzeci de ani. Sub o şapcă de baseball, chipul trăda inteligenţa unei lopeţi.

Evident, intenţiona să ţină pasul cu Ellie până când acostamentul avea să se îngusteze, obligând-o astfel să rămână în spatele lui.

Bineînţeles că mutra de lopată nu ştia cu cine are de-a face, însă Ellie i-o dovedi imediat. Împinse Rover-ul spre stânga, pocnind camioneta suficient de tare, încât şoferul să se intimideze şi să ridice piciorul de pe acceleraţie. Camioneta pierdu din viteză. Rover-ul ţâşni în faţă. Mutra de lopată apăsă din nou pedala, dar prea târziu: Ellie intră cu Rover-ul pe asfalt în faţa Dodge-ului.

În timp ce maşina fentase dreapta-stânga, Rocky scheunase, luat pe nepregătite, şi căzuse pe o parte. Se căţără iar în poziţie şezândă şi fornăi cu ceea ce ar fi putut fi încântare sau teamă.

Spencer se uită la ceas.

— Crezi că au luat legătura cu poliţiştii locali înainte să pornească după noi?

— Nu. Vor încerca să nu amestece poliţia locală.

— Atunci noi după ce ne uităm?

— Dacă vin din Vegas – sau de oriunde altundeva – cred cu vor fi într-un elicopter. Mai uşor manevrabil, mai flexibil. Cu ajutorul satelitului, pot să se fixeze deasupra noastră şi să ne scoată din trafic, cu puţin noroc.

Aplecându-se în faţă, Spencer aruncă o privire cercetătoare prin parbriz la cerul senin şi ameninţător.

Un claxon răsună în urma lor.

— La dracu', zise Ellie uitându-se în oglinda retrovizoare.

Privind în cea de pe partea lui, Spencer văzu că Dodge-ul îi ajunsese din urmă. Furiosul şofer claxona la fel cum Ellie făcuse înainte.

— Numai de aşa ceva n-aveam nevoie acum, se îngrijoră ea.

— OK, spuse Spencer, hai să vedem dacă ştie să se poarte. Dacă supravieţuim Agenţiei, atunci o să ne întoarcem şi o să-l lăsăm să ne cotonogească.

— Crezi că ar vrea?

— Pare un tip rezonabil.

Forţând Rover-ul mai tare ca oricând, Ellie reuşi să-i arunce o privire lui Spencer şi să zâmbească.

— Te adaptezi repede.

— E contagios.

Pe ici, pe colo, împrăştiate pe ambele margini ale autostrăzii, se înălţau case, magazine. Încă nu intraseră în Cedar City, dar se întorseseră în mod sigur în mijlocul civilizaţiei.

Idiotul din Dodge claxona cu un asemenea entuziasm, încât fiecare rafală părea să-i trimită fiori prin vintre.

Pe ecranul monitorului din servieta deschisă se afla imaginea transmisă din Las Vegas, fotografiată de Earthguard, foarte mult măriită şi prelucrată, care surprindea autostrada chiar la vest de Cedar City.

Range Rover-ul executa o cascadorie după alta. Cu servieta deschisă în poală, Roy rămase ţintuit în scaunul din spatele elicopterului de aceste performanţe ce păreau desprinse dintr-un film de acţiune, deşi văzut dintr-un unghi nepotrivit.

Nimeni nu conducea atât de repede, strecurându-se de pe o bandă pe alta, uneori împotriva fluxului opus de maşini, decât dacă era beat sau urmărit. Acest şofer nu băuse. Rover-ul nu se clătina absolut deloc. Era condus grăbit, nesăbuit, dar cu mare îndemânare. Şi după toate aparenţele, nu îl urmărea nimeni.

Roy se convinse într-un final că la volanul acclui vehicul nu putea fi decât femeia. După ce o alarmase semnalul pe care satelitul îl trimisese computerului ei, faptul că nici o maşină nu gonea în urma-i sigur n-ar fi liniştit-o. Ştia că ori ar fi aşteptat-o la un blocaj al drumului, ori ar fi atacat-o din aer. Înainte de a se întâmpla unul dintre aceste două lucruri, ea încerca să ajungă într-un

oraş, unde s-ar fi putut amesteca în fluxul aglomerat al traficului rutier şi ar fi profitat de orice facilitate oferită de labirintul urban pentru a scăpa.

Bineînţeles că Cedar City nu era totuşi suficient de mare pentru a-i pune pe tavă vreo ocazie. Evident, ea subestima puterea şi claritatea urmăririi de pe orbită.

În partea din faţă a compartimentului rezervat pasagerilor, ofiţerii îşi verificau armele. Îşi vârâră în buzunare provizii suplimentare de muniţie.

Îmbrăcămintea civilă reprezenta uniforma pentru această misiune. Vroiau să îi ajungă, s-o ucidă pe femeie, să-l captureze pe Grant şi să plece înainte de intervenţia forţelor locale de apărare a legii. Dacă s-ar fi amestecat şi acestea, ar fi trebuit să le păcălească, lucru care ar fi implicat riscul de a face greşeli şi de a se demasca – mai ales că nu aveau nici o idee despre cât de multe ştia Grant şi ce ar fi putut el să spună dacă poliţiştii ar fi insistat să-i vorbească. În plus, discuţiile cu localnicii însemnau pierdere de vreme. Ambele elicoptere fuseseră dotate cu numere de înmatriculare false, pentru a-i induce în eroare pe eventualii observatori. Atât timp cât bărbaţii nu purtau nici o uniformă sau vreo insignă care să-i identifice, martorii ar fi avut foarte puţine de povestit mai târziu poliţiei.

Toţi membrii echipajului de atac, inclusiv Roy, purtau veste antiglonţ sub haine şi deţineau legitimaţii ale Agenţiei de Luptă Antidrog, pentru a le prezenta oficialităţilor locale în caz de nevoie. Însă cu puţin noroc, ar fi decolat la trei minute după asalt, cu Spencer Grant prizonier, plus cadavrul femeii, fără ca vreunul dintre ei să fi fost rănit.

Femeia era terminată. Încă mai respira, inima încă îi mai bătea, dar, de fapt, deja murise.

Pe computerul din poala lui Roy, Earthguard 3 arătă cum ţinta încetineşte foarte mult. Apoi Rover-ul trecu pe lângă un alt vehicul, probabil o camionetă, pe acostamentul autostrăzii. Camioneta îşi mări viteza şi, dintr-o dată, păru să se pornească o întrecere dură.

Încruntându-se, Roy privi chiorâş la ecranul monitorului.

Pilotul anunţă că mai sunt cinci minute până la interceptare.

Cedar City.

Traficul se aglomerase prea mult pentru a le oferi vreo posibilitate de scăpare şi prea puţin pentru a-l induce în eroare pe Earthguard. De asemenea, o stânjenea şi faptul că acum se aflau pe drumuri mărginite de rigole, în locul autostrăzii cu acostamente largi. Şi semafoarele. Şi acel jocheu tâmpit din camionetă care claxona atât de insistent.

Ellie coti la dreapta într-o intersecţie, studiind frenetic ambele părţi ale străzii. Restaurante de fast-food. Benzinării. Magazine mici. Nu ştia exact ce caută. Avea să-l recunoască doar când îl va vedea: un loc sau un prilej de care s-ar fi putut folosi.

Cerceta teritoriul în speranţa de a descoperi o ascunzătoare: vreun crâng de conifere, vreun garaj mare, orice loc unde ar fi scăpat de ochii din cer şi în care ar fi abandonat Rover-ul fără a fi remarcaţi. Apoi ar fi cumpărat sau ar fi furat o altă maşină, şi astfel, nemaiputând fi recunoscuţi de pe orbită, s-ar fi pierdut în trafic.

Ea presupunea că şi-ar fi câştigat un pat de cuie în Hades dacă l-ar fi omorât pe cretinul din Dodge – dar poate ar fi meritat preţul. Strivea claxonul de parcă ar fi fost o maimuţă dezorientată şi nebună, hotărâtă să lovească obiectul acela până când ar fi încetat să mai behăie.

Încerca să-i depăşească de fiecare dată când maşinile de pe banda opusă se împuţinau, dar Ellie îi bloca drumul. Aripa dreaptă a camionetei fusese zgâriată şi îndoită îngrozitor când se pocnise cu Rover-ul, aşa că tipul îşi închipuia probabil că nu mai are nimic de pierdut dacă trece pe partea stângă şi o obligă să urce pe trotuar.

Însă ea nu putea să-l lase. Timpul se scurgea cu multă repeziciune. Cearta cu maimuţoiul ar fi consumat alte minute preţioase.

— Spune-mi că nu-i aşa, zbieră Spencer acoperind ţipătul asurzitor al claxonului.

— Ce?

Apoi îşi dădu seama că el arăta cu degetul spre parbriz. Ceva pe cer. Spre sud-vest. Două elicoptere mari. Unul puţin mai în spate şi mai la stânga faţă de celălalt. Ambele negre. Carcasele şi geamurile sclipeau de parcă ar fi fost poleite, iar elicea licărea în soare. Cele două aparate păreau două insecte gigantice desprinse dintr-un film apocaliptic ştiinţifico-fantastic al anilor cincizeci, despre primejdiile radiaţiei nucleare. La mai puţin de trei kilometri depărtare.

Văzu un complex de magazine în formă de U la stânga, în faţa lor. Patinând pe gheaţa fragilă a instinctului, ea acceleră, luă o curbă bruscă printr-o gaură în fluxul de maşini şi pătrunse pe aleea scurtă care ducea la parcare.

Lângă urechea ei dreaptă, câinele lătra entuziasmat, râzând parcă: *ham*, *ham*, *ham*, *ham*, *ham*, *ham*!

Spencer tot mai trebuia să ţipe, fiindcă şoferul care claxona se ţinea strâns în spatele lor:

— Şi acum?

— Trebuie să facem rost de altă maşină.

— De aici, de afară?

— N-avem de ales.

— Or să ne vadă.

— Vom crea o diversiune.

— Cum?

— Mă gândesc, zise ea.

— De asta mi-era teamă.

Numai cu o uşoară apăsare pe frână, ea coti la dreapta şi apoi goni spre sud, pe asfaltul din parcare, în loc să se apropie de magazine.

Camioneta rămase în spatele lor.

Pe cer, în partea de sud-vest, cele două elicoptere se găseau la mai puţin de doi kilometri de ei. Deja îşi schimbară direcţia spre Range Rover. Coborau pe măsură ce se apropiau.

Magazinul din mijlocul complexului în formă de U era un supermarket. În dosul vitrinelor şi al uşilor din sticlă, tuburi fluorescente luminau puternic interiorul cavernos. Două firme mai mici flancau magazinul, oferind spre vânzare haine, cărţi, discuri şi alimente. O mulţime de prăvălioare umpleau restul complexului.

Fiind încă devreme, cele mai multe magazine abia se deschiseseră. Numai supermarket-ul avea program nonstop, şi majoritatea maşinilor din parcare – douăzeci sau treizeci – se înghesuiseră în faţa intrării lui.

— Dă-mi pistolul, spuse ea, grăbită. Pune-mi-l în poală.

Spencer îi dădu SIG-ul, apoi ridică şi celălalt pistol de pe podea, dintre picioarele lui.

Nu exista nici o şansă de a crea vreo diversiune spre sud. Ea luă o curbă strânsă şi bruscă, în formă de U, şi se îndreptă către nord, spre centrul parcării.

Manevra îl surprinse atât de mult pe maimuţoi, încât derapă şi aproape se rostogoli în încăpăţânarea lui de a se ţine după ei. Până la urmă, în timp ce îşi recăpăta controlul asupra maşinii, încetă să mai claxoneze.

Câinele încă mai lătra: *ham, ham, ham, ham, ham!*

Ea continua să meargă paralel cu strada pe care venise când descoperise complexul, rămânând departe de magazine.

— Vrei să iei ceva cu tine? întrebă Ellie.

— Doar geamantanul.

— N-ai nevoie de el. Deja am scos banii.

— Poftim?

— Cei cincizeci de mii vârâţi sub fundul fals.

— Ai găsit banii?

— I-am găsit.

— I-ai scos din valiză?

— Sunt acolo, în geanta de pânză din spatele scaunului meu. Laolaltă cu laptop-ul şi cu alte lucruri.

— Mi-ai găsit banii? repetă el nevenindu-i să creadă.

— O să vorbim mai târziu despre asta.

— Poţi să fii sigură.

Maimuţoiul din Dodge îşi revenise şi claxona isteric, dar nu se mai afla la fel de aproape de ei.

Spre sud-vest, elicopterele roiau la mai puţin de un kilometru depărtare şi la numai vreo treizeci de metri deasupra solului, coborând încă.

— Vezi geanta despre care ţi-am zis?

El se uită în spatele scaunului.

— Da. Cea de lângă Rocky.

După ce se ciocniseră de Dodge, nu ştia sigur dacă portiera de pe partea ei avea să se deschidă uşor. Nu vroia să se lupte cu geanta şi cu uşa în acelaşi timp.

— S-o iei când o să ne oprim.

— Ne oprim? întrebă el.

— Mda.

O curbă finală. Cu viteză la dreapta. Se precipită pe una dintre aleile din centrul parcării. Ducea direct spre est, exact spre vitrinele magazinului. În timp ce se apropia de clădire, ea îşi puse mâna pe claxon şi o ţinu acolo, făcând şi mai multă gălăgie decât maimuţoiul din urma lor.

— O, nu, spuse Spencer întrezărind ce avea de gând.

— Diversiunea! strigă ea.

— E o nebunie!

— N-am de ales!

— Totuşi e o nebunie!

În partea din faţă a magazinului, steaguri şi afişe publicitare drapau mari porţiuni ale vitrinelor, făcând reclamă pentru Coca-Cola, cartofi, hârtie igienică şi săruri minerale pentru filtrele de apă potabilă. Cele mai multe se aflau în jumătatea de sus a geamurilor; printre ele, Ellie putea distinge casele de marcat. Sub lumina fluorescentă, câţiva funcţionari şi clienţi priveau afară, alarmaţi de claxoanele stridente. În vreme ce se apropiau, chipurile îndepărtate păreau de un alb-strălucitor, aidoma măştilor

de arlechin. O femeie fugi, şi toţi din jurul ei se împrăştiară rapid.

Spera din tot sufletul că vor reuşi să se adăpostească la timp. Nu vroia să rănească vreun martor nevinovat. Dar nici nu-şi dorea să fie împuşcată de cei care aveau să coboare din elicoptere.

Să scape sau să moară.

Rover-ul se deplasa repede, dar nu exagerat. Şmecheria era să aibă suficientă viteză pentru a sări peste bordură pe trotuarul larg din faţa magazinului, să treacă prin sticlă şi prin rafturile cu marfă aflate imediat în spatele vitrinei. Dar cu o viteză prea mare, s-ar fi putut ciocni cu casele de marcat riscând să moară.

— O să reuşim! Apoi îşi aminti că nu trebuie să mintă niciodată în faţa unui câine. Probabil!

Deasupra claxoanelor şi a zgomotelor motoarelor, ea auzi dintr-o dată *huruitul* elicopterelor. Sau poate că mai degrabă simţi rafalele de vânt stârnite de elice. Se aflau probabil deasupra parcării.

Roţile din faţă împunseră bordura, Rover-ul se săltă, Rocky lătră speriat, iar Ellie luă mâna de pe claxon şi, simultan, ridică piciorul de pe acceleraţie. Apăsă frâna şi roţile se izbiră de beton. Trotuarul nu mai păru atât de larg când Rover-ul derapă pe pavaj cu o viteză de cincizeci-şaizeci de kilometri la oră şi cu un scrâşnet – ca guiţatul unui porc speriat – de cauciucuri fierbinţi pe asfalt, deloc larg, la naiba, nu *îndeajuns* de larg! Văzu imaginea reflectată a Rover-ului şi, aproape instantaneu, cascade de sticlă răsunară pe jos ca nişte ţurţuri de gheaţă ce se sfărâmă. Îşi croiră drum printre rafturile mari din lemn pe care se aflau saci de câte douăzeci de kilograme cu cartofi

şi, într-un final, se pocniră de marginea unei case de marcat. Tăbliile din placaj se despicară, tejgheaua din oţel inoxidabil se îndoi ca o folie de împachetat cadouri, banda rulantă din cauciuc se rupse în două, se desprinse de pe role şi se undui în aer ca un vierme intestinal uriaş, iar casa de marcat fu cât pe ce să se rostogolească pe podea. Impactul nu fusese chiar atât de dur pe cât se temuse Ellie şi, ca şi cum le-ar fi sărbătorit deznodământul fericit, suluri vesele de pungi din plastic translucid înfloriră în aer, parcă ieşite din buzunarul unui magician invizibil.

— OK? întrebă ea, desfăcându-şi centura de siguranţă.

— Data viitoare eu conduc!

Ellie încercă portiera. Protestă, scârţâi, scrâşni, dar nici impactul cu Dodge-ul, nici intrarea explozivă în magazin nu înţepeniseră încuietoarea. Înşfăcând SIG-ul pe care îl ţinuse strâns intre coapse, ea coborî grăbit din Range Rover.

Spencer deja ieşise pe partea cealaltă.

Dimineaţa vuia de zgomotul elicopterelor.

*

Cele două aparate JetRanger apărură pe ecranul computerului pentru că intraseră în interiorul acelor zone supravegheate prin ochii lui Earthguard. Roy se afla în al doilea elicopter, studiind partea de sus a maşinii filmate de pe orbită, minunându-se de posibilităţile lumii moderne.

Fiindcă pilotul făcuse o manevră ciudată pentru a se apropia de ţintă, Roy nu putea să vadă nimic prin hublourile

din dreapta sau din stânga. Se folosea de computer pentru a urmări tentativele Range Rover-ului din parcare – care gonea haotic în toate direcţiile – de a scăpa de camionetă. În timp ce aceasta încerca să-şi recâştige viteza după o întoarcere periculoasă, Rover-ul se îndreptă spre clădirea centrală a complexului – care era, judecând după dimensiuni, un supermarket sau un magazin cu preţuri reduse ca Wall-Mart sau Target.

Roy îşi dădu seama numai în ultimul moment că Rover-ul avea să intre în el. După impact, se aşteptă să-l vadă ricoşând, devenind o masă de metal diform şi turtit. Dar dispăru cufundându-se în clădire. Realiză cu oroare că intrase printr-o uşă sau printr-un perete de sticlă şi că ocupanţii maşinii scăpaseră probabil cu viaţă.

Ridică servieta deschisă din poală, o aşeză pe jos în spaţiul dintre şirurile de scaune şi ţâşni în picioare alarmat. Nu se opri pentru a se deconecta de Mama trecând prin toate procedurile de securitate, nu scoase computerul din priză, ci păşi peste el, grăbindu-se spre cabina pilotului.

Din ceea ce văzuse pe ecran, ştia că ambele elicoptere depăşiseră cablurile electrice de pe stradă. Se aflau deasupra parcării, coborând uşor, cu o viteză de numai trei-patru kilometri la oră, rotindu-se. Se apropiaseră atât de *mult* de femeie, dar acum ea dispăruse din raza lor vizuală.

Şi, o dată ieşită din raza lor vizuală, ar fi putut să le scape. Să fugă din nou. Nu! Inacceptabil!

Înarmaţi şi gata de acţiune, cei patru agenţi se ridicaseră în picioare şi blocau coridorul lângă ieşire.

— La o parte, daţi-vă la o parte!

Roy îşi croi drum printre matahalele înghesuite spre capătul culoarului, smuci uşa şi se aplecă în carlinga strâmtă.

Pilotul se concentra să ocolească stâlpii şi maşinile din parcare în timp ce cobora lin cu JetRanger-ul. Dar cel de-al doilea bărbat, copilot şi pilot în acelaşi timp, se răsuci spre Roy de îndată ce acesta deschise uşa.

— A intrat în clădirea aia blestemată, spuse Roy, uitându-se prin parbriz la cioburile de sticlă din faţa supermarket-ului.

— Dură, nu? zise aprobator pilotul, rânjind.

Prea multe maşini se găseau în zona centrală pentru a permite măcar unui singur elicopter să aterizeze exact în faţa magazinului.

Cotiră spre extremităţile clădirii, unul spre nord, iar celălalt spre sud.

Arătând spre primul JetRanger în care se afla restul de opt agenţi ai echipajului de asalt, Roy zise:

— Nu, nu. Spune-i că vreau să se ducă în spatele clădirii, nu aici, în spate, iar cei opt oameni să se desfăşoare acolo, să oprească toţi pietonii.

Pilotul intrase deja în legătură cu celălalt aparat. În timp ce plana la şase metri deasupra parcării, el repetă ordinele lui Roy în microfonul ataşat căştilor.

— Vor încerca să traverseze magazinul şi să iasă prin spate, zise Roy, luptându-se să-şi reprime furia şi să rămână calm. Respiră adânc. Să intre aburii de culoarea piersicii ai calmului. Să iasă vaporii verzi ca fierea ai mâniei, ai încordării şi ai stresului.

Elicopterul lor ajunsese prea jos pentru ca Roy să mai poată vedea ceva peste acoperişul magazinului. Însă din

imaginea înregistrată de pe Earthguard îşi aminti ce se găsea în spatele complexului: o alee largă de serviciu, un zid din beton şi apoi un şantier de construcţii unde se înălţau o mulţime de copaci. Case şi copaci. Prea multe ascunzători, prea multe vehicule care ar putea fi furate.

La nord de ei, exact în clipa în care primul JetRanger se pregătea să aterizeze în parcare, pilotul primi mesajul lui Roy. Elicea se roti mai repede şi aparatul începu să se ridice în aer.

Piersica înăuntru. Verdele afară.

Conţinutul pungilor de douăzeci de kilograme se împrăştiase, formând un covor maroniu care trosni sub tălpile lui Spencer când coborî din Rover şi porni în goană printre cele două case de marcat. Ducea geanta din pânză de mânere şi ţinea strâns Uzi-ul.

Privi la dreapta. Ellie alerga paralel cu el în spaţiul alăturat dintre casele de marcat. Culoarele pentru cumpărători erau lungi şi străbăteau magazinul până la capătul din dos.

— Ieşim prin spate. Fugi spre partea dindărăt a magazinului!

Pornind după ea, îşi aminti de Rocky. Dulăul coborâse imediat în urma lui. Unde se afla domnul Câine Rocky?

Se opri, se întoarse şi îl văzu pe animalul hămesit lângă casa de marcat pe lângă care tocmai trecuse. Rocky înfuleca bucăţelele maronii care se zdrobiseră sub tălpile stăpânului său. Hrană uscată pentru câini. Douăzeci de kilograme sau chiar mai mult...

— Rocky!

Potaia îşi înălţă capul şi dădu din coadă.

— Vino!

Rocky nu ascultă comanda. Mai înhăţă vreo câţiva biscuiţi, ronţăindu-i cu satisfacţie.

— Rocky!

Câinele îl privi din nou, cu o ureche ciulită şi una pleoştită, cu coada stufoasă lovind în lateral tejgheaua.

Pe cel mai sever ton, Spencer zise:

— *Ai mei!*

Regretând, dar supus, puţin ruşinat, Rocky plecă totuşi de lângă mâncare. Când o văzu pe Ellie, care se oprise la mijlocul culoarului să-i aştepte, o luă la goană. Femeia îşi reluă fuga, iar Rocky se repezi entuziasmat după ea, habar n-având că alergau pentru a-şi salva vieţile.

La capătul culoarului, trei bărbaţi apărură din stânga şi se opriră când îi văzură pe Ellie şi pe Spencer cu armele în mâini, urmaţi îndeaproape de câine. Doi purtau uniforme albe, cu numele brodate pe buzunarul bluzei – angajaţi ai magazinului. Al treilea, în haine de stradă, ţinând într-o mână o franzelă franţuzească, probabil că era un client.

Cu un zel şi o agilitate mai mari decât ale unei pisici, Rocky îşi transformă goana năvalnică într-o retragere imediată. Învârtindu-se în jurul cozii vârâte între picioare, aproape târându-se, se împletici spre stăpânul său căutând protecţie.

Bărbaţii erau speriaţi, nicidecum agresivi. Încremeniseră, blocându-le drumul.

— *La o parte*! strigă Spencer.

Ţintind în tavan, el îşi sublinie cuvintele cu o rafală scurtă a Uzi-ului, spărgând un tub fluorescent şi provocând un duş de sticlă şi de gresie sfărâmată.

Înfricoşaţi, cei trei oameni se împrăştiară.

Două uşi glisante din spatele magazinului se aflau între rafturile cu lactate din stânga şi frigiderele cu carne şi brânză din dreapta. Ellie se izbi în ele. Spencer o urmă împreună cu Rocky. Ieşiră într-un coridor scurt, mărginit de birouri.

Aici, zgomotul elicopterelor se auzea mai slab, înăbuşit.

La capătul coridorului, năvăliră într-o cameră cavernoasă aşezată de-a latul clădirii, cu pereţi golaşi din beton, cu lumină fluorescentă şi căpriori în loc de tavan. O zonă din centrul încăperii rămăsese liberă, dar în jurul ei cutii de carton erau stocate una peste alta până la cinci metri înălţime, lăsând două culoare de o parte şi de alta a lor – depozit suplimentar de diverse mărfuri, de la produse alimentare până la şampoane.

Spencer remarcă vreo câţiva lucrători care priveau prudent dintre şirurile de cutii.

În faţă, dincolo de zona de lucru, văzură o uşă enormă din metal, glisantă, prin care camioanele puteau intra pentru a fi descărcate. La dreapta acesteia se afla o uşă obişnuită. Fugiră spre ea, o deschiseră şi ieşiră afară, pe o alee de serviciu largă de cincisprezece metri.

Nu se zărea nimeni.

O copertină de vreo şase metri lăţime fusese montată pe zidul de deasupra uşii glisante. Se întindea pe toată lungimea magazinului, acoperind aproape jumătate din alee, permiţând camioanelor să se adăpostească pentru a fi descărcate indiferent de vreme. Acum îi apăra şi pe ei de ochii din cer.

Dimineaţa era surprinzător de friguroasă. Deşi în depozit şi în magazin fusese răcoare, Spencer nu se aşteptase ca afară să fie totuşi atât de rece. Probabil că erau numai vreo câteva grade peste zero. În cele două ore şi ceva de cascadorii rutiere, ei ajunseseră de la marginea deşertului la o altitudine mai mare, cu o climă diferită.

Nu crezu că este bine să urmeze aleea de serviciu, care probabil ocolea complexul în formă de U. În orice parte ar fi luat-o – spre stânga sau spre dreapta – ar fi ieşit din nou în parcarea din faţa magazinului.

Un zid de nouă metri înălţime separa complexul de cartier: blocuri din beton zugrăvite în alb, acoperite cu cărămizi. Dacă ar fi avut numai şase metri, ar fi putut să-l escaladeze suficient de rapid, încât să scape. Dar aşa nu exista nici o şansă. Ar fi reuşit să arunce destul de uşor peste el geanta din pânză, dar n-ar fi putut să salte şi un câine de treizeci de kilograme şi să spere că va şi ajunge cu bine pe partea cealaltă.

Venind din faţa supermarket-ului, zgomotul motoarelor de la cel puţin unul dintre elicoptere se modifică simţitor. Vuietul elicei se intensifică. Se îndrepta deci spre spatele clădirii.

Ellie se repezi la dreapta, de-a lungul peretelui acoperit al magazinului. Spencer ştia ce vroia să facă. Mai aveau o ultimă speranţă. O urmă.

Se opri la limita copertinei care marca sfârşitul supermarket-ului. Apoi începea zidul din spate al altui magazin din complex.

Ellie se încruntă la Rocky.

— Stai aproape de zidul clădirii, lipeşte-te de el, îi spuse, de parcă dulăul ar fi înţeles.

Şi poate chiar aşa era. Ellie ieşi sub razele soarelui, neţinând seama de propriul ei sfat, dar Rocky tropăi între ea şi Spencer, mergând pe lângă zidul complexului.

Spencer nu ştia dacă satelitul reuşea să-i deosebească de restul structurii. Nu ştia nici dacă marginea acoperişului ce ieşea în afară jumătate de metru constituia un adăpost. Dar chiar dacă tactica ei era bună, Spencer tot se mai *simţea urmărit*.

Tunetul bolborosit al elicopterului deveni şi mai puternic. Judecând după intensitate, se ridicase deasupra parcării, începând traversarea acoperişului.

La sudul supermarket-ului, prima clădire aparţinea unei spălătorii. O plăcuţă cu numele proprietarului se afla la intrarea personalului. Se apropiară şi apăsară pe clanţă. Încuiat.

Cerul se umpluse cu zgomote apocaliptice.

Dincolo de spălătorie se găsea un magazin de papetărie Hallmark. Uşa de serviciu era descuiată. Ellie o deschise grăbit.

Roy Miro se aplecase peste uşa carlingii pentru a urmări cum al doilea elicopter se înălţă deasupra clădirii, plană pentru o clipă, apoi traversă acoperişul spre partea cealaltă a supermarket-ului.

Arătând spre o anumită porţiune de asfalt şi adresându-se pilotului, Roy strigă:

— Acolo! Aterizează în faţa magazinului Hallmark, lasă-ne chiar acolo.

În timp ce pilotul cobora ultimii şase metri, îndreptându-se spre punctul indicat, Roy se alătură celor

patru agenţi, la uşa compartimentului rezervat pasagerilor. Inspiră profund. Piersica înăuntru. Verdele afară.

Îşi scoase Beretta din tocul de la umăr. Amortizorul încă mai era montat pe ţeavă. Îl îndepărtă şi îl vârî în buzunarul interior al jachetei. Această operaţiune, nefiind una clandestină, nu necesita amortizor, nu când atrăseseră deja atenţia asupra lor. Şi apoi pistolul funcţiona mai bine astfel.

Aterizară.

Unul dintre agenţi deschise uşa şi ieşiră rapid, unul după altul, în vârtejul dezlănţuit de paletele elicei.

În timp ce îi urma pe Ellie şi pe Rocky spre camera din spate a papetăriei, Spencer îşi ridică privirea la vacarmul de deasupra. Proiectată pe cerul complet senin, exact deasupra capului, apăru mai întâi partea laterală a elicei care sfâşia aerul uscat din Utah. Apoi se ivi antena curbată de pe botul aparatului. Când rafalele de aer îl loviră, el păşi înăuntru şi închise uşa, la timp pentru a nu fi observat.

Încuietoarea avea o siguranţă pe partea interioară. Deşi echipajul de asalt urma să cerceteze mai întâi spatele supermarket-ului, Spencer o trase.

Se aflau într-un depozit strâmt şi lipsit de ferestre, care mirosea a trandafiri. Ellie deschise o altă uşă, înainte ca Spencer să o închidă pe prima. Dincolo de depozit exista un mic birou luminat cu tuburi fluorescente. Două mese. Dosare.

Se zăreau încă două uşi. Una, întredeschisă, dădea într-o baie minusculă: un closet şi o chiuvetă. Cealaltă lega biroul de magazinul propriu-zis.

În depozitul lung şi îngust se îngrămădeau piramide de felicitări, etajere cu vederi, hârtie de împachetat, jocuri de puzzle, maimuţoi pufoşi, lumânări ornamentale şi alte mărunţişuri. Se vindea colecţia pentru Valentine’s Day; steaguri se aglomerau laolaltă cu panouri decorative, toate numai inimioare şi flori.

Atmosfera sărbătorească îi aminti în mod neplăcut că, indiferent ce avea să se întâmple cu el, cu Ellie şi cu Rocky în următoarele câteva minute, lumea urma să meargă înainte, nepăsătoare. Dacă ar fi fost împuşcaţi în Hallmark, corpurile le-ar fi fost duse de acolo neîntârziat, sângele ar fi fost şters de pe covor, deodorantul de împrospătare a aerului ar fi umplut camera cu miros de trandafiri, câteva noi produse aromate ar fi fost puse în vânzare şi şuvoiul de îndrăgostiţi care veneau să cumpere nu s-ar fi micşorat câtuşi de puţin.

Două femei, evident angajate, stăteau lângă vitrină, cu spatele la ei. Priveau la ce se întâmpla în parcare.

Ellie se îndreptă spre ele.

Urmând-o, Spencer se întrebă dacă intenţiona să ia ostatici. Nu-i surâdea ideea. Absolut deloc. O, Iisuse, nu! Oamenii aceştia ai Agenţiei, după cum îi descrisese ea şi după cum îi văzuse că acţionau, n-ar fi ezitat să împuşte un ostatic, fie el femeie sau copil, pentru a-şi atinge ţinta – mai ales la începutul operaţiunii, când martorii erau buimaci şi reporterii încă nu apăruseră cu aparatele lor de fotografiat.

Nu vroia să-şi mânjească mâinile cu sânge inocent.

Bineînţeles, nu puteau să aştepte în Hallmark până când agenţii ar fi plecat. Negăsindu-i în supermarket, cercetarea s-ar fi extins în mod sigur şi în celelalte magazine.

Cea mai bună soluţie era să iasă pe uşa din faţă a papetăriei în vreme ce atenţia echipajului de atac se concentra asupra supermarket-ului, să încerce să fure o maşină din parcare şi să o pornească direct de la sârmele de contact. Cam greu. O probabilitate de scăpare subţire ca hârtia, şi speranţa la fel. Dar numai asta le rămăsese şi, fiind mai bună decât ideea de a lua ostatici, se agăţa cu putere de ea.

Elicopterul aterizând chiar lângă uşa din spate, papetăria fu invadată de uruitul motoarelor şi bubuiturile elicelor; nici sub un montagnes russes n-ar fi fost atâta gălăgie. Panourile pentru Valentine fremătau deasupra. Sute de brelocuri zornăiau pe cârligele standului de prezentare. O colecţie de rame mici ornamentate zăngănea pe raftul din sticlă. Până şi pereţii magazinului păreau să bubuie ca nişte tobe africane.

Trepidaţiile deveniseră atât de puternice, încât se îndoia de siguranţa magazinului. Probabil că era o construcţie şubredă, din cele mai ieftine materiale, dacă un elicopter reuşea să inducă atâtea vibraţii în pereţi.

Aproape ajunseseră în partea din faţă a prăvăliei, la vreo cinci metri de cele două femei, când sursa acestui scandal înfricoşător deveni evidentă: al doilea elicopter ateriza în faţa complexului, dincolo de trotuarul acoperit, în parcare. Aparatele flancaseră magazinul şi acum îl zguduiau din temelii.

Ellie se opri când văzu elicopterul.

Rocky părea mai puţin speriat de zgomotele asurzitoare decât de un afiş al lui Beethoven – steaua de cinema, un Saint Bernard, nu compozitorul – şi se retrase, refugiindu-se în spatele ei.

Cele două femei de la geam încă nu realizaseră că nu erau singure. Stăteau una lângă alta, discutând aprins; deşi vocile lor se ridicau deasupra larmei elicopterelor, cuvintele rămâneau de neînţeles pentru Spencer.

În timp ce se apropia de Ellie, privind îngrozit spre JetRanger, el văzu cum o uşă alunecă într-o parte, în fuzelaj. Bărbaţi înarmaţi săriră pe asfalt, unul după altul. Primul căra o mitralieră mai mare decât Micro Uzi-ul lui Spencer. Al doilea purta o armă automată. Al treilea transporta două lansatoare de grenade, fără îndoială grenade din cauciuc, gaze lacrimogene sau paralizante. Al patrulea ducea o puşcă-mitralieră, iar al cincilea doar un pistol.

Al cincilea, şi ultimul, arăta diferit de matahalele care îl precedaseră. Mai scund, chiar puţin durduliu. Ţinea pistolul într-o parte, îndreptat spre pământ, şi fugea mai anevoios decât companionii săi.

Nici unul dintre cei cinci nu se apropie de papetărie. Alergară spre supermarket şi ieşiră rapid din raza lor vizuală.

Motorul elicopterului funcţiona în gol. Elicea se rotea încă, dar cu o viteză mai mică. Echipajul de asalt spera probabil să se întoarcă repede din misiune.

— Doamnelor, spuse Ellie.

Femeile nu o auziră din cauza zgomotului asurzitor şi a conversaţiei lor aprinse.

Ellie ridică vocea:

— *La dracu’ doamnelor!*

Speriate, ţipând, cu ochii măriţi, în sfârşit se întoarseră.

Ellie nu îndreptă SIG-ul spre ele, dar se asigură că îl remarcaseră.

— Plecaţi de lângă ferestrele alea, veniţi aici!

Ezitară, se uitară una la alta, apoi la pistol.

— Nu vreau să vă fac nici un rău. Ellie vorbise cu o sinceritate desăvârşită. Dar o să fac ce trebuie dacă nu *veniţi imediat aici!*

Femeile se îndepărtară de vitrină; una dintre ele, mişcându-se mai lent, aruncă o privire spre intrarea de alături.

— Nici să nu te gândeşti la asta, îi strigă Ellie. Te-aş împuşca în spate. Dacă nu ai muri, ai rămâne toată viaţa într-un scaun cu rotile. OK, da, aşa-i mai bine, vino aici!

Spencer se dădu la o parte – cu Rocky ascuns după el – în timp ce Ellie le conducea pe femeile speriate de-a lungul coridorului. La jumătatea lui, le puse să se întindă cu faţa la podea, una lângă alta, cu capetele spre peretele din spate.

— Dacă vreuna dintre voi îşi ridică privirea în următoarele cincisprezece minute, vă omor pe amândouă, le avertiză Ellie.

Spencer nu ştia dacă şi de această dată fusese sinceră, ca atunci când le spusese că *nu vrea* să le facă nici un rău. Dacă ar fi fost în locul lor, nu şi-ar fi ridicat capul până la Crăciun.

Răsucindu-se către el, Ellie îl anunţă:

— Pilotul a rămas în elicopter.

Spencer făcu repede câţiva paşi spre vitrina magazinului. Prin geamul carlingii, văzu un membru al echipajului, probabil copilotul.

— Sunt sigur doi.

— Nu participă la atac? întrebă Ellie.

— Nu, bineînţeles că nu, sunt aviatori, nu puşcaşi.

Ea merse până la uşă şi privi spre nord, în faţa magazinului.

— Trebuie să reuşim. N-avem timp să ne mai gândim. Trebuie s-o facem.

Nu mai era nevoie ca Spencer s-o întrebe despre ce vorbea. Supravieţuise datorită instinctului şi căpătase experienţă în cele paisprezece luni, iar *el* îşi amintea ce învăţase în Cavaleria Statelor Unite despre strategia de luptă şi deciziile luate în momentele de cumpănă. Nu se puteau întoarce pe unde veniseră. Nici nu aveau cum să rămână în papetărie. Până la urmă tot i-ar fi găsit acolo. Pierduseră orice speranţă de a ajunge la o maşină din parcare, de a încerca s-o fure din spatele agenţilor înarmaţi, pentru că toate vehiculele se aflau în faţa elicopterului şi ar fi trebuit să treacă prin raza vizuală a echipajului. Le mai rămânea o singură opţiune. Una disperată, înfricoşătoare. Necesita mult sânge rece – şi ori puţin fatalism, ori o cantitate enormă de încredere prostească în sine. Erau amândoi gata s-o facă.

— Ţine asta, îi spuse el întinzându-i geanta de pânză, şi asta, dându-i apoi şi Uzi-ul.

Luă în schimb SIG-ul şi îl vârî sub cureaua pantalonilor. Ea zise:

— Cred că ne va fi de folos...

— E o acţiune de maximum trei secunde, poate chiar mai puţin, dar nu putem risca să rămânem pe loc.

Spencer se aşează pe vine, îl luă pe Rocky şi se ridică în picioare cu câinele cuibărit în braţele lui ca un bebeluş.

Rocky nu ştia dacă să dea bucuros din coadă sau să-i fie frică, dacă se distrau sau dacă se aflau în primejdie. Evident că simţurile i se suprasaturaseră. În asemenea situaţii, de obicei devenea neputincios şi tremura, ori se speria îngrozitor şi se făcea covrig.

Ellie deschise puţin uşa papetăriei pentru a controla partea din faţă a supermarket-ului.

Uitându-se spre cele două femei de pe podea, Spencer văzu că se supuneau instrucţiunilor primite.

— Acum, strigă Ellie, păşind afară şi ţinându-i şi lui uşa.

Se răsuci, trecând lateral pragul pentru a nu-l lovi pe Rocky cu capul de canat. O dată ajuns pe trotuarul acoperit, privi către magazin. Puşcaşii intraseră înăuntru. Un singur gangster cu o mitralieră rămăsese afară, dar stătea cu spatele la ei.

În elicopter, copilotul se uita în jos, spre bord, şi nu pe geamul lateral al carlingii.

Aproape convins că Rocky cântărea trei sute de kilograme şi nu treizeci, Spencer fugi spre uşa deschisă din fuzelajul elicopterului. Se găsea la o distanţă de numai nouă metri, inclusiv cei trei metri ai trotuarului, dar aceştia i se părură cei mai lungi nouă metri din Univers, un paradox al fizicii, o anomalie ştiinţifică nepământeană, o distorsiune bizară a creaţiei, lungindu-se din ce în ce mai mult pe măsură ce-i parcurgea – şi dintr-o dată ajunse acolo, îl împinse pe câine înăuntru şi se căţără în elicopter.

Ellie se afla în spate, atât de aproape, încât o simţea ca pe o parte a trupului său. Dădu drumul genţii după ce sări peste prag, dar păstră Uzi-ul.

Dacă nu se ascundea cineva printre scaune, compartimentul rezervat pasagerilor era pustiu. Pentru siguranţă, Ellie merse de-a lungul coridorului, uitându-se atent în dreapta şi în stânga.

Spencer se duse până la uşa carlingii şi o deschise. Chiar la timp pentru a înfige ţeava pistolului în ceafa copilotului care tocmai începuse să se ridice de pe scaun.

— Decolează, îi ordonă Spencer.

Cei doi bărbaţi părură şi mai surprinşi decât femeile din papetărie.

— Decolează – *acum*! — sau îi zbor creierii pe geam nemernicului ăstuia şi apoi *pe ai tăi!*

Spencer strigă atât de tare, încât îi împroşcă pe cei doi cu salivă şi îşi simţi venele din tâmple zbătându-i-se ca muşchii unui halterofil în plin efort.

Nădăjdui că reuşise să-i înspăimânte la fel de bine cum o făcuse şi Ellie cu cele două femei, puţin mai devreme.

Imediat în spatele peretelui din sticlă, acum sfărâmat, al supermarket-ului, lângă epava Range Rover-ului, într-un spaţiu rezervat alimentelor pentru câini, Roy şi cei trei agenţi stăteau cu armele îndreptate către un bărbat înalt, cu o faţă plată şi dinţi galbeni, cu ochii negri ca de cărbune, la fel de reci ca ai unei vipere. Tipul ţinea strâns cu ambele mâini o puşcă semiautomată şi, deşi n-o aţintise asupra

nimănui, arăta suficient de crud şi de furios, încât să-l împuşte şi pe copilul Iisus.

Era şoferul camionetei. Dodge-ul său zăcea abandonat în parcare, cu o portieră deschisă larg. Ori căuta să se răzbune după cele petrecute pe autostradă, ori vroia să se joace de-a eroul.

— Aruncă arma! repetă Roy pentru a treia oară.

— Cine spune?

— Cine spune?!

— Exact.

— Eşti imbecil? Stau de vorbă cu un *idiot* fericit? Vezi patru tipi cu arme grele şi nu înţelegi că e logic să arunci puşca aia?

— Sunteţi poliţişti? întrebă omul cu ochii de viperă.

Roy vru să-l omoare. Fără nici o formalitate. Era prea prost ca să mai trăiască. Mai bine ar fi murit. Un caz trist. Societatea se va simţi mai bine fără el. Pocneşte-l aici şi acum, apoi găseşte-i pe cei doi fugari!

Singura problemă era că misiunea de trei minute visată de Roy, terminată înainte ca localnicii zgomotoşi să apară, nu mai putea fi dusă la bun sfârşit. Operaţiunea se îngreunase de când femeia aceea diabolică intrase cu maşina în magazin, şi se desfăşura din ce în ce mai anevoios. La naiba, devenea de-a dreptul imposibilă. Trebuia să facă faţă poliţiştilor din Cedar City şi avea să fie mai dificil dacă unul dintre locuitorii pe care aceştia juraseră să-i apere ar fi zăcut mort pe un morman de Păpică pentru Câini Purina.

Dacă tot urma să le-o arate şi poliţiştilor, putea la fel de bine să-şi scoată insigna şi în faţa acestui idiot. Dintr-un buzunar interior al jachetei, el extrase un portofel pe care îl

desfăcu şi îi întinse legitimaţia inscripţionată: „Agenţia de Luptă Antidrog”.

— Bine, sigur, bâigui bărbatul. Acum e-n regulă.

Îşi lăsă arma pe podea şi se îndepărtă de ea. Apoi îşi duse o mână la şapca de baseball şi se înclină în faţa lui Roy, cu ceea ce păru să fie un sincer respect.

Roy zise:

— Du-te şi stai în spatele maşinii. Nu înăuntru. În partea deschisă din dosul cabinei. Aşteaptă acolo. Dacă încerci să fugi, băiatul cu mitraliera de afară o să-ţi reteze picioarele de la genunchi.

— Da, domnule.

Cu o demnitate sobră, el îşi înclină încă o dată capul şi apoi ieşi din magazin, păşind peste cioburile de sticlă.

Roy fu la un pas să se întoarcă şi să-l împuşte pe la spate.

Piersica înăuntru. Verdele afară.

— Împrăştiaţi-vă în faţa complexului, le spuse oamenilor săi. Şi fiţi cu ochii în patru!

Echipajul care venea din spate avea să cerceteze fiecare colţişor al supermarket-ului şi i-ar fi descoperit pe Grant şi pe femeie, dacă încercaseră cumva să se ascundă înăuntru. Fugarii ar fi fost mânaţi afară şi forţaţi să se predea, ori ar fi murit împuşcaţi.

Bineînţeles că femeia ar fi fost omorâtă chiar dacă s-ar fi predat. Nu mai aveau de gând să-şi asume nici un risc.

— Pot părea angajaţi sau clienţi, le strigă celor trei bărbaţi care se risipiseră de-a lungul magazinului, pe ambele părţi ale lui. Nu lăsaţi *pe nimeni* să plece. Adunaţi-i în biroul directorului. Chiar dacă vi se pare că *nu* seamănă

absolut deloc cu vreunul dintre oamenii noştri, tot îi reţineţi. Până şi pe Papa îl *reţineţi!*

Afară, zgomotul produs de motorul elicopterului se înteţi. Pilotul îi mări turaţia. Şi mai mult.

Ce dracu'?!

Încruntându-se, Roy se căţără pe mormanul de mâncare pentru câini şi ieşi afară să vadă ce se întâmplă.

Agentul postat în faţa magazinului se uita spre papetăria Hallmark, în timp ce elicopterul decola.

— Ce face? strigă Roy.

— Pleacă.

— De ce?

— Probabil că se duce undeva.

Alt cretin. Păstrează-ţi calmul. Piersica înăuntru. Verdele afară.

— Cine i-a spus să părăsească poziţia, cine i-a spus să decoleze? îl întrebă Roy.

Imediat după ce cuvintele îi ieşiră pe gură, ştiu şi răspunsul. Nu-şi dădea seama *cum* de fusese posibil, dar ştia de ce decolase elicopterul şi cine se afla înăuntru.

Îşi vârî Beretta în tocul de pe umăr, smulse mitraliera din mânile agentului uimit şi o îndreptă spre JetRanger. Intenţiona să-i fisureze rezervorul de benzină şi să-l readucă pe pământ.

Ridicând arma, cu degetul pe trăgaci, Roy realiză că n-ar fi putut să-şi justifice în nici un fel acţiunile pentru a mulţumi un poliţai ţeapăn din Utah, lipsit de consideraţie faţă de ambiguitatea morală a Agenţiei Federale de Luptă Antidrog. Să tragă în propriul lor elicopter. Să-i pună în primejdie pe pilot şi pe copilot. Să distrugă un aparat îngrozitor de scump din dotarea guvernului. Poate şi

făcându-l să cadă peste magazinele pline de oameni. Jeturi puternice de benzină împroşcând pe oricine şi orice în cale. Comercianţi respectabili din Cedar City transformaţi în torţe vii, fugind în cerc, într-o dimineaţă de februarie, arzând şi ţipând. Ar fi fost foarte colorat şi emoţionant, iar moartea femeii ar fi meritat nenumăratele vieţi ale trecătorilor, dar speranţa de a reuşi să explice catastrofa era la fel de firavă ca şi aceea de a-i lămuri nişte teoreme ale fizicii nucleare idiotului din spatele camionetei.

Şi exista o probabilitate de cincizeci la sută ca şeful poliţiei să fie un mormon dintr-o bucată, care nu gustase toată viaţa lui vreo băutură alcoolică, nu fumase niciodată şi n-ar fi aprobat conceptul unor bani neimpozabili pentru a-şi ţine gura, căzând la-nvoială cu Agenţia. Putea pune pariu. Un Mormon.

Fără nici o tragere de inimă, Roy lăsă în jos ţeava mitralierei.

Elicopterul se ridica repede.

— De ce Utah? zbieră el furios la fugarii pe care nu-i putea vedea, dar despre care *ştia* că sunt frustrant de aproape.

Piersica înăuntru. Verdele afară.

Trebuia să se calmeze. Să gândească la nivel cosmic.

Situaţia încă mai putea fi întoarsă în favoarea lui. Încă mai exista un elicopter cu care să pornească urmărirea. Şi Earthguard 3 avea să găsească mai uşor un JetRanger decât un Rover, pentru că elicopterul era cu mult mai mare şi se mişca deasupra traficului rutier atât de deranjant.

Aparatul de zbor se îndrepta netulburat spre est, peste acoperişul papetăriei.

În cabina pasagerilor, Ellie se ghemui lângă deschizătura din fuzelaj, se aplecă în afară şi privi la acoperişul complexului de magazine pe deasupra căruia treceau. Doamne, inima îi bătea la fel de tare ca paletele elicei. O înspăimânta faptul că elicopterul s-ar fi putut zgâlţâi sau înclina, prăbuşindu-se.

În timpul ultimelor paisprezece luni aflase mai multe despre ea însăşi decât în toţi cei douăzeci şi opt de ani de dinainte. În primul rând, dragostea de viaţă, simpla bucurie că *exista*, era mai puternică decât crezuse până când cei trei oameni pe care îi iubise nebuneşte să-i fie smulşi de lângă ea, într-o noapte sălbatică şi sângeroasă. Pusă în faţa atâtor crime, cu propria-i viaţă într-o primejdie continuă, ea savura acum căldura fiecărei zile însorite şi vântul rece al fiecărei furtuni puternice, buruienile la fel de intens ca, florile, amărăciunea şi dulceaţa în aceeaşi măsură. Nu fusese niciodată conştientă de dragostea sa pentru libertate – nevoia de libertate – ca atunci când devenise obligată să şi-o apere. În aceste paisprezece luni, o uimise să vadă că este în stare să treacă prăpăstii, să sară peste hăuri şi să sfideze diavolul; să descopere că se simţea capabilă să-şi păstreze speranţa; că era unul dintre cei mulţi care fugeau de o lume în implozie, toţi laolaltă aflându-se pe marginea unei găuri negre, rezistând atracţiei gravitaţiei ei zdrobitoare, comparabile cu cea a lui Dumnezeu; să afle la cât de multă frică poate face faţă, şi totuşi să spere.

Bineînţeles, într-o zi moartea o va surprinde la fel de tare. Poate chiar azi. Aplecată peste marginea uşii deschise

din fuzelaj. Ucisă de un glonţ sau în urma unui plonjon lung şi dur.

Traversară clădirea şi se deplasară de-a lungul aleii de serviciu late de cincisprezece metri. Celălalt elicopter se găsea acolo jos, în spatele Hallmark-ului. Nici un puşcaş nu se zărea în imediata vecinătate a aparatului. Evident, săriseră deja din el şi se duseseră în spatele supermarket-ului, sub copertina lată de şase metri.

În vreme ce Spencer îi dădea ordine propriului lor pilot, se rotiră în aer suficient timp, încât Ellie să-şi folosească Micro Uzi-ul trăgând asupra cozii aparatului de pe pământ. Arma avea două încărcătoare, de o parte şi de alta a ei, cu o capacitate de patruzeci de gloanţe – minus cele pe care Spencer le irosise în tavanul supermarket-ului. Le goli pe ambele, le schimbă şi le goli şi pe acestea. Gloanţele distruseră stabilizatorul orizontal şi elicea, găurind pilonul central, scoţând aparatul din funcţiune.

Dacă alte împuşcături constituiseră o replică la atacul ei, nu avea de unde s-o afle. Dar bănuia că agenţii care se adăpostiseră sub copertina din dosul magazinului fuseseră prea surprinşi şi prea buimăciţi să mai poată lua vreo decizie. Mai mult, întregul atac asupra elicopterului de la sol nu durase decât douăzeci de secunde. Ellie aşează apoi arma pe podeaua cabinei şi închise uşa. La ordinul lui Spencer, pilotul coti imediat spre nord şi mări viteza.

Rocky se ghemuise între două scaune şi o urmărea atent. Nu mai era la fel de exuberant ca atunci când îşi ridicaseră tabăra din Nevada, puţin după venirea zorilor. Revenise la starea lui obişnuită, temătoare şi timidă.

— E OK, potaie!

Nu-şi ascunse neîncrederea.

— Păi, în mod sigur ar fi putut fi mai rău, zise Ellie.

Câinele scânci.

— Săracul de tine...

Cu ambele urechi pleoştite, scuturat puternic de vibraţii, Rocky părea însăşi imaginea deznădejdii.

— Ce ţi-aş putea spune ca să te fac să te simţi mai bine, îl întrebă ea pe câine, dacă tot nu am voie să te mint?

De lângă uşa carlingii, Spencer zise:

— E o evaluare destul de pesimistă a situaţiei, având în vedere că tocmai am scăpat ca prin urechile acului.

— Încă n-am ieşit din bucluc.

— Păi, ar fi ceva ce îi spun din când în când domnului Câine Rocky, când se simte deprimat. Mă ajută pe mine, dar nu pot şti dacă şi pe el.

— Ce? întrebă Ellie.

— Trebuie să-ţi aminteşti că orice s-ar întâmpla – face parte din viaţa prin care trecem cu toţii.

Capitolul XIII

Luni dimineaţă, după ce i se achită cauţiunea, traversând parcarea spre BMW-ul fratelui său, Harris Descoteaux se opri de două ori pentru a se răsuci cu faţa la soare. Se încălzi puţin sub razele lui. Citise undeva că negrii, chiar şi cei ca pana corbului, asemenea lui, puteau

face cancer de piele din cauza soarelui. Bineînţeles că faptul de a fi negru nu constituia un impediment în calea ghinioanelor, ba dimpotrivă, aşa că tumoarea trebuia să aştepte la rând cu celelalte necazuri care îl urmăreau. După ce petrecuse patruzeci şi opt de ore în puşcărie, unde căldura soarelui era mai greu de obţinut decât heroina, simţea că ar fi fost în stare să rămână sub razele lui până când i-ar fi apărut băşici pe piele, până când oasele i s-ar fi topit, până când ar fi devenit o tumoare uriaşă, ambulantă. *Orice* ar fi fost mai bine decât să fii încuiat într-o închisoare întunecată. Inspiră profund, cu voluptate, pentru că aerul pângărit de smog al Los Angelesului părea atât de dulce. Ca sucul unui fruct tropical. Mirosul libertăţii. Vroia să se întindă, să fugă, să sară, să se rostogolească, să ţipe, să chiuie – dar existau câteva lucruri pe care un bărbat de patruzeci şi patru de ani nu le putea face, indiferent cât de tare l-ar fi ameţit libertatea.

În maşină, în timp ce Darius pornea motorul, Harris îi puse o mână pe braţ şi rămase astfel pentru un moment.

— Darius, niciodată n-o să uit asta – ce-ai făcut pentru mine, ce încă mai faci.

— Ei, nimic special.

— Pe naiba nimic!

— Păi, şi tu ai fi făcut acelaşi lucru pentru mine.

— Cred că da. Sper că da.

— Iar începi să faci pe sfântul, să-ţi pui masca modestiei. Amice, tot ce ştiu despre bine şi rău de la tine am învăţat. Ce am făcut eu acum ai fi făcut şi tu într-o zi pentru mine.

Harris zâmbi şi îl împunse uşurel în umăr.

— Te iubesc, micul meu frate.

— Şi eu pe tine, marele meu frate.

Darius locuia în Westwood, şi din centru îi lua treizeci de minute să ajungă acasă într-o luni dimineaţă, după ora de vârf, sau încă pe atât. Întotdeauna, aceeaşi dilemă: trebuia să aleagă fie Wilshire Boulevard, şi să traverseze tot centrul, fie Santa Monica Freeway. Darius alese Wilshire, pentru că în unele zile ora de vârf nu se mai termina şi autostrada continua să fie un infern.

Pentru un timp, Harris se simţi minunat, bucurându-se de libertate, sfidând perspectiva calvarului judiciar care îl aştepta în viitor; însă, în vreme ce se apropiau de Fairfax Boulevard, începu să i se facă rău. Primul simptom fu o ameţeală slabă dar deranjantă, o convingere stranie că oraşul se mişca mult prea încet pe lângă ei. Senzaţia apărea, apoi dispărea, dar, de fiecare dată când îl copleşea, suferea o criză de tahicardie şi mai puternică decât înainte. Cu inima bătându-i mai des într-o jumătate de minut decât a unui colibri speriat, avu impresia că nu-i ajungea oxigenul. Când încerca să respire adânc, i se părea că nu este în stare să respire deloc.

La început crezu că aerul din maşină era stătut. Îmbâcsit şi prea fierbinte. Nu vroia să-i spună fratelui său – care vorbea la telefonul portabil, ocupându-se de afacerile sale – aşa că mânui comenzile ventilatorului până când o rafală de aer rece îl lovi în faţă. Nu-i folosi la nimic. Aerul nu era îmbâcsit, ci *dens*, ca vaporii unui gaz inodor, dar toxic.

Cu inima bătându-i nebuneşte din cauza acceselor de tahicardie, îndură oraşul ce se învârtea în jurul BMW-ului, aerul vâscos din care nu reuşea să inhaleze decât o cantitate insuficientă, intensitatea opresivă a luminii care îl obliga să-şi mijească ochii din pricina soarelui care îl

bucurase atât de tare înainte, sentimentul că o greutate ameninţătoare plana deasupra lui – dar apoi fu copleşit de o greaţă atât de puternică, încât îi strigă fratelui său să oprească lângă bordură. Traversau Robertson Boulevard. Darius activă luminile de avarie, ieşi din trafic chiar după o intersecţie şi parcă într-o zonă interzisă.

Harris deschise brutal uşa, se aplecă în afară şi vomită. Nu mâncase micul dejun primit la închisoare, aşa că vărsă numai fiere.

Accesul trecu. Se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii. Tremura.

— Ţi-e rău? întrebă îngrijorat Darius. Harris? Harris, ce s-a întâmplat?

Într-un târziu, Harris realiză că fusese numai un acces de claustrofobie. Dar mult mai crâncen decât orice junghi care îl străbătuse în ultima vreme.

— Harris, vorbeşte-mi!

— Sunt în închisoare, frate.

— Trecem împreună prin toate, aminteşte-ţi. Împreună suntem mai puternici decât oricine, întotdeauna am fost, şi întotdeauna vom fi.

— Sunt în închisoare, repetă Harris.

— Ascultă-mă bine, toate acuzaţiile sunt nişte aiureli. A fost o înscenare. Nici una nu va rămâne în picioare. Eşti un pârât de fier. N-o să mai stai nici măcar o zi după gratii.

Harris deschise ochii. Soarele nu îl mai rănea cu strălucirea lui. De fapt, părea că ziua de februarie se întunecase o dată cu starea sa de spirit.

— Niciodată n-am furat nimic. Mi-am achitat impozitele până la ultimul bănuţ. N-am înşelat-o niciodată pe nevastă-mea. Am plătit pentru fiecare pâine cumpărată

vreodată. Am lucrat peste program în majoritatea săptămânilor de când am devenit poliţist. Am mers întotdeauna drept înainte – şi pot să-ţi spun, dragă frate, că n-a fost întotdeauna uşor. Uneori oboseam, mă săturam, eram tentat să o apuc pe un drum lăturalnic. Am ţinut bani de mită în mână şi mi-a plăcut, dar nu am reuşit să-mi determin mâna să-i bage în buzunar. Aproape. O, mult mai aproape decât ţi-ai dori să ştii! Şi au mai fost şi câteva femei... Au venit după mine şi eu aş fi putut să nu mă mai gândesc la Jessy câtă vreme aş fi stat cu ele, probabil că aş fi înşelat-o dacă totuşi circumstanţele ar fi fost doar puţin diferite. Ştiu că există ceva în mine...

— Harris...

— Îţi spun că în interiorul meu există tot atâta răutate ca şi în ceilalţi, unele dorinţe care mă înspăimântă. Chiar dacă nu cedez, numai faptul că *le am* mă sperie de moarte uneori. Nu sunt un sfânt, aşa cum îţi place ţie să glumeşti. Dar întotdeauna am apucat pe calea cea dreaptă şi îngustă, ascuţită ca o lamă, care îţi sfâşie tălpile după ce o urmezi un timp. Întotdeauna sângerezi când păşeşti pe ea şi uneori te întrebi de ce nu te abaţi din drum ca să te plimbi prin iarba moale. Dar eu am vrut mereu să rămân fiul cu care mama se mândrea odinioară. Îmi doream să strălucesc tot timpul în ochii tăi, dragă frate, în cei ai soţiei şi ai copiilor mei. Vă iubesc pe toţi al naibii de tare şi niciodată n-aş fi vrut să vă arăt ce-i mai urât în mine.

— Aceeaşi urâţenie care există în toţi, Harris. În toţi. De ce vrei să te frământi, să-ţi faci rău ţie însuţi?

— Dacă eu am păstrat drumul drept, atât de greu cum este, şi un asemenea lucru mi se poate întâmpla *mie*, atunci i se poate întâmpla oricui.

Darius îl privi complet năucit. Evident că se chinuia să înţeleagă zbuciumul lui Harris, dar nu reuşea decât pe jumătate.

— Frate, sunt sigur că o să-i convingi să mă achite. N-o să mai stau nici o noapte în închisoare. Dar mi-ai explicat legile referitoare la confiscare şi m-ai făcut să le pricep foarte bine, *prea* bine. Trebuie ca ei să dovedească faptul că fac trafic de droguri ca să mă închidă din nou şi nu vor avea cum, pentru că toate acuzaţiile sunt false. Dar nu au nevoie să dovedească nimic pentru a păstra casa şi conturile bancare. E suficient să prezinte o „probă rezonabilă" că locuinţa mea a fost folosită pentru activităţi ilegale, şi vor spune că drogurile plantate acolo constituie o „probă rezonabilă", chiar dacă ele nu dovedesc *nimic*.

— Există reforma aceea în Congres...

— Merge încet.

— Păi, nu se ştie niciodată. Dacă reuşeşte să treacă, poate că vor condiţiona confiscarea de condamnare.

— Poţi să-mi garantezi că o să-mi recapăt casa?

— Cu cazierul tău imaculat, cu anii tăi de serviciu...

Harris îl întrerupse cu blândeţe:

— Darius, conform legilor în vigoare, poţi să-mi *garantezi* că o să-mi recapăt casa?

Darius îl privi tăcut. Ochii-i se umeziră de lacrimi şi se uită în altă parte. Era avocat, stătea în puterea lui să-şi apere fratele mai mare, dar se simţea copleşit de neputinţa de a-i face dreptate.

— Dacă mi s-a putut întâmpla mie, i se poate întâmpla oricui, spuse Harris. Tu ai putea fi următorul. Sau li s-ar putea întâmpla copiilor mei cândva. Darius... Probabil că voi obţine *ceva* înapoi de la nemernicii ăştia, să zicem

optzeci de cenţi pentru un dolar, după ce mi se evaluează proprietatea. Şi poate că îmi voi relua viaţa, o voi lua de la început. Dar cum aş putea şti că nu am s-o păţesc din nou la mijlocul drumului?

Înăbuşindu-şi lacrimile, Darius îl privi şocat.

— Nu, nu-i posibil. E aberant, revoltător...

— De ce să nu o păţesc iar? insistă Harris. Dacă s-a întâmplat o dată, de ce nu s-ar mai întâmpla şi a doua oară?

Darius nu găsi nici un răspuns.

— Dacă locuinţa mea nu este cu adevărat *a mea*, dacă banii mei din bancă nu sunt cu adevărat *ai mei*, dacă ei reuşesc să ia orice fără a dovedi nimic, ce-i reţine să nu se întoarcă? înţelegi? Sunt în închisoare, dragă frate. Poate că n-o să mai ajung niciodată în spatele gratiilor, dar mă aflu într-un alt soi de închisoare şi niciodată n-o să scap din ea. Închisoarea presupunerilor. Închisoarea fricii. Închisoarea îndoielilor, a neîncrederii.

Darius îşi duse o mână la frunte, îşi apăsă sprânceana şi trase de ea, ca şi cum ar fi vrut să-şi scoată din minte adevărurile pe care i le dezvăluise fratele său.

Luminile de avarie ale maşinii clipeau ritmic, cu un ticăit slab, dar pătrunzător, de parcă ar fi anunţat criza apărută în viaţa lui Harris Descoteaux.

— Când am început să înţeleg, reluă Harris, când am întrezărit în ce cutie mă aflu, în ce cutie s-ar putea găsi oricine conform acestor legi, am fost... Copleşit... M-am simţit cuprins de claustrofobie şi mi s-a făcut greaţă.

Darius îşi coborî mâna de la sprânceană. Părea pierdut.

— Nu ştiu ce să spun...

— Nu cred că mai e nimic de spus.

O vreme stătură acolo, cu maşinile de pe Wilshire Boulevard şuierând pe lângă ei, cu oraşul atât de colorat şi populat, cu adevărata strălucire a vieţii moderne netulburată de umbrele palmierilor şi de intrările răcoroase, acoperite cu tende, ale magazinelor.

— Hai să mergem acasă, zise Harris.

Restul drumului până în Westwood îl parcurseră în tăcere.

Casa lui Darius era o clădire frumoasă, în stil colonial, din cărămidă şi lemn, cu un portic boltit. Ficuşi bătrâni se înălţau în grădina spaţioasă. Frunzele masive, şi totuşi graţioase, îi înconjurau, iar rădăcinile dăinuiau de pe vremea Los Angelesului lui Jean Harlow, Mae West şi W.C. Fields, dacă nu chiar mai de mult.

Fusese o realizare majoră a lor să-şi câştige un asemenea colţişor de lume, deoarece porniseră de la zero. Dintre cei doi fraţi Descoteaux, Darius se bucura de un confort material mai mare.

În timp ce BMW-ul intra pe aleea pavată cu dale, pe Harris îl cuprinse regretul că necazurile sale aveau să mânjească inevitabil mândria şi plăcerea bine meritate pe care i le confereau fratelui său proprietatea din Westwood, şi tot ce mai realizase împreună cu Bonnie. Oare câtă mândrie ar fi supravieţuit în luptă şi câtă plăcere în împlinirile lor, fără a se diminua treptat, după ce ar fi realizat că îşi menţineau poziţia numai tolerându-i pe regii nebuni, care ar fi putut să le-o confişte în interes regal sau să trimită o echipă de ticăloşi infami, apăraţi de blazonul protector al monarhiei, să le deterioreze sau să le ardă proprietatea? Această frumoasă casă nu reprezenta decât o

aşchie din lemn care aştepta incendiul şi, de-acum încolo, de câte ori Darius şi Bonnie o vor privi, mirosul slab al fumului şi gustul amar al visurilor pierdute îi vor tulbura.

Jessica îi întâmpină la uşă, îl îmbrăţişă îndelung pe Harris şi îi plânse pe umăr. N-ar fi putut să o strângă şi mai tare fără să o sufoce. Îi rămăseseră pe lume numai ea, fetele, fratele şi cumnata lui. Nu îşi pierduse averea, ci mai curând credinţa în justiţie şi în legile care îl inspiraseră şi îl susţinuseră toată viaţa. Din acest moment, nu mai putea să aibă încredere în nimic şi în nimeni, cu excepţia propriei sale persoane şi a câtorva oameni apropiaţi. Siguranţa, dacă mai exista, nu putea veni decât ca un cadou din partea familiei şi a prietenilor.

Bonnie le luase pe Ondine şi pe Willa la târguieli, să le cumpere haine noi.

— Ar fi trebuit să vin şi eu cu Darius, dar n-am fost în stare, spuse Jessica, ştergându-şi lacrimile. Părea fragilă cum niciodată nu fusese. Sunt încă... Încă tremur. Harris, sâmbătă, când au venit cu... Cu înştiinţarea de sechestru, când ne-au evacuat, nu ne-au lăsat să luăm decât o valiză de fiecare, haine şi lucruri personale. Nici o bijuterie... Nimic.

— Este un abuz revoltător, zise Darius, sufocat de indignare.

— Şi au rămas lângă noi, uitându-se la ce împachetăm, reluă Jessica. Oamenii aceia... Stăteau acolo în timp ce fetele şi-au deschis sertarele ca să-şi ia lenjeria intimă, sutienele... Această amintire îi aduse o notă de indignare în voce şi, pentru moment, îi spulberă aparenţa de fragilitate care îl înspăimântase pe Harris. A fost *dezgustător!* Au fost atât de aroganţi, atât de ticăloşi!...

Abia aşteptam ca vreunul dintre nemernicii ăia să mă atingă, să mă apuce de braţ pentru a mă zori, orice numai să-l pot lovi între picioare, atât de tare, încât tot restul vieţii să poarte numai rochii şi tocuri înalte.

Harris se pomeni râzând.

Darius râse şi el.

Jessica zise:

— Păi, aş fi făcut-o.

— Ştiu, spuse Harris. Ştiu că ai fi făcut-o.

— Nu văd ce e atât de comic.

— Nici eu, iubito, dar este.

— Poate că trebuie să ai chestii dintr-alea ca să guşti poanta, interveni Darius.

Asta îl făcu pe Harris să râdă din nou.

Clătinând din cap, uimită de comportamentul inexplicabil al bărbaţilor în general şi al celor doi în special, Jessica se duse la bucătărie, unde pregătea compoziţia pentru faimoasa ei plăcintă cu nuci şi mere. Ei o urmară.

Harris o privi cum decojea un măr. Mâinile îi tremurau.

— N-ar fi trebuit ca fetele să fie la şcoală? Nu puteau aştepta până în week end să-şi cumpere haine?

Jessica şi Darius schimbară o privire. Apoi Darius spuse:

— Toţi am fost de acord că e mai bine să nu se ducă o săptămână la şcoală. Până când se mai potoleşte presa.

Acesta era un lucru la care Harris nu se gândise: numele şi fotografia în ziare, titlurile despre un poliţist traficant de droguri, moderatorii de televiziune purtând discuţii fornăitoare despre viaţa sa secretă, aşa-zis criminală. Ondine şi Willa aveau să îndure umilinţe

îngrozitoare întorcându-se la şcoală, chiar dacă asta se va întâmpla peste o zi, o săptămână sau o lună. *Hei*, *n-ar putea tatăl tău să-mi vândă câteva grame de heroină*? *Cât de mult îi ia babacului tău să prepare nişte prafuri*? *Tatăl tău se ocupă numai de droguri*, *sau îmi poate obţine şi o prostituată*? Doamne, Dumnezeule! Rana aceasta îl durea altfel decât celelalte.

Indiferent cine-ar fi fost misteriosul său inamic, indiferent cine-i făcea toate mizeriile astea, era conştient, categoric, că nu-l distrugea doar pe el, ci întreaga lui familie. Deşi Harris habar n-avea cine ar putea fi, ştia bine că asemenea oameni erau cruzi şi nemiloşi ca nişte şerpi.

Folosindu-se de aparatul din bucătărie, dădu un telefon, fără nici o tragere de inimă, lui Carl Falkenberg, şeful lui din Parker Center. Nedorind să se întoarcă la serviciu în următoarele trei săptămâni, în speranţa că tot complotul împotriva lui va înceta ca prin minune în acest timp, el putea să se folosească de zilele de recuperare şi de concediu. Dar, aşa cum se şi temuse, fusese suspendat pe termen nedefinit, însă cu plată. Carl îl susţinea, rămânând totuşi teribil de rezervat, de parcă i-ar fi răspuns la întrebări citind nişte replici dinainte formulate. Chiar dacă s-ar fi renunţat la acuzaţiile împotriva lui, sau dacă în cursul procesului ar fi obţinut verdictul de nevinovăţie, tot s-ar fi iniţiat o investigaţie paralelă a Diviziei Interne a DPLA, şi dacă rezultatele l-ar fi discreditat, atunci ar fi fost concediat, indiferent de hotărârea Curţii de Justiţie. În consecinţă, Carl păstră o distanţă sigură şi profesională.

Harris închise, se instală la masa de bucătărie şi le reproduse pe scurt conversaţia avută. Îşi dădea seama de răguşeala din voce, dar nu izbutea să scape de ea.

— Bine măcar că te-au suspendat cu plată, zise Jessica.

— Trebuie să mă plătească, altfel sindicatul le-ar face necazuri, explică Harris. Nu-i un cadou.

Darius aşează un ibric de cafea pe foc şi, în vreme ce Jessica prepara plăcinta, el şi Harris rămaseră în bucătărie punând la cale strategia apărării la proces. Deşi situaţia nu era prea roză, se simţeau bine vorbind despre cum ar trebui să acţioneze, cum să dea o replică pe măsură.

Dar necazurile nu se terminaseră.

Nu trecu nici o jumătate de oră, şi Carl Falkenberg îl sună pe Harris ca să-l anunţe că Serviciul Fiscal Intern trimisese la DPLA un ordin legal, conform căruia i se bloca orice venit din cauza unei „posibile evaziuni fiscale în traficul de droguri”. Deşi îl suspendaseră cu plată, salariul săptămânal avea să-i fie reţinut până când i se va dovedi vinovăţia sau inocenţa la proces.

Întorcându-se la masă şi aşezându-se iar în faţa fratelui său, Harris îi comunică ultima veste. Glasul lui era acum la fel de plat şi de lipsit de inflexiuni ca al unei maşinării.

Darius ţâşni de pe scaun, furios.

— La dracu’, nu e drept, n-o să le meargă, să fiu al naibii dacă o să-i las! Nimeni n-a dovedit *nimic*. O să le anulăm citaţia, începem chiar acum. S-ar putea să dureze vreo câteva zile, dar până la urmă o să şi-o înghită, Harris, îţi jur că o să-i fac să înghită bucata aia de hârtie. Ieşi grăbit din bucătărie, îndreptându-se spre biroul lui, unde se găsea şi un telefon.

Harris şi Jessica se uitară unul la altul. Nu-şi vorbiră. Erau căsătoriţi de atâta vreme, încât uneori n-aveau nevoie de cuvinte.

Ea îşi îndreptă din nou atenţia spre coca din tavă, ale cărei margini le îndoise folosindu-se de degetul mare şi de arătător. De când Harris se întorsese acasă, mâinile Jessicăi tremurau considerabil. Dar acum încetaseră. Redeveniseră sigure. Căpătă sentimentul îngrozitor că siguranţa ei provenea dintr-o resemnare amară în faţa superiorităţii imbatabile a forţelor necunoscute care se porniseră împotriva lor.

Privi pe fereastra de lângă masă. Soarele străpungea desişul ficuşilor, iar primulele aveau o culoare fosforescentă. Curtea din dos era largă, plină de vegetaţie luxuriantă, oferind o privelişte minunată, cu o piscină în mijlocul terasei din beton. Oricărui visător care trăia în sărăcie acea grădină i-ar fi părut un simbol al bunăstării. O imagine extrem de incitantă. Dar Harris Descoteaux ştia ce reprezintă ea în realitate. Doar o altă celulă a închisorii.

În timp ce JetRanger-ul zbura spre nord, Ellie stătea pe unul dintre cele două scaune din ultimul rând al cabinei rezervate pasagerilor. Ţinea servieta deschisă în poală şi lucra la computer.

Încă se mai minuna de norocul ei. Când se urcase pentru prima dată la bordul elicopterului şi cercetase compartimentul, înainte de a decola, pentru a se convinge că nici un angajat al Agenţiei nu se ascundea acolo, descoperise computerul la capătul culoarului, pe podea. Îl recunoscuse imediat ca aparţinând Agenţiei, deoarece îl

asistase pe Danny când concepuse câteva programe evoluate pentru el. Îşi dăduse seama că era vârât în priză şi în stare de funcţionare, dar fusese prea ocupată pentru a-l studia mai îndeaproape. Apoi, nemaifiind ameninţaţi de vreun pericol iminent, îndreptându-se spre nord, către Salt Lake City, ea se întorsese la computer şi fusese uimită când realizase că ecranul monitorului zugrăvea imaginea văzută de sus, prin satelit, a complexului de magazine din care tocmai scăpaseră. Dacă Agenţia îl furase temporar pe Earthguard 3 de la APM pentru a-i căuta pe ei, atunci sigur o făcuse prin intermediul sistemului informatizat atotputernic din Virginia. Mama. Numai Mama deţinea o asemenea putere. Terminalul abandonat în elicopter se afla în legătură directă cu Mama, megatârfa însăşi.

Dacă ar fi găsit computerul scos din priză şi neactivat, nu ar fi putut să se conecteze la Mama. Ar fi fost necesară amprenta degetului mare. Danny nu concepuse şi acest software, dar el văzuse o demonstraţie şi îi povestise totul, entuziasmat ca un copil căruia i se arătase cea mai frumoasă jucărie din lume. Deoarece amprenta ei nu exista pe lista de acces, programul nu i-ar fi folosit la nimic.

Spencer veni spre ea, cu Rocky tropăind în urma lui, iar Ellie îşi ridică privirea de pe ecran, surprinsă.

— N-ar fi trebuit să păzeşti echipajul?

— Le-am luat căştile, aşa că nu mai pot utiliza radioul. Nu au nici o armă şi chiar dacă ar avea, probabil că nu ar folosi-o. Sunt aviatori, nu asasini. Dar îşi închipuie că *noi* suntem nişte gangsteri, nişte criminali *nesănătoşi*, aşa că ne privesc cu mult respect.

— Mda, bine, oricum îşi dau seama că avem nevoie de ei ca să conducă tărăboanţa asta.

În vreme ce Ellie se întoarse la computer, Spencer ridică telefonul celular pe care cineva îl abandonase pe ultimul scaun din rând. Se aşeză de cealaltă parte a culoarului, lângă ea.

— Păi, ştii, tipii ăia cred că eu aş putea pilota elicopterul dacă li s-ar întâmpla ceva.

— Poţi? întrebă Ellie, fără a-şi muta privirea de pe ecran, în timp ce degetele-i zburau peste tastatură.

— Nu. Dar când am fost la Cavalerie, am învăţat câte ceva despre elicoptere – în special cum să le ataci, cum să le prinzi în capcană sau să le arunci în aer. Am recunoscut toate instrumentele de la bord, ştiu şi cum se numesc. Am fost foarte convingător. De fapt, probabil îşi închipuie că singurul motiv pentru care încă nu i-am omorât este că n-am vrut să le arunc corpurile peste bord şi să mă bălăcesc în sângele lor.

— Dar dacă încuie uşa carlingii?

— Am spart zăvorul. Şi nu au nimic la-ndemână cu ce să poată bloca uşa.

— Te cam pricepi la asta.

— Ei, nu e mare scofală. Ai găsit ceva interesant?

Fără să se oprească din lucru, Ellie îi povesti ce noroc dăduse peste ei.

— Totul se schimbă în bine, zise el cu o notă de sarcasm în voce. Ce faci?

— M-am legat prin Mama la satelitul Earthguard, de care ei s-au folosit să ne urmărească. Am pătruns în nucleul sistemului de operare. Până la cel mai înalt nivel.

Spencer fluieră admirativ.

— Uite, până şi domnul Câine Rocky este impresionat.

Ea îşi ridică privirea şi văzu că Rocky rânjea. Coada şfichiuia podeaua în dreapta şi în stânga, pocnind şi scaunele din jur.

— Ai de gând să distrugi un satelit de peste o sută de milioane de dolari, să-l transformi într-un morman de gunoi spaţial? întrebă Spencer.

— Numai pentru un timp. Îl blochez pentru şase ore. După aceea nu vor mai avea nici un indiciu despre locul în care ne vom afla.

— O, dă-i drumul, distrează-te, distruge-l de tot!

— Când Agenţia nu-l foloseşte pentru asemenea monstruozităţi, probabil că desfăşoară o activitate benefică.

— Deci până la urmă eşti un cetăţean cu o conştiinţă civică demnă de admirat.

— Păi, odată chiar am fost înscrisă la Cercetaşi. Îţi intră în sânge, ca un virus.

— Atunci poate că n-o să vrei să ieşi cu mine diseară, să murdăreşti cu graffiti nişte ziduri ce mărginesc autostrada.

— Gata! spuse ea şi apăsă tasta ENTER. Studie datele care apărură pe ecran şi zâmbi. Earthguard tocmai a adormit pentru vreo şase ore. Ne-au pierdut – cu excepţia controlului prin radar. Te-ai asigurat că ne îndreptăm spre nord şi că ne aflăm destul de sus, încât să nu mai putem fi urmăriţi nici prin radar, aşa cum te-am rugat?

— Băieţii din faţă mi-au promis.

— Perfect.

— Cu ce te-ai ocupat înainte de asta? întrebă el.

— Colaborator extern proiectant de software, specializat în jocuri video.

— Ai creat jocuri video?

— Mda.

— O, în mod sigur!

— Serios.

— Nu, n-ai perceput inflexiunea vocii mele, spuse el. Am vrut să zic, *bineînţeles* că asta ai făcut. Este evident. Şi acum viaţa ta a devenit un joc video.

— După felul cum decurg lucrurile, toţi ajung până la urmă să trăiască într-un joc video, şi e al naibii de sigur că nu unul plăcut, nu „Super Mario Brothers” sau ceva la fel de blând. Mai curând „Mortal Kombat”.

— Acum, că ai dezactivat un satelit de un milion de dolari, ce mai urmează?

În timp ce discutau, Ellie se concentra asupra VDT-ului. Se întorsese din Earthguard în Mama. Ceru meniurile şi le citi, unul după altul, pe nerăsuflate.

— Mă uit şi eu prin jur, încercând să văd care-i cea mai mare stricăciune pe care o pot face.

— Te superi dacă te rog mai întâi să faci ceva pentru mine?

— Spune-mi ce, în timp ce eu îmi bag nasul pe-aici.

Îi povesti despre cursa pe care o întinsese oricui ar fi intrat în cabană în lipsa lui.

Veni rândul ei să fluiere admirativ.

— Doamne, cât mi-aş dori să le fi văzut feţele când şi-au dat seama ce se întâmplă. Şi unde s-au dus fotografiile discretizate din Malibu?

— Au fost transmise computerului principal din Pacific Bell, precedate de un cod ce activa un program pe care l-am creat şi l-am ascuns acolo dinainte. Programul permite recepţia şi apoi retransmiterea lor computerului principal din Illinois Bell, unde am infiltrat un alt program care învie

la un cod special de acces, primindu-le după aceea din Pacific Bell.

— Crezi că Agenţia n-a reuşit să le găsească?

— Ei, le-a urmărit până la Pacific Bell, în mod sigur. Dar după ce micuţul meu program le-a trimis în Chicago, a şters orice înregistrare a apelului telefonic. Apoi s-a autodistrus.

— Uneori se mai poate reconstitui şi examina. Ar fi aflat şi de instrucţiunea de ştergere a apelului trimisă la Illinois Bell.

— Nu în acest caz. Era un program micuţ, frumuşel, de autodistrugere, şi sigur a rămas autodistrus, îţi garantez. Când s-a prăpădit, a luat cu sine şi o parte suficient de mare din sistemul lui Pacific Bell.

Ellie îşi întrerupse căutarea frenetică prin Mama, pentru a se uita la el.

— Cât înseamnă suficient de mare?

— Cam treizeci de mii de oameni au rămas fără telefon vreo două-trei ore, până când s-a reparat sistemul.

— N-ai fost niciodată Cercetaş.

— Păi, niciodată nu mi s-a oferit vreo şansă.

— În schimb, ai învăţat multe în Organizaţia de Luptă contra Infracţiunilor pe Computer.

— Am fost un angajat harnic, recunoscu el.

— Mai multe decât ai învăţat despre elicoptere, sunt sigură. Deci tu crezi că fotografiile astea te aşteaptă în computerul din Chicago, în Illinois Bell?

— O să-ţi explic cum să intri, şi vom vedea. Am putea încerca să aruncăm o privire la chipurile acestor ucigaşi – pentru referinţe ulterioare. Nu crezi?

— Ba da. Spune-mi ce să fac.

Trei minute mai târziu, prima fotografie apăru pe ecranul computerului din poala ei. Spencer se întinse peste culoarul îngust şi ea răsuci puţin servieta pentru a putea amândoi să se uite.

— Aceasta este camera mea de zi, spuse el.

— Nu te prea interesează decorul, nu?

— Perioada mea favorită este Secolul Curăţeniei.

— Mai degrabă seamănă a Mănăstire Târzie.

În încăpere se zăreau doi bărbaţi în echipament de asalt, fotografiaţi în plină mişcare, din care cauză instantaneul era neclar.

— Apasă tasta de pauză, spuse Spencer.

Ea se conformă şi următoarea poză umplu ecranul. Trecură peste primele trei imagini în mai puţin de un minut. Câteva surprindeau destul de bine unul sau două chipuri, dar era dificil să-ţi dai seama de înfăţişarea cuiva când acesta purta o cască prinsă sub bărbie.

— Mai plimbă-te peste ele până vedem ceva nou.

Ellie apăsă rapid şi de mai multe ori tasta de pauză, trecând grăbit peste poze, până când ajunseră la cea cu numărul treizeci şi unu. Un alt bărbat apăru, şi nu purta cască.

— Ticălosul, spuse Spencer.

— De acord cu tine, îl aprobă ea.

— Hai s-o vedem pe a treizeci şi doua.

Ea apăsă tasta.

— Bine.

— Mda.

— Treizeci şi trei.

Clic.

— Nu încăpe nici o îndoială, zise Ellie.

Clic. Treizeci şi patru.

Clic. Treizeci şi cinci.

Clic. Treizeci şi şase.

Acelaşi bărbat apărea în toate pozele, mişcându-se prin camera din Malibu. Şi era cel de-al cincilea pe care îl văzuseră ieşind din elicopter, în faţa papetăriei Hallmark, cu puţină vreme în urmă.

— Cel mai ciudat lucru, spuse Ellie, este că pot pune pariu că îi privim fotografia pe *propriul lui* computer.

— Probabil că stai pe locul *lui*.

— În elicopterul *lui*.

— Doamne, vai de fundul *lui!*

Trecură rapid în revistă şi restul pozelor. Bărbatul cu faţa mică şi rotundă, mai curând jovial, apăruse în fiecare fotografie până când scuipase pe o bucată de hârtie şi o lipise pe obiectivul aparatului.

— Nu o să uit niciodată cum arată, spuse Spencer, dar mi-aş fi dorit să am o imprimantă ca să fac totuşi o copie.

— Există şi aşa ceva, zise ea arătând spre un compartiment al servietei. Cred că are o rezervă de vreo cincizeci de foi de hârtie. Mi-am amintit că mi-a povestit Danny despre asta.

— Am nevoie numai de una.

— Două. Una pentru mine.

Aleseră cel mai bun instantaneu al duşmanului lor cu înfăţişare blândă şi Ellie o tipări în două exemplare.

— Nu l-ai mai văzut până acum? întrebă Spencer.

— Niciodată.

— Păi, probabil că o să ne mai întâlnim cu el.

Ellie ieşi din Illinois Bell şi se întoarse la şirul de meniuri, aparent nesfârşit, pus la dispoziţie de Mama. Amploarea şi forţa abilităţilor ei o făceau să pară atotputernică şi atotştiutoare.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Spencer zise:

— Crezi că poţi să o distrugi definitiv pe Mama?

Ea clătină din cap.

— Nu. S-au proiectat prea multe programe redundante în ea.

— Atunci măcar sparge-i nasul.

— Cel puţin atât.

Lucra conştientă că el o urmărea cu atenţie.

— Ai distrus multe până acum? o întrebă, în cele din urmă.

— Nasuri? Eu?

— Inimi.

Spre surprinderea ei, se îmbujoră pe loc.

— Nu.

— Ai fi putut. Cu uşurinţă.

Ea nu spuse nimic.

— Câinele ascultă, reluă Spencer.

— Ce?

— Nu pot să mint.

— Nu sunt un manechin.

— Îmi place cum arăţi.

— Mi-aş fi dorit un nas mai frumos.

— Îţi cumpăr altul dacă vrei.

— O să mă mai gândesc.

— Dar va fi unul diferit. Nu mai bun.

— Eşti un tip ciudat.

— De fapt, nu vorbeam despre înfăţişarea ta.

Ea nu-i răspunse, ci continuă să scotocească în Mama.

— Dacă aş fi fost orb, dacă n-aş fi fost în stare să-ţi văd faţa, tot aş fi ştiut că o să-mi frângi inima.

Când în sfârşit reuşi să respire, ea spuse:

— Imediat ce vor renunţa la Earthguard, vor încerca să pună mâna pe alt satelit ca să ne găsească. Avem timp să coborâm sub nivelul de siguranţă al radarului şi să schimbăm direcţia. Mai bine ai discuta cu piloţii.

După o ezitare, total dezamăgit că ea nu reacţionase la destăinuirile lui, întrebă:

— Încotro mergem?

— Cât de aproape de graniţa cu Colorado ne va duce rabla asta.

— Sper să avem suficient combustibil. O să aflu imediat. Dar de ce Colorado?

— Pentru că Denver este cel mai apropiat oraş mare. Şi dacă ajungem într-o metropolă, pot să iau legătura cu nişte persoane care ne vor ajuta.

— Avem nevoie de ajutor?

— Ai fost atent?

— Mi s-au întâmplat destule în Colorado, spuse el cu o notă de stânjeneală în glas.

— Ştiu.

— Destule...

— Contează?

— Poate că da, zise el. Sau poate că nu. Dar există un loc...

Ea îi prinse privirea.

— Lucrurile s-au înfierbântat prea mult în jurul nostru. Avem nevoie să ajungem la nişte oameni care să ne ajute până se mai liniştesc apele.

— Cunoşti asemenea oameni?

— Doar de puţin timp. Înainte m-am descurcat singură. Dar mai târziu... Lucrurile s-au schimbat.

— Cine sunt?

— Oameni buni. Deocamdată nu trebuie să ştii mai mult.

— Atunci, probabil că o să mergem în Denver.

*

Mormoni, mormoni erau peste tot, o adevărată invazie de mormoni, mormoni în uniforme scrobite, proaspăt bărbieriţi, cu ochii limpezi, prea blânzi pentru nişte poliţişti, atât de politicoşi, încât Roy se întrebă dacă nu jucau teatru, mormoni la stânga, mormoni la dreapta, oficialităţi locale şi districtuale, toţi atât de eficienţi şi operând ca la carte, de puteau să le nenorocească investigaţiile ori să nu-i lase să muşamalizeze totul cât ai clipi din ochi, printr-o bătaie pe umăr. Ce îl deranja cel mai tare pe Roy la aceşti mormoni era faptul că îl privau de avantajul său obişnuit, fiindcă aflat în compania lor, manierele sale afabile nu constituiau ceva deosebit. Politeţea lui pălea în comparaţie cu a lor. Zâmbetul fugar şi degajat devenise unul într-o învălmăşeală de zâmbete pline de dinţi considerabil mai albi decât ai lui. Mişunau prin complexul de magazine şi prin supermarket, mormonii aceştia, adresând întrebările lor atât de politicoase,

înarmaţi cu micuţele lor carneţele de notiţe, cu pixuri Bic şi cu priviri directe, mormonice, iar Roy nu putea să ştie dacă ei acceptaseră numai o parte a povestirii sale sau dacă legitimaţiile impecabil falsificate fuseseră suficiente pentru a o crede pe toată.

Oricât de mult s-ar fi străduit, nu reuşea să-şi dea seama cum s-o scoată la capăt cu poliţiştii mormoni. Se întrebă dacă ar fi fost mai receptivi şi şi-ar fi deschis sufletele în faţa lui în cazul în care le-ar fi spus cât de mult îi place corul din templu. De fapt, nici nu-i plăcea, dar nici nu-i displăcea corul lor şi avea sentimentul că l-ar fi simţit că minte doar pentru a-i cuceri. Acelaşi lucru rămânea valabil şi referitor la Osmond, prima familie de artişti celebri a mormonilor. Nici nu-i plăceau, dar nici nu-i displăceau muzica şi dansurile lor; erau fără îndoială talentaţi, dar nu pe gustul lui. Marie Osmond avea picioare *perfecte*, ar fi petrecut ore întregi sărutându-le şi mângâindu-le, ar fi strivit de ele buchete întregi de trandafiri roşii şi catifelaţi – dar, în mod sigur, pe aceşti mormoni poliţişti nu i-ar fi încântat o discuţie cu un asemenea subiect.

Era convins că nu toţi copoii se alăturaseră sectei mormonilor. Legile ofereau şanse egale tuturor, diversificând astfel personalul poliţienesc. Dacă ar fi reuşit să-i găsească pe aceia, probabil că ar fi fost în stare să stabilească raporturile necesare pentru a unge roţile investigaţiilor, într-un fel sau altul, şi apoi să plece dracu’ de acolo. Dar nonmormonii nu se puteau distinge de ceilalţi, pentru că adoptaseră manierele şi comportamentul mormonilor. Nonmormonii – oricine ar fi fost aceşti şmecheri – erau politicoşi, îngrijiţi, cu hainele călcate, sobri, cu dinţii enervant de bine frecaţi şi fără nici o pată de

nicotină. Roy putea fi sigur că descoperise cel puţin un poliţist, unul dintre ofiţeri, un negru pe nume Hargrave, care nu considera sfaturile lui Brigham Young mai importante decât cele ale lui Kali, forma malefică a zeiţei-mame hinduse, dar Hargrave se dovedi a fi probabil cel mai mormon dintre toţi mormonii care o luaseră vreodată pe calea mormonică. Hargrave avea un portofel plin cu fotografii ale soţiei şi ale celor nouă copii ai săi, inclusiv ale celor doi fii care plecaseră misionari în colţurile cele mai îndepărtate din Brazilia şi Tonga.

Până la urmă, situaţia începu să-l agaseze din ce în ce mai mult. Avea senzaţia că trăieşte filmul *Body Snatchers*.

Înainte să fi apărut primele maşini de patrulă locale şi districtuale – toate bine lustruite şi într-o stare excelentă de funcţionare – Roy se folosise de telefonul protejat din cel de-al doilea elicopter pentru a cere încă două aparate JetRanger din Las Vegas, dar Agenţia nu mai avea decât unul disponibil. „Iisuse”, îi spusese Ken Hyckman, „îţi schimbi elicopterele ca pe ciorapi!” Roy avea să-şi continue urmărirea numai cu nouă dintre cei doisprezece oameni, maximum cât ar fi încăput într-un elicopter.

Deşi JetRanger-ul avariat nu putea fi reparat prea curând, decolarea lui amânându-se cu cel puţin treizeci şi şase de ore, noul elicopter plecase deja din Las Vegas spre Cedar City. Earthguard fusese reprogramat pentru a urmări aparatul furat. Suferiseră o înfrângere, nimic de zis, dar situaţia nu era în nici un caz iremediabilă. O bătălie pierdută – chiar şi *încă una* – nu însemna că pierduseră întreg războiul.

Nu se liniştise inspirând vaporii de culoarea piersicii ai calmului şi expirându-i pe cei verzi ca fierea ai furiei şi frustrării. Nu găsise alinare nici măcar în tehnicile de meditaţie care de atâţia ani constituiseră un sprijin pentru el. Un singur lucru îl determină să-şi controleze mânia: gândul la Eve Jammer şi la perfecţiunea sa de şaizeci la sută. Goală. Lucioasă. Apetisantă. Splendoarea blondă de pe cauciucul negru.

Noul elicopter nu avea cum să ajungă în Cedar City până după prânz, dar Roy era convins că până atunci va reuşi să înfrângă rezistenţa mormonilor. Sub privirile lor prudente, se plimbă de colo-colo, le răspunse răbdător la aceleaşi întrebări, examină conţinutul Rover-ului, etichetă toate obiectele din vehicul pentru a le confisca; în acest timp mintea îi era plină de imagini ale Evei oferindu-şi plăcerea cu mâinile sale perfecte şi cu diferitele dispozitive proiectate de inventatori obsedaţi sexual, ale căror genii creatoare le depăşeau pe cele ale lui Thomas Edison şi Albert Einstein la un loc.

În timp ce stătea lângă o casă de marcat din supermarket, studiind computerul şi cutia cu douăzeci de dischete pe care le găsise în partea din spate a Range Rover-ului, Roy îşi aminti de Mama. Pentru o clipă, negă frenetic, încercă să se păcălească pe sine că închisese sau că scosese din priză computerul din servietă înainte de a părăsi elicopterul. De pomană. Putea să vadă ecranul, aşa cum îl abandonase lângă scaun, pe podea, înainte de a se duce grăbit spre carlingă, oferind imaginea din satelit a complexului de magazine.

— *Paştele mă-sii*! urlă el şi toţi mormonii din preajmă se cutremurară.

Roy alergă spre partea din spate a supermarket-ului, prin depozit, ieşi pe uşa din dos, fugi printre nenumăraţii poliţişti şi agenţi până la elicopterul avariat, unde se putea folosi de telefonul protejat cu dispozitivul de bruiere.

Sună la Las Vegas şi dădu de Ken Hyckman din Centrul de Supraveghere prin Satelit.

— Avem oproblemă...

În timp ce Roy încerca să-i explice, Hyckman vorbi peste el, cu un glas solemn şi pompos, demn de un fost crainic.

— Avem o problemă. Computerul de pe Earthguard a murit. Inexplicabil, nu mai transmite nimic. Lucrăm la el, dar...

Roy îl întrerupse fiindcă ştia că femeia se folosise de VDT-ul lui pentru a deconecta satelitul.

— Ken, ascultă-mă, computerul meu se afla în elicopterul furat, şi era legat la Mama.

— *Paştele mă-sii!* mârâi Ken Hyckman, dar în Centrul de Supraveghere prin Satelit nu existau mormoni să tresară.

— Intră în Mama, dă-i comanda să taie orice legătură cu terminalul meu ca să nu mai poată fi niciodată accesată de acolo. *Niciodată*!

JetRanger-ul vuia în partea de est a statului Utah, zburând la numai treizeci de metri deasupra solului, unde era posibil, pentru a evita detecţia prin radar.

Rocky rămăsese cu Ellie după ce Spencer plecase să supravegheze echipajul. Ea se concentra intens, sperând să descopere cât mai multe dintre facilităţile cu care fusese

dotată Mama, iar bietul câine îi ţinea companie, fără a aştepta vreo recompensă.

Ar fi putut la fel de bine să spargă VDT-ul şi să-şi petreacă timpul scărpinându-l pe Rocky după urechi, deoarece, înainte de a reuşi să realizeze ceva, datele de pe ecran dispărură, fiind înlocuite de un fond albastru. O întrebare clipi scrisă cu litere roşii: CINE ESTE ACOLO?

Asta nu o surprinse deloc. Se aşteptase să fie deconectată cu mult timp înainte de a interveni în vreun fel în Mama. Sistemul fusese proiectat cu nenumărate redundanţe, protecţii împotriva hacker-ilor şi vaccinuri contra virusurilor. Pentru a găsi o cale de acces la nivelul superior de programare, unde ar fi putut produce stricăciuni mai importante, ar fi trebuit să muncească asiduu nu ore, ci zile întregi. Ellie avusese noroc că reuşise să scoată din funcţiune satelitul, deoarece nu ar fi putut să-l controleze atât de bine pe Earthguard decât cu ajutorul dat de Mama. Încercarea de a-i însângera nasul, nu de a se folosi de ea, eşuase. Cu toate acestea, chiar dacă tentativa fusese de la bun început sortită eşecului, Ellie se simţise obligată să încerce.

Fiindcă nu răspunse la întrebarea de pe ecran, culoarea se schimbă din albastru în gri. Părea mort. Ştia că nu are nici un sens să se mai pună cu Mama.

Scoase computerul din priză, îl aşeză pe jos şi se întinse după câine. El se apropie, dând din coadă. În timp ce se apleca să îl alinte, observă un plic din hârtie groasă vârât pe jumătate sub scaun.

După ce îl mângâie şi îl scărpină pe Rocky vreme de vreo două minute, Ellie ridică plicul, curioasă. Conţinea patru fotografii.

Îl recunoscu pe Spencer, chiar atât de mic cum era în poze. Deşi bărbatul se întrezărea în copil, el îşi pierduse nu numai tinereţea de atunci. Nu numai inocenţa. Nu numai spiritul efervescent care clocotea în zâmbetul şi în trupul de copil. Viaţa îi furase o calitate inefabilă, iar pierderea era evidentă.

Ellie studie faţa femeii din cele două fotografii în care apărea împreună cu băiatul, convingându-se că fusese mama lui. Dacă aparenţele nu erau înşelătoare – şi în acest caz ea simţea că nu – mama lui Spencer fusese plină de bunătate, blândeţe, dulce la vorbă, pusă pe şotii ca un copil.

A treia fotografie o arăta ceva mai tânără decât în cele cu Spencer, probabil de vreo douăzeci de ani, stând în picioare în faţa unui copac încărcat cu flori albe. Părea că radiază de inocenţă, nicidecum naivă, ci bine crescută şi lipsită de cinism. Dar nu încăpea nici o îndoială în privinţa vulnerabilităţii ce se citea pe chipul bietei fiinţe, şi o podidiră lacrimile.

Clipi, îşi muşcă buza de jos, hotărâtă să nu plângă, dar trebui până la urmă să se şteargă la ochi cu dosul palmei. Nu numai pierderea pe care o remarcase la Spencer o emoţionase. Privind femeia îmbrăcată în rochie de vară, ea se gândise la propria-i mamă, dispărută atât de brutal din viaţa sa.

Ellie se afla pe ţărmul unei mări fierbinţi de amintiri, dar nu se putea scălda în ea. Fiecare val de imagini, indiferent cât de inocent ar fi părut, se spărgea de aceeaşi plajă întunecată. Chipul mamei i se arăta doar aşa cum trecuse în moarte: însângerat, zdrobit de gloanţe, cu o privire fixă atât de înfricoşată de parcă, în penultima clipă,

scumpa femeie surprinsese ceea ce se afla dincolo de această lume, adică numai un pustiu nesfârşit şi rece.

Tremurând, Ellie îşi mută atenţia de la instantaneu spre hubloul de lângă ea. Cerul senin părea un ocean îngheţat şi chiar sub aparat defila un amestec confuz de piatră, vegetaţie şi realizări ale civilizaţiei umane.

După ce îşi recăpătă controlul, se uită încă o dată la femeia în rochie de vară – apoi şi la ultima fotografie. Remarcase câteva trăsături comune mamei şi fiului, dar văzu o asemănare mult mai mare între Spencer şi bărbatul învăluit într-un giulgiu de umbre, din cea de-a patra poză. Ştia că trebuie să fie tatăl lui, chiar dacă nu-l recunoscuse imediat pe artistul infam.

Dar asemănările se limitau la părul brun, ochii căprui-închis, la forma bărbiei şi la alte câteva amănunte. Pe chipul lui Spencer nu exista însă nici o urmă din aroganţa şi cruzimea potenţială care îi imprimau tatălui său o înfăţişare atât de rece şi de indescifrabilă.

Sau poate că văzuse aceste lucruri în Steven Ackblom numai fiindcă realizase că se uita la un monstru. Dacă ar fi dat peste fotografie fără să bănuiască pe cine reprezenta ea – sau dacă l-ar fi întâlnit întâmplător pe stradă – atunci probabil că n-ar fi descoperit nimic mai ameninţător în el decât în Spencer sau în alţi bărbaţi.

Ellie regretă imediat că îi trecuse prin cap un asemenea gând, pentru că urma întrebarea dacă omul bun şi blând pe care îl văzuse în Spencer nu fusese decât o iluzie. Realiză, oarecum surprinsă, că refuza cu înverşunare să se îndoiască de Spencer Grant, că era dornică să aibă încredere în el, aşa cum nu i se mai întâmplase de foarte mult timp.

Dacă aş fi fost orb, dacă n-aş fi fost în stare să-ţi văd faţa, tot aş fi ştiut că o să-mi frângi inima.

Aceste cuvinte fuseseră atât de sincere, o dezvăluire atât de neaşteptată a sentimentelor şi a slăbiciunii lui, încât o reduseseră la tăcere. Însă nici nu găsise curajul să spună ceva care să-i sugereze că sentimentele puteau fi reciproce.

Danny murise numai de paisprezece luni şi, după canoanele ei, încă mai ţinea doliu. Să atingi atât de curând alt bărbat, să iubeşti, să-ţi pese de el – i se părea o trădare faţă de omul care fusese *prima* ei dragoste, pe care îl va păstra în suflet mereu, indiferent de ceilalţi.

Pe de altă parte, paisprezece luni de singurătate deveniseră, din toate punctele de vedere, o eternitate.

Ca să fie cinstită, trebuia să admită că reticenţele ei proveneau nu numai din grija că paisprezece luni nu reprezentau o perioadă decentă de doliu. Deşi Danny fusese iubitor şi drăguţ, niciodată n-ar fi reuşit să-şi deschidă atât de mult şi de des sufletul precum Spencer, de când îl salvase din albia secată, în largul deşertului. Danny nu fusese lipsit de romantism, dar îşi exprima sentimentele într-un mod indirect, prin cadouri bine alese şi prin bunătate, nu prin cuvinte, de parcă „te iubesc” ar fi însemnat un blestem aruncat asupra relaţiei lor. Nu se obişnuise cu lirica brutală a lui Spencer, cu vorbele venite din inimă, şi nu cunoştea toate gândurile tainice care-l frământau.

Minţea. Îi plăcea. Chiar mai mult decât atât. Descoperi cu uimire un loc fierbinte în inima ei împietrită, care nu numai că răspundea declaraţiilor de dragoste făcute de Spencer, ci îşi dorea şi mai multe. Tânjea după

ele ca un călător în deşert după apă şi realiză că toată viaţa căutase să-şi astâmpere această sete.

Ezitase să-i mărturisească lui Spencer adevăratele ei sentimente nu pentru că ţinuse doliu prea puţin după Danny, ci de teamă ca prima iubire a vieţii sale să nu se transforme într-o copilărie. Să-şi recapete capacitatea de a iubi aducea a trădare faţă de Danny. Dar mult mai rău – o respingere crudă – ar fi fost să iubească pe *altul* mai mult decât pe scumpul ei soţ asasinat.

Poate că asta nu se va întâmpla niciodată. Dacă şi-ar fi deschis sufletul în faţa misteriosului bărbat, poate ar fi descoperit până la urmă că locul pe care acesta îl ocupa în inima ei nu avea să fie niciodată atât de generos precum cel în care Danny va rămâne pentru totdeauna.

Mergând însă atât de departe cu loialitatea faţă de Danny, risca să transforme totul într-un sirop sentimental. În mod sigur nimeni nu iubea doar o singură dată în viaţă, chiar dacă destinul îi îngropase prematur prima dragoste. Dacă existenţa era supusă unor reguli aşa severe, atunci Dumnezeu crease un Univers rece şi sumbru. În mod sigur iubirea – şi toate sentimentele – semănau într-o anumită privinţă cu muşchii: dezvoltându-se prin antrenamente, atrofiindu-se după abandon. Iubirea pentru Danny ar fi putut să o întărească emoţional şi, impulsionată de dispariţia lui, să fie capabilă de o dragoste mult mai profundă pentru Spencer.

Şi, la drept vorbind, Danny fusese crescut de un tată lipsit de suflet – şi de o mamă plăpândă, cu o poziţie importantă în societate – iar din îmbrăţişările lor reci nu învăţase decât să-şi ajungă sieşi şi să fie prudent. Ei îi dăruise totul; se simţise norocoasă şi fericită în braţele lui.

Atât de fericită, încât dintr-o dată nu se mai putu imagina trăind în continuare fără să caute darul, pe care Danny i-l oferise cel dintâi, şi la altcineva.

Oare câte femei mai impresionaseră atât de puternic un bărbat, încât, după o noapte de discuţii, acesta să renunţe la o existenţă comodă şi să-şi pună viaţa în pericol pentru a fi împreună cu ea? Era mai mult decât fascinată şi teribil flatată de comportamentul lui Spencer. Se simţea deosebită, prostuţă şi nechibzuită ca un copil. Din păcate o încânta.

Încruntându-se, studie încă o dată fotografia lui Steven Ackblom.

Ştia că toate gesturile lui Spencer faţă de ea – şi tot ceea ce făcuse ca s-o găsească – puteau trece mai puţin drept o consecinţă a iubirii, cât mai curând a obsesiei. Fiind fiul unui crud criminal în serie, orice semn al unei fixaţii ar fi putut constitui un motiv de alarmă, o genă a nebuniei tatălui său.

Ellie vârî fotografiile în plic. Îl închise cu o clamă mică din metal.

Considera că Spencer, în privinţa celor mai importante trăsături de caracter, *nu* era fiul tatălui său. Nu reprezenta un pericol mai mare pentru ea decât domnul Câine Rocky. Vreme de trei nopţi îl ascultase bolborosind în delir, zbătându-se să evadeze din ghearele coşmarului, şi nimic nu trădase sămânţa rea a tatălui său.

În realitate, chiar dacă Spencer ar fi fost un pericol pentru ea, nici nu se compara cu ceea ce o aşteptă din partea Agenţiei, care pândea acolo, afară, hăituindu-i.

Dar se gândea cu groază că din cauza ticăloşilor aflaţi în slujba Agenţiei nu va mai avea parte să-l cunoască pe

enigmaticul Spencer. Judecând după afirmaţiile lui, încă mai existau secrete nedezvăluite. Trebuia să-l elibereze de aceste taine, să discute despre un viitor comun sau chiar să şi-l imagineze împreună; pentru că numai după ce-şi va fi încheiat afacerile cu trecutul avea să-şi găsească liniştea şi respectul faţă de sine, atât de necesare unei iubiri curate.

Privi din nou afară, spre cer.

Zburau deasupra statului Utah, în aparatul cel negru şi lucios, străini în propria lor ţară, lăsând soarele în urmă şi îndreptându-se spre est, de unde, peste câteva ore, urma să se aştearnă noaptea.

Harris Descoteaux făcuse un duş în baia pentru oaspeţi din casa fratelui său, dar mirosul închisorii, pe care simţea că îl emană, stăruia cu încăpăţânare. Jessica împachetase trei schimburi de haine pentru el, sâmbătă, înainte de a fi evacuaţi din casa lor situată în Burbank. Din această garderobă sărăcăcioasă, alese o pereche de încălţări Nike, pantalonii din catifea reiată gri şi un tricou verde-închis, cu mâneci lungi.

Când îi spusese soţiei sale că vroia să meargă la plimbare, ea îl rugase s-o aştepte până când scotea plăcinta din cuptor, pentru a-l însoţi. Darius, vorbind la telefonul din birou, îi sugeră că se puteau plimba împreună, căci îşi mai amâna plecarea cu o jumătate de oră. Harris simţi că îi îngrijora deznădejdea lui. Credeau că nu trebuie să fie lăsat singur.

Îi asigură că n-are intenţia să se arunce în faţa unui camion, că simte nevoia de puţin exerciţiu fizic după week end-ul petrecut în închisoare şi că doreşte să fie singur, cu

gândurile sale. Împrumută o jachetă din piele de-a lui Darius şi ieşi în dimineaţa rece de februarie.

Străzile rezidenţiale din Westwood se întindeau de-a lungul unor dealuri. După ce trecu de câteva clădiri, îşi dădu seama că îi amorţiseră *într-adevăr* toţi muşchii şi că avea mare nevoie de mişcare.

Nu rostise adevărul când le spusese că vrea să fie singur cu gândurile sale. De fapt, îşi dorea să *nu* se mai gândească la nimic. De la asaltul asupra locuinţei, de vineri seară, mintea i se învârtise necontenit. Inutil. Nu îl dusese nicăieri, decât în cotloanele sumbre dinlăuntrul său.

Şi cât apucase să doarmă în celulă, fusese şi mai cumplit, pentru că visase nişte bărbaţi fără chipuri, în uniforme negre, cu cizme înalte, negre şi lucioase. În coşmarurile sale, le legaseră pe Ondine şi pe Willa în lese şi zgărzi, ca şi cum ar fi fost câini, nu fiinţe umane, şi le duseseră de lângă el, lăsându-l singur, sfâşiat de durere.

Cum nu găsea nici o alinare în somn, n-ar fi putut s-o obţină nici de la Jessica sau Darius. Fratele său lucra permanent la caz, reflectând cu voce tare la strategiile apărării sau ale acuzării. Iar privind-o pe Jessica, îşi amintea mereu – la fel cum avea să se întâmple cu Ondine şi cu Willa – că înşelase încrederea familiei. Bineînţeles că nimeni nu i-ar fi reproşat ceva şi ştia că nici măcar nu le-ar fi trecut prin minte s-o facă. Nu greşise cu nimic pentru a merita o asemenea pedeapsă care, din păcate, se răsfrângea şi asupra lor. Dar se învinovăţea cu înverşunare. Poate că undeva, cândva, îşi făcuse un duşman psihopat care îi plătea cu vârf şi îndesat pentru cine ştie ce jignire adusă inconştient. Dacă ar fi acţionat altfel, dacă ar fi evitat vreo afirmaţie deranjantă, poate că nimic nu s-ar fi

întâmplat. De fiecare dată când se gândea la Jessica sau la fiicele lui, vinovăţia neştiută dar imposibil de negat devenea un păcat din ce în ce mai greu.

Bărbaţii cu cizme lungi, ieşiţi parcă din coşmarurile lui, aproape că-i răpiseră familia, fără a mai fi nevoie să le lege pe fete în lese şi să le ia de lângă el. Furia şi frustrarea ţâşnite din neputinţă deveniseră cărămizi ale zidului ce-l despărţea de cei pe care îi iubea, ce avea să se îngroaşe şi să se înalţe tot mai mult.

Aşadar se plimba singur pe străzile bătute de vânturi din Westwood. O mulţime de palmieri, ficuşi şi pini îşi etalau frunzele mari şi verzi chiar şi în februarie, dar existau şi numeroşi platani, arţari şi mesteceni cu crengile golaşe. Încerca să se concentreze doar asupra mozaicului de lumini şi umbre creat de razele jucăuşe ale soarelui, să uite totul, absolut totul.

Şi chiar începea să reuşească. Pe jumătate în transă, abia observă Toyota albastră ca safirul care îl depăşi, pufăi brusc şi, încetinind, se apropie de bordură, oprindu-se la câţiva metri mai în faţă. Un bărbat coborî din maşină, deschise capota, dar Harris îşi continuă drumul.

În timp ce trecea pe lângă Toyota, necunoscutul îşi ridică privirea de la motor şi şopti:

— Domnule, aş putea să vă dau un subiect de meditaţie?

Harris mai făcu doi paşi până să realizeze că omul îi vorbise.

Se opri, se răsuci, ieşind din starea de autohipnoză, bâiguind:

— Poftim?

Necunoscutul era un negru înalt, de aproape treizeci de ani. Subţirel ca un băiat de paisprezece, adoptase un comportament sobru, ca de bătrân care văzuse prea multe şi îndurase o suferinţă prea puternică toată viaţa sa. Îmbrăcat în pantaloni, helancă şi jachetă, toate negre, părea că vrea să-şi creeze o imagine rău-prevestitoare. Indiferent de intenţiile lui, nu reuşea, datorită ochelarilor mari şi groşi, trupului firav şi glasului profund, catifelat şi prietenos, aducând aminte de Mei Torme.

— Aş putea să vă dau un subiect de meditaţie? Ce vi s-a întâmplat dumneavoastră nu i s-ar fi putut întâmpla şi unui senator sau unui membru al Camerei Reprezentanţilor.

Strada era tulburător de liniştită pentru o metropolă. Razele soarelui începuseră alt joc. Sclipirile suprafeţelor curbe şi albastre ale Toyotei, venind parcă de pe alt tărâm, îl năuciră pe Harris.

— Cei mai mulţi nu sunt conştienţi de acest lucru, zise necunoscutul, dar de decenii întregi politicienii i-au scutit pe membrii actuali şi viitori ai Congresului Statelor Unite de respectarea legilor pe care le promulgă. De exemplu, confiscarea averilor. Dacă poliţiştii – prind vreun senator care vinde cocaină din Cadillac-ul său lângă o şcoală, nu pot să-i confişte maşina, aşa cum au făcut cu locuinţa dumneavoastră.

Harris avu sentimentul ciudat că detaşarea la care îşi dorise să ajungă se transformase într-o adevărată transă.

— Este posibil să-l acuzi de trafic cu droguri şi să obţii o condamnare – în cazul în care colegii săi, politicieni, îl suspendă sau îl exclud din Congres, ridicându-i în acelaşi timp şi imunitatea juridică. Dar nu poţi să-i sechestrezi

bunurile pentru trafic de droguri sau pentru celelalte două sute de infracţiuni, cum se întâmplă cu muritorii de rând.

Harris bâigui:

— Cine sunteţi?

Ignorând întrebarea, necunoscutul continuă cu o voce blândă:

— Politicienii nu plătesc impozit la Asigurările Sociale. Deţin propriul lor fond de pensii. Şi nu fură din el pentru alte proiecte, cum procedează cu cel de la Asigurările Sociale. Pensiile *lor* sunt în siguranţă.

Harris privi îngrijorat în jur. Deşi necunoscutul se dovedea paşnic, dintr-o dată situaţia i se păru de rău-augur. Simţi că i se înscenase ceva, doreau probabil să-i smulgă o declaraţie revoltătoare, pe baza căreia ar fi putut fi arestat şi vârât în închisoare fără alte acuzaţii.

Era o teamă absurdă. Se garanta încă dreptul la opinie, mai mult ca oriunde. Trebuia să se ţină la distanţă de paranoia.

Cu toate acestea, îi fu teamă să vorbească.

Necunoscutul continuă:

— Nu sunt afectaţi de sistemele de asigurări medicale pe care le impun celorlalţi, aşa că într-o zi veţi fi nevoit să aşteptaţi luni întregi pentru o operaţie de bilă, să spunem, dar ei obţin imediat toată îngrijirea medicală pe care şi-o doresc. Am reuşit, cumva, să ne alegem cei mai lacomi şi mai perfizi conducători.

Harris îşi regăsi curajul de a vorbi, dar numai pentru a repeta întrebarea pe care deja o pusese şi a mai adăuga una:

— Cine sunteţi? Ce vreţi?

— Vreau să vă dau un subiect la care să vă gândiţi până data viitoare, zise necunoscutul.

Apoi se răsuci şi trânti capota albastră a Toyotei.

Harris coborî de pe bordură şi îl apucă de braţ.

— Fiţi atent...

— Trebuie să plec, spuse necunoscutul. Din câte ştiu, nu suntem urmăriţi. Şansele sunt de unu la mie. Dar cu tehnologia actuală, nu mai putem fi siguri. Până acum, oricine ne-ar fi văzut ar fi zis că aţi înfiripat o conversaţie cu cineva căruia i s-a stricat maşina şi că v-aţi oferit să îl ajutaţi. Dar dacă discuţia se prelungeşte şi dacă ne *urmăreşte* cineva, şi-ar direcţiona imediat microfoanele spre noi.

Apoi se apropie de portiera din faţă a Toyotei.

Zăpăcit, Harris murmură:

— Dar despre ce este vorba?

— Aveţi răbdare, domnule Descoteaux. Lăsaţi-vă dus de curent, purtat de unde, şi veţi afla.

— Care unde?

Deschizând portiera, necunoscutul zâmbi pentru prima dată:

— Păi, cred că microunde, unde electromagnetice, undele viitorului.

Intră în maşină şi pomi motorul, lăsându-l pe Harris mai năucit ca niciodată.

Microunde. Unde electromagnetice. Undele viitorului.

Ce *dracu*' se petrecuse?

Harris Descoteaux merse în cerc, studiind împrejurimile, care în cea mai mare parte i se părură obişnuite. Cer şi pământ. Case şi copaci. Grădini şi trotuare. Lumini şi umbre. Dar în ţesătura zilei, sclipind întunecat în

profunzimea urzelii, existau fire misterioase care mai înainte nu se aflaseră acolo.

Îşi continuă drumul. Însă, din când în când, aşa cum nu mai făcuse până atunci, se uita peste umăr.

Roy Miro în împărăţia Mormonilor. Discuţiile cu poliţia din Cedar City şi cu adjuncţii şerifului districtual duraseră vreo două ore, timp în care Roy avusese parte de destulă amabilitate, încât să-i ajungă până la 1 iulie. Înţelegea valoarea zâmbetelor dezarmante, a politeţii şi a prieteniei, pentru că şi el le folosea în muncă. Începu să tânjească după indiferenţa rece a Los Angelesului şi chiar după apatia mohorâtului New York.

Vestea despre dezactivarea satelitului Earthguard îi înrăutăţise şi mai mult starea de spirit. Apoi fusese distrus de ştirea conform căreia elicopterul furat zbura la o altitudine atât de joasă, încât dispozitivele militare care îl supravegheau (reacţionând la cererea urgentă a Agenţiei, pe care o credeau venind din partea Agenţiei de Luptă Antidrog) îi pierduseră urma. Nu reuşiseră să-l descopere. Fugarii dispăruseră; numai Dumnezeu şi perechea de piloţi răpiţi ştiau unde.

Roy ura să-i raporteze aceste lucruri lui Thomas Summerton.

JetRanger-ul de schimb avea să sosească din Las Vegas în mai puţin de douăzeci de minute, dar nu-şi dădea seama cum ar fi fost mai bine să-l folosească. Să-l lase lângă complexul de magazine şi să aştepte în el până când cineva îi va trimite vestea că i-a văzut pe fugari? S-ar fi putut să stea acolo până la Crăciun, în plus, fără îndoială că

poliţiştii mormoni îi vor aduce întruna cafele şi nuci, îi vor da târcoale ca nu cumva să se plictisească.

Îndura în continuare toate ororile amabilităţilor interminabile, când Gary Duvall îl sună din Colorado, unde îşi desfăşura investigaţiile. Îl chema pe telefonul echipat cu aparatură de codificare din elicopterul avariat.

Roy se aşeză în spatele cabinei şi îşi puse căştile.

— Nu eşti prea uşor de găsit, îi zise Duvall.

— Au apărut complicaţii aici. Încă mai eşti în Colorado? Credeam că te-ai întors la San Francisco.

— Sunt interesat de acest Ackblom. Întotdeauna m-au fascinat criminalii în serie. Dahmer, Bundy şi acel Edd Gain de acu' vreo câţiva ani. M-am tot întrebat ce legătură poate exista între fiul unui criminal în serie şi femeia asta.

— Toţi ne întrebăm, îi linişti Roy.

Ca şi înainte, Duvall avea să-i verse tot ce aflase picătură cu picătură.

— Fiindcă tot eram atât de aproape, m-am decis să mă duc de la Denver la Vail şi să arunc o privire fermei cu pricina. E un drum scurt. Aproape că a durat mai mult să mă sui şi să cobor din aparat.

— Eşti acolo acum?

— La fermă? Nu. Tocmai m-am întors. Dar sunt tot în Vail. Şi stai să auzi ce am descoperit...

— Cred că n-am de ales.

— Ăă?

— Să stau, zise Roy.

Ori neînţelegând ironia, ori ignorând-o, Duvall continuă jovial:

— O să-ţi servesc două bucăţele bune de enchilada[16]. Informaţia numărul unu – ce crezi că s-a întâmplat cu ferma după ce corpurile au fost ridicate şi Ackblom a intrat în închisoare pe viaţă?

— A devenit un adăpost al călugăriţelor carmelite.

— De unde ai auzit asta? întrebă Duvall. Nu există nici picior de călugăriţă. Este un cuplu care trăieşte acolo, Paul şi Anita Dresmund. De mult timp. De cincisprezece ani. Toţi vecinii cred că ei sunt proprietarii, iar ei nu îi contrazic. Au în jur de cincizeci şi cinci de ani, dar arată ca unii care s-ar fi retras la patruzeci – aşa cum susţin ei – sau ca unii care n-au muncit niciodată, au trăit din dobânzi. Sunt perfecţi pentru această slujbă.

— Ce slujbă?

— Îngrijitori.

— Cine este proprietarul locului?

— Asta-i chestia cea mai interesantă.

— Sunt convins.

— Una dintre îndatoririle familiei Dresmund este să pretindă că sunt proprietari şi să ascundă faptul că sunt doar nişte îngrijitori plătiţi. Le place să schieze, să ducă o viaţă uşoară şi nu îi deranjează să trăiască într-un loc cu o asemenea reputaţie, aşa că nu le-a fost greu să-şi ţină gura.

— Dar ţie cum de ţi-au povestit?

— Păi, ştii tu, oamenii privesc legitimaţiile FBI şi ameninţările mai serios decât ar trebui, chicoti Duvall. Oricum, până acum vreun an şi jumătate au fost plătiţi de un avocat din Denver.

— Ai aflat cum îl cheamă?

---

16 Mâncare mexicană (n. tr.)

— Bentley Lingerhold. Dar nu cred că e cazul să ne mai obosim cu el. Până acum un an şi jumătate, familia Dresmund încasa cecurile dintr-un depozit bancar aflat în Vail Memorial Trust şi controlat de acest avocat. Aveam computerul portabil cu mine, aşa că m-am conectat la Mama şi am pus-o să verifice. Este o afacere clasată, dar am mai găsit o copie. De fapt aparţinea de un alt depozit care încă mai există – Spencer Grant Living Trust.

— Doamne, Dumnezeule, şuieră Roy.

— Şocant, nu?

— Fiul încă mai deţine această proprietate?

— Mda, printre altele. Cu un an şi jumătate în urmă, proprietatea a fost transferată de la Vail Memorial Trust, care se găsea în posesia fiului, la o corporaţie din Grand Cayman Island. Este o pavăză ideală pentru impozite...

— Da, ştiu. Continuă.

— De atunci, familia Dresmund şi-a primit cecurile de la o firmă pe nume Vanishment International. Prin Mama am intrat în banca din Grand Cayman, unde se găseşte contul. N-am reuşit să-i aflu valoarea sau tranzacţiile bancare, dar am *aflat* că Vanishment este controlată de o companie cu sediul în Elveţia: Amelia Earhart Enterprises.

Roy se foi în scaun, dorindu-şi să fi avut o hârtie şi un creion cu care să-şi noteze toate aceste detalii.

Duvall continuă:

— Bunicii, George şi Ethel Porth, au fondat Vail Memorial Trust cu mai mult de cincisprezece ani în urmă, la şase luni după ce s-a declanşat scandalul cu Ackblom. S-au ţinut mereu la distanţă, să nu se facă nici o asociaţie între ei şi fermă.

— De ce nu au vândut locul?

— N-am nici un indiciu. Oricum, un an mai târziu i-au făcut nepotului un depozit pe viaţă, Spencer Grant Living Trust, aici în Denver, prin Bentley Lingerhold, imediat după ce copilul şi-a schimbat numele. Totodată, au pus *acest* depozit în Vail Memorial Trust. Dar Vanishment International a apărut numai cu un an şi jumătate în urmă, cu mult după moartea bunicilor. Îţi dai seama că Grant însuşi a înfiinţat-o şi şi-a scos toată averea din Statele Unite.

— Cam în acelaşi timp în care a început să-şi şteargă numele din fişierele companiilor, reflectă Roy. Bine, spune-mi încă un lucru... Când vorbeşti de depozite şi de corporaţii străine, înseamnă bani mulţi, nu?

— Mulţi, confirmă Duvall.

— Cum i-a câştigat? Adică, ştiu că tatăl lui a fost celebru...

— După ce bătrânul şi-a recunoscut toate crimele, ştii ce i s-a întâmplat?

— Spune-mi.

— A acceptat sentinţa de închisoare pe viaţă într-o instituţie pentru criminali nebuni. Nici o şansă de eliberare condiţionată. Nu a făcut nici un apel, nici o plângere. A fost extrem de liniştit din momentul arestării până la încheierea procesului. Nici o ieşire, nici un regret.

— N-avea sens. Ştia că nu se putea dezvinovăţi. Nu era nebun.

— Nu? zise uimit Duvall.

— Păi, nu era iraţional, nu delira, nimic în genul asta. Ştia că nu are nici o şansă să scape. A fost doar realist.

— Probabil. Oricum, după aceea bunicii au solicitat ca toate bunurile lui Ackblom să-i revină fiului. De fapt, la

cererea familiei Porth, Curtea a împărţit averea lichidă în afară de fermă – între băiat şi rudele apropiate ale victimelor, în cazurile în care supravieţuiseră soţii sau copiii lor. Ghici cât de mare a fost averea!

— N-am idee, zise Roy. Se uită pe hublou şi văzu doi poliţişti care se plimbau pe lângă aparat, studiindu-l.

Duvall îi dădu fără nici o ezitare şi mai multe detalii:

— Păi, banii au provenit din vânzarea tablourilor aflate în colecţia personală a artistului. Au însumat peste douăzeci şi nouă de milioane de dolari.

— *Fără* impozite?

— Vezi tu, valoarea tablourilor a *crescut* datorită scandalului. Pare ciudat, nu, că şi-ar dori cineva să agaţe pe perete vreun tablou de un asemenea autor. Ai crede că valoarea picturilor artistului ar trebui să scadă îngrozitor. Dar piaţa înnebunise de tot. Preţurile depăşeau orice imaginaţie.

Amintindu-şi reproducerile color după tablourile lui Ackblom pe care le studiase în copilărie, Roy nu reuşi să înţeleagă punctul de vedere al lui Duvall. Arta lui Ackblom era desăvârşită. Dacă şi-ar fi putut permite să le cumpere, şi-ar fi decorat casa cu zeci de picturi de-ale maestrului.

Duvall reluă:

— Preţurile au continuat să crească, deşi mai puţin în anul imediat următor. Ar fi trebuit ca familia să păstreze câteva tablouri. Oricum, băiatul a rămas cu paisprezece milioane şi jumătate după reţinerea impozitelor. Dacă n-a trăit într-un lux orbitor, probabil că averea i-a crescut foarte mult în acest răstimp.

Roy se gândi la cabana din Malibu, la mobila ieftină şi la pereţii lipsiţi de orice decoraţiune.

— Nu trăieşte în lux.

— Într-adevăr? Ce-i drept, nici taică-său n-a dus-o atât de bine pe cât ar fi putut. A refuzat să-şi cumpere o casă mai mare şi nici n-a vrut să angajeze servitori. Ackblom spunea că îşi dorea o viaţă cât mai simplă, ca să-şi conserve energia creatoare. Gary Duvall râse. Bineînţeles că de fapt nu avea chef să-l prindă cineva când se juca sub şopron, în timpul nopţii.

Plimbându-se pe lângă elicopter, poliţiştii mormoni priviră în sus, la Roy, care se uita prin hublou.

Le făcu semn cu mâna.

Ei îi răspunseră şi zâmbiră.

— Însă, reluă Duvall, e o minune cum de nu s-a prins mai repede soţia lui. Îşi experimenta această „artă” de patru ani când ea şi-a dat seama.

— Nu era artistă.

— Ce?

— Nu deţinea puterea de-a anticipa. Şi fără a fi vizionară, nu ar fi putut intra la bănuieli decât în urma unui motiv evident.

— Nu prea înţeleg. Patru ani, pentru numele lui Dumnezeu! Şi apoi încă şase până când a aflat şi băiatul. Zece ani, patruzeci şi două de victime. Ceva mai mult de zece pe an.

Numărul acesta, decise Roy, nu era deloc impresionant. Factorii care îl făceau pe Steven Ackblom demn de cartea recordurilor proveneau din faima sa *înainte* de a i se descoperi viaţa secretă, din faptul că avea o familie (majoritatea criminalilor în serie trăiau singuri) şi din ideea de a-şi folosi excepţionalul talent în arta torturii

pentru a-şi ajuta modelele să atingă un moment de frumuseţe perfectă.

— Dar de ce, se minună încă o dată Roy, ar fi vrut fiul să păstreze proprietatea? împreună cu toate amintirile legate de ea. Şi-a dorit să-şi schimbe numele. De ce să nu scape şi de fermă?

— Ciudat, nu?

— Şi dacă fiul nu, atunci de ce n-au făcut-o bunicii? De ce nu au vândut proprietatea după ce au devenit tutorii nepotului? în fond, fiica lor fusese omorâtă acolo... De ce ar fi vrut să mai aibă de-a face cu acel loc?

— Într-adevăr, trebuie să fie ceva, admise Duvall.

— Ce vrei să zici?

— Vreo explicaţie. Vreun motiv. Şi orice-ar fi, e straniu.

— Cei doi îngrijitori...

— Paul şi Anita Dresmund.

—...ţi-au spus dacă Grant vine vreodată pe acolo?

— Nu vine. Cel puţin, ei n-au văzut niciodată pe nimeni cu o asemenea cicatrice.

— Cine îi supraveghează?

— Până înainte cu un an şi jumătate, ei au întâlnit numai doi oameni de la Vail Memorial Trust. Acest avocat, Lingerhold, sau unul dintre partenerii săi veneau de două ori pe an pentru a verifica dacă ferma era bine întreţinută, dacă îngrijitorii îşi meritau salariul şi în ce măsură cheltuiau fondurile speciale numai pe reparaţiile din casă.

— Şi în ultimul an şi jumătate?

— De când Vanishment International a devenit proprietarul locului, nimeni n-a mai apărut pe acolo. Doamne, cât mi-aş dori să aflu câţi bani are în Amelia

Earhart Enterprises, dar ştii că nu putem obţine nimic de la elveţieni.

În ultima vreme, Elveţia se speriase de numărul imens de cazuri în care oficialităţile americane procedau la confiscarea averilor cetăţenilor fără nici o dovadă a infracţiunilor săvârşite. Elveţienii începuseră să vadă aceste legi ca pe nişte arme boante ale represiunii politice şi refuzau din ce în ce mai des să coopereze.

— Care-i cealaltă bucăţică? întrebă Roy.

— Ăă?

— A doua bucăţică. Ai spus că o să-mi serveşti două bucăţele bune de enchilada.

— Enchilada, mormăi Duvall. Cu informaţii.

— Păi, mi-e foame, zise Roy, zâmbind. Se simţea mândru de răbdarea sa, după ce mormonii i-o puseseră atât de mult la încercare. De ce nu-mi încălzeşti cea de-a doua enchilada?

Gary Duvall i-o servi şi ea se dovedi gustoasă, cum de altfel îi promisese.

Imediat după ce încheie convorbirea cu Duvall, Roy sună la biroul din Vegas şi vorbi cu Ken Hyckman care avea să-şi termine în curând schimbul de dimineaţă.

— Ken, unde este JetRanger-ul?

— La zece minute de tine.

— Îl voi trimite înapoi cu majoritatea oamenilor de aici.

— Renunţi?

— Ştii că am pierdut contactul radar cu ei.

— Da.

— S-au dus şi nu putem să îi găsim în acest fel. Dar am o altă pistă, una grozavă, şi pornesc pe ea. Am nevoie de un avion.

— Iisuse!

— N-am spus că vreau să aud cuvinte profanatoare.

— Îmi pare rău.

— Ce zici despre Lear-ul cu care am zburat vineri?

— Este aici. Gata de decolare.

— Există un loc pe-aproape unde ar putea ateriza?

— Stai să verific, zise Hyckman. Aşteaptă puţin.

În acest timp, Roy se gândi la Eve Jammer. Nu avea cum să se întoarcă în Vegas diseară. Se întrebă ce va face dulceaţa cea blondă ca să-şi amintească de el şi să-l păstreze în suflet. Spunea că va fi ceva deosebit. Roy presupunea că avea să experimenteze noi poziţii, dacă or mai exista altele, şi să mânuiască jucării erotice pe care nu le mai utilizase până atunci, pentru a-i pregăti o noapte care, peste o zi-două, urma să-i taie răsuflarea şi să-l facă să tremure cum nu i se mai întâmplase vreodată. Când încercă să-şi imagineze uneltele erotice, mintea i-o luă razna. Şi gura i se uscă precum nisipul – ceea ce era perfect.

Ken Hyckman reintră pe fir.

— Lear-ul poate ateriza în Cedar City.

— Văgăuna asta are şi aeroport?

— Brian Head se află la vreo patruzeci şi cinci de kilometri spre est.

— Cine?

— Nu cine. Ce. O staţiune pentru schi de primă mână, cu o mulţime de locuinţe scumpe la poalele muntelui. O grămadă de bogătaşi şi de corporaţii deţin proprietăţi în

Brian Head, ajung cu avioanele în Cedar City şi de acolo îşi continuă drumul cu maşina. Aeroportul nu are nimic de genul O'Hare sau LAX, nici baruri, standuri sau benzi rulante pentru bagaje, dar pista oferă condiţii foarte bune pentru aterizare.

— Există vreun echipaj în Lear?

— Da. Putem să ţi-l trimitem cam pe la ora 13.

— Superb. O să-l rog pe unul dintre jandarmii zâmbitori să mă conducă până la pistă.

— Pe cine?

— Pe unul dintre comisarii amabili, spuse Roy. Se simţea bine dispus.

— Nu sunt sigur că am înţeles ce ai zis prin codificatorul asta.

— Unul dintre şefii de poliţie mormoni.

Pricepând până la urmă sau renunţând să mai înţeleagă ceva, Hyckman adăugă:

— Trebuie să cunoască şi planul de zbor. Unde ai de gând să te duci?

— La Denver, zise Roy.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului de pe ultimul rând al cabinei, Ellie fură vreo două ore de somn. În cele paisprezece luni de când era fugară, ea învăţase să-şi lase grijile şi teama la o parte, adormind de fiecare dată când i se oferea ocazia.

Puţin după ce se trezi, în timp ce se întindea şi căsca, Spencer se întoarse din vizita prelungită pe care le-o făcuse celor doi piloţi. Se aşeză lângă ea.

Rocky se ghemui pe culoar, iar Spencer începu:

— Am veşti bune. Din spusele băieţilor, acesta este un elicopter făcut pe comandă. În primul rând, are motoare ultramoderne, care pot suporta greutăţi mari, lucru care le-a permis să-l înhame cu rezervoare suplimentare de combustibil. I-au fost aduse îmbunătăţiri substanţiale faţă de modelul standard. Sunt siguri că ne pot duce peste graniţă şi peste Grand Junction înainte să se termine benzina, dacă vrem să ajungem până acolo.

— Cu cât mai departe, cu atât mai bine. Oricum, nu în preajma lui Grand Junction. N-aş vrea să fim văzuţi de prea mulţi oameni curioşi. Să căutăm un loc mai retras, dar unde am putea găsi o maşină.

— O să ajungem deasupra lui Grand Junction la vreo oră după apusul soarelui. Acum este numai 14,10. Adică 15 în zona montană. Încă mai avem timp să studiem o hartă, să vedem unde am putea să aterizăm.

Ea arătă spre geanta de pe scaunul din faţă.

— Ştii, despre cei cincizeci de mii de dolari ai tăi...

El îşi ridică o mână, întrerupând-o.

— Am fost uimit că i-ai găsit, asta-i tot. Ai avut toate motivele să-mi cercetezi bagajele după ce m-ai salvat din deşert. Nu ştiai de ce dracu’ te urmăream. De fapt, nu m-ar surprinde să aflu că nici acum nu te-ai lămurit complet.

— Întotdeauna porţi cu tine o asemenea cantitate de mărunţiş?

— Cu vreun an şi jumătate în urmă, spuse el, am început să-mi păstrez banii şi monedele de aur în depozite bancare din California, Nevada, Arizona. Mi-am deschis conturi în mai multe oraşe, sub nume şi numere, la Asigurările Sociale, false. Restul l-am scos din ţară.

— De ce?

— Ca să mă pot mişca repede.

— Te aşteptai să fii fugărit în felul asta?

— Nu. Însă nu mi-a plăcut ce am văzut în Departamentul de Luptă contra Infracţiunilor pe Computer. M-au învăţat o mulţime de lucruri despre computere, inclusiv că totuşi accesul la informaţie reprezintă esenţa libertăţii. Însă doreau nespus să-l limiteze cât mai mult cu putinţă.

Făcând pe avocatul diavolului, Ellie zise:

— Credeam că numai pentru a-i împiedica pe hacker-i să se folosească de computere, nu cumva să fure, ori să modifice bazele de date...

— Sunt total de partea unor asemenea acţiuni. Dar ei vroiau să-i controleze pe *toţi*. La ora actuală, cele mai multe oficialităţi violează proprietatea privată, pătrunzând în secret, sau nu, în băncile de date. Toată lumea, de la ACV până la Serviciul de Emigrări. Până şi Biroul de Administrare a Pământurilor, pentru numele lui Dumnezeu! Toţi au ajutat la fondarea acestui departament prin donaţii şi toţi mă înspăimântă.

— Vezi cum se apropie o lume nouă...

—...asemenea unui tren expres...

—...şi nu-ţi place forma lui...

—...şi nu vreau să mă urc în el.

— Te consideri un *cyberpunk* în afara legii?

— Nu. Doar un supravieţuitor.

— De aceea te-ai şters din toate înregistrările publice – o poliţă de asigurare pe viaţă?

Trăsăturile i se întunecară. De la început arătase slăbit, un lucru de înţeles, având în vedere chinurile prin

care trecuse în ultimele zile. Dar acum ochii i se înfundară în orbite, păru numai piele şi os, mult mai bătrân decât era.

— La început... m-am pregătit să plec. Oftă şi îşi duse mâna la faţă. Probabil sună ciudat. Dar faptul că mi-am schimbat numele din Michael Ackblom în Spencer Grant nu mi se părea suficient. Că m-am mutat din Colorado şi am pornit o nouă viaţă... Nimic nu mi-a fost de ajuns. Nu puteam să uit cine sunt... Cine este tatăl meu. Aşa că m-am hotărât să-mi şterg existenţa cu buretele, metodic, dureros, până când nu avea să mai existe nimic care să ateste că aş mai trăi, sub orice nume. Şi această putere mi-au dat-o computerele.

— Dar după aceea? Ce s-a întâmplat după ce te-ai şters?

— N-am ştiut ce să mai fac. Să mă şterg şi din realitate? Să mă sinucid?

— Nu ţi se potriveşte.

— Nu, nu prea, o aprobă el. Niciodată n-am vrut să înghit un glonţ şi nici altceva similar. În plus, mă simţeam obligat faţă de Rocky, trebuia să rămân cu el.

Întins pe podea, câinele îşi înălţă capul, curios, dând din coadă.

— Apoi, după un timp, continuă Spencer, chiar dacă nu ştiam ce să mai fac, m-am gândit că merită să devin invizibil. Doar din cauza – aşa cum zici şi tu – a lumii noi care se apropie, această lume superautomatizată, cu toate binefacerile şi blestemele ei.

— De ce ţi-ai lăsat fişierul din DCR aproape intact? Ai fi putut să dispari complet şi de acolo, cu mult timp în urmă.

El zâmbi.

— Am fost prea deştept. Am considerat că e suficient să schimb numai adresa şi încă vreo câteva detalii mai importante. Dacă nu mă ştergeam de tot, aveam cum să mă întorc din când în când, să văd dacă mă urmăreşte cineva.

— L-ai „aranjat”?

— Cam aşa ceva. Am ascuns nişte mici programe în computer, foarte adânc, foarte bine. De fiecare dată când cineva intră în fişierele mele militare sau din DCR fără să folosească un cod pe care l-am implantat, sistemul adaugă un asterisc la sfârşitul ultimei propoziţii din fişier. Ideea era să le verific o dată pe săptămână. Dacă aş fi observat vreunul, aş fi ştiut imediat că sunt căutat şi aş fi avut timp să părăsesc cabana din Malibu.

— Unde te-ai fi mutat?

— Oriunde. Aş fi plecat, pur şi simplu.

— Paranoia.

— A naibii paranoia!

Chicoti uşor, apoi reluă:

— Când am părăsit poliţia, ştiam că, după felul cum evoluează lumea, mai devreme sau mai târziu toţi vom fi urmăriţi de câte cineva. Şi cei mai mulţi îşi vor dori să nu poată fi găsiţi.

Ellie se uită la ceas.

— Poate că ar trebui să căutăm o hartă.

— Piloţii au un teanc în bord, zise el.

Îl urmă în timp ce se îndrepta spre uşa carlingii. Umerii îi căzuseră. Se deplasa cu o oboseală evidentă şi încă mai părea înţepenit după cât zăcuse.

Dintr-o dată, Ellie se cutremură la gândul că puteau muri în noaptea ce se apropia. Presimţirea nu era atât de

puternică, încât să o poată numi premoniţie, dar depăşea o simplă bănuială.

După ce se întoarse cu harta, el o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. De ce?

— Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie.

— Sunt doar obosită, minţi ea. Şi înfometată.

— Asta se rezolvă.

În vreme ce se aşeza pe scaunul de alături, el scoase patru acadele din buzunarele jachetei sale de doc căptuşite cu blană.

— De unde le-ai luat?

— Băieţii din faţă au o cutie cu dulciuri. Au fost fericiţi s-o împartă cu noi. Sunt într-adevăr doi tipi grozavi.

— Mai ales cu o armă în ceafă.

— Mai ales, o aprobă el.

Când simţi mirosul acadelelor, Rocky se ridică şi îşi ciuli plin de interes urechea teafără.

— Ale noastre, zise ferm Spencer. După ce o să coborâm de aici şi o să ajungem iarăşi pe şosea, o să ne oprim să-ţi cumpărăm ceva mai consistent de mâncare.

Câinele se linse pe bot:

— Uite, amice, spuse Spencer. *Eu* nu m-am oprit în supermarket ca să pasc biscuiţi, aşa ca tine. Am nevoie de fiecare bucăţică, altfel o să pic drept în nas. OK?

Rocky căscă, privi înjur cu un pretins dezinteres şi se întinse din nou pe podea.

— Voi doi aveţi o relaţie incredibilă, zise Ellie.

— Îhî, suntem doi gemeni siamezi, separaţi la naştere. Dar nu ţi-ai putea da seama de asta, pentru că el şi-a făcut o grămadă de operaţii estetice.

Ellie nu reuşi să-şi mute ochii de pe chipul lui. Nu numai oboseala îi tulbura trăsăturile. Ci şi umbra morţii.

Sensibil, atent la schimbarea stării ei de spirit, Spencer o întrebă:

— Ce-i?

— Mulţumesc pentru bomboană.

— Ţi-aş fi adus o friptură de vacă dacă aş fi putut face rost.

Despăturiră harta. O ţinură între scaune, examinând teritoriul din jurul lui Grand Junction, Colorado.

De două ori îndrăzni să-l privească şi de fiecare dată frica îi acceleră bătăile inimii. Putea să-i distingă prea uşor craniul sub piele, mormântul care de obicei zace ascuns sub masca vieţii.

Parcă ar fi fost proastă, superstiţioasă ca un copil tâmpit. Existau şi alte explicaţii în afară de semnele de rău-augur, prevestitoare ale unei tragedii iminente. Dar probabil că după noaptea aceea, când Danny şi părinţii ei fuseseră smulşi pentru totdeauna de lângă ea, această teamă avea să o cuprindă de fiecare dată când se vor afla în primejdie oameni care-i erau apropiaţi.

Roy ateriză pe Aeroportul Stapleton International din Denver, la bordul Learjet-ului, după ce douăzeci şi cinci de minute aşteptaseră în aer eliberarea unei piste. Sucursala locală a Agenţiei îi trimisese doi oameni cu care să lucreze, aşa cum ceruse în timpul zborului la telefonul cu codificator. Amândoi bărbaţii – Burt Rink şi Oliver Fordyce – stăteau în porţiunea de parcare în care intrase Learjet-ul. Aveau puţin peste treizeci de ani, erau înalţi şi bine

bărbieriţi. Purtau pardesie negre, costume bleumarin, cravate închise la culoare, cămăşi albe şi pantofi negri model Oxford, cu tălpi din cauciuc şi nu din piele. Toate acestea fuseseră cerute de Roy în mod expres.

Rink şi Fordyce îi aduseseră haine aproximativ identice cu ale lor. Roy se bărbierise şi se spălase în timpul zborului şi nu trebuia decât să-şi schimbe hainele înainte de a coborî din avion. O limuzină Chrysler, neagră, imensă, îl aştepta la capătul scării portabile.

Era un frig care-ţi pătrundea până la oase. Cerul devenise mai limpede decât o mare îngheţată şi mai profund decât timpul. Ţurţuri atârnau de streşinile clădirilor şi mormane de zăpadă marcau capetele îndepărtate ale pistelor de decolare.

Stapleton se afla în marginea de nord-est a oraşului, iar Roy îşi stabilise întâlnirea cu doamna doctor Sabrina Palma în suburbiile sud-*estice*. Ar fi putut insista să obţină o escortă a poliţiei, sub un pretext sau altul, dar nu vroia să atragă atenţia asupra lor mai mult decât era necesar.

— Întâlnirea este la 16,30, spuse Fordyce în timp ce se aşeza împreună cu Rink în spatele limuzinei, cu faţa la portbagaj, iar Roy vizavi de ei. O să ajungem cu câteva minute mai devreme.

Şoferul fusese instruit să se grăbească. Acceleră plecând de lângă Learjet, de parcă ar *fi avut* o escortă a poliţiei.

Rink îi înmână lui Roy un plic alb de douăzeci şi trei pe treizeci de centimetri.

— Acestea sunt toate documentele pe care le-aţi cerut.

— Aveţi la voi legitimaţiile de Secret Service? întrebă Roy.

Din buzunarele de la haină, Rink şi Fordyce îşi extraseră portofelele şi le deschiseră, dezvăluind legitimaţiile cu fotografiile lor şi insignele autentice de SS. Numele pe care Rink avea să-l folosească la întâlnire, era Sidney Eugene Tarkenton. Iar Fordyce, pe acela de Lawrence Albert Olmeyer.

Roy scoase şi propriul său portofel din plicul alb. Se numea J. Robert Cotter.

— Haideţi să ne amintim cine suntem. Asiguraţi-vă că folosiţi numai aceste nume, spuse Roy. Nu cred că va fi nevoie să vorbiţi prea mult – poate chiar deloc. Eu voi vorbi. Voi sunteţi aici, în primul rând, pentru a da o notă de veridicitate. Veţi intra în biroul doctorului Palma în urma mea şi vă veţi posta în dreapta şi în stânga uşii. Veţi sta cu picioarele depărtate, la vreo patruzeci de centimetri, cu braţele lăsate-n jos şi împreunate în faţă. Când vă voi prezenta eu, veţi spune: „Doctore”, şi veţi înclina capul, sau: „îmi pare bine de cunoştinţă” Permanent ţepeni. Lipsiţi de expresie precum gărzile de la Buckingham. Cu privirea înainte. Fără să vă foiţi. Dacă vă invită să vă aşezaţi, nimic mai simplu: „Nu, mulţumesc, doctore.” Ştiu, este ridicol, dar în felul asta îi văd oamenii pe agenţii din Secret Service în filme, aşa că orice dovadă că aţi fi în realitate fiinţe umane ar strica totul. S-a înţeles, Sidney?

— Da, domnule.

— S-a înţeles, Lawrence?

— Aş prefera Larry, zise Oliver Fordyce.

— S-a înţeles, Larry?

— Da, domnule.

— Bine.

Roy scoase şi celelalte documente din plic şi le studie. Păru satisfăcut.

Înfrunta unul dintre cele mai mari riscuri din cariera sa, dar rămăsese surprinzător de calm. Nici măcar nu-şi trimisese agenţii să-i urmărească pe fugari în Salt Lake City sau în altă zonă la nord de Cedar City, ştiind că alegerea acelei direcţii fusese un şiretlic. Îşi schimbaseră traseul imediat după ce coborâseră sub nivelul radarului. Se îndoia că aveau să se întoarcă în Nevada, pentru că statul acela cu ţinuturi pustii le-ar fi oferit prea puţin adăpost. Mai rămâneau sudul şi estul. După ce Gary Duvall îi furnizase cele două informaţii, Roy revenise asupra a tot ce aflase despre Spencer Grant şi prognozase cu mare acurateţe în ce direcţie o va lua bărbatul – cu puţin noroc şi femeia. Est-nord-est. Mai mult, el presimţise cu *exactitate* unde va ajunge Grant la capătul drumului spre est-nord-est, chiar mai bine decât ar fi reuşit să prevadă locul în care se va înfige un glonţ ţâşnit din ţeava unei arme. Roy rămăsese calm, având încredere în intuiţia lui; în asemenea împrejurări deosebite, forţa destinului era de partea sa, la fel de sigur cum sângele îi curgea prin vene.

— Sunteţi siguri că echipa pe care am cerut-o mai devreme se îndreaptă către Vail?

— Doisprezece oameni, zise Fordyce.

Uitându-se la ceas, Rink spuse:

— Ar trebui să se întâlnească exact acum cu Duvall.

Ştia că vreme de cincisprezece ani, Michael Ackblom – alias Spencer Grant – îşi înăbuşise dorinţa arzătoare de a se întoarce în acel loc, îşi reprimase nevoia profundă, rezistând atracţiei ca de magnet a trecutului. Cu toate

astea, conştient sau nu, ştiuse mereu că trebuie să revină pe tărâmul obsesiilor, mai devreme sau mai târziu. Altfel ar fi vândut ferma pentru a scăpa de legătura palpabilă cu trecutul pe care îşi dorea să-l uite, la fel cum renunţase la vechiul său nume. Îşi păstrase proprietatea din acelaşi motiv pentru care nu îşi operase cicatricea de pe faţă. *Se pedepseşte cu ajutorul acelei cicatrice*, spusese doctorul Mondello în biroul său alb din Beverly Hills. *Îi aminteşte de ceva ce i-ar plăcea să uite*, *dar se simte obligat să nu o facă*. Atât timp cât Grant trăise în California conform unei rutine cotidiene lipsite de stres, probabil că reuşise să reziste o vreme indefinită chemării pământului ucigaş din Colorado. Dar acum fugea ca să-şi salveze viaţa, extrem de încordat, şi ajunsese suficient de aproape de fosta lui locuinţă pentru a fi convins că totuşi cântecul sirenelor din trecut devenise irezistibil. Roy putea să jure că fiul criminalului în serie se va întoarce la sursa coşmarurilor lui – locul de unde ţâşnise atâta sânge.

Spencer Grant nu îşi încheiase socotelile cu ferma de lângă Vail. Şi numai doi oameni din lume ştiau de ce.

Dincolo de ferestrele fumurii ale limuzinei, în după-amiaza ce defila rapid pe lângă ei, centrul modern al Denverului părea înceţoşat, cu margini nedesluşite ca un morman de ruine străvechi, sufocate de iederă şi învăluite într-un giulgiu de muşchi verde.

La vest de Grand Junction, în interiorul Parcului Naţional din Colorado, JetRanger-ul ateriză pe un teren erodat, între o formaţiune stâncoasă roşiatică şi un deal

acoperit cu o mantie de jnepeni şi pini. Aparatul spulberă un strat subţire de zăpadă şi nori cristalini se ridicară în aer.

La treizeci de metri mai încolo, câţiva copaci ascundeau silueta strălucitoare a unui Ford Bronco. Un bărbat într-un costum de schi gri stătea lângă portbagajul deschis, urmărind elicopterul.

Spencer rămase cu echipajul în timp ce Ellie coborî pentru a schimba câteva cuvinte cu omul de lângă maşină. După ce motorul şi elicea elicopterului amuţiră, locul deveni la fel de tăcut ca o catedrală. Ea nu putea auzi decât zgomotul paşilor săi pe pământul îngheţat.

Pe când se apropia de Bronco, văzu un trepied cu un aparat de fotografiat montat deasupra. Restul aparaturii se afla în partea din spate a maşinii.

Înfuriat la culme, fotograful – un bărbat cu barbă – scotea aburi pe nări, gata să explodeze.

— Mi-aţi stricat instantaneul! Acele fâşii de zăpadă imaculată încolăcindu-se pe piatra colţuroasă şi parcă în flăcări... Asemenea contrast, asemenea dramă!... Şi acum *s-a dus* totul.

Ea privi spre formaţiunile stâncoase din spatele elicopterului, încă mai păreau cuprinse de flăcări, ca o sticlă roşiatică sub razele soarelui dinspre apus. Dar bărbatul avusese dreptate în privinţa zăpezii: nu mai era imaculată.

— Îmi pare rău.

— Scuzele nu schimbă nimic, spuse el cu o voce stridentă.

Ellie studie discret zăpada din jurul maşinii. Din câte îşi dădea seama, existau numai urmele tălpilor lui. Venise singur.

— Da’ ce naiba căutaţi aici? protestă fotograful. Aici se aplică anumite restricţii, sunt interzise asemenea zgomote. Este o rezervaţie naturală.

— Atunci cooperează şi apără-ţi viaţa, zise ea scoţând SIG-ul de sub jachetă.

Bărbosul păru convins şi se lăsă condus la elicopter.

În JetRanger, în vreme ce Ellie ţiyea pistolul şi Micro Uzi-ul, Spencer tăia bucăţi din tapiţerie. Folosi fâşiile de piele pentru a lega încheieturile celor trei bărbaţi de braţele scaunelor din cabina pasagerilor, în care îi obligase să se aşeze.

— N-o să vă astup gurile. Oricum n-o să vă audă nimeni ţipând.

— O să murim îngheţaţi, se frământă pilotul.

— Vă veţi elibera mâinile în cel mult o oră şi jumătate. Încă o jumătate de oră sau patruzeci şi cinci de minute pentru a ajunge la autostrada peste care am trecut mai devreme. Nu aveţi cum să îngheţaţi.

— Şi ca să vă liniştiţi, zise Ellie, cum intrăm în oraş, o să sunăm la poliţie să le spunem unde sunteţi.

Se lăsa amurgul. Stelele începură să apară pe cerul purpuriu care se curba de la răsărit spre orizont.

În vreme ce Spencer conducea maşina, în spatele scaunului Rocky gâfâia la urechea femeii. Găsiră calea spre autostradă fără nici o dificultate, ghidându-se după urmele lăsate de cauciucuri pe zăpadă.

— Ce vei spune când vei suna la poliţie? întrebă Spencer.

— Vrei să-i laşi să îngheţe?

— Nu cred că sunt în pericol.

— Nu vreau să risc.

— Mda, dar la ora actuală e posibil – poate că nu sigur, dar posibil – ca toate apelurile către un departament de poliţie să fie monitorizate, nu numai când formezi 9-1-1. De fapt, într-un oraş atât de mic cum este Grand Junction, cu o rată atât de redusă a criminalităţii, în care bugetul nu este afectat de prea multe presiuni, e foarte probabil să se cheltuiască o grămadă de bani pe sistemele de comunicaţie. Dacă îi suni, află imediat adresa de unde le telefonezi. Apare pe ecranul din faţa operatorului. Şi atunci vor şti în ce direcţie mergem, pe ce şosea am ieşit din Grand Junction.

— Da. Dar o să complicăm puţin lucrurile pentru ei, zise Ellie şi îi explică imediat ce idee îi venise.

— Îmi place, recunoscu Spencer.

Închisoarea Rocky Mountain pentru infractorii bolnavi psihic fusese construită în Grand Depression, sub auspiciile Administraţiei Proiectelor, şi arăta la fel de solidă şi de sigură ca o stâncă. Era o clădire bondoacă, întortocheată, cu ferestre mici şi înfundate, zăbrelite chiar şi în aripa administrativă. Blocuri din granit cenuşiu placau pereţii exteriori. Un granit şi mai închis la culoare fusese folosit pentru canaturile uşilor, ramele ferestrelor, colţurile exterioare şi pentru cornişele crestate. O mansardă înaltă şi un acoperiş din ardezie neagră acopereau întregul edificiu.

Lui Roy Miro i se părea că închisoarea avea o alură deprimantă şi ameninţătoare. Fără nici o exagerare, structura parcă ar fi fost clocită sub deal, aidoma unei creaturi vii. Sub umbrele după-amiezei târzii, aruncate de pantele abrupte care se înălţau în spatele clădirii, ferestrele

sclipeau în nuanţe de galben-aprins, parcă reflectându-se în catacombele vizuinii unui monstru montan ce trăia în interiorul stâncilor.

Apropiindu-se cu limuzina de închisoare, apoi pe jos, străbătând coridoarele rezervate vizitatorilor spre biroul doamnei doctor Palma, Roy fu copleşit de compasiune pentru sărmanele suflete zăvorâte sub acel colos de piatră. Suferea şi pentru gardienii care se chinuiau la fel de tare păzindu-i pe nebuni, obligaţi să-şi petreacă atât de mult timp în condiţii inumane. Dacă ar fi stat în puterea lui, ar fi sigilat toate ferestrele şi aerisirile, lăsându-i înăuntru pe toţi prizonierii şi îngrijitorii, eliberându-i de acea viaţă mizeră cu ajutorul unui gaz blând, dar ucigător.

Sala de aşteptare şi biroul doamnei doctor Sabrina Palma erau atât de luxos şi de plăcut mobilate, încât, prin contrast cu clădirea în care se aflau, păreau rupte de realitate, aparţinând unui apartament scump din New York sau unei vile din Palm Beach – şi unui alt timp, nu anilor treizeci, ca restul închisorii. Canapelele şi scaunele fuseseră proiectate evident de J. Robert Scott, tapiţate cu mătăsuri aurii şi argintii. Măsuţele, ramele oglinzilor şi taburetele, tot opera lui J. Robert Scott, erau făcute dintr-un lemn exotic, original cioplite, deschise la culoare sau vopsite în alb. Covoarele groase, în nuanţe de bej, proveneau probabil din Edward Fields. În mijlocul încăperii se afla un birou masiv Monte verde & Young, în formă de semilună, care costase probabil peste patruzeci de mii de dolari.

Roy nu mai văzuse nici un birou al vreunui funcţionar public atât de luxos şi strălucitor, nici măcar în cercurile înalte din Washington. Imediat îşi dădu seama cum să se folosească de asta, înţelese că deţinea o armă cu care s-o

ameninţe pe doamna doctor Palma dacă i-ar fi opus vreo rezistenţă.

Sabrina Palma era directorul personalului medical al închisorii. Întrucât spitalul avea în aceeaşi măsură şi statut de puşcărie, ea juca şi rolul de gardian. Arăta la fel de strălucitoare ca şi biroul. Părul negru ca pana corbului. Pielea albă ca laptele. Trecută de patruzeci de ani, înaltă, zveltă, dar numai forme. Purta un costum negru tricotat şi o bluză din mătase albă.

După ce se prezentă, Roy îl introduse pe agentul Olmeyer...

— Îmi pare bine de cunoştinţă, doctore.

...şi pe agentul Tarkenton.

— Doctore.

Îi invită să ia loc.

— Nu, mulţumesc, doctore, spuse Olmeyer şi se postă în dreapta uşii care despărţea cele două încăperi.

— Nu, mulţumesc, doctore, spuse Tarkenton şi se postă în stânga aceleiaşi uşi.

Roy se îndreptă spre unul dintre cele trei scaune splendide din faţa biroului doamnei doctor Palma, în timp ce ea se aşeză pe tronul din piele şi pluş. Era scăldată de o cascadă de lumină chihlimbarie care o făcea şi mai misterioasă.

— Mă aflu aici într-o chestiune de o importanţă majoră, îi spuse Roy pe cel mai amabil ton. Credem – de fapt, ştim sigur – că fiul unuia dintre pacienţii dumneavoastră îl pândeşte pe Preşedintele Statelor Unite şi vrea să-l asasineze.

După ce auzi numele prezumtivului criminal şi află identitatea tatălui, Sabrina Palma ridică o sprânceană.

Examină documentele pe care Roy le scosese din plicul alb şi, după ce realiză ce i se cerea, se scuză şi se duse în încăperea alăturată pentru a da nişte telefoane urgente.

Roy aşteptă în birou.

Dincolo de cele trei ferestre înguste, întinzându-se peste noaptea de sub închisoare, luminile oraşului Denver pâlpâiau vesel.

Se uită la ceas. De cealaltă parte a muntelui, desigur că Duvall împreună cu oamenii săi se furişaseră nevăzuţi prin noaptea misterioasă. Trebuia să fie gata în cazul în care călătorii aveau să ajungă mai devreme.

Mantia nopţii învăluise complet faţa orizontului, când ajunseră în suburbiile ce ţineau de Grand Junction.

Cu o populaţie de peste treizeci şi cinci de mii de locuitori, destul de întins, oraşul nu era tocmai la îndemână de străbătut. Dar Ellie avea o lanternă şi harta pe care o luase din elicopter, aşa că identifică repede cel mai scurt drum.

După ce parcurseră două treimi din oraş, ei se opriră la un complex de cinematografe pentru a-şi face rost de un nou vehicul. Se părea că nici un film nu avea să înceapă sau să se termine curând. Parcarea largă era plină de maşini, dar nu se vedea ţipenie de om prin jur.

— Ia un Explorer sau un Jeep dacă poţi, spuse Ellie în timp ce el deschidea portiera Bronco-ului, lăsând să pătrundă înăuntru o rafală de vânt îngheţat. Ceva în genul asta. E mult mai practic.

— Hoţii nu aleg, replică Spencer.

— Ar trebui să aleagă. În timp ce el cobora, ea se mută în faţa volanului. Hei, dacă nu alegi, atunci nu eşti un hoţ, ci doar un gunoier.

În vreme ce Ellie conducea Bronco-ul pe alee, în spatele lui, Spencer trecea curajos de la un vehicul la altul, încercând portierele. De fiecare dată când găsea una descuiată, întindea o mână în interior să vadă dacă exista vreo cheie în contact, în spatele apărătorii de soare sau sub scaunul şoferului.

Urmărindu-şi stăpânul prin fereastra Bronco-ului, Rocky scâncea îngrijorat.

— Da, e periculos, spuse Ellie. Nu pot să mint un câine. Dar nici pe jumătate atât de periculos ca atunci când am intrat cu maşina în supermarket, cu elicopterele pline de gangsteri în spate. Trebuie să te gândeşti şi la asta.

Al paisprezecelea vehicul pe care îl încercă Spencer era un Chevy mare şi negru, având o cabină largă cu două rânduri de scaune. Urcă repede, închise portiera, pomi motorul şi ieşi în marşarier.

Ellie parcă Bronco-ul în spaţiul lăsat liber de Chevy. Avură nevoie numai de cincisprezece secunde pentru a muta armele, geanta şi câinele în camionetă. Apoi o porniră din nou la drum.

În partea de est a oraşului, începură să caute un motel mai recent construit. Camerele din cele vechi nu le-ar fi oferit condiţiile necesare folosirii unui computer.

La o „gazdă a maşinilor” – aşa cum se autointitula – care arăta de parcă ar fi fost inaugurată cu numai câteva ore în urmă, Ellie îi lăsă pe Spencer şi pe Rocky în Chevy şi se duse la recepţie să întrebe dacă poate utiliza un modem în motel. „Trebuie să trimit un raport în Cleveland până

mâine dimineaţă.” Află că oricare cameră permitea acest lucru. Folosindu-şi pentru prima dată cartea de identitate pe numele de Bess Baer, ea închirie o cameră dublă cu un pat imens şi plăti cu bani gheaţă în avans.

— În cât timp o ştergem de-aici? întrebă nerăbdător Spencer în momentul când ajunseră în pragul uşii.

— În cel mult patruzeci şi cinci de minute, probabil numai jumătate de oră, îi promise ea.

— Ne aflăm departe de locul din care am luat maşina, dar oricum nu cred că e bine să zăbovim prea mult.

— Nu eşti singurul.

Ea nu se putu opri să nu remarce mobilierul din cameră, în timp ce scotea laptop-ul lui Spencer din geantă, aşezându-l pe masă lângă priza şi mufele pentru telefon. Covorul pestriţ, albastru cu negru. Draperiile în dungi galbene şi albastre. Cuvertura cadrilată, verde cu albastru. Tapetul albastru cu auriu şi argintiu, cu un model ce semăna a amoebe. Arăta ca un echipament de camuflaj militar pentru o altă planetă.

— În timp ce tu lucrezi aici, eu îl duc pe Rocky afară să-şi facă nevoile. Cred că mai are puţin şi explodează.

— Nu pare nerăbdător.

— Îi este ruşine să se manifeste.

Lângă uşă, se răsuci spre ea şi adăugă:

— Am observat nişte tonete cu gustări rapide pe partea opusă a străzii. O să merg până acolo şi o să cumpăr nişte hamburgeri şi ceva de băut, dacă nu te deranjează.

— Cumpără cât mai multe, zise ea.

După ce Spencer şi Rocky plecară, Ellie accesă computerul principal al AT&T, pe care îl abordase cu mult timp în urmă şi îl explorase în amănunţime. Prin reţeaua

naţională AT&T, ea reuşise în trecut să-şi croiască drum prin computerele mai multor companii regionale de telefoane, din toate colţurile ţării, însă nu încercase niciodată să spargă sistemul din Colorado. Cu toate acestea, pentru un hacker, la fel ca şi pentru un pianist sau un gimnast olimpic, antrenamentul şi experienţa constituiau garanţia succesului, iar ea se antrenase şi muncise foarte mult.

Când Spencer şi Rocky se întoarseră, după numai douăzeci şi cinci de minute, Ellie pătrunsese deja în sistemul local, iar lista descurajant de lungă cu telefoanele şi adresele corespunzătoare, aranjate pe districte, defila rapid pe ecran. Se fixă pe un telefon de la o staţie service din Montrose, Colorado, la o sută de kilometri sud de Grand Junction.

Manipulând sistemul principal al companiei regionale de telefoane, ea sună la poliţia din Grand Junction, folosind telefonul public din Montrose drept intermediar. Formase numărul de urgenţe şi nu pe cel al centralei poliţiei, pentru a fi sigură că adresa va apărea pe ecranul din faţa operatorului.

— Grand Junction Police.

Ellie începu fără nici o introducere:

— Am furat un elicopter Bell JetRanger din Cedar City astăzi, mai devreme...

Când operatoarea de la poliţie îi ceru să răspundă metodic la întrebările necesare unui raport formal complet, Ellie strigă la femeie, oprind-o:

— Taci din gură! Taci din gură! Am de gând să spun asta o singură dată, aşa că mai bine m-ai asculta, altfel s-ar putea ca nişte oameni să moară! Ea îi zâmbi lui Spencer

care desfăcea pungile cu mâncare pe masa din sufragerie. Elicopterul se află acum pe teritoriul Parcului Naţional din Colorado, cu echipajul la bord. Sunt teferi, dar legaţi. Dacă îşi vor petrece noaptea acolo, vor muri îngheţaţi. Voi descrie o singură dată zona în care a aterizat, aşa că ai face bine să reţii detaliile dacă doreşti să le salvezi viaţa.

Îi dădu câteva indicaţii succinte şi se deconecta.

Rezolvase două lucruri deodată. Cei trei bărbaţi din JetRanger aveau să fie găsiţi repede. Iar Departamentul de Poliţie din Grand Junction intrase în posesia adresei din Montrose, la o sută de kilometri spre sud, de unde sunaseră la numărul de urgenţe – ceea ce le indica faptul că Ellie şi Spencer se îndreptau ori spre Autostrada Federală 50, spre Pueblo, ori tot spre sud, pe Autostrada Federală 550, spre Durango. Câteva şosele locale se desprindeau din aceste artere principale de circulaţie, oferind destule variante pentru a ţine ocupate echipajele Agenţiei. Între timp, ea, Spencer şi domnul Câine Rocky se vor îndrepta spre Denver pe Interstate 70.

Doamna doctor Sabrina Palma era dificilă, dar acest fapt nu constituia o surpriză pentru Roy. Înainte de a sosi la închisoare, el se aşteptase să ridice obiecţii la planurile lui, obiecţii bazate pe fundamente medicale, politice şi de securitate. În momentul în care îi văzuse biroul, ştiuse că anumite consideraţii financiare vitale vor cântări mai greu în favoarea lui decât argumentele etice pe care i le-ar fi putut aduce.

— Nu pot să-mi imaginez nici un fel de circumstanţe legate de ameninţările la adresa preşedintelui, care ar

necesita eliberarea temporară a lui Steven Ackblom din acest institut, spuse ea rece.

Deşi se întorsese la fotoliul excepţional din piele, nu se relaxase câtuşi de puţin, ci stătea pe marginea lui, cu braţele sprijinite de birou. Mâinile îngrijite ori apucau sugativa, ori se jucau absent cu câteva cristale Lalique animale mici, peşti coloraţi – care se aflau lângă sugativă.

— Este un individ extrem de periculos, un bărbat arogant şi foarte egoist, care nu v-ar ajuta niciodată, chiar dacă *ar putea*, să-i găsiţi băiatul – deşi nu-mi imaginez cum.

La fel de amabil ca de obicei, Roy zise:

— Doctor Palma, cu tot respectul pe care vi-l port, nu vă pot spune în ce fel ne va ajuta sau cum vom reuşi să-l facem să coopereze. Este o problemă urgentă de securitate naţională. Nu mi se îngăduie să vă dezvălui nici un amănunt, indiferent cât de mult mi-aş dori.

— Acest om este un monstru, domnule Cotter.

— Da. Cunosc trecutul său.

— Dar nu înţelegeţi...

Roy o întrerupse blând, arătând spre documentele de pe birou:

— Aţi citit ordinul judecătoresc, semnat de Curtea Supremă de Justiţie din Colorado, care îl transferă temporar pe Steven Ackblom în grija mea.

— Da, dar...

— Presupun că atunci când v-aţi dus să daţi nişte telefoane, unul dintre ele a fost pentru a obţine confirmarea acestei semnături.

— Da, ordinul este legal. Judecătorul se afla încă la birou şi mi-a confirmat personal.

Semnătura era într-adevăr autentică. Omul lucra pentru Agenţie.

Sabrina Palma nu se mulţumi cu atât.

— Dar ce ştie judecătorul dumneavoastră despre un demon ca asta? A avut de-a face cu el?

Arătând spre alt document de pe birou, Roy continuă:

— Îmi închipui că aţi obţinut şi confirmarea autenticităţii scrisorii şefului meu, Ministrul de Finanţe. Aţi sunat la Washington?

— Nu, bineînţeles că n-am vorbit cu el.

— Este foarte ocupat. Dar ar fi trebuit să fie vreun asistent...

— Da, admise în silă doctoriţa. Am discutat cu unul care a verificat cererea.

Semnătura Ministrului de Finanţe fusese falsificată. Asistentul era un simpatizant al Agenţiei. Fără nici o îndoială, el rămăsese peste program în biroul secretarei, pentru a răspunde la telefonul cu număr privat pe care Roy i-l dăduse Sabrinei Palma, în caz că ar fi vrut să sune din nou mai târziu.

Arătând spre al treilea document de pe biroul ei, Roy zise:

— Şi această cerere din partea primului adjunct al Ministrului de Justiţie?

— Da, am sunat.

— Am înţeles că l-aţi cunoscut pe domnul Summerton.

— Da, la o conferinţă despre pledoariile care invocă nebunia şi efectul lor asupra sistemului judiciar. Cu vreo şase luni în urmă.

— Cred că domnul Summerton a fost convingător.

— Într-adevăr. Domnule Cotter, am sunat la biroul guvernatorului şi dacă mai puteţi aştepta puţin până...

— Mi-e teamă că n-avem timp să aşteptăm. După cum v-am spus, viaţa Preşedintelui Statelor Unite ameninţată.

— Este un prizonier îngrozitor de...

— Doctor Palma, începu Roy. Acum vocea lui devenise metalică, deşi zâmbea încă. Nu trebuie să vă faceţi griji că vă veţi pierde găina care face ouă din aur. Vă promit că îl vom aduce înapoi în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Ochii ei verzi îl fixară furios, dar nu îi răspunse.

— N-am ştiut că Steven Ackblom a continuat să picteze şi în închisoare, zise Roy.

Privirea doamnei Palma se mută la cei doi bărbaţi de lângă uşă, care încremeniseră în poziţiile rigide ale agenţilor Serviciului Secret, apoi reveni la Roy.

— Da, mai lucrează puţin. Două sau trei tablouri pe an.

— Valorează milioane la ora actuală.

— Nu este nimic lipsit de etică în asta, domnule Cotter.

— Nici nu mi-am imaginat aşa ceva.

— Din propria sa dorinţă, fără a fi în nici un fel constrâns, domnul Ackblom cedează drepturile asupra noilor picturi institutului – după ce se plictiseşte de ele pe pereţii celulei. Banii obţinuţi din vânzări sunt folosiţi în totalitate pentru a suplimenta fondurile pe care ni le alocă administraţia din Colorado. Iar la ora actuală, având în vedere starea economiei, statul, în general, este foarte

zgârcit cu închisorile de orice fel, ca şi cum prizonierii n-ar merita o îngrijire adecvată.

Mâna lui Roy alunecă uşor, admirativ, *iubitor*, de-a lungul marginii lucioase şi netede ca sticla a biroului de patruzeci de mii de dolari.

— Da, sunt sigur că fără donaţiile lui Ackblom lucrurile ar merge foarte prost aici.

Ea tăcu.

— Spune-mi, doctore, pe lângă cele două sau trei tablouri mari pe care le pictează Ackblom într-un an, afundându-se în arta sa pentru a uita de viaţa asta mohorâtă, există cumva şi eboşe sau schiţe în creion, câteva mâzgăleli pe care nu merită să le cedeze institutului? Ştiţi despre ce vorbesc: crochiuri neterminate, de cel mult zece sau douăzeci de mii de dolari bucata, care s-ar putea atârna pe un perete din baie? Sau ele se incinerează pur şi simplu o dată cu gunoiul?

În ochii femeii se citea o ură atât de intensă, încât nu l-ar fi surprins dacă roşeaţa care i se ridicase în obraji i-ar fi făcut pielea albă ca laptele să explodeze în flăcări, ca hârtia unui magician.

— Îmi place mult ceasul dumneavoastră, continuă el, arătând spre Piaget-ul prins la încheietura fină a mâinii. Marginea cadranului era încrustată cu smaralde alternând cu diamante.

Al patrulea document de pe birou reprezenta un ordin de transfer care îl împuternicea pe Roy cu autoritate legală – prin hotărârea Curţii Supreme din Colorado – să-l ia pe Ackblom temporar în grija lui. Roy îl semnase deja în limuzină. Acum, doamna doctor Palma îl semna şi ea.

Încântat, Roy zise:

— Ackblom ia medicamente, calmante pe care ar trebui să i le administrez?

Ea îi întâlni din nou privirea şi mânia îi fu alungată de îngrijorare.

— Calmante nu. Nu are nevoie de aşa ceva. Nu este psihopat în sensul uzual al termenului folosit în medicină. Domnule Cotter, să vă fie foarte limpede că nu manifestă nici unul dintre simptomele vreunei boli nervoase. Este o creatură care aparţine unei categorii mai greu de definit – un sociopat. Dar un sociopat numai prin acţiunile sale, numai pentru că ştim ce a făcut în trecut, nu prin ceea ce spune sau prin convingerile actuale. Îi puteţi aplica orice test psihologic doriţi şi el va apărea ca un tip normal din toate punctele de vedere, echilibrat, nici măcar prea nervos...

— Înţeleg că a fost un prizonier model în aceşti şaisprezece ani.

— Asta nu înseamnă nimic. Sunt doctor în medicină şi psihiatru. Dar de-a lungul anilor, câştigând experienţă, mi-am pierdut toată încrederea în psihiatrie. Freud şi Jung – au fost amândoi nişte idioţi.

Acest cuvânt dur îl şocă teribil venind din partea unei femei atât de distinse.

— Teoriile lor despre cum funcţionează mintea umană nu folosesc la nimic – exerciţii de autocunoaştere, filozofii construite numai pentru a-şi justifica propriile lor dorinţe, reluă ea. Nimeni nu ştie cum lucrează de fapt mintea umană. Chiar atunci când putem administra medicamentul potrivit vindecând astfel o boală mentală, ştim numai că el *este* eficient, nu şi *de ce*. Iar în cazul lui

Ackblom, comportamentul său nu constituie o problemă psihologică.

— Nu aveţi nici un pic de milă pentru el?

Ea se aplecă peste birou, fixându-l intens.

— Vă spun, domnule Cotter, *există* diavoli pe lume. Răul care nu are o cauză evidentă, lipsit de raţiune. Răul care nu apare din pricina nici unei traume sau frustrări, nici unui abuz. Steven Ackblom este, după părerea mea, principalul exemplu în acest sens. Este sănătos, perfect sănătos. Ştie cu precizie diferenţa dintre bine şi rău. El vrea să înfăptuiască lucruri monstruoase, ştiind că sunt monstruoase, şi nu simte nici un fel de constrângere psihică să le facă.

— Nu aveţi nici un pic de milă pentru pacientul dumneavoastră? întrebă iarăşi Roy.

— Nu este pacientul meu, domnule Cotter. Este *prizonierul* meu.

— Oricum, nu merită şi acest om puţină compasiune – având în vedere că a căzut de la o asemenea înălţime?

— Merită să fie împuşcat în cap şi îngropat într-un mormânt anonim, zise ea cu asprime. Nu mai era atrăgătoare. Arăta ca o vrăjitoare palidă, cu părul negru ca pana corbului şi ochii verzi ca de pisică. Dar pentru că domnul Ackblom şi-a recunoscut vinovăţia şi pentru că a fost o decizie mai uşor de justificat, statul a acceptat povestea bolii sale.

Dintre toţi oamenii pe care îi întâlnise în viaţă, lui Roy îi displăcuseră puţini şi urâse şi mai puţini. Pentru aproape toţi simţise un strop de compasiune indiferent de defectele sau personalităţile lor. Dar Sabrina Palma îl dezgusta.

Când avea să găsească timp în programul său încărcat, îi va aplica o pedeapsă pe lângă care cea a lui Harris Descoteaux ar fi părut o binecuvântare.

— Chiar dacă nu puteţi simţi nici un pic de compasiune pentru acel Steven Ackblom care a ucis atâţia oameni, zise Roy ridicându-se de pe scaun, cred că aţi reuşi pentru acel Steven Ackblom care a fost atât de generos cu dumneavoastră.

— Este un monstru. Nu merită nici un pic de milă. Folosiţi-l pentru ce aveţi nevoie, apoi aduceţi-l înapoi.

— Ei, poate că dumneavoastră ştiţi mai multe despre monştri, doctore...

— Avantajul pe care l-am obţinut din acest aranjament, spuse ea calm, este un păcat, domnule Cotter. Ştiu asta. Şi voi plăti, într-un fel sau altul. Dar există o diferenţă între un păcat pornit din slăbiciune şi unul care vine din răutate. Sunt capabilă să văd această diferenţă.

— Mai ales că e atât de convenabil pentru dumneavoastră, replică Roy şi începu să-şi adune hârtiile de pe birou.

Stăteau aşezaţi pe patul din motel, înfulecând hamburgeri, cartofi prăjiţi şi fursecuri crocante cu ciocolată. Rocky hăpăia dintr-o pungă ruptă de pe podea.

Acea dimineaţă din deşert părea că trecuse de secole. Ellie şi Spencer aflaseră atât de multe unul despre celălalt, încât puteau mânca în linişte, savurând fiecare bucăţică, fără a se simţi deloc stânjeniţi. Ellie avea impresia că îl cunoaşte pe de-a-ntregul, că îi poate citi orice gând, chiar nerostit.

De aceea rămase surprinsă când, spre finalul mesei, el îşi exprimă dorinţa de a se opri la ferma de lângă Vail, în drumul spre Denver. Şi nici nu-i veni să creadă când îi zise că încă mai era proprietatea lui.

— Probabil că întotdeauna am ştiut că mă voi întoarce până la urmă, spuse el, incapabil să o privească.

Spencer îşi puse restul cinei deoparte, căci îi pierise pofta de mâncare. Stând în poziţie lotus pe pat, îşi încrucişă mâinile pe genunchiul drept şi se uită la ele de parcă ar fi fost mai misterioase decât două fiinţe ciudate din Atlantida, continentul scufundat.

— La început, continuă el, bunicii au păstrat proprietatea pentru că nu au vrut s-o cumpere cineva care ar fi dorit, eventual, s-o transforme într-o atracţie turistică. Sau să-i lase pe jurnalişti să intre în camerele din subsol şi să scrie alte articole morbide. Corpurile fuseseră îndepărtate, totul curăţat, dar încă rămăsese *locul*, încă mai putea atrage interesul presei. După ce am început terapia pe care am continuat-o timp de un an, medicul m-a sfătuit să păstrez casa până când voi simţi că sunt pregătit să mă întorc.

— De ce? întrebă Ellie. De ce să te mai întorci?

El ezită puţin, apoi reluă:

— Pentru că nu ştiu ce-am făcut o parte a acelei nopţi. N-am fost niciodată în stare să-mi amintesc ce s-a întâmplat spre sfârşit, după ce l-am împuşcat...

— Cum adică? L-ai împuşcat, apoi ai fugit după ajutor şi asta-i tot.

— Nu.

— Poftim?

El clătină din cap. Încă îşi privea mâinile. Nişte mâini inerte. Parcă sculptate în marmură, odihnindu-i-se pe genunchi.

Într-un final zise:

— Asta vreau să aflu. Trebuie să mă întorc acolo jos şi să aflu. Dacă nu, n-o să fie drept nici pentru mine... Nici pentru tine.

— Nu te poţi întoarce tocmai acum, cu Agenţia pe urmele noastre.

— Nu ne vor căuta acolo. Sigur n-au reuşit să afle cine am fost. Cine sunt eu de fapt. Michael. Nu au cum să ştie asta.

— Ba s-ar putea să fi aflat.

Ellie aduse geanta şi scoase din ea fotografiile pe care le găsise pe podeaua JetRanger-ului, pe jumătate vârâte sub scaun.

I le arătă.

— Le-au descoperit într-o cutie de pantofi în cabana mea. Probabil că le-au luat pentru a le folosi la raport. N-ai putea să-l recunoşti... pe tata. Nimeni n-ar fi în stare. În nici un caz din accastă fotografie.

— Nu poţi fi atât de sigur.

— Oricum, proprietatea nu este pe numele meu şi nici nu se poate face vreo legătură cu mine, chiar dacă au văzut stenograma procesului şi au descoperit că mi-am schimbat numele. Actele au fost întocmite prin intermediul unei corporaţii străine.

— Agenţia deţine o mulţime de informaţii, Spencer.

Îşi ridică privirea de pe mâini, întâlnindu-i ochii.

— Bine, pot să cred că sunt îndeajuns de puternici, încât să descopere totul. Dar în mod sigur nu atât de

repede. Şi asta înseamnă că am mai multe motive ca oricând să mă duc diseară acolo. Când o să mi se mai ofere altă şansă? Vom merge în Denver şi cine ştie unde după aceea. Până când o să reuşesc să mă întorc în Vail, probabil că vor *afla* că ferma este încă a mea. Atunci n-o să mai fie posibil să o revăd şi să termin cu obsesia asta. O să trecem chiar pe lângă Vail pe drumul spre Denver. Este lângă Interstate 70.

— Ştiu, zise ea, nesigură, amintindu-şi acel moment din timpul zborului cu elicopterul, pe undeva deasupra statului Utah, când simţise că s-ar putea ca el să nu supravieţuiască nopţii.

— Dacă nu vrei să mergi acolo cu mine, nu e nici o problemă. Dar... Chiar dacă aş fi sigur că Agenţia nu va afla niciodată despre acel loc, tot trebuie să-l revăd în noaptea asta. Ellie, dacă nu mă întorc acum, poate că n-o să mai am niciodată curaj. Mi-a luat şaisprezece ani.

Pentru un timp, Ellie rămase tăcută, privindu-şi mâinile. Apoi se ridică, se duse lângă laptop, care încă mai era în priză, şi îl conectă la modem. Îl deschise.

O urmă până la birou.

— Ce faci?

— Care-i adresa fermei? întrebă ea.

Avea o adresă rurală, nu un număr pe o stradă. I-o dădu, apoi i-o spuse încă o dată, când ea îl rugă să o repete.

— Dar de ce? Ce vrei să faci?

— Care este numele companiei străine?

— Vanishment[17] International.

— Glumeşti!

17 De la *to vanish* = a dispărea (n. red.)

— Nu.

— Acesta este numele din acte – Vanishment International? Aşa apare în chitanţele de impozit?

— Mda. Spencer îşi trase un scaun lângă al ei şi se aşeză, în timp ce Rocky veni pufnind să vadă dacă mai exista ceva de mâncare. Ellie, n-ai vrea să-mi spui şi mie?

— Am de gând să sparg fişierele ce conţin numele proprietarilor pământurilor din zonă, zise ea. Am nevoie de o hartă cadastrală, dacă reuşesc să găsesc vreuna. Încerc să aflu coordonatele exacte ale proprietăţii.

— La ce ţi-ar folosi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, dacă mergem acolo şi ne asumăm un asemenea risc, trebuie să fim înarmaţi până-n dinţi. Trebuie să fim pregătiţi să ne apărăm de orice, zise ea, mai mult pentru sine.

— Despre ce vorbeşti?

— Prea complicat. Mai târziu. Acum am nevoie de puţină linişte.

Îmbrăcat cu un costum puţin prea larg, adus de Agenţie, şi cu un pardesiu identic cu ale celor trei însoţitori ai săi, cu cătuşe la mâini şi la picioare, faimosul şi infamul Steven Ackblom stătea lângă Roy, pe bancheta din spate a limuzinei.

Artistul avea cincizeci şi trei de ani, dar părea că nu îmbătrânise decât foarte puţin de când apăruse pe primele pagini ale ziarelor, atunci când vânătorii de senzaţii îi acordaseră titlurile de Vampirul din Vail, Nebunul din Munţi şi Michelangelo cel Psihopat. Deşi încărunţise la tâmple, în rest părul îi rămăsese negru, lucios şi la fel de des. Faţa sa

frumoasă era uimitor de tânără şi netedă. Două linii subţiri, ca un zâmbet, se curbau în jos pornind de la nări, şi evantaie de riduri fine se desfăceau la colţurile ochilor – dar nimic nu îl făcea să pară în vârstă; de fapt îţi lăsa senzaţia că suferise puţin şi se bucurase de nenumărate ori de-a lungul vieţii.

Ca şi în fotografia pe care Roy o găsise în cabana din Malibu, la fel ca în toate pozele care apăruseră în ziare şi reviste cu şaisprezece ani în urmă, ochii lui Steven Ackblom îţi atrăgeau atenţia şi te fascinau. Însă aroganţa pe care Roy o percepuse în ei chiar şi în instantaneul acela întunecat, aidoma unei reclame, nu mai exista acum, dacă existase cumva vreodată; îi luase locul încrederea în sine. De asemenea, răutatea pe care o puteai remarca în toate fotografiile, în cazul în care cunoşteai preocupările bărbatului, lipsea în realitate de pe chipul lui. Avea privirea limpede şi directă, dar deloc ameninţătoare. Roy descoperi în ochii lui Ackblom o blândeţe neobişnuită şi o empatie pătrunzătoare, dezvăluind o persoană extrem de înţeleaptă, care înţelegea perfect condiţia umană.

Chiar şi în lumina bizară din limuzină, ce venea de sub scaune şi de la becurile din tocurile portierelor, Ackblom avea o prestanţă uşor de recunoscut – deşi presa, în căutare de senzaţii, n-o remarcase în nici un fel. Era taciturn, dar tăcerea sa nu avea nimic iraţional sau tulburător în ea. Fără îndoială că fusese întotdeauna un bun şi agil observator. Se mişca puţin, niciodată nu se foia. Uneori, când îşi însoţea comentariile cu gesturi, îşi mişca abia perceptibil mâinile, încât lanţul dintre cătuşe aproape că nu scotea nici un zgomot. Calmul lui nu era rigid, ci relaxat, deloc moale, ci plin de o forţă pasivă. Nu aveai cum

să stai lângă el fără să nu devii conştient de inteligenţa sa extraordinară: o emana prin toţi porii, de parcă mintea i-ar fi fost o maşinărie dinamică atât de puternică, încât ar fi putut muta Pământul din loc, stricând ordinea cosmică.

În toţi cei treizeci şi trei de ani ai săi, Roy Miro întâlnise doar doi oameni a căror prezenţă fizică să-i fi stârnit sentimente atât de apropiate de dragoste. Prima fusese Eve Marie Jammer. Al doilea, Steven Ackblom. Amândoi în aceeaşi săptămână. În acest februarie fermecător, destinul îl învăluia ca o mantie, însoţindu-l peste tot. Şedea alături de Steven Ackblom, ceea ce îl captiva.

Vroia să-i arate artistului că el –, Roy Miro, era o persoană cu profunzimi nebănuite, înzestrată cu un talent excepţional.

Rink şi Fordyce (Tarkenton şi Olmeyer îşi încetaseră existenţa după ce părăsiseră biroul doamnei doctor Palma) păreau a nu fi fermecaţi de Ackblom în aceeaşi măsură ca Roy – poate chiar deloc. Aşezaţi cu faţa la ei, nu se arătau interesaţi de vorbele artistului. Fordyce închidea ochii din când în când, ca şi cum ar fi reflectat. Rink se uita pe fereastră, deşi oricum nu putea distinge nimic în noapte prin sticla fumurie. În rarele ocazii când Ackblom gesticula şi cătuşele zăngăneau uşor, în chiar şi mai rarele situaţii în care îşi mişca picioarele suficient de mult, încât să zornăie lanţul, Fordyce deschidea ochii aidoma unei păpuşi pe care o ridici în picioare, iar capul lui Rink se răsucea spre artist. Altfel nu îi acordau nici o atenţie.

Desigur, cei doi agenţi îşi formaseră o părere clară despre Ackblom, bazată pe aiurelile citite în ziare şi nu pe ceea ce puteau să vadă personal. Deprimant! Bineînţeles

că opacitatea lor nu constituia o surpriză. Rink şi Fordyce nu erau idealişti, ci oameni de acţiune, deloc pasionaţi, ci cruzi. Agenţia avea nevoie de indivizi ca ei, lipsiţi de opinii, creaturi demne de milă, supărător de limitate, care vor împinge lumea câţiva centimetri mai aproape de perfecţiune în ziua în care o vor părăsi.

— Pe atunci eram tânăr, doar cu doi ani mai mare decât fiul tău, însă am înţeles ce încercai să obţii.

— Şi ce încercam? întrebă Ackblom. Glasul lui avea o tonalitate de tenor, caldă, cu un timbru care sugera că ar fi putut să facă o strălucită carieră în domeniul muzicii.

Roy începu să-i explice: toate acele portrete fantastice şi irezistibile nu exprimau pornirile maligne ale oamenilor, ascunse sub înfăţişarea lor frumoasă, ci ar fi trebuit văzute ca *făcând parte* din viaţa lor, şi luate împreună semnificau tendinţa – şi lupta – umanităţii pentru perfecţiune.

— Iar dacă în munca ta cu subiecţii vii vroiai să-i determini să ajungă la o frumuseţe absolută, chiar şi pentru o perioadă de timp foarte scurtă înainte de a muri, atunci crimele tale nu au fost de fapt crime, ci acte caritabile, acţiuni mânate de o profundă compasiune, pentru că prea puţini oameni din lume cunosc măcar o clipă de perfecţiune în întreaga lor existenţă. Prin tortură, le-ai oferit celor patruzeci şi una de femei – presupun că şi soţiei – o experienţă transcendentă. Dacă ar fi trăit, ţi-ar fi mulţumit până la urmă.

Roy vorbea sincer, deşi până nu de mult crezuse că Ackblom pornise greşit pe calea spre perfecţiune. Dar asta se întâmplase înainte de a-l întâlni. Acum se simţea ruşinat

fiindcă subestimase talentul artistului şi percepţia sa ascuţită.

Nici Rink, nici Fordyce nu manifestau vreun interes faţă de cuvintele lui Roy. În cursul anilor în care slujiseră Agenţia, auziseră atât de multe minciuni strigătoare la cer, toate rostite pe un ton atât de sincer, încât, fără îndoială, îşi imaginau că şeful lor se juca numai cu Ackblom, că îl manipula pe nebun într-un mod inteligent pentru a-l face să coopereze, asigurând astfel succesul operaţiunii. În realitate, Roy trăia un moment unic, care îi dădea fiori: avea posibilitatea să-şi exprime sentimentele cele mai profunde, ştiind că Ackblom îl va înţelege perfect, în timp ce Rink şi Fordyce vor crede că juca doar un rol machiavelic.

Roy nu merse atât de departe încât să-i dezvăluie ocupaţiile lui personale, tratamentul plin de compasiune aplicat celor mai triste cazuri întâlnite în călătoriile sale. Povestirile despre familia Bettonfield din Beverly Hills, Chester şi Guinevere din Burbank, infirmul şi soţia sa de lângă restaurantul din Las Vegas ar fi putut să li se pară lui Rink şi lui Fordyce prea amănunţite pentru a fi invenţii spontane, necesare în scopul de a câştiga încrederea artistului.

— Lumea ar putea să fie un loc infinit mai bun, continuă Roy, hotărându-se să abordeze doar nişte concepte generale, dacă întreaga rasă umană s-ar împuţina. Să elimini în primul rând exemplarele cu mai multe defecte. Pornind pentru început de jos. Iar cei cărora li se va permite să supravieţuiască vor fi apropiaţi standardelor cetăţeanului ideal, vor construi o societate mai blândă şi mai luminată. Am dreptate?

— Procesul ar fi extrem de fascinant, replică Ackblom.

Roy luă comentariul drept o aprobare.

— Da, nu-i aşa?

— Dar numai dacă te plasezi în Comitetul de selecţie, spuse artistul, şi nu între cei care vor fi judecaţi.

— O, bineînţeles.

Ackblom îl răsplăti cu un zâmbet.

— Atunci ar fi o adevărată distracţie.

Renunţaseră la ideea de a zbura până în Vail, iar acum traversau munţii rulând pe Interstate 70. Drumul avea să dureze în jur de două ore. Le-ar fi luat mai mult dacă s-ar fi întors în Denver de la închisoarea Stapleton şi ar fi aşteptat aprobarea pentru decolare. În plus, limuzina era mai intimă şi mai puţin zgomotoasă decât avionul, iar Roy putea să se bucure nestingherit de compania artistului.

Pe măsură ce kilometrii se scurgeau, Roy Miro înţelegea tot mai mult de ce Steven Ackblom îl impresionase la fel de puternic ca şi Eve. Deşi artistul era un bărbat bine făcut, nici o trăsătură a sa nu se apropia de perfecţiune. Cu toate acestea, pe undeva, el era perfect. Roy o simţea. O strălucire. O armonie subtilă. Vibraţii liniştitoare. Dintr-un anumit punct de vedere, Ackblom nu avea nici cel mai mic defect. Deocamdată, virtuţile şi calităţile perfecte ale pictorului rămăseseră aparent misterioase, dar Roy ştia că le va descoperi până când vor ajunge la ferma de lângă Vail.

Limuzina străbătea munţi înalţi, păduri nesfârşite, sălbatice, ninse, urcând spre luna argintie - toate acestea transformându-se prin geamurile fumurii într-o pată nedesluşită. Cauciucurile fremătau.

În vreme ce Spencer conducea maşina neagră, furată, pe Interstate 70, în afara lui Grand Junction, Ellie, rezemată de spătarul scaunului, lucra frenetic la laptop-ul alimentat de la aprinzătorul de ţigări. Computerul era aşezat pe o pernă şterpelită de la motel. Din când în când, ea consulta o copie tipărită a hărţii cadastrale şi celelalte informaţii pe care le obţinuse despre fermă.

— Ce faci? o întrebă din nou.

— Calcule.

— Ce calcule?

— Ssssst! Rocky doarme pe bancheta din spate.

Ellie scoase din geantă câteva dischete pe care le introduse în unitate, pe rând. Evident, erau programe proiectate chiar de ea, pe care le adaptase la laptop în timp ce Spencer se zbătuse în delir mai mult de două zile, în deşertul Mojave. Când o întrebă de ce nu-şi luase din Rover computerul, care avea un sistem de operare diferit, ea îi răspunse:

— Am fost o Cercetaşă, îţi aminteşti? întotdeauna trebuie să fiu pregătită.

Nu-şi formase nici o idee despre scopul software-ului. Pe ecran pâlpâiau formule şi diagrame. Sfere holografice ale Pământului se roteau la comenzile ei, iar Ellie extrăgea de acolo teritorii pe care le mărea şi le examina.

Vail se afla la numai trei ore depărtare. Spencer şi-ar fi dorit să petreacă tot acest timp vorbind cu ea, aflând şi mai multe unul despre celălalt. Deşi trei ore erau oricum insuficiente – mai ales dacă s-ar fi dovedit a fi ultimele trei ore petrecute împreună.

Capitolul XIV

Când se întoarse la locuinţa fratelui său, după plimbarea pe străzile din Westwood, Harris Descoteaux nu menţionă întâlnirea cu bărbatul înalt din Toyota albastră. În primul rând i se părea că visase. Nu putea dovedi absolut nimic. Apoi, nu reuşise să-şi dea seama dacă necunoscutul îi era duşman sau prieten. Nu vroia să-i sperie pe Darius sau pe Jessica.

Mai târziu, în acea după-amiază, după ce Ondine şi Willa se întorseseră împreună cu mătuşa lor, iar fiul acesteia, Martin, venise acasă de la şcoală, Darius decise că trebuia să-i distreze puţin. Insistă ca toţi şapte să urce în microbuzul VW, pe care îl reparase cu propriile sale mâini, să meargă la cinema şi apoi să ia cina la Hamlet Gardens.

Nici Harris, nici Jessica nu vroiau să meargă la film sau la restaurant, când fiecare dolar cheltuit ar fi însemnat un dolar furat de la rudele lor. Nici măcar Ondine sau Willa

nu părură încântate de idee: nu îşi reveniseră încă din trauma pe care o suferiseră după atacul echipei SWAT de vineri noapte.

Darius susţinu cu fermitate că un film şi o cină la Hamlet Gardens ar fi fost în mod sigur medicamentele de care aveau nevoie să se vindece. Şi insistenţa era una dintre calităţile care îl făceau să fie un avocat atât de bun.

Prin urmare la 18,15, luni seară, Harris se afla într-o sală de cinema laolaltă cu o ceată gălăgioasă, incapabil de a înţelege umorul din scenele pe care ceilalţi le găseau atât de comice, şi suferi un nou atac de claustrofobie. Întunericul. Atât de mulţi oameni într-o singură încăpere. Căldura emanată de trupurile lor. Îi era imposibil să respire adânc, să-şi domine ameţeala. Se sperie gândindu-se la ce avea să urmeze. Îi şopti Jessicăi că trebuie să se ducă la toaletă. Femeia se îngrijoră cumplit, dar el o bătu uşurel pe umăr, îi zâmbi liniştitor şi apoi ieşi în sfârşit de acolo.

Toaleta bărbaţilor era pustie. Harris deschise robinetul de apă rece la una dintre cele patru chiuvete. Se aplecă şi îşi stropi faţa de mai multe ori, încercând să se răcorească.

Când îşi ridică privirea, observă că nu mai era singur.

De vreo treizeci de ani, asiatic, purtând blue-jeans, mocasini şi un pulover albastru-închis cu un ren roşu, necunoscutul se îndreptă către una dintre chiuvete. Se pieptănă. Întâlni privirea lui Harris în oglindă şi zâmbi:

— Domnule, aş putea să vă dau un subiect de meditaţie?

Harris recunoscu întrebarea pe care bărbatul înalt din Toyota i-o adresase nu de mult. Uimit, se retrase atât de brusc de lângă chiuvetă, încât se lovi de uşa unei cabine de

toaletă. Se clătină, fiind cât pe ce să cadă, dar se ţinu de perete şi îşi recăpătă echilibrul.

— Pentru o vreme, economia Japoniei a fost teribil de puternică. Atunci lumea a crezut că poate ar fi mai bine ca afacerile bănoase şi guvernele mari să meargă mână în mână.

— Cine sunteţi? ripostă Harris, revenindu-şi mai repede decât prima dată.

Ignorându-i întrebarea, necunoscutul cel zâmbitor continuă:

— Acum auzim termenul de politică industrială. Afaceri babane şi greve au loc în fiecare zi. Susţine platforma mea politică şi ajută-mă să ajung la putere, iar eu îţi voi asigura profitul, spun politicienii.

— Ce mă interesează pe mine toate astea?

— Aveţi răbdare, domnule Descoteaux.

— Dar...

— Membrii sindicatului sunt dezbinaţi pentru că guvernul complotează cu liderii lor. Micii afacerişti sunt înfrânţi, fiind prea neputincioşi pentru a face faţă ligii multimiliardarilor. Acum Ministrul de Interne vrea să se folosească de militari ca de o armă a politicii economice.

Harris se înapoie la chiuvetă, unde apa rece încă mai curgea. O închise.

— Alianţa dintre guvern şi afacerişti, apărată de armată şi de poliţia locală – am numit-o odată fascism. Vom avea şi noi parte de fascism acum, domnule Descoteaux? Sau este un lucru nou şi inofensiv?

Harris tremura. Realiză că avea faţa şi mâinile ude, aşa că smulse câteva şerveţele din cutia de lângă oglindă.

— Şi dacă este un lucru nou, domnule Descoteaux, atunci trebuie să fie şi bun? Poate. Poate că o să trecem printr-o perioadă de tranziţie, după care totul va fi minunat. Dădu din cap, apoi zâmbi, ca şi cum ar fi examinat şi această posibilitate. Sau poate că totuşi acel ceva se va dovedi a fi un nou soi de infern.

— Nu mă interesează nimic din ceea ce spuneţi, exclamă Harris mânios. Nu sunt politician.

— Nici nu e nevoie. Ca să vă puteţi apăra, trebuie să fiţi numai bine informat.

— Eu vreau doar să-mi recapăt casa. Vreau să-mi reiau viaţa. Vreau ca totul să fie cum a fost.

— Nu va mai fi posibil niciodată, domnule Descoteaux.

— De ce mi se întâmplă toate astea?

— Aţi citit romanele lui Philip K. Dick, domnule Descoteaux?

— Ale cui? Nu.

Harris simţea mai mult ca oricând că se afla în ţinutul Iepuraşului Alb şi al Pisicii din Cheshire.

Necunoscutul clătină din cap dezamăgit.

— Lumea viitorului pe care domnul Dick a descris-o este lumea spre care ne îndreptăm acum. Este un loc înspăimântător această lume dickiană. Mai mult decât oricând, toţi avem nevoie de prieteni.

— Îmi sunteţi prieten? întrebă Harris. Unde vă sunt oamenii?

— Aveţi răbdare şi gândiţi-vă la ce v-am spus.

Bărbatul se îndreptă spre uşă.

Harris vru să-l oprească, apoi se stăpâni. O clipă mai târziu rămase singur.

Intestinele începură să i se agite dintr-o dată. Până la urmă n-o minţise pe Jessica: într-adevăr avea nevoie să se ducă la toaletă.

Apropiindu-se de Vail, încă aflându-se la mare altitudine în Munţii Stâncoşi, Roy Miro folosi telefonul din limuzină pentru a suna la numărul aparatului celular, pe care Gary Duvall i-l dăduse mai devreme.

— Curat? întrebă el.

— Încă nu am văzut nici un semn că ar fi sosit, zise Duvall.

— O să ajungem şi noi în curând.

— Chiar crezi că vor apărea?

JetRanger-ul furat şi echipajul fuseseră găsiţi în Parcul Naţional din Colorado. Apelul telefonic al unei femei care sunase la Poliţia din Grand Junction venise din Montrose, ceea ce însemna că Spencer împreună cu ea se îndreptau spre sud, către Durango. Dar Roy nu credea acest lucru. Ştia că direcţionarea telefoanelor putea fi influenţată prin intermediul unui computer. Avea încredere mai mult în puterea trecutului decât în acel telefon derutant; îi va găsi pe fugari în locul unde se va întâlni prezentul cu trecutul.

— Vor veni, spuse Roy. Forţele cosmice sunt alături de noi în noaptea asta.

— Forţele cosmice? zise Duvall, de parcă ar fi auzit o glumă şi acum aştepta poanta.

— Vor veni, repetă Roy şi se deconectă.

Lângă el, Steven Ackblom şedea tăcut şi sobru.

— Vom ajunge în câteva minute, îi spuse Roy.

Ackblom zâmbi.

— Nicăieri nu e mai bine decât acasă.

Spencer conducea deja de aproape o oră şi jumătate când Ellie închise computerul. O broboană de sudoare i se prelingea pe frunte, cu toate că în interiorul maşinii nu era cald.

— Dumnezeu ştie dacă am plănuit o apărare bună sau o dublă sinucidere, zise ea. Poate ieşi oricum. Dar cel puţin există şi o putem folosi dacă vom avea nevoie.

— Ce să folosim?

— N-am de gând să-ţi explic. Mi-ar lua prea mult timp. În plus, ai încerca să mă determini să mă răzgândesc. Ceea ce ar fi o pierdere de vreme. Cunosc argumentele tale şi le-am respins deja.

— Când te ocupi şi de cealaltă parte, o ceartă poate deveni mult mai plăcută...

Ea rămase serioasă.

— Dacă situaţia se înrăutăţeşte, n-o să am de ales şi va trebui să o folosesc, indiferent cât de nebuneşte ar părea.

Rocky se trezise cu puţin timp în urmă, iar Spencer întoarse capul şi i se adresă:

— Amice, sper că tu nu eşti prea buimăcit acolo, în spate, nu?

— Întreabă-mă orice altceva, dar nu despre *asta*, spuse Ellie. Dacă vorbesc prea mult despre acest lucru, dacă mă gândesc prea mult, o să fiu prea speriată ca să mă mai folosesc de el, *dacă* va fi nevoie.

Spencer n-o auzise niciodată până atunci văicărindu-se. De obicei îşi păstra stăpânirea de sine. Dar acum tonul ei îl îngrozi.

Gâfâind, Rocky îşi strecură capul între cele două scaune din faţă. O ureche ciulită, una pleoştită: odihnit şi plin de interes.

— Nici nu credeam că eşti buimăcit, îi zise Spencer. Numai eu sunt de două ori mai beat decât un licurici care se sfărâmă încercând să iasă dintr-un castron cu maioneză. Dar probabil că formele de viaţă cu o inteligenţă mai avansată, precum specia canină, n-au nici o problemă să înţeleagă despre ce trăncăneşte ea.

Ellie scrută şoseaua din faţă, frecându-şi inconştient bărbia cu degetele de ia mâna dreaptă.

Ea îi spusese că o poate întreba despre orice, în afară de *asta*, orice ar fi fost *asta*, aşa că îi urmă sfatul.

— Unde avea de gând „Bess Baer” să se stabilească, înainte de a încurca eu lucrurile? Unde trebuia să te duci în Rover-ul ăla pentru a începe o viaţă nouă?

— Nu aveam de gând să mă mai stabilesc nicăieri, zise ea, dovedindu-i că îl ascultase. Am renunţat la idee. Mai devreme sau mai târziu tot m-ar găsi, dacă aş rămâne un timp în acelaşi loc. Am cheltuit o grămadă de bani... ai mei... şi ai unor prieteni... pentru a-mi cumpăra Rover-ul şi echipamentul electronic. Cu ajutorul lor aş fi putut să mă duc oriunde, fără să mă opresc.

— O să-ţi plătesc Rover-ul.

— Nu asta vreau.

— Ştiu. Dar oricum ce-i al meu e şi al tău.

— Da? De când?

— Fără alte obligaţii.

— Vreau să-mi plăteşti altfel.

— N-are nici un rost să te împotriveşti.

— Sunt ultimele tale cuvinte, mmm?

— Nu. Ultimele sunt ale câinelui.

— Asta a fost decizia lui Rocky?

— Are grijă de finanţele mele.

Rocky rânji. Îi plăcea să-şi audă numele.

— Pentru că e ideea lui Rocky, zise ea, o să mă mai gândesc.

— De ce îi spui lui Summerton libarcă? îl enervează atât de mult acest lucru?

— Are fobie la insecte. Faţă de toate insectele. Până şi o muscă îl tulbură. Dar îl deranjează în special libărcile. Când vede una – şi au avut o invazie pe vremea când lucra la ATAF – înnebuneşte de tot. E aproape comic. Ca într-un desen animat, când un elefant se sperie de un şoricel. Oricum... Câteva săptămâni după... După ce Danny şi ai mei au fost omorâţi şi după ce am renunţat să mă apropii de reporteri, l-am sunat pe Tom la biroul din Ministerul Justiţiei, l-am sunat de la un telefon public din centrul oraşului Chicago.

— Doamne!

— Pe linia privată la care răspunde el personal. L-am surprins. A încercat să facă pe nevinovatul, să prelungească discuţia ca să afle de unde vorbeam. I-am spus că n-ar trebui să-i fie atât de frică de gândaci, pentru că, de fapt, tot asta era şi el. I-am zis că într-o zi o să-l strivesc, o să-l ucid. Şi vorbeam serios. Într-o zi, o să reuşesc cumva să-l trimit în Iad.

Spencer se uită la ea. Scruta noaptea din faţă, încă reflectând. Zveltă, plăcută, în unele privinţe delicată ca o floare. Cu toate acestea, ea devenise tot atât de puternică şi de dură ca un soldat din forţele speciale.

O iubea mai presus de orice motivaţie, fără nici o rezervă, cu o pasiune dezlănţuită, iubea fiecare trăsătură a chipului ei, timbrul vocii, îi iubea vitalitatea, bunătatea inimii şi agilitatea minţii, o iubea atât de pur şi de intens, încât uneori când o privea, liniştea parcă se pogora pe Pământ. Se ruga s-o ţină Dumnezeu în viaţă, să nu moară înaintea lui, altfel nu i-ar mai fi rămas nici o speranţă, nici una.

Conduse spre est, în noapte, pe lângă Riffle, Silt, New Castle şi Glenwood Springs. Autostrada interstatală străbătea deseori văile adânci şi înguste ale canioanelor, şerpuind printre pereţi abrupţi din piatră cu margini crestate. La lumina zilei, era una dintre cele mai superbe privelişti din lume. În bezna de februarie, aceste bastioane se apropiau ameninţător, monoliţi negri care îl împiedicau să cotească la dreapta sau la stânga şi îl îndrumau spre zone mai înalte, spre o confruntare cumplită şi inevitabilă ce-şi aştepta descătuşarea încă de la formarea Universului. Undeva, departe, se zărea numai o fâşie de cer stropită cu foarte puţine stele, ca şi cum Raiul nu ar mai fi acceptat să primească alte suflete şi ar fi urmat să-şi închidă peste puţin timp porţile.

Roy atinse un buton de pe braţul fotoliului. Fereastra de lângă el se lăsă în jos.

— Este aşa cum îţi aminteşti? îl întrebă pe artist, în timp ce părăseau şoseaua cu două benzi, Ackblom se întinse peste Roy ca să privească afară.

În faţa proprietăţii, zăpada imaculată acoperea pajiştea ce înconjura grajdul. Nici un cal nu mai fusese

priponit acolo de douăzeci şi doi de ani, de la moartea lui Jennifer, pentru că doar ea iubise caii, nu şi soţul ei. Dar şopronul se menţinea bine şi era atât de alb, încât se deosebea cu greu de câmpul îngheţat.

Mormane de zăpadă înalte până la piept flancau aleea pustie, împinse până acolo de un plug. Apărură serpentinele.

La cererea lui Steven Ackblom, şoferul opri în apropierea casei, la oarecare distanţă de şopron.

Roy ridică geamul în vreme ce Fordyce îi scoase artistului cătuşele de la picioare. Apoi şi pe cele de la mâini. Roy nu vroia ca pictorul să se simtă umilit din cauza lanţurilor.

În timpul călătoriei printre munţi, cei doi înjghebaseră o relaţie profunrdă. Cu cătuşe sau nu, respectul mutual stabilit între ei garanta cooperarea totală.

Coborâră din limuzină, lăsându-i pe Rink şi pe Fordyce să-i aştepte înăuntru. Nici o adiere nu tulbura noaptea, dar aerul era îngheţat.

Pajiştea albă din faţa casei lucea slab sub lumina argintie a lunii. Neaua împodobea tufişurile perene. Cu crengile înveşmântate în gheaţă, un arţar tuns de foarfecele iernii arunca o umbră firavă în curte.

Ferma cu două etaje în stil victorian era albă cu obloane verzi. O verandă spaţioasă se desfăşura de-a lungul întregii faţade, iar balustrada verde ce o înconjura se sprijinea pe stâlpi albi. O cornişă arătoasă marca limita dintre pereţi şi acoperişul cu lucarne, iar ţurţuri mici, aidoma unor ciucuri, atârnau de streaşină.

Ferestrele erau întunecate. Paul şi Anita Dresmund cooperaseră cu Duvall. Îşi petreceau noaptea în Vail,

probabil dorindu-şi să ştie ce urma să se întâmple la fermă, dar îşi vânduseră curiozitatea pe o cină într-un restaurant de patru stele – cu şampanie şi căpşuni învelite în ciocolată – urmată de o noapte liniştită într-un apartament luxos al hotelului. Mai târziu, după ce Grant va muri şi slujbele de îngrijitori pe care le deţinuseră nu vor mai exista, ei vor regreta desigur acest târg.

Duvall şi cei doisprezece oameni de sub conducerea lui se împrăştiaseră în mod discret pe toată suprafaţa proprietăţii. Roy nu reuşi să zărească pe nimeni.

— Este foarte frumos aici primăvara, zise Steven Ackblom, vorbind fără nici o umbră de regret, ci doar amintindu-şi dimineţile însorite de mai şi serile pline de stele şi de ţârâitul greierilor.

— Este frumos şi acum, spuse Roy.

— Da, nu-i aşa? Cu un zâmbet care ar fi putut fi melancolic, Ackblom se răsuci să admire întreaga proprietate. Am fost fericit aici.

— Motivul este lesne de înţeles.

Artistul oftă.

— „Plăcerea ne vizitează des, dar durerea mereu ne copleşeşte.”

— Poftim?

— Keats, explică Ackblom.

— O, îmi pare rău că te deprimă locul.

— Nu, nu. Nu te îngrijora din pricina asta. Nu mă deprimă câtuşi de puţin. Din naştere sunt imun la deprimare. Dar când revăd totul... Este o durere dulce care merită să fie trăită.

Urcară în limuzină şi se îndreptară către şopron.

În micul oraş Eagle, la vest de Vail, opriră să facă plinul. Dintr-o gheretă de lângă benzinărie, Ellie reuşi să obţină două tuburi mari de Super Glue, lichidând rezerva magazinului.

— De ce Super Glue? întrebă Spencer după ce ea se întoarse lângă pompe, unde el îi număra banii îngrijitorului.

— Pentru că e mai greu să găseşti unelte pentru sudură şi accesoriile necesare.

— Sigur că e mai greu, spuse el de parcă ar fi ştiut despre ce vorbeşte.

Ea rămase serioasă. Stocul de zâmbete i se epuizase.

— Sper că nu e prea frig pentru lipiciul asta.

— Ce vrei să faci cu Super Glue, dacă-mi permiţi să te întreb?

— Să lipesc ceva.

— Păi bineînţeles că să lipeşti...

Ellie se mută pe bancheta din spate, lângă Rocky.

La rugămintea ei, Spencer rulă pe aleile de serviciu ale atelierului de reparaţii. Parcă lângă un morman de zăpadă înalt de trei metri.

Ferindu-se de limba prietenoasă a câinelui, Ellie deblocă mica fereastră care despărţea cabina de portbagaj. O deschise numai un centimetru.

Scoase din geantă ultimele obiecte pe care le alesese când primise confirmarea că Earthguard îi urmărea şi fusese necesar să abandoneze Range Rover-ul. Un cablu lung, portocaliu. Un adaptor care transforma orice aprinzător de ţigări în două prize din care se putea obţine curent electric dacă motorul funcţiona, în final, mai extrase şi aparatura pentru conectare la satelit, cu braţul mobil

automat şi antena parabolică portabilă asemănătoare unui Frisbee.

Din nou afară, Spencer deschise portbagajul şi apoi se urcară amândoi în camioneta goală. Ellie folosi cea mai mare parte a cleiului pentru a fixa transmiţătorul prin microunde pe metalul vopsit al podelei.

— Ştii, zise el, o picătură-două sunt suficiente de obicei.

— Trebuie să fiu sigură că nu se desprinde la momentul cel mai nepotrivit şi începe să alunece. E necesar să rămână pe loc.

— După ce ai pus atâta, probabil că numai o bombă nucleară ar mai putea s-o urmeze.

Cu capul înclinat, curios, Rocky îi urmărea prin geamul cabinei.

Adezivul se întări ceva mai greu, din cauza cantităţii mari şi a frigului. Însă în zece minute, transmiţătorul se fixă pe podeaua camionetei.

Ellie desfăcu antena parabolică pliantă la dimensiunea ei maximă de cincizeci de centimetri. Vârî unul dintre capetele cablului în mufa transmiţătorului. Apoi îşi strecură degetele prin crăpătura îngustă pe care o lăsase în geamul din spate al cabinei, deschise încă puţin fereastra şi azvârli cablul pe banchetă.

Rocky îşi întinse botul peste marginea geamului şi îi linse mâinile.

Când porţiunea de cablu dintre transmiţător şi fereastră fu bine întinsă, dar nu la maximum, Ellie împinse botul câinelui şi ridică geamul cât mai mult cu putinţă.

— O să urmărim pe cineva prin satelit? întrebă Spencer în timp ce săreau din camionetă.

— Informaţia reprezintă putere, zise ea.

Închizând portbagajul, el spuse:

— Normal!

— Şi am câteva cunoştinţe importante.

— Nici prin cap nu-mi trece să te contrazic.

Ea luă cablul de pe banchetă şi îl vârî într-una dintre cele două prize ale adaptorului din aprinzătorul de ţigări. Introduse ştecărul laptop-ului în cealaltă.

— Bine, se încruntă Ellie, următoarea oprire – Vail.

Spencer porni motorul.

Aproape prea excitată pentru a conduce, Eve Jammer călătorea prin noapte, căutând ocazia de a deveni o femeie împlinită, aşa cum o învăţase Roy.

Trecând pe lângă un bar prăpădit, unde reclamele luminoase anunţau dansatoare goale până la brâu, Eve văzu un tip abătut, de vârstă mijlocie, care tocmai ieşea pe uşa din faţă. Avea chelie şi probabil vreo douăzeci de kilograme în plus, şi obrajii brăzdaţi de riduri adânci, semănând teribil cu un Shar-Pei. Mergea adus de spate, îngrozitor de obosit. Cu mâinile în buzunarele hainei, cu capul în jos, se târî până la parcarea pe jumătate plină a barului.

Trecu pe lângă el, încetini şi opri motorul. Îl urmări prin fereastra laterală cum se apropia. Îşi târşâia picioarele de parcă ar fi fost prea bătut de soartă să se lupte cu gravitaţia mai mult decât era strict necesar.

Îşi putea imagina ceea ce simţea el. Prea bătrân şi total neatrăgător, prea gras şi prea timid, prea sărac pentru a câştiga favorurile vreunei fete pe care şi-ar fi dorit-o.

Pleca spre casă după câteva beri, spre un pat gol, după ce privise ore întregi femeile tinere, splendide, cu trupuri suple şi picioare lungi, cu sâni mari, pe care niciodată nu avea să le posede. Frustrat, deprimat. Dureros de singur.

Evei îi părea nespus de rău pentru bărbatul cu care viaţa fusese atât de nedreaptă.

Ieşi din maşină şi se apropie, în timp ce el se îndrepta spre Pontiac-ul său murdar, vechi de cel puţin zece ani.

— Scuzaţi-mă, zise ea.

Bărbatul se răsuci şi ochii i se măriră când o văzu.

— Aţi mai fost aici într-o seară...

— Păi... da, săptămâna trecută, spuse el.

Nu se putu stăpâni să n-o studieze din cap până în picioare, îşi linse buzele, probabil inconştient.

— V-am văzut atunci, murmură Eve, prefăcându-se timidă. Eu... Eu n-am avut curajul să vin la dumneavoastră.

El căscă gura, neîncrezător. Era prudent, nevenindu-i să creadă că fusese posibil ca o asemenea femeie superbă să-l acosteze.

— De fapt, arătaţi aproape la fel ca tatăl meu, minţi ea.

— Într-adevăr?

— O, exact ca el. Şi... Şi problema mea este... Şi problema mea este că nu pot să mă culc şi să fiu într-adevăr sălbatică decât cu... Cu bărbaţii care seamănă cu tata.

Când realiză că dăduse norocul peste el, mai excitat decât în cele mai teribile fantasme ale sale, Romeo cel fălcos şi cu bărbie dublă îşi îndreptă umerii. Îşi bombă pieptul. Un zâmbet plin de satisfacţie îl făcu să arate cu

zece ani mai tânăr, dar semănând în continuare cu un Shar-Pei.

În acel moment transcendent, când, fără îndoială, bărbatul se simţea mai viu şi mai fericit decât în ultimele săptămâni, poate chiar luni sau ani, Eve scoase din geantă pistolul Beretta cu amortizor şi trase în el trei gloanţe.

Mai avea şi un Polaroid la ea. Deşi o îngrijora faptul că o maşină ar fi putut intra în parcare sau că alţi clienţi ar fi putut părăsi barul, Eve îi făcu trei poze bărbatului care zăcea pe asfalt, lângă Pontiac.

În drum spre casă, se gândi la lucrul bun pe care îl înfăptuise: îl ajutase pe acel amărât să se despartă de viaţa lui imperfectă, îl eliberase de frustrări, depresii, singurătate şi disperare. Lacrimi calde i se rostogoliră din ochi. Nu plânse în hohote şi nici nu se emoţionă prea tare: ar fi devenit periculos în timp ce şofa. Suspină încetişor, în tăcere, deşi compasiunea din sufletul ei era puternică şi adâncă.

Lăcrimă tot drumul către casă, prin garaj, traversând camerele până în dormitor, unde aranjă pozele pe noptieră pentru Roy – când se va întoarce din Colorado, peste o zi sau două – apoi se întâmplă un lucru ciudat. Deşi impresionată de fapta sa, deşi lacrimile îi fuseseră sincere, ochii i se uscară instantaneu şi deveni incredibil de *rigidă*.

Lângă fereastră, alături de pictor, Roy urmărea cum limuzina pleacă pe drumul de ţară. Urma să se înapoieze ca să-i ia, după ce drama nopţii va fi fost jucată până la sfârşit.

Stăteau în camera din faţă a şopronului. Numai razele lunii care pătrundeau prin geamuri şi strălucirea verde a

ecranului de securitate de lângă uşă spărgeau bezna. Folosindu-se de codul pe care îl divulgase familia Dresmund, Roy dezactivase alarma după ce intraseră. Nu existau detectori de mişcare, ci numai contacte magnetice la ferestre şi la uşi, aşa că artistul putea să se plimbe în voie.

Spaţioasa încăpere de la parter fusese odată o galerie particulară unde Ackblom îşi expusese tablourile favorite. Acum era goală şi orice sunet slab se lovea de pereţii reci, urmat de ecou.

Trecuseră şaisprezece ani de când operele măreţe ale artistului nu mai împodobeau locul.

Roy ştia că era un moment de care îşi va aminti cu o claritate extraordinară tot restul vieţii, aşa cum va revedea întotdeauna expresia de uimire *pură* de pe chipul Evei atunci când el le adusese liniştea celor doi nefericiţi din parcarea restaurantului. Deşi procentul de imperfecţiuni al omenirii întărea convingerea lui Roy că existenţa umană avea să rămână mereu o tragedie, apăreau şi clipele unor experienţe transcendentale, precum aceasta, care făceau ca viaţa să merite a fi trăită.

Ce trist că majoritatea oamenilor erau prea timizi pentru a sesiza lumina şi a simţi transcendenţa! Însă timiditatea nu se aflase niciodată printre defectele lui Roy.

Destăinuirile privind cruciada compasiunii îl răsplătiseră aducându-l în dormitorul Evei, iar acum hotărâse că venise din nou vremea lor. Călătorind printre munţi, lui Roy i se revelase perfecţiunea artistului, deosebită de a altora – deşi natura acesteia era mult mai subtilă decât frumuseţea devastatoare a Evei – enigmatică şi ciudată, mai curând o simţeai decât o vedeai. Roy ştia

instinctiv că forma cu Steven o pereche încă şi mai potrivită decât cu Eve. S-ar fi putut înjgheba o legătură de prietenie sinceră între ei dacă s-ar fi confesat artistului la fel de direct ca şi fiinţei mult iubite din Las Vegas.

Stând în picioare lângă fereastra luminată de lună, în galeria întunecată şi pustie, Roy Miro începu să explice umil cum îşi pusese în practică idealurile într-un mod pe care până şi Agenţia, cu toată îndrăzneala sa, fusese prea timidă să-l gireze. În vreme ce artistul asculta, Roy aproape că spera ca fugarii să nu apară în acea noapte, nici în următoarea, nu până când el şi Steven n-aveau să-şi petreacă destul timp împreună, încât să pună bazele prieteniei care sigur le fusese sortită şi avea să le îmbogăţească vieţile.

La Hamlet Gardens din Westwood, valetul în uniformă scoase microbuzul VW ce-i aparţinea lui Darius din parcarea de lângă clădire, ieşi pe alee şi coti spre intrarea principală, unde cele două familii Descoteaux, înviorate după o cină bună, aşteptau.

Harris se afla în spatele grupului, gata să se urce în microbuz, când o femeie îl atinse pe umăr.

— Domnule, pot să vă dau un subiect de meditaţie?

Nu îl mai surprinse. Nici nu se retrase, aşa, ca în toaleta bărbaţilor, la cinema. Răsucindu-se, văzu o roşcată atrăgătoare, pe tocuri înalte şi îmbrăcată cu o haină lungă până la glezne, verde, care se asorta tenului ei; purta o pălărie modernă, cu boruri largi. Părea să fie în drum spre o petrecere sau spre un club de noapte.

— Dacă noua lume s-ar dovedi a fi prosperă, democrată şi lipsită de războaie, ce bine ar fi pentru noi toţi! Dar poate că ne aşteaptă mai curând un Ev Mediu – desigur, un Ev Mediu în care vom avea la dispoziţie toate minunile tehnologiei moderne create să ne facă viaţa mai acceptabilă. Cred însă că sunteţi de acord cu mine... Faptul că puteţi găsi pe casete video ultimele filme apărute nu compensează întru totul sclavia dumneavoastră.

— Ce doriţi de la mine?

— Să vă ajut. Dar trebuie să vreţi să fiţi ajutat, să ştiţi că aveţi nevoie de ajutor şi să fiţi pregătit sufleteşte pentru ceea ce va urma.

Dinăuntrul microbuzului, familia privea spre cei doi, curioasă şi îngrijorată.

— Nu sunt un revoluţionar care aruncă bombe, îi spuse el femeii în pardesiu verde.

— Nici noi nu suntem. Bombele şi pistoalele sunt instrumentele care se folosesc doar în ultimă instanţă. Informaţia este prima şi cea mai puternică armă din orice rezistenţă.

— Ce anume v-ar folosi din cunoştinţele mele?

— Pentru început, spuse ea, sunteţi conştient cât de fragilă este libertatea dumneavoastră la ora actuală. Ar trebui să nu mai pierdeţi vremea.

Valetul, deşi nu putea auzi ce vorbeau, îi privea într-un mod ciudat, bănuitor.

Dintr-un buzunar al hainei, femeia extrase o bucată de hârtie şi i-o arătă lui Harris. El văzu un număr de telefon şi trei cuvinte.

Când încercă să ia biletul, ea îl ţinu strâns.

— Nu, domnule Descoteaux, aş prefera să memoraţi.

Numărul era uşor de ţinut minte şi nu avu vreo dificultate nici cu cele trei cuvinte.

În timp ce Harris se uita atent la peticul de hârtie, femeia adăugă:

— Bărbatul care v-a făcut atâta rău se numeşte Roy Miro, îşi aminti numele, dar nu mai ştia unde îl auzise.

— A venit la dumneavoastră pretinzând că este agent FBI.

— Tipul care a întrebat despre Spence! spuse el, ridicându-şi privirea. Se simţi dintr-o dată mânios, acum că putea să-i atribuie inamicului un chip anume. Dar ce dracu' i-am făcut eu lui? Am avut o mică discuţie în contradictoriu despre un ofiţer care a servit în subordinea mea. Atât! Apoi îşi dădu seama de ultimele ei cuvinte şi se încruntă. *Pretinzând* că este de la FBI? Dar chiar era. L-am verificat înainte de întâlnire, imediat după ce m-a sunat.

— Foarte rar ei sunt ceea ce vor să pară.

— Ei? Cine sunt ei?

— Cine au fost mereu, de-a lungul tuturor timpurilor, spuse femeia şi zâmbi. Din păcate, n-am vreme să vă lămuresc enigma.

— Intenţionez să-mi recapăt casa, şuieră el hotărât, deşi nu se simţea la fel de încrezător cum lăsa impresia.

— Dar nu veţi reuşi. Şi chiar dacă opinia publică va deveni suficient de puternică, încât să determine anularea legilor nedrepte, ei vor promulga altele noi, care le vor oferi posibilităţi sporite de a-şi ruina victimele. Aceştia sunt fanaticii puterii, care urmăresc să le impună tuturor cum să trăiască, ce ar trebui să gândească, să citească şi să simtă.

— Cum ajung la Miro?

— Nu aveţi cum. E prea bine acoperit ca să poată fi demascat.

— Dar...

— Nu mă aflu aici pentru a vă spune cum să ajungeţi până la Roy Miro, ci pentru a vă anunţa că nu trebuie să vă întoarceţi la locuinţa fratelui dumneavoastră în această seară.

Un fior îi străpunse vertebrele şirei spinării şi urcă prin măduvă până la baza gâtului, avansând într-un mod ciudat, metodic.

El bâigui:

— Ce se va mai întâmpla acum?

— Chinurile dumneavoastră nu s-au terminat. Nu se vor termina nici dacă îi veţi lăsa să obţină ceea ce vor. Veţi fi arestat pentru uciderea a doi traficanţi de droguri, a soţiei unuia dintre ei, a prietenei celuilalt şi a trei copii mici. În casa în care ei vor fi împuşcaţi, amprentele dumneavoastră vor fi găsite pe tot felul de obiecte.

— Dar n-am omorât niciodată pe nimeni!

Valetul auzise destul din acea exclamaţie, încât să-i privească furios.

Darius coborî din microbuz pentru a vedea ce se întâmplă.

— Obiectele cu amprentele dumneavoastră vor fi luate din casa sechestrată şi vor fi plantate la locul crimei. Probabil vor pretinde că aţi omorât doi rivali care au încercat să vă răpească teritoriul şi că i-aţi ucis pe toţi pentru a le da o lecţie celorlalţi traficanţi.

Inima lui Harris bătea nebuneşte. În loc să pompeze sânge fierbinte, i se părea că prin trupul său circulă freon lichid. Era mai rece decât un cadavru.

Frica îi produse o regresie până la vulnerabilitatea şi neputinţa din copilărie. Se auzi căutând alinare în credinţa iubitei sale mame care intona imnuri religioase, credinţă părăsită de el cu ani în urmă. Acum o regăsi cu o onestitate care îl surprinse:

— Iisuse, ajută-mă!

— Poate că te va ajuta, spuse femeia în timp ce Darius se apropia. Dar între timp suntem gata să vă ajutăm noi. Dacă doriţi să vă salvaţi, veţi suna la acest număr, veţi folosi această parolă şi veţi începe o nouă viaţă – în loc să vă continuaţi moartea.

În timp ce li se alătura, Darius zise:

— Ce se petrece aici, Harris?

Roşcata vârî hârtia în buzunar.

Harris spuse:

— Dar cum voi mai putea trăi după tot ce mi s-a întâmplat?

— Puteţi, îl asigură ea, însă nu veţi mai fi Harris Descoteaux.

Apoi zâmbi, îşi înclină capul spre Darius şi plecă.

Harris o urmări cum se îndepărta, copleşit din nou de sentimentul iată-suntem-iar-în-împărăţia-fermecată-a-lui-oz.

Cu multă vreme în urmă, aceste pământuri fuseseră frumoase. Băiat fiind, sub un alt nume, lui Spencer îi plăcea ferma, mai ales pe timp de iarnă, când zăpada o împodobea. Ziua, era un ţinut strălucitor plin de cazemate, de tunele şi de derdeluşuri, toate săpate cu mare grijă şi răbdare. În nopţile senine, cerul deasupra Munţilor Stâncoşi

părea mai adânc decât eternitatea, mai adânc decât şi-ar fi putut imagina oricine, iar stelele se oglindeau sclipitoare în ţurţurii de gheaţă.

Înapoindu-se după propria-i eternitate petrecută în exil, el nu mai regăsi nimic plăcut. Toate văile şi serpentinele din zonă, toate clădirile, toţi copacii rămăseseră la fel ca în acea epocă îndepărtată; doar pinii, arţarii şi mestecenii se tot înălţaseră. Deşi probabil neschimbată, ferma i se părea acum cel mai urât loc pe care îl văzuse vreodată, chiar aşa îmbrăcată în straie de iarnă. Erau nişte pământuri sobre, iar geometria rigidă a peisajului fusese proiectată, la fiecare pas, parcă special pentru a răni ochiul, ca o arhitectură din Infern. Copacii, deşi specii obişnuite, arătau de parcă s-ar fi deformat din cauza vreunei boli, hrăniţi cu ororile care se târau în sol dinspre catacombele alăturate, absorbite de rădăcinile lor. Construcţiile – grajdurile, casa, şopronul – păreau nişte matahale lipsite de graţie, nedesluşit conturate şi bântuite de spirite malefice, cu ferestrele la fel de negre şi de înspăimântătoare ca nişte morminte deschise.

Spencer opri lângă casă. Inima îi bătea nebuneşte. Gura i se uscase, iar gâtul îi înţepenise atât de tare, încât abia putea să mai respire. Portiera se deschise greoi, aidoma unui portal masiv al seifului din subsolul unei bănci.

Ellie rămase în maşină, cu computerul în poală. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost gata să intervină folosindu-se de arma bizară pe care o pregătise. Se legase la un satelit prin transmiţătorul pe microunde, şi de acolo la alt computer – a cărui identitate nu i-o dezvăluise lui Spencer – care s-ar fi putut afla oriunde pe suprafaţa Pământului. Informaţia însemna putere, aşa cum îi declarase ea, dar

Spencer nu reuşea să-şi imagineze cum i-ar fi apărat de gloanţe, dacă Agenţia se găsea în apropiere şi îi pândea.

Deşi se simţea ca un scafandru încorsetat într-un costum greoi, cu o cască din oţel, sub presiunea nenumăratelor tone de apă, el merse până la treptele din faţă, traversă veranda şi rămase lângă uşă. Apăsă butonul soneriei.

Auzi ecoul dinăuntru, aceleaşi cinci note care marcau sosirea unui vizitator şi pe vremuri, iar pe măsură ce se derulau, se luptă din răsputeri să nu se întoarcă şi să o ia la goană. Acum era un bărbat matur şi ar fi trebuit ca bau-baul care îl teroriza pe vremea când era copil să nu mai aibă nici o putere asupra sa. Însă îl cuprinse o frică iraţională că mama lui va apărea în uşă, moartă, dar mergând, goală precum fusese descoperită în acel şanţ, cu toate rănile la vedere.

Găsi puterea să-şi cenzureze acele imagini. Sună din nou.

Noaptea era atât de tăcută, încât i se părea ca ar fi în stare să audă viermii scormonind în adâncurile pământului, dacă şi-ar putea limpezi mintea să asculte ce îi povesteau.

Cum nu i se răspunse nici a doua oară la clopoţel, Spencer luă cheia de rezervă din ascunzătoarea de deasupra tocului uşii. Familia Dresmund fusese instruită să o lase acolo în eventualitatea că proprietarul ar avea nevoie de ea. Încuietorile casei şi ale şopronului erau identice. Cu acea bucăţică de aramă îngheţată aproape lipindu-i-se de degete, se înapoie la maşină.

Aleea se bifurca: un drumeag prin faţa şopronului, iar celălalt prin spatele lui. Alese ultima variantă.

— O să intru pe aceeaşi uşă pe care am intrat şi atunci. Pe uşa din dos. Voi recrea momentul.

Parcară pe locul în care furgonetă cu caroseria pictată staţionase cu multă vreme în urmă. Fusese a tatălui său. O văzuse pentru prima dată în noaptea aceea, pentru că o ţinuse în afara proprietăţii sub un nume fals. Era maşina de vânătoare, în care Steven Ackblom călătorise spre locuri îndepărtate pentru a urmări şi captura femeile şi fetele sortite să devină rezidente permanente ale catacombelor. De obicei, el îşi aducea victima pe pământurile sale numai când soţia şi copilul plecau în vizită la rude sau la expoziţii de cai – dar şi în rarele ocazii când dorinţele întunecate deveneau mai puternice decât prudenţa.

Ellie vroia să rămână în maşină, cu motorul în funcţiune, să ţină laptop-ul în poală şi degetele pe tastatură, pentru a fi gata să reacţioneze la orice provocare.

Spencer tot nu reuşea să-şi imagineze ce-ar fi putut să facă pentru a se apăra de gangsterii Agenţiei, dacă ar fi fost atacaţi. Dar Ellie era extrem de serioasă şi o cunoştea suficient de bine, încât să aibă încredere în planurile ei care, oricât de ciudate ar fi părut, nu puteau fi şi frivole.

— Nu sunt aici, îi spuse el. Nimeni nu ne aşteaptă. Dacă ar fi fost aici, ne-ar fi înconjurat deja.

— Nu ştiu...

— Ca să-mi amintesc ce s-a întâmplat în acele minute, trebuie să cobor... acolo. Rocky nu m-ar ajuta suficient. N-am curajul să mă duc singur şi nu mi-e ruşine să recunosc asta.

Ellie dădu din cap.

— Nici n-ar trebui. Eu n-aş fi reuşit niciodată să merg atât de departe. Aş fi plecat şi nu m-aş mai fi întors.

Priviră atent în jur, studiind câmpiile pătate de lumina lunii şi dealurile din spatele şopronului.

— Nimeni, spuse el.

— Bine. Degetele îi zburară pe tastatură şi se retrase din computerul pe care îl penetrase. Ecranul se întunecă. Hai să mergem!

Spencer stinse farurile. Opri motorul.

Luă pistolul. Ellie avea Micro Uzi-ul.

Când ieşiră din maşină, Rocky insistă să vină cu ei. Tremura, influenţat de starea de spirit a stăpânului său, îngrozit să-i urmeze, dar şi mai îngrozit să rămână.

Tremurând tot atât de violent ca şi câinele, Spencer scrută cerul. Era la fel de senin şi de înstelat ca în acea noapte de iulie. Însă acum, cascadele de raze ale lunii nu îi mai dezvăluiră nici un înger, nici o bufniţă.

În galeria întunecată unde Roy îi povestise multe lucruri, iar artistul îl ascultase cu un interes crescând şi cu mult respect, zgomotul maşinii care se apropia le curmă firul confesiunilor.

Pentru a evita să fie văzuţi, făcură un pas înapoi de lângă geam. Încă mai puteau observa aleea.

În loc să frâneze în faţa şopronului, maşina ocoli clădirea pentru a ajunge la uşa din dos.

— Te-am adus aici, zise Roy, pentru că trebuie să ştiu cum s-a încurcat fiul tău cu această femeie. Este un mister pe care nu îl putem înţelege. Am sentimentul că există o organizaţie în spatele lor. Asta ne supără. De câtva timp

bănuim că s-a format o structură ilegală care vrea să ne anuleze munca şi pentru că nu poate, ne face o mulţime de necazuri. Ar fi posibil ca el să fie într-un asemenea grup. Dacă există. Sau o ajută pe femeie. Oricum, având în vedere pregătirea militară a lui Spencer... Îmi pare rău... A lui *Michael*, şi modul lui spartan de-a gândi, nu cred că ar ceda dacă am folosi metodele clasice de interogare, indiferent de intensitatea durerii pe care i-am provoca-o.

— Este un băiat cu o voinţă puternică, confirmă Steven.

— Dar dacă o să-l interoghezi *tu*, o să cedeze.

— S-ar putea să ai dreptate. Eşti destul de perspicace.

— Şi asta îmi dă ocazia să îndrept răul făcut.

— Ce rău?

— Păi, e un lucru îngrozitor ca fiul să-şi trădeze tatăl.

— O! Dar în afară de această răzbunare, pot să capăt femeia? întrebă Steven.

Roy se gândi la ochii ei fascinanţi, atât de direcţi şi de provocatori, la care râvnea de paisprezece luni. Însă trebuia să renunţe la această pretenţie pentru a fi martor la ceea ce ar putea obţine un geniu creator de valoarea lui Steven Ackblom, dacă i s-ar permite să lucreze cu un trup viu.

În aşteptarea musafirilor, vorbiră acum în şoaptă:

— Da, este destul de cinstit, zise Roy. Dar vreau să privesc.

— Înţelegi că tot ce îi voi face va fi ceva... deosebit.

— Timizii nu cunosc niciodată transcendenţa.

— Foarte adevărat.

— „Erau atât de frumoase în suferinţa lor, toate ca nişte îngeri în agonie”, cită Roy.

— Şi vrei să vezi acea scurtă sclipire a frumuseţii perfecte, murmură Ackblom.

— Da.

Din capătul îndepărtat al clădirii răzbătu până la ei un sunet metalic: zăvorul. O ezitare. Apoi scârţâitul slab al balamalelor.

Darius frână la un semafor. Se îndrepta spre est, iar locuinţa lui se afla puţin mai la nord de locul unde oprise, dar nu porni semnalizarea.

În faţa microbuzului, pe partea opusă a intersecţiei, se găseau patru furgonete ale departamentelor de actualităţi TV, cu antene parabolice sofisticate pe capote. Două erau parcate la stânga, iar celelalte două la dreapta, scăldate în lumina gălbuie a becurilor de pe stradă. Una venise de la KNBC, sucursala afiliată la reţeaua naţională, pe alta scria KTLA, adică Channel 5, postul independent cu emisiunile de ştiri cele mai apreciate din Los Angeles.

Harris nu reuşi să vadă siglele celorlalte două furgonete, dar îşi închipui că aparţineau filialelor locale ale ABC şi CBS. În spatele lor se mai aflau şi alte maşini, plus vreo şase oameni care discutau aprins pe trotuar.

Din glasul lui Darius transpăreau sarcasmul şi, totodată, furia:

— Trebuie să fie un reportaj de senzaţie.

— Nu e încă, spuse îndârjit Harris. Ar fi mai bine să treci pe lângă ei, dar nu prea repede, ca să nu le atragem atenţia.

În loc să o ia la stânga, spre casă, Darius făcu aşa cum îi ceruse fratele lui.

În timp ce treceau pe lângă presă, Harris se aplecă, prefăcându-se că umblă la radio, pentru ca ziariştii să nu-i poată vedea chipul.

— Au fost mânaţi până aici, au fost rugaţi să stea la oarecare distanţă până apar. Cineva vrea să fie sigur că mă vor filma suficient timp cu cătuşe la mâini pe drumul de la casă până la maşină. Dacă folosesc o echipă SWAT, atunci chiar înainte ca ticăloşii să spargă uşa, aceste furgonete TV vor primi aprobarea că se pot apropia.

În spatele lui Harris, din mijlocul celor trei rânduri de scaune, Ondine se aplecă spre el.

— Tati, vrei să spui că toţi oamenii ăştia vor să te filmeze *pe tine*?

— Aproape sigur, scumpo.

— Nemernicii, adăugă ea furioasă.

— Sunt numai nişte reporteri şi asta e munca lor.

Willa, mai sensibilă decât sora ei, începu să plângă.

— Ondine are dreptate, interveni Bonnie. Ticăloşi împuţiţi!

Din spatele microbuzului, Martin exclamă:

— Hei, dar e senzaţional! Te urmăresc de parcă ai fi Michael Jackson.

— OK, am trecut de ei, oftă Darius şi Harris se ridică.

Bonnie zise:

— Poliţia crede probabil că suntem înăuntru după felul în care funcţionează luminile sistemului de securitate.

— Este programat să execute diverse operaţii, explică Darius. În acele seri când nu e nimeni acasă, stinge luminile într-o cameră sau în alta, deschide şi închide radiourile sau televizoarele, imitând destul de fidel activitatea casnică. Se

presupune că îi convinge pe hoţi. Niciodată nu m-am aşteptat să fiu fericit că îi va convinge şi pe poliţişti.

Bonnie întrebă:

— Şi acum?

— Hai să mai mergem un timp.

Harris îşi puse mâinile în faţa ventilatoarelor, în bătaia curentului de aer cald. Nu reuşea să se încălzească.

Deja se scurseseră cincisprezece minute de când intraseră în traficul de pe Bel Air, când el începu să le povestească despre bărbatul care îl acostase în timpul plimbării, apoi despre al doilea necunoscut din toaleta cinematografului şi, în final, despre roşcata în haină verde. Chiar înainte de a vedea furgonetele de la televiziune, ei toţi trataseră avertismentul femeii cu seriozitatea pe care evenimentele din ultimele zile le-o impunea. Hotărâseră iniţial să parcheze lângă casă, să-i lase pe Bonnie şi pe Martin să coboare şi să se întoarcă pentru a-i recupera zece minute mai târziu, împreună cu hainele pe care Ondine şi Willa le cumpăraseră din oraş şi cu puţinele obiecte pe care Jessica apucase să le salveze din locuinţa lor. Însă, mergând fără un scop precis, se apropiaseră de casă pe un drum ocolit şi se loviseră întâmplător de furgonetele TV, realizând astfel că avertismentul fusese chiar mai întemeiat decât crezuseră.

Darius se îndreptă spre Wilshire Boulevard, apoi o luă spre vest, către Santa Monica şi mare.

— Dacă aş fi acuzat de uciderea cu premeditare a şapte oameni, inclusiv trei copii, gândi Harris cu voce tare, procurorul va pleda „crimă de gradul întâi în circumstanţe deosebite”, la fel de sigur cum noaptea vine după zi.

Darius spuse:

— Nici nu mai poate fi vorba de cauţiune. Exclus! Vor pretinde că reprezinţi un pericol public.

De pe locul ei din spate, de lângă Martin, Jessica zise:

— Oricum n-am fi avut banii cu care să plătim cauţiunea.

— Agenda Curţii de Justiţie este foarte aglomerată, spuse Darius. Există nenumărate legi la ora actuală, şaptezeci de mii de pagini au ieşit din Congres anul trecut... Atâţia inculpaţi, atâtea apeluri. Cele mai multe cazuri se mişcă aidoma unor aisberguri. Iisuse, Harris, o să stai în închisoare un an, poate chiar doi, aşteptând să apari în faţa Curţii, să înceapă procesul...

— Şi această perioadă de timp va fi pierdută pentru totdeauna, interveni Jessica furioasă, chiar dacă juriul te găseşte până la urmă nevinovat.

Ondine începu să plângă împreună cu Willa.

Harris revăzu atacurile de claustrofobie din închisoare.

— N-aş reuşi să rezist atâtea luni, poate nici măcar una...

Învârtindu-se prin oraşul în care milioanele de lumini strălucitoare se luptau zadarnic cu întunericul, încercară să pună la cale tot felul de planuri. Apoi îşi dădură seama că n-aveau de ales. Nu-i rămăsese decât fuga. Însă fără bani şi fără nici o legitimaţie nu ar fi putut ajunge prea departe până să fie găsit şi înhăţat. Aşadar, singura speranţă era misteriosul grup din care făceau parte roşcata în haină verde şi ceilalţi doi necunoscuţi, deşi Harris ştia prea puţine despre ei pentru a-şi lăsa liniştit viaţa în mâinile lor.

Jessica, Ondine şi Willa se opuseră cu îndârjire să se despartă de el. Se temeau că orice despărţire avea să fie

definitivă, şi refuzară cu înverşunare eventualitatea ca el să plece singur. Era convins că aveau dreptate. În plus, nici Harris nu vroia să stea departe de ele, fiind aproape sigur că în lipsa lui vor deveni noile ţinte.

Întorcând capul şi privind în penumbra din microbuz, printre chipurile întunecate ale copiilor, Harris întâlni ochii soţiei sale.

— Nu ar fi trebuit să ajungem până aici.

— Important este că suntem împreună.

— Tot ce-am obţinut muncind din greu...

—...s-a dus.

— Să pornim din nou la patruzeci şi patru de ani...

— E mai bine decât să murim la patruzeci şi patru de ani, murmură Jessica.

— Eşti un adevărat luptător, zise el cu dragoste.

Jessica zâmbi:

— Casa putea fi dărâmată şi de un cutremur, cu noi înăuntru...

Harris îşi îndreptă atenţia spre Ondine şi Willa. Încetaseră să mai plângă, arătau slăbite, dar în priviri li se citea o nouă atitudine, puţin sfidătoare.

El spuse:

— Toţi prietenii voştri...

— O, sunt numai nişte copii. Ondine se lupta să trateze cu indiferenţă pierderea tuturor amicilor şi a confidentelor, care pentru un adolescent probabil reprezenta partea cea mai grea a unei asemenea schimbări bruşte. Doar o mână de copii prostuţi, atâta tot, adăugă ea.

— Şi apoi, zise Willa, tu eşti tatăl nostru.

Pentru prima dată de când începuse coşmarul, lui Harris îi dădură lacrimile.

— Atunci s-a aranjat, hotărî Jessica. Darius, uită-te după un telefon public.

Găsiră unul la capătul complexului de magazine pe lângă care tocmai treceau, în faţa unei pizzerii.

Harris îi ceru lui Darius o fisă. Apoi coborî din maşină şi se duse singur să dea telefon.

Prin ferestrele localului văzu oameni care mâncau, beau bere şi vorbeau. Un grup aşezat la o masă mare se distra de minune; putea să le audă hohotele de râs acoperind muzica de la tonomat. Nici unul dintre ei nu părea a fi conştient de faptul că lumea se întorsese cu dosul în sus.

Harris simţi o invidie atât de puternică, încât îşi dori să spargă ferestrele, să se năpustească în restaurant, să răstoarne mesele, să le smulgă mâncarea şi halbele de bere din mâini, să strige la ei şi să-i zgâlţâie până când iluziile lor de siguranţă şi normalitate aveau să se sfărâme în bucăţi, la fel ca ale lui. Era atât de înverşunat, că ar fi putut să o facă – şi chiar *ar fi făcut-o* – dacă n-ar fi trebuit să se gândească la soţia şi la cele două fiice ale sale, dacă asta nu ar fi însemnat o nouă viaţă de unul singur. Nici măcar nu le invidia fericirea; dorea să-şi recapete ignoranţa cea binecuvântată, dar ştia că nu putea să dea timpul înapoi.

Ridică receptorul telefonului şi introduse monedele. Vreme de o secundă el ascultă înspăimântat tonul, nereuşind să-şi amintească numărul de pe hârtia din mâna roşcatei. Apoi îi veni în minte şi apăsă tastele, cu degetele tremurându-i atât de tare, încât se aşteptă să afle că formase greşit numărul.

După ce sună de trei ori, auzi vocea unui bărbat:

— Alo?

— Am nevoie de ajutor, spuse Harris şi îşi dădu seama că nu se prezentase. Îmi pare rău. Eu sunt... Numele meu este... Descoteaux. Harris Descoteaux. Indiferent cine sunteţi, unul dintre oamenii dumneavoastră mi-a zis să sun la acest număr, că mă puteţi ajuta, că sunteţi pregătiţi să o faceţi.

După o scurtă ezitare, bărbatul de la celălalt capăt al firului spuse:

— Dacă aţi obţinut acest număr pe calea normală, atunci trebuie să cunoaşteţi un anumit protocol.

— Protocol?

Nu primi nici un răspuns.

Pentru o clipă, Harris intră în panică, fiind convins că bărbatul va închide, va pleca de lângă telefon şi nu îl va mai putea găsi niciodată. Nu înţelegea ce dorea de la el – până când îşi aminti cele trei cuvinte scrise pe bucata de hârtie. Roşcata îi zisese că trebuie să le memoreze şi pe acelea. Îngăimă:

— Fazani şi dragoni.

Lângă panoul sistemului de securitate, în micul hol din spatele şopronului, Spencer introduse un şir de numere care dezactivă alarma. Familia Dresmund fusese instruită să nu modifice codurile, pentru a înlesni accesul proprietarului dacă acesta avea să se întoarcă vreodată în vreme ce ei ar fi fost plecaţi. Când Spencer apăsă ultima tastă, ecranul luminos se schimbă din ARMAT ŞI SIGUR în GATA DE FUNCŢIONARE.

Îşi luase o lanternă din camionetă. Îi direcţionă raza de-a lungul peretelui din stânga.

— O baie. Numai un closet şi o chiuvetă.

După prima uşă mai exista o a doua.

— Acesta este un mic depozit, continuă el.

La capătul holului, raza lanternei dezvălui o a treia uşă.

— Acolo el avea o expoziţie deschisă doar pentru cei mai bogaţi colecţionari. Şi în galerie se află o scară ce duce la biroul lui de la etaj, murmură Spencer.

Îndreptă raza lanternei spre partea dreaptă a holului, unde se găsea o singură uşă. Era întredeschisă. Intrară.

— Asta folosea pentru depozitarea actelor.

Ar fi putut să aprindă tuburile fluorescente de deasupra. Însă, cu şaisprezece ani în urmă, el străbătuse întunericul ghidat numai de lumina slabă, verzuie, a literelor de pe ecranul sistemului de alarmă. Intuitiv ştia că unica speranţă să-şi amintească tot ceea ce îşi dorea de atâta vreme era să recreeze atmosfera acelei nopţi, cât mai fidel posibil. Atunci, în şopron, funcţionase aerul condiţionat; acum temperatura fusese fixată la un nivel destul de scăzut, aşa că frigul lui februarie semăna binişor cu cel de odinioară. Lumina puternică a becurilor fluorescente de pe tavan i-ar fi putut modifica starea de spirit. Iar dacă tânjea după o reconstituire autentică, până şi lanterna reprezenta o abatere de la realitatea de atunci, însă nu avea curajul să străbată aceeaşi beznă profundă, ca la paisprezece ani.

Rocky scânci şi zgârie uşa din spate, pe care Ellie o închisese în urma lor. Tremura. Era evident că se simţea mizerabil.

Din motive pe care Spencer nu avea să le cunoască vreodată, frica de întuneric a lui Rocky se manifesta numai afară. De obicei se descurca destul de bine înăuntru, în beznă, deşi în anumite situaţii era nevoie de o lumină de veghe pentru a-i izgoni teama.

— Sărmanul de el, zise Ellie.

Lanterna lumina mai puternic decât orice bec de veghe. Ar fi fost normal ca Rocky să se mulţumească totuşi cu ea. Însă tremura atât de tare, de-aveai impresia că i se lovesc coastele între ele.

— E OK, amice, îl linişti Spencer. Ceea ce simţi tu s-a întâmplat în trecut, cu multă vreme în urmă. N-ai de ce să te sperii acum.

Câinele zgâria uşa, neîncrezător.

— Să-i dau drumul afară? întrebă Ellie.

— Nu. O să vadă că afară e noapte şi o să vrea să intre înapoi.

Direcţionând din nou lanterna spre camera cu dosare,

Spencer se gândi că zbuciumul lui interior îi înnebunea prietenul. Rocky era extrem de sensibil la stările de spirit ale stăpânului său; Spencer făcu eforturi să se calmeze. În fond, îi spusese adevărul lui Rocky: aura aceea diabolică era o rămăşiţă a ororilor din trecut, acum nu mai exista nimic de care să se teamă.

Pe de altă parte, acest adevăr nu rămânea valabil şi în cazul lui Spencer. El încă *trăia* parţial în trecut, învăluit în mrejele întunecate ale memoriei. De fapt, se zbătea în strânsoarea lucrurilor pe care nu şi le putea aminti, nu în cea a faptelor pe care le revedea cu atâta claritate; amintirile reprimate formau o groapă extraordinar de adâncă, plină cu smoală. Evenimentele petrecute cu

şaisprezece ani în urmă nu aveau cum să-i facă vreun rău lui Rocky, dar pe el îl puteau atrage în capcană, prinzându-l, înghiţindu-l, devorându-l...

Începu să povestească despre noaptea bufniţei, a curcubeului şi a cuţitului. Sunetul propriei sale voci îl sperie. Fiecare cuvânt părea o za a unui lanţ, dintr-un mecanism ce acţiona un montagnes rousses, inexorabil, spre o culme semeaţă, după care gondola cu cap de gargui era proiectată în hău, spre întunericul plin de stafii al bâlciului. Dar mecanismul nu funcţiona decât într-un sens; o dată ce începuse călătoria, chiar dacă o porţiune a şinei s-ar fi prăbuşit, sau dacă ar fi izbucnit vreun incendiu în cine ştie ce cotlon al tărâmului cu strigoi, nu mai exista cale de-ntors.

— În vara aceea, de fapt şi până atunci, dormisem fără aer condiţionat în camera mea. Casa avea un sistem de încălzire cu apă fierbinte, absolut silenţios. Dar mă deranjau şuierăturile şi fluierăturile aerului rece, forţat să iasă prin supapa acoperită cu grilaj a ventilatorului, zumzetul compresorului ce răsuna de-a lungul conductei... Nu, „deranjau” nu e cuvântul potrivit. Mă speriau. Îmi era teamă că zgomotul aparatului de aer condiţionat avea să acopere un alt sunet venind din noapte... Un sunet la care ar fi trebuit ori să răspund... ori să mor.

— Ce sunet? întrebă Ellie.

— Nu ştiam. Era numai o teamă copilărească. Sau aşa credeam pe atunci. Mă neliniştea. De aceea aveam fereastra deschisă când am auzit ţipătul. Am încercat să mă autosugestionez că fusese doar o bufniţă sau prada unei bufniţe, că venise de departe, însă... Fusese atât de disperat, atât de răguşit şi plin de frică... Atât de uman...

Mult mai rapid decât atunci când se confesa necunoscuţilor din baruri sau câinelui, el îşi povesti călătoria din acea noapte de iulie: cum ieşise din casa tăcută, traversase pajiştea înverzită care sclipea sub razele lunii, până la colţul şopronului, apoi apariţia bufniţei, furgoneta din care duhoarea de urină se împrăştiase pe uşa deschisă, şi holul în care acum stăteau amândoi.

— Apoi am deschis uşa camerei cu dosare, zise el.

O deschise încă o dată şi îi trecu pragul.

Ellie îl urmă.

În coridorul întunecat pe care tocmai îl părăsiseră, Rocky scheună şi zgâria uşa din dos, încercând să iasă afară.

Spencer plimbă raza lanternei de-a lungul camerei cu dosare. Masa lungă de lucru dispăruse, la fel ca şi cele două scaune.

Dulapurile din lemn zgrunţuros de pin încă mai umpleau capătul îndepărtat al încăperii, de la tavan până la podea şi din perete în perete. Aveau trei perechi de uşi înalte şi înguste.

Fixă raza lanternei pe cele din mijloc şi spuse:

— Acestea erau deschise şi o lumină slabă şi ciudată venea dinăuntru, unde ştiam că nu exista nici un bec. Ellie remarcă o nouă urmă de încordare în glasul său. Inima îmi bătea atât de puternic, încât mi se cutremurau braţele. Mi-am strâns pumnii şi le-am ţinut pe lângă corp, luptându-mă să-mi recapăt controlul. Aş fi vrut să mă întorc, să fug în pat şi să uit totul.

El îi împărtăşea acum simţămintele pe care le avusese cu multă vreme în urmă, dar şi cele din prezent erau, probabil, asemănătoare.

Deschise uşile din lemn de pin. Balamalele nefolosite scârţâiră. Îndreptă lanterna spre interiorul dulapului şi o plimbă de-a lungul rafturilor goale.

— Patru încuietori ţineau peretele din spate, îi spuse el.

Tatăl lui le ascunsese într-un mod ingenios sub nişte fâşii pline de mucegai. Spencer le găsi pe toate patru: una la stânga, în fundul raftului de jos, una la dreapta; una la stânga, în fundul celui de-al doilea raft de sus, una la dreapta.

În spatele lui, Rocky intră în cameră, ţopăind pe podeaua din lemn de pin.

Ellie zise:

— OK, stai lângă noi.

După ce îi dădu lanterna, Spencer împinse rafturile. Peretele din spate al dulapului alunecă în întuneric. Roţile mici trosniră pe şinele vechi din metal.

Păşi peste marginea de jos în spaţiul în care fuseseră rafturile. Din interior, el împinse peretele din dos în vestibulul ascuns.

Palmele i se umeziseră. Le şterse de pantaloni.

Luând lanterna de la Ellie, intră în camera pătrată, cu latura de aproape doi metri, aflată în spatele dulapului. Un lanţ spânzura de becul din tavan. Trase de el şi imediat îi învălui o lumină la fel de sulfuroasă ca şi în acea noapte de demult.

Podeaua din beton. Pereţii din beton tencuit. Ca în visele sale.

După ce închise uşile vestibulului, Ellie pătrunse în cămăruţa strâmtă Rocky o urmă.

— În noaptea aceea am stat acolo, în odaia cu dosare, uitându-mă prin dulap spre această lumină gălbuie. Îmi doream din tot sufletul să mă întorc şi să o iau la goană. Şi *chiar am* crezut că începusem să fug... Dar următorul lucru de care îmi amintesc este că mă aflam în dulap. Mi-am spus: „Fugi, fugi, pleacă dracului de aici!” Cu toate astea, am trecut de dulap şi am traversat vestibulul, fără a fi conştient că înaintez. A fost ca şi cum... Ca şi cum m-aş fi cufundat... într-o transă... Şi n-aş fi putut să mă întorc, indiferent cât de mult aş fi vrut.

— Este un bec puternic, zise ea, din acelea care se pun pe verandă în nopţile de vară.

Părea nedumerită.

— Sigur. Pentru a alunga ţânţarii. Nu îl pot suporta. Şi nu ştiu de ce l-a pus aici, în loc să folosească un bec obişnuit.

— Păi, poate că n-a găsit altul.

— Nu. Imposibil. Probabil că lumina asta galbenă i s-a părut mai frumoasă, mai potrivită scopurilor lui. Ducea o viaţă îngrijită. Tot ce făcea avea legătură cu esteticul. De la hainele pe care le purta până la felul cum îşi prepara un sandviş. Din acest motiv toate ocupaţiile lui de aici erau atât de oribile... Meticulozitatea şi luciditatea cu care le pregătea...

Atunci realiză că îşi pipăia cicatricea cu degetele de la mâna dreaptă, ţinând lanterna în stânga. Coborî mâna de pe faţă şi o duse la pistolul SIG pe care şi-l îndesase sub curea, dar nu-l scoase.

— Cum se face totuşi că mama ta nu ştia de acest loc? întrebă Ellie, studiind încăperea de la un capăt la celălalt.

— El cumpărase proprietatea înainte de a se căsători. Modificase şopronul înainte de a i-l arăta ei. Acolo se păstrau dosarele. Adăugase aceste dulapuri masive, pentru a masca restul încăperilor, cu propriile lui mâini, după plecarea zidarilor. Şi în final a angajat un tip care să pună peste tot podele din lemn de pin.

Micro Uzi-ul avea un toc portabil. Ellie şi-l puse pe un umăr, aparent pentru a-şi putea încrucişa braţele peste piept.

— Deci el planificase totul... Planificase totul înainte de a se căsători cu mama ta, înainte de a te naşte tu...

Dezgustul ei era la fel de intens ca şi frigul din încăpere. Spencer nădăjduia că Ellie va reuşi să absoarbă toate revelaţiile care o aşteptau fără a-şi transfera vreo parte a repulsiei pe care o simţea pentru tată, spre fiu. Se ruga cu disperare să rămână curat şi pur în ochii ei.

Dar cum ar fi fost posibil acest lucru, când el însuşi se privea dezgustat de fiecare dată când îşi descoperea chiar şi cea mai nevinovată asemănare cu tatăl său?! Uneori, când se vedea în oglindă, Spencer îşi amintea de ochii la fel de întunecaţi ai acestuia şi îşi muta privirea, tremurând, îngreţoşat.

— Poate că pe atunci nu ştia cu exactitate de ce îşi doreşte un loc secret. Sper ca asta să fie adevărul. Sper că s-a însurat cu mama şi m-a conceput înainte de a simţi vreo dorinţă... precum cele pe care şi le satisfăcea aici. Eu bănuiesc totuşi că ştia de ce va avea nevoie de camerele din subsol. Dar încă nu era pregătit să le folosească. La fel ca atunci când îi venea vreo idee pentru un tablou şi uneori medita ani întregi înainte să se apuce de el.

Ellie se făcuse albă ca varul, în ciuda luminii galbene ce-i învăluia. Se holba la uşa închisă care despărţea vestibulul de scările spre subsol şi întrebă:

— El considera subsolul ca făcând parte din munca lui?

— Nimeni nu ştie sigur. Dar asta părea să insinueze. Ar fi putut doar să le joace o festă poliţiştilor, să se distreze pe seama lor. Era o persoană extrem de inteligentă. Reuşea să manipuleze foarte uşor oamenii. Îi plăcea. Cine poate şti cum gândea el... în realitate?

— Când s-a apucat de... De aşa ceva?

— La cinci ani după ce s-au căsătorit. Când eu aveam numai patru ani. Şi au mai trecut încă patru până când mama şi-a dat seama... Şi a murit. Poliţia a aflat numai identificând... resturile victimelor anterioare.

Rocky se strecurase pe lângă ei până la intrarea în subsol. Pufnea nefericit, cu nasul lângă crăpătura dintre prag şi uşă.

— Uneori, spuse Spencer, în toiul nopţii, când nu pot să dorm, mă gândesc la el, cum mă ţinea în poală, cum se tăvălea cu mine pe covor pe vremea când aveam vreo cinci-şase ani, cum mă mângâia pe păr... Emoţia îl sugrumă. Răsuflă adânc şi se forţă să continue, doar pentru asta venise aici, să meargă până la capăt. Cum mă atingea... Cu mâinile alea, mâinile alea, după ce aceleaşi mâini... Sub şopron... Se îndeletniciseră cu asemenea orori.

— O, zise Ellie încet, cutremurându-se.

Spencer nădăjduia că tot ceea ce văzuse în ochii ei fusese o sclipire de compasiune, şi nu o repulsie crescândă.

— Mă scârbeşte... faptul că tatăl meu m-a atins. Mai rău... Mă gândesc cum lăsa el un cadavru proaspăt în

întuneric, o femeie moartă, cum urca din catacombe cu mirosul sângelui fremătându-i în nări, cum intra în casă... Urca până în camera mamei... În patul ei... În braţele ei... O atingea...

— O, Doamne!

Ellie închise ochii, parcă nemaisuportând să-l privească.

Ştia că el era legat de ororile trecute, chiar dacă fusese nevinovat. Se asocia inevitabil cu brutalitatea monstruoasă a tatălui său, încât ceilalţi, dacă îi aflau numele, nu puteau să se uite la el fără să-l vadă cu ochiul minţii pe micul Michael crescând lângă acel abator. Inima îi pompa în vene sânge şi disperare în egală măsură.

Într-un târziu deschise ochii. Lacrimi îi sclipeau pe gene. Îşi duse mâinile la cicatricea lui şi îl mângâie mai tandru decât fusese mângâiat vreodată. În doar şapte cuvinte, îi mărturisi că în ochii ei rămăsese fără pată:

— O, Doamne, îmi pare atât de rău...

Chiar dacă ar mai fi trăit încă o sută de ani, ştia că nu ar fi reuşit să o iubească mai mult decât acum. Atingerea ei delicată, tocmai în momentul acela, era cel mai nobil gest pe care îl cunoscuse vreodată.

Îşi dorea numai să se poată considera şi el la fel de inocent. Trebuia să-şi recapete secundele care îi lipseau din memorie, pe care se înapoiase să le regăsească. Dar se ruga lui Dumnezeu şi mamei lui moarte să aibă milă de el, pentru că îl înspăimânta gândul ca nu cumva să descopere că este într-adevăr fiul tatălui său.

Ellie îi dăduse forţa de a face faţă momentului. Înainte de a-l părăsi curajul, se răsuci spre uşa de la subsol.

Rocky îşi ridică privirea şi scheună. Întinse braţul şi îl mângâie pe cap.

Uşa era mai curată decât atunci când o văzuse ultima oară. Doar vopseaua se scorojise pe alocuri.

— Am găsit-o închisă, însă arăta altfel, spuse el, întorcându-se la acel iulie îndepărtat. Probabil că o fi spălat cineva urmele palmelor însângerate.

— Ce?!

Îşi ridică braţul de pe câine, arătând spre uşă.

— Porneau de la clanţă şi se continuau în sus... Zece sau douăsprezece urme suprapuse ale unor mâini de femeie, cu degetele desfăcute... ca aripile unei păsări... Însângerate, încă ude, atât de roşii...

În vreme ce Spencer pipăia lemnul rece cu propriile sale mâini, văzu urmele cum apar din nou, strălucitoare. Păreau la fel de reale ca atunci, ca în acea noapte de mult trecută, dar ştia că sunt numai păsări ale memoriei sale care ţâşnesc încă o dată în zbor, pe care le vedea doar el, nu şi Ellie.

— Sunt hipnotizat, nu pot să-mi mut ochii de la ele, pentru că îmi transmit un sentiment insuportabil de teroare... Disperare... Rezistenţa îndârjită a femeii în momentul trecerii forţate din vestibul în lumea... În lumea tainică de dincolo.

Îşi dădu seama că stătea cu mâna pe clanţă. Şi era atât de rece...

Vocea îi vibra, alungând ani întregi, redevenind vocea lui din copilărie.

— Privesc sângele... Ştiu că are nevoie de ajutor... De ajutorul meu... Dar nu pot înainta. Nu pot, Iisuse! Nu vreau! Sunt numai un copil, pentru numele lui Dumnezeu! Desculţ,

neînarmat, înspăimântat, nepregătit să afle adevărul. Dar cumva, oricât aş fi de înfricoşat... Până la urmă trebuie să deschid uşa cea roşie...

Ellie gâfâi:

— Spencer...

Tonul ei uimit şi accentul pe care îl pusese pe numele lui îl ajutară să se smulgă din trecut şi să se întoarcă la ea, alarmat.

— Marţi seară, zise ea, când căutai un bar... Ce te-a făcut să te opreşti în localul unde lucram eu?

— A fost primul pe care l-am remarcat.

— Doar atât?

— Şi nu mai fusesem niciodată acolo. Mereu aveam nevoie de un decor nou.

— Dar numele?...

Se uită la ea nedumerit.

— Uşa Roşie.

— O, Doamne!

Nu se gândise până acum la această legătură.

— Adineauri ai spus că asta e o uşă roşie, zise ea.

— Din cauza... sângelui, a amprentelor însângerate.

De şaisprezece ani îşi căuta curajul necesar pentru a se înapoia la coşmarul aflat dincolo de uşa roşie. Când văzuse localul din Santa Monica, în acea seară ploioasă, cu intrarea vopsită în roşu şi numele scris deasupra cu neoane – Uşa Roşie – nu putuse să treacă pe lângă el. Ocazia de a deschide o astfel de uşă când încă nu căpătase curajul de a reveni în Colorado şi a o deschide pe cealaltă – singura importantă – păruse irezistibilă subconştientului său, în timp ce la nivelul conştient implicaţiile îi rămăseseră necunoscute. Şi, păşind pragul acelei uşi simbolice, el

ajunsese în vestibulul din spatele dulapului din lemn de pin, unde ar fi trebuit să apese clanţa din alamă rece, pe care n-o încălzise în palmă, să deschidă uşa reală şi să coboare în catacombe, unde îşi lăsase o parte a fiinţei sale cu şaisprezece ani în urmă.

Viaţa lui fusese un tren gonind nebuneşte pe cele două şine paralele ale destinului şi voinţei. Deşi se părea că destinul îndoise şina voinţei pentru a-l aduce aici, acum, el avea nevoie să creadă că voinţa va îndoi şina destinului în această seară şi îl va purta spre un viitor situat pe o altă linie decât trecutul. Altfel ar descoperi că, de fapt, este tot fiul tatălui său. Şi cu o asemenea soartă pecetluită, chiar nu ar fi putut trăi: capătul liniei.

Apăsă clanţa.

Rocky se retrase, făcându-i loc.

Spencer deschise uşa.

Lumina galbenă din vestibul dezvălui primele trepte din beton care coborau în întuneric.

Întinzând o mână, pipăind peretele în partea dreaptă, găsi comutatorul şi aprinse lumina din pivniţă. Era albastră. Nu ştia de ce tocmai albastră. Neputinţa de a gândi ca tatăl său şi de a înţelege aceste amănunte bizare părea să-i confirme totuşi că nu îi semăna în nici o privinţă.

Pe când cobora scările spre pivniţă, aprinse lanterna. De acum încolo, trebuia ca drumul să fie luminat la fel ca în acea noapte de iulie şi în coşmarurile provocate de ea, coşmaruri pe care le tot îndurase de atunci.

Rocky îl urmă, apoi şi Ellie.

Încăperea nu avea dimensiunile şopronului de deasupra, ci numai şase metri pe patru. Cuptorul şi boilerul se aflau într-o cămară de sus, iar locul rămăsese gol. În

lumina albastră, pereţii şi podeaua din beton arătau ciudat, parcă ar fi fost din oţel.

— Aici? întrebă Ellie.

— Nu. Aici îşi păstra fotografiile şi casetele video.

— Nu cumva...

— Ba da. Cu ele... Filmate în timp ce mureau. Şi cu ce le făcea. Absolut tot.

— Doamne, Dumnezeule!

Spencer se plimbă prin pivniţă, privind-o în acelaşi fel ca în noaptea uşii roşii.

— Mai multe dosare şi un laborator foto se aflau în spatele unei draperii negre în acest capăt al camerei. Exista şi un televizor pe un suport metalic negru. Şi o cameră video. În faţa televizorului era un singur scaun. Chiar aici. Deloc confortabil. Colţuros, din lemn, vopsit într-un verde-crud, netapiţat. Şi o măsuţă rotundă alături, unde putea să-şi pună paharul cu băutură. Avea culoarea roşie şi fusese lăcuită. El bea dintr-un pahar de cristal fin, care reverbera lumina albastră cu toate faţetele.

— Unde a... Ellie remarcă uşa care se confunda cu peretele, vopsită în aceeaşi culoare. Reflecta lumina albastră la fel ca şi pereţii, părând invizibilă. Acolo?

— Da. Vocea îi devenise mai străină şi mai îndepărtată decât ţipătul care îl trezise din somnul de iulie.

Următoarea jumătate de minut nu se scurse, ci se fărâmiţă aidoma pământului nesigur pe care călca.

Ellie veni lângă el. Îi luă mâna şi i-o ţinu strâns.

— Hai să rezolvăm ce avem de rezolvat şi apoi să o ştergem dracului de aici.

El dădu din cap. Nu se simţea în stare să vorbească.

Îşi eliberă mâna şi deschise uşa cea grea. Pe partea dinspre ei nu exista nici o încuietoare, ci doar pe dinăuntru.

În acea noapte de iulie, când Spencer ajunsese până aici, tatăl lui nu se înapoiase încă de la abator, unde-şi legase următoarea victimă, aşa că uşa rămăsese descuiată. Fără îndoială că, o dată ce şi-ar fi dus prada la loc sigur, s-ar fi întors în vestibulul de deasupra pentru a închide uşile din lemn noduros de pin ale dulapului; apoi, din interiorul vestibulului secret, ar fi pus la loc peretele fals; ar fi zăvorât uşa de la capul scărilor şi ar fi încuiat-o pe dinăuntru pe cea gri. Apoi s-ar fi înapoiat la victima sa din abator, sigur că nici un ţipăt, indiferent cât de pătrunzător, nu s-ar fi putut auzi din şopron sau din afara lui.

Spencer păşi peste pragul din beton. Găsi un comutator fixat pe suprafaţa grosolan tencuită a peretelui. Un tub flexibil de metal ieşea de acolo, dispărând în umbră. Apăsă pe buton şi o mulţime de lumini mărunte clipiră instantaneu. Atârnau de un cablu ce se încolăcea în mijlocul tavanului, dispărând din raza vizuală într-o nişă.

Ellie şopti:

— Spencer, stai!

Privi înapoi spre prima încăpere şi văzu că Rocky se întorsese la capul scărilor. Câinele tremura vizibil, uitându-se în sus, spre vestibulul din spatele dulapurilor. Cu o ureche ca întotdeauna pleoştită, dar cu cealaltă ciulită. Nu-şi ţinea coada între picioare, dar nici nu dădea din ea.

Spencer păşi din nou în pivniţă. Îşi scoase pistolul de sub curea. Înşfacându-şi Micro Uzi-ul de pe umăr şi apucându-l strâns cu ambele mâini, Ellie merse pe urmele câinelui, până la scările abrupte. Începu să le urce încet.

Spencer se mişca la fel de atent, lângă Rocky.

Artistul rămăsese în vestibul, lângă uşa deschisă, alături de Roy, amândoi cu spatele lipit de perete, ascultând conversaţia cuplului de dedesubt. Puţul scărilor adăuga o notă cavernoasă vocilor lor, dar cuvintele nu-şi pierdeau claritatea.

Roy sperase să audă ceva ce ar fi putut explica legătura dintre bărbat şi femeie, măcar o frântură de informaţie referitoare la conspiraţia împotriva Agenţiei, sau la organizaţia misterioasă pe care i-o menţionase cu câteva minute mai devreme, în galerie, lui Steven. Dar ei vorbeau numai despre acea noapte teribilă, din urmă cu şaisprezece ani.

Pe Steven părea să-l amuze că trăgea cu urechea la o asemenea conversaţie. Îşi răsucise de două ori capul spre Roy şi îi zâmbise complice, iar altă dată îşi dusese un deget la buze avertizându-l să-şi ţină gura.

Exista ceva de drăcuşor în pictor, o zburdălnicie care îl făcea un companion interesant. Roy îşi dorea să nu fie nevoit să-l returneze închisorii. Dar în actualul climat politic atât de fragil, nu reuşea să-şi imagineze nici o cale prin care să-l elibereze pe artist, nici clandestină, nici oficială. Doamna doctor Sabrina Palma avea să-şi recapete sponsorul. Singura speranţă a lui Roy era să găsească din când în când nişte motive credibile pentru a-l vizita, sau pentru a-l mai lua în custodie, sperând astfel să-l poată consulta în legătură cu alte operaţiuni.

Când femeia îi şoptise alarmată lui Grant: *Spencer*, *stai*!, Roy ştiu că animalul le sesizase prezenţa. Nu

scoseseră nici un sunet, aşa că nu putea fi decât acel câine blestemat.

Roy se gândi să treacă pe lângă artist până spre marginea uşii deschise şi să împuşte prima persoană care ar fi urcat scările.

Dar ar fi fost posibil să tragă în Grant. Nu vroia să-l omoare până când nu obţinea nişte răspunsuri de la el. Iar dacă ar fi tras în femeie, Steven nu ar mai fi avut suficiente motive pentru a-l ajuta să smulgă informaţiile de la fiul său, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi aşteptat cu nerăbdare să îi inducă fugarei o stare de frumuseţe angelică.

Piersica înăuntru. Verdele afară.

Şi mai rău: presupunând că perechea din subsol era încă echipată cu mitraliera ce fusese folosită pentru a distruge stabilizatorul elicopterului în Cedar City, şi că primul care va trece pragul va fi înarmat cu ea, riscul unei confruntări ar fi fost prea mare. Dacă Roy n-ar fi ochit bine, atunci Micro Uzi-ul i-ar fi răspuns cu o rafală care i-ar fi sfârtecat – şi pe el, şi pe pictor.

Părea mai înţelept să-şi păstreze calmul.

Roy îl atinse pe artist pe un umăr şi îi făcu semn să îl urmeze. N-ar fi reuşit să ajungă destul de repede pentru a deschide peretele din spatele dulapului, iar apoi să pătrundă prin uşile din lemn de pin în încăperea de dincolo de ele, pentru că ar fi fost nevoiţi să treacă prin faţa scărilor din pivniţă. Chiar dacă nici Grant, nici femeia nu ajunseseră destul de sus, încât să-i poată vedea, tot ar fi trebuit să traverseze camera scăldată în lumina galbenă, şi umbrele lor i-ar fi trădat în mod sigur. Aşa că, rămânând cu spatele lipit de zid, se furişară de lângă uşă până la peretele opus

intrării secrete. Se înghesuiră în spaţiul îngust din spatele dulapului glisant, pe care Grant sau femeia îl împinseseră.

Porţiunea mobilă măsura peste doi metri înălţime şi un metru douăzeci lăţime. Rămânea un spaţiu de o jumătate de metru până la peretele din beton, care îi putea adăposti destul de bine.

Dacă Grant, femeia sau amândoi ar fi urcat în vestibul şi s-ar fi strecurat în deschizătura din fundul dulapului, Roy ar fi putut ieşi imediat de acolo. I-ar fi împuşcat în spate, nu omorându-i, ci numai rănindu-i.

Dacă ar fi venit să se uite în spaţiul îngust din spatele dulapului, ar fi reuşit probabil să-i nimerească în cap înainte ca ei să înceapă să tragă.

Piersica înăuntru. Verdele afară.

Asculta încordat. Cu pistolul în mâna dreaptă. Cu ţeava îndreptată spre tavan.

Auzi un zgomot de paşi. Cineva deja ajunsese sus.

Spencer rămase la baza scărilor. Regreta că urcase Ellie, şi nu el.

Când mai avea doar trei trepte până sus, se opri pentru vreo jumătate de minut, ascultând, apoi ajunse pe ultima treaptă. Rămase pe loc o clipă, o siluetă în dreptunghiul de lumină galbenă din cameră, ca un personaj rigid dintr-o pictură modernă.

Spencer realiză că Rocky îşi pierduse orice interes faţă de camera de deasupra şi că plecase de lângă el. Câinele se afla în cealaltă parte a pivniţei, lângă uşa cea gri.

Deasupra, Ellie trecu pragul şi se opri chiar în mijlocul vestibulului. Se uită în dreapta, ascultând.

În pivniţă, Spencer îl privi din nou pe Rocky. Cu o ureche ciulită şi cu cealaltă pleoştită, tremurând, câinele cerceta prudent coridorul ce ducea la catacombe, în inima ororilor.

— Se pare că ghemotocul asta are numai o criză depresivă.

Din vestibul, Ellie se uită în jos, spre el.

În spatele lui Spencer, dulăul scânci.

— Acum e lângă uşa cealaltă, gata să facă o băltoacă dacă nu stau cu ochii pe el.

— Aici sus, totul pare în regulă, îl anunţă ea şi coborî scările.

— Locul îl obsedează, asta-i tot. Pe prietenul meu îl sperie uşor majoritatea locurilor noi. Iar acum are un motiv al dracului de întemeiat.

El puse siguranţa pistolului şi îl vârî sub cureaua de la pantaloni.

— Nu este singurul obsedat, spuse Ellie, atârnându-şi Micro Uzi-ul pe umăr. Hai să terminăm cu asta.

Spencer păşi iarăşi peste prag, trecând din pivniţă în lumea aflată dincolo de ea. Cu fiecare pas, se apropia din ce în ce mai mult de trecut.

Părăsiră microbuzul pe strada pe care bărbatul i-o indicase prin telefon. Darius, Bonnie şi Martin mergeau alături de Harris, iar fetele împreună cu Jessica pe poteca vecină, spre plaja care se afla la o sută cincizeci de metri în faţa lor.

În lumina felinarelor nu se vedea mare lucru, dar hohote zglobii răsunau din toate părţile. În ciuda zbuciumului şi a vuietului valurilor înspumate, Harris auzea voci fragmentate şi ciudate, venind din toate părţile. O femeie ce părea excitată spunea: „Eşti un adevărat motan, iubitule, un adevărat motan.” Un hohot strident al unui bărbat vibra în noapte ceva mai încolo de femeia invizibilă. Un alt bărbat, mai în vârstă după voce, plângea nefericit. Iar altul, nevăzut, cu un glas tânăr şi limpede, repeta obsesiv aceleaşi trei cuvinte, parcă intonând o mantra: „Ochii în limbi, ochii în limbi, ochii în limbi...” Lui Harris, i se părea că îşi conduce familia printr-un balamuc în aer liber, fără alt acoperiş în afara frunzelor de palmier şi a cerului nopţii.

Beţivi fără locuinţă şi tot soiul de dezaxaţi trăiau în tufişurile dese, în cutii de carton ascunse, căptuşite cu ziare sau cu pături vechi. În timpul zilei, plaja era asaltată de surfer-i, patinatori şi visători bine bronzaţi. Atunci, adevăraţii rezidenţi colindau străzile pentru a face turul lăzilor de gunoi, a cerşi ori a căuta lucruri numai de ei ştiute. Dar noaptea, parcul le aparţinea din nou, iar pajiştile verzi, băncile, terenurile de handbal deveneau cele mai primejdioase locuri. În întuneric, sufletele deraiate se aventurau depăşindu-şi limitele, vânându-se unul pe altul. Îi prădau şi pe vizitatorii inconştienţi, care făceau greşeala de a crede că parcul rămânea un domeniu public la orice oră din zi şi din noapte.

Nu era un loc sigur pentru femei sau copii – de fapt nici pentru bărbaţi, chiar înarmaţi – dar numai aşa puteau ajunge mai repede pe plajă, la vechiul debarcader. Şi tocmai acolo el avea întâlnire cu cineva care urma să-i

conducă spre noua viaţă pe care erau nevoiţi să o îmbrăţişeze.

Se pregătiseră să aştepte. Dar pe când se apropiau de construcţia întunecată, un bărbat ieşi dintre umbre, de lângă stâlpii care încă depăşeau nivelul fluxului.

Chiar fără nici un bec în jur, numai cu lumina oraşului care se întindea de-a lungul ţărmului, Harris îl recunoscu imediat. Era asiaticul îmbrăcat cu pulover norvegian întâlnit în toaleta bărbaţilor de la cinematograful din Westwood.

— Fazani şi dragoni, rosti bărbatul, de parcă şi-ar fi închipuit că Harris nu ar fi fost în stare să deosebească doi asiatici între ei.

— Da, vă cunosc, zise Harris.

— Vi s-a spus să veniţi singur, îl admonestă el, dar fără nici o urmă de mânie.

— Am vrut să ne luăm rămas-bun, explică Darius. Şi nu ştiam... Am vrea să aflăm... Cum vom lua legătura cu ei acolo unde se vor duce?

— Nu veţi lua legătura cu ei. Oricât de greu vi s-ar părea, trebuie să acceptaţi faptul că probabil nu îi veţi mai revedea niciodată.

În microbuz, înainte ca Harris să vorbească la telefon, şi după, în timp ce căutau drumul spre parc, ei nu discutaseră eventualitatea unei despărţiri definitive. De aceea, pentru o clipă încremeniră, incapabili de a mai scoate o vorbă. Se uitau unul la celălalt, nevenindu-le să creadă, aproape paralizaţi.

Bărbatul în pulover norvegian se îndepărtă câţiva metri, pentru a-i lăsa singuri, dar le atrase atenţia:

— N-avem prea mult timp.

Deşi Harris îşi pierduse casa, conturile din bancă, slujba – absolut totul, mai puţin hainele de pe el, aceste pagube i se păreau acum neglijabile. Dreptul la proprietate, învăţase din experienţa sa amară, reprezenta esenţa drepturilor civile, dar nu îi păsa de furtul fiecărui cent din avere nici măcar pe sfert – nici măcar a *suta parte* – pe cât îl durea despărţirea de fratele său. Faptul că îi furaseră locuinţa şi banii era desigur o nenorocire, însă pierderea iminentă a fiinţelor iubite va rămâne o rană interioară, ca şi cum i s-ar fi tăiat o bucată din inimă. Suferinţa avea o intensitate imposibil de măsurat şi de exprimat.

Îşi luară rămas-bun cu mai puţine cuvinte decât şi-ar fi putut închipui vreodată Harris – pentru că nici nu existau cuvinte potrivite momentului. Se îmbrăţişară cu patos, fiind aproape siguri că se vor revedea doar în ţinutul care se întindea dincolo de mormânt. Mama celor doi fraţi credea în acel tărâm îndepărtat şi mai bun. Din copilărie, ei renunţaseră la credinţa pe care le-o insuflase, dar, în acest moment îngrozitor, ea le revenise întru totul. Harris o strânse în braţe pe Bonnie, apoi pe Martin şi ajunse la fratele său. Îl îmbrăţişă pe Darius şi îl sărută pe obraz. Nu mai făcuse asta de mulţi, mulţi ani, nici nu-şi putea aminti de când. Acum se îndoia de regulile stupide ale aşa-zisului comportament matur care îl guvernase până atunci, când un singur sărut conţinea tot ce vroia să-i spună.

Valurile se spărgeau de stâlpii debarcaderului cu zgomot, acoperind zbuciumul inimii lui Harris, în timp ce se îndepărta de Darius. Regretând că nu era mai multă lumină, el studie faţa fratelui său pentru ultima dată în viaţă, dorind cu disperare să o poată reţine, pentru că pleca fără a avea măcar o fotografie de-a lui.

— Trebuie să mergem, spuse bărbatul în pulover norvegian.

— Poate că până la urmă se va rezolva, zise Darius.

— Ne rămâne speranţa.

— Poate că lumea îşi va reveni.

— Aveţi grijă cum vă întoarceţi prin parcul ăla, strigă Harris.

— Suntem în siguranţă. Nimeni nu-i mai periculos decât mine. Sunt avocat, ştii?

Râsul lui Harris se apropie primejdios de un hohot de plâns.

În loc de „la revedere”, el spuse simplu:

— Micul meu frate.

Darius dădu din cap. Pentru o clipă crezu că nu va reuşi să scoată nici un cuvânt. Dar, cu greutate, reuşi să rostească:

— Marele meu frate.

Jessica şi Bonnie se despărţiră, amândouă cu ochii în lacrimi.

Fetele se îndepărtară de Martin, după ce-l sărutară.

Bărbatul în pulover norvegian o conduse pe una dintre familiile Descoteaux spre sud, de-a lungul plajei, pe când cealaltă familie Descoteaux rămase lângă debarcader, urmărindu-i din priviri. Parcul părea alb, ca într-un vis. Spuma fosforescentă a talazurilor se dizolva în nisip cu un sfârâit şoptit, asemenea unor glasuri alarmate proferând ameninţări de neînţeles într-un întuneric de coşmar.

De trei ori, Harris îşi răsuci capul spre cealaltă familie Descoteaux, dar apoi nu mai îndrăzni să se uite înapoi.

Continuară să meargă spre sud, pe plajă, chiar după ce ajunseră la capătul parcului. Trecură pe lângă câteva

restaurante, toate închise în acea seară de luni, apoi pe lângă un hotel şi câteva clădiri luminate puternic, cu faţa la mare, în care oamenii trăiau fără a fi conştienţi de bezna care le dădea târcoale.

După vreo doi kilometri, chiar trei, ajunseră lângă alt restaurant. Luminile erau aprinse, dar ferestrele mari se aflau prea sus ca Harris să poată vedea dacă existau clienţi la mese. Bărbatul în pulover norvegian îi conduse în afara pajiştii, ocoliră restaurantul, apoi intrară în parcarea din faţa clădirii. Se îndreptară spre o rulotă verde cu alb care domina prin dimensiuni maşinile din jur.

— De ce nu ne-a putut aduce fratele meu până aici? întrebă Harris.

— N-ar fi fost o idee prea bună să vadă acest vehicul sau numărul de înmatriculare. E mai sigur pentru el.

Îl urmară pe necunoscut în rulota imensă printr-o portieră laterală, apoi ajunseră în bucătăria acesteia. Călăuza se dădu la o parte şi le indică să meargă până în spatele vehiculului.

O femeie cu trăsături asiatice, de peste patruzeci de ani, într-un costum negru cu pantaloni şi o bluză chinezească roşie, stătea lângă o masă din sufrageria aflată în spatele bucătăriei, aşteptându-i. Avea un chip neobişnuit de blând şi un zâmbet cald.

— Sunt atât de încântată că aţi venit, spuse ea, de parcă i-ar fi făcut o vizită de curtoazie. Sunt şapte scaune, aşa că este destul loc pentru toţi. Va fi timp suficient să vorbim pe drum, avem multe de discutat.

Se împrăştiară în cabina de forma unei potcoave, înconjurând masa.

Bărbatul cu pulover norvegian se aşezase la volan. Porni motorul.

— Puteţi să-mi spuneţi Mary, e mai bine să nu-mi cunoaşteţi numele adevărat.

Harris ar fi vrut să-şi ţină gura, dar nu se pricepea să-şi ascundă gândurile.

— Mi-e teamă că v-am recunoscut. Şi sunt sigur că şi soţia mea.

— Într-adevăr, confirmă Jessica.

— Am mâncat de mai multe ori în restaurantul dumneavoastră din Hollywood, zise Harris. De obicei, ori dumneavoastră, ori soţul dumneavoastră, ne-aţi întâmpinat de la uşă.

Ea dădu din cap şi zâmbi.

— Sunt măgulită că m-aţi recunoscut şi în afara... Să zicem în afara contextului.

— Dumneavoastră şi soţul dumneavoastră sunteţi nişte persoane fermecătoare, interveni Jessica. Nu puteţi fi uitaţi atât de uşor.

— Cum vi s-a părut mâncarea în restaurantul nostru?

— Minunată.

— Mulţumesc. Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră că spuneţi asta. Încercăm şi noi... Dar n-am avut până acum plăcerea să le cunosc pe frumoasele dumneavoastră fiice, deşi ştiu cum le cheamă. Se întinse peste masă pentru a da mâna cu fetele. Ondine, Willa, numele meu e Mae Lee. Este o plăcere să vă cunosc şi vreau să nu mai fiţi aşa speriate. Sunteţi pe mâini sigure acum.

Rulota ieşi din parcarea restaurantului şi intră pe şosea.

— Unde mergem? întrebă Willa.

— Mai întâi plecăm din California, o lămuri Mae Lee. Spre Las Vegas. Sunt nenumărate rulote pe autostrada care duce la Vegas. Noi vom fi numai una printre multe altele. Acolo vă voi părăsi şi vă veţi continua drumul cu altcineva. Poza tatălui vostru va apărea în ziare câtva timp, dar în vreme ce ei vor îndruga o sumedenie de minciuni despre el, voi veţi sta într-un loc sigur şi liniştit. Vă veţi schimba înfăţişarea pe cât posibil şi veţi învăţa cum să-i ajutaţi pe alţii ca voi. Veţi primi alte nume. Veţi avea alte coafuri. Domnule Descoteaux, va trebui, probabil, să vă lăsaţi barbă şi veţi învăţa cu ajutorul unui profesor să nu mai vorbiţi cu accent caraibean, chiar dacă el este atât de plăcut urechii. O, se vor petrece multe schimbări şi vă veţi simţi mai bine decât vă puteţi imagina. În plus, veţi face o muncă utilă. Lumea nu este distrusă, Ondine. Nu s-a sfârşit, Willa. Trece numai printr-un nor întunecat. Trebuie să realizăm toate astea, ca să fim siguri că norii nu ne vor înghiţi. Aşa ceva nu se va întâmpla, vă promit, nu se va întâmpla. Acum, înainte de a începe, cu ce să vă servesc: ceai, cafea, vin, bere, suc?

...parcă gol până la brâu şi desculţ, chiar mai înfrigurat decât am fost în acea noapte fierbinte de iulie, stau în camera luminată în albastru, lângă scaunul cel verde şi masa cea purpurie, în faţa uşii deschise, hotărât să abandonez ciudata căutare şi să fug înapoi în noaptea de vară, unde copilul ar putea redeveni copil, unde adevărul pe care nu ştiu că-l ştiu ar rămâne pentru totdeauna necunoscut.

Însă cât ai clipi din ochi, parcă transportat de forţa unei incantaţii magice, părăsesc camera albastră şi ajung în ceea ce ar trebui să fie subsolul unui şopron din trecut, care se întinde pe un spaţiu aflat în apropierea celui ocupat de actualul şopron. Deşi primul a fost dărâmat şi pământul de deasupra netezit şi plantat cu iarbă, pivniţa a rămas intactă şi comunică direct cu cea mai ascunsă încăpere a noului şopron.

Sunt pe cale de a fi purtat de curent împotriva voinţei mele. Sau cel puţin cred că aşa se va întâmpla. Cu toate că teama de o putere întunecată mă copleşeşte, cad totuşi pradă propriilor mele dorinţe, nevoii de cunoaştere, reprimate în noaptea în care a murit mama.

...mă aflu într-un coridor sinuos, larg de un metru optzeci. Un cablu electric încolăcit străbate centrul tavanului boltit. Becuri slabe, aidoma celor din bradul de Crăciun, se găsesc la distanţa de treizeci de centimetri unul de altul. Pereţii sunt din cărămidă roşie, tencuiţi de mântuială. Dintre cărămizi iese mortarul alb, aidoma slăninii împănate într-o halcă de came...

Mă opresc în coridorul sinuos, ascultându-mi inima zbătându-se, ascultând camerele nevăzute din faţă, sperând să surprind vreun indiciu despre ce mă aşteaptă, ascultând camerele de deasupra cu dorinţa de a auzi o voce care să mă cheme în lumea sigură de sus. Dar nu există nici un sunet înaintea sau deasupra mea, ci numai inima, mereu inima, şi chiar dacă nu vreau să-i dau ascultare, simt că ea cunoaşte toate răspunsurile. În adâncul sufletului ştiu că adevărul despre scumpa mea

mamă se află undeva în faţă, şi că în spate am lăsat o lume care niciodată nu va mai fi la fel pentru mine, o lume care s-a schimbat în rău, pentru totdeauna, de când am păşit în afara ei.

Podeaua este din piatră. Ar putea fi tot atât de bine şi din gheaţă. Se înclină destul de mult, dar face o buclă largă care ţi-ar permite să împingi în sus o roabă fără să oboseşti sau să cobori fără să pierzi controlul asupra ei.

Înaintez desculţ şi înfricoşat; pătrund într-o încăpere care are nouă metri lungime şi trei metri şi jumătate lăţime. Duşumeaua este plată, nu mai coboară. Un tavan jos şi drept. Becurile albe şi reci, slabe, precum cele din bradul de Crăciun, spânzurând pe cablul încolăcit, continuă să fie singurele surse de lumină. Probabil că aici a fost odinioară un depozit de fructe şi legume, cu rafturile pline de cartofi şi mere, destul de adânc îngropat în pământ, încât să fie răcoros vara şi să nu îngheţe iarna. Probabil că au existat borcane cu murături şi fructe conservate pentru iarnă, suficiente să ajungă pentru trei anotimpuri, însă rafturile au dispărut de mult.

Indiferent la ce ar fi folosit odată această cameră, acum are cu totul altă destinaţie, şi dintr-o dată încremenesc cu picioarele parcă lipite de podea. Un perete şi jumătate numai trupuri umane în mărime naturală sculptate în gips, înconjurate de mortarul din fundal, parcă încercând să se elibereze din zid. Femei adulte, dar şi fetiţe de zece sau doisprezece ani. Douăzeci, treizeci, poate chiar patruzeci. Toate goale. Unele sunt singure, altele în grupuri de două sau trei, faţă lângă faţă, cu mâinile împreunate. În bătaie de joc le pusese pe câteva să se ţină de mână, apărându-se de teroare. Nu pot suporta să le privesc

expresiile. Ţipând, rugătoare, în agonie, contorsionate în suferinţă, deformate de o teamă ce depăşeşte orice limită şi de o durere inimaginabilă. Cele mai multe au braţele întinse ca să se apere, să implore, sau încrucişate peste sâni, peste organele genitale. O femeie priveşte printre degetele răsfirate ale mâinilor cu care îşi acoperă faţa. Imploră, se roagă. Ar reprezenta o oroare de neîndurat şi dacă ar fi ceea ce paria prima vedere, adică sculpturi ale unei minţi bolnave. Dar este şi mai rău; chiar estompate de umbre, privirile lor fixe şi albe mă pătrund, mă îngheaţă. Chipul Meduzei era atât de oribil, încât îi transforma pe nefericiţii care se uitau la ea în stane de piatră, dar cele pe care levăd aici sunt şi mai îngrozitoare. Înlemnesc privindu-le, pentru că sunt femei care ar fi putut să fie mame, aşa cum era a mea, fetiţe care cu puţin noroc ar fi putut să-mi fie surori, persoane cândva iubite de cineva şi care iubiseră, care simţiseră pe feţele lor razele soarelui sau răceala ploii, care zâmbiseră, visaseră, se îngrijoraseră şi speraseră. Mă transformă în stâncă fiindcă fac parte din aceeaşi specie ca şi ele, pentru că le simt teroarea şi mă impresionează. Expresiile lor torturate sunt atât de pătrunzătoare, încât suferinţele lor devin şi ale mele, moartea lor este şi a mea. Iar faptul că în ultimele momente ale vieţii se simt abandonate şi înspăimântător de singure îmi dă un sentiment de neputinţă chinuitoare.

Imaginea este de neîndurat. Dar trebuie să mă uit la ele, pentru că, în ciuda faptului că am împlinit numai paisprezece ani, numai paisprezece, ştiu că suferinţele lor cer să fie privite, pentru a stârni milă şi furie, aceste mame dintre care una ar fi putut să fie a mea, aceste surori pe

care le-aş fi putut avea eu, aceste victime asemănătoare mie.

Par sculptate în lut şi gips. Dar gipsul le păstrează doar expresiile torturate şi poziţiile imploratoare – care nu sunt de fapt cele din momentul morţii, ci, cu cruzime, aranjate aşa după aceea. Chiar şi printre umbrele binecuvântate sau sub bolta de lumină îngheţată, tot reuşesc să văd locurile în care gipsul s-a decolorat din cauza unor substanţe stranii infiltrate din perete: gri, ruginiu şi verde-gălbui, o patină biologică sugerând vechimea tablourilor.

Mirosul, îndeajuns de dezgustător încât să-mi provoace greaţa, este imposibil de descris din cauza complexităţii sale. Mai târziu s-a aflat că el folosise o seamă de substanţe chimice, luate de la un vraci, încercând să conserve trupurile în sarcofagele lor din gips. Şi chiar reuşise până la un anumit punct, deşi unele putreziseră. Duhoarea insinuantă aparţine tărâmului din subteranele cimitirelor. Au aspectul grotesc al unor sicrie profanate. Însă totul este dominat de izuri isterice, apropiate de amoniac, şi proaspete, aducând cu lămâia. Amărui, acru şi dulce – atât de ciudat, încât dacă aş fi simţit numai putoarea dezgustătoare, fără să privesc acele chipuri fantomatice, inima tot mi-ar fi bătut nebuneşte şi sângele mi-ar fi încremenit în vene ca râurile în ianuarie.

În peretele nefinisat există o nişă deja pregătită pentru viitorul corp. El a scos cărămizile şi le-a stivuit alături. A scobit o cavitate în pământul din spatele lor şi a dus de acolo ţărâna. Alături, aliniaţi la perete, zac saci de câte douăzeci de kilograme cu gips nepreparat, un vas lung căptuşit cu oţel, două cutii cu liant pe bază de smoală –

toate materiale folosite de zidari şi sculptori – o grămadă de cuie, colaci de sârmă şi alte obiecte pe care nu le mai pot distinge.

El este gata. Îi mai trebuie numai femeia care va deveni noul personaj din tablou. Dar o are, bineînţeles; ei îi cedase vezica urinară în spatele furgonetei-curcubeu. Mâinile sale desenaseră acel stol de păsări însângerate pe uşa din vestibul.

Ceva se mişcă furişat şi rapid, din noua gaură scobită în zid, printre unelte şi accesorii, printre umbre şi dâre de lumină palidă ca neaua. Încremeneşte când mă vede, aşa cum încremenisem şi eu în faţa femeilor martirizate. Este un şobolan foarte diferit de semenii săi. Are craniul diform, cu un ochi mai jos decât celălalt şi cu gura schimonosită într-un rânjet strâmb, permanent. Încă unul apare în fugă, apoi înlemneşte când mă vede, ridicat pe picioarele din spate – o creatură şi mai curioasă, cu excrescenţe stranii ale oaselor şi cartilajelor, diferite de ale celuilalt şobolan, cu un bot care îi acoperă prea mult din faţa îngustă. Sunt membrii unei familii de paraziţi, care supravieţuieşte în catacombe, scurmând în spatele statuilor, hrănindu-se mai ales cu materia saturată de conservanţi chimici toxici. În fiecare an, generaţiile care se succed produc tot mai mulţi mutanţi. Spre deosebire de mine, ei îşi revin repede din sperietură, şi fug înapoi în gaura din care au apărut.

Şaisprezece ani mai târziu, acea încăpere lungă nu era la fel ca în noaptea bufniţei şi a şobolanilor. Gipsul fusese spart şi înlăturat. Victimele fuseseră scoase din pereţi. Între coloanele din cărămidă roşie pe care tatăl său

le lăsase drept suport, se vedea pământul. Poliţia şi medicii legişti, care munciseră două săptămâni, adăugaseră nişte grinzi verticale în unele spaţii dintre coloane, de parcă nu ar fi avut încredere în suporturile pe care Steven le considerase suficiente.

Acum, aerul uscat şi rece mirosea slab a piatră şi pământ, dar era un miros pur. Damful înţepător al chimicalelor şi duhoarea degradării biologice dispăruseră.

Stând din nou în acel spaţiu, împreună cu Ellie şi cu Rocky, Spencer îşi amintea perfect groaza care aproape că îl schilodise pe vremea când avea paisprezece ani. Însă nu simţea deloc teama de atunci – lucru care îl uimea. Dezgustul şi oroarea îşi găsiseră un loc în inima lui, dar furia domina totul. Milă pentru femeile ucise. Compasiune pentru cei care le iubiseră. Vinovăţie pentru că nu reuşise să salveze pe nimeni.

Regreta la fel de mult viaţa pe care ar fi putut să o ducă, dar pe care nu o cunoscuse niciodată. Şi nici acum n-ar fi putut.

Mai presus de orice, îl copleşea o stimă profundă şi neaşteptată, aşa cum ar fi simţit în faţa oricărui loc în care pieriseră inocenţi: la Calvary sau Dachau, la Babi Yar sau pe câmpurile fără nume unde Stalin îngropase milioane de oameni, în încăperile în care sălăşluise Jeffrey Dahmer sau în camerele de tortură ale Inchiziţiei.

Pământul dintr-un loc în care se înfăptuieşte o crimă nu este sfinţit de ucigaşii care îl calcă. Deşi aceştia se cred deseori demni de laudă, sunt precum viermii care trăiesc în băligar, şi nici un vierme nu poate sfinţi vreun centimetru pătrat de pământ.

În schimb, victimele sunt sfinte, pentru că mor în locul cuiva căruia destinul îi permite să trăiască. Deşi multe nu-şi doresc să moară în locul altora, sacrificiul nu este cu nimic mai puţin sfânt, fiindcă soarta îi alege pe cei care trebuie să se jertfească.

Iar dacă ar fi existat lumânări sfinţite în aceste catacombe, Spencer ar fi vrut să le aprindă şi să se uite la flăcările lor până l-ar fi orbit. Dacă ar fi găsit un altar, s-ar fi rugat îngenuncheat în faţa lui. Dacă, dându-şi viaţa, ar fi reuşit să le învie pe cele patruzeci şi una de victime şi pe mama lui – sau măcar pe una dintre ele – n-ar fi ezitat să părăsească lumea aceasta în speranţa că se va trezi într-alta mai bună.

Dar nu putea să le cinstească, pe victime decât revăzând mereu ultimele detalii ale trecerii lor prin acest loc. Avea obligaţia să rămână martor. Dacă s-ar fi ferit de amintiri, le-ar fi pângărit pe cele care muriseră aici. Preţul uitării ar fi fost sufletul lui.

Descriind catacombele aşa cum fuseseră ele în trecut, ajungând la ţipătul femeii care îl trezise la realitate, deveni incapabil să se mai exprime. Continuă să murmure, sau cel puţin aşa credea, dar apoi realiză că nu-şi mai găsea cuvintele. Buzele i se mişcau, dar vocea îi era numai o tăcere care se suprapunea peste cea deja existentă.

Într-un final, scoase un strigăt scurt, subţire, strident, copilăresc. Nu semăna cu ţipătul care îl sculase din pat în acea noapte de iulie, nici cu celălalt, care mai târziu îl dezmeticise. Îşi îngropă faţa în mâini şi rămase aşa, tremurând, prea îndurerat pentru a plânge.

Ellie îşi dădu seama că orice cuvânt, orice gest ar fi fost de prisos.

În inocenţa sa canină, Rocky îşi închipuia că supărările pot fi alungate cu o îmbrăţişare, cu o limbă fierbinte sau dând din coadă. Se frecă de picioarele stăpânului, şfichiuind podeaua cu coada – apoi se îndepărtă nedumerit, simţind zădărnicia manifestărilor sale de tandreţe.

Spencer începu să vorbească la fel de neaşteptat cum se oprise cu un minut în urmă.

— Am auzit din nou ţipătul femeii. Venind de jos, din capătul catacombelor. De fapt, nu suficient de tare, încât să-l pot numi ţipăt. Mai curând un bocet.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, porni într-acolo. Ellie şi Rocky îl urmară.

— În vreme ce treceam pe lângă femeile moarte din ziduri, îmi aminteam ceva ce se petrecuse în urmă cu şase ani, pe când aveam doar opt ani – un alt ţipăt. Al mamei mele. În noaptea aceea de primăvară, m-am trezit înfometat şi m-am dus după un sandviş. În bucătărie, într-o cutie se aflau fursecuri proaspete cu ciocolată. Le visasem. Am coborât scările. Luminile erau aprinse în unele camere. M-am gândit că o să mă întâlnesc cu mama sau cu tata pe drum. Dar nu i-am văzut.

Spencer se opri în faţa uşii vopsite în negru de la capătul catacombelor. Pentru el vor rămâne întotdeauna catacombe, chiar dacă fuseseră dezgropate toate cadavrele.

Ellie şi Rocky se opriră lângă el.

— Bucătăria era întunecată. Vroiam să iau câte puteam duce, mai multe decât mi se îngăduia să mănânc deodată. Tocmai deschideam cutia când am auzit ţipătul. Afară. În spatele casei. M-am dus la fereastra de lângă

masă. Am dat perdeaua la o parte. Mama mea se afla pe pajişte. El... El venea în spatele ei. A prins-o pe terasă. Lângă piscină. A răsucit-o. A lovit-o. În faţă. Ea a ţipat din nou. A lovit-o. A lovit-o iar, şi iar. Încă o dată. Atât de repede. Mama... A lovit-o cu pumnul. Ea a căzut. El a lovit-o în cap. A lovit-o pe mama în cap. Ea a tăcut. Atât de repede. Totul s-a terminat prea repede. El s-a uitat spre casă. Nu mă putea vedea în bucătăria întunecată, în spatele perdelei. A ridicat-o. A cărat-o până la şopron. Am mai rămas un pic la fereastră. Apoi am pus fursecurile la loc în cutie. Am aşezat capacul. Am urcat scările. M-am băgat în pat. M-am învelit...

— Şi nu ţi-ai adus aminte nimic în toţi acei şase ani? întrebă Ellie.

Spencer clătină din cap.

— Nu, am îngropat-o în mine. Acum îmi dau seama şi de ce nu puteam să dorm cu ventilatorul în funcţiune. În adâncul meu, în subconştient, îmi era teamă că va veni după mine într-o noapte şi nu îl voi auzi, din cauza aerului condiţionat.

— Şi apoi, în noaptea aceea, cu atâţia ani mai târziu, fereastra ta deschisă şi alt ţipăt...

— M-a impresionat mai mult decât am reuşit să înţeleg, m-a scos din pat şi m-am dus până la şopron, spre acel strigăt...

Ellie vru să apese clanţa, dar el o opri.

— Încă nu. Încă nu sunt pregătit să intru acolo.

...desculţ pe piatra îngheţată, mă apropii de uşa neagră, înfricoşat de ceea ce am văzut acum, dar şi de

ceea ce văzusem atunci, când aveam opt ani, dar nu conştientizasem, şi toate explodează în mine dintr-o dată. Sunt într-o stare ce depăşeşte teroarea. Nici un cuvânt nu poate descrie ce simt. Mă aflu lângă uşa cea neagră, o ating, atât de neagră, de lucioasă, aidoma unui cer fără lună care se reflectă pe suprafaţa oarbă a unui iaz. Sunt aproape la fel de buimăcit, pe cât de terifiat, fiindcă mi se pare că am în acelaşi timp şi opt, şi paisprezece ani, că deschid uşa pentru a o salva nu numai pe femeia care a lăsat păsările însângerate în vestibul, ci şi pe mama mea. Trecutul şi prezentul se dizolvă unul într-altul, devin unul singur, iar eu intru în abator.

Păşesc în spaţiul îngropat, în bezna infinită care mă înconjoară. Tavanul e negru ca tuşul, pentru a se asorta cu pereţii, pereţii cu podeaua, podeaua ca un povârniş din Infern. O femeie goală, agonizând, cu buzele întredeschise şi sângerânde, clătinându-şi capul într-o negare neputincioasă, este prinsă cu cătuşe de o suprafaţă din oţel lustruit, care pare să plutească în întuneric, pentru că şi suporturile sunt tot negre. O singură lumină. Exact deasupra mesei. Într-o montură neagră. Pluteşte în gol, un fascicul îndreptat spre placa din oţel, precum un obiect celest sau o rază crudă a unui inchizitor atotputernic. Tata este îmbrăcat în negru. Numai faţa şi mâinile i se văd, ca şi cum s-ar fi separat de trup, trăindu-şi propria lor viaţă. O apariţie care se luptă să se întregească. El extrage o seringă hipodermică sclipitoare din aer – de fapt, dintr-un sertar situat în spatele mesei, invizibil din cauza negrului pe negru.

Strig: „Nu, nu, nu!” şi ţâşnesc spre el, surprinzându-l, aşa că seringa cade din nou în aerul dens de unde ieşise,

iar eu îl împing în spate, mereu în spate, pe lângă masă, ieşind din lumina îngustă în bezna infinită, până când ne lovim de perete la capătul Universului. Ţip, lovesc cu pumnii, dar am paisprezece ani şi sunt slab, iar el este în floarea vârstei, un bărbat puternic, musculos. Îl pocnesc cu picioarele, dar sunt desculţ. Mă ridică fără nici un efort, se întoarce, mă aruncă în spate, în întunericul tăios, se apleacă, apoi mă trânteşte din nou. Mă doare spatele. Mă cuprinde o beznă venită din interiorul meu, şi mai profundă decât abisul ce mă învăluie. Dar femeia ţipă din nou şi disperarea din vocea ei mă ajută să rezist beznei interioare, chiar dacă nu mă pot opune forţei tatălui meu.

Apoi mă lipeşte de perete cu trupul său, ţinându-mă cu mâinile deasupra podelei, cu chipul lângă al meu; şuviţele de păr negru îi cad pe frunte, iar ochii îi sunt atât de întunecaţi, încât îmi par nişte găuri prin care desluşesc bezna din spatele lui. „Nu-ţi fie frică, nu, nu-ţi fie frică, băiete. Băieţelul meu, n-o să-ţi fac nici un rău. Eşti sânge din sângele meu, eşti sămânţa mea, creaţia mea, copilul meu. Niciodată nu o să-ţi fac vreun rău. OK? înţelegi? Mă auzi, fiule, scumpul meu băiat, iubitul meu Mikey, mă auzi? Sunt fericit că eşti aici. Trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Scumpul meu băiat, ştiu de ce eşti aici, ştiu de ce ai venit."

Sunt uluit şi dezorientat din cauza întunericului apăsător în care e învăluită încăperea, din cauza ororilor înşirate în catacombe, din cauza faptului că stau cu picioarele în aer, strivit de perete. Glasul lui pare în aceeaşi măsură liniştitor şi straniu, ciudat de seducător, convingându-mă aproape că nu îmi va face nici un rău.

Probabil că interpretasem greşit lucrurile pe care le văzusem. El continuă să-mi vorbească, parcă hipnotizându-mă, un şuvoi de cuvinte care mă împiedică să gândesc, Iisuse, mintea mi se învârteşte, el mă striveşte de perete, cu faţa ca o lună plină deasupra mea.

„Ştiu de ce ai venit. Ştiu cine eşti. Ştiu ce cauţi aici. Eşti sânge din sângele meu, sămânţa mea, fiul meu, nu eşti mai diferit de mine decât imaginea din oglindă. Mă auzi, Mikey, scumpul meu băieţaş, mă auzi? Ştiu cine eşti, de ce ai venit, ce cauţi aici, de ce ai nevoie. De ce ai nevoie. Ştiu, ştiu. O ştii şi tu. Ai ştiut din momentul în care ai intrat în cameră şi ai văzut-o pe masă, i-ai văzut sânii, te-ai uitat între picioarele ei. Ştii, o, da, o, ai ştiut, ai vrut, ai ştiut, ai ştiut ce vrei, de ce ai nevoie, cine eşti tu. Şi este OK, Mikey, este OK, copile! Aşa sunt şi eu, şi tu. Aşa ne-am născut amândoi, aşa ne-a fost ursit.”

Stăm în picioare lângă masă şi nu ştiu sigur cum am ajuns acolo, femeia zace în faţa mea, iar tata mă împinge din spate. Mă ţine strâns de încheietura mâinii drepte şi mi-o pune pe sânii ei, de-a lungul trupului gol. Ea este semiconştientă. Deschide ochii. Privesc în ochii ei, implorând-o să înţeleagă, în timp ce el îmi conduce mâna peste tot, vorbind mereu, mereu, spunându-mi că pot să-i fac orice, că e OK, că pentru asta m-am născut, că ea se află acolo ca să fie ce vreau eu să fie.

Îmi revin oarecum din buimăceală şi reuşesc să mă zbat cât pot de puternic, dar scurt. Prea scurt şi cu prea puţină forţă. Îşi pune braţul în jurul gâtului meu, mă sugrumă, mă împinge spre masă, mă sufocă – gustul sângelui în gură – până când mă topesc iar. Ştie când să slăbească strânsoarea, înainte să leşin, pentru că nu vrea

ca eu să leşin. Are alte planuri. Mă prăbuşesc peste el, plângând, cu lacrimile picurând pe trupul femeii încătuşate.

Îmi eliberează mâna dreaptă. Cu greu mai pot să o ridic de pe femeie. Un zornăit şi un scârţâit. Chiar lângă mine. Mă uit. Una dintre mâinile lui întinse în beznă. Căutând printre instrumentele argintii care plutesc în gol. Culege un bisturiu din mormanul de cârlige, forcepsuri, ace şi cuţite. Îmi găseşte palma, îmi strecoară bisturiul în ea, îşi aşază mâna peste a mea, îmi îndoaie degetele, mă forţează să strâng bisturiul. Femeia ne vede mâinile şi oţelul strălucitor, ne imploră din priviri să n-o rănim.

„Ştiu cine eşti", zice el, „ştiu cine eşti, scumpul meu băiat, copilul meu. Fii tu însuţi, dă-ţi drumul şi fii tu însuţi. Nu crezi că e frumoasă acum? Nu crezi că este cel mai frumos lucru pe care l-ai văzut vreodată? O, aşteaptă numai puţin, va deveni şi mai frumoasă. Lasă-l pe tăticul tău să-ţi arate cine eşti, de ce ai nevoie, ce îţi place. Lasă-mă să-ţi arăt cât de bine te-ai distra dacă ai fi tu însuţi. Ascultă, Mikey, ascultă-mă acum, acelaşi râu întunecat curge şi prin venele tale, şi prin ale mele. Ascultă şi vei reuşi să-l auzi, acel râu adânc şi întunecat, cum vuieşte prin tine, rapid şi puternic, vuieşte prin tine. Acum, împreună cu mine, tu şi cu mine, lasă-te purtat de curent. Stai alături de mine şi ridică lama cuţitului. Vezi cum sclipeşte? Arată-i-l şi ei, uită-te la ea cum îl priveşte, cum nu mai are ochi pentru altceva. Străluceşte în mâna ta şi a mea. Simte puterea pe care o avem asupra ei, peste toţi cei slabi şi proşti care nu pot înţelege. Fii alături de mine, ridică-l..."

Ţine un braţ în jurul gâtului meu, mâna mea dreaptă este prinsă într-a lui, dar stânga rămâne liberă. În loc să-l lovesc sau să încerc să-mi înfig cotul în el – deşi probabil n-

ar fi folosit la nimic – pun palma pe oţelul inoxidabil. Groaza insuportabilă şi disperarea mă împovărează. Cu mâna stângă şi întreg trupul mă smucesc de lângă masă. Apoi cu picioarele. Lovesc masa cu picioarele. Mă dezlănţui ca turbat împotriva ticălosului, îl dezechilibrez. El se clatină, încă ţinându-mi mâna pe acel cuţit, încercând să mă strângă şi mai tare de gât. Dar cade pe spate, cu mine deasupra. Cuţitul se rostogoleşte departe, în întuneric. Greutatea mea îi taie răsuflarea. Sunt liber. Liber. Mă târăsc pe podeaua neagră. Uşa. Mă doare mâna dreaptă. Nici o şansă să o ajut pe femeie. Dar pot să chem pe cineva. Poliţia. Pe oricine. Încă mai poate fi salvată. Trec dincolo de uşă, mă ridic în picioare, mă împleticesc, luptându-mă să-mi păstrez echilibrul, intru în catacombe, alergând, alergând pe lângă femeile albe şi ţepene, încercând să ţip. Gâtul îmi sângerează pe dinăuntru. Uscat şi iritat. Vocea mea e o şoaptă. Oricum nu e nimeni în fermă să mă audă. Doar eu, el şi femeia goală. Dar alerg, alerg, strigând în şoaptă către cineva care nu există.

Expresia ei îi frânse inima lui Spencer.

— N-ar fi trebuit să te aduc aici, să te pun într-o asemenea situaţie.

Ea părea cenuşie în lumina îngheţată a becurilor albe.

— Nu-i adevărat, trebuia să faci asta. Chiar dacă am avut vreo îndoială, acum mi s-a spulberat. Nu puteai să continui la nesfârşit... Cu toate amintirile...

— Dimpotrivă, exact asta trebuia să fac. Să continuu la nesfârşit. Nu ştiu de ce am crezut că pot să-mi regăsesc viaţa. N-am nici un drept să-ţi cer să înduri alături de mine.

— Poţi să continui, dar să ai şi o viaţă a ta... În momentul în care îţi vei aminti totul. Şi acum ştiu ce nu reuşeşti să-ţi aduci aminte, ce minute lipsesc.

Spencer nu îndrăzni să o privească în ochi. Se uită la Rocky, care stătea profund deznădăjduit: cu capul în jos, cu urechile pleoştite, tremurând.

Apoi îşi îndreptă privirea spre uşa cea neagră. Orice s-ar fi aflat dincolo de ea, va hotărî dacă viitorul său va fi alături de Ellie sau nu. Putea foarte bine să nici nu existe vreun viitor pentru el.

— N-am fugit spre casă, zise Spencer, întorcându-se la acea noapte îndepărtată. M-ar fi prins înainte să ajung acolo, înainte de a telefona. În schimb, am urcat în vestibul, am trecut prin dulap şi am luat-o la dreapta, spre partea din faţă a clădirii, spre galerie. Pe când alergam pe scări apropiindu-mă de atelierul lui, l-am auzit în spate cum vine după mine. Ştiam că are un pistol în sertarul din dreapta al biroului. Îl văzusem odată când mă trimisese să-i aduc ceva de acolo. Am intrat în atelier, am aprins lumina, am alergat pe lângă şevalete şi dulăpioare cu materiale şi am ajuns într-un colţ. Biroul avea forma literei L. M-am năpustit, m-am trântit pe scaun, am înşfăcat mânerul sertarului şi l-am deschis. Pistolul era acolo. Nu ştiam să-l folosesc. Mâna dreaptă îmi tremura. Abia puteam să ţin obiectul ăla blestemat, chiar şi cu ambele mâini. Urcase scările, intrase în atelier, venea spre mine, aşa că am ochit şi am apăsat pe trăgaci. Era un revolver. Fără siguranţă. Şi reculul m-a făcut să cad în fund.

— L-ai împuşcat?

— N-am reuşit atunci. Probabil că eram prea şocat când am apăsat pe trăgaci, aşa că glonţul a ricoşat în

tavan. Dar am ţinut pistolul aţintit asupra lui. S-a oprit. De fapt, nu mai înainta la fel de repede, nu se mai grăbea. Dar era atât de calm, Ellie, atât de calm. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum tatăl meu, bunul meu tătic, ştii, se supărase puţin pe mine, dar îmi spunea că i-a trecut, mă vrăjea cu vorbele lui dulci, la fel ca şi în camera neagră. Atât de sincer. Parcă mă hipnotiza. Şi atât de *sigur* că va reuşi dacă îi voi lăsa timp.

— Dar el nu ştia că tu îl văzuseşi când o lovea pe mama ta, cărând-o spre şopron, cu şase ani în urmă. Credea probabil că o să faci legătura între moartea ei şi încăperile secrete numai când îţi vei reveni, dar gândea că până atunci o să te corupă şi pe tine.

Spencer privi uşa cea neagră.

— Mda, poate că aşa gândea. Nu ştiu. Mi-a spus că dacă voi fi ca el, voi afla sensul existenţei, adevăratul rost al vieţii fără limite sau reguli. Zicea că îmi va plăcea când o să-mi arate cum se face. Că începuse să îmi placă în camera aceea neagră şi că, deşi îmi era teamă să mă las în voia lui, aflasem deja că nu-i nimic rău să te distrezi în felul ala.

— Dar nu ţi-a plăcut. Te-a dezgustat.

— Spunea că mi-a plăcut, că a văzut el că mi-a plăcut. Că toate genele lui trec prin mine ca un râu, mi-a repetat, îmi străbat trupul ca un râu. Râul comun al destinului, apele întunecate ale inimilor noastre. Când s-a apropiat de birou suficient de mult, încât să nu mai ratez, l-am împuşcat. El *a zburat* în spate din cauza impactului. Sângele împrăştiat era îngrozitor. Am fost convins că l-am omorât, dar nu prea mai văzusem sânge până în acea noaptea, aşa că *puţin* mi s-a părut *foarte mult*. A atins

podeaua, s-a rostogolit cu faţa în jos şi a rămas acolo nemişcat. Am fugit din atelier şi am coborât...

Uşa neagră aştepta.

Ellie rămase tăcută. El nu putea vorbi.

— Şi minutele petrecute în cameră cu femeia... Pe acelea nu ţi le aminteşti?

Uşa. Ar fi trebuit să umple vechea pivniţă cu explozibil. Să-i dea foc. Să o astupe cu pământ. Să o sigileze pentru totdeauna. N-ar fi trebuit să o lase acolo, să mai poată fi deschisă vreodată.

— Când m-am întors aici, spuse el cu dificultate, n-am fost în stare să ţin revolverul decât în mâna stângă, pentru că pe dreapta mi-o strânsese prea tare într-a lui, îmi zdrobise articulaţiile. Pulsa de durere. Dar problema era... că nu simţeam numai durere.

Îşi privi mâna. O văzu mai mică, mai tânără, ca a unui băiat de paisprezece ani.

— Încă mai puteam simţi... cât de catifelată fusese pielea femeii, când mă obligase să o ating. Simţeam rotunjimea sânilor ei. Elasticitatea şi tăria lor. Supleţea pântecelui. Asprimea părului pubian... Căldura ei. Toate aceste senzaţii se aflau în mâna mea, în fiecare fibră, la fel de reale ca şi durerea.

— Erai numai un băiat, zise ea fără nici o urmă de dezgust. Văzuseşi pentru prima oară o femeie dezbrăcată, pentru prima dată atinseseşi trupul unei femei. Doamne, Spencer, în asemenea circumstanţe, tensionat, nu doar îngrozit, ci şi impresionat, buimăcit, în acel moment *primar* – probabil că atingerea te-a pătruns până în străfunduri. Tatăl tău o ştia. Era un nemernic deştept. A încercat să se

folosească de tulburarea ta pentru a te manipula. Dar asta nu înseamnă *nimic*.

Ea era prea înţelegătoare şi ierta prea uşor. În această lume păcătoasă, cei care iertau prea uşor plăteau un preţ imens pentru năzuinţa de a fi buni creştini.

— Aşa că m-am întors în catacombe, cu moartea în pereţii din jur, cu amintirea sângelui tatălui meu şi *încă* simţind sânii acelei femei în palmă. Îmi revenea în minte cât de netede mi s-au părut sfârcurile ei când le-am atins cu mâna...

— Nu te minţi pe tine însuţi.

— Să nu minţi niciodată un câine, zise Spencer, de această dată fără să glumească, dar cu o amărăciune şi o furie care îl înfricoşară.

Mânia îi străpunse inima, mai neagră decât uşa din faţa lui. Nu putea să se scuture mai mult decât fusese capabil în acel iulie, să-şi elibereze mâna de căldura, elasticitatea şi formele senzuale ale femeii goale. Furia sa nu era îndreptată spre nimeni şi de aceea se accentuase în străfundurile inconştientului vreme de şaisprezece ani. Nu fusese niciodată sigur dacă se va întoarce împotriva tatălui său sau împotriva propriei lui persoane. Pentru că nu-şi găsise ţinta, el negase existenţa furiei, o reprimase. Acum se condensase într-un distilat de mânie pură şi muşca din sufletul lui, la fel de corozivă ca un acid.

—...cât de netede mi s-au părut sfârcurile ei când le-am atins cu mâna, repetă el cu o voce sugrumată de mânie şi, totodată, de frică. M-am întors aici. La această uşă. Am deschis-o. Am păşit în camera cea neagră... Şi următorul lucru pe care mi-l amintesc este că am ieşit, trântind uşa după mine...

*

...desculţ, merg prin catacombe, cu un vid în memorie mai negru decât camera din spatele meu, neştiind sigur unde fusesem şi ce se întâmplase. Am trecut pe lângă trupurile din pereţi. Femei. Fete. Mame. Surori. Ţipetele lor tăcute. Necontenite. Unde este Dumnezeu? Ce-i pasă lui Dumnezeu? De ce le-a abandonat aici? De ce m-a părăsit şi pe mine? O umbră mărită de păianjen goneşte peste feţele lor din gips, de-a lungul umbrei încolăcite a cablului cu becuri. În timp ce trec pe lângă noua nişă din perete, pregătită pentru femeia din camera cea neagră, tatăl meu iese din acea gaură plină de pământ – negru, stropit cu sânge, clătinându-se, horcăind, dar atât de repede, la fel de repede ca păianjenul. Sclipirea fierbinte a oţelului dintre umbre. Un cuţit. El pictează câteodată natură moartă, zugrăvind cuţite strălucitoare cu o asemenea evlavie, de parcă ar fi relicve sfinte. Oţelul strălucitor, dintr-o dată durerea de pe obraz. Pistolul îmi cade din mână. Îmi duc palmele la faţă. O bucată de piele îmi atârnă peste bărbie. Îmi pipăi dinţii cu degetele, dinţii rânjiţi care ies prin obraz. Şi el loveşte din nou. Nu nimereşte. Cade. Este prea slăbit, nu se mai poate ţine pe picioare. Mă retrag de lângă el, îmi pun bucata de carne la loc, sângele îmi curge printre degete, mi se prelinge pe gât. Încerc să-mi ţin faţa laolaltă şi alerg, alerg. În spatele meu, el este prea vlăguit să se ridice de la podea, dar încă mai are puterea să strige după mine: „Ai omorât-o, ai omorât-o, băieţaş, ţi-a plăcut, ai omorât-o?”

Spencer tot nu putea să se uite la Ellie, şi ar fi fost posibil să n-o mai poată privi niciodată în faţă. O vedea din lateral şi ştia că plânge în tăcere. Plângea pentru el, cu ochii înecaţi în lacrimi, cu obrajii umezi.

El nu putea să plângă. Nu fusese niciodată în stare să se descarce, să se cureţe de suferinţă, pentru că nu ştia dacă merită lacrimile ei, ale lui sau ale altcuiva.

Acum nu putea simţi decât furie, încă neîndreptată împotriva cuiva anume. Într-un târziu spuse:

— Poliţia a găsit-o pe femeie moartă, în camera cea neagră...

— Spencer, *el* a ucis-o! Glasul îi tremura. Aşa trebuie să fi fost. Poliţia a zis că el a făcut-o. Tu ai fost eroul.

Uitându-se la uşa cea neagră, Spencer clătină din cap.

— Când a omorât-o, Ellie? *Când*? Bisturiul a căzut în momentul în care am picat amândoi pe podea. Apoi am fugit, iar el a venit după mine.

— Dar mai existau şi alte bisturie, şi alte instrumente ascuţite în sertar. Chiar tu mi-ai spus. A înşfăcat unul şi a omorât-o. I-ar fi luat numai câteva secunde. Numai câteva secunde, Spencer. Ticălosul ştia că nu poţi ajunge prea departe şi că o să te prindă. Lupta cu tine îi amânase plăcerea bestială, încât nu mai putea aştepta, era atât de *excitat*, încât *tremura*, aşa că a trebuit să o omoare atunci, rapid şi brutal.

— Mai târziu, el zace pe podea, după ce m-a rănit, iar eu fug, fug... Strigă după mine, întrebându-mă dacă am omorât-o şi dacă mi-a plăcut...

— O, dar el ştia. *Ştia* că femeia murise înainte ca tu să te întorci s-o eliberezi. Poate că era nebun, poate că nu, dar în mod sigur a fost cea mai diabolică fiinţă care a existat vreodată. Nu înţelegi? Nu a reuşit să te corupă şi nici să te ucidă, aşa că nu îi mai rămânea decât să-ţi ruineze viaţa cât îi mai stătea în putere, să-ţi strecoare sămânţa îndoielii în suflet. Tu erai un băiat pe jumătate orbit de panică şi teroare, buimăcit, iar el îţi intuia deruta. O înţelegea şi a folosit-o împotriva ta, doar ca să se *distreze*.

Ce mult i-ar fi plăcut lui Spencer să se convingă de adevărul scenariului pe care ea tocmai i-l descrisese! Dar permanenta amnezie părea să contrazică faptul că lucrurile se petrecuseră aşa cum îşi dorea cu disperare să se fi întâmplat.

— Du-te, îi spuse el răguşit. Fugi la maşină, pleacă de aici, du-te în Denver. N-ar fi trebuit să vii cu mine. Nu îţi pot cere să vii mai departe cu mine.

— Sunt aici. Şi nu plec.

— Vorbesc serios. Pleacă!

— În nici un caz.

— Ieşi afară. Ia şi câinele.

— Nu.

Rocky scheună, tremura, ghemuit lângă o coloană de cărămizi întunecate ca sângele, torturat aşa cum Spencer nu îl mai văzuse niciodată.

— Ia-l. Rocky te place.

— Nu plec. Aceasta este decizia *mea* şi nu poţi să iei tu alta în locul meu, zise ea printre lacrimi.

Se răsuci spre Ellie, o prinse cu putere de braţe şi aproape o ridică de pe podea, încercând să o forţeze să înţeleagă. Cu toată furia, teama şi dezgustul faţă de

propria-i persoană, el reuşi până la urmă să o privească în ochi încă o dată:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nici după tot ce ai văzut şi ai auzit nu pricepi? Am lăsat o parte din mine în acea cameră, în acel abator unde el îşi măcelărea victimele, am lăsat ceva ce nu pot accepta. Ce ar putea fi acel ceva, pentru numele lui Dumnezeu? Ceva *mai rău* decât catacombele, *mai rău* decât orice. Trebuie să fie mult mai rău, pentru că nu-mi amintesc restul! Dacă mă întorc acolo şi îmi aduc aminte ce am făcut, nu voi mai uita niciodată, nu voi mai fi în stare să mă ascund. Şi asta va fi... Precum focul. Mă va arde pe dinăuntru. Chiar dacă o părticică va mai rămâne intactă, nu voi mai fi *eu*, Ellie, nu după ce voi afla adevărul. Şi atunci cu cine crezi că te vei afla aici, *singură*, aici jos, în acest loc blestemat?

Ea ridică o mână şi îi mângâie cicatricea, deşi el încercă să se ferească.

— Şi dacă aş fi fost oarbă, şi dacă n-aş fi fost în stare să-ţi văd faţa, tot te-aş fi cunoscut destul de bine, încât să ştiu că o să-mi frângi inima.

— O, Ellie, nu!

— Nu plec.

— Ellie, te rog.

— Nu.

Nu-şi putea îndrepta mânia spre ea. Îi dădu drumul. Stătea cu braţele căzute pe lângă corp. Avea din nou paisprezece ani. Singur şi revoltat. Înfricoşat. Pierdut.

Ea puse mâna pe clanţa uşii.

— Aşteaptă. Îşi scoase pistolul SIG de sub cureaua pantalonilor, îi trase siguranţa, vârî un glonţ pe ţeavă şi i-l întinse. Trebuie să ai ambele arme. Ellie începu să

protesteze, dar el o opri. Ţine pistolul în mână. Şi nu te apropia prea mult de mine acolo.

— Spencer, orice ţi-ai aminti nu te va transforma în tatăl tău, nici măcar pentru o clipă, indiferent cât de groaznic ar fi.

— Cum de ştii asta? Am petrecut şaisprezece ani chinuindu-mă, forţându-mă şi impulsionându-mă, încercând să-mi croiesc drum prin beznă, dar tot de pomană. Acum, dacă reuşesc...

Ea puse siguranţa pistolului.

— Ellie...

— Nu vreau să se întâmple un accident.

— Când eram mic, tata se tăvălea cu mine pe podea, mă gâdila şi se strâmba la mine ca să mă distreze. Ne jucam şi cu mingea. Iar când am vrut să învăţ să desenez, mi-a arătat foarte răbdător tehnica. Dar înainte şi după... El venea aici jos, acelaşi om, şi tortura femei, fete, ore întregi, uneori chiar zile. Se mişca foarte degajat între aceste două lumi.

— Nu am de gând să stau cu arma îndreptată spre tine, ca şi cum mi-ar fi teamă că ai fi un monstru, când ştiu că nu eşti. Te rog, Spencer, nu mă pune să fac asta. Hai să terminăm ce avem de făcut.

În tăcerea profundă din capătul catacombelor, el îşi luă un răgaz pentru a se pregăti. Nu se mişca nimic în acea încăpere lungă. Nici un şobolan – diform sau nu – nu mai sălăşluia acolo. Familia Dresmund fusese instruită să-i otrăvească.

Spencer deschise uşa cea neagră.

Aprinse lumina.

Ezită în prag, apoi intră.

Deşi câinele se simţea mizerabil, îl urmă supus. Poate că îl înfricoşa să rămână singur în catacombe. Sau poate că de această dată chiar *reacţiona* la starea de spirit a stăpânului său, caz în care înţelegea că are mare nevoie de el. Rămase lângă Spencer.

Ellie intră ultima şi închise uşa cea grea în urma ei.

Abatorul arăta aproape la fel de năucitor cum fusese şi în noaptea bisturielor şi a cuţitelor. Masa din oţel inoxidabil dispăruse. Camera era goală. Bezna compactă nu furniza nici un punct de referinţă, aşa că odaia părea când de dimensiunile unui sicriu, când infinit mai mare decât în realitate. Singura lumină rămăsese cea a becului cu fasciculul direcţional, spânzurat în suportul negru de pe tavan.

Familia Dresmund fusese instruită să păstreze luminile în stare de funcţionare. Nu li se spusese să şi cureţe încăperea, însă nu se aşezase decât un strat foarte subţire de praf, deoarece acolo nu exista nici un fel de aerisire.

Era o capsulă în timp, sigilată vreme de şaisprezece ani, conţinând nu evenimentele memorabile ale zilelor demult apuse, ci amintirile pierdute.

Locul îl afectă pe Spencer chiar mai puternic decât se aşteptase. Putea să vadă sclipirea bisturiului de parcă ar fi plutit şi acum în aer.

...desculţ, ţinând revolverul în mâna stângă, mă grăbesc să cobor din atelierul în care l-am împuşcat pe tata, trecând prin dulap într-o lume deloc asemănătoare celei existente în spate, din cărţile lui C.S. Lewis, prin

catacombe, neîndrăznind să privesc în dreapta sau în stânga, pentru că femeile acelea moarte par să se lupte pentru a ieşi din tencuială. Am sentimentul nebunesc că s-ar putea elibera, ca şi cum gipsul ar fi încă ud, că vor veni după mine şi mă vor vârî într-un perete, lângă ele. Sunt fiul tatălui meu şi merit să mor sufocat în tencuiala umedă şi rece, să-mi pătrundă pe nări şi să mi se strecoare pe gât, până când voi deveni la fel ca toate celelalte figuri din tablouri, fără să respir, doar hrană pentru şobolani. Inima îmi bate atât de tare, încât fiecare bubuitură îmi întunecă vederea din ce în ce mai mult, rapid, ca şi cum valurile de sânge îmi ajung în ochi şi mă orbesc. Îmi simt bătăile inimii şi în mâna dreaptă. Durerea din articulaţii pulsează, câte trei inimi în fiecare deget. Dar îmi place durerea. Îmi doresc şi mai multă durere. Sunt iar în vestibul şi cobor treptele spre camera luminată în albastru, îmi lovesc ritmic articulaţiile umflate cu revolverul pe care îl ţin în cealaltă mână. Acum le pocnesc şi mai tare de catacombe, pentru a alunga orice altă senzaţie în afara durerii. Fiindcă... Fiindcă în aceeaşi măsură ca şi durerea, Doamne, Dumnezeule Cel Atotputernic, încă mai simt ca o pată în palma dreaptă: pielea catifelată a femeii. Formele pline şi elasticitatea sânilor ei, sfârcurile tumefiate. Supleţea pântecelui, muşchii încordaţi în încleştarea cătuşelor. Fierbinţeala vâscoasă în care el îmi înfige degetele în pofida rezistenţei mele, în pofida protestelor şi a uimirii ei. Ochii-i sunt fixaţi într-ai mei. Mă imploră din ochi. Tristeţea ochilor ei. Dar mâna cea trădătoare are propriile-i amintiri, de nezdruncinat, şi mă scârbeşte. Toate senzaţiile din mână, dar şi unele sentimente ale mele mă scârbesc. Sunt dezgustat, mi-e silă şi mi-e frică de mine însumi. Dar şi celelalte simţuri – emoţii

murdare în armonie cu mâna pe care o urăsc, excitaţia. Şi mă opresc lângă uşa camerei negre, mă sprijin de perete şi vomit. Transpir. Mă cutremur înfiorat. Când mă îndepărtez de mizerie, doar cu stomacul curăţat, mă forţez să apăs clanţa cu mâna rănită, iar durerea îmi străpunge întregul braţ când deschid uşa. Apoi sunt înăuntru, din nou în camera cea neagră.

Nu te uita la ea. Nu. Nu! Nu te uita la femeia goală. Nu ai nici un drept. Totul se poate face şi fără să o privesc, la marginea mesei, conştient de prezenţa ei numai cu colţul ochiului, o siluetă de culoarea cărnii, plutind în beznă. „E OK", îi spun, cu glasul răguşit fiindcă tata mă strânsese de gât. „E OK, doamnă, e mort, l-am împuşcat. Vă voi elibera, vă voi scoate de aici, nu vă fie teamă." Şi apoi îmi dau seama că nu ştiu unde se află cheile cu care să-i desfac cătuşele. „Doamnă, nu am cheile, mă duc după ajutor, o să chem poliţia. Dar totul e în regulă, el e mort." Nu se aude nici un sunet. Au ameţit-o loviturile pe care le primise în cap, e numai pe jumătate conştientă, poate leşinată. Dar nu vreau să se trezească după ce o să plec, singură şi îngrozită. Îmi amintesc privirea ei – oare aceeaşi privire o fi avut şi mama în final? — şi nu vreau să-i fie teamă când îşi va reveni, să creadă că el are să se întoarcă. Atâta tot, atâta tot. Nu vreau să-i fie frică, aşa că trebuie să o trezesc, să o zgâlţâi, să o fac să înţeleagă că el e mort şi că o să revin cu ajutoare. Mă apropii de masă, încerc să nu mă uit spre corpul ei, să-i privesc numai chipul. Mă izbeşte mirosul. Îngrozitor. Greţos. Bezna mă ameţeşte din nou. Pun o mână. Pe masă. Să mă sprijin. Este mâna dreaptă care încă îşi mai aminteşte forma sânilor, şi o aşez pe o materie fierbinte, vâscoasă şi alunecoasă care nu exista

înainte. Mă uit la faţa ei. Gura deschisă. Ochii. Ochii ficşi şi goi. O omorâse. Două tăieturi. Păcătoase. Violente. Apăsând cu toată puterea pe lamă. Gâtul. Abdomenul. Mă răsucesc, încerc să fug, departe de femeie, dar mă ciocnesc de perete. Îmi şterg mâna de zidul cel negru, strigându-i pe Iisus şi pe mama, zicând: „Doamnă, vă rog, doamnă, vă rog", de parcă ar fi putut să se lipească la loc ascultându-mi rugăminţile. Îmi şterg în continuare mâna de perete, palma, dosul ei, de perete, nu numai de ce atinsesem, ci şi de ceea ce simţisem atunci când era vie, mă şterg tot mai violent, mai furios, până când mi se pare că iau foc, până când nu mai rămâne nimic, doar durerea. Şi apoi mai stau acolo puţin. Nu mai ştiu sigur unde mă aflu. Dar ştiu că există o uşă. Merg spre ea. Prin ea. O, da. Catacombele.

Spencer stătea în mijlocul camerei, cu mâna dreaptă ridicată, uitându-se la ea sub lumina tăioasă, de parcă ar fi fost alta, nu cea de acum şaisprezece ani.

Spuse oarecum surprins:

— Aş fi putut s-o salvez.

— Ştiu, murmură Ellie.

— Dar n-am reuşit să salvez pe nimeni.

— Nu e vina ta.

Pentru prima dată din acel iulie îndepărtat, el se gândi că ar fi fost posibil să accepte, în viitor, dar nu prea curând, că nu ducea povara unui păcat mai mare decât semenii săi. Amintiri mai întunecate, o experienţă mai intimă a înclinaţiei umane spre rău şi a unei constrângeri greu de imaginat – toate acestea da, dar nu o vinovăţie mai mare.

Rocky lătră. De două ori. Tare.

Tresărind, Spencer spuse:

— Nu latră niciodată.

Ridicând siguranţa SIG-ului, Ellie întoarse rapid, în timp ce uşa se deschidea.

Bărbatul cu înfăţişare blândă – acelaşi care intrase şi în cabana din Malibu – năvăli în camera cea neagră. Ţinea un Beretta cu amortizor în mâna dreaptă şi, zâmbind, trase un foc din mers.

Ellie primi glonţul în umărul drept şi ţipă de durere. Mâna i se contractă, scăpă pistolul şi se lovi de perete. Se încovoie în beznă, dar realiză totuşi că Micro Uzi-ul îi aluneca de pe umăr şi îşi întinse mâna stângă să-l prindă. Îi scăpă printre degete, lovi podeaua şi se rostogoli departe de ea.

Pistolul zbură în afara razei sale de acţiune, spre bărbatul cu Beretta. Iar Spencer se năpusti după Uzi.

Individul cel zâmbitor trase din nou. Glonţul scânteie atingând zidul la câţiva centimetri de mâna lui Spencer, obligându-l să se retragă, apoi ricoşă de pereţii camerei.

Bărbatul înarmat păru amuzat de scrâşnetul glonţului ce sărea de la un perete la altul, de parcă avea o viaţă independentă, încântătoare, care-i garanta lui siguranţa.

— Aş prefera să nu te împuşc, zise el. N-am vrut să trag nici în Ellie. Am alte planuri pentru voi doi. Dar dacă faci o singură mişcare greşită, renunţ la tot. Şi acum împinge Uzi-ul până aici.

În loc să-i dea ascultare, Spencer se duse lângă Ellie. Îi atinse faţa şi se uită la umărul ei.

— Cât de rău e?

Ea îşi strângea rana, încercând să nu-şi trădeze durerea, dar adevărul i se citea în ochi.

— OK, sunt OK, n-am nimic, murmură ea, însă Spencer îi observă privirea îndreptată spre câinele care scheună, simţind că minţise.

Uşa grea a abatorului nu se închisese. Cineva o ţinea deschisă. Bărbatul înarmat se dădu la o parte pentru a face loc. Cel de-al doilea era Steven Ackblom.

Roy era convins că noaptea aceasta avea să fie una dintre cele mai interesante nopţi ale vieţii lui. Ar fi putut rămâne unică, aşa cum considerase până acum prima noapte petrecută împreună cu Eve, şi nu i s-ar fi părut că o trădează recunoscând că era şi mai frumoasă. Se intersectau într-un mod incredibil o mulţime de evenimente: capturarea femeii; şansa de a afla tot ceea ce ştia Spencer despre organizaţia care lupta împotriva Agenţiei, apoi plăcerea de a-l elibera de necazuri pe acel bărbat stigmatizat; ocazia unică de a fi alături de unul dintre marii artişti ai epocii, la întoarcerea în locul unde inspiraţia sa îşi avea izvoarele; şi după ce va termina, poate că ochii ei perfecţi vor putea fi salvaţi. Forţele cosmice se străduiseră mult pentru a crea o asemenea noapte.

Când Steven păşi în cameră, expresia de pe faţa lui Spencer compensă în ochii lui Roy pierderea celor două elicoptere şi a satelitului. Furia îi întuneca, îi schimonosea trăsăturile. Era o revoltă atât de pură, de o frumuseţe fascinantă. Mânios, Grant se retrase lângă femeie.

— Bună, Mikey, spuse Steven. Ce mai faci?

Fiul – odată Mikey, acum Spencer – rămase mut.

— Eu am dus-o bine, dar... M-am cam plictisit, zise artistul.

Spencer Grant amuţise. Roy se înfioră la vederea expresiei din ochii fostului poliţist.

Steven studie tavanul, podeaua şi pereţii negri.

— M-au învinuit pentru femeia pe care ai omorât-o aici, în noaptea aceea. Am fost pedepsit şi pentru ea. În locul tău, băieţel.

— Nici n-a atins-o, spuse Ellie Summerton.

— Ei, nu zău?

— Ştim că n-a făcut-o.

Steven oftă, plin de regrete.

— Păi nu, n-a făcut-o. Dar a fost *atât* de aproape. Îşi ridică mâna cu degetul mare şi arătătorul situate la un centimetru unul de altul. Atât de aproape.

— Niciodată n-a fost aproape, strigă ea, dar Grant rămase mut în continuare.

— Într-adevăr? Păi, eu gândeam altfel. Cred că dacă aş fi fost puţin mai deştept, dacă l-aş fi încurajat să-şi dea mai întâi pantalonii jos şi să se urce pe ea, după aceea ar fi fost fericit să ia bisturiul. Ar fi pătruns mai mult în miezul lucrurilor, aşa-i?

— Nu eşti tatăl meu, spuse sec Grant.

— Greşeşti în această privinţă, scumpul meu băiat. Mama ta credea cu fermitate în căsnicia noastră. Eu am fost singurul bărbat din viaţa ei. Sunt sigur. În final, aici, în camera asta, n-ar fi putut să mai păstreze nici un secret faţă de mine.

Roy se temu că Grant avea să se năpustească spre pictor, furios ca un taur, fără a mai ţine seama de gloanţe.

— Ce căţeluş patetic, spuse artistul zărindu-l pe Rocky. Uită-te la el cum tremură cu capul în jos. Animalul perfect pentru tine, Mikey. Îmi aminteşte felul cum te-ai purtat în noaptea aceea. Când ţi-am oferit şansa de a transcende, ai fost prea mironosiţă ca să o sesizezi.

Femeia părea furioasă, probabil chiar mai furioasă decât înfricoşată. Ochii ei nu fuseseră niciodată atât de frumoşi.

— Cât timp a trecut de atunci, Mikey, şi ce lume nouă s-a format acum, spuse Steven înaintând doi paşi spre fiul său şi spre femeie, obligându-i să se retragă. Mă aflam mult înaintea vremurilor, mult mai adânc înglobat în avangardă decât mi-aş fi putut imagina. Ziarele au zis că sunt nebun. Ar trebui să le cer să retracteze, nu crezi? Acum străzile sunt pline de oameni mai violenţi decât am fost eu vreodată. Bandele se luptă cu arme de foc pe unde vor, iar copiii mici sunt împuşcaţi în curţile grădiniţelor – şi nimeni nu face nimic. Cei mai luminaţi oameni se îngrijorează că în mâncare există prea multe chimicale care îţi scurtează viaţa cu trei zile şi jumătate. Aţi citit despre agenţii FBI din Idaho, care au împuşcat o femeie neînarmată, în timp ce-şi *ţinea în braţe* fetiţa, şi un băiat de paisprezece ani, numai fiindcă încercau să fugă de ei? I-au ucis pe amândoi. Ai citit asta în ziare, Mikey? Şi, acum, persoane ca Roy deţin funcţii de răspundere în guvern. Aş fi fost un politician extraordinar de popular la ora actuală. Am tot ce îmi trebuie. Nu sunt nebun, Mikey. Tatăl tău nu este şi nu a fost niciodată nebun. Rău, da. Sunt de acord cu asta. Încă din copilărie am făcut numai rele. Întotdeauna mi-a plăcut să mă distrez. Dar nu sunt nebun, băieţaş. Acest Roy, păzitor

al liniştii publice, ocrotitor al republicii – păi, Mikey, *el* este nebun de legat!

Roy zâmbi spre Steven, întrebându-se ce pune la cale. Artistul era extraordinar de amuzant. Dar se îndepărtase atât de mult de el, încât nu reuşea să-i vadă faţa, ci numai ceafa.

— Mikey, ar fi trebuit să auzi cuvintele sforăitoare ale lui Roy despre compasiune, despre nivelul de trai scăzut al oamenilor, despre necesitatea de a se reduce numărul populaţiei cu nouăzeci la sută pentru a salva natura. El îşi iubeşte toţi semenii. Le înţelege suferinţele. Plânge pentru ei. Iar când i se oferă o şansă, îi trimite în împărăţia cerului pentru binele societăţii. E un tip caraghios, Mikey. Şi ei îi dau elicoptere, limuzine, toţi banii de care are nevoie, lachei cu arme grele în banduliere. Îl lasă liber pentru a face o lume mai bună. Şi îţi spun, Mikey, omul asta are un creier viermănos.

Intrând şi el în joc, Roy zise:

— Am viermi în cap, sunt plin de viermişori subţiri.

— Vezi? continuă Steven. Roy este un tip haios. Vrea numai să fie iubit. Şi cei mai mulţi oameni îl plac. Nu-i aşa, Roy?

Roy simţi că ajunseseră la un punct de răscruce:

— Şi tu acum, Steven, nu vreau să mă laud...

— Este şi modest pe deasupra. Modest, bun şi milos. Nu-i aşa că toată lumea te simpatizează, Roy? Haide, nu fi atât de ruşinos!

— Păi, da, mai toţi oamenii mă plac, admise Roy, dar asta datorită faptului că îi tratez pe toţi cu mult respect.

— Aşa-i! Roy îi tratează pe toţi la fel, cu mult respect şi seriozitate. Păi, le oferă tuturor aceleaşi şanse de a fi

omorâţi. Este absolut nepărtinitor, de la un consilier prezidenţial ucis într-o parcare din Washington şi apoi aranjat totul, încât să pară sinucidere... Până la un infirm de rând împuşcat pentru a-l scuti de suferinţele zilnice. Roy nu înţelege că toate aceste lucruri trebuie să le faci ca să te *distrezi*. Numai ca să te distrezi. Altfel eşti nebun, eşti într-adevăr nebun dacă o faci cu un anumit *scop*. Vorbeşte atât de serios despre toate astea, se crede un visător, un idealist. Dar îşi susţine cu fermitate ideile – ce-i al lui e-al lui. Nu are favoriţi. Este lipsit de prejudecăţi, un adept al egalitarismului... E cel mai mare psihopat care a trăit vreodată. Nu sunteţi de acord, domnule Rink?

Rink? Roy nu vroia ca Rink ori Fordyce să audă sau să vadă ceva din toate acestea. Ei nu erau decât nişte mase de muşchi şi nu adevăraţi iniţiaţi. Se răsuci spre uşă, întrebându-se de ce n-o simţise deschizându-se – şi văzu că nu se afla nimeni acolo. În acelaşi timp auzi Micro Uzi-ul târât pe podea.

Îşi dădu seama ce se întâmplă. Dar prea târziu.

Uzi-ul răpăi în mâinile lui Steven. Gloanţele îl sfâşiară pe Roy. Căzu, se rostogoli şi încercă să tragă. Deşi încă mai ţinea pistolul în mână, nu reuşi să apese pe trăgaci. Paralizat. Era paralizat!

Peste scrâşnetul şi răpăitul gloanţelor care ricoşau, ceva sinistru răsună învăluindu-l: un sunet desprins parcă dintr-un film de groază, ale cărui ecouri ce se izbeau de pereţii negri îţi îngheţau sângele în vene mai mult decât gloanţele. Pentru o clipă, Roy nu pricepu ce era, de unde venea. Se gândi mai întâi la Grant, cu furia întipărită pe faţă, dar apoi văzu bestia ţâşnind în aer spre Steven. Artistul încercă să se răsucească pentru a se feri de atacul

câinelui. Dar animalul diabolic se afla deja peste el, împingându-l spre perete. Îi sfâşie mâinile. Uzi-ul zbură cât-colo. Apoi fiara îl doborî la podea, muşcându-l de faţă, căutându-i gâtul.

Steven ţipă.

Roy ar fi vrut să-i spună că întotdeauna cei mai periculoşi oameni – şi, evident, şi cei mai periculoşi câini – erau cei loviţi mai tare de soartă. Dacă li se răpea până şi demnitatea sau speranţa, dacă ajungeau să trăiască în cele mai întunecate cotloane, atunci nu mai aveau nimic de pierdut. Pentru a evita aşa ceva, lucrul cel mai drept, mai moral – dar şi mai *înţelept* – care trebuia să fie făcut pentru ei era să le aplici legea compasiunii cât mai devreme posibil. Însă nu reuşi să-i dezvăluie pictorului nimic din toate acestea, pentru că descoperi că nici măcar nu mai putea să vorbească.

— Rocky, nu! Rocky, înapoi!

Spencer îl trase de zgardă şi se luptă cu el, până când, în cele din turmă, câinele se supuse.

Artistul stătea ghemuit pe podea. Îşi strânsese picioarele să se apere. Braţele îi acopereau faţa, iar palmele îi sângerau.

Ellie ridicase Uzi-ul. Spencer i-l luă.

Văzu că ei îi sângera şi urechea stângă.

— Ai fost din nou lovită...

— A ricoşat un glonţ. O zgârietură, zise ea şi de această dată ar fi putut să-l privească pe câine în ochi.

Spencer se uită în jos, la ceea ce rămăsese din tatăl lui, un bărbat atât de impunător odată.

Nemernicul criminal îşi descoperise faţa. Era enervant de calm.

— Clădirea a fost înconjurată de agenţi. Nu este nici unul aici, în şopron, dar dacă plecaţi, nu puteţi ajunge prea departe. Nu puteţi scăpa, Mikey.

Ellie spuse:

— Nu au avut cum să audă împuşcăturile, aşa cum nimeni n-a auzit niciodată vreun ţipăt venind de aici, dinăuntru. Ne-a mai rămas o şansă.

Ucigaşul de femei clătină din cap.

— Nu, dacă nu ne luaţi pe mine şi pe uimitorul domn Miro cu voi.

— E mort, zise Ellie.

— Nu contează. Cu atât mai bine dacă-i mort. Nu putem şti ce ar fi în stare să facă unul ca el, aşa că nu m-aş simţi în largul meu dacă ar trebui să-l cărăm viu de aici. O să-l ducem noi doi, băieţaş, tu şi cu mine. O să se observe că e rănit, dar nu şi cât de rău. Poate că valorează destul de mult în ochii lor ca să ne lase în pace.

— Nu vreau să ne ajuţi, ripostă Spencer.

— Bineînţeles că nu vrei, dar trebuie. Nu ţi-au mutat din loc maşina. Au primit instrucţiuni să rămână la distanţă, să supravegheze numai, până când le va spune Roy. Aşa că îl putem căra până la maşină, între noi, şi ei n-or să ştie ce se întâmplă.

Se ridică în picioare, cu greu. Spencer se dădu înapoi din faţa lui, înfiorat, de parcă s-ar fi retras din calea Necuratului. Rocky se îndepărtă şi el, mârâind.

Ellie stătea în pragul uşii, sprijinindu-se de canat. Se afla la o distanţă destul de sigură.

Spencer avea câinele – şi ce mai câine! — şi puşca. Tatăl lui, pe care îl stânjeneau vădit rănile de la mâini, fusese dezarmat, însă lui Spencer îi era la fel de frică de el ca şi în acea noapte de iulie sau în ultimii şaisprezece ani.

— Avem nevoie de el? o întrebă pe Ellie.

— Nu.

— Eşti sigură că lucrul cu care te-ai ocupat pe computer este suficient?

— Mai sigură decât putem fi de el.

Spencer i se adresă tatălui său:

— Ce se întâmplă cu tine dacă te las în seama lor?

Artistul îşi examină cu interes mâinile rănite, studiindu-şi plăgile, extrem de degajat, părând că admiră o floare sau un alt obiect frumos pe care nu-l mai văzuse până atunci.

— Ce se întâmplă cu mine, Mikey? Vrei să spui atunci când mă voi întoarce în închisoare? Citesc puţin ca să mai treacă timpul. Încă mai pictez – ştiai? Cred că voi face un portret al micuţei târfe care stă în prag, aşa cum îmi imaginez că ar arăta fără haine, cum *ştiu* că ar arăta dacă aş pune-o pe masă şi i-aş descoperi adevăratul potenţial. Văd că te scârbeşte, băieţel. Dar în realitate este numai o mică plăcere pe care mi-o ofer, având în vedere că niciodată nu va fi mai frumoasă decât pe pânzele mele. Modul meu de a o împărţi cu tine. Oftă şi îşi ridică privirea de la mâinile însângerate, parcă imun la durere. Ce se întâmplă dacă mă laşi în seama lor, Mikey? Mă condamni la o viaţă în care talentul mi se iroseşte iar bucuria de a trăi îmi este răpită, la o existenţă stearpă şi insignifiantă în spatele unor ziduri cenuşii. Asta se va întâmpla, mucos mic şi nerecunoscător.

— Ai zis că sunt mai răi decât tine.

— Păi, eu sunt conştient de ceea ce sunt.

— Ce vrei să spui?

— Cunoaşterea de sine este o virtute care lor le lipseşte.

— Te-au lăsat liber, totuşi.

— Temporar. O consultaţie.

— Te vor mai lăsa să ieşi, nu?

— Să sperăm că nu peste încă şaisprezece ani. Îşi privi din nou mâinile rănite şi zâmbi, ca şi cum nu s-ar fi tăiat decât în marginea unei hârtii. Însă, într-adevăr, ne aflăm într-o epocă în care se maturizează o nouă generaţie de fascişti şi sper ca, din când în când, să aibă nevoie de sfaturile mele experte.

— Ţi-ai închipuit că n-o să te mai întorci acolo. Crezi că o să scapi de ei în noaptea asta, nu-i aşa?

— Sunt prea mulţi, Mikey. Bărbaţi solizi cu arme masive vârâte în banduliere. Limuzine imense Chrysler. Elicoptere la discreţie. Nu, nu, probabil că va trebui să aştept o nouă consultaţie.

— Ticălosule, ucigaşule de mame, mincinosule!

— O, nu încerca să mă sperii. Îmi aduc aminte de această cameră, aşa cum arăta cu şaisprezece ani în urmă. Erai numai o pisicuţă pe atunci, Mikey, şi tot o pisicuţă ai rămas. Ai o cicatrice, băieţel. Cât timp a trecut până când ai reuşit să mănânci hrană solidă?

— Te-am văzut când o băteai pe mama lângă piscină.

— Dacă îţi face bine să te confesezi, dă-i drumul.

— Mă dusesem în bucătărie după fursecuri şi am auzit-o ţipând.

— Ai luat fursecurile?

— Când a căzut, ai lovit-o în cap.

— Nu mă plictisi, Mikey. N-ai fost tu băiatul pe care mi l-am dorit, dar nu m-ai mai plictisit până acum.

Bărbatul avea un calm şi o încredere în sine de nezdruncinat. Şi o aură a puterii care te descuraja – dar nici o urmă de nebunie nu-i transpărea din priviri. Dacă ar fi rostit o predică în faţa unei mulţimi, cu siguranţă ar fi fost luat drept preot. Susţinea că nu este nebun, ci doar rău.

Spencer se întrebă dacă nu cumva acesta era adevărul.

— Mikey, îmi eşti dator, ştii asta. Fără mine nu ai fi existat. Indiferent ce-ai gândi despre mine, eu *sunt* tatăl tău.

— Fără tine nu aş fi existat. Mda. Şi ar fi fost mai bine aşa. Dar fără mama aş fi putut ajunge să fiu exact ca tine. Ei i-am rămas dator. Ea este singura care m-a salvat.

— Mikey, Mikey, pur şi simplu n-ai cum să mă faci să mă simt vinovat. Vrei să-mi pun o mască tristă pe faţă? OK, îmi pun o mască tristă pe faţă. Dar mama ta nu însemna nimic pentru mine. Nimic mai mult decât o acoperire temporară, o înşelătorie folositoare cu ţâţe frumoase. Dar era prea curioasă. Şi când a trebuit să o aduc aici jos, a fost la fel ca toate celelalte – doar mai puţin sexy.

— Ei bine, oricum, asta-i pentru ea, spuse Spencer. Trase o scurtă rafală din Uzi, trimiţându-şi tatăl în Iad.

Nici măcar un glonţ nu ricoşă. Toate îşi găsiră ţinta şi monstrul se prăbuşi pe podea, într-o băltoacă de sânge întunecat, cum Spencer nu mai văzuse vreodată.

Rocky sări, surprins de focurile de armă, apoi, aplecându-şi capul, îl studie pe Steven Ackblom. Îl adulmecă de parcă avea un miros diferit de cele întâlnite

până atunci. Pe când Spencer se uita la chipul rigid al tatălui său, îl simţi pe Rocky urmărindu-l cu interes. Apoi câinele se duse la Ellie, lângă uşă.

Când, după un timp, li se alătură şi el, se temu să o privească pe Ellie.

— Mă întrebam dacă vei fi în stare să o faci, zise ea. Dacă nu, ar fi trebuit să o fac eu, şi m-ar fi durut îngrozitor braţul rănit din cauza reculului.

El îi întâlni privirea. Nu încerca să-l facă doar să se simtă mai bine. Vorbise sincer.

— Nu mi-a plăcut.

— Mie mi-ar fi plăcut.

— Nu cred.

— Enorm.

— Dar nici nu mi-a displăcut.

— De ce să-ţi displacă? Trebuie să striveşti gândacul de bucătărie dacă ţi se oferă ocazia.

— Ce-ţi face umărul?

— Mă doare al naibii, dar nu mai sângerează atât de tare. Îşi îndoi braţul dreptul şi se cutremură. Încă mai pot să lucrez la computer cu ambele mâini. Sper din tot sufletul că voi fi destul de rapidă.

Toţi trei se grăbiră să plece din catacombele pustii, prin camera albastră, prin vestibulul galben, spre lumea de deasupra.

Roy nu simţea nici o durere. De fapt nu simţea nimic. Asta îi permise să facă pe mortul. Se temea că îl vor ucide dacă îşi vor da seama că este încă în viaţă. Spencer Grant, alias Michael Ackblom, era fără nici o îndoială la fel de

nebun ca şi tatăl său, capabil de orice atrocitate. Aşadar Roy rămase cu ochii închişi şi profită de paralizia sa.

După şansa unică pe care i-o oferise artistului, Roy se simţea dezamăgit. Un perfid atât de prietenos.

Dar, de fapt, Roy era dezamăgit de propria-i persoană. Îl judecase complet greşit pe Steven Ackblom. Sensibilitatea şi inteligenţa artistului nu constituiseră doar o iluzie; dar îşi permisese să creadă că surprinsese totul. Nu remarcase niciodată şi faţa întunecată a lucrurilor.

Bineînţeles că începea să-i *iubească* atât de repede pe ceilalţi, exact aşa cum spusese artistul. Şi le înţelegea atât de bine suferinţele în momentele în care discuta cu ei. Aceasta era una dintre calităţile sale şi n-ar fi vrut să aibă un suflet mai puţin bun. Îl emoţionase profund situaţia critică în care se afla Ackblom: un bărbat deosebit de talentat şi inteligent, închis într-o celulă pentru tot restul vieţii. Compasiunea îl împiedicase pe Roy să zărească întregul adevăr.

Încă mai spera să rămână în viaţă şi să o întâlnească din nou pe Eve. Nu credea că *este* pe moarte. Dar nici nu putea simţi nimic mai jos de gât.

Găsi alinare în gândul că dacă ar muri, s-ar alătura imensei mulţimi cosmice şi l-ar întâmpina atâţia prieteni pe care îi trimisese înaintea lui acolo, cu atâta tandreţe. Vroia să trăiască de dragul Evei, dar, pe undeva, tânjea după o lume înălţătoare unde nu exista decât un singur sex, unde oamenii aveau pielea de un albastru-aprins, unde toţi arătau perfect în frumuseţea lor androgină, albastră, unde nimeni nu era prea prost sau prea deştept, unde indivizii trăiau în apartamente identice, aveau şifoniere şi încălţări identice, unde apa minerală de bună calitate şi fructele

proaspete se aflau la discreţie. Va fi prezentat tuturor celor pe care îi cunoscuse pe lumea aceasta, pentru că nu va fi în stare să-i recunoască în noile lor trupuri, identice, perfecte şi albastre. Un singur aspect îl întrista: faptul că nu i-ar fi putut vedea pe cunoscuţi aşa cum fuseseră înainte. Pe de altă parte, nu şi-ar fi dorit să-şi petreacă o eternitate împreună cu scumpa lui mamă, dacă ar fi trebuit să-i privească mereu chipul zdrobit, aşa cum fusese imediat după ce o trimisese în acea lume mai bună.

Încercă să vorbească şi descoperi că vocea îi revenise.

— Eşti mort, Steven, sau te prefaci?

În cealaltă parte a camerei, artistul zăcea rezemat de perete. Nu-i răspunse.

— Cred că au plecat şi nu se mai întorc. Deci, dacă te prefaci, totul e în regulă acum.

Nici un răspuns.

— Asta înseamnă că ai trecut dincolo, şi tot ce-a fost mai rău în tine a rămas aici. Sunt convins că acum eşti plin de remuşcări şi îţi doreşti să fi simţit mai multă compasiune pentru mine. Dacă îţi poţi exercita puterea cosmică, sparge vălul şi înfăptuieşte o minune, să pot merge din nou. Trebuie să mă ajuţi!

Camera rămase tăcută.

Tot nu reuşea să simtă nimic mai jos de gât.

— Sper să nu am nevoie de serviciile unui mediu ca să-ţi atrag atenţia, reluă Roy. Ar fi foarte neplăcut.

Linişte. Conul îngust de lumină albă şi rece strălucind în centrul beznei apăsătoare.

— Aştept. Sunt sigur că trebuie să depui un efort imens ca să pătrunzi prin voal.

Era convins că în orice moment s-ar fi putut petrece miracolul.

Deschizând portiera de pe partea şoferului, pe Spencer îl cuprinse brusc teama că îşi pierduse cheile. Dar se aflau în buzunarul jachetei.

Până când se urcă la volan şi pomi motorul, Rocky se instalase deja pe bancheta din spate, iar Ellie pe scaunul de lângă el. Îşi pusese laptop-ul pe genunchi, aşezat pe perna luată de la motel, şi aştepta să poată alimenta computerul.

Când motorul pomi, Ellie deschise laptop-ul şi zise:

— Deocamdată nu plecăm nicăieri.

— Dar aici suntem o ţintă sigură.

— Trebuie să intru din nou în Godzilla.

— Godzilla?

— Sistemul în care am pătruns înainte să ajungem aici.

— Ce e Godzilla?

— Atâta vreme cât o să stăm pe loc, probabil că nu vor face altceva decât să ne supravegheze de la distanţă şi să aştepte. Dar dacă ne mişcăm, vor acţiona în mod sigur şi nu vreau să vină până când n-o să fim pregătiţi.

— Ce e Godzilla?

— Ssssst! Trebuie să mă concentrez.

Spencer se uită la dealurile şi câmpiile din jur. Zăpada nu mai strălucea la fel de puternic, deoarece luna asfinţise deja. Fusese antrenat pentru operaţiunile de supraveghere în zone urbane, dar şi rurale, însă nu putea vedea nici urmă de agenţi, deşi ştia că sunt acolo.

Ellie era ocupată. Tastele păcăneau neobosit. Date şi diagrame defilau pe ecran.

Concentrându-se încă o dată asupra peisajului de iarnă, Spencer îşi aminti cazematele din zăpadă, castelele, pârtiile şi tunel ele săpate cu grijă. Simţi adierea bucuriei de a construi noi proiecte şi de a plănui alte aventuri copilăreşti. Amintiri din vremurile senine. Vise inocente. Fericire. Le întrezărea cu greutate. Dar poate cu puţină străduanie va reuşi să le recapete. Niciodată nu fusese în stare să-şi aducă aminte cu plăcere nici măcar de un singur moment al copilăriei sale. Evenimentele din acel iulie nu numai că îi schimbaseră viaţa, ci şi percepţia clipelor pe care le trăise înainte de bufniţă, de şobolani, de bisturiu şi de cuţit.

Uneori mama lui îl ajuta să înalţe castele din zăpadă. Revedea vremurile când se dădeau împreună pe derdeluş. Le plăcea să o facă în special după apusul soarelui. Nopţile erau atât de înviorătoare, lumea atât de misterioasă în alb şi negru. Cu miliarde de stele deasupra, sania se transforma într-o rachetă şi navigau spre alte planete.

Se gândi la mormântul mamei lui, din Denver, şi dintr-o dată îşi dori să meargă acolo, pentru prima oară de când părăsise meleagurile copilăriei. Vroia să îngenuncheze şi să se lase pradă amintirilor despre nopţile în care se dăduseră cu sania sub noianul de stele, când râsul ei cristalin plutea ca o muzică peste câmpiile albe.

Rocky stătea pe podeaua din spate, cu labele proptite pe scaunul lui Spencer şi cu gâtul întins, lingându-şi cu afecţiune stăpânul.

El se răsuci şi îl mângâie pe cap.

— Domnul Câine Rocky, mai puternic decât o locomotivă, mai rapid decât un glonţ în zbor, capabil de a escalada cele mai înalte clădiri dintr-o singură săritură, teroarea tuturor pisicilor şi a dobermanilor. Cum de ai putut face *aşa ceva*, hm? Îl scărpină după urechi. Apoi, cu vârful degetelor, pipăi cartilajul rupt de la urechea stângă, cea pleoştită: Nu cumva ticălosul care ţi-a făcut cândva asta semăna cu bărbatul din camera neagră? Sau ai recunoscut mirosul? Toţi oamenii răi miros la fel, amice? Rocky deveni atent. Domnule Câine Rocky, eroul îmblănit trebuie să aibă şi partea lui de distracţie. Arată-ne dinţii, sperie-ne puţin. Rocky gâfâia. Haide, arată-ne dinţii, insistă Spencer, mârâind şi arătându-i-i pe ai lui.

Lui Rocky îi plăcu jocul, rânji şi apoi mârâiră unul la celălalt, bot în bot.

— Gata, anunţă Ellie.

— Slavă Domnului, zise el, nu mai ştiam ce să fac să nu înnebunesc.

— Trebuie să mă ajuţi să-i localizez. M-am uitat şi eu, dar n-am reuşit să văd nici unul.

Arătând spre ecran, Spencer întrebă:

— Acesta-i Godzilla?

— Nu. Asta-i tabloul de bord cu care Godzilla şi cu mine ne vom juca. Este o hartă marcată ce se întinde pe vreo cinci mii de metri pătraţi în jurul casei şi al şopronului. Fiecare careu are latura de şase metri. Sper din tot sufletul că datele mele de intrare, hărţile cadastrale şi înregistrările districtuale sunt corecte. Ştiu că nu sunt perfecte, dar hai să ne rugăm să fie pe-aproape de realitate. Vezi forma verde? E casa. Vezi asta? E şopronul. Aici se află toate construcţiile până la capătul aleii. Punctul luminos —

suntem noi. Linia subţire – e şoseaua districtuală, acolo unde vrem să ajungem.

— Se bazează pe unul dintre jocurile video pe care le-ai creat?

— Nu, e realitatea cea mai crudă. Şi orice s-ar întâmpla, Spencer... Te iubesc. Nu pot să-mi închipui ceva mai frumos decât să-mi petrec restul vieţii cu tine. Numai că sper să dureze mai mult de cinci minute.

El ambreiase motorul. Vorbele ei sincere prin care îşi mărturisise sentimentele îl făcură să ezite, pentru că îşi dorea să o sărute acum, aici, pentru prima dată, fiindcă s-ar fi putut să fie şi ultima.

Apoi înlemni şi o privi uluit, căci începuse să înţeleagă.

— Godzilla se uită de sus direct la noi, nu-i asa?

— Mda.

— E un satelit, nu? Şi tu l-ai deturnat...

— Am salvat codurile astea într-o zi în care mă aflam la mare ananghie şi nu aveam altă scăpare, dar n-am crezut că va mai fi nevoie să le folosesc vreodată. După ce ieşim de aici îl eliberez; apoi ei îl vor închide şi îl vor reprograma.

— Şi ce mai face în afară de a ne urmări pe noi?

— Nu-ţi aminteşti filmele?

— Filmele cu Godzilla?

— Răsuflarea sa fierbinte şi strălucitoare?...

— Inventezi.

— Când expira, topea tancurile.

— O, Doamne!

— Acum ori niciodată, zise ea.

— Acum, hotărî el, vârând maşina în marşarier, dorindu-şi să se termine totul înainte de a avea timp să se gândească la ceea ce făceau.

Aprinse farurile, se îndepărtă cu spatele de şopron şi înconjură clădirea, luând-o pe acelaşi drum ca atunci când veniseră.

— Nu prea repede, spuse ea. Trebuie să mergem pe vârfuri, crede-mă.

Spencer ridică piciorul de pe acceleraţie.

Acum se deplasau datorită inerţiei. Trecură prin faţa şopronului. Acolo, cealaltă alee. Curtea din dos, în dreapta. Piscina.

O lumină puternică se fixă asupra lor dinspre o fereastră deschisă de la etajul al doilea al casei, la şaizeci de metri în dreapta şi patruzeci în faţă. Spencer fu orbit când se uită în partea aceea şi nu reuşi să vadă dacă exista cineva înarmat în dreptul vreunei ferestre.

Degetele ei zburau peste taste.

Spencer aruncă o privire spre ecran şi văzu o linie indicatoare galbenă. Descria o fâşie de pământ de doi metri lăţime şi douăzeci şi patru lungime, care se întindea în faţa lor.

Ellie apăsă pe ENTER.

— Apleacă-te! zise ea şi în acelaşi moment Spencer strigă:

— Rocky, jos!

Din cer coborî o rază incandescentă alb-albăstruie. Era mai puţin spectaculoasă decât se aşteptase el, mai puţin strălucitoare decât lumina ce venea dinspre casă, dar infinit mai stranie decât tot ce văzuse până atunci deasupra Pământului. Raza avea marginile ondulate şi nu părea să

radieze lumină, ci s-o *conţină*. O învolburare a aerului şi un vuiet ce îţi pătrundea până la os o acompaniau, aidoma unui feedback din difuzoarele uriaşe de pe un stadion. În vreme ce lumina se mişca urmând traiectoria impusă de Ellie (doi metri lăţime, douăzeci şi patru lungime, între ei şi casă, dar fără să se apropie nici de maşină, nici de clădire), se auzi un geamăt sinistru, venit din adâncuri. Pământul se zguduia suficient de puternic pentru a clătina maşina. În acea fâşie de doi metri, zăpada şi terenul de sub ea se dizolvară subit. Raza înaintă, şi un platan imens dispăru într-o secundă; nu izbucni în flăcări, ci *se evaporă*, de parcă n-ar fi existat niciodată. Copacul se transformă instantaneu în lumină şi căldură; dogoarea se simţea chiar şi în interiorul maşinii, cu ferestrele închise, la aproape treizeci de metri distanţă. Numeroase crengi care nu se aflaseră în raza de acţiune a luminii, ci în apropierea ei, crăpară şi se prăbuşiră la pământ, cuprinse de flăcări. Lama alb-albăstruie trecu, devastatoare, pe lângă maşină, traversă curtea, oblic faţă de ei şi de casă, de-a lungul marginii terasei, topind betonul, până la capătul traiectoriei pe care Ellie o stabilise – şi apoi se stinse.

Pământul, pe o suprafaţă lată de doi metri şi lungă de douăzeci şi patru, sclipea incandescent, fierbea ca un torent de lavă pe buza abruptă a unui vulcan. Topitura aceea se zbătea puternic în şanţul care o conţinea, se învolbura, se umfla şi împrăştia mănunchiuri de scântei albe şi roşii în aer, aruncând o lumină care ajungea până la maşină, colorând zăpada rămasă în portocaliu şi roşu.

Acum tăcerea părea la fel de profundă ca vidul cosmic.

În casă, angajaţii Agenţiei stinseseră reflectorul.

— Continuă să înaintezi, spuse Ellie, alarmată.

Spencer nu îşi dăduse seama că se opriseră.

Porniră din nou. Încet. Mişcându-se prudent prin împărăţia leului. Încet. Riscă o viteză mai mare decât înainte; leii probabil că făcuseră pe ei de frică.

— Domnul să binecuvânteze America, spuse tremurat Spencer.

— O, Godzilla nu este de-al nostru.

— Nu?

— Japonez.

— Japonezii au un satelit ucigaş?

— Tehnologie evoluată cu laser. Şi au opt sateliţi în sistem.

— Credeam că se ocupă cu crearea de televiziuni mai bune.

— La dracu' îmi cedează mâna, scânci ea, lucrând de zor.

El observă că ţintise casa.

— Şi Statele Unite au ceva similar, dar nu am nici un cod care să-mi permită intrarea în sistem. Proştii noştri îi spun Ciocanul Hiperspaţial, nume care n-are nici o legătură cu ce este de fapt. Vine de la un joc video care le-a plăcut.

— Tu ai proiectat jocul?

— Da.

— Au construit şi nişte parcuri de distracţii după el, asa-i?

— Da.

— Am văzut unul.

Acum treceau pe lângă casă. Nici măcar nu se uitau în sus, spre ferestre. Să nu-şi forţeze norocul.

— Poţi să confişti un satelit secret al apărării japoneze?

— Prin M.A., spuse ea.

— Ministerul Apărării.

— Japonezii nu ştiu, dar M.A. poate să intre în creierul lui Godzilla de câte ori şi-o doreşte. Eu mă folosesc numai de porţile deja deschise de M A.

Îşi aminti un lucru pe care ea i-l spusese în deşert, atunci când el îşi exprimase uimirea în legătură cu urmărirea prin satelit, îl repetă, citând-o:

— Te-ar surprinde să ştii ce se află acolo sus. „Surprinde” e încă prea puţin zis.

— Şi Israelul are propriul său sistem.

— Israelul?!

— Mda, micuţul Israel. Dar ei mă îngrijorează cel mai puţin. Chinezii. Gândeşte-te... Poate şi francezii. N-ar mai fi nici o glumă pe seama şoferilor de taxi. Dumnezeu ştie cine-l mai are.

Aproape că trecuseră de casă.

O gaură mică şi rotundă apăru în fereastra laterală de lângă Ellie, în timp ce bubuitura împuşcăturii răsună în noapte, şi Spencer simţi pocnitura înfundată în spătarul scaunului său. Puterea glonţului fusese atât de mare, încât sticla tare se crăpă serios, dar, din fericire, nu se sfărâmă. Slavă Domnului, Rocky lătra energic, şi nu schelălăia în agonie.

— Ticăloşi idioţi, zise Ellie în timp ce apăsa din nou tasta ENTER.

Din spaţiul cosmic, o coloană de lumină strălucitoare alb-albăstruie pătrunse în ferma victoriană cu două etaje, dizolvând instantaneu un cilindru cu diametrul de doi metri.

Restul structurii explodă. Flăcările ţâşniră în noapte. Dacă mai rămăsese cineva în casă, ar fi trebuit să se grăbească prea tare să iasă pentru a se mai gândi să tragă din când în când şi câte o rafală.

Ellie tremura.

— Nu puteam risca să nimerească antena din spate. Dacă se strica, intram într-un mare bucluc.

— Ruşii au şi ei aşa ceva?

— Da. Plus alte chestii şi mai ciudate.

— Şi mai ciudate?

— De aceea toată lumea este disperată să pună mâna pe versiunea lor de Godzilla. Jirinovski. Ai auzit de el?

— Un politician rus.

Înclinându-şi capul spre VDT şi introducând noi instrucţiuni, ea spuse:

— El împreună cu asociaţii lui, întreaga reţea care va rămâne chiar şi după dispariţia sa fizică, sunt nişte comunişti conservatori care vor să domine lumea. Numai că de data asta intenţionează să o arunce în aer dacă nu li se supune. Fără minciuni încântătoare. Şi chiar dacă se găseşte cineva să spulbere fracţiunea Jirinovski, imediat va apărea un alt maniac al puterii care îşi va spune politician.

La patruzeci de metri în faţă, în dreapta, un Ford Bronco ţâşni din dosul copacilor şi al tufişurilor în care se ascunsese. Inaintă până în mijlocul şoselei, blocându-le drumul.

Spencer opri maşina.

Cu toate că şoferul Bronco-ului rămăsese la volan, doi bărbaţi înarmaţi cu puşti de calibru mare ţâşniră din spate şi luară poziţii de tragere. Îşi ridicară armele.

— Jos, strigă Spencer şi o împinse pe Ellie sub nivelul ferestrei, în vreme ce se apleca şi el.

— Ei na, spuse ea, neîncrezătoare.

— Chiar aşa!

— Blochează drumul?

— Doi puşcaşi şi un Bronco.

— N-au fost atenţi la ce s-a întâmplat?

— Stai jos, Rocky, zise el.

Câinele îşi proptise din nou labele din faţă pe scaun şi dădea entuziasmat din cap.

— Rocky, jos! ordonă Spencer cu asprime.

Câinele scânci, evident contrariat, dar se culcă pe podea, în spate.

Ellie întrebă:

— Cât de departe sunt?

Spencer riscă o privire rapidă, apoi alunecă din nou în jos, la timp, căci un glonţ lovi imediat capota, deasupra parbrizului.

— Cam la patruzeci de metri.

Ea apăsă tastele cu disperare. Pe ecran apăru o linie la dreapta drumului. Avea în realitate doisprezece metri, curbându-se peste câmpul deschis spre Bronco, oprindu-se la un metru sau doi de pavaj.

— Nu vreau să stric drumul, zise ea. Cauciucurile s-ar dizolva dacă am încerca să traversăm zona de pământ topit.

— Pot să apăs eu pe ENTER? întrebă el.

— Eşti invitatul meu.

Spencer apăsă, apoi se ridică pe scaun, mijindu-şi ochii, în timp ce răsuflarea Godzillei spinteca noaptea, muşcând solul. Pământul se cutremură şi un tunet

apocaliptic răsună sub ei, de parcă planeta s-ar fi despicat în două. Aerul vui asurzitor, iar raza neîndurătoare străluci de-a lungul traiectoriei impuse de Ellie.

Înainte ca Godzilla să preschimbe pământul într-o mlaştină albă şi fierbinte pe jumătate din cei doisprezece metri, amândoi puşcaşii îşi aruncară armele şi se năpustiră spre vehiculul din spatele lor. În vreme ce se agăţau de-o parte şi de alta, şoferul scoase maşina de pe asfalt, grăbindu-se spre câmpul îngheţat de alături, sfărâmă un gard alb din scânduri, traversă o păşune mică şi trecu pe lângă primul grajd. Când Godzilla se opri aproape de marginea aleii iar noaptea se întunecă şi se linişti dintr-o dată, Bronco-ul încă mai gonea, micşorându-se rapid în beznă, de parcă şoferul ar fi vrut s-o ţină tot aşa, pe câmp, până i s-ar fi terminat benzina.

Spencer conduse până la şoseaua districtuală. Se opri şi se uită în ambele direcţii. Nu se vedea nimic. O luă la dreapta, spre Denver.

Nici unul dintre ei nu vorbi multă vreme.

Rocky stătea cu labele din faţă pe spătarul scaunului, privind la drumul care se aşternea înaintea lor. Niciodată nu-i plăcuse să privească înapoi.

Ellie îşi ţinea mâna apăsată pe rană. Spencer nădăjduia că oamenii pe care ea îi cunoştea în Denver vor putea să-i acorde primele îngrijiri. Medicamentele pe care le comandase prin computer de la mai multe companii farmaceutice se pierduseră o dată cu Range Rover-ul.

Până la urmă, ea rupse tăcerea:

— Mai bine ne-am opri la Copper Mountain, să facem rost de altă maşină. Asta poate fi recunoscută oricând.

— OK.

Ellie închise computerul. Îl scoase din priză.

Munţii se profilau întunecaţi, îmbrăcaţi de conifere, cu crestele ninse sclipind în noapte.

Luna apusese de mult, şi cerul strălucea în faţă, plin de stele.

Capitolul XV

Eve Jammer ura oraşul Washington în luna august. De fapt îl ura în toate anotimpurile cu aceeaşi intensitate. După cum se ştie, locul era plăcut numai în perioada scurtă în care îmboboceau cireşii; în restul anului te distrugea. Umed, aglomerat, gălăgios, murdar, cu o rată infracţională mare. Plin de politicieni plicticoşi, proşti şi lacomi, ale căror idealuri se găseau ori în chiloţi, ori în buzunarele pantalonilor, era de-a dreptul incomod pentru o capitală şi uneori ea visa să mute în altă parte guvernul, la momentul potrivit. Poate în Las Vegas.

Aflându-se la volanul unui Chrysler Town Car, conducând prin căldura sufocantă, Eve avea aparatul de aer condiţionat fixat la penultima gradaţie, iar ventilatoarele la puterea maximă. Rafalele de aer îngheţat o loveau peste faţă, peste corp, îi ridicau fusta, dar tot se simţea înfierbântată. Nu numai din pricina vipiei: era atât de înverşunată, încât, dacă s-ar fi lovit cap în cap cu un taur, ar fi putut câştiga.

Îşi ura Chrysler-ul aproape tot atât de mult pe cât ura şi oraşul Washington. Cu banii şi poziţia ei socială, ar fi fost cazul să conducă măcar un Mercedes, dacă nu un Rolls Royce. Dar o soţie de politician era obligată să ţină cont de

aparenţe – cel puţin un timp. Ar fi fost o greşeală politică să conducă o maşină străină.

Trecuseră optsprezece luni de când Eve Jammer îl întâlnise pe Roy Miro şi îşi descoperise adevăratul destin. De şaisprezece luni se căsătorise cu bine cunoscutul senator E. Jackson Haynes, care avea să fie candidatul oficial al partidului său în alegerile prezidenţiale din anul următor. Nu era o speculaţie. Totul fusese aranjat: urma ca rivalii lui să cadă într-un fel sau altul la selecţia iniţială, lăsându-l singur, un bărbat uriaş pe scena mondială.

Ea personal îl detesta pe E. Jackson Haynes şi nu-i permitea să o atingă decât în public. Chiar şi atunci cu măsură. Îi dăduse câteva pagini cu tot felul de reguli – şi îi ceruse să le memoreze – care defineau limitele acceptabile privind îmbrăţişările iubitoare, săruturile pe obraz şi ţinerile de mână. Înregistrările pe care Eve le obţinuse în buncărul din Vegas, ce dovedeau că el siluise mai mulţi băieţi şi fetiţe sub doisprezece ani, îl determinaseră să accepte instantaneu să o ia de soţie, precum şi condiţiile stricte pe care ea le impusese în legătură cu relaţia lor.

Jackson nu protesta prea des sau prea vehement faţă de acest aranjament. Îl tenta mai mult ideea de a deveni preşedinte. Şi fără înregistrările deţinute de Eve, care îi incriminau în egală măsură şi pe principalii săi rivali politici, n-ar fi avut nici cea mai mică şansă să se apropie de Casa Albă.

Pentru o vreme, ea se temuse că puţinii politicieni şi mânuitori ai puterii, ce avuseseră curajul să i se împotrivească, vor fi prea grei de cap pentru a realiza că nu puteau scăpa din plasa în care îi vârâse. Dacă ar fi distrus-o, ar fi intrat cu toţii în cele mai mari şi mai murdare

scandaluri politice din istorie. Şi nu numai scandaluri. Mulţi slujbaşi publici comiseseră nelegiuiri îndeajuns de oribile, încât dezvăluirea lor să provoace lupte de stradă, chiar dacă agenţii federali ar fi intervenit cu mitralierele să le înăbuşe.

Câţiva dintre cei mai încăpăţânaţi nu fuseseră convinşi că poseda peste tot în lume copii secrete ale înregistrărilor, sau că discurile laser ar fi urmat calea undelor, la puţine ore după moartea ei, dintr-o mulţime de surse – în majoritatea cazurilor automate. Însă cedaseră toţi când ea le accesase televizoarele de acasă prin satelit sau prin cablu – blocându-i pe ceilalţi clienţi – şi le transmisese, una câte una, părţi ale înregistrărilor delictelor comise. Stând în propriile lor dormitoare şi vizuini, ascultaseră îngroziţi, cu convingerea că ea expunea aceste fragmente lumii întregi.

Tehnologia computerelor era o minune.

Mulţi dintre politicienii încăpăţânaţi se aflau împreună cu soţiile sau cu amantele, când emisiunile strict personale se iviseră într-un mod neaşteptat pe ecranele televizoarelor lor. În majoritatea cazurilor, partenerele erau la fel de vinovate sau lacome de putere ca şi ei, pentru a-şi dori nespus ca totul să rămână sub tăcere. Însă un senator influent şi un membru al cabinetului prezidenţial se căsătoriseră cu nişte femei cu principii morale bizare, de nezdruncinat, care refuzaseră să păstreze secretul. Înainte ca procedura de divorţ şi destăinuirile publice să înceapă, amândouă fuseseră împuşcate în cursul aceleiaşi seri, cu focuri de revolver, în faţa unor automate de schimbat bani. Tragedia fusese urmată de arborarea drapelului în bernă pe toate clădirile guvernamentale de pe cuprinsul oraşului,

pentru douăzeci şi patru de ore, şi de introducerea unei moţiuni în Congres care cerea lipirea unor avertismente pe automatele de schimbat bani.

Eve răsuci butonul aparatului de aer condiţionat la ultima gradaţie. Amintindu-şi expresia feţelor acelor femei când le proptise ţeava armei în tâmplă, i se făcu mai cald ca niciodată.

Se găsea la trei kilometri de Cloverfield şi traficul rutier din Washington era îngrozitor. Ar fi vrut să apese pe claxon şi să le arate un deget ţeapăn unor idioţi insuportabili care blocaseră intersecţia, dar trebuia să fie discretă. Nu se cădea ca viitoarea Primă Doamnă a Statelor Unite să facă gesturi obscene. În plus, învăţase de la Roy că furia reprezenta o slăbiciune. Trebuia să-şi controleze mânia pentru a o transforma într-un sentiment mai nobil – compasiunea. Şoferii aceia nepricepuţi nu *intenţionaseră* să încurce circulaţia; pur şi simplu nu-i ducea capul. Probabil că aveau o mulţime de necazuri. Nu merita să se înfurie pe ei, ci să-i elibereze, plină de compasiune, trimiţându-i într-o lume mai bună, dacă i se va ivi ocazia.

Se gândi să le noteze numerele de înmatriculare. Ar fi putut să le caute pe aceste biete suflete mai târziu, pentru a le oferi cel mai măreţ dar. Însă era prea grăbită. Nu avea timp de atâta milă.

Abia aştepta să ajungă la Cloverfield şi să-i împărtăşească vestea bună despre generozitatea tatălui ei. Printr-un lanţ de corporaţii şi trusturi internaţionale, tatăl său – Thomas Summerton, primul adjunct al Ministrului de Justiţie al Statelor Unite – transferase trei milioane de dolari din conturile lui într-ale ei, bani care îi asigurau la fel de multă libertate ca şi înregistrările de pe discurile laser

realizate în cei doi ani de muncă asiduă în buncărul invadat de păianjeni.

Cea mai deşteaptă mişcare din toată viaţa ei plină de acţiuni inteligente: nu-l storsese de bani pe Summerton cu ani în urmă, când îi intrase sub piele. Îl rugase în schimb să-i dea o slujbă la Agenţie. Tatăl său crezuse că-şi dorea postul din buncăr pentru că era o muncă uşoară: nu făcea nimic, stătea, citea reviste şi primea un salariu de o sută de mii de dolari pe an. Comisese greşeala să o considere numai o prostuţă atrăgătoare.

Unii bărbaţi nu încetează niciodată să gândească doar cu ce au în chiloţi.

Cu ani în urmă, când mama ei fusese amanta lui Tom, ar fi trebuit să se poarte mai inteligent şi să o trateze mai bine. Dar când rămăsese însărcinată şi refuzase să scape de copil, el îi dăduse un şut. Puternic. Chiar şi pe atunci, Summerton era un om bogat şi urma să moştenească şi mai mult, plus că, deşi nu deţinea prea mare putere politică, avea ambiţii uriaşe. Ar fi putut să se comporte ca un gentleman. Iar când ea l-a ameninţat că o să facă declaraţii publice, i-a trimis două matahale care au nenorocit-o în bătaie. După aceea, biata ei mamă a rămas o femeie amărâtă şi speriată până în ziua morţii.

Tatăl său gândise doar cu ce avea în chiloţi şi fusese îndeajuns de prost, încât să-şi ia ca amantă o copilă de cincisprezece ani. Iar apoi, gândise cu *buzunarele* pantalonilor când ar fi trebuit să cugete cu inima sau cu mintea.

Mai târziu gândise iar cu ce avea în chiloţi, când se lăsase sedus de Eve – pe care, firește, nu o mai întâlnise până atunci şi nu ştia că este fiica lui. Deja o uitase pe

mama ei, de parcă nu ar fi fost decât o relaţie de o noapte, deşi trăiseră împreună doi ani. Iar dacă acea femeie încă mai exista pe undeva, în străfundurile memoriei, posibilitatea ca el să-i fi făcut un copil i se şterse complet din minte.

Eve nu numai că îl sedusese, dar îl şi *redusese* la stadiul de animal în călduri, şi, în decursul câtorva săptămâni, îl făcuse să devină o pradă extrem de uşoară. Când, până la urmă, îi sugerase un mic joc erotic în care să mimeze că tatăl îşi violează fiica în pat, ideea îl interesase imediat. Pretinsa ei rezistenţă şi ţipetele rugătoare din timpul „violului" îl excitaseră până la limita suportabilului. Înregistrase totul pe bandă video cu înaltă rezoluţie. Din patru unghiuri. Şi pe cel mai modern echipament audio. Păstrase şi puţină spermă pentru a o compara cu sângele ei în cadrul unui test genetic, al cărui rezultat avea să demonstreze că Eve este într-adevăr scumpa lui fiică. Caseta cu jocul erotic urma să fie vizionată de oficialităţi, care l-ar fi considerat desigur un incest forţat.

După ce îi prezentase materialul, tăticul gândise o dată în viaţă şi cu mintea. Se convinsese că ucigând-o nu ar fi rezolvat nimic şi acceptase să plătească orice în schimbul tăcerii ei. Fusese surprins şi încântat că nu îi ceruse bani, ci numai o slujbă sigură şi bine plătită, la stat. Însă mult mai puţin îi plăcuse atunci când îl întrebase mai multe despre Agenţie şi despre acţiunile ei secrete, cu care se lăudase o dată sau de două ori în pat. Dar după câteva zile de discuţii, el fusese suficient de înţelept, încât s-o recruteze în Agenţie.

— Eşti o târfuliţă şmecheră, îi zisese Tom după ce încheiaseră înţelegerea. Îşi pusese braţul în jurul ei cu o sinceră afecţiune.

După ce îi dăduse slujba, fusese dezamăgit să afle că nu mai vroia să se culce cu el, dar în timp se obişnuise şi cu această pierdere. Crezuse cu adevărat că „şmecheră” era cuvântul care o caracteriza cel mai bine. Abilitatea ei de a-şi folosi slujba din buncăr şi în scopuri personale îi scăpase până în momentul în care aflase că avea să se mărite cu E. Jackson Haynes, şi că reuşise să-i aibă la degetul mic pe cei mai puternici politicieni din oraş. *După aceea* ea îl vizitase pentru a discuta despre moştenire – şi tăticul descoperise că „şmecheră” era puţin spus.

Ajunse la capătul aleii care ducea la Cloverfield şi parcă maşina paralel cu o bordură roşie, lângă un semn pe care scria STAŢIONAREA INTERZISĂ. Puse pe tabloul de bord una dintre cărţile de vizită ale lui Jackson – „Membru în Congres” – înghiţi o ultimă gură de aer rece din Chrysler, apoi păşi în zăpuşeala umedă de august.

Cloverfield – toată numai coloane albe şi ziduri impunătoare – era una dintre cele mai bune instituţii de acest gen din Statele Unite. Un portar în livrea o întâmpină. Funcţionarul de la recepţia din hol, un englez distins, se numea Danfield, dar nu putea şti dacă asta era numele său de familie.

După ce Danfield o înregistra şi schimbară câteva amabilităţi, Eve merse pe ruta ce-i era familiară, de-a lungul culoarelor tăcute. Picturi originale ale unor celebri artişti americani, care trăiseră în secolele trecute, se asortau perfect cu mocheta persană de pe podeaua lustruită, cu reflexe lichide de mahon ruginiu.

Când intră în apartamentul lui Roy, scumpul de el se târa cu cadrul, făcându-şi exerciţiile. Sub îngrijirea celor mai buni specialişti şi terapeuţi din lume, el îşi recăpătase în totalitate controlul braţelor. Aproape sigur, în câteva luni va putea merge pe picioare, doar şchiopătând uşor.

Ea îl sărută uscat pe obaz. El o răsplăti cu un sărut şi mai uscat.

— Cu fiecare vizită, devii din ce în ce mai frumoasă, spuse el.

— Ei, bărbaţii încă îşi întorc capul după mine, zise ea. Dar nu ca înainte, fiindcă sunt obligată să port hainele astea oribile.

O viitoare Primă Doamnă a Statelor Unite nu se putea îmbrăca la fel ca o fostă dansatoare din Las Vegas, căreia îi plăcea să-i scoată din minţi pe bărbaţi. Acum purta chiar şi un sutien care îi îndepărta sânii şi îi turtea, pentru a arăta mai puţin înzestrată decât era în realitate.

Oricum, ea nu fusese niciodată dansatoare şi nu se numise niciodată Jammer, ci Lincoln – ca şi Abraham. Învăţase la cinci şcoli din state diferite, chiar şi din Germania Federală, pentru că tatăl ei fusese un militar de carieră, transferat de colo-colo. Absolvise Sorbona, şi îşi petrecuse câţiva ani predând copiilor săraci din Tonga, în Pacificul de Sud. Desigur, acestea erau toate datele pe care cel mai harnic şi mai inteligent reporter, înarmat cu cel mai puternic computer, le-ar fi putut afla.

Ea şi Roy stăteau unul lângă altul pe o canapea. Ceştile cu ceai fierbinte, o tavă cu prăjiturele, frişcă şi gem fuseseră aşezate pe o măsuţă încântătoare în stil Chippendale.

În vreme ce ronţăiau câte ceva, ea îi povesti despre cele trei milioane pe care tatăl său i le transferase în cont. Roy se bucură atât de mult, încât îi dădură lacrimile. Era aşa drăgălaş...

Apoi vorbiră despre viitor.

Clipa din care puteau să stea împreună în fiecare noapte, fără să se mai ascundă, părea îngrozitor de departe. E. Jackson Haynes urma să ocupe biroul preşedintelui pe 20 ianuarie, adică peste şaptesprezece luni. El şi vicepreşedintele vor fi asasinaţi în cursul anului următor, însă Jackson nu cunoştea acest amănunt. Cu aprobarea experţilor constituţionali şi la sfatul Curţii Supreme de Justiţie a Statelor Unite, amândouă Camerele Congresului vor face pasul fără precedent de a pregăti alegeri anticipate. Eve Marie Lincoln Haynes, văduva preşedintelui-martir, va candida la preşedinţie, va fi aleasă cu majoritate de voturi şi îşi va începe astfel primul mandat.

— La un an după *asta* – se va împlini o perioadă decentă de doliu, îi spuse ea lui Roy. Nu crezi?

— Mai mult decât decentă. Mai ales că lumea te va iubi enorm şi va vrea să fii fericită.

— Şi apoi voi putea să mă mărit cu eroul FBI-ului, care l-a omorât pe psihopatul acela evadat, Steven Ackblom.

— Încă patru ani şi vom fi împreună pentru totdeauna, zise Roy. Nu-i chiar atât de mult. Îţi promit, Eve, că te voi face fericită şi voi onora poziţia mea de Prim Bărbat al ţării.

— Ştiu, iubitule.

— Iar până atunci, dacă există vreo persoană căreia să nu-i placă *oricare* dintre acţiunile tale...

—...o vom trata cu o supremă compasiune.

— Exact.

— Acum hai să nu mai vorbim despre cât avem de aşteptat. Hai să discutăm despre ideile tale minunate. Hai să ne facem *planuri*.

Şi sporovăiră îndelung despre uniformele unei noi Agenţii Federale pe care doreau să o creeze, în special despre fermoarele şi capsele metalice, mult mai potrivite decât tradiţionalii nasturi din os.

Capitolul XVI

Sub razelui soarelui, tineri musculoşi şi legiuni întregi de femei uimitor de frumoase, purtând cele mai minuscule costume de baie, se bucurau de viaţă. Copiii construiau castele de nisip. Pensionarii stăteau sub umbrele, purtând pălării de pai. Toţi erau fericiţi. Habar n-aveau de ochii din cer şi de posibilitatea de a fi spulberaţi instantaneu dintr-un capriciu al vreunui politician din altă ţară – sau chiar al vreunui hacker genial şi dement, care trăia în mijlocul unor fantasme cyberpunk, în Cleveland sau Londra, în Cape Town sau Pittsburgh.

În timp ce se plimba de-a lungul ţărmului, la marginea mării, cu hotelurile uriaşe înălţându-se unul lângă

celălalt la dreapta lui, se frecă uşor pe faţă. Îl mânca barba. O avea de şase luni şi nu arăta neîngrijit. Dimpotrivă, era moale, deasă, iar Ellie susţinea că îi stătea mai bine cu ea, decât fără. Totuşi, în ziua caniculară de august, la Miami Beach, îl mânca de parcă ar fi avut purici şi îşi dorea cu ardoare să se bărbierească.

De altfel, îi plăcea mai mult cum arăta bărbierit. În timpul celor optsprezece luni scurse de la noaptea în care Godzilla atacase ferma din Vail, un specialist în chirurgie plastică dintr-un sanatoriu britanic particular îi operase de trei ori cicatricea. O redusese până la o linie de grosimea unui fir de păr, care rămânea invizibilă chiar şi pe pielea bronzată. În plus, îi modificase puţin bărbia şi nasul.

Folosea vreo douăzeci de nume, dar niciodată Michael Ackblom sau Spencer Grant. Prietenii lui cei mai apropiaţi îl cunoşteau ca Phil Richards. Ellie hotărâse să-şi păstreze numele de botez şi îl schimbase pe cel de familie în Richards. Rocky răspundea la fel de bine şi la apelativul „Killer”.

Phil se întoarse cu spatele la ocean, îşi croi drum printre cohortele de turişti şi intră pe terenul cu o vegetaţie luxuriantă al unuia dintre hotelurile noi. În sandale, şort alb şi o cămaşă hawaiiană viu colorată, semăna cu mulţi alţii de pe acolo.

Piscina hotelului era mai mare decât un teren de fotbal american şi nu avea formă regulată, ca de altfel toate lagunele tropicale cu care era făcută să semene. Margini din piatră artificială. Insule însorite în mijloc. O cascadă pe două niveluri, ce se vărsa într-un capăt umbrit de palmieri.

Se putea ajunge înot sau pe jos până la barul situat într-o grotă din spatele cascadei. Era un pavilion în stil polinezian, cu o mulţime de bambuşi şi palmieri cu frunze generoase, ornamentat cu cochilii de scoici. Ospătăriţele purtau brâuri, fuste petrecute făcute dintr-o ţesătură imprimată cu orhidee şi sutiene asortate; fiecare îşi prinsese câte o floare proaspătă în păr.

Familia Padrakian – Bob, Jean şi fiul lor de opt ani, Mark – şedea la o măsuţă lângă peretele grotei. Bob bea rom şi Coca-Cola, Mark o bere din plante, iar Jean rupsese un şerveţel şi se ştergea, nervoasă, pe buze.

Phil se apropie de masă şi o sperie pe Jean – pe care nu o cunoştea – strigând în gura mare: „Hei, Sally, arăţi extraordinar”, apoi o îmbrăţişă şi o sărută pe obraz. Ciufuli părul lui Mark: „Ce mai faci, Pete? O să te iau mai târziu să ne scufundăm împreună, ce zici?” Strângându-i viguros mâinile lui Bob, spuse: „Mai bine ai avea grijă de burta asta, că o să ajungi ca unchiul Morty!” Apoi se aşează lângă ei şi şopti: „Fazani şi dragoni.”

Câteva minute mai târziu, după ce îşi terminase sucul de ananas, şi îi studiase pe furiş pe ceilalţi clienţi ai barului pentru a se convinge că nimeni nu era interesat peste măsură de familia Padrakian, Phil le plăti băuturile cu bani gheaţă. Îi conduse spre hotel vorbind despre rude comune care, bineînţeles, nu existau. Trecură prin holul pustiu. Din câte văzuse, nu îi urmărea şi nici nu se uita nimeni după ei.

Familia Padrakian respectase întocmai instrucţiunile primite prin telefon. Se îmbrăcaseră aidoma turiştilor iubitori de vacanţă din New Jersey, deşi Bob exagerase puţin – purta mocasini mari şi negri, ciorapi negri şi bermude.

O furgonetă destinată vizitării împrejurimilor, cu ferestre laterale mari, se apropie de intrarea în hotel şi opri lângă bordură, în fata lor, la poarta pentru vehicule. Panourile magnetice puse pe uşile din faţă anunţau: AVENTURILE LICHIDE ALE CĂPITANULUI BLACKBEARD. Sub ele, deasupra unei poze cu un pirat rânjit, litere mai subţiri explicau: EXPEDIŢII SUBACVATICE CU ÎNSOŢITOR, ÎNCHIRIERI DE SCHIURI CU PROPULSIE, SCHI NAUTIC, PESCUIT SUBACVATIC.

Şoferul coborî şi ocoli furgoneta pentru a le deschide uşile din spate. Purta o cămaşă creponată albă, din olandă, pantaloni uşori din doc alb şi pantofi de pânză roz-aprins cu şireturi verzi. Chiar în aceste haine ţipătoare şi cu un cercel din argint în ureche, reuşea să arate plin de demnitate, cu un aer intelectual, aşa cum arătase şi în costum sau în uniformă de căpitan, pe vremea când Phil servise sub comanda lui la Divizia de Vest din DPLA. Doar pielea neagră ca smoala părea mai întunecată şi mai sclipitoare în căldura tropicală din Miami decât în Los Angeles.

Familia Padrakian urcă în spatele furgonetei, iar Phil se aşeză lângă şofer, pe care acum prietenii îl ştiau sub numele de Ronald – pe scurt Ron – Truman.

— Îmi plac pantofii tăi, zise Phil.

— Fiicele mele mi i-au cumpărat.

— Mda, dar se vede că îţi plac.

— De ce să te mint? Sunt extraordinari.

— Aproape că dansai când ai ocolit furgoneta.

Cu o umbră de zâmbet, în timp ce se îndepărta de hotel, Ron spuse:

— Voi, albii, întotdeauna ne-aţi invidiat.

Ron vorbea cu un accent englezesc atât de convingător, încât Phil putea să închidă ochii şi să vadă Big Ben-ul. În vreme ce învăţase cum să scape de accentul caraibean, Ron descoperise că avea talent pentru dialecte. Acum devenise omul cu o mie de voci.

— Trebuie să vă spun, începu nervos Bob Padrakian din spatele lor, că ne-am speriat de moarte.

— Acum sunteţi în siguranţă, zise Phil. Se răsuci în scaun pentru a le zâmbi liniştitor celor trei refugiaţi.

— Nimeni nu ne urmăreşte, poate doar ochii din cer, adăugă Ron, deşi Padrakienii habar n-aveau de aşa ceva. Şi nu prea e posibil.

— Vreau să spun, continuă Padrakian, că nici măcar nu ştim cine sunteţi.

— Vă suntem prieteni, îl linişti Phil. De fapt, dacă toate merg la fel de bine cum au mers pentru mine şi Ron, atunci vom deveni cei mai buni prieteni pe care i-aţi avut vreodată.

— Chiar mai mult decât prieteni, interveni Ron. Familie.

Bob şi Jean păreau nedumeriţi şi speriaţi. Fiind destul de mic, Mark rămase nepăsător.

— Staţi liniştiţi şi nu vă îngrijoraţi, le spuse Ron. O să vă explicăm totul în curând.

Opriră lângă un complex uriaş de magazine, coborâră din furgonetă şi intrară cu toţii înăuntru. Trecură pe lângă o mulţime de prăvălii, ajunseră într-o aripă mai nepopulată şi pătrunseră printr-o uşă pe care existau simbolurile internaţionale pentru telefoane; apoi, evitând zonele publice, pătrunseră într-un coridor lung de serviciu. O scară

la capătul culoarului cobora spre un mare centru de recepţionare a mărfii destinate magazinelor mai mici.

Două dintre cele patru uşi glisante erau deschise, în spatele lor fiind parcate vehiculele care livrau marfa. Trei angajaţi în uniforme ai unui magazin care vindea brânză, carne conservată şi mezeluri descărcau în viteză maşina de la poarta numărul patru, în vreme ce stivuiau cutiile de carton pe cărucioare şi le împingeau pe rotile spre un lift special, nu le acordară nici o atenţie lui Phil, Ron şi Padrakienilor. O mulţime de ambalaje aveau etichete pe care scria: PERISABIL, A SE PĂSTRA ÎN CONGELATOR.

În camionul parcat la poarta numărul unu – un model mai mic decât cel cu optsprezece roţi de la numărul patru – un şofer apăru din întunericul remorcii de vreo cinci metri lungime. Pe când se apropiau, el sări pe asfalt. Toţi cinci se urcară înăuntru, ca şi cum o plimbare în remorca unui camion ar fi fost un lucm obişnuit. Şoferul închise uşa după ei şi un moment mai târziu se aflau pe şosea.

Remorca era goală, cu excepţia unor teancuri de suporturi vătuite, din cele care se folosesc la transporturile de mobilă.

Şedeau pe aceste mormane în întunericul negru ca smoala. Nu puteau vorbi din cauza zgomotului motorului şi a zăngănitului pereţilor metalici din jurul lor.

Douăzeci de minute mai târziu, camionul se opri. Motorul amuţi. După încă vreo cinci minute uşa din spate se deschise. Şoferul apăru sub lumina orbitoare a soarelui.

— Repede! Nu e nimeni în preajmă.

Coborâră într-un colţ al unei parcări de lângă o plajă publică. Razele soarelui pâlpâiau pe parbrizele şi pe

capotele cromate ale maşinilor, iar pescăruşii albi se roteau pe cer. Phil simţea în aer mirosul mării.

— Acum vom merge puţin pe jos, le spuse Ron Padrakienilor.

Tabăra se găsea la o jumătate de kilometru de locul unde îi lăsase maşina. Marea rulotă arămiu cu negru, marca Road King, fusese parcată alături de multe altele cu aceleaşi dimensiuni, lângă racordurile electrice dintre palmieri.

Copacii fremătau leneş sub briza marină. O sută de metri mai departe, la linia unde se spărgeau valurile, doi pelicani mergeau ţanţoş de colo-colo printre franjurii de apă spumoasă, parcă interpretând un dans egiptean.

În interiorul rulotei, Ellie, ca şi alte două persoane, lucra la unul dintre monitoarele terminalelor aflate în camera de zi. Se ridică zâmbind pentru a-l îmbrăţişa pe Phil.

Mângâind-o cu afecţiune pe pântece, el zise:

— Ron are pantofi noi.

— I-am văzut mai devreme.

— Spune-i că are un mers formidabil cu ei. Trebuie să se simtă foarte bine.

— Nu-i aşa?

— Trebuie să se simtă negru.

— Este negru.

— Păi, fireşte că e.

Ea şi Phil li se alăturară Padrakienilor la masa, în formă de potcoavă, pentru şapte persoane.

Aşezându-se lângă Jean Padrakian şi urându-i bun-venit în noua viaţă, Ellie îi luă mâna într-a ei, de parcă şi-ar fi regăsit sora, după mulţi, mulţi ani. Fiecare gest avea o

căldură nemaipomenită, ce îi făcea pe nou-veniţi să se simtă minunat.

Phil o privi mândru şi drăgăstos, dar şi cu o urmă de gelozie.

Într-un târziu, încă agăţându-se de speranţa firavă că într-o bună zi se va întoarce la vechea lui viaţă, incapabil de a o accepta pe cea nouă care i se oferea, Bob Padrakian zise:

— Dar am pierdut totul. Totul. Bine, OK, o să am un nume nou şi alte acte de identitate, plus un trecut nepătat. Dar până unde o să ajungem? Cum o să-mi câştig existenţa?

— Ne-ar face plăcere să lucraţi împreună cu noi, spuse Phil. Iar în cazul în care nu vreţi... Vă putem duce într-un alt loc şi vă putem da un mic capital care să vă pună pe picioare. Dacă nu doriţi, nu veţi avea nici o legătură cu rezistenţa. Vă putem aranja şi o slujbă bună.

— Dar niciodată nu veţi mai cunoaşte liniştea sufletească, adăugă Ron, pentru că deja ştiţi că nimeni nu este în siguranţă în noua ordine de drept a lumii.

— Din cauza priceperii tale – şi a lui Jean – la computere, aţi intrat în bucluc, zise Phil. Şi niciodată nu vom avea destui specialişti de talia voastră.

Bob se încruntă:

— Şi ce-ar trebui să fac?

— Să-i hăituieşti cât mai mult. Să pătrunzi în computerele lor pentru a afla cine se află pe lista neagră. Să-i scoţi pe aceşti oameni din pericol *înainte* să fie atacaţi, de câte ori este posibil. Să distrugi fişierele ilegale ale poliţiei despre cetăţenii inocenţi, care nu se fac vinovaţi

decât de faptul că îşi declară public părerile. Sunt foarte multe de făcut.

Bob studie rulota, aruncând o privire celor două persoane care lucrau la VDT-urile din camera de zi.

— Se pare că sunteţi bine organizaţi şi finanţaţi. Primiţi bani şi din străinătate? îl privi răutăcios pe Ron Truman. Indiferent ce s-ar întâmpla în ţara asta, acum sau în viitorul care se întrezăreşte, încă mă consider un american şi aşa voi rămâne întotdeauna.

Înlocuindu-şi accentul englezesc cu vorbirea tărăgănată din Louisiana, Ron spuse:

— Sunt la fel de american ca şi plăcinta de creveţi, Bob. Adoptă apoi accentul din Virginia. Îţi pot cita orice pasaj din scrierile lui Thomas Jefferson. Le-am memorat pe toate. Cu un an şi jumătate în urmă, nu ştiam nici o iotă. Acum operele lui complete au devenit cartea mea de căpătâi.

— Ne obţinem fondurile furând de la hoţi, îi spuse Ellie lui Bob. Le manipulăm fişierele din computere, şi transferăm banii în conturile noastre, în multe feluri pe care le-ai considera probabil ingenioase. Există atâta murdărie în contabilitatea lor, că în jumătate din cazuri nici măcar nu-şi dau seama că li se fură ceva.

— Furaţi de la hoţi, murmură Bob. Care hoţi?

— Politicieni. Agenţii guvernamentale cu „bani negri” pe care îi cheltuiesc pentru proiecte secrete.

Tropăitul rapid al unor lăbuţe anunţă sosirea lui Killer dinspre dormitorul din spate, unde trăsese un pui de somn. Se foi sub masă, speriind-o pe Jean Padrakian şi şfichiuind cu coada picioarele tuturor. Se strecură între masă şi perete, proptindu-şi labele din faţă în poala micului Mark.

Copilul chicoti încântat în timp ce câinele îl lingea viguros pe faţă.

— Cum îl cheamă?

— Killer, spuse Ellie.

Jean se îngrijoră.

— Nu e periculos?

Phil şi Ellie schimbară priviri şi zâmbete. El zise:

— Killer este ambasadorul bunelor noastre intenţii. N-am avut nici o criză diplomatică de când a binevoit să accepte postul.

În ultimele optsprezece luni, Killer arăta cu totul altfel. Nu mai era maroniu, cu pete albe şi negre, ca în zilele în care fusese Rocky, ci complet negru. Un câine incognito. Un bolid gonind. Un câine de bal mascat. O minge pufoasă şi mereu în fugă. Phil hotărâse deja că atunci când îşi va da jos barba – şi asta foarte curând – îl vor lăsa şi pe Killer să revină treptat la culorile lui naturale.

— Bob, spuse Ron, întorcându-se la subiectul principal, trăim vremuri în care cele înai evoluate dintre tehnologiile moderne permit unei mâini de totalitarişti să submineze societatea democratică şi să controleze mare parte din guvem, din economie şi cultură – extrem de subtil. Dacă reuşesc să le controleze un timp prea lung, fără a înfrunta nici o opoziţie, vor deveni din ce în ce mai cruzi. Vor dori să domine cât mai mult, absolut totul, chiar. Şi când populaţia îşi va da seama ce se întâmplă, va fi imposibil să opună vreo rezistenţă. Forţele poliţieneşti vor deveni de neînfrânt.

— Iar controlul subtil va fi înlocuit de exercitarea pe faţă a puterii, interveni Ellie. Atunci se vor deschide şi

lagăre de „reeducare” pentru a ne ajuta să urmăm calea cea dreaptă.

Bob o privi şocat.

— Doar nu crezi că se va întâmpla aşa ceva, că vom ajunge la această extremă?...

În loc să-i răspundă, Ellie îi căută privirea, iar Bob îşi aminti câte nedreptăţi revoltătoare comiseseră deja împotriva lui şi a familiei sale.

— Iisuse, şopti el şi se uită gânditor la propriile-i mâini încrucişate pe masă.

Jean îşi privi fiul, în timp ce acesta îl mângâia şi îl scărpina fericit pe Killer, apoi se uită la Ellie, la pântecele ei proeminent.

— Bob, aici este locul nostru. Viitorul nostru. Au dreptate. Aceşti oameni încă mai speră, şi noi avem foarte multă nevoie de speranţă. Se răsuci spre Ellie. Când se va naşte copilul?

— Peste două luni.

— Fată sau băiat?

— O să avem o fetiţă.

— I-aţi ales numele?

— Jennifer Corrine.

— E frumos, spuse Jean.

Ellie zâmbi.

— Numele mamei mele şi cel al mamei lui Phil.

Phil îi zise lui Bob Padrakian:

— Avem speranţe. Încă şi mai multe decât pentru a aduce pe lume copii şi a ne continua vieţile în mişcarea de rezistenţă. Pentru că tehnologia modernă are şi părţile ei bune. Ştii asta. O iubeşti la fel de pasionat ca şi noi. Dar întotdeauna vor exista potenţiali Hitleri. Aşa că noi am fost

sortiţi să ducem un nou tip de război, unul care utilizează în luptă mai mult informaţii decât pistoale.

— Deşi puştile au şi ele rostul lor uneori, zise Ron.

Bob privi spre Ellie, spre pântecele ei, apoi îşi întrebă soţia:

— Eşti sigură?

— Ei au speranţa, spuse simplu Jean.

Soţul ei dădu din cap.

— Atunci asta este viitorul nostru.

Mai târziu, spre asfinţit, Phil, Ellie şi Killer se duseră să se plimbe pe plajă.

Soarele era acum imens, roşu, apropiat de pământ. Se cufunda repede sub linia vestică a orizontului.

Spre est, deasupra Atlanticului, cerul deveni opac, nesfârşit, purpuriu-închis şi stelele răsăriră pentru a-i îndruma pe marinari să navigheze în direcţia cea bună pe întinderea enigmatică a oceanului.

Phil şi Ellie vorbeau despre Jennifer Corrine şi despre toate speranţele pe care le aveau pentru ea, despre pantofi, vapoare şi ceară de lustruit, despre varză şi regi. Aruncau pe rând o minge, cu care Killer se distra de minune prinzând-o şi aducând-o înapoi.

Phil, care odată fusese Michael, fiul diavolului, care odată fusese Spencer, pentru multă vreme captiv în închisoarea acelor clipe dintr-o noapte de iulie, îşi puse braţul în jurul umerilor soţiei sale. Privind spre stelele etern sclipitoare, ştiu că viaţa rupsese lanţurile destinului: umanitatea era sortită să fie liberă.

Se întunecă – turn-tuş – toată această formanimală lume a noastră.

James Joyce, *Veghea lui Finnegan*

Postfaţă

Nu există nici un prim-adjunct al Ministrului de Justiţie în Statele Unite. Am creat funcţia lui Thomas Summerton pentru a nu deranja vreo oficialitate federală.

Tehnologiile ultramoderne pentru supraveghere din această povestire sunt reale, nu inventate. Mărirea unei imagini văzute de pe orbită durează mai mult decât am afirmat eu, dar tehnologia se îndreaptă cu paşi repezi pe urmele ficţiunii.

Există tehnologiile necesare construirii unei arme nucleare cu laser şi plasării acesteia pe orbită. Însă este pură speculaţie afirmaţia că vreo naţiune ar fi creat şi ar fi dezvoltat vreo armă similară Godzillei.

Manipulările de date şi penetrarea sistemelor de computere descrise în povestire sunt posibile. Însă pentru a uşura lectura, am simplificat detaliile tehnice.

Legile de confiscare a bunurilor, de pe urma cărora suferă Harris Descoteaux, sunt reale. Se folosesc din ce în ce mai des şi împotriva cetăţenilor oneşti. Din motive literare, mi-am luat libertatea de a prezenta aşa cum am făcut-o modul în care legea i s-a aplicat lui Harris şi ritmul în care a evoluat dezastrul. O recentă decizie a Curţii Supreme, privind audierea prealabilă confiscării bunurilor, constituie o protecţie inadecvată într-o democraţie. Audierea va avea loc în faţa unui judecător care, dacă există precedent, va favoriza statul. Mai rău, nu se cere să se aducă vreo probă împotriva proprietarului sau să fie acuzat de comiterea vreunei infracţiuni.

Sediul sectei Davidienilor din Waco, Texas, a existat în realitate. Într-adevăr, David Koresh îşi părăsea cu regularitate reşedinţa şi ar fi putut fi arestat într-o manieră convenţională. După atacul federal, s-a descoperit că membrii cultului deţineau arme de foc doar pe jumătate cât media pe cap de locuitor din Texas. Se ştie, de asemenea, că înainte de atac, Serviciile de Protecţie a Copilului din Texas au cercetat acuzaţiile conform cărora, în cadrul cultului, se produceau abuzuri asupra minorilor, şi le-au găsit neîntemeiate. Însă este o pură speculaţie afirmaţia că guvernul spera să-i utilizeze pe Davidieni pentru a testa aplicarea legilor privind confiscarea de bunuri la grupările religioase.

Personal, eu consider credinţa sectei Davidienilor ciudată şi, în anumite privinţe, de-a dreptul respingătoare. Dar nu văd de ce *convingerile* lor au constituit singurul motiv pentru care au fost atacaţi.

Comportamentul criminal al agenţiilor guvernamentale zugrăvit în acest roman nu este pură

imaginaţie. Atacurile paramilitare împotriva cetăţenilor sunt o realitate a timpurilor pe care le trăim.

Un eveniment real legat de această povestire: Randy şi Vicki Weaver, împreună cu fiul lor Sammy, s-au mutat într-o proprietate de aproape şase hectare, în Idaho, pentru a scăpa de urmărire şi pentru a-şi pune în aplicare convingerile separatiste. Ca separatişti, ei *nu* credeau că oamenii aparţinând altor rase ar trebui să fie persecutaţi sau subjugaţi – ci doar că rasele ar trebui să trăiască separat. Există şi unele secte religioase ale negrilor care susţin aceleaşi idei. Deşi cred că toţi aceşti oameni cu vederi atât de înguste sunt îngrijorător de ignoranţi, Constituţia Statelor Unite le dă dreptul să trăiască separat, la fel cum îi permite şi sectei mennoniţilor, atâta vreme cât respectă legile. ATAF-ul şi FBI-ul au ajuns la concluzia greşită – pentru motive încă necunoscute – că domnul Weaver era un *suprematist* alb periculos. Agenţii au încercat în repetate rânduri să-l prindă şi până la urmă l-au acuzat de violarea legilor privind armele de foc. Citaţia pentru proces era pentru data de 20 martie, deşi procesul fusese fixat pe 20 februarie. Procurorii federali au recunoscut că domnul Weaver a fost greşit informat; cu toate acestea, deoarece nu s-a prezentat în sala de judecată pe 20 februarie, l-au inculpat de sustragere din faţa justiţiei.

În august 1992, agenţii federali, înarmaţi cu mitraliere M16 cu telemetre laser, au început asediul proprietăţii lui Weaver. Sammy, băiatul de paisprezece ani, a fost împuşcat mortal în spate. Doamna Weaver, stând în pragul uşii cu fetiţa sa de zece luni, Elisheba, în braţe, a fost împuşcată în cap. Câinele familiei a fost omorât în timp

ce încerca să fugă. Mai târziu, agenţii au trecut de mai multe ori peste cadavrul câinelui cu vehiculele blindate.

În iulie 1993, juriul din Idaho l-a găsit pe domnul Weaver nevinovat de uciderea unui ofiţer superior al S.U.A. (care a murit în timpul confruntării), nevinovat de conspiraţie împotriva guvernului şi nevinovat de complicitate şi instigare la crimă. Juriul a fost revoltat în special de tentativa guvernului de a incrimina familia Weaver drept neonazistă, când de fapt, în mod clar, nu susţinuse niciodată asemenea idei.

Gerry Spence, avocatul apărării, a spus: „Astăzi juriul a atras atenţia că nu poţi omorî pe cineva numai pentru că porţi o insignă şi apoi să-ţi acoperi crimele, acuzând un nevinovat. Cum veţi justifica morţile lui Vicky Weaver, o mamă ucisă cu pruncul în braţe, şi a lui Sammy Weaver, un băiat împuşcat în spate? Cineva trebuie să răspundă pentru aceste crime.”

În timp ce eu scriu rândurile de faţă, guvernul federal ezită să facă dreptate. Dacă vreodată se va face dreptate în acest caz, asta s-ar putea întâmpla doar cu ajutorul Procurorului Districtual din Idaho.

Pentru a consolida democraţia, trebuie mai întâi să se înfăptuiască trei lucruri: (1) Să se revoce în totalitate legile privind confiscarea bunurilor. (2) Congresul să renunţe la imunitatea membrilor săi, care trebuie să se supună legilor asemenea tuturor cetăţenilor. (3) Congresul să nu mai promulge legi care să incrimineze convingerile incorecte din punct de vedere politic, dar care nu fac nici un rău, numai pentru că ele reprezintă ceea ce George Orwell numeşte „delicte de gândire”.

Dean Koontz, aprilie 1994